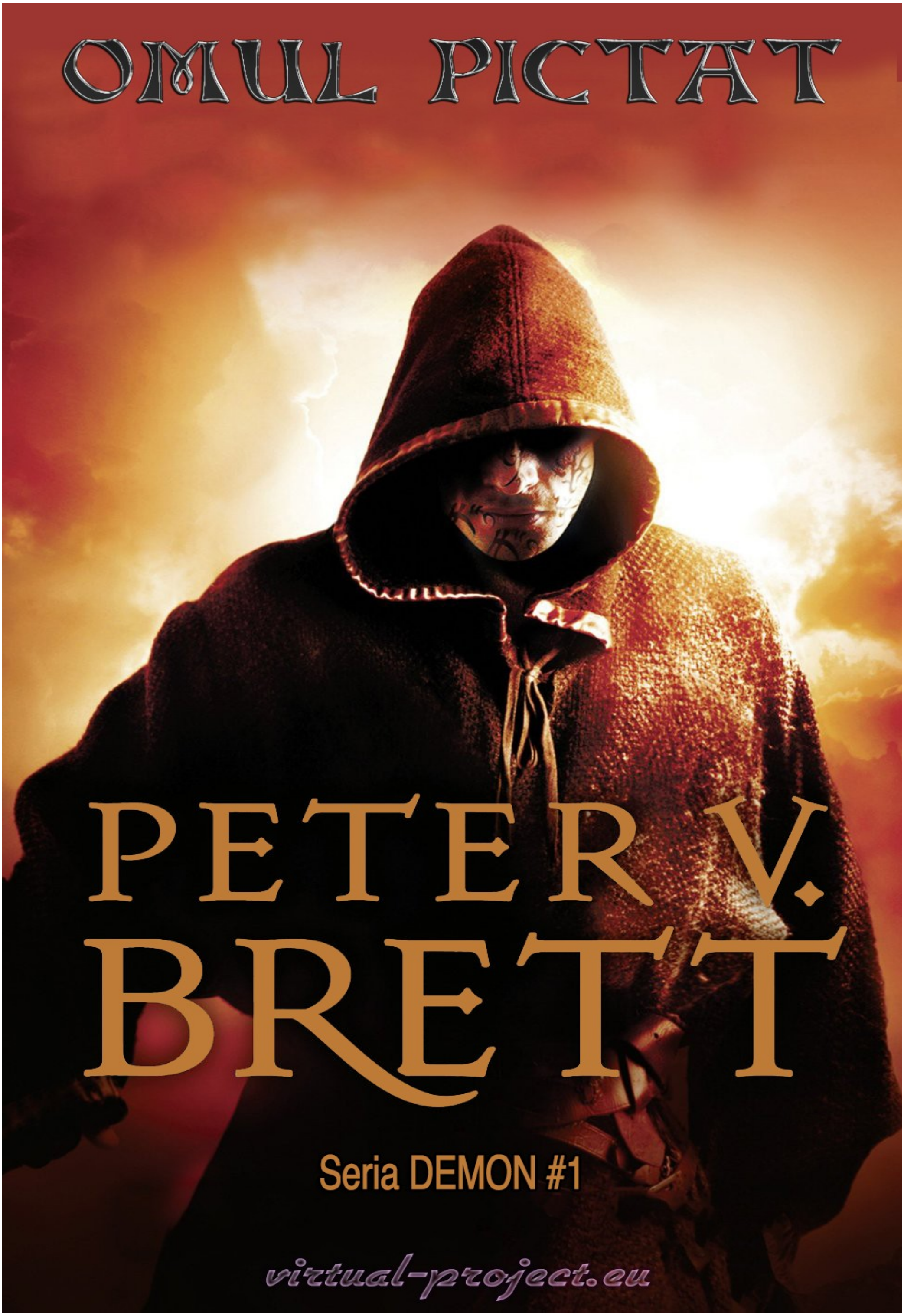

OMUL PICTAT
PETER V. BRETT
Seria DEMON #1
virtual-project.eu

PETER V. BRETT

Seria DEMON

Volumul 1

OMUL PICTAT

Original: *Painted Man* (2008)

Traducere din limba engleză:
ANA-VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

NEMIRA

2014

Peter V. Brett s-a născut pe 8 februarie 1973 și a crescut, după cum el însuși povestește, cu o dietă neîntreruptă de romane fantasy și benzi desenate. A scris povestiri fantasy de când se știe. În 1995 a primit de la Buffalo University o diplomă de licențiat în literatură engleză și istoria artei, apoi și-a petrecut un deceniu activând în domeniul literaturii farmaceutice, înainte de a se întoarce la pasiunea lui. Locuiește în Brooklyn, împreună cu soția, fiica și două pisici. În 2008 a publicat *The Painted Man* (Omu pictat, Nemira, 2014), primul volum din seria The Demon Cycle, care cuprinde cinci volume.

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale pentru toți cei care și-au spus părerea despre manuscrisul acestei cărți: Dani, Myke, Amelia, Neil, Matt, Joshua, Steve, mama, tata, Trisha, Netta și Cobie. Sfaturile și încurajările voastre m-au ajutat să-mi transform un hobby în mai mult decât atât. Și pentru editorii mei, Liz și Emma, care au riscat publicând un autor necunoscut și m-au provocat să-mi depășesc cele mai înalte standarde personale. Fără voi n-aș fi reușit niciodată.

Partea I

Pârâul lui Tibbet

318-319 DÎ (După Întoarcere)

1.

După atac

319 DÎ

Marele corn sună.

Arlen își întrerupse munca, ridicându-și privirea către cerul zorilor, decolorat până la culoarea levănțicii. Ceața continua să atârne în aer, aducând cu sine un mult prea familiar gust acru, deprimant. În măruntaie îi crescu o spaimă tăcută în timp ce aștepta în liniștea dimineții, sperând că nu fusese decât închipuirea lui. Avea unsprezece ani.

Urmă o pauză, apoi cornul sună de două ori, într-o succesiune rapidă. O dată lung și de două ori scurt însemna sud și est. Pâlcul de lângă Pădure. Tatăl lui avea prieteni printre oamenii din Pâlc. În spatele lui Arlen, ușa casei se deschise, și știu că mama lui era acolo, acoperindu-și gura cu mâinile.

Se întoarse la muncă, neavând nevoie să i se spună să se grăbească. O parte dintre treburile grele puteau s-aștepte o zi, dar toate vitele trebuiau hrănite și vacile trebuiau mulse. Lăsă animalele în grajduri și deschise șurile cu fân, le dădu zoaie porcilor și alergă s-aducă un ciubăr de lemn pentru lapte. Mama lui se ghemuia deja sub primul șir de vaci. El înhăță scăunelul de rezervă și-și găsiră o cadență a muncii, cu laptele lovind lemnul în ritmul unui marș funerar.

Când treceau la următoarea pereche din șir, Arlen își văzu tatăl înhămând la căruță cel mai puternic dintre animalele lor de

povară, o iapă roaibă de cinci ani, pe nume Missy. Își vedea de treabă cu fața înnegurată.

Ce-aveau să găsească de data asta?

În scurt timp, erau cu toții în căruță, în drum spre micul pâlc de case de lângă pădure. Era periculos acolo, la o distanță de peste o oră de mers de cea mai apropiată clădire glifată, însă le trebuia lemn de construcție. Înfășurată în șalul ei ponosit, mama lui îl strângea cu putere în brațe.

— Sunt băiat mare, mamă, se plânse Arlen. Nu trebuie să mă ții ca pe un țânc. Nu mi-e frică.

Nu era întrutotul adevărat, dar nu se făcea să-l vadă ceilalți copii agățându-se de mama lui pe drum. Ș-așa își băteau destul de mult joc de el.

— Mie mi-e frică, zise mama lui. Dacă sunt eu aceea care are nevoie să fie ținută în brațe?

Simțindu-se dintr-odată mândru, Arlen se trase mai aproape de ea în vreme ce-și continuară călătoria. Mama lui nu reușea niciodată să-l păcălească, dar știa întotdeauna ce să spună, cu același efect.

Un stâlp de fum unsuros le dezvălui, cu mult înainte de a ajunge la destinație, tot ce voiau să știe. Ardeau morții. Și însemna că aveau foarte mulți, dacă aprinseseră rugurile atât de devreme, fără s-aștepte să vină ceilalți și să se roage. Prea mulți ca să te rogi asupra fiecăruia, dacă voiau să termine înainte de lăsarea serii.

De la ferma tatălui lui Arlen până la Pâlcul de lângă Pădure erau mai mult de opt kilometri. Când sosiră, focurile care mistuiau cele câteva colibe rămase fuseseră stinse, dar nici nu mai era mare lucru de ars. Cincisprezece locuințe din care nu mai rămăseseră decât moloz și cenușă.

— Au ars și stivele de lemne, spuse tatăl lui Arlen, scuipând peste marginea căruței.

Arătă cu bărbia către rămășițele înnegrite a tot ce se tăiase într-un întreg anotimp. Arlen se strâmbă, gândindu-se că țarcul șubred al vitelor trebuia să mai reziste încă un an, însă, o clipă mai târziu, se simți vinovat. La urma-urmelor, nu era decât lemn.

Când își opriră căruța, de ei se apropie Vorbitoarea satului. Selia, căreia mama lui Arlen îi zicea uneori Stearpa, era o femeie dură, înaltă și slabă, cu pielea parcă tăbăcită. Își adunase părul

lung, încărunțit, într-un coc și își purta șalul ca pe un însemn al funcției. Nu suporta pălăvrăgelile fără noimă, așa cum aflase Arlen după ce se întâlnise, nu numai o singură dată, cu capătul toiagului, dar, în ziua aceea, prezența Vorbitoarei îl liniștea. Ca și tatăl lui, Selia avea ceva care-l făcea să se simtă în siguranță. Deși nu adusese pe lume propriii ei copii, era ca un părinte pentru toată lumea din Pârâul lui Tibbet. Puțini o egalau când era vorba de înțelepciune, și încă și mai puțini în privința încăpățânării. Când îi intrai în voie, aveai impresia că ești în cel mai sigur loc din lume.

— Mă bucur c-ai venit, Jeph, îi spuse Selia tatălui lui Arlen. Și fiindc-au venit Silvy și tânărul Arlen, adăugă, salutându-i cu o înclinare a capului. Avem nevoie de orice mână de lucru disponibilă. Chiar și băiatul ne poate ajuta.

Tatăl lui Arlen coborî din căruță cu un mormăit.

— Mi-am adus uneltele, zise. Spune-ne doar unde să trecem la treabă.

Arlen luă prețioasele obiecte ajutătoare din partea din spate a căruței. Metalul era o raritate în Pârâu, și tatăl lui se mândrea cu cele două lopeți ale sale, cu târnăcopul și cu fierăstrăul. Toate aveau să fie întrebuințate din plin în acea zi.

— Câți au pierit? întrebă Jeph, deși nu părea cu adevărat dornic să afle.

— Douăzeci și șapte, răspunse Selia.

Lui Silvy i se tăie atunci răsuflarea și-și acoperi gura, ochii umplându-i-se de lacrimi. Jeph scuipă iarăși.

— Sunt supraviețuitori? întrebă el.

— Câțiva. Manie, răspunse Selia, arătând cu toiagul către un băiat care fixa cu privirea rugul funerar, a alergat tocmai până la mine acasă, pe întuneric.

Silvy icni. Nimeni nu mai alergase vreodată pe o distanță atât de mare scăpând cu viață.

— Glifele de pe casa lui Brine Cutter au rezistat aproape toată noaptea, continuă Selia. El și familia lui au văzut totul. Alți câțiva au fugit de miezingi și s-au refugiat acolo, până când s-au răspândit flăcările și le-a luat foc acoperișul. Au rămas în casa care ardea până când au început să crape grinzile, apoi și-au încercat norocul afară, cu câteva minute înainte de-a răsări soarele. Miezingii i-au ucis pe Meena, soția lui Brine, și pe fiul lor

Poul, dar ceilalți au scăpat. Arsurile se vor vindeca, iar copiii se vor reface cu timpul, dar restul…

Nu era nevoie să-și încheie fraza. Supraviețuitorii unui atac al demonilor aveau un fel al lor de a muri la scurt timp după aceea. Nu toți, și nici cei mai mulți, dar destul de mulți. Unii își luau singuri viața, iar ceilalți priveau pur și simplu în gol și refuzau să mănânce și să bea până când se prăpădeau. Se spunea că unui atac al demonilor nu-i supraviețuiai cu adevărat decât după ce trecea un an și-o zi.

— Au mai rămas o duzină despre care nu știm nimic, adăugă Selia, cu foarte puțină speranță în glas.

— O să-i scoatem dintre dărâmături, încuviință Jeph cu voce îndârjită și cu ochii la casele prăbușite, dintre care unele încă mai ardeau mocnit.

Tăietorii de lemne își construiau locuințele în special din piatră, ca să se apere de incendii, dar până și piatra ardea dacă glifele dădeau greș și dacă în același loc se adunau destul de mulți demoni ai focului.

Jeph li se alătură celorlalți bărbați și câtorva femei mai puternice, care îndepărtau molozul și cărau morții cu roabele până la rug. Leșurile trebuiau arse, firește. Nimeni nu-și dorea să fie îngropat în același pământ din care ieșeau demonii în fiecare noapte. Cu mânecile robei suflecate, dezgolindu-i brațele vânjoase, Veghetorul Harral îi ridica el însuși pe toți, rând pe rând, și îi așeza pe rug murmurând rugăciuni și trasând glife în văzduh în vreme ce flăcările începeau să-i mistuie.

Silvy li se alătură celorlalte femei, care adunau laolaltă copiii mai mici și îngrijeau răniții sub privirile atente ale Culegătoarei de Ierburi a Pârâului, Coline Trigg. Dar niciun fel de iarbă nu putea domoli durerea supraviețuitorilor. Brine Cutter, căruia i se mai spunea și Brine Spete Late, era un bărbat cât un urs, care râdea de obicei zgomotos și care obișnuia să-l arunce pe Arlen în sus ori de câte ori veneau să cumpere lemn. Acum stătea în cenușa de lângă ruinele casei sale, lovindu-și cu încetineală capul de peretele înnegrit. Murmura ceva pentru sine însuși și își ținea brațele strâns înfășurate în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

Alături de ceilalți copii puși la treabă, Arlen căra apa și căuta prin mormanele de lemne bucăți care ar mai fi putut fi folosite. Mai aveau în față câteva luni de căldură, dar nu mai era destul

timp ca să taie lemn suficient pentru întreaga iarnă. Aveau să ardă din nou balegă, umplând casa de duhoare.

Arlen simți un nou val de vinovăție. Nu se afla pe rug, nici nu-și legăna capul, șocat fiindcă pierduse totul. Soarta putea să-ți rezerve lucruri mult mai rele decât o casă puțind a balegă.

Pe măsură ce ziua înainta către amiază, soseau tot mai mulți săteni. Aducându-și cu ei familiile și toate proviziile de care se puteau lipsi, veneau din Copca de Pescuit și din Piața Satului; veneau din Dealul lui Boggin și din Mlaștina Cleioasă. Iar alții tocmai din Straja de Vest. Și Selia îi întâmpina rând pe rând, dându-le veștile triste și punându-i apoi la muncă.

Cu peste o sută de mâini de lucru, oamenii își dublară eforturile, jumătate din ei continuând să sape, pe când ceilalți se ocupau de singura construcție din Pâlc care mai putea fi salvată: casa lui Brine Cutter. Selia îl luă pe acesta de acolo, susținându-i cumva trupul uriaș în timp ce se împleticea, în vreme ce bărbații îndepărtară molozul și începură să aducă alte pietre. Câțiva își luară instrumentele de care aveau nevoie și începură să picteze glife noi, iar copiii clădeau un acoperiș din paie. Casa avea să fie refăcută până la căderea nopții.

Arlen fusese pus să care lemn împreună cu Cobie Fisher. Copiii adunaseră o grămadă impresionant de mare, deși nu reprezenta decât o mică parte din ceea ce se pierduse. Cobie era un băiat înalt, robust, cu bucle negre și brațe păroase. Se bucura de popularitate printre ceilalți puștani, dar și-o câștigase pe seama altora. Puțini cutezau să țină piept insultelor lui, iar numărul celor care nu se temeau de loviturile lui era încă și mai mic.

Cobie îl torturase pe Arlen ani de-a rândul, iar restul copiilor îi cântaseră în strună. Ferma lui Jeph se afla în cel mai dinspre miazănoapte punct al Pârâului, departe de Piața Satului, unde erau tentați cu toții să se adune, astfel încât Arlen își petrecea timpul cutreierând de-a lungul apei de unul singur. Celorlalți li se păruse corect să-l sacrifice, lăsându-l pradă furiei lui Cobie.

Ori de câte ori se ducea Arlen la pescuit sau ori de câte ori trecea prin Copca de Pescuit în drumul său către Piața Satului, Cobie și prietenii lui păreau să afle și-l așteptau la întoarcerea acasă, mereu în același loc. Uneori se mulțumeau doar să-l insulte sau să-l îmbrâncească, dar alteori ajungea la ai lui plin de sânge și de vânătăi, iar Silvy îl certa fiindcă se bătuse.

Până la urmă, Arlen se săturase. Ascunsese în locul acela un băț gros și, când se întâmplase să fie din nou atacat de Cobie și de șleahta lui, se prefăcuse că o rupe la fugă, pentru a-și scoate arma la iveală ca din pământ și a se întoarce rotind-o.

Cobie fusese pocnit primul, lovitura puternică lăsându-l plângând în țărână, cu sânge țâșnindu-i dintr-o ureche. Willum se alesese cu un deget rupt, iar Gart șchiopătase mai bine de o săptămână. Întâmplarea nu-l făcuse pe Arlen mai popular printre ceilalți copii și tatăl său îi trăsese o bătaie, dar băieții nu-l mai sâcâiseră niciodată. Chiar și acum, Cobie se ținea departe de el și tresărea ori de câte ori Arlen făcea câte o mișcare bruscă, deși era mult mai voinic decât el.

— Supraviețuitori! strigă pe neașteptate Bil Baker de lângă una dintre casele dărâmate de la marginea Pâlcului. Îi aud, sunt blocați în pivnița cu rădăcinoase!

Toată lumea își lăsă imediat treburile baltă și se grăbi într-acolo. Îndepărtarea molozului ar fi durat prea mult, așa că bărbații începură să sape, aplecându-și spinările cu un zel tăcut. Izbutiră în curând să spargă peretele pivniței și traseră supraviețuitorii afară. Erau murdari și îngroziți, dar cât se putea de vii. Trei femei, șase copii și un bărbat.

— Unchiule Cholie! strigă Arlen, iar mama lui alergă într-acolo cât ai clipi și-și luă în brațe fratele, care se-mpleticea ca un bețiv.

Arlen li se alătură în fugă și se strecură sub celălalt braț al bărbatului, ajutându-l să-și țină echilibrul.

— Frate, ce cauți aici? întrebă Silvy.

Cholie își părăsea rareori atelierul din Piața Satului. Arlen își auzise mama povestind de o mie de ori cum conduseseră împreună atelierul acela, moștenit de la tatăl ei, înainte de a începe Jeph să-și strice înadins potcoavele cailor ca s-ajungă la ea, să-i poată face curte.

— Am venit s-o curtez pe Ana Cutter, mormăi bărbatul. Se trase de păr, din care-și smulsese deja câteva smocuri. Tocmai deschiseserăm adăpostul când au trecut peste glife…

I se muiară genunchii și greutatea lui îi trase pe Silvy și pe Arlen în jos. Îngenuncheat în țărână, începu să plângă.

Arlen se uită la ceilalți supraviețuitori. Ana Cutter nu era printre ei. Privi copiii trecând și i se puse un nod în gât. Îi cunoștea pe toți, le cunoștea familiile, știa cum arătau casele lor

pe dinăuntru și ce nume aveau animalele lor. În treacăt, le întâlni pentru o clipă privirile și trăi atacul, deslușit prin ochii lor. Se văzu pe sine însuși înghesuit într-o gaură îngustă din pământ, în vreme ce aceia care nu puteau să-ncapă înăuntru se întorceau să-nfrunte miezingii și focul. Începu brusc să suspine, nereușind să se oprească decât după ce-l plesni Josesp peste spate, făcându-l să-și vină în fire.

•

La jumătatea zilei, tocmai terminau de mâncat o masă rece, când auziră un corn sunând în celălalt capăt al Pârâului.

— Nu de două ori în aceeași zi! suspină Silvy, cu răsuflarea tăiată, acoperindu-și gura.

— Pfui, mormăi Selia. Ziua-n amiaza mare? Folosește-ți capul, femeie!

— Atunci ce...?

Selia nu-i mai dădu atenție, ci se ridică să caute un cornist care să răspundă. Keven Marsh avea cornul pregătit, așa cum stătea în obiceiul oamenilor din Mlaștina Cleioasă. Acolo era ușor să te pierzi de ceilalți, și nimeni nu voia să rătăcească, dezorientat, până când se trezeau demonii smârcurilor. Keven intonă câteva note, suflând cu obrajii umflați ca o gușă de broască.

— E cornul unui Mesager, o lămuri Coran Marsh pe Silvy. Avea barba căruntă și era Vorbitorul Mlaștinii Cleioase și tatăl lui Keven. Probabil c-a văzut fumul. Keven îi spune ce s-a-ntâmplat și unde e toată lumea.

— Un Mesager primăvara? se miră Arlen. Credeam că vin toamna, după recoltă. Abia am încheiat semănatul luna trecută!

— Toamna trecută n-a venit niciunul, spuse Coran, scuipând, prin golul lăsat de un dinte lipsă, un suc spumos, maroniu, din rădăcina pe care o mesteca. Ne temeam să nu se fi-ntâmplat ceva. Și ne gândeam că la toamnă s-ar putea să nu sosească niciun Mesager care să ne-aducă sare. Sau că miezingii au luat în stăpânire Orașele Libere și-am rămas izolați.

— Miezingii n-au izbutit niciodată să pătrundă-n Orașele Libere, zise băiatul.

— Arlen, ține-ți gura! șuieră Silvy. E mai vârstnic decât tine.

— Lasă-l să vorbească, zise Coran. Ai fost vreodată-ntr-un oraș liber, băiete?

— Nu, recunoscu Arlen.

— Cunoști pe cineva care-a fost?
— Nu.
— Atunci de ce crezi că le știi atât de bine pe toate? întrebă Coran. Nimeni n-a fost acolo, în afară de Mesageri. Ei sunt singurii care cutează să-nfrunte noaptea, mergând atât de departe. Cine poate spune că Orașele Libere sunt niște locuri altfel decât Pârâul? Dacă miezingii pot ajunge la noi, pot ajunge și la ei.
— Bătrânul Porcu e din Orașele Libere, zise Arlen.
Rusco Porcu era cel mai bogat dintre oamenii locului. Prăvălia satului, inima negoțului din Pârâul lui Tibbet, îi aparținea.
— Așa e, răspunse Coran, și bătrânul Porcu mi-a mărturisit, cu ani în urmă, că o singură călătorie i-a fost de-ajuns. Avusese de gând să se-ntoarcă după câțiva ani, dar a zis că nu merita să riște. Așa că-ntreabă-l dacă Orașele Libere sunt un loc mai sigur decât oricare altul.
Arlen refuza să-i dea crezare. În lume trebuiau să existe și locuri sigure. Dar imaginea lui însuși, azvârlit în pivniță, îi trecu din nou prin minte și știu că noaptea nu erai nicăieri cu adevărat ferit de pericol.
Mesagerul sosi peste o oră. Era un bărbat înalt, între treizeci și treizeci și cinci de ani, cu părul castaniu, tuns scurt și o cu barbă scurtă, stufoasă. Pe umerii lui lați se drapa o cămașă de zale metalice, și purta o mantie lungă, neagră, pantaloni bufanți din piele groasă și cizme. Iapa lui murgă, cu părul lucios, era un cal de luptă. De șa era agățată o împletitură de curele care susținea mai multe sulițe de lungimi diferite. Când se apropie, văzură că avea fața înnegurată, dar își ținea spatele drept, cu mândrie. Cercetă din priviri mulțimea și o descoperi cu ușurință pe Vorbitoarea care stătea în picioare împărțind porunci. Își întoarse calul spre ea.
La câțiva pași în urma lui, într-o căruță plină cu poveri grele, trasă de doi catâri de un cafeniu-închis, venea Saltimbancul. Purta haine din petice de culori diferite, toate foarte vii, iar pe banchetă, lângă el, se odihnea o scripcă. Avea părul de o culoare spălăcită, de morcov, așa cum Arlen nu mai văzuse până atunci, pielea îi era atât de albă, încât s-ar fi zis că nu fusese nicicând atinsă de vreo rază de soare. Stătea cu umerii căzuți, părând de-a dreptul extenuat.

Mesagerul venea o dată pe an, întotdeauna însoțit de un Saltimbanc. Iar copiii și o parte dintre adulți îl considerau pe acesta din urmă cel mai important dintre cei doi. Și, de când ținea Arlen minte, fusese mereu unul și același, un bărbat cărunt, dar sprinten și plin de voioșie. Cel nou era mai tânăr și părea ursuz. Copiii alergară imediat la el, și atunci își înălță privirea, înfrângerea care i se citise pe chip dispărând cu atâta iuțeală, încât Arlen începu să nu mai fie sigur c-o deslușise vreodată. Saltimbancul sări din căruță cât ai clipi și mingile lui colorate începură să se rotească în aer, primite de copii cu urale.

Ceilalți, printre care și Arlen, își lăsară baltă treburile, îndreptându-se spre nou-veniți. Selia se răsuci spre ei, neînduplecată.

— Ziua nu se lungește fiindc-a venit Mesagerul, se răsti ea. Înapoi, la lucru.

Unii bodogăniră, dar toată lumea se întoarse la muncă.

— Tu, nu, Arlen, zise Selia, tu vino-ncoace.

Băiatul își luă ochii de la Saltimbanc și se îndreptă spre ea, la fel ca și Mesagerul.

— Selia Stearpa? întrebă acesta.

— Numai Selia e de-ajuns, răspunse ea, strâmbând din nas.

Bărbatul făcu ochii mari și se împurpură la față, obrajii palizi înroșindu-i-se puternic deasupra bărbii. Sări din șa și se înclină adânc.

— Îmi cer scuze. Am vorbit fără să gândesc. Graig, Mesagerul vostru obișnuit, mi-a spus că așa te numești.

— Sunt încântată să aflu ce gândește Graig despre mine, după atâția ani, zise ea, fără să pară câtuși de puțin încântată.

— Ce gândea, o corectă Mesagerul. A murit, doamna mea.

— A murit? întrebă Selia brusc întristată. A fost...?

Mesagerul clătină din cap.

— O răceală l-a doborât, nu miezingii. Eu sunt Ragen, Mesagerul vostru din acest an, ca o favoare pentru văduva lui. Ghilda o să v-aleagă un alt Mesager începând din toamna următoare.

— Un an și jumătate până la noul mesager? întrebă Selia, părând gata să facă scandal. Fără sarea din toamnă, abia am izbutit să trecem de iarna trecută, adăugă. Știu că voi, în Miln, nu vă faceți griji pentru asta, dar jumătate din proviziile noastre

de carne și de pește se strică dacă nu sunt conservate așa cum trebuie. Și cum rămâne cu scrisorile noastre?

— Îmi pare rău, doamna mea, zise Ragen. Cătunele voastre sunt la o mare distanță de drumurile principale, și e costisitor să plătești an de an un Mesager pentru o călătorie de o lună și ceva. În ghilda Mesagerilor au rămas prea puțini oameni, fiindcă Graig s-a ales cu răceala aia.

Chicoti și clătină din cap, dar observă că Selia se întunecase la față.

— Nu mi-o lua în nume de rău, doamnă, adăugă el. A fost și prietenul meu. Numai că… nu prea mulți dintre noi, Mesagerii, mor având un acoperiș deasupra capului, un pat sub ei și o soție tânără alături. Noaptea ne vine de obicei de hac înainte de asta, înțelegi?

— Da, zise Selia. Ai o soție, Ragen? întrebă apoi.

— Da, deși, spre încântarea ei și spre durerea mea, îmi văd mai des iapa decât mireasa.

Râse, nedumerindu-l pe Arlen, căci băiatului nu i se părea amuzant să ai o soție căreia nu-i păsa de tine.

Selia nu păru să observe asta.

— Dar dacă n-ai putea s-o vezi deloc? întrebă. Dacă de ea nu te-ar lega decât scrisorile primite o dată pe an? Cum te-ai simți aflând că misivele voastre vor mai întârzia încă șase luni? În satul nostru sunt câțiva oameni cu rude în Orașele Libere. Plecate cu un Mesager sau altul, unele chiar cu două generații în urmă. Oamenii ăștia nu se vor întoarce acasă, Ragen. Scrisorile sunt tot ce-avem de la ei și tot ce au ei de la noi.

— Sunt întru totul de acord, doamna mea, dar nu hotărăsc eu. Ducele…

— Dar la întoarcere vei vorbi cu ducele, da?

— Voi vorbi, făgădui el.

— Să scriu mesajul? întrebă Selia.

Ragen zâmbi.

— Cred că-l pot ține minte, doamna mea.

— Ai grijă s-o faci.

Ragen se înclină din nou, încă și mai adânc.

— Îmi cer iertare fiindc-am venit într-o astfel de zi, de neagră întristare, spuse, cu o scurtă privire către rugul funerar.

— Nu poți stabili când să vină ploaia, sau vântul, sau frigul, zise Selia. Sau miezingii. Viața trebuie să meargă înainte, în ciuda tuturor acestora.

— Viața merge înainte, încuviință Ragen, dar, dacă eu sau Saltimbancul meu putem ajuta într-un fel sau altul… am spatele puternic și am bandajat de multe ori răni făcute de miezingi.

— Saltimbancul tău ne-ajută deja, spuse Selia, arătând cu o mișcare a capului către tânărul care cânta și-și făcea scamatoriile, ține copiii ocupați în timp ce rudele lor își văd de treabă. Cât despre tine, în următoarele câteva zile, eu voi avea foarte multe de făcut, dacă vrem să ne revenim după pierderea suferită. N-o să am timp să-mpart scrisorile și să le citesc pe ale acelora care n-au învățat s-o facă.

— Le pot citi eu celor care nu se descurcă, doamna mea, se oferi Ragen, dar nu vă cunosc satul destul de bine ca să le pot duce fiecăruia.

— N-o să fie nevoie, răspunse ea, trăgându-l pe Arlen mai în față. El, Arlen, o să te conducă la prăvălia din Piața Satului. Dă-i scrisorile și pachetele lui Rusco Porcu, odată cu sarea. Odată ce vor afla că e acolo, cei mai mulți vor veni degrabă, și Rusco e unul dintre puținii oameni din oraș care cunosc literele și cifrele. Bătrânul șarlatan o să se plângă și-o să insiste să fie plătit, dar să-i spui că, la vreme de restriște, tot orașul trebuie să pună umărul. Să-i zici să dea scrisorile și să le fie citite celor care nu le pot citi singuri, altminteri, data viitoare când o să vrea tot satul să-i arunce o funie în jurul gâtului, eu una n-o să mai mișc nici măcar un deget.

Ragen o privi cu atenție, poate încercând să-și dea seama dacă glumea, dar fața ei împietrită nu trăda nimic.

— Grăbiți-vă, adăugă Selia. Puneți-vă picioarele în mișcare și-o să izbutiți să vă-ntoarceți când o să se pregătească toată lumea să plece la adăpost pe timpul nopții. Dacă tu și Saltimbancul nu vreți să-i plătiți lui Rusco pentru o cameră, oricare om de-aici vă va găzdui bucuros în casa lui.

Le făcu celor doi semn să plece, apoi le întoarse spatele ca să-i dojenească pe sătenii care-și întrerupseseră lucrul ca să caște gura la nou-veniți.

•

— Întotdeauna e atât de… aprigă? îl întrebă Ragen pe Arlen când se îndreptau spre locul unde Saltimbancul îi distra pe cei mai mici dintre copii cu spectacolul lui de pantomimă.

— Ar trebui s-o auzi cum vorbește cu bătrânii, pufni Arlen. Ești norocos că nu te-a jupuit de viu după ce i-ai spus „Stearpa”.

— Graig mi-a povestit că așa-i zice toată lumea, îi explică Ragen.

— E adevărat, încuviință băiatul, dar nimeni nu i-o spune-n față, dacă nu cumva vrea să ia un miezing de coarne. Și toată lumea e numai urechi când vorbește ea.

Ragen chicoti.

— Și, pe deasupra, mai e și Fiică bătrână, cugetă el. Acolo de unde vin eu, numai Mamele se-așteaptă să sară oricine să le-ndeplinească poruncile.

— Și cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă Arlen.

Mesagerul ridică din umeri.

— Cred că… habar n-am, recunoscu. Pur și simplu așa stau lucrurile în Miln. Lumea merge înainte datorită oamenilor, iar oamenii sunt aduși pe lume de Mame, așa că toți dansează după muzica lor.

— Aici nu-i așa, zise Arlen.

— În orașele mici nu-i niciodată așa, răspunse Ragen. Au prea puțini oameni ca să-și permită să renunțe la cineva. Dar Orașele Libere sunt altfel. În afară de Miln, în toate celelalte, vocilor femeilor nu li se prea îngăduie să se facă auzite.

— Și asta mi se pare tot o prostie, mormăi Arlen.

— Este, încuviință Ragen.

Apoi se opri și-i întinse băiatului frâul calului său.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse, și se apropie de Saltimbanc.

Cei doi bărbați se retraseră ca să vorbească nestingheriți, și Arlen îl văzu pe Saltimbanc schimbându-se iarăși la față, mai întâi înfuriindu-se, apoi bosumflându-se și în final resemnându-se, totul în timp ce se străduia să i se opună lui Ragen, al cărui chip rămase tot timpul ca de piatră.

Fără să-și desprindă privirea cruntă de Saltimbanc, Mesagerul îi făcu semn cu mâna lui Arlen, care aduse calul lângă ei.

— … nu-mi pasă cât de obosit ești, spunea Ragen, și vocea lui era o șoaptă aspră, oamenii ăștia au de terminat o muncă groaznică și, dacă e nevoie să dansezi și să jonglezi toată după-amiaza ca să le ții copiii ocupați până când și-o încheie, atunci

fă-o cât mai bine, fir-ar să fie! Acum pune-ți mutra veselă la loc și treci la treabă!

Înșfăcă hățurile din mâna lui Arlen și i le întinse celuilalt bărbat.

Înainte de a fi observat de tânărul Saltimbanc, Arlen avu timp să-i vadă cât se putea de bine fața plină de indignare și de spaimă. În secunda când își dădu seama că era privit, chipul i se văluri și, o clipă mai târziu, redeveni omul radiind de veselie care dansa pentru copii.

Ragen îl conduse pe Arlen la căruță și se urcară. Mesagerul luă hățurile și intrară pe cărarea colbuită, îndreptându-se spre drumul principal.

— De ce v-ați certat? întrebă băiatul în căruța care înainta hurducându-se.

Mesagerul îl privi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Keerin se află pentru prima oară atât de departe de oraș. Cât am mers în grup și a putut să doarmă într-o căruță acoperită, a fost destul de curajos, dar, după ce am lăsat restul caravanei în urmă, la Angiers, nu s-a mai descurcat la fel de bine. E agitat și în timpul zilei din cauza miezingilor, așa că nu poate fi o companie plăcută.

— Nu s-ar zice, comentă Arlen, uitându-se în urmă, la bărbatul care făcea roata.

— Saltimbancii au trucurile lor de mimi, îi explică Ragen. Știu să se prefacă atât de bine că sunt altceva decât în realitate, încât, pentru o vreme, se conving chiar și pe ei înșiși. Keerin s-a prefăcut că e curajos. Ghilda l-a pus la încercare și el a trecut testul, dar nu știi niciodată cum rezistă cineva după două săptămâni pe drum până când nu face asta cu adevărat.

— Cum puteți sta pe drum noaptea? întrebă Arlen. Tata spune că să desenezi glife în țărână înseamnă să cauți necazurile cu lumânarea.

— Are dreptate, încuviință Ragen. Uită-te în despărțitura de la picioarele tale.

Băiatul se conformă și scoase o pungă mare, din piele moale, înăuntru se găsea o funie înnodată, pe care fuseseră înșirate plăcuțe de lemn lăcuit, mai mari decât palma lui. Făcu ochii mari când zări glifele pictate sau scrijelite în lemn.

Și înțelese imediat ce era: un cerc apărător portabil, destul de mare ca să înconjoare căruța, și o bucată de teren din preajma ei.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, spuse el.

— Nu se face cu ușurință. Cei mai mulți Mesageri își petrec întregul timp al uceniciei străduindu-se să stăpânească meșteșugul ăsta. Nici vântul, nici ploaia nu pot mâzgăli astfel de glife. Dar, chiar și așa, nu e totuna cu niște pereți glifați și o ușă. Ai stat vreodată față-n față cu un miezing, băiete? adăugă Ragen, întorcându-se către Arlen cu o privire sfredelitoare. L-ai privit încercând să te lovească, când n-ai unde să fugi și singura ta apărare e o magie pe care n-o poți vedea? Clătină din cap. Poate-l tratez pe Keerin cu prea multă asprime. A trecut testul cu bine. A țipat puțin, dar era de așteptat. Când se repetă noapte de noapte, e cu totul altceva. Unii plătesc scump, ajungând să se teamă continuu că o frunză rătăcită ar putea să cadă peste o glifă și apoi…

Șuierând pe neașteptate, întinse spre Arlen mâna curbată ca o gheară și râse când îl văzu sărind în sus, speriat.

Băiatul își trecu pe rând degetul mare peste glifele netede, lăcuite, simțindu-le puterea. Pe fiecare porțiune de treizeci de centimetri de funie se afla câte o plăcuță, respectând distanța lăsată de obicei între semnele magice. Numără mai bine de patruzeci.

— Demonii vântului nu pot zbura într-un cerc atât de mare? întrebă el. Tata pune stâlpi ca să nu coboare cumva pe ogoarele noastre.

Bărbatul îl privi cu o oarecare surprindere.

— Probabil că tatăl tău își pierde timpul de pomană. Demonii vântului sunt zburători puternici, dar ca să se-nalțe au nevoie de un loc liber unde s-alerge sau de ceva pe care să se cațere și să sară. Într-un lan de grâne nu prea găsesc niciuna, nici alta, așa că nu-i trage inima să coboare decât dacă zăresc ceva din cale-afară de ispititor, cum ar fi un băiețel care se încumetă să doarmă acolo.

Se uită la Arlen asemenea lui Jeph, când voia să-l avertizeze că miezingii nu erau o glumă. De parcă el n-ar fi știut.

— Demonii vântului nu pot nici să-și schimbe direcția fără să descrie arce largi, continuă Ragen, și cei mai mulți au deschiderea aripilor mai mare decât cercul. E posibil ca unul să

pătrundă înăuntru, însă eu n-am văzut niciodată așa ceva. Dar, dacă se-ntâmplă…

Arătă către sulița lungă și groasă pe care și-o ținea alături.

— Poți ucide un miezing cu asta? întrebă băiatul.

— Probabil că nu, răspunse Ragen, dar am auzit că-i poți pironi locului țintuindu-i de glife. Chicoti. Sper că n-o să am niciodată ocazia să verific.

Arlen îl privi cu ochi mari.

Mesagerul îi întoarse privirea, redevenind serios.

— Mesagerii au o viață periculoasă, băiete.

Arlen rămase cu ochii la el vreme îndelungată.

— Cred că merită să-nfrunți primejdia ca să vezi Orașele Libere, zise apoi. Spune-mi, sincer, cum arată Fort Miln?

— E cel mai bogat și cel mai frumos oraș din lume, răspunse Ragen, ridicându-și o mânecă a cămășii de zale și arătându-i orașul cuibărit între doi munți tatuat pe antebrațul său. Minele ducelui sunt bogate în sare, metale și cărbune. Pe zidurile și pe culmile acoperișurilor sunt glife atât de bune, încât cele de pe pereții caselor trebuie verificate foarte rar. Când îi strălucesc zidurile în bătaia soarelui, face munții de rușine.

— N-am văzut niciodată un munte, spuse Arlen, minunându-se în timp ce-și plimba degetele pe liniile tatuajului. Tata zice că nu sunt decât niște dealuri mai mari.

— Vezi dealul ăla? îl întrebă Ragen, arătând către miazănoapte.

Arlen dădu din cap.

— Dealul lui Boggin. De-acolo, de sus, poți vedea tot Pârâul.

Ragen își înclină fruntea, în semn de aprobare. Apoi întrebă:

— Știi ce-nseamnă „o sută”, Arlen?

Băiatul dădu din nou din cap.

— Zece perechi de mâini.

— Ei bine, până și un munte mic e mai mare decât o sută de dealuri ale lui Boggin puse unul peste altul, iar munții Milnului nu sunt mici.

Arlen făcu din nou ochii mari, străduindu-se să-și imagineze o asemenea înălțime.

— Probabil c-ating cerul, spuse.

— Unii ajung deasupra lui, se lăudă Ragen. De pe vârfurile lor te uiți în jos, către nori.

— Vreau să văd asta într-o bună zi, zise Arlen.

— Ai putea intra în Ghilda Mesagerilor când o să fii destul de mare.

Băiatul clătină din cap.

— Tata zice că oamenii care pleacă sunt dezertori. Și scuipă când o spune.

— Tatăl tău nu știe despre ce vorbește, replică Ragen. Și nimic nu devine demn de dispreț doar fiindcă-l scuipi. Fără Mesageri, s-ar alege praful până și de Orașele Libere.

— Credeam că orașele astea sunt locuri sigure.

— Nicăieri nu ești în siguranță, Arlen. Nu cu adevărat. În Miln sunt mai mulți oameni și poate suporta pierderile mai ușor decât un sat ca Pârâul lui Tibbet, dar miezingii își iau totuși tributul în fiecare an.

— Câți locuitori are Milnul? Noi avem nouă sute în Pârâul lui Tibbet, iar despre Pășunea Însorită, care se află în susul drumului, se crede că e tot atât de mare.

— În Miln avem treizeci de mii, răspunse Ragen cu mândrie.

Arlen îl privi nedumerit.

— O mie înseamnă zece sute, îi lămuri Mesagerul.

Băiatul se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— În toată lumea nu există atât de mulți oameni.

— Sunt toți ăștia și mulți alții, zise Ragen. Lumea e mare pentru cei dispuși să-nfrunte noaptea.

Arlen nu răspunse, și-și continuară o vreme drumul în tăcere.

•

Căruța avu nevoie cam de o oră și jumătate ca s-ajungă în Piața Satului. Fiind centrul Pârâului, adăpostea cele câteva zeci de case glifate, construite din lemn, ale celor care puteau trăi fără să lucreze la câmp sau în culturile de orez și fără să pescuiască sau să taie copaci. Acolo veneai la croitor, la brutar, la frizer, la potcovar, la dogar și așa mai departe.

Chiar în mijloc se aflau piața, unde se adunau oamenii, și cea mai mare clădire din Pârâu, prăvălia. Avea în partea din față o încăpere imensă, deschisă tuturor, care adăpostea mai multe mese și o tejghea, una încă și mai mare, folosită ca magazie, în spate și o pivniță dedesubt, ultimele două fiind pline cu aproape toate lucrurile de valoare din Pârâu.

Bucătăria era condusă de fiicele lui Rusco, Dasy și Catrin. Cu două credite puteai să mănânci pe săturate, dar Silvy zicea că bătrânul Porcu era un escroc, de vreme ce cu acele două credite

puteai să cumperi grâne pentru o săptămână. Cu toate acestea, o mulțime de bărbați neînsurați plăteau prețul, și nu numai pentru mâncare. Dasy era urâtă, iar Catrin era grasă, dar unchiul Cholie spunea că, însurându-se cu una dintre ele, un bărbat s-ar fi căpătuit pe viață.

Toată lumea din Pârâu îi aducea lui Porcu ceea ce avea, fie că era vorba de porumb, de carne sau de blănuri, de vase de lut sau de pânzeturi, de mobilă sau de unelte. El lua obiectele, le evalua și le dădea clienților credite cu care să cumpere alte lucruri din prăvălie.

Însă toate păreau, întotdeauna, să coste mult mai mult decât plătea Porcu pentru ele. Arlen cunoștea cifrele destul de bine ca să-și dea seama de asta. Când oamenii veneau să vândă, izbucneau certuri cărora li se ducea vestea, dar bătrânul era cel care stabilea prețurile și, de obicei, lucrurile mergeau după placul lui. Toată lumea îl ura, dar, în același timp, toată lumea avea nevoie de el și mai degrabă îi peria hainele și-i deschidea ușile decât să scuipe în urma lui.

Toți ceilalți locuitori din Pârâu munceau din zori și până-n noapte și abia dacă izbuteau să dobândească tot ce le era necesar, însă Porcu și fetele lui aveau întotdeauna obrajii bucălați, pântecele rotunjite și haine noi, curate. Arlen se-nfășura într-o pătură ori de câte ori îi lua mama lui salopeta la spălat.

Ragen și Arlen legară catârii în fața prăvăliei și intrară. Sala mare era pustie. De obicei, slănina îngroșa aerul din tavernă, dar în ziua aceea din bucătărie nu venea niciun fel de miros de mâncare.

Arlen se repezi către tejghea înaintea Mesagerului. Rusco ținea acolo un clopoțel de bronz, adus din Orașele Libere. Băiatului îi plăcea tare mult clopoțelul. Îl plesni coborându-și palma asupra lui și clinchetul limpede îi arcui buzele într-un zâmbet până la urechi.

Din fundul încăperii se auzi o bufnitură și Rusco își făcu apariția de după draperiile din spatele tejghelei. Era un bărbat masiv, încă puternic și câtuși de puțin gârbovit la cei șaizeci de ani ai săi, dar în josul mijlocului îi atârna un pântece flasc, iar părul de culoarea cenușie a fierului i se retrăgea tot mai departe de fruntea ridată. Purta pantaloni largi, pantofi de piele și o cămașă curată, de bumbac alb, cu mânecile suflecate până la

jumătatea antebrațelor groase. Șorțul lui alb era, ca de obicei, imaculat.

— Arlen Bales, spuse cu un zâmbet îngăduitor la vederea băiatului. Ai venit doar să te joci cu clopoțelul sau ai vreo treabă?

— Treabă am eu, zise Ragen înaintând. Ești Rusco Porcu?

— Numai Rusco e de-ajuns, răspunse negustorul. Sătenii îmi trântesc „Porcu” în urma numelui, deși nu când sunt de față. Nu suportă bunăstarea altora.

— Asta-i a doua oară, făcu Ragen meditativ.

— Vrei să repeți?

— E a doua oară când jurnalul lui Graig mă duce pe căi greșite, răspunse Mesagerul. În dimineața asta i-am spus Seliei în față „Stearpa”.

— Ha! râse Rusco. Așa ai făcut? Ei, asta merită oricum o bere din partea casei. Cum spuneai că te cheamă?

— Ragen, răspunse Mesagerul, lăsându-și sacul greu să cadă pe podea și așezându-se pe un scaun de lângă tejghea.

Rusco dădu cep unui butoiaș și desprinse dintr-un cârlig o cană de lemn.

Berea era groasă, de culoarea mierii, și-și înălță un guler de spumă albă către partea de sus a cănii. Rusco umplu una pentru Ragen și alta pentru sine. Pe urmă se uită la Arlen și turnă bere într-o cană mai mică.

— Du-te cu ea la o masă și lasă-i pe vârstnici să stea de vorbă la tejghea. Și, dacă-ți cunoști interesul, nu-i povesti mamei tale că ți-am dat să bei.

Radiind de încântare, Arlen se grăbi să plece cu trofeul înainte de a se răzgândi Rusco. Gustase pe furiș câte-un strop din berea tatălui său în zilele de sărbătoare, dar nu primise niciodată o cană numai pentru el.

— Începusem să mă tem că n-o să mai vină nimeni, îl auzi pe Rusco spunându-i lui Ragen.

— Graig a răcit astă-toamnă, chiar înainte de plecare, răspunse Mesagerul, sorbind cu sete. Culegătoarea lui de Ierburi l-a sfătuit să amâne călătoria până după însănătoșire, dar pe urmă s-a împământenit iarna, iar lui i-a fost tot mai rău și mai rău. În cele din urmă, mi-a cerut mie să-i preiau traseul, până când Ghilda va găsi pe altcineva. A trebuit oricum să merg cu

caravana de sare până la Angiers, așa că am adăugat o căruță și am venit încoace înainte de a mă întoarce în nord.

Rusco își umplu din nou cana.

— Pentru Graig, spuse, un Mesager excelent și-un negociator periculos.

Ragen dădu din cap și cei doi bărbați își ciocniră cănile înainte de a bea.

— Încă una? întrebă Rusco când Ragen își trânti cana pe tejghea.

— Graig a scris în jurnal că și tu ești un negociator periculos, zise Ragen, și c-o să-ncerci mai întâi să mă-mbeți.

Rusco chicoti și reumplu cana.

— După negociere, n-o să mai am motiv să te servesc cu bere din partea casei, spuse, întinzându-i Mesagerului cana cu un guler de spumă proaspătă.

— O s-o faci, dac-o să vrei să-ți ajungă scrisorile la Miln, răspunse Ragen cu un rânjet, primind cana.

— Văd c-o să fii la fel de dur cum a fost Graig întotdeauna, mormăi Rusco, umplând acum cana lui. Uite, spuse când văzu spuma deasupra, putem să fim amândoi beți când vom negocia.

Râseră și își ciocniră iarăși cănile.

— Ce mai e nou în Orașele Libere? întrebă Rusco. Krasianii sunt în continuare hotărâți să se autodistrugă?

Ragen ridică din umeri.

— Din câte se știe. Eu unul n-am mai fost în Krasia de câțiva ani, de când m-am însurat. E prea departe, prea periculos.

— Adică nu din cauză că-și țin femeile ascunse sub mantii? întrebă Rusco.

Ragen râse.

— Nici asta nu mă-ncântă, răspunse, dar nu-mi place mai ales că ne cred pe noi toți, nordicii, chiar și pe Mesageri, niște lași, numai fiindcă nu ne petrecem nopțile dându-ne silința să fim sfârtecați de miezingi.

— Poate că, dacă s-ar uita mai mult la femeile lor, n-ar mai avea atâta chef de luptă, cugetă Rusco. Dar prin Angiers și Miln ce mai e? Ducii se mai ceartă?

— Ca întotdeauna, răspunse Ragen. Euchor are nevoie de lemnul din Angiers ca să-l ardă-n rafinăriile lui și de grâne ca să-și hrănească oamenii. Rhinebeck are nevoie de metalele din Miln și de sare. Trebuie să facă negoț ca să poată supraviețui,

dar, în loc să se ajute reciproc, își petrec timpul străduindu-se să se-nșele, mai ales atunci când se pierde vreun transport pe drum din cauza miezingilor. Vara trecută, demonii au atacat o caravană care transporta oțel și sare. I-au ucis pe vizitii, dar au lăsat cea mai mare parte a mărfii intactă. Rhinebeck a recuperat-o, dar a refuzat să plătească, invocând drepturile salvatorului.

— Probabil că ducele Euchor s-a înfuriat, zise Rusco.

— S-a-nvinețit de furie, confirmă Ragen. Eu am fost cel care i-a dus vestea. S-a-nroșit la față și-a jurat că Angiersul nu mai vede nicio uncie de sare până când nu plătește Rhinebeck.

— Și a plătit? întrebă Rusco, aplecându-se nerăbdător către celălalt.

Ragen clătină din cap.

— Vreme de câteva luni, au făcut tot ce le-a stat în puteri ca să se-nfometeze unul pe altul, și apoi a plătit Ghilda Negustorilor, ca să-și poată transporta marfa înainte de a putrezi în magazii pe timpul iernii. Rhinebeck e acum supărat pe ei fiindc-au cedat în fața lui Euchor, dar l-au scos basma curată și caravanele s-au pus din nou în mișcare, și asta e tot ce contează pentru oricine altcineva în afară de câinii ăștia doi.

— Ar fi înțelept s-ai grijă cum vorbești despre duci, chiar și la o asemenea depărtare de ei, îl preveni Rusco.

— Cine-o să le spună? întrebă Ragen. Tu? Băiatul?

Arătă către Arlen. Și râseră amândoi.

— Iar acum trebuie să-i dau lui Euchor vești despre Podul Peste Fluviu, ceea ce o să-nrăutățească lucrurile, zise Ragen.

— Satul de la granița Milnului, spuse Rusco, aflat la nici măcar o zi distanță de Angiers. Am legături acolo.

— Nu, nu mai ai, rosti apăsat celălalt, și amândoi amuțiră o vreme.

— Ajunge cu veștile proaste, vorbi apoi Ragen, trăgându-și sacul pe tejghea.

Rusco îl studie cu neîncredere.

— Asta nu pare să fie sare, spuse, și mă-ndoiesc că am o corespondență atât de bogată.

— Ai șase scrisori, și chiar și o duzină de pachete, răspunse Mesagerul, întinzându-i un teanc de hârtii îndoite. E totul trecut aici, alături de celelalte scrisori din sac și de pachetele din

căruță, care trebuie împărțite. I-am dat și Seliei o copie a listei, îl avertiză apoi.

— De ce mi-aș dori eu lista asta sau sacul tău cu corespondență? întrebă Rusco.

— Vorbitoarea e ocupată, așa că n-o să poată nici să ducă scrisorile, nici să li le citească tuturor celor care nu cunosc literele. Te-a însărcinat pe tine.

— Și ce-o să primesc în schimbul orelor petrecute citind pentru săteni în loc să-mi văd de treburile mele?

— Satisfacția de a fi făcut o faptă bună ajutându-ți vecinii?

— N-am venit în Pârâul lui Tibbet ca să-mi fac prieteni, pufni Rusco. Sunt negustor, și-i sunt de mare folos acestei așezări.

— Serios? întrebă Ragen.

— Al naibii de serios, răspunse Rusco. Înainte de-a veni eu aici, nu făceau nimic altceva decât troc. Rosti cuvântul ca pe o înjurătură și scuipă pe podea. Își adunau roadele muncii și se strângeau în piață în fiecare zi șapte, certându-se ca să decidă câtă fasole să dea pentru un știulete de porumb sau cât orez trebuie să primească dogarul pentru un butoi în care pui orez. Și, dacă nu primeai ceea ce-ți trebuia în acea zi șapte, trebuia s-aștepți până săptămâna următoare, sau să umbli din ușă-n ușă. Acum vine toată lumea aici, în orice zi, de când răsare soarele și până apune, și negociază ca să primească-n schimb credite, cu care-și poate cumpăra orice altceva.

— Salvatorul localității, spuse sardonic Ragen. Și nu ceri nimic în schimb.

— Nimic altceva decât un profit bunișor, rânji Rusco.

— Și de câte ori au vrut sătenii să te-atârne ștreang pentru câte-o înșelătorie?

Ochii negustorului se îngustară.

— Mult prea des, având în vedere că jumătate dintre ei nu sunt în stare să numere mai mult decât le-ajung degetele de la mâini, iar cealaltă jumătate nu-și pot adăuga decât degetele de la picioare.

— Selia zice că, data viitoare când o să se-ntâmple, o să fii pe cont propriu, îl anunță Ragen, cu vocea prietenoasă înăsprindu-i-se brusc, dacă nu-ți îndeplinești acum rolul. În partea cealaltă a satului sunt o mulțime de oameni care-ndură lucruri mai cumplite decât citirea unor scrisori.

Rusco se încruntă, dar luă lista și duse sacul greu în magazie.

— De fapt, cât de rău e? întrebă la întoarcere.

— Rău, răspunse Ragen. Douăzeci și șapte de morți până acum. Și alți câțiva despre care nu se știe nimic.

— Ziditorule! exclamă Rusco, trasând o glifă în aerul din fața lui. Credeam că-i vorba de-o singură familie, în cel mai rău caz.

— Măcar de-ar fi fost așa, spuse Ragen.

Păstrară amândoi tăcerea pentru o clipă, după cum se cuvenea, apoi își ridicară în același timp privirea unul către celălalt.

— Ai sarea pentru anul ăsta? întrebă Rusco.

— Ai orezul ducelui? întrebă Ragen.

— L-am păstrat toată iarna, fiindc-ai întârziat atât de mult.

Ochii Mesagerului se îngustară.

— Oh, e încă bun! îl asigură Rusco, ridicându-și brusc mâinile, ca într-o implorare. L-am păstrat astupat bine și uscat, și-n pivnița mea nu-s niciun fel de gângănii!

— Trebuie să mă conving, îți dai seama, zise Ragen.

— Firește, firește, încuviință Rusco. Arlen, adu lampa aia! porunci apoi, făcându-i semn băiatului să se uite către colțul tejghelei.

Arlen se grăbi să ia felinarul și-i săltă partea de deasupra fitilului. Îl aprinse și coborî la loc, cu venerație, capacul de sticlă. Până atunci nu-i mai acordase nimeni atâta încredere încât să i-l încredințeze. Sticla era mai rece decât își imaginase, dar se încălzi repede, linsă de flacără.

— Vino să ne luminezi pivnița! porunci din nou Rusco.

Băiatul se strădui să-și țină entuziasmul în frâu. Își dorise întotdeauna să vadă ce se afla în spatele tejghelei. Se spunea că, dacă toată suflarea din Pârâu și-ar fi adunat tot ce-avea într-un morman, n-ar fi fost pe măsura minunățiilor din pivnița lui Porcu.

Îl privi pe Rusco trăgând de un inel din podea și deschizând o trapă imensă. Se grăbi să se apropie, temându-se că bătrânul Porcu s-ar fi putut răzgândi. Coborî pe treptele care scârțâiau, ținând felinarul cât mai sus, ca să le lumineze drumul. Pe măsură ce înainta, lumina atinse stivele de lăzi și de butoaie ce se înălțau din podea până-n tavan, în șiruri uniforme, care treceau dincolo de marginile zonei luminate. Podeaua era din lemn, ca să-i împiedice pe miezingi să se ridice din Miezul Pământului direct în pivniță, dar pe rafturile fixate de-a lungul

pereților fuseseră totuși cioplite glife. Bătrânul Porcu avea mare grijă de comorile sale.

Stăpânul prăvăliei îi călăuzi printre stive, aducându-i lângă butoaiele sigilate din spatele pivniței.

— Par neatinse, zise Ragen, inspectând lemnul. Stătu o clipă pe gânduri, apoi alese la întâmplare. Ăla, spuse, arătând un butoi.

Cu un mârâit, Rusco îl scoase din rând. Unii susțineau că munca lui era ușoară, dar avea brațe la fel de groase ca un bărbat care mânuia securea sau coasa. Rupse sigiliul și săltă capacul butoiului, apoi scoase orez în pumni și-l puse într-un castron puțin adânc, ca să-l cerceteze Ragen.

— Orez bun, din Mlaștină, îi spuse Mesagerului, și nu se vede nici urmă de gărgăriță, niciun semn de putreziciune. O să se vândă la un preț foarte bun în Miln, mai ales după atâta timp.

Ragen mormăi și dădu din cap, așa că butoiul fu resigilat și se întoarseră sus.

Se certară o vreme, înainte de a cădea de acord asupra numărului de butoaie care valorau cât sacii grei de sare din căruță. În cele din urmă, niciunul nu păru încântat. Dar își strânseră mâinile, pecetluind înțelegerea.

Rusco își strigă fetele, apoi ieșiră afară, unde se afla căruța, și începură să descarce sarea. Arlen încercă să ridice un sac, dar era mult prea greu, așa că se clătină pe picioare și căzu, scăpându-l.

— Vezi ce faci! îl ocărî Dasy, plesnindu-l peste ceafă.

— Dacă nu-i poți sălta, du-te la ușă! se răsti Catrin.

Ea ținea un sac pe umăr și altul sub brațul cărnos. Arlen se grăbi să se ridice și alergă să-i deschidă ușa.

— Du-te să-l chemi pe Ferd Miller și spune-i că-i plătim cinci… ba nu, patru credite pentru fiecare sac pe care-l macină, îi spuse Rusco lui Arlen.

Aproape toată lumea din Pârâu lucra, într-un fel sau altul, pentru Porcu, dar cei din Piață o făceau într-o măsură mult mai mare decât oricare alții.

— Cinci dac-o pune în butoaie cu orez, ca să se păstreze uscată.

— Ferd e plecat în Pâlc, zise Arlen. Aproape toată lumea e acolo.

Rusco mârâi, dar nu răspunse. În scurt timp, în căruță nu mai rămaseră decât câteva lăzi și câțiva saci în care nu se afla sare. Fetele lui Rusco le aruncau priviri lacome, dar păstrau tăcerea.

— O să scoatem orezul din pivniță în noaptea asta și-o să-l păstrăm în camera din spate până când o să fii gata să pleci înapoi, către Miln, spuse Rusco, în timp ce ultimul sac era dus înăuntru.

— Mulțumesc, zise Ragen.

— Atunci negoțul ducelui s-a încheiat? rânji Rusco, cu privirea îndreptându-i-se brusc, plină de subînțelesuri, către obiectele rămase în căruță.

— Al ducelui, da, răspunse Ragen, tot cu un rânjet.

Arlen speră că aveau să-i mai toarne o bere în timp ce se tocmeau. Îi dăduse o ușoară amețeală, ca atunci când era răcit, dar fără tuse, strănuturi și dureri. Îi plăcea senzația și-și dorea s-o mai încerce.

Îi ajută să care în cârciumă tot ce mai rămăsese, și Catrin aduse o farfurie de sendvișuri cu felii groase de carne. Lui Arlen i se dădu o a doua cană cu bere ca să le-ajute să se ducă la vale, iar bătrânul Porcu îi spuse că, pentru munca lui, primea două credite, trecute în catastif.

— N-o să le spun părinților tăi, adăugă, dar, dacă le cheltuiești pe bere și te prind, te pun la treabă ca să-mi plătești necazurile pe care-o să mi le facă mama ta.

Arlen dădu din cap cu înflăcărare. Nu mai avusese niciodată credite de cheltuit în prăvălie.

După prânz, Rusco și Ragen se întoarseră la tejghea și deschiseră celelalte lăzi aduse de Mesager. Ochii lui Arlen sticleau la vederea fiecărei comori scoase la lumină. Erau cupoane de țesături mai fine decât văzuse vreodată, unelte și ace de metal, obiecte din ceramică și mirodenii exotice. Ba chiar câteva pahare dintr-o sticlă strălucitoare, care scânteia.

Porcu nu părea chiar atât de impresionat.

— Graig a avut marfă mai bună anul trecut, spuse el. Îți dau… o sută de credite pentru toate.

Arlen rămase cu gura căscată. O sută de credite! Ragen putea să cumpere cu ele o jumătate din Pârâu!

Însă Mesagerul nu se dovedi interesat de ofertă. Privirea i se aspri iarăși și lovi cu palma în masă. La auzul zgomotului, Dasy și Catrin, care făceau curat, își ridicară privirile.

— În Miez cu creditele tale! zbieră Ragen. Nu-s un țopârlan de-al tău și, dacă nu vrei să afle Ghilda că ești un șarlatan, ai grijă să nu mă mai iei de-acum înainte drept unul dintre ei.

— Fără supărare! râse Rusco, lovind aerul cu palmele, într-un gest împăciuitor, așa cum îi stătea în obicei. Trebuia să-ncerc… înțelegi. Aurul mai e și acum pe placul celor din Miln? întrebă apoi, cu un zâmbet viclean.

— Așa cum e pe placul tuturor, răspunse Ragen.

Era tot încruntat, dar furia din glas îi dispăruse.

— Nu și al celor de pe-aici, zise Rusco.

Se duse în spatele draperiei și îl auziră scotocind, în timp ce-și ridica vocea, ca să ajungă până la ei.

— Aici, tot ceea ce nu se poate mânca, nu poate fi îmbrăcat sau folosit ca să trasezi cu el o glifă sau ca să-ți lucrezi pământul nu valorează nimic.

Se întoarse o clipă mai târziu cu o pungă mare, de pânză, și o puse pe tejghea cu un zornăit.

— Oamenii par să fi uitat că aurul pune lumea în mișcare, continuă el, strecurându-și mâna în pungă și scoțând două monede galbene masive, pe care le flutură sub nasul lui Ragen. Copiii morarului foloseau astea drept piese de joc. Piese de joc! Când le-am spus că le dau în schimbul aurului un joc întreg, cioplit în lemn, din magazia mea din spate, au crezut că le fac o favoare! Ferd chiar a trecut pe la mine a doua zi, ca să-mi mulțumească!

Râse din toată inima. Arlen avu senzația că ar fi trebuit să se simtă jignit de râsul acela, dar nu știa exact de ce. Se jucase de multe ori cu jocul Millerilor și i se părea că valorează mult mai mult decât două discuri de metal, oricât de strălucitoare ar fi fost.

— Marfa adusă face mai mult de doi sori, zise Ragen, arătând cu capul către monede și apoi către pungă.

Rusco zâmbi.

— Nu-ți face griji, spuse, dezlegând punga pe de-a-ntregul.

Când pânza se pleoști pe tejghea, în jur se revărsară mai multe monede strălucitoare, alături de lănțișoare, inele și șiraguri de pietre scânteietoare. Totul era foarte frumos, presupuse Arlen, dar fu surprins când văzu ochii lui Ragen bulbucându-se și căpătând un luciu plin de jind.

Se tocmiră din nou, Mesagerul ridicând pietrele în lumină și mușcând monedele, în timp ce Rusco pipăia țesăturile și gusta mirodeniile. Pentru Arlen, căruia i se-nvârtea capul din cauza berii, totul era într-o ceață. Catrin le punea bărbaților pe tejghea cană după cană, dar nu dădeau semne c-ar fi fost la fel de amețiți ca el.

— Două sute douăzeci de sori de aur, două luni de argint, colierul și cele trei inele de argint, spuse în cele din urmă Rusco. Și nicio stea de-aramă mai mult.

— Nu e de mirare c-ai ajuns să trăiești în locul ăsta rupt de lume, zise Ragen. Probabil că te-au izgonit din oraș pentru înșelătorie.

— Insultele nu te vor îmbogăți, ripostă Porcu, convins că-l domina pe celălalt.

— De data asta, bogățiile nu sunt pentru mine, spuse Mesagerul. După ce-mi acopăr costurile călătoriei, fiecare stea rămasă merge la văduva lui Graig.

— Ah, Jenya! exclamă Rusco meditativ. Ea scria de obicei pentru necunoscătorii slovelor din Miln, adică și pentru nepotul meu idiot. Ce-o să se-aleagă de ea?

Ragen clătină din cap.

— Ghilda nu i-a plătit niciun preț al morții, pentru că Graig s-a prăpădit acasă. Și, pentru că nu e o Mamă, îi vor fi refuzate multe slujbe.

— Îmi pare rău s-aud asta, zise Rusco.

— Graig i-a lăsat niște bani, continuă Ragen, deși n-a avut niciodată foarte mulți, iar Ghilda o va plăti în continuare să scrie. Cu banii din călătoria asta ar trebui să aibă de-ajuns să se descurce o vreme. Însă e tânără, până la urmă se vor termina, dacă nu se mărită iarăși sau dacă nu găsește o slujbă mai bine plătită.

— Și apoi? întrebă Rusco.

Ragen ridică din umeri.

— O să-i fie greu să-și găsească un alt soț, fiindc-a fost deja măritată și n-a izbutit să dea naștere niciunui copil, dar n-o s-ajungă Miloagă. Eu și frații mei din Ghildă am jurat asta. Unul dintre noi o va lua ca Servitoare înainte de a se-ntâmpla așa ceva.

Rusco clătină din cap.

— Totuși, să decazi din clasa Negustorilor într-a Servitorilor… Își strecură mâna într-o pungă mult mai ușoară și scoase un inel cu mai multe pietre scânteietoare. Ai grijă să-l primească, spuse, întinzându-i-l.

Însă, când își îndreptă Ragen mâna spre el, îl retrase brusc.

— Vreau un mesaj de răspuns de la ea, înțelegi, adăugă. Recunosc forma dată de ea literelor.

Ragen îl privi o clipă, așa că se grăbi să continue:

— N-am spus-o ca pe o insultă.

Mesagerul zâmbi.

— Generozitatea ta e mai presus decât insultele, zise, luând inelul. Asta o să-i țină de foame câteva luni.

— Da, sigur, răspunse Rusco cu glas aspru, scoțând în pumn ce mai rămăsese în pungă, dar ai grijă să nu afle sătenii, ca să nu-mi pierd reputația de șarlatan.

— Din partea mea, secretul tău e în siguranță, râse Ragen.

— Ar fi cu putință să câștigi mai mult pentru ea, continuă Rusco.

— Poftim?

— Scrisorile pe care le-avem ar fi trebuit s-ajungă la Miln acum șase luni. O să mai stați pe-aici câteva zile, până când scriem și până când adunăm mai multe, și poate ne-ajuți să scriem câteva, iar eu o să te despăgubesc pentru asta. N-o să mai fie aur, adăugă, ca să fie totul limpede, dar sunt sigur că Jenyei i-ar prinde bine un butoi cu orez sau niște pește afumat, sau niște carne, tot afumată.

— Bineînțeles că i-ar prinde bine, încuviință Ragen.

— Aș putea găsi de lucru și pentru Saltimbancul tău, adăugă Rusco. O să atragă mai mulți spectatori aici, în piață, decât umblând din fermă-n fermă.

— De acord, zise Ragen. Și Keerin o să aibă nevoie de aur.

Rusco îi aruncă o privire piezișă, și el râse.

— Trebuia să-ncerc… înțelegi! Atunci argint.

Bătrânul dădu din cap.

— O să cer o lună pentru fiecare spectacol, și din fiecare lună o să păstrez câte o stea și-o să i le dau lui pe celelalte trei.

— Parcă spuneai că sătenii n-au bani, remarcă Ragen.

— Cei mai mulți n-au, încuviință Rusco. O să le vând luni… să zicem, pentru cinci credite.

— Prin urmare, Rusco Porcu câștigă de la ambele părți? întrebă Mesagerul.

Bătrânul zâmbi.

•

La întoarcere, Arlen era entuziasmat. Bătrânul Porcu îi promisese că-l lasă să-l vadă pe Saltimbanc gratis dacă răspândește vestea despre spectacolul pe care urma să-l dea a doua zi la amiază, în Piață, pentru cinci credite sau pentru o lună de argint milneză de persoană. Nu-i rămânea prea mult timp; părinții săi aveau să fie gata de plecare la ora întoarcerii lui și a lui Ragen, dar nu se-ndoia că putea răspândi vestea înainte de a-l urca ei în căruță.

— Povestește-mi despre Orașele Libere, îl rugă pe Mesager. Câte-ai văzut?

— Cinci, răspunse Ragen. Miln, Angiers, Lakton, Rizon și Krasia. S-ar putea să mai fie și altele de cealaltă parte a munților sau a deșertului, dar nu cunosc pe nimeni care să le fi văzut.

— Cum arată? întrebă băiatul.

— Fortul Angiers, fortăreața pădurii, se află la sud de Miln, dincolo de Fluviul Despărțitor. Angiers trimite lemn în toate celelalte orașe. Tot la sud, încă și mai departe, e marele lac, iar pe suprafața lui se-ntinde Laktonul.

— Lacul e ca un iaz? întrebă Arlen.

— Pe lângă un iaz, lacul e ceea ce e muntele pe lângă un deal, răspunse Ragen, și tăcu o clipă, lăsându-l să rumege ideea. Acolo, pe apă, laktonienii sunt la adăpost de demonii focului, ai pietrei și ai lemnului. Rețeaua lor de glife îi ferește de demonii vântului și nimeni nu știe mai bine decât ei cum să se apere de demonii apei. Sunt pescari, și miile de oameni din satele din sud depind de ceea ce prind ei când e vorba de hrană. La vest de Lakton e Fortul Rizon, care nu e cu adevărat un fort, de vreme ce peste zidurile lui poți păși, dar adăpostește cele mai mari ferme pe care le-ai văzut vreodată. Fără Rizon, toate celelalte Orașe Libere ar răbda de foame.

— Și Krasia? întrebă Arlen.

— N-am fost în Fortul Krasia decât o singură dată, îi răspunse Ragen. Krasianii nu-i primesc pe străini cu brațele deschise, și ca s-ajungi acolo trebuie să traversezi deșertul vreme de câteva săptămâni.

— Deșertul?

— Nisipul, îi explică Mesagerul. Nimic altceva decât nisip, în toate direcțiile, pe o întindere de mulți kilometri. Fără apă și fără mâncare în afară de ce ai la tine, și fără nimic care să te apere de soarele dogoritor.

— Și acolo trăiesc oameni?

— Oh, da. Krasianii erau cândva chiar mai mulți decât milnezii, dar mor pe capete.

— De ce? întrebă Arlen.

— Pentru că se luptă cu miezingii, răspunse Ragen.

Băiatul făcu ochii mari.

— E cu putință să te lupți cu miezingii? se miră el.

— Te poți lupta cu orice, Arlen, zise Mesagerul. Când te lupți cu demonii, problema e că, de cele mai multe ori, ești înfrânt. Krasianii ucid o parte, dar miezingii se descurcă mai bine decât ei. De la un an la altul, krasianii sunt tot mai puțini.

— Tata zice că, atunci când te iau, miezingii îți mănâncă sufletul.

— Vai! scuipă Ragen peste marginea căruței. Astea sunt superstiții prostești.

Trecuseră de un cot al drumului, aflat nu departe de Pâlc, când Arlen văzu ceva care atârna de copacul din fața lor.

— Ce-i aia? întrebă, arătând cu degetul.

— Noaptea mă-sii, înjură Ragen și lovi catârii cu hățurile, făcându-i s-o pornească la galop.

Arlen fu azvârlit în spătarul banchetei și avu nevoie de o clipă ca să-și îndrepte spatele. Apoi se uită la copacul de care se apropiau în viteză.

— Unchiule Cholie! strigă, văzându-l pe bărbatul care dădea din picioare și trăgea cu degetele de frânghia din jurul gâtului său. Ajutor! Ajutor!

Băiatul sări din căruța în mișcare, lovind pământul cu putere, dar se ridică dintr-un salt și se repezi spre Cholie. Ajunse la bărbatul care se zvârcolea, dar unul dintre picioarele acestuia îl izbi peste gură, trântindu-l. Simți gustul sângelui, însă, în mod bizar, nu și durerea. Se ridică din nou și-l înșfăcă pe Cholie de pulpe, străduindu-se să-l împingă în sus, ca să slăbească funia, dar el era prea mic de statură, iar unchiul său prea greu și, în plus, continua să se sufoce și să se zbată.

— Ajută-l! strigă băiatul către Ragen. Se înăbușă! Să-l ajute cineva!

Își ridică privirea și-l văzu pe Mesager însfăcând o suliță din partea din spate a căruței. O duse peste umăr și o azvârli apoi, pierzând mai puțin de o clipă ca să țintească, dar nimeri cu precizie, retezând frânghia și trântindu-l pe sărmanul Cholie peste Arlen. Căzură amândoi în țărână.

O clipă mai târziu, Ragen era lângă ei, trăgând funia din jurul gâtului lui Cholie. Ceea ce nu schimbă mare lucru, pentru că bărbatul continua să se sufoce și să-și înfigă degetele în gât. Ochii i se bulbucaseră atât de tare, încât amenințau să-i iasă din orbite, iar fața îi era atât de roșie, încât părea de purpură. O zvârcolire cumplită îi smulse lui Arlen un țipăt, apoi Cholie încremeni.

Ragen îl lovi peste piept și-i suflă în gură înghițituri mari de aer, totul fără niciun efect. În cele din urmă, Mesagerul se dădu bătut, se lăsă să cadă la pământ și înjură.

Moartea nu-i era străină lui Arlen. Spectrul ei era un vizitator obișnuit al Pârâului lui Tibbet. Dar să mori din pricina miezingilor sau a unei răceli era una. Asta era cu totul altceva.

— De ce? îl întrebă pe Ragen. De ce s-a luptat din greu să supraviețuiască azi-noapte, numai ca să-și ia viața acum?

— S-a luptat? întrebă Mesagerul. S-a luptat vreunul dintre ei cu adevărat? Sau au fugit și s-au ascuns?

— Eu nu…, începu băiatul.

— Să te-ascunzi nu e întotdeauna de-ajuns, Arlen, spuse Ragen. Uneori, când te ascunzi, e ucis ceva din tine și, chiar dacă supraviețuiești atacului demonilor, nu scapi cu viață.

— Ce altceva ar fi putut face? Cu un demon nu te poți lupta.

— Eu unul aș prefera mai degrabă să mă bat cu un urs, în peștera lui, dar lupta cu demonii e posibilă.

— Dar spuneai că îi ucide pe krasiani, protestă Arlen.

— Așa e, recunoscu Ragen. Dar ei își ascultă inimile. Arlen, știu că pare o nebunie, dar, în adâncul lor, bărbații își doresc să lupte, ca în poveștile din vechime. Vor să-și apere femeile și copiii, așa cum ar trebui. Dar nu pot, fiindcă marile glife s-au pierdut, așa că se ghemuiesc ca iepurii din cușcă, ascunzându-se îngroziți în noapte. Iar uneori, mai ales când îi vezi pe cei dragi murind, încordarea te frânge și pur și simplu faci poc. Puse o mână pe umărul lui Arlen.

— Îmi pare rău c-a trebuit să vezi așa ceva, băiete. Știu că-n clipa de față nu prea are sens...

— Ba da, zise Arlen, are.

Și era adevărat, realiză el. Înțelegea nevoia de a lupta. În ziua în care îi atacase pe Cobie și pe prietenii lui, nu se așteptase să câștige. Dacă se așteptase să se întâmple ceva, atunci crezuse c-avea să fie bătut mai rău decât oricând. Dar, în clipa în care înșfăcase bățul, nu-i mai păsase. Nu știuse decât că se săturase să le suporte răutățile și-și dorise să le pună capăt într-un fel sau altul.

Se simțea alinat știind că nu era singur.

Își privi unchiul, care zăcea în țărână, cu ochii măriți de spaimă. Îngenunche și, întinzând mâna, i-i închise trecându-și vârfurile degetelor peste pleoapele lui. Cholie nu mai avea de ce să se teamă.

— Ai ucis vreodată un miezing? îl întrebă pe Mesager.

— Nu, răspunse Ragen, clătinând din cap. Dar m-am luptat cu câțiva. Am cicatrice care-o dovedesc. Dar am fost întotdeauna mai interesat să fug sau să-i țin departe de altcineva, decât să omor vreunul.

Arlen se gândi la asta în vreme ce-l înfășurau pe Cholie într-o prelată și-l puneau în spatele căruței, pentru a se grăbi apoi să se-ntoarcă în Pâlc. Jeph și Silvy își adunaseră deja uneltele și așteptau nerăbdători să plece, dar, la vederea cadavrului, furia stârnită de întârzierea lui Arlen li se spulberă.

Silvy izbucni în plâns și se aruncă peste fratele ei, dar n-aveau timp de pierdut, dacă voiau s-ajungă înapoi, la fermă, înainte de căderea nopții. Jeph fu nevoit s-o țină în timp ce Veghetorul Harral desena o glifă pe prelată și rostea o rugăciune înainte de a-l arunca pe Cholie pe rug.

Supraviețuitorii care nu aveau să rămână în casa lui Brine Cutter erau împărțiți în grupuri și luați acasă de alții. Jeph și Silvy se oferiseră să ajute două femei. Norine Cutter avea peste cincizeci de veri. Îi murise bărbatul cu ceva ani în urmă și își pierduse fiica și ginerele în timpul atacului. Și Marea Bales era bătrână, avea aproape patruzeci de ani. Soțul ei rămăsese afară când trăseseră la sorți, hotărând astfel cine să intre în pivniță. Ca și Silvy, stăteau amândouă în partea din spate a căruței, gârbovite, privindu-și genunchii. Arlen își flutură mâna către

Ragen, în semn de rămas-bun, în timp ce tatăl lui pocnea din bici.

Pâlcul de lângă Pădure dispărea din vedere când băiatul își dădu seama că nu-i spusese nimănui să meargă să-l vadă pe Saltimbanc.

2.

Dacă ai fi fost tu

319 DÎ

Înainte de venirea miezingilor, avură timp numai pentru adăpostirea căruței și pentru verificarea glifelor. Silvy nu mai avea destulă putere ca să gătească, așa că luară o masă rece, mestecând cu prea puțin entuziasm pâine, brânză și cârnați. Iviți la scurt timp după apusul soarelui, demonii puseră la încercare glifele și Norine țipă de fiecare dată când izbucni magia, respingându-i. Marea nu se atinsese de mâncare. Stătea pe patul ei, cu brațele strâns înfășurate în jurul genunchilor, legănându-se înainte și înapoi și scâncind ori de câte ori răbufnea vraja. Silvy spălă farfuriile, dar nu mai ieși din bucătărie, și Arlen o auzi plângând.

Încercă să se ducă la ea, dar Jeph îl prinse de braț.

— Vino să stăm de vorbă, Arlen, îi spuse.

Se duseră în mica încăpere care adăpostea patul băiatului, colecția lui de pietre netede adunate din pârâu și toate penele și oasele lui. Jeph alese una dintre acestea, o pană în culori strălucitoare, lungă de vreo douăzeci și cinci de centimetri, și își plimbă degetele peste ea în timp ce vorbea, fără să-l privească pe Arlen în ochi.

Băiatul știa ce însemna asta. Când nu se uita la el, tatăl lui era stânjenit de subiectul despre care discutau.

— Ceea ce ai văzut pe drum, când te întorceai cu Mesagerul…, începu el.

— Ragen mi-a explicat, îl întrerupse Arlen. Unchiul Cholie era deja mort, numai că n-a știut-o imediat. Uneori oamenii supraviețuiesc în timpul atacului, dar mor pe urmă oricum.

Jeph se încruntă.

— Nu sunt cuvintele pe care le-aș fi folosit eu, zise. Dar cred e destul de adevărat. Cholie…

— A fost laș, încheie Arlen.

Jeph îl privi cu surprindere.

— Ce te face să spui asta?

— S-a ascuns în pivniță fiindcă i-a fost frică de moarte și și-a luat zilele fiindcă i-a fost frică de viață, răspunse băiatul. Mai bine-ar fi luat o secure și-ar fi murit luptând.

— Nu vreau s-aud astfel de vorbe, zise Jeph. Cu demonii nu te poți lupta, Arlen. Nimeni nu poate. Nu câștigi nimic dacă te lași ucis.

Băiatul clătină din cap.

— Sunt ca niște bătăuși, spuse. Ne atacă fiindcă suntem prea speriați ca să ripostăm. După ce i-am pocnit pe Cobie și pe ceilalți cu bățul ăla, nu m-au mai sâcâit niciodată.

— Cobie nu e un demon al pietrei, zise Jeph. Pe ăștia nu-i sperie niciun băț.

— Trebuie să existe o cale, insistă Arlen. Oamenii o făceau pe vremuri. O spun toate poveștile de demult.

— Poveștile spun că existau glife magice, cu care să lupți. Glifele de luptă s-au pierdut.

— Ragen susține că, în unele locuri, oamenii încă se mai luptă cu demonii. Spune că e posibil.

— Va trebui să stau de vorbă cu Mesagerul ăsta, bodogăni Jeph. Nu se cade să-ți bage astfel de idei în cap.

— De ce nu? Poate că nopții trecute i-ar fi supraviețuit mai mulți oameni dacă toți bărbații ar fi luat securi și sulițe…

— Ar fi fost la fel de morți, încheie Jeph. Există alte moduri în care te poți apăra și-ți poți apăra familia, Arlen. Cu înțelepciune. Cu prudență. Cu umilință. Să porți o luptă pe care n-o poți câștiga nu e o dovadă de curaj. Cine-ar mai avea grijă de femei și de copii dacă toți bărbații s-ar lăsa omorâți încercând să ucidă ce nu poate fi ucis? continuă el. Cine-ar mai tăia lemnul, pentru a construi case? Cine-ar mai vâna, cine-ar mai duce turmele la păscut, cine-ar mai ara, cine-ar mai tăia vitele? Cine-ar mai

însămânța femeile cu copii? Dacă mor toți bărbații, miezingii înving.

— Demonii au învins deja, murmură el. Tu spui mereu că satul e tot mai mic în fiecare an. Bătăușii se-ntorc mereu când nu ripostezi. Își ridică privirea spre tatăl său. Nu simți niciodată asta? Nu vrei niciodată să lupți?

— Bineînțeles că vreau, Arlen, răspunse Jeph. Dar nu fără motiv. Când contează, când contează cu adevărat, toți bărbații vor să lupte. Animalele fug când pot și luptă când trebuie, iar oamenii sunt asemenea lor. Dar această stare de spirit nu trebuie să se manifeste decât atunci când e necesar. Dar, adăugă el, dacă acolo, afară, printre miezingi, ai fi fost tu, sau mama ta, m-aș fi luptat ca un nebun înainte de a-i lăsa să se-apropie de voi. Înțelegi care e diferența?

Arlen dădu din cap.

— Cred că da.

— Bun băiat, zise Jeph, strângându-l de umăr.

•

În noaptea aceea, visele lui Arlen se umplură de imaginile unor munți atât de înalți încât atingeau cerul și ale unor iazuri atât de întinse încât pe suprafața lor puteai așeza un oraș întreg. Văzu nisip galben întinzându-se până unde ajungea cu privirea și fortărețe apărate de ziduri ascunse printre copaci.

Dar privi totul prin două picioare care i se legănau încet în fața ochilor. Se uită în sus și-și văzu propria față învinețindu-se în laț.

Se trezi cu o tresărire, în patul umed de sudoare. Era încă întuneric, dar o lumină firavă se înfiripa la orizont, acolo unde cerul indigo căpăta o nuanță de roșu. Își aprinse mucul de lumânare și-și puse salopeta, apoi intră, împleticindu-se, în camera comună. Găsi o coajă de pâine pe care s-o mestece în timp ce ducea lângă ușă coșul de ouă și cofele pentru lapte.

— Te-ai trezit devreme, spuse o voce în spatele lui.

Se întoarse tresărind și o văzu pe Norine fixându-l cu privirea. Marea era încă în patul ei, dar se zvârcolea în somn.

— Zilele nu se lungesc în vreme ce dormi, răspunse el.

Norine dădu din cap.

— Așa spunea și bărbatul meu, încuviință ea. „Lucrătorii pământului și tăietorii de lemne nu pot munci la lumina lumânării, ca piețenii”, zicea el.

— Am multe de făcut, îi explică Arlen, trăgând cu ochiul prin crăpăturile oblonului ca să vadă cât mai avea de așteptat înainte de a putea să treacă dincolo de glife. Saltimbancul ar trebui să dea un spectacol când soarele ajunge sus.

— Firește, îl aprobă Norine. Când eram de vârsta ta, Saltimbancul era, și pentru mine, cel mai important lucru din lume. O să te-ajut să-ți faci treburile.

— Nu e nevoie. Tata zice c-ar trebui să te odihnești.

Femeia clătină din cap.

— Odihna mi-aduce în minte lucruri spre care e mai bine să nu-mi îndrept gândurile, zise ea. Dac-o să stau la voi, ar trebui să-mi câștig traiul. După ce-am tăiat lemne în Pâlc, cât de greu o să-mi fie să dau zoaie porcilor și să plantez porumb?

Arlen ridică din umeri și-i întinse coșul pentru ouă.

Cu ajutorul ei, treaba mergea repede. Norine învăța cu iuțeală, iar munca trudnică și ridicatul poverilor grele nu-i erau străine. Când din casă se răspândi mirosul de ouă și de șuncă, hrăniseră toate animalele, adunaseră toate ouăle și mulseseră toate vacile.

— Nu te mai foi pe banchetă, îi spuse Silvy lui Arlen în timpul mesei.

— Tânărul Arlen e nerăbdător să-l vadă pe Saltimbanc, îi înștiință Norine.

— Poate mâine, zise Jeph, și băiatului îi căzu falca.

— Ce?! strigă el. Dar...

— Fără niciun dar, îl întrerupse Jeph. Ieri au rămas o mulțime de treburi nefăcute și i-am promis Seliei că-n după-amiaza asta mă duc în Pâlc, să dau o mână de ajutor.

Arlen își împinse farfuria într-o parte și o porni cu pași apăsați spre camera sa.

— Lasă băiatul să se ducă, spuse Norine după plecarea lui. Aici o să v-ajutăm eu și Marea.

Auzindu-și numele, cealaltă femeie își ridică privirea, dar reîncepu imediat să se joace cu mâncarea din fața ei.

— Arlen a avut ieri o zi grea, zise Silvy. Își mușcă buza. Cu toți am avut. Lasă Saltimbancul să-i pună un zâmbet pe față. Cu siguranță n-are de făcut nimic care să nu poată aștepta.

Jeph dădu din cap o clipă mai târziu, încuviințând.

— Arlen! strigă el. Și întrebă, după ce băiatul își arătă fața posomorâtă: Cât cere bătrânul Porcu ca să-l vezi pe Saltimbanc?

— Nimic, se grăbi băiatul să răspundă, nevrând să-i dea tatălui său vreun motiv să refuze. Mă primește în contul ajutorului pe care i l-am dat la descărcarea căruței Mesagerului.

Nu spunea adevărul adevărat, și erau mari șanse ca Porcu să fie supărat fiindcă el uitase s-anunțe oamenii, dar, poate, dacă răspândea vestea pe drum, reușea să adune destulă lume ca să fie de-ajuns pentru cele două credite ale lui.

— Imediat după sosirea Mesagerului, bătrânul Porcu e întotdeauna generos, comentă Norine.

— Așa și trebuie, după cât ne jumulește în timpul iernii, răspunse Silvy.

— Bine, Arlen, poți să te duci, zise Jeph. Ne-ntâlnim apoi în Pâlc.

•

În Piața Satului ajungeai cam în două ore, dacă mergeai pe potecă, nimic mai mult decât o fâșie de pământ bătătorit de căruțe, păstrată curată de Jeph și de alți câțiva localnici, și se întindea până la podul de peste cea mai puțin adâncă parte a Pârâului. Agil și iute în mișcări, Arlen putea înjumătăți timpul sărind din piatră în piatră alunecoasă, ieșită deasupra apei.

În ziua aceea avea mai mult ca niciodată nevoie să câștige timp, ca să se poată opri din loc în loc. Alergă de-a lungul malului noroios cu o viteză periculoasă, ocolind rădăcinile și tufele înșelătoare cu pașii siguri ai cuiva care bătuse același drum de nenumărate ori.

Ieși din pădure ori de câte ori ajunse în preajma vreunei ferme, dar nu găsi pe nimeni. Toată lumea era fie la câmp, fie înapoi, în Pâlc, oferindu-și ajutorul.

Când se văzu la Copca de Pescuit, soarele era aproape sus. O parte dintre pescari ieșiseră cu bărcile pe micul iaz, dar Arlen se gândi că n-avea rost să strige la ei. În rest, și Copca era pustie.

Când ajunse în Piața Satului, băiatul era posomorât. Poate că Porcu o fi părut mai cumsecade decât de obicei cu o zi înainte, dar Arlen știa cum se purta când îl făcea cineva să-și piardă din profituri. Era imposibil să-l lase să-l vadă pe Saltimbanc numai pentru două credite. Avea să fie norocos dacă negustorul nu punea bățul pe spinarea lui.

Dar, când ajunse în piață, găsi acolo peste trei sute de oameni, adunați din toate părțile Pârâului. Erau pescari, și mlăștinari, și mogginari, și culegători. Fără să-i mai pună la

socoteală și pe locuitorii din sat, piețeni, croitori, morari, brutari și tot restul. Din Straja de Vest nu venise nimeni, firește. Acolo oamenii se fereau de Saltimbanci.

— Arlen, băiatul meu! strigă Porcu când îl văzu apropiindu-se. Ți-am păstrat un loc în față, iar deseară o să pleci acasă c-un sac de sare. Bine lucrat!

Arlen îl privi neîncrezător, până când îl zări, alături de el, pe Mesager, care-i făcu cu ochiul.

— Mulțumesc, îi spuse acestuia când Porcu se îndepărtă ca să treacă în catastif sosirea unui nou spectator.

Dasy și Catrin vindeau mâncare și bere pentru spectacol.

— Oamenii merită să se distreze, spuse Ragen cu o ridicare din umeri. Dar s-ar părea că nu fără a lămuri mai întâi lucrurile cu Veghetorul vostru.

Arătă către Keerin, adâncit într-o conversație cu Harral.

— Să nu-i bagi în cap turmei mele niciuna dintre prostiile alea despre Năpastă, spuse Harral, împungându-l zdravăn pe Keerin cu degetul în piept.

Cântărea de două ori cât Saltimbancul și n-avea pic de grăsime pe trup.

— Prostii? întrebă Keerin pălind. În Miln, Veghetorii pun în ștreang orice Saltimbanc care nu pomenește despre Năpastă!

— Nu-mi pasă ce fac ei în Orașele Libere, zise Harral. Aici sunt oameni cumsecade, și-o duc destul de greu și fără să le spui tu că suferă fiindcă nu-s destul de credincioși!

— Ce…? începu Arlen, dar Keerin întrerupse discuția plecând spre centrul Pieței.

— Ai face bine să-ți găsești repede un loc, îl sfătui Ragen.

•

Așa cum promisese Porcu, Arlen primi un loc în față, în partea rezervată de obicei copiilor mici. Ceilalți îl priveau cu invidie și se simți cu mult deasupra tuturor. I se întâmpla foarte rar să-l invidieze cineva.

Înalt ca orice milnez, Saltimbancul era îmbrăcat într-o amestecătură de petice în culori strălucitoare care păreau furate din lada cu resturi a unui vopsitor. Avea un cioc subțire, de aceeași culoare a morcovului ca și părul său, dar mustața nu i se întâlnea nicidecum cu adevărat cu barba și ansamblul lăsa impresia că o spălare bună l-ar fi putut îndepărta. Toți cei de

față, dar mai ales femeile, se minunau de culoarea strălucitoare a părului lui și de ochii lui verzi.

În timp ce oamenii continuau să-și ocupe locurile, Keerin umbla încoace și încolo, jonglând cu bilele lui de lemn colorat, spunând glume, încălzind atmosfera. Când Porcu dădu semnalul, își luă scripca și începu să cânte, acompaniindu-și vocea puternică, înaltă. Oamenii bătură din palme în ritmul cântecelor pe care nu le știau, dar, ori de câte ori cântă câte unul cunoscut în Pârâu, își înălțară cu toții glasurile, acoperindu-l pe al lui, și el nu păru să se sinchisească. Nici lui Arlen nu-i păsă; cânta la fel de tare ca toți ceilalți.

După muzică urmară acrobațiile și trucurile magice. În timpul spectacolului, Keerin făcu câteva glume despre bărbații însurați, stârnind râsetele stridente ale femeilor în timp ce bărbații se încruntau, și alte câteva despre neveste, la care bărbații hohotiră lovindu-se cu palmele peste coapse, pe când femeile aruncau priviri supărate.

În cele din urmă, Saltimbancul se opri și-și ridică mâinile, cerându-le tuturor să tacă. Din mulțime se înălță un murmur, și părinții își înghiontiră copiii mai mici ca să se ducă mai în față, fiindcă voiau ca aceștia să nu scape nimic din tot ce-avea să urmeze. Micuța Jessi Boggin, de numai cinci ani, se sui chiar în poala lui Arlen, ca să vadă mai bine. Cu câteva săptămâni în urmă, băiatul îi dăduse familiei ei niște cățeluși de la una dintre cățelele lui Jeph, și de-atunci fetița se agăța de el ori de câte ori se afla prin apropiere. Băiatul o luă în brațe în timp ce Keerin începea Povestea Întoarcerii, cu vocea lui înaltă scăzând până la o invocare pe ton profund, tunător, care pătrunse în mulțime până departe.

— Lumea n-a fost întotdeauna așa cum o vedeți, le spuse Saltimbancul copiilor. Oh, nu. A existat o vreme în care oamenii trăiau în echilibru cu demonii. Acei ani timpurii sunt numiți Epoca Ignoranței. Știe cineva de ce?

Își roti privirea, cuprinzându-i pe copiii din primele rânduri, și câțiva ridicară mâinile.

— Pentru că nu existau glifele? întrebă o fetiță, după ce arătase Keerin cu degetul către ea.

— Întocmai! răspunse Saltimbancul, făcând o tumbă care le smulse copiilor strigăte de încântare, Epoca Ignoranței a fost un timp înspăimântător pentru noi, dar atunci nu existau atât de

mulți demoni și nu puteau să ucidă pe toată lumea. Într-un mod foarte asemănător cu ceea ce se întâmplă astăzi, oamenii construiau ce puteau în timpul zilei, iar demonii le distrugeau munca în fiecare noapte.

Pe când luptam ca să supraviețuim, continuă Keerin, ne-am adaptat, învățând cum să ascundem de demoni hrana și animalele, și cum să ne ferim de ei. Se uită în jur ca și cum ar fi fost îngrozit, apoi alergă să se ascundă în spatele unui copil. Trăiam în gropi din pământ, ca să nu ne poată găsi.

— Ca iepurașii? întrebă Jessi râzând.

— Chiar așa! strigă Keerin, ducându-și câte un deget zvâcnitor în spatele fiecărei urechi, și începu să țopăie de colo-colo, încrețind din nas. Am trăit în orice fel am putut, până când am descoperit scrisul. Pe urmă n-a mai durat mult până când am aflat că unele scrieri îi țineau pe miezingi la distanță. Ce scrieri erau acelea? întrebă, cu mâna pâlnie la ureche.

— Glifele! strigă toată lumea într-un glas.

— Corect! Saltimbancul îi felicită mimând un bobârnac. Cu glifele, ne puteam feri de demoni, și am exersat, îmbunătățindu-le continuu. Au fost descoperite tot mai multe, până când cineva și-a dat seama că puteau face mai mult decât să țină demonii la distanță. Îi puteau vătăma.

Copiii scoaseră un țipăt înăbușit și, cu toate că văzuse același spectacol an de an, de când își aducea aminte, Arlen se pomeni ținându-și răsuflarea. Ce n-ar fi dat pentru o astfel de glifă!

— Asta nu le-a picat bine demonilor, continuă Keerin cu un rânjet. Erau obișnuiți să ne vadă fugind și ascunzându-ne și, când ne-am întors către ei și i-am atacat, au ripostat. Cu forță. Așa a început Primul Război cu Demonii și, odată cu el, a doua epocă, Epoca Izbăvirii. Izbăvitorul era un bărbat împuternicit de Ziditor să ne conducă armatele și, cu el în frunte, câștigam!

Își avântă brațele în aer, cu pumnii strânși, și copiii ovaționară. Era molipsitor, iar Arlen o gâdilă vesel pe Jessi.

— Pe măsură ce ne-am îmbunătățit magia și tactica, adăugă Keerin, oamenii au început să trăiască mai mult, și numărul nostru a crescut. Ni s-au mărit armatele, cu toate că demonii se împuținau. Exista speranța că miezingii aveau să fie nimiciți, o dată pentru totdeauna.

Aici, Saltimbancul făcu o pauză și fața lui căpătă o expresie serioasă.

— Apoi, continuă el, fără niciun avertisment, demonii și-au încetat aparițiile. În toată istoria omenirii nu mai trecuse niciodată vreo noapte în care să nu vină miezingii. Iar acum nopțile se scurgeau una după alta, fără niciun semn din partea lor, și noi eram nedumeriți. Se scărpină în creștet, prefăcându-se derutat. Mulți credeau că demonii înregistraseră pierderi prea mari în război și că de aceea renunțaseră la luptă, ghemuindu-se înspăimântați în Miezul Pământului.

Se îndepărtă de public și se strânse ghem, sâsâind ca o pisică și tremurând ca și cum ar fi fost îngrozit. O parte dintre copii intrară în joc, mârâind amenințători către el. Pe urmă, Keerin își reluă povestea.

— Izbăvitorul, care văzuse demonii luptându-se neînfricați în fiecare noapte, se îndoia de asta, dar, după ce au trecut luni de-a rândul fără niciun semn de viață din partea creaturilor, armatele au început să se împrăștie. Oamenii s-au bucurat de victoria lor asupra miezingilor vreme de mai mulți ani, continuă Saltimbancul, luându-și scripca, la care cântă un cântec sprințar, dansând în ritmul lui. Dar, pe măsură ce anii aceștia se duceau unul după altul, fără apariția dușmanului comun, frăția oamenilor a slăbit, apoi a dispărut. Am ajuns, pentru întâia oară, să luptăm unii împotriva altora. Vocea Saltimbancului deveni amenințătoare. A izbucnit războiul, și ambele părți l-au chemat pe Izbăvitor să le conducă, dar el s-a răstit la toți: „N-o să lupt împotriva oamenilor atâta vreme cât în Miez mai rămâne fie și numai un singur demon!” Și le-a-ntors spatele și a părăsit ținutul, în vreme ce armatele mărșăluiau una împotriva alteia și pământul cădea pradă haosului.

În urma acelor războaie violente au luat ființă națiuni puternice, zise Keerin, și cântecul lui deveni înălțător, și oamenii s-au răspândit pretutindeni, ocupând întreaga lume. Epoca Izbăvirii a ajuns la sfârșit și a început Epoca Științei.

Aceasta a fost cea mai măreață dintre toate, dar în măreția ei s-a adăpostit cea mai cumplită dintre greșelile noastre. Îmi poate spune cineva care-a fost?

Copiii mai mari știau, dar Kevin le făcu semn să tacă și să-i lase pe cei mai mici să răspundă.

— Am uitat magia, zise Gim Cutter, ștergându-și nasul cu dosul mâinii.

— Ai dreptate! trâmbiță Saltimbancul, pocnind din degete. Au învățat o grămadă de lucruri despre mersul lumii, despre medicină și despre mașini, dar am dat uitării magia și, cu atât mai rău, am uitat de miezingi. După trei mii de ani, nimeni nu mai credea că existaseră vreodată.

De aceea, continuă el cu un aer sinistru, am fost luați prin surprindere când s-au întors.

Demonii se înmulțiseră de-a lungul veacurilor, în vreme ce lumea îi uitase. Și apoi, acum trei sute de ani, s-au înălțat într-o noapte din Miez, într-un număr extraordinar de mare, dornici s-o cucerească.

— În acea primă noapte au fost nimicite orașe întregi, în timp ce demonii își celebrau reîntoarcerea. Oamenii au ripostat, dar grandioasele lor arme din Epoca Științei erau o apărare mult prea slabă în fața miezingilor. Epoca Științei s-a încheiat, fiind înlocuită de Epoca Distrugerii.

Începuse al Doilea Război cu Demonii.

Arlen văzu noaptea aceea cu ochii minții, văzu orașele arzând în timp ce oamenii fugeau îngroziți, numai ca să fie atacați cu ferocitate de miezingii la pândă. Văzu bărbați sacrificându-se ca să le dea timp familiilor lor să scape cu fuga, văzu mame primind lovitura ghearelor îndreptate către copiii lor. Și, mai presus de toate, îi văzu pe miezingi dansând, țopăind cu o bucurie sălbatică, cu sânge picurându-le de pe dinți și de pe gheare.

Keerin înaintă, în timp ce copiii se retrăgeau, speriați.

— Războiul a durat mai mulți ani, și oamenii au fost măcelăriți clipă de clipă. Fără Izbăvitor, care să-i conducă, nu se puteau măsura cu miezingii. De marile națiuni s-a ales praful peste noapte, iar cunoștințele adunate în Epoca Științei au ars în timpul petrecerilor demonilor focului.

Eruditii au căutat cu disperare răspunsuri în ruinele bibliotecilor. Vechea știință nu le-a fost de niciun folos, dar au găsit în sfârșit salvarea în poveștile considerate cândva fantezii și superstiții. Oamenii au început să deseneze în țărână simboluri stângace, împiedicând miezingii să se apropie. Glifele străvechi încă mai aveau putere, dar mâinile tremurătoare care le trasau făceau adesea greșeli, pe care le plăteau scump.

Cei care reușeau să supraviețuiască adunau în jurul lor oameni pe care-i apărau în timpul nopților lungi. Acești oameni

au devenit primii Glifari, cum se numesc cei care ne apără și-n ziua de azi. Saltimbancul întinse un deget spre mulțime. Așa că, data viitoare când vedeți un Glifar, mulțumiți-i, fiindcă îi datorați viața.

Arlen nu mai auzise niciodată această versiune a poveștii. Glifari? În Pârâul lui Tibbet, toată lumea învăța să traseze glife imediat ce ajungea la vârsta când poți desena cu un băț. Mulți nu aveau talent pentru așa ceva, dar Arlen nu putea să-și imagineze că exista cineva care să nu-nvețe pe-ndelete semnele esențiale pentru respingerea demonilor focului, ai pietrei, ai smârcurilor, ai apei, ai vântului și ai lemnului.

— Așa că acum stăm, în siguranță, înconjurați de glifele noastre, zise Keerin, lăsându-i pe demoni să se distreze în afara lor. Mesagerii, și aici arătă către Ragen, cei mai curajoși dintre oameni, merg din oraș în oraș în folosul nostru, aducând vești, escortând călători și transportând mărfuri.

Se îndreptă într-o parte și într-alta, privind cu hotărâre în ochii înfricoșați ai copiilor.

— Dar noi suntem puternici, spuse. Nu-i așa?

Copiii dădură din cap, cu ochii încă măriți de spaimă.

— Ce-ați spus? întrebă el, ducându-și mâna pâlnie la ureche.

— Așa e! strigă mulțimea.

— Când va reveni Izbăvitorul, vom fi pregătiți? Demonii vor învăța să ne știe din nou de frică?

— Da! tună mulțimea.

— Ei nu vă pot auzi! strigă Saltimbancul.

— Da! urlară oamenii, lovind cu pumnii în aer.

Arlen lovea mai tare decât toți, iar Jessi îl imita pocnind văzduhul și zbierând de parcă ar fi fost ea însăși un demon. Saltimbancul făcu o plecăciune și, după ce amuți mulțimea, își luă scripca și le dădu tonul unui alt cântec.

•

Așa cum i se promisese, Arlen plecă din Piața Satului cu un sac cu sare. Îndeajuns pentru două săptămâni, chiar și avându-le de hrănit pe Norine și pe Marea. Încă nu fusese măcinată, dar băiatul știa că părinții lui aveau să se bucure s-o macine ei înșiși în loc să-i plătească lui Porcu în plus pentru acest serviciu. Mai toată lumea ar fi preferat într-adevăr așa ceva, dar negustorul nu le dădea de ales, fiindcă măcina sarea imediat ce-o primea și încasa plata suplimentară.

Arlen mergea către Pâlc cu pași vioi. Își pierdu buna dispoziție abia după ce trecu de copacul de care se spânzurase Cholie. Se gândi din nou la tot ce spusese Ragen despre lupta împotriva miezingilor, dar și la tot ce zisese tatăl lui despre prudență.

Și ajunse la concluzia că Jeph avea probabil dreptate. Ascunde-te când poți și luptă când trebuie. Până și Ragen părea să fie de acord cu o asemenea filosofie. Dar Arlen nu putea scăpa de senzația că oamenii erau vătămați și când se ascundeau, în moduri pe care nu puteau să le vadă.

Își întâlni tatăl în Pâlc și se alese c-o palmă aprobatoare pe spate când îi arătă ce câștigase. Își petrecu restul după-amiezii alergând încoace și încolo, ca să ajute la reconstruire. Încă o casă fusese deja reparată și urma să-și primească glifele până la căderea nopții. Peste câteva săptămâni, Pâlcul avea să fie pe deplin reclădit, ceea ce era în interesul tuturor, dacă voiau destul lemn ca să le-ajungă toată iarna.

— I-am promis Seliei c-o să vin aici în următoarele zile, spuse Jeph în după-amiaza aceea, când își adunau lucrurile în căruță. În lipsa mea, tu o să fii bărbatul de la fermă. Va trebui să verifici stâlpii glifați și să prășești ogoarele. Am văzut că-n dimineața asta i-ai arătat Norinei care sunt treburile tale. Ea se poate ocupa de tot ce e de făcut în curte, iar Marea o poate ajuta pe mama ta în casă.

— Bine, zise Arlen.

Prășitul ogoarelor și verificarea stâlpilor erau treburi grele, dar se simțea mândru de încrederea acordată.

— Contez pe tine, Arlen, zise Jeph.

— N-o să te dezamăgesc, făgădui băiatul.

•

Următoarele zile se scurseră fără să se-ntâmple mare lucru. Silvy mai plângea din când în când, dar avea multe de făcut și nu se văicărea niciodată fiindcă trebuia să hrănească două guri în plus. Norine luă animalele în grijă cât se putea de firesc, și până și Marea începu să iasă puțin câte puțin din carapace, dând ajutor la măturat și la gătit și lucrând după cină la războiul de țesut. Ajunse curând să muncească și în curte, ea și Norine făcând cu schimbul. Cele două femei păreau hotărâte să ducă la bun sfârșit treburile care le reveneau, cu toate că și fețele lor se umpleau de durere și de nostalgie ori de câte ori făceau câte o pauză.

Prășitul umplu mâinile lui Arlen de bășici, iar spatele și umerii îl dureau la sfârșitul fiecărei zile, dar nu se plângea. Dintre noile sale responsabilități, singura care-i plăcea era lucrul la stâlpii glifați. Băiatului îi plăcuse întotdeauna să deseneze glife și, la vârsta când alți copii abia începeau să deprindă arta trasării simbolurilor elementare, el o stăpânea deja, iar pe cele mult mai complicate le învățase la scurt timp după aceea. Jeph nici măcar nu i le mai verifica. Arlen avea mâna mai sigură decât a tatălui său. Trasarea glifelor nu era totuna cu atacarea demonilor cu o suliță, dar lupta împotriva lor în felul ei.

Jeph se întorcea în fiecare zi la apusul soarelui și se spăla cu apa scoasă de Silvy pentru el din fântână. Arlen le ajuta pe Norine și pe Marea să-nchidă animalele și se așezau cu toții la masă.

În cea de a cincea zi, către sfârșitul după-amiezii se stârni un vânt care înălță în curte fuioare jucăușe de praf și deschise ușa grajdului, legănând-o în țâțâni. Arlen simți mirosul ploii care se apropia și, ca o confirmare, cerul prinse să se întunece. Speră că și Jeph văzuse semnele și că avea fie să se-ntoarcă mai devreme, fie să rămână în Pâlc. Norii negri anunțau că întunericul avea să coboare mai devreme, iar asta însemna uneori o apariție mai grabnică a miezingilor, înainte de a apune soarele pe de-a-ntregul.

Arlen își întrerupse munca la câmp și veni să le-ajute pe femei să mâne animalele speriate înapoi, în grajd. Și Silvy ieșise din casă, să-nchidă ușile pivniței și să se-asigure că stâlpii glifați din jurul țarcurilor folosite în timpul zilei erau bine fixați. Când apăru căruța lui Jeph, nu le mai rămăsese mult timp. Cerul se înnegura cu repeziciune și lumina soarelui deja nu mai cădea direct asupra lor. Miezingii își puteau face apariția în orice clipă.

— N-avem timp pentru deshămat, zise Jeph, pocnind din bici ca s-o mâne pe Missy mai repede către grajd. O deshămăm dimineață. Intrați cu toții în casă, imediat!

Silvy și celelalte femei se supuseră, îndreptându-se spre ușă.

— Avem timp, dacă ne grăbim, strigă Arlen, ca s-acopere mugetul vântului, alergând în urma tatălui său.

Missy avea să fie în toane rele zile la rând dac-o lăsau înhămată toată noaptea.

Jeph clătină din cap.

— E deja prea întuneric. O noapte în ham n-o s-o ucidă.

— Atunci închide-mă pe mine în grajd, zise băiatul. O s-o desham și-o s-aștept să treacă furtuna lângă animale.

— Fă ce ți se spune, Arlen, țipă Jeph.

Sări din căruță și-și înșfăcă fiul de braț, pe jumătate târându-l afară din grajd.

Închiseră amândoi ușile și traseră zăvorul în timp ce un fulger spinteca bolta cerului. Glifele pictate pe uși se lăfăiră o clipă în lumină, aducându-le aminte de ceea ce urma. Un iz promițător de ploaie impregna aerul.

O luară la fugă spre casă, privind cu mare atenție pământul din fața lor în căutarea pâclei care vestea înălțarea. Pentru moment, drumul era liber. Marea le ținea ușa deschisă, și se repeziră înăuntru chiar în clipa în care primele picături mari de ploaie răscoleau praful din curte.

Marea tocmai închidea ușa când de afară se auzi un urlet. Toată lumea înlemni.

— Câinele! țipă ea, ducându-și mâinile la gură. L-am lăsat legat de gard!

— Lasă-l acolo, zise Jeph. Închide ușa.

— Ce? strigă Arlen, nevenindu-i să creadă.

Se răsuci să-și înfrunte tatăl.

— Drumul e încă liber! exclamă Marea, și se năpusti afară.

— Marea, nu! urlă Silvy, alergând după ea.

Și băiatul fugi pe urmele lor, dar nu ajunse înainte de a-l prinde Jeph de bretelele salopetei, smucindu-l spre el.

— Rămâi înăuntru, îi porunci, îndreptându-se către ușă.

Arlen dădu o clipă înapoi, împleticindu-se, apoi se repezi din nou înainte. Jeph și Norine erau pe verandă, dar stăteau în interiorul liniei glifelor exterioare. Când li se alătură Arlen, câinele intră în casă gonind pe lângă el, cu sfoara încă atârnându-i de gât.

În curte, vântul urla, preschimbând picăturile de ploaie în insecte înțepătoare. Le văzu pe Marea și pe mama lui fugind înapoi, către casă, tocmai când demonii începeau să se înalțe. Ca întotdeauna, apărură mai întâi cei ai focului, cu formele lor pâcloase prelingându-se din pământ. Fiind cei mai mici dintre miezingi, își adunau trupurile ghemuiți în patru labe, abia atingând o înălțime de patruzeci și cinci de centimetri în dreptul umerilor. Ochii, nările și gurile lor aveau o strălucire fumegătoare.

— Fugi, Silvy! strigă Jeph. Fugi!

Se părea c-aveau s-ajungă cu bine la adăpost, dar Marea se împiedică și căzu. Silvy se întoarse s-o ajute, și în clipa aceea se solidifică primul miezing. Arlen dădu să fugă către mama lui, dar mâna Norinei i se încleștă cu putere de braț, țintuindu-l locului.

— Nu fi idiot, șuieră femeia.

— Ridică-te! porunci Silvy, smucind-o pe Marea de braț.

— Glezna mea! țipă femeia. Nu pot. Pleacă fără mine!

— Să fiu a nopții dacă plec! mârâi Silvy. Jeph! strigă apoi. Ajută-ne!

Între timp, miezingii prindeau formă în întreaga curte. Jeph rămase încremenit în vreme ce demonii observau femeile și țipau de încântare, repezindu-se spre ele.

— Dă-mi drumul! mârâi Arlen, călcând cu toată puterea pe piciorul Norinei.

Ea urlă, iar el își eliberă brațul. Înșfăcă imediat cea mai apropiată armă pe care-o găsi, o găleată de lemn pentru mulsul vacilor, și fugi în curte.

— Arlen, nu! strigă Jeph, dar băiatul nu se mai socotea dator să-i dea ascultare.

Un demon al focului, nu mai mare decât un motan voinic, sări în spatele lui Silvy, și ea țipă când ghearele îi lăsară dâre adânci în carne, preschimbându-i acea parte a rochiei într-o zdreanță însângerată. De unde se cocoțase, miezingul scuipă foc pe fața celeilalte femei. Marea scoase un urlet strident când i se topi pielea și i se aprinse părul.

Arlen ajunse la ele o clipă mai târziu și-și roti brațul cu toată puterea. Lovitura sparse găleata, dar trânti și demonul din spinarea mamei sale. Ea se împletici, dar băiatul era acolo, pregătit s-o susțină. Mai mulți demoni ai focului se apropiară, chiar în timp ce demonii vântului începeau să-și întindă aripile, iar la vreo zece metri distanță căpăta formă un demon al pietrei.

Silvy gemu, dar se ridică în picioare. Arlen o trase, îndepărtând-o de Marea și de urletele ei agonizante, dar demonii focului le tăiau calea către casă. Îi văzu și demonul pietrei și se avântă spre ei. Câțiva demoni ai vântului, care se pregăteau să-și ia zborul, nimeriră în calea creaturii masive, și ghearele ei îl măturară cu ușurința cu care taie secera tulpini de porumb. Se rostogoliră zdrobiți prin aer, și demonii focului se repeziră la ei și-i sfâșiară.

Era o distragere a atenției de numai o clipă, dar Arlen profită de ea, îndepărtându-și mama de casă. Și drumul către grajd era blocat, dar cel către țarcul folosit pe timpul zilei era încă liber și puteau ajunge acolo înaintea miezingilor. Silvy țipa, dar Arlen nu știa dacă de durere sau de frică, dar înainta împleticindu-se, ținând pasul chiar și în fustele ei largi.

Când Arlen o rupse la fugă, demonii focului din jurul lor făcură același lucru. Ploaia se întețea, vântul continua să urle. Un fulger sfâșie cerul, luminându-i atât pe urmăritorii lor, cât și țarcul, aflat atât de aproape și totuși prea departe.

Din ce în ce mai ud, praful din curte era alunecos, dar spaima îi făcea mai sprinteni, îi ajuta să se țină pe picioare. Demonul pietrei alerga cu pași tot atât de sonori ca tunetul, apropiindu-se, cutremurând pământul.

Arlen se opri în fața țarcului patinând și începu să descuie lacătul pe bâjbâite. În aceeași fracțiune de secundă, demonii focului ajunseră la o distanță de la care-și puteau folosi cea mai letală armă. Scuipară foc, nimerindu-i pe Arlen și pe mama lui. Depărtarea micșorase forța loviturii, dar el își simți totuși hainele aprinzându-se, simți miros de păr ars. Durerea îl cuprinse ca o vâlvătaie, dar n-o luă în seamă și izbuti în sfârșit să deschidă poarta țarcului. Începuse să-și târască mama înăuntru când un alt demon al focului sări asupra ei, înfigându-i ghearele adânc în piept. Băiatul o trase în țarc dintr-o smucitură. Traversară linia glifelor, de care Silvy trecu cu ușurință, dar magia se aprinse și miezingul fu azvârlit înapoi. Adânc înfipte, ghearele lui se smulseră cu un jet de sânge și carne.

Hainele continuau să le ardă. Arlen o cuprinse pe Silvy în brațe și se aruncă la pământ cu ea cu tot, suportând aproape numai el forța izbiturii, apoi se rostogoliră împreună prin noroi, stingând flăcările.

N-avea cum să-nchidă poarta. Demonii înconjuraseră acum țarcul, lovindu-se de cercul de glife și trimițând de-a lungul lui vâlvătaia magiei. Dar poarta n-avea, de fapt, nicio importanță. Așa cum n-avea nici gardul. Atâta vreme cât stâlpii glifați rămâneau intacți, erau feriți de miezingi.

Dar nu și de stihii. Ploaia se transformase într-o revărsare de apă rece, biciuindu-i în rafale. După cădere, Silvy nu mai reuși

să se ridice. O acoperea o crustă de sânge și de noroi, și Arlen nu știa dacă putea să supraviețuiască și rănilor, și ploii.

Împleticindu-se, se îndreptă către troaca plină cu zoaie și o răsturnă, vărsând rămășițele cinei porcilor și lăsându-le să putrezească în noroi. Îl văzu pe demonul pietrei izbind în înșiruirea de glife, dar magia rezistă, și miezingul nu putu să treacă. În lumina scânteietoare a fulgerelor și cea a jeturilor de flăcări scuipate de demonii focului, o zări pe Marea îngropată sub viermuirea lor, din care se desprindeau cu câte o bucată, și, parcă dănțuind, plecau să se ospăteze.

Demonul pietrei se dădu bătut o clipă mai târziu, se îndepărtă luând-o către Marea și o prinse de un picior cu gheara lui imensă, așa cum înșfacă un om crud o pisică. Demonii focului se împrăștiară când o înălță în văzduh. Femeia scoase un icnet răgușit și Arlen înțelese, îngrozit, că era încă vie. Țipă la rândul lui și se întrebă dacă să iasă în afara glifelor, repezindu-se către ea. Dar demonul o izbi apoi de pământ, cu un soi de scrâșnet îngrețoșător.

Cu lacrimile spălate de ploaie, băiatul se întoarse cu spatele înainte de a începe creatura să mănânce. Târî troaca lângă Silvy, apoi îi rupse căptușeala fustei și o îmbibă cu apă de ploaie. Îi curăță nămolul de pe răni cât de bine putu și le tamponă cu alte bucăți de căptușeală. Nu se putea spune că era curată, dar era mai curată decât nămolul porcilor.

Silvy tremura, așa că se întinse alături de ea, ca s-o încălzească. Trase apoi troaca urât mirositoare deasupra lor, ca să-i apere de ploaie și ca să nu mai vadă demonii cu priviri lacome.

În timp ce cobora acoperământul de lemn, scânteie încă un fulger. Și ultimul lucru pe care-l zări fu tatăl său, încă încremenit pe verandă.

Dacă acolo, afară, ai fi fost tu... sau mama ta...

Arlen și-l aminti spunând asta. Dar, în ciuda făgăduielilor sale, se părea că nimic nu-l putea face pe Jeph Bales să lupte.

•

Noaptea se scurgea cu o încetineală aparent fără sfârșit; nu putea spera să adoarmă. Ploaia răpăia pe troacă fără încetare, împroșcându-i cu resturile de zoaie rămase pe fundul ei. Nămolul în care stăteau întinși era rece și duhnea a excremente de porc. Silvy tremura, delirând, iar Arlen o strângea în brațe cu

putere, dornic să-i dea puțina lui căldură. El însuși avea mâinile și picioarele amorțite.

Îl cuprinse disperarea și plânse cu fața îngropată în umărul mamei lui. Dar ea gemu și îl bătu pe dosul mâinii, și acest gest simplu, instinctiv, îl eliberă de spaimă, de dezamăgire și de durere.

Se luptase cu un demon și supraviețuise. Stătuse într-o curte plină de demoni și supraviețuise. Miezingii or fi fost nemuritori, dar li se puteau dejuca planurile. Puteai să fii mai iute decât ei.

Și, așa cum o dovedise demonul pietrei când îi măturase pe ceilalți miezingi din calea lui, puteau fi răniți.

Dar ce schimba asta într-o lume în care bărbați ca Jeph n-aveau să li se opună, nici măcar ca să-și salveze familiile? Ce putea să spere oricare dintre ei?

Se uită ore la rândul în întunericul din jur, dar cu ochii minții nu văzu nimic altceva decât chipul tatălui său privindu-i din locul ferit de primejdii de dincolo de glife.

•

Înainte de ivirea zorilor, ploaia se domoli. Arlen văzu în asta o șansă de a sălta troaca, însă își regretă imediat gestul, căci toată căldura adunată sub lemnul ei se risipi. O lăsă din nou în jos, dar continuă să privească până când observă că începea să se lumineze cerul.

Când se lumină destul ca să poată vedea ce se petrecea în jur, cea mai mare parte a miezingilor dispăruseră, dar câțiva răzlețiți erau încă acolo când culoarea lavandei prinse să ia în stăpânire cerul până atunci indigo. Arlen îndepărtă troaca și se săltă cu greu în picioare, încercând zadarnic să-ndepărteze noroiul și murdăria de pe el.

Îi înțepenise brațul, și îl duru când și-l îndoi. Se uită în jos și-și văzu pielea, lucioasă și roșie în locul unde-l atinsese scuipatul de foc. Noaptea petrecută în nămol a făcut și un lucru bun, se gândi, știind că arsurile lui și ale mamei sale ar fi fost într-o stare mult mai gravă dacă n-ar fi stat atât timp împachetați în noroi rece.

Când demonii focului din curte începură să-și piardă consistența, băiatul ieși din țarc și o porni cu pași mari către grajd.

— Arlen, nu! veni un strigăt dinspre verandă.

Își ridică privirea și îl văzu pe Jeph acolo, înfășurat într-o pătură, urmărind totul din siguranța oferită de glife.

— Încă nu s-a luminat ca lumea! Așteaptă!

Ignorându-l, băiatul își continuă drumul către grajd și deschise ușile. Încă înhămată la căruță, Missy părea pe de-a-ntregul nefericită, dar avea s-ajungă în Piața Satului.

O mână îl prinse de braț când o scotea afară.

— Te străduiești să te lași ucis? întrebă Jeph. Ascultă ce-ți spun, băiete!

El își smulse brațul, refuzând să-și privească tatăl în ochi.

— Mama trebuie s-ajungă la Coline Trigg.

— Trăiește? întrebă Jeph, nevenindu-i să creadă, și capul îi zvâcni către femeia întinsă în noroi.

— Nu datorită ție, răspunse Arlen. O duc în Piața Satului.

— O ducem, îl corectă Jeph, grăbindu-se să-și ridice soția în brațe și s-o așeze în căruță.

Și se îndreptară spre drumul către sat, lăsând-o pe Norine să le poarte de grijă animalelor și să caute rămășițele sărmanei Marea.

Silvy era scăldată în sudoare și, chiar dacă arsurile nu păreau să fie mai grave decât ale lui Arlen, brazdele adânci săpate în carnea ei de ghearele demonilor de foc încă mai musteau de sânge, iar carnea inflamată era de un roșu urât.

— Arlen, eu... începu Jeph pe drum, întinzând către fiul său o mână tremurătoare.

Băiatul se feri și își feri privirea, iar el se retrase ca ars.

Arlen știa că tatălui lui îi era rușine. Întocmai așa cum spusese Ragen. Poate că Jeph chiar se ura pe sine însuși, așa cum se urâse Cholie. Însă el unul nu putea să-l compătimească. Mama lui plătise prețul lașității bărbatului ei.

Făcură restul drumului în tăcere.

Casa cu un etaj a Colinei Trigg, aflată în Piața Satului, era una dintre cele mai mari din Pârâu și era plină cu paturi. Pe lângă familia ei de sus, Coline avea întotdeauna cel puțin o persoană în paturile de la parter.

Ea era o femeie scundă, cu nas mare și bărbie teșită. N-avea încă treizeci de ani, dar șase copii îi îngroșaseră mijlocul. Hainele îi miroseau întotdeauna a ierburi arse și dintre leacurile ei făcea de obicei parte un soi de ceai scârbos la gust. Oamenii

din Pârâu râdeau de licoarea aia, dar o beau cu toții cu recunoștință ori de câte ori răceau.

Culegătoarea de Ierburi aruncă o singură privire către Silvy și le ceru lui Arlen și tatălui său s-o aducă înăuntru. Nu puse nicio întrebare, ceea ce le căzu foarte bine, fiindcă niciunul dintre ei n-ar fi știut ce să-i răspundă. Pe măsură ce tăie fiecare rană, storcând un puroi cafeniu cleios, aerul se umplu de o duhoare de putreziciune. Curăță apoi rănile uscate cu apă și cu ierburi uscate și pisate, înainte de a le coase. Jeph se făcu verde la față și-și duse brusc mâna la gură.

— Ieși imediat afară! se răsti Coline, arătându-i ușa cu degetul.

Apoi, în timp ce Jeph se grăbea să plece, se întoarse spre Arlen.

— Și tu? îl întrebă.

Băiatul negă cu un gest. Coline îl fixă o clipă cu privirea, apoi dădu aprobator din cap.

— Ești mai curajos decât tatăl tău, spuse. Adu-mi piulița și pisălogul. O să te-nvăț să faci o pomadă pentru arsuri.

Continuând să-și vadă de treaba ei, îi vorbi băiatului, călăuzindu-l printre numeroasele borcane pe care le avea în farmacie până când găsi toate ingredientele, apoi îi explică cum trebuia să le amestece. Nu-și întrerupse munca înspăimântătoare în timp ce întindea Arlen pomada peste arsurile mamei sale.

În cele din urmă, după ce termină cu toate rănile lui Silvy, Coline se întoarse să le inspecteze pe ale băiatului. El protestă la început, dar pomada își îndeplini misiunea și abia după ce își răspândi răcoarea de-a lungul brațelor lui își dădu seama cât de tare îl usturaseră arsurile.

— O să se facă bine? întrebă, privindu-și mama.

Silvy părea să respire normal, dar carnea din jurul rănilor avea o culoare urâtă, iar duhoarea de putreziciune continua să îngroașe aerul.

— Nu știu, răspunse Coline. Nu-i stătea în fire să-și îndulcească vorbele. N-am mai văzut niciodată pe cineva cu răni atât de grave. De obicei, când miezingii ajung atât de aproape…

— Te ucid, zise Jeph din ușă. Dacă n-ar fi fost Arlen, ar fi omorât-o și pe Silvy. Intră în cameră cu ochii plecați. El m-a învățat ceva azi-noapte, Coline. M-a învățat că frica e dușmanul

nostru, într-o mult mai mare măsură decât miezingii. Își puse mâinile pe umerii fiului său și îl privi în ochi. N-o să te dezamăgesc din nou, îi făgădui.

Arlen dădu din cap și își feri privirea. Voia să creadă că așa era, dar gândurile i se întorceau întruna la imaginea tatălui său, pe verandă, paralizat de groază.

Jeph se apropie de Silvy și îi luă mâna rece și umedă într-a lui. Ea continua să transpire și se zvârcolea când și când în somnul indus de ierburi.

— O să moară? întrebă Jeph.

Culegătoarea de Ierburi răsuflă prelung.

— Am mână bună când e vorba să pun oasele la loc și să ajut la nașteri, spuse ea. Pot să alung febra și să înfrâng o răceală. Pot chiar și să curăț o rană făcută de demoni, dacă e proaspătă. Clătină din cap. Dar asta e febra demonului. I-am dat ierburi care-i micșorează durerea și-o ajută să doarmă, dar, pentru un leac, aveți nevoie de o Culegătoare mai bună decât mine.

— Cine altcineva mai e aici? întrebă Jeph. Tu ești tot ce are Pârâul.

— Mai e femeia de la care-am învățat, răspunse Coline. Bătrâna Mey Friman. Locuiește la marginea Pășunii Însorite, la două zile distanță de aici. Dacă poate s-o vindece cineva, atunci ea e aceea, dar trebuie să vă grăbiți. Febra se va răspândi repede și, dacă vă ia prea mult timp, nici măcar bătrâna Mey n-o să vă mai poată ajuta.

— Cum o găsim? întrebă Jeph.

— N-aveți cum să vă rătăciți, zise Coline. Nu există decât un singur drum. Dar, la răspântie, n-o luați prin pădure, dacă nu vreți să vă petreceți câteva săptămâni pe drumul spre Miln. Mesagerul a plecat către Pășune acum câteva ore, dar a trebuit să se-oprească mai întâi în mai multe locuri din Pârâu. Dacă vă grăbiți, s-ar putea să-l prindeți din urmă. Mesagerii își cară glifele cu ei. Dacă-l găsiți, o să puteți merge chiar până la apusul soarelui, în loc să vă opriți ca să cereți cuiva adăpost. Cu ajutorul lui, ați putea ajunge de două ori mai repede.

— O să-l găsim cu orice preț, zise Jeph.

Vocea îi căpătă un ton hotărât, iar Arlen începu să spere.

•

În vreme ce stătea în spatele căruței, privind cum se pierdea Pârâul lui Tibbet în depărtare, pe Arlen îl cuprinse o nostalgie

stranie. Pleca pentru prima oară la o distanță mai mare de o zi de casă. Avea să vadă un alt sat! Cu o săptămână în urmă, o asemenea aventură ar fi fost cel mai măreț dintre visurile sale. Însă acum nu visa decât că lucrurile ar fi putut redeveni așa cum fuseseră înainte.

Înainte, când ferma era un loc sigur.

Înainte, când mama lui era sănătoasă.

Înainte, când nu știa că tatăl lui e laș.

Coline le făgăduise să-l trimită pe unul dintre băieții ei la fermă, s-o anunțe pe Norine că urmau să fie plecați o săptămână sau chiar mai mult, s-o ajute să aibă grijă de animale și să verifice glifele în lipsa lor. Vecinii aveau să stea cu ea, fiindcă pierderea ei era prea proaspătă ca să-și poată petrece nopțile singură.

Culegătoarea de Ierburi le dăduse și o hartă rudimentară, rulată cu grijă și ținută într-un tub protector. Hârtia era o raritate în Pârâu și nimeni nu se despărțea de ea cu ușurință. Pe Arlen îl fascina harta și o studie ore întregi, deși nu putea citi cele câteva cuvinte care etichetau locurile. Nici el, nici tatăl lui nu cunoșteau literele.

Pe hartă era marcat drumul către Pășunea Însorită, cu tot ce se afla de-a lungul lui, dar distanțele erau incerte. Erau trecute fermele la care ar fi putut găsi un adăpost, dar n-aveai cum să-ți dai seama cât de departe se aflau.

Silvy avea un somn agitat și era scăldată în sudoare. Uneori vorbea sau striga, dar cuvintele ei erau greu de înțeles. Arlen o tampona cu o cârpă umedă și o făcea să bea ceaiul cu gust înțepător, așa cum îl învățase Culegătoarea, dar asta părea s-o ajute mult prea puțin.

După-amiază, târziu, se apropiară de casa lui Harl Tanner, un fermier care locuia la marginea Pârâului. Ferma lui se afla la numai două ore distanță de Pâlcul de lângă Pădure, dar, când Arlen și tatăl lui ajunseră în dreptul ei, și după-amiaza se scursese pe jumătate.

Arlen își aduse aminte că îl văzuse pe Harl, împreună cu cele trei fiice ale lui, la festivalul solstițiului de vară din fiecare an, deși lipsiseră de când îi luaseră miezingii soția, cu două veri în urmă. Harl devenise un singuratic, ca și fetele lui. Nici măcar tragedia din Pâlc nu-i scosese în lume.

Trei sferturi din ogoarele lui erau înnegrite și pârjolite de soare, numai cele mai apropiate de casă fiind înconjurate de glife și însămânțate. O vacă de lapte numai piele și os rumega în curtea noroioasă, iar caprei legate de cotețul găinilor îi puteai număra cu ușurință coastele.

Casa familiei Tanner, cu un singur nivel, era construită din pietre puse una peste alta, lipite între ele cu nămol bătătorit și cu lut. Pe cele mai mari erau pictate glife spălăcite. Arlen le consideră stângace, dar se părea că rezistaseră până atunci. Acoperișul era neuniform, cu stâlpi glifați scurți și turtiți ieșind prin paiele putrede. O parte a casei era legată de un grajd mic, cu ferestrele bătute în scânduri și cu ușa pe jumătate desprinsă din balamale. În cealaltă parte a curții se afla grajdul mare, care arăta și mai rău. Poate că glifele aveau să reziste, dar construcția părea gata să se prăbușească fără niciun ajutor.

— E prima oară când văd proprietatea lui Harl, spuse Jeph.

— Și eu la fel, minți Arlen.

În afară de Mesageri, puțini oameni aveau motive s-o pornească pe drumul de dincolo de Pâlcul de lângă Pădure, iar cei care locuiau în partea aceea erau în Piața Satului subiectele a numeroase speculații. Arlen se dusese de mai multe ori, pe furiș, să vadă ferma lui Tanner Nebunu. Era cel mai îndepărtat loc de casă în care ajunsese vreodată. Ca să se-ntoarcă înainte de apusul soarelui trebuia să alerge câteva ore, cât de repede îl țineau puterile.

Odată, cu câteva luni în urmă, aproape că reușise. Încercase s-o vadă pe cea mai mare dintre fiicele lui Harl, Ilain. Ceilalți băieți spuneau că avea cele mai mari țâțe din Pârâu, și voise să se convingă cu ochii lui. Stătuse la pândă într-o zi și o zărise ieșind din casă în fugă, cu ochii în lacrimi. Era frumoasă în amărăciunea ei, și Arlen își dorise să i-o aline, deși era cu opt veri mai vârstnică decât el. Nu avusese atât de mult curaj, dar rămăsese s-o privească mai mult decât ar fi trebuit, și pentru asta fusese cât pe ce să plătească scump când începuse să apună soarele.

Când se apropiară de fermă, un câine râios începu să latre și o fată ieși pe verandă, privindu-i cu ochi triști.

— Am putea să cerem adăpost aici, propuse Jeph.

— Până se întunecă mai sunt câteva ore, spuse Arlen, clătinând din cap. Dacă nu-l ajungem din urmă pe Ragen până

atunci, harta spune că mai e o fermă în locul de unde pornește drumul către Orașele Libere.

Jeph se uită la hartă peste umărul lui.

— E departe, zise el.

— Mama nu poate aștepta, protestă Arlen. N-o să izbutim să facem tot drumul azi, dar fiecare oră câștigată o aduce mai aproape de vindecare.

Jeph întoarse capul să se uite la Silvy, năclăită de sudoare, apoi își ridică privirea în direcția soarelui și dădu din cap. Îi făcură cu mâna fetei de pe verandă, dar nu se opriră.

În următoarele câteva ore acoperiră o distanță mare, dar nu dădură de nicio urmă a Mesagerului și nici de vreo altă fermă. Jeph își înălță ochii către cerul portocaliu.

— Peste mai puțin de două ore o să fie noapte neagră, spuse. Trebuie să facem cale-ntoarsă. Dacă ne grăbim, putem ajunge la Harl înainte de-a fi prea târziu.

— Ferma ar putea fi dincolo de următorul cot al drumului, încercă Arlen să-l convingă. O s-o găsim.

— N-avem de unde să știm asta, zise Jeph, scuipând peste marginea căruței. Harta nu-i clară. Ne-ntoarcem cât mai putem, și nu vreau să mai aud nimic.

Arlen făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— În felul ăsta pierdem o jumătate de zi, ca să nu mai spun că mama poate muri între timp! strigă el.

Jeph își privi peste umăr soția, care transpira înfășurată în pături, respirând scurt, intermitent. Se uită apoi cu tristețe în jur, la umbrele din ce în ce mai lungi, și-și opri un tremur.

— Dacă suntem prinși afară după lăsarea întunericului, răspunse cu voce scăzută, murim cu toții.

Arlen începu să clatine din cap înainte de a înceta el să vorbească, nevrând să accepte ce auzea.

— Am putea..., începu și se poticni. Am putea să trasăm glife în țărână, spuse în cele din urmă. În jurul căruței.

— Și dacă le spulberă o pală de vânt? întrebă tatăl lui. Atunci ce facem?

— Ferma ar putea fi dincolo de dealul următor! insistă băiatul.

— Sau la treizeci de kilometri de-aici, ripostă bărbatul, sau poate c-a ars acum un an. Cine poate ști ce s-a mai întâmplat de când a fost trasată harta?

— Vrei să spui că mama nu merită să riscăm? îl acuză Arlen.

— Nu-mi spune tu mie ce merită mama ta! strigă tatăl lui, fiind cât pe ce să-l arunce din căruță. Am iubit-o toată viața! Știu asta mai bine decât tine! Dar n-o să risc viețile noastre! Poate să reziste o noapte! Trebuie să reziste!

Cu asta, trase de hățuri, oprind căruța și întorcând-o. O pocni pe Missy cu putere cu biciul în lateral, făcând-o să pornească în salturi în direcția de unde veniseră. Speriat de apropierea întunericului, animalul răspunse alergând cu frenezie.

Arlen se întoarse spre Silvy, înghițindu-și furia amară. Își privi mama aruncată într-o parte și într-alta când roțile treceau peste pietre și peste adâncituri, fără să reacționeze în niciun fel la zgâlțâielile prin hârtoape. Indiferent ce-ar fi crezut tatăl lui, băiatul știa că șansele ei de supraviețuire fuseseră reduse la jumătate.

Când ajunseră la ferma singuratică, soarele aproape că apusese. Jeph și Missy păreau să-mpărtășească o spaimă agonizantă, iar graba urla în ei la unison. Arlen sărise în spatele căruței și încerca să-și împiedice mama să fie azvârlită încoace și încolo în timpul goanei prin hârtoape. O strângea în brațe cu putere, alegându-se cu majoritatea loviturilor și vânătăilor de care altminteri ar fi avut parte ea.

Dar asta nu era tot; simțea cum cedau cusăturile făcute în mare grabă de Coline, cum se redeschideau rănile în care mustea sânge. Dacă n-o ucidea febra demonului, erau mari șanse s-o ucidă călătoria.

Jeph mână căruța drept către verandă, urlând.

— Harl! Avem nevoie de adăpost!

Ușa se deschise aproape imediat, chiar înainte de a apuca ei să coboare. Un bărbat într-o salopetă ponosită ieși din casă cu o furcă lungă în mână. Harl era subțire și vânos, precum carnea uscată. Îl urmă Ilain, tânăra femeie robustă, cu o lopată solidă, de metal. Când o văzuse Arlen ultima oară, plângea și era speriată, dar acum frica îi lipsea din ochi cu desăvârșire. Se apropie de căruță fără să-i pese de umbrele care se alungeau pe pământ.

Harl dădu din cap când Jeph o ridică pe Silvy din căruță.

— Du-o înăuntru, porunci, și Jeph se grăbi să se supună, răsuflând prelung, cu ușurare, când trecu de linia glifelor. Deschide ușa grajdului mare, îi ceru el lui Ilain. Căruța n-o să-ncapă-n ăl mic.

Fata își strânse fustele și o luă la fugă. Fermierul se întoarse spre Arlen.

— Du căruța-n grajd, băiete! Repede!

Arlen se conformă.

— Nu e timp s-o deshami, adăugă fermierul. Va trebui să se descurce așa.

Era a doua noapte la rând. Arlen se întrebă dacă Missy avea să mai fie deshămată vreodată.

Harl și Ilain se grăbiră să-nchidă grajdul și să verifice glifele.

— Ce mai aștepți? se răsti bărbatul la Arlen. Fugi în casă! Vor fi aici din clipă-n clipă!

Abia rostise cuvintele, că demonii și începură să se ridice. El și Arlen o luară la fugă spre casă în vreme ce din pământ păreau să răsară brațe fusiforme, cu gheare, și capete cu coarne.

Ocoliră, când prin dreapta, când prin stânga, moartea ce se înălța cu agilitatea și iuțeala date de adrenalină și de spaimă. Primii miezingi, un grup de demoni supli ai focului, se materializară și porniră în urmărirea lor, câștigând teren. În timp ce Arlen și Ilain fugeau, Harl se întoarse și-și azvârli furca în mijlocul lor.

Arma îl lovi pe demonul din frunte în plin, chiar în mijlocul pieptului, aruncându-l peste semenii lui, dar până și pielea unui minuscul demon al focului era prea noduroasă ca s-o străpungă unealta. Creatura prinse furca în gheare și scuipă asupra ei o picătură de foc, aprinzându-i coada de lemn, apoi o azvârli într-o parte.

Însă, deși niciun miezing nu fusese rănit, lovitura îi făcuse să piardă timp. Se avântară înainte, dar, pe când Harl sări pe verandă, ei se opriră brusc, izbindu-se de șirul de glife ce îi împiedicau să treacă, tot atât de puternic ca un zid de cărămidă. În timp ce magia se aprinse, strălucitoare, gonindu-i înapoi, în curte, bărbatul se grăbi să intre în casă. Trânti ușa și o zăvorî, proptindu-se apoi cu spatele în ea.

— Ziditorul fie lăudat, spuse cu voce slabă, palid și gâfâind.

•

Aerul din casa lui Harl era dens și încins și mirosea a mucegai și a gunoi. Stuful plin de insecte de pe podea absorbea o parte din apa pătrunsă prin paiele acoperișului, dar nu fusese schimbat de curând. Oamenii își împărțeau adăpostul cu doi câini și mai multe pisici, ceea ce silea pe toată lumea să se uite

cu atenție pe unde călca. Deasupra vetrei atârna un vas din piatră, adăugând la talmeș-balmeșul de mirosuri izul supărător de tocană în permanentă fierbere, căci era reumplut ori de câte ori i se împuțina conținutul. Perdeaua din petice dintr-un colț îi dădea oalei de noapte o tentă de intimitate.

Arlen se strădui să-i refacă bandajele lui Silvy, pe care Ilain și sora ei Beni o duseră apoi în camera lor, în timp ce Renna, mezina lui Harl, punea pe masă încă două castroane crăpate, de lemn, pentru cei doi oaspeți.

Nu existau decât trei camere, una pe care-o împărțeau fetele, o alta pentru Harl și cea comună, în care găteau, mâncau și lucrau. O draperie zdrențuită o împărțea în două, separând zona pentru gătit și mâncat. O ușă plină de glife dădea din încăperea comună în grajdul mic.

— Renna, ia-l pe Arlen și verificați glifele cât stau bărbații de vorbă, iar eu și Beni o să pregătim cina, zise Ilain.

Fetița dădu din cap, îl luă pe Arlen de mână și-l trase după ea. Avea aproape zece ani, fiind cu un an mai mică decât el, și, sub petele de murdărie de pe față, era frumoasă. Purta o rochie simplă, fără mâneci, ponosită, dar cârpită cu grijă, și avea părul castaniu legat la spate cu o fâșie de material zdrențuită, dar multe bucle scăpaseră din strânsoare și-i încadrau fața rotundă.

— Asta e râcâită, constată, arătând glifa de pe un pervaz. Probabil a călcat vreo mâță pe ea.

Scoase o bucată de cărbune pentru desen dintr-o cutie și trasă cu atenție linia care fusese întreruptă.

— Nu e bine, spuse Arlen. Liniile nu mai sunt continue și asta slăbește glifa. Ar trebui s-o desenezi din nou.

— N-am voie să fac alta, șopti Renna. Dacă dau peste una pe care n-o pot repara, trebuie să-i spun tatei sau lui Ilain.

— Pot s-o fac eu, zise Arlen, luând cărbunele. Șterse cu grijă glifa veche și desenă una nouă, cu brațul mișcându-i-se cu iuțeală și siguranță de sine.

Când termină, se retrase un pas și se uită în jurul ferestrei, apoi le înlocui și pe altele, cu repeziciune.

În timp ce lucra, Harl îi văzu pe cei doi copii și începu să se ridice, nervos, dar un gest de-al lui Jeph și câteva cuvinte pline de încredere îl readuseră la loc pe scaun.

Arlen își oferi o clipă în care să-și admire munca.

— Nici măcar un demon al pietrei n-ar trece de asta, spuse cu mândrie. Se răsuci și o văzu pe Renna holbându-se la el. Ce e? o întrebă.

— Ești mai înalt decât îmi aduceam aminte, răspunse ea, cu ochii în jos și zâmbind cu sfială.

— Păi, au trecut doi ani, zise Arlen, neștiind ce altceva ar fi putut spune.

Când își terminară rondul, Harl își chemă fiica. Discutară cu voci scăzute, și Arlen o zări pe Renna uitându-se către el o dată sau de două ori, dar nu reuși s-audă ce-și spuneau.

Cina era o tocană greu de mestecat, din păstârnac și porumb, cu o carne pe care Arlen nu reuși s-o identifice, dar destul de sățioasă. În timp ce mâncau, își spuseră povestea.

— Păcat că n-ați trecut mai întâi pe la noi, comentă Harl când încheiară. Am fos' de multe ori la Mey Friman. E mai aproape decât să bați to' drumu' până-n Piața Satului, la Trigg. Ca s-ajungeți aci, v-au trebuit două ore, dând zdravăn bice, da' la ferma lui Mack Pasture ajungeați mai iute, dacă vă grăbeați. De-acolo pân' la bătrâna Mey nu mai aveați decât fo' oră. Ei nu i-a plăcut niciodată să locuiască în sat. Dacă biciuiați serios iapa aia, ajungeați la ea-n seara asta.

Arlen își trânti lingura pe masă. Toți ochii se întoarseră spre el, dar el își fixa cu atâta concentrare tatăl, încât nici măcar nu observă.

Jeph nu-i suportă prea mult timp privirea aspră. Își lăsă capul în jos.

— N-aveam de unde să știu, spuse cu mare amărăciune.

Ilain îi atinse umărul.

— Nu te învinovăți fiindc-ai fost prudent. Se întoarse spre Arlen cu ochi dojenitori. O să-nțelegi când o să crești mai mare, îi spuse.

Băiatul se ridică brusc și se-ndepărtă de masă cu pași apăsați. Trecu dincolo de draperie și se ghemui lângă o fereastră, uitându-se la demoni prin spărtura unei șipci din oblon. Încercau iarăși și iarăși să străpungă glifele, dar el nu se simțea protejat de magie. Avea senzația că-l întemnița.

•

— Luați-l pe Arlen în grajd și jucați-vă, le porunci Harl fetelor lui mai mici după ce terminară ceilalți de mâncat. Ilain o să strângă masa. Lăsați-i pe vârstnici să stea de vorbă.

Beni și Renna se ridicară ca una și se repeziră dincolo de draperie. Arlen n-avea chef de joacă, dar fetele nu-i lăsară răgaz să scoată niciun cuvânt, îl ridicară dintr-o smucitură și-l scoaseră pe ușa care dădea în grajd.

Beni aprinse un felinar crăpat, scăldând încăperea într-o lumină slabă. Harl avea două vaci bătrâne, patru capre, o scroafă cu opt purcei de lapte și șase găini. Toate animalele erau prost hrănite, numai piele și os. Până și scroafei i se vedeau coastele. Toate laolaltă de-abia dacă păreau de-ajuns ca să asigure mâncarea lui Harl și a fetelor.

Nici grajdul n-arăta mai bine. Jumătate dintre obloane erau sparte, iar paiele de pe jos putreziseră. Caprele roseseră o parte din pereții boxelor lor și trăgeau acum de fânul vacilor. În țarcul porcilor, noroiul, zoaiele și fecalele se amestecaseră.

Renna îl târî pe Arlen, pe rând, pe la toate boxele.

— Tatei nu-i place să le dăm nume animalelor, îi mărturisi ea, așa c-o facem în secret. Asta e Copită, spuse ea arătându-i o vacă. Dă lapte acru, dar tata zice că-i bun. Cea de-alături e Morocănoasa. Dă cu piciorul, dar numai dac-o apeși prea tare la muls sau dacă n-o mulgi la timp. Caprele sunt…

— Pe Arlen nu-l interesează animalele, zise Beni.

Îl prinse de braț și-l îndepărtă de boxe. Mai înaltă decât Renna, Beni îi era soră mai mare, dar Arlen o găsea pe Renna mai frumoasă. Se urcară în pod și se trântiră în fânul curat.

— Să jucăm adăpost, propuse Beni.

Scoase din buzunar o punguță de piele și lăsă să cadă din ea patru zaruri care se rostogoliră pe podeaua podului. Pe fețele zarurilor erau desenate simboluri: foc, piatră, apă, vânt, lemn și adăpost. Cu ele te puteai juca în mai multe feluri, dar în majoritatea variantelor regula era să nimerești trei adăposturi înaintea unei aruncări de oricare alte patru semne.

Jucară o vreme zaruri. Renna și Beni aveau regulile lor, și Arlen bănui că mai toate fuseseră făcute ca să le permită să câștige.

— Două adăposturi de trei ori la rând e totuna cu trei adăposturi, anunță Beni după o asemenea aruncare. Noi am câștigat.

Arlen nu era de acord, dar nu i se păru c-avea sens să le contrazică.

— Fiindc-am câștigat, trebuie să faci ce spunem noi, declară Beni.

— Ba nu, se opuse el.

— Ba da, insistă Beni.

Arlen simți din nou că n-ar fi ajuns nicăieri contrazicând-o.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă suspicios.

Renna bătu din palme.

— Pune-l să joace țoc-țoc!

Beni o pocni peste ceafă.

— Știu, proasto!

— Cum se joacă țoc-țoc? întrebă din nou Arlen, temându-se că știa deja răspunsul.

— Oh, o să vezi, răspunse Beni, și amândouă fetele izbucniră în râs. E un joc pentru oameni mari. Tata-l joacă uneori cu Ilain. Exersezi ce-o să faci când te căsătorești.

— Adică e ca atunci când îți spui legămintele? zise el cu prudență.

— Nu, prostule, e așa, spuse Beni.

Își înconjură umerii cu brațele și își lipi buzele de ale lui.

Arlen nu mai sărutase niciodată o fată. Ea își deschise gura, și el făcu același lucru. Dinții li se ciocniră, și se retraseră brusc amândoi.

— Au! exclamă el.

— O faci prea apăsat, Beni, comentă Renna. Acum e rândul meu.

Sărutarea Rennei era, într-adevăr, mult mai ușoară. Lui Arlen aproape că îi plăcu. Era ca atunci când stăteai lângă foc pe vreme friguroasă.

— Așa, spuse Renna, după ce li se despărțiră buzele. Așa se face.

— La noapte trebuie să dormim în același pat, zise Beni. Putem exersa mai târziu.

— Îmi pare rău c-a trebuit să renunți la patul tău pentru mama, se scuză Arlen.

— E-n ordine, îl liniști Renna. Înainte de a muri mama, dormeam în același pat în fiecare noapte. Dar acum Ilain doarme cu tata.

— De ce? se miră Arlen.

— N-ar trebui să vorbim despre asta, șuieră Beni către sora ei.

Renna n-o luă în seamă, dar continuă cu voce înceată.

— Ilain zice că, acum, când mama nu mai e, tata i-a spus că e datoria ei să-l țină fericit, așa cum trebuie să facă o nevastă.

— Adică gătind, cosând și toate celelalte? întrebă Arlen.

— Nu, e un joc ca sărutările, îl lămuri Beni. Dar, ca să-l poți juca, ai nevoie de un băiat. Îl trase de salopetă. Dacă ne-arăți chestia ta, te-nvățăm.

— Nu v-o arăt, se opuse el retrăgându-se.

— De ce nu? se miră Renna. Beni l-a-nvățat pe Lucik Boggin, și-acum el vrea să se joace tot timpul.

— Tata și tatăl lui Lucik spun că suntem promiși unul altuia, se lăudă Beni. De-aia e-n ordine. Fiindcă și tu o să-i fii promis Rennei, ar trebui să i-o arăți pe-a ta.

Renna își mușcă degetul și își feri privirea, dar continuă să-l urmărească pe Arlen cu coada ochiului.

— Nu-i adevărat! protestă el. Nu-i sunt promis nimănui!

— Despre ce crezi că vorbesc oamenii mari dincolo, prostule? întrebă Beni.

— Nu despre asta!

— Du-te să vezi! îl provocă ea.

Arlen se uită la cele două fete, apoi coborî din pod și se strecură în casă făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Auzea vocile de dincolo de draperie și se apropie de ea pe furiș.

— L-am vrut pe Lucik imediat, spunea Harl, dar Fenan vrea să-i mai facă borceagu’ pentru înc-un an. Fără încă o spinare la fermă, e greu să ne păstrăm burțile pline, mai ales de când nu mai ouă găinile și unei vaci i s-a acrit laptele.

— O s-o luăm pe Renna când ne-ntoarcem de la Mey, spuse Jeph.

— O să-i zici băiatului că-s promiși? întrebă Harl.

Lui Arlen i se tăie răsuflarea.

— Nu văd de ce nu i-aș spune, se miră Jeph.

Harl mârâi.

— Îs de părere c-ar trebui s-aștepți până dimineață. Când o să fiți singuri pe drum. Uneori băieții fac câte-o scenă când li se zice prima oară. Ar putea răni sentimentele unei fete.

— Probabil c-ai dreptate, zise Jeph.

Lui Arlen îi veni să urle.

— Știu că am, spuse Harl. Ai încredere într-un bărbat cu fete; se supără pen’ orice trăsnaie, nu-i așa, Lainie? Se auzi un

plesnet de palmă, și Ilain țipă. Da’, continuă Harl, nu le poți face nimic care nu se rezolvă după fo’ câteva ore de plâns.

Se lăsă o tăcere îndelungată, și Arlen dădu să se retragă-n grajd.

— Mă duc la culcare, mormăi Harl. Arlen înlemni. Lainie, Silvy doarme-n noaptea asta-n patul tău, adăugă el, așa că poți veni să dormi cu mine după ce cureți vasele și culci fetele.

Arlen se ghemui în spatele unui banc de lucru și rămase acolo, în timp ce Harl se ușură la privată și se duse în camera lui, închizând ușa. Băiatul se pregătea să se furișeze înapoi, în grajd, când o auzi pe Ilain vorbind.

— Vreau să plec și eu, izbucni ea, imediat ce se-nchise ușa.

— Ce? făcu Jeph.

Din locul unde se ghemuise, Arlen le vedea picioarele pe sub draperie. Fata ocoli masa, ca să se-așeze lângă tatăl lui.

— Ia-mă cu tine, repetă ea. Lui Beni o să-i meargă foarte bine după ce vine Lucik. Eu trebuie să plec.

— De ce? întrebă Jeph. Aveți cu siguranță destulă mâncare pentru trei guri.

— Nu din pricina asta. N-are importanță de ce. Când vii după Renna, pot să-i spun tatei că merg la câmp. O s-alerg în josul drumului și-o să ne-ntâlnim acolo. Până să-și dea tata seama că am plecat, între noi o să fie noaptea. N-o să mă urmărească niciodată.

— Eu n-aș fi atât de sigur, zise Jeph.

— Ferma ta e departe de-aici, insistă ea. Arlen o văzu punându-și mâna pe genunchiul tatălui său. Pot să muncesc, promise. O să-mi câștig pâinea.

— Nu te pot fura pur și simplu de la Harl, zise Jeph. Nu sunt certat cu el și n-am de gând să-ncep acum cearta.

Ilain scuipă.

— Nemernicul bătrân vrea să crezi că dorm în patul lui din cauza lui Silvy, spuse ea cu voce scăzută. Adevărul e că mă lovește dacă nu vin lângă el în fiecare noapte, după ce se culcă Beni și Renna.

Jeph rămase tăcut mult timp.

— Înțeleg, spuse apoi.

Strânse pumnii și dădu să se ridice.

— Nu, te rog, zise Ilain. Nu-l cunoști. O să te-omoare.

— Trebuie să stau cu mâinile-n sân? întrebă Jeph.

Arlen nu pricepea de ce se agitau. Și ce dacă dormea Ilain în camera lui Harl?

Pe urmă o văzu trăgându-se mai aproape de tatăl lui.

— O să ai nevoie de cineva care să se-ocupe de Silvy, șopti ea. Și dacă ea o să se prăpădească... se aplecă, apropiindu-se și mai mult, și mâna îi ajunse în poala lui Jeph, așa cum voise să facă Beni cu Arlen... ți-aș putea fi nevastă. Ți-aș umple ferma de copii, făgădui.

Jeph gemu.

Pe Arlen îl cuprinse greața și își simți fața arzând. Înghiți în sec și simți gust de fiere. Voia să strige-n gura mare ce plănuiau cei doi, ca s-audă Harl. Omul înfruntase un miezing ca să-și salveze fiica, un lucru pe care Jeph n-avea să-l facă niciodată. Își imagină că Harl avea să-i tragă un pumn tatălui său. Imaginea nu-i displăcu.

Jeph ezită, apoi o împinse pe Ilain.

— Nu, spuse. Mâine-o ducem pe Silvy le Culegătoarea de Ierburi și-o să se facă bine.

— Atunci ia-mă oricum, îl imploră Ilain căzând în genunchi.

— O să... mă gândesc, răspunse tatăl lui.

În clipa aceea, din grajd dădură buzna Beni și Renna. Arlen se ridică imediat, prefăcându-se că tocmai intrase împreună cu ele, în timp ce Ilain se grăbi la rândul ei să se ridice-n picioare. Băiatul simți că momentul confruntării trecuse.

După ce culcă fetele și scoase ca prin farmec două pături murdare, pentru ca Arlen și Jeph să poată dormi în încăperea comună, Ilain răsuflă adânc și intră în camera tatălui ei. Aproape imediat, Arlen îl auzi pe Harl mârâind în surdină și, din când în când, pe Ilain țipând înăbușit. Se prefăcu că n-auzea nimic și, când se uită la Jeph, văzu că-și mușca pumnul.

•

În dimineața următoare, Arlen se trezi înainte de a se lumina de ziuă, când tot restul casei dormea. Cu câteva clipe înainte de zori, deschise ușa și se uită lung și nerăbdător la miezingii rămași, care șuierau spre el și loveau aerul cu ghearele de cealaltă parte a glifelor. Când ultimul demon din curte se transformă în ceață, ieși din casă și se duse în grajdul mare, unde aduse apă pentru Missy și pentru caii lui Harl. Iapa era în toane proaste și dădu să-l muște.

— Încă o zi, atât, îi spuse Arlen, agățându-i traista cu mâncare de gât.

Tatăl lui încă mai sforăia când se întoarse în casă și bătu în tocul ușii camerei pe care-o împărțeau Beni și Renna. Cea dintâi trase draperia într-o parte și băiatul văzu imediat îngrijorarea din privirile celor două surori.

— Nu se trezește. Îngenuncheată lângă mama lui Arlen, Renna își înăbuși un suspin. Știam că vreți să plecați imediat ce răsare soarele, dar, când am zgâlțâit-o... Arătă către pat, cu ochii umezi. E atât de palidă...

Arlen se grăbi să se apropie și să ia mâna mamei sale. Avea degetele reci și umede, dar fruntea îi ardea. Respira scurt, icnind, și mirosul de putreziciune al bolii demonului plutea, gros, în jurul ei. Bandajele îi erau îmbibate de un puroi galben-maroniu.

— Tată! strigă Arlen.

O clipă mai târziu, Jeph își făcu apariția, urmat de Ilain și de Harl.

— N-avem timp de pierdut, spuse.

— Ia și unul dintre caii mei pe lângă iapa ta, zise Harl. Schimbă-i când obosesc. Trage tare și-o s-ajungeți la Mey după prânz.

— Îți rămânem îndatorați, spuse Jeph, dar Harl își flutură mâna, respingând ideea.

— Grăbiți-vă, îi îndemnă. Ilain o să vă-mpacheteze ceva de mâncare pentru drum.

Renna îl prinse pe Arlen de braț când se-ntorcea să plece.

— Acum suntem promiși unul altuia, șopti. O să te-aștept pe verandă în fiecare seară, până când o să te-ntorci.

Îl sărută pe obraz. Avea buzele moi și el continuă să i le simtă încă mult timp după ce se îndepărtă.

•

Goniră pe drumul prăfos, plin de hârtoape, cu căruța izbindu-se de ele și hurducându-se, și nu se opriră decât o dată, ca să schimbe caii. Arlen se uită la mâncarea împachetată de Ilain de parcă ar fi fost otravă. Jeph începu s-o înfulece cu lăcomie.

Ciugulind din pâinea cu cocoloașe și din brânza tare și iute, Arlen se gândi că, poate, totul nu era decât o neînțelegere. Poate, trăgând cu urechea, nu auzise ceea ce crezuse că auzea. Poate că Jeph nu ezitase s-o respingă pe Ilain.

Iluzia era tentantă, dar tatăl său i-o spulberă o clipă mai târziu.

— Ce părere ai de mezina lui Harl? îl întrebă. Ai petrecut ceva timp împreună cu ea.

Băiatul avu senzația că-i trăsese un pumn în stomac.

— Renna? zise, prefăcându-se că nu știa nimic. E-n regulă, cred. De ce?

— M-am înțeles cu Harl. Când ajungem înapoi la ei, o să vină să locuiască împreună cu noi.

— De ce? întrebă Arlen.

— Ca s-o-ngrijească pe mama ta, ca să ne-ajute la fermă și… din alte motive.

— Ce alte motive? insistă el.

— Eu și Harl vrem ca voi doi să fiți împreună, răspunse Jeph.

— Și dacă noi nu vrem? Dacă nu vreau să se țină o fată toată ziua după mine, cerându-mi să joc țoc-țoc cu ea?

— S-ar putea ca, într-o bună zi, jocul ăsta să nu te mai deranjeze chiar atât de mult.

— Atunci să vină, spuse băiatul, ridicând din umeri și prefăcându-se că nu știa despre ce vorbea tatăl lui. De ce e Harl atât de nerăbdător să scape de ea?

— Ai văzut în ce stare e ferma lor; abia dacă mai au cu ce se hrăni, îi explică Jeph. Harl își iubește fetele foarte mult și vrea să fie cum e mai bine pentru ele. Iar cel mai bine e să le mărite cât sunt încă tinere, ca s-aibă el fii care să-l ajute și nepoți înainte să moară. Ilain e deja mai vârstnică decât fetele de măritat. Din toamnă, Lucik Boggin o să vină să-i dea o mână de ajutor la fermă. Părinții speră că el și Beni vor rămâne împreună.

— Atunci presupun că nici Lucik n-are de-ales, bombăni Arlen.

— E încântat să vină, și asta-nseamnă c-are noroc! se răsti tatăl lui, pierzându-și răbdarea. Va trebui să-nveți niște lecții dure despre lume, Arlen. În Pârâu sunt mult mai mulți băieți decât fete și nu ne putem irosi pur și simplu viețile. În fiecare an, pierdem o mulțime de oameni din cauza ramolelii, a bolilor și a miezingilor. Dacă n-avem grijă să facem copii, Pârâul lui Tibbet o să dispară, ca alte sute de sate! Nu putem îngădui să se-ntâmple una ca asta!

Văzându-și tatăl de obicei placid spumegând, Arlen hotărî că era mai înțelept să nu mai spună nimic.

O oră mai târziu, Silvy începu să țipe. Se întoarseră și o văzură încercând să se ridice în picioare, acolo, în căruță, cu mâinile încleștate de piept și respirând cu icnete zgomotoase, înfiorătoare. Arlen sări în partea din spate a atelajului și ea îl prinse strâns cu brațe neomenești de puternice, tușind și azvârlindu-i pe cămașă o flegmă vâscoasă. Ochii ei bulbucați și injectați se uitau într-ai lui cu sălbăticie, dar nu păreau să-l recunoască. Băiatul țipă când mama lui începu să se zbată, străduindu-se s-o-mpiedice să-și piardă echilibrul.

Jeph opri căruța și-ncercară împreună s-o forțeze să se culce din nou. Ea se zvârcoli, țipând cu icnete răgușite. Apoi, cum se întâmplase și cu Cholie, trupul îi mai zvâcni pentru o ultimă oară și încremeni.

Jeph își privi soția, apoi își lăsă capul pe spate și urlă. Arlen aproape că-și străpunse buza cu dinții încercând să-și rețină lacrimile, dar tot nu izbuti. Plânseră amândoi deasupra femeii.

Când li se domoliră suspinele, Arlen se uită în jur cu ochi fără viață. Încercă să-și limpezească privirea, dar lumea părea cețoasă, de parcă n-ar fi fost reală.

— Ce facem acum? întrebă în cele din urmă.

— Ne-ntoarcem, răspunse tatăl său, și el simți cuvintele înjunghiindu-l ca un cuțit. O ducem acasă și o ardem. Încercăm să mergem mai departe. Încă mai avem ferma și animale pe care să le-ngrijim și, chiar cu Renna și Norine ca ajutoare, ne-așteaptă ceva vremuri grele.

— Renna? întrebă Arlen, nevenindu-i să creadă. O mai luăm cu noi? Chiar și-acum?

— Viața merge înainte, Arlen. Ești aproape bărbat, și un bărbat are nevoie de o nevastă.

— Ai găsit câte una pentru fiecare dintre noi? izbucni băiatul.

— Ce? se minună Jeph.

— V-am auzit pe tine și pe Ilain aseară! strigă Arlen. Ți-ai pregătit deja altă soție! Ce-ți pasă ție de mama? Ți-ai găsit deja pe cineva care să se ocupe de chestia ta! Cel puțin până când moare și ea, fiindcă ești prea fricos ca s-o aperi!

Tatăl său îl plesni; o palmă puternică peste față, înălțând un trosnet în văzduhul dimineții. Furia bărbatului se domoli imediat și întinse mâna către fiul lui.

— Arlen, îmi pare rău…! spuse cu voce sugrumată, dar băiatul îl împinse și sări din căruță. Arlen! țipă Jeph, însă fiul său nu-l luă

în seamă și alergă din toate puterile către pădurea de pe marginea drumului.

3.

O noapte singur

319 DÎ

Arlen alergă printre copaci cât de repede putea, cu întoarceri bruște, strânse, alegându-și direcția la întâmplare. Voia să fie sigur că tatăl lui n-avea cum să-i ia urma, dar, când strigătele acestuia se pierdură în depărtare, își dădu seama că, de fapt, nici măcar nu-l urmărea.

De ce s-ar osteni? își spuse. Știe că trebuie să mă-ntorc până la căderea nopții. Unde altundeva m-aș putea duce?

Oriunde. Răspunsul veni nepoftit, dar, în inima lui, știu că era un adevăr.

Nu se putea întoarce la fermă, prefăcându-se că totul era în ordine. Nu putea s-o vadă pe Ilain revendicând patul mamei lui. Chiar și frumoasa Renna, al cărei sărut era atât de dulce, n-ar fi făcut altceva decât să-i aducă aminte ce pierduse și de ce.

Dar unde-ar fi putut să plece? Tatăl lui avea dreptate într-o singură privință. Nu putea alerga la nesfârșit. Trebuia să-și găsească un refugiu înainte de lăsarea întunericului, altminteri noaptea următoare ar fi fost ultima din viața lui.

Să se-ntoarcă în Pârâul lui Tibbet nu era o opțiune. Indiferent unde și-ar fi găsit adăpost, a doua zi avea să fie luat de urechi și târât acasă, urmând să se-aleagă cu niște nuiele pe spinare pentru isprava lui, cu care nu se putea mândri.

Nu-i mai rămânea decât Pășunea Însorită. Aproape nimeni din Pârâul lui Tibbet nu se ducea vreodată acolo, decât dacă era plătit de Porcu ca să transporte ceva sau dacă era Mesager.

Coline spusese că Ragen mergea la Pășunea Însorită înainte de a se întoarce în Orașele Libere. Lui Arlen îi plăcea Ragen, singurul adult din câți cunoștea care nu-i vorbise de sus. Mesagerul și Keerin aveau un avans de o zi și mai bine față de el

și mergeau călare, dar, dacă se grăbea, poate reușea să-i ajungă la timp și să-i implore să-l ia cu ei în Orașele Libere.

Încă mai avea harta lui Coline agățată de gât. Îi arăta drumul către Pășunea Însorită și fermele de pe margine. Chiar și în mijlocul pădurii, știa cu precizie în ce direcție era nordul.

La amiază găsi drumul, sau mai degrabă drumul îl găsi pe el, căci tăia în linie dreaptă pădurea, chiar în fața lui. Probabil că, printre copaci, se rătăcise.

Merse tot mai departe vreme de alte câteva ore, dar nu văzu nicio fermă și nici casa bătrânei Culegătoare de Ierburi. Când se uită la soare, se îngrijoră și mai mult. Dacă mergea spre nord, ar fi trebuit să-l vadă în stânga, dar nu era acolo, ci chiar în fața lui.

Se opri să se uite la hartă și temerile i se confirmară. Nu mergea către Pășunea Însorită, ci către Orașele Libere. Mai rău decât atât, după răscrucea la care se desprindea din cel către Pășunea Însorită, drumul se îndrepta spre marginea hărții.

Ideea întoarcerii pe propriile urme era descurajantă, mai ales fiindcă n-avea de unde să știe dacă putea găsi la timp un adăpost. Făcu un pas înapoi pe drumul pe care venise.

Nu, se hotărî. Dacă mă-ntorc, fac ce-ar face tata. Merg mai departe, indiferent ce s-ar întâmpla.

O porni din nou la drum, lăsând în urmă Pârâul lui Tibbet și Pășunea Însorită. Fiecare pas era mai simplu decât cel dinaintea lui și îl făcea cu inima tot mai ușoară.

Mai merse câteva ore, îndepărtându-se în cele din urmă de copaci și intrând pe o pajiște: o câmpie întinsă, cu iarbă bogată, neatinsă nici de plug, nici de animale ieșite la păscut. Ajunse pe o culme de deal și trase adânc în piept aerul proaspăt, curat. Un bolovan imens se înălța deasupra pământului. Arlen se cățără pe el, apoi își roti privirea asupra lumii largi, în care nu putuse s-ajungă niciodată. Nimic nu dădea de-nțeles că zona ar fi fost locuită, nu se zărea niciun loc în care-ar fi putut să ceară adăpost. Se temea de noaptea care urma, dar spaima era un sentiment îndepărtat, ca acela trezit de gândul c-avea să-mbătrânească și să moară într-o zi.

Pe măsură ce după-amiaza devenea seară, începu să caute locuri unde ar fi putut să reziste peste noapte. Un pâlc de copaci i se păru promițător; în jurul lor era puțină iarbă, și-ar fi putut desena glifele în țărână, dar un demon al lemnului putea să se

urce într-unul dintre arbori ca să sară apoi de sus în interiorul inelului apărător.

Văzu un dâmb mic, stâncos, pe care nu creștea iarbă, dar, când se urcă pe el, observă că vântul era puternic și se temu că i-ar fi putut strica glifele, care ar fi devenit inutile.

În cele din urmă, ajunse într-un loc în care demonii focului dezlănțuiseră de curând o pălălaie. Stratul de cenușă nu fusese încă străpuns de muguri noi și, râcâind cu piciorul, descoperi dedesubt pământ tare. Curăță cenușa de pe o porțiune întinsă și începu să-și deseneze cercul de apărare. Avea puțin timp, așa că îl făcu îngust, fiindcă nu-și dorea să devină neatent din cauza grabei.

Desenă semnele magice în țărână cu un băț ascuțit, suflând cu delicatețe ca să-ndepărteze orice zgârietură răzleață. Lucră mai bine de o oră, trasând rând pe rând glifele și retrăgându-se adesea cu câte un pas ca să se asigure că erau corect aliniate. Mâinile i se mișcau, ca întotdeauna, cu siguranță și agerime.

Când termină, avea un cerc cu diametrul de aproape doi metri. Verifică glifele de trei ori și nu găsi nicio greșeală. Își puse bățul în buzunar și se așeză în centrul cercului, uitându-se cum se lungeau umbrele și cum cobora soarele, văduvind cerul de culoare.

Poate urma să moară în noaptea aceea. Poate că nu. Își spuse că n-avea nicio importanță. Dar, pe măsură ce se împuțina lumina, i se împuțina și curajul. Își simțea inima bătând cu putere și toate instinctele îi spuneau să se ridice dintr-un salt și să fugă. Numai că n-avea unde să fugă. Se afla la mulți kilometri distanță de orice loc în care s-ar fi putut refugia. Începu să tremure, deși nu era frig.

A fost o idee proastă, îi șopti, în minte, o voce pierită. Mârâi la ea, dar fațada de curaj îl ajută prea puțin să-și destindă mușchii încordați când ultimele raze de soare se stinseră și asupra lui se revărsă întunericul.

Iată-i, vin, îl vesti vocea speriată din minte în vreme ce din pământ începeau să se înalțe fuioare de ceață.

Se înălțau și se contopeau încetul cu încetul, și trupurile demonilor căpătau substanță când se prelingeau deasupra solului. Arlen se ridică odată cu ele, încleștându-și pumnii mici. Ca de obicei, demonii focului apărură primii, alergând încântați în toate părțile și lăsând în urmă flăcări pâlpâitoare. Îi urmară

cei ai vântului, care prinseră să alerge și-și desfăcură aripile pieloase, avântându-se în aer cu o săritură. Ultimii se iviră demonii pietrei, trăgându-și cu trudă din Miez corpurile grele.

Și pe urmă miezingii îl văzură pe Arlen și urlară de plăcere, repezindu-se spre băiatul neajutorat.

Un demon al vântului se năpusti primul, brăzdând aerul cu ghearele curbate ale aripilor, gata să sfâșie gâtul prăzii. Arlen țipă, dar ghearele împrăștiară scântei când se izbiră de glifele care-i deviară atacul. Avântul pe care și-l luase continuă să-l poarte și se izbi cu tot trupul de scut, numai ca să fie azvârlit înapoi, într-o răbufnire de forță pâlpâitoare. Creatura urlă când se lovi de pământ, dar se ridică în picioare, convulsionându-se în timp ce energia îi dansa peste solzi.

Pe urmă veniră demonii agili ai focului, dintre care cel mai voinic nu era mai mare decât un câine. Se apropiară în goană, cu țipete stridente, și începură să lovească scutul cu ghearele. Arlen tresărea ori de câte ori se aprindeau glifele, dar magia rezistă. Când văzură că-și țesuse o plasă de protecție puternică, scuipară foc către el.

Băiatul cunoștea trucul, firește. Trasa glife încă de când se făcuse destul de mare ca să poată ține în mână o bucată de cărbune pentru desen, și cele care te apărau de focul scuipat îi erau cunoscute. Flăcările ricoșară, așa cum se întâmplase și cu ghearele. Nici măcar nu le simți căldura.

Miezingii se adunară la spectacol, și fiecare răbufnire de lumină care însoțea activarea glifelor îi dezvăluia lui Arlen tot mai mulți: o hoardă cumplită, nerăbdătoare să-i smulgă carnea de pe oase.

Mai mulți demoni ai vântului se năpustiră către el, dar glifele îi respinseră. Și demonii focului începură să se-azvârle frustrați în direcția lui, primind arsura usturătoare a magiei cu speranța că-i puteau străpunge bariera cu forța. Se treziră azvârliți înapoi, iarăși și iarăși. Arlen încetă să mai tresară. Își lăsă spaima deoparte și se apucă să țipe la ei, înjurându-i.

Sfidarea nu făcu altceva decât să-nfurie mai tare demonii. Neobișnuiți să fie batjocoriți de prada lor, își dublară strădaniile de a trece de linia glifelor, în vreme ce băiatul își agita pumnii și făcea gesturile necuviincioase pe care le văzuse uneori schițate de adulții din Pârâul lui Tibbet în spatele lui Porcu.

De asta se temea el? Asta teroriza omenirea? Fiarele astea jalnice, frustrate? Era ridicol. Scuipă, și saliva îi sfârâi pe solzii unui demon al focului, întreind furia creaturii.

Pe urmă, urletele miezingilor se stinseră. În lumina pâlpâitoare a demonilor focului, văzu hoarda despărțindu-se în două și lăsând cale liberă unui demon al pietrei care venea spre el călcând apăsat, cu pași ce zguduiau pământul ca un cutremur.

Toată viața lui, Arlen privise miezingii de departe, din spatele ușilor și al ferestrelor. Înainte de întâmplările cumplite din ultimele zile, nu se aflase niciodată afară, în aer liber, în preajma unui demon pe deplin format, și firește că nu i se întâmplase niciodată să stea neclintit, așteptându-l. Și știa că erau de mai multe mărimi, dar nu-și dăduse niciodată seama cât de diferite puteau fi.

Demonul pietrei avea patru metri și jumătate.

Era enorm.

În timp ce monstrul se apropia, băiatul își lungi gâtul privindu-l. Chiar și de la distanță, era copleșitor, o masă mătăhăloasă de tendoane și de muchii ascuțite. Mai multe umflături osoase păreau tot atâtea noduri presărate pe carapacea lui neagră, groasă, și coada țepoasă îi aluneca într-o parte și într-alta, făcându-i umerii masivi să se legene. Se sprijinea, încovoiat, pe două picioare cu gheare ce săpau șanțuri adânci în pământ la fiecare dintre pașii lui bubuitori. Celelalte gheare, cu care i se terminau brațele lungi, noduroase, erau cât cuțitele de măcelărie, iar gura băloasă i se deschisese larg, arătând șiruri după șiruri de dinți ca niște lame. O limbă neagră îi alunecă în afară, gustând spaima lui Arlen.

Unul dintre demonii focului nu izbuti să i se ferească destul de repede din cale, și demonul pietrei îl mătură cu nepăsare, sfârtecându-l adânc cu ghearele când lovitura îl azvârli în aer.

Pe măsură ce miezingul uriaș se apropia, Arlen se retrase, îngrozit, cu un pas, apoi cu încă unul. Își veni în fire abia în ultima clipă și se opri înainte de a ieși din cercul protector.

Amintindu-și de existența acestuia, se liniști doar pentru scurtă vreme. Se îndoia că glifele lui puteau face față unei asemenea încercări. Se îndoia că exista vreo glifă care-i putea face față.

Demonul îl privi preț de o clipă îndelungată, savurându-i groaza. Demonii pietrei se grăbeau rareori, însă, atunci când o făceau, erau în stare să se miște cu viteze amețitoare.

Când lovi, nervii lui Arlen cedară. Țipă și căzu la pământ, încovrigându-se strâns și acoperindu-și capul cu mâinile.

Explozia care se declanșă îl asurzi. Chiar și cu ochii acoperiți, văzu flacăra strălucitoare a magiei, de parcă noaptea ar fi devenit zi. Auzi țipătul de frustrare al demonului și trase cu ochiul în timp ce acesta se răsucea, lovind bariera glifei cu coada grea, cu o mulțime de creste.

Magia răbufni din nou, respingând încă o dată creatura.

Arlen își impuse să nu-și mai țină răsuflarea. Se uită la demonul care continua să se izbească, iarăși și iarăși, de glifele lui, urlând de furie. Pe coapse simți o umezeală caldă.

Rușinându-se de sine însuși, de lașitatea lui, Arlen se ridică în picioare și întâlni ochii demonului. Țipă, un urlet primordial, desprins din adâncul ființei sale, care respingea tot ce era și tot ce reprezenta miezingul.

Luă o piatră și o azvârli în el.

— Întoarce-te în Miez, unde-ți este locul! strigă. Du-te-napoi și mori!

Demonul păru aproape să nici nu simtă piatra care-i ricoșă de carapace, dar furia i se multiplică și se repezi să sfâșie bariera de glife, fără să poată trece de ea. Arlen îl insultă atribuindu-i toate numele creaturilor scârboase și patetice din vocabularul lui oarecum sărac, scurmând cu degetele ca să poată găsi ceva cu care s-arunce în el. Când termină pietrele, începu să țopăie, fluturându-și brațele și urlându-și sfidările.

Pe urmă alunecă și călcă pe o glifă.

Timpul păru să-ncremenească preț de o lungă clipă de tăcere împărtășită de băiat și de demonul uriaș, care pricepeau, încetul cu încetul, colosalele proporții ale faptului abia petrecut. Când se puseră în mișcare, o făcură ca unul, Arlen scoțându-și bățul pentru trasat și aruncându-se spre glife chiar în momentul în care demonul își avânta către el mâna masivă, cu gheare.

Cu mintea alergându-i nebunește, Arlen evaluă stricăciunea într-o fracțiune de secundă: o linie a peceții întreruptă. Când o refăcea cu o singură crestare a pământului cu unealta, știu că era prea târziu. Ghearele începuseră să-i sfâșie carnea.

Dar magia își făcu apoi încă o dată efectul și miezingul fu azvârlit înapoi, urlând ca-n chinurile morții. Și băiatul urlă de durere, rostogolindu-se și smulgându-și ghearele din spate; le aruncă înainte de a-și da seama ce se întâmplase.

Pe urmă îl văzu, trântit în cerc, răsucindu-se și fumegând.

Era brațul demonului. Retezat.

Arlen îl privi șocat, întorcându-se apoi și dând cu ochii de miezingul care răcnea și se zvârcolea, atacând orice alt demon destul de prost ca să se-apropie prea mult. Îl lovea cu un singur braț.

Băiatul se uită la braț, îi văzu capătul frumos retezat și cauterizat, din care se înălța lent un fum urât mirositor. Cu mai mult curaj decât simțea că îi rămăsese, apucă membrul masiv și încercă să-l azvârle în afara cercului, dar glifele erau o barieră din ambele sensuri. Nicio parte a trupului miezingilor nu putea să iasă, așa cum nu putea nici să intre. Brațul ricoșă de semnele magice și îi recăzu la picioare.

Durerea îl luă în stăpânire. Pipăi rănile care-i brăzdau spatele și își retrase mâinile pline de sânge. Îngrețoșat și pierzându-și puterile, căzu în genunchi, plângând de durere și de teamă că, mișcându-se, ar fi putut strica o altă glifă și, mai ales, plângându-și mama. Acum știa ce dureri îndurase ea în noaptea aceea.

Arlen își petrecu restul nopții ghemuit și înspăimântat. Îi auzea pe demoni învârtindu-i-se în jur, așteptând, sperând că o greșeală avea să le permită să intre. Chiar dacă ar fi fost cu putință să doarmă, n-ar fi îndrăznit să-ncerce, ca nu cumva să facă, în somn, vreo mișcare ce ar fi îndeplinit dorința miezingilor.

Zorile părură să aibă nevoie de mai mulți ani ca să se arate. Băiatul își ridică des privirea spre cer în noaptea aceea, dar nu-l văzu decât pe uriașul și schiloditul demon al pietrei, cu mâna teafără încleștată de rana arsă, din care se scurgea ceva asemănător sângelui, în timp ce umbla pe lângă cerc cu pași mari și cu ochii plini de ură.

După o eternitate, orizontul căpătă o tentă roșie, urmată de portocaliu și de galben, apoi de un alb triumfător. Ceilalți demoni se prelinseră înapoi, în Miezul Pământului, înainte de a căpăta cerul nuanțe gălbui, dar uriașul rămase până în ultima clipă, șuierând către Arlen cu șirurile de dinți dezgolite.

Dar nici măcar ura miezingului ciung nu era mai puternică decât frica lui de soare. Când ultimele pete de negură dispărură în grabă, imensul cap cu coarne se scufundă sub pământ. Băiatul se întinse și ieși din cerc, strângând din ochi de durere. Spatele îi ardea. Rănile își încetaseră sângerarea în timpul nopții, dar, când se întindea, le simți redeschizându-se.

Își întoarse capul către brațul cu gheare ce zăcea alături de el. Arăta ca un trunchi de copac, acoperit cu solzi tari și reci. Băiatul îl ridică și și-l ținu în fața ochilor.

Am în sfârșit un trofeu, se gândi, străduindu-se să fie curajos, deși la vederea propriului său sânge pe ghearele negre îl străbătu un tremur.

În clipa aceea îl atinse o rază a soarelui ajuns în cele din urmă într-o mai mare parte deasupra orizontului decât sub el. Brațul miezingului începu să sfârâie și să fumege, pocnind ca un buștean lung aruncat în foc. O clipă mai târziu, izbucni în flăcări, și Arlen îl aruncă înspăimântat. Îl privi cu fascinație în timp ce era mistuit de o vâlvătaie tot mai strălucitoare, cu lumina soarelui revărsându-i-se asupra până deveni o rămășiță firavă, carbonizată. Băiatul se apropie de ea și o atinse ușor cu vârful piciorului, preschimbând-o în praf.

•

Arlen găsi un băț în care să se sprijine și își continuă drumul târșindu-și picioarele. Își dădu seama cât de norocos fusese. Și cât de prost. Nu te puteai baza pe glifele din țărână. Până și Ragen o spusese. Ce s-ar fi făcut dacă i le strica vântul, așa cum se temuse tatăl lui?

Ziditorule, dacă ar fi-nceput să plouă?

Cât de multe nopți putea să supraviețuiască? N-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se găsea dincolo de următorul deal și niciun motiv să creadă că se mai afla cineva între locul acela și Orașele Libere, de care-l despărțeau, din câte știa, câteva săptămâni de drum.

Își simți lacrimile izvorând din ochi. Le șterse cu brutalitate, mârâind sfidător. Renunțarea în fața spaimei era soluția aleasă de tatăl său pentru rezolvarea problemelor și băiatul știa deja că nu dădea rezultate.

— Nu mi-e frică, își spuse. Nu-mi este.

Și se strădui să meargă mai departe, știind că se mințea singur.

Pe la amiază, ajunse la un pârâu cu albia stâncoasă. Apa era rece și limpede, și el se aplecă să bea. Mișcarea îi trimise o durere săgetătoare de-a lungul spatelui.

Nu-și îngrijise câtuși de puțin rănile. N-avea cum să le închidă cosându-le, așa cum ar fi putut face Coline. Se gândi la mama lui și își aduse aminte că, ori de câte ori se întorcea acasă cu zgârieturi sau tăieturi, înainte de orice altceva, ea i le spăla.

Își scoase cămașa și descoperi că avea spatele sfâșiat și îmbibat de sânge, deja închegat, întărit. O vârî în apă și privi murdăria și sângele scurgându-se în josul pârâului. Își întinse hainele pe pietre, la uscat, și se afundă el însuși în undele reci.

Frigul îl făcu să strângă din ochi, dar îi amorți durerea din spate. Se spălă cât de bine putu, curățându-și rănile usturătoare cu atingeri delicate, până când nu mai putu suporta. Ieși din pârâu tremurând și se culcă pe pietre, lângă haine.

Se trezi după un oarecare timp cu o tresărire. Înjură văzând că soarele înaintase prea mult pe boltă și că ziua era pe sfârșite. Putea să mai facă o scurtă bucată de drum, dar știa că ar fi riscat prostește. Era mai bine să-și petreacă mai multă vreme ca să se apere.

Nu departe de pârâu se afla o porțiune întinsă de pământ umed, de pe care iarba se putea smulge cu ușurință, eliberându-l. Bătători solul afânat, îl netezi și începu să traseze glifele. De data asta desenă un cerc mai larg, apoi, după ce îl verifică de două ori, făcu, în interiorul lui, un altul, concentric, pentru mai multă siguranță. Pământul umed avea să reziste dacă bătea vântul, iar pe cer nu se vedea niciun semn de ploaie.

Mulțumit, Arlen săpă o groapă, adună crengi uscate și făcu un foc mic. Când soarele prinse să coboare sub orizont, se așeză în mijlocul cercului interior și încercă să-și ignore foamea. Când cerul căpătă culoarea levănțicii, pentru a deveni apoi purpuriu, stinse focul și respiră adânc, ca să-și domolească bătăile inimii. În cele din urmă, lumina dispăru și miezingii începură să se ridice.

Băiatul își ținu răsuflarea, așteptând. Într-un târziu, un demon al focului îi simți mirosul și se repezi spre el cu un urlet ascuțit. În clipa aceea, fu aprins de groaza din noaptea trecută, și-și simți sângele înghețând în vene.

Miezingii nu-i descoperiră glifele decât după ce ajunseră la ele. Odată cu prima pâlpâire a magiei, Arlen răsuflă ușurat. Creaturile loveau bariera cu ghearele, dar nu reușeau să treacă.

Zburând foarte sus, unde puterea glifelor era firavă, un demon al vântului trecu de primul inel, dar, când se năpusti în jos, către Arlen, se izbi de al doilea și ateriză în spațiul dintre ele, izbindu-se cu putere de pământ. Băiatul se strădui să-și păstreze calmul când îl văzu ridicându-se în picioare.

Era biped, cu trupul lung și subțire și cu membre fusiforme, având în capăt gheare curbate, lungi de vreo cincisprezece centimetri. Partea de sub brațe și exteriorul picioarelor erau palmate, din ele pornind o membrană subțire, pieloasă, susținută de oasele flexibile ieșite în afara părților laterale ale trupului. Depășea cu foarte puțin înălțimea unui bărbat adult, dar deschiderea aripilor era de două ori cât lungimea trupului, ceea ce îl făcea să pară imens când se profila pe cer. Din creștet îi pornea un corn curbat către spate și palmat asemenea membrelor, formând o creastă de-a lungul șirei spinării. Botul prelung adăpostea mai multe șiruri de dinți de vreo trei centimetri, galbeni în lumina lunii.

În ciuda măiestriei grațioase cu care plutea în văzduh, miezingul se mișca cu stângăcie pe pământ. Priviți de aproape, demonii vântului nu erau la fel de impresionanți ca verii lor. Demonii lemnului și ai pietrei aveau carapace de nestrăpuns și o putere nelumească dădea forță ghearelor lor groase. Demonii focului erau mai iuți decât orice om și flăcările pe care le scuipau puteau aprinde orice. Pe când demonii vântului… Arlen se gândi că Ragen ar fi putut străpunge una dintre aripile lor subțiri cu lovitura puternică a unei sulițe, schilodindu-i.

Noaptea, se gândi, *sunt aproape sigur că aș putea s-o fac până și eu.*

Dar n-avea nicio suliță și, impresionant sau nu, miezingul era în stare să-l ucidă dacă glifele din cercul interior nu rezistau. Se încordă când văzu creatura apropiindu-se.

Demonul își repezi către el gheara curbată din vârful aripii și băiatul închise ochii, dar vraja scânteie de-a lungul șirului de glife, respingând atacul.

După mai multe încercări zadarnice, miezingul se hotărî să se-nalțe din nou în văzduh. O luă la fugă și-și întinse aripile, ca să prindă un curent de aer, dar se izbi de glifele din exterior înainte

de a-și lua elanul de care-avea nevoie. Magia îl azvârli înapoi, în nămol.

Arlen râse fără să vrea când îl văzu încercând să se ridice în văzduh. Aripile lui imense or fi fost înspăimântătoare în zbor, dar pe pământ se târau, dezechilibrându-l. N-avea palme în care să se împingă și brațele fusiforme i se arcuiau sub greutatea trupului. Se zvârcoli o clipă cu disperare înainte de a izbuti să se ridice.

Prins în cursă, încercă iarăși și iarăși să-și ia zborul, dar spațiul dintre cercuri nu era destul de larg, așa că dădea greș de fiecare dată. Demonii focului simțiră suferința vărului lor și scoaseră țipete ascuțite de încântare, țopăind în jurul cercului ca să se țină pe urmele creaturii și bătându-și joc de ghinionul ei.

Arlen simți un val de mândrie. Cu o noapte înainte făcuse greșeli, dar n-avea să le mai repete. Începu să spere că, la urma-urmelor, ar fi putut trăi ca să vadă Orașele Libere.

Demonii focului se plictisiră în curând să-l tot batjocorească pe demonul vântului și se îndepărtară în căutarea unor prăzi mai ușoare, speriind animale mici și scoțându-le din ascunzișuri cu stropi de foc. Un iepure mărunt, înspăimântat, sări în cercul exterior trasat de Arlen și glifele opriră miezingul care-l urmărea. Demonul focului dădu să-l prindă cu o mișcare stângace, dar animalul se feri cu ușurință, alergând prin cerc și ieșind prin partea opusă, numai ca să găsească acolo alți miezingi. Se întoarse și dădu buzna din nou în cerc, alergând iarăși prea departe.

Arlen își dori să fi avut cum să comunice cu sărmanul animal, să-i spună că în inelul interior era în siguranță, dar nu putea decât să-l urmărească în timp ce se tot repezea înăuntrul și în afara glifelor.

Apoi se întâmplă inimaginabilul. Fugind înapoi, în cerc, iepurele strică o glifă. Urlând, demonii focului se scurseră prin spărtură, pe urmele lui. Demonul vântului scăpă, se ridică în aer și se îndepărtă în zbor.

Arlen înjură iepurele, iar înjurăturile i se întețiră când îl văzu repezindu-se drept spre el. Dacă strica și glifele interioare, erau amândoi sortiți pieirii.

Cu repeziciunea unui copil crescut la fermă, băiatul întinse mâna în afara cercului și înșfăcă iepurele de urechi. Animalul se zvârcoli nebunește, gata să se rupă-n bucăți ca să scape, dar

Arlen umblase destul de des cu iepuri pe ogoarele tatălui său. Îl luă în brațe, culcându-l pe spate și legănându-l, cu partea din spate a corpului mai sus decât capul. O clipă mai târziu, iepurele se holba la el, nedumerit, și nu se mai zbătea.

Arlen se simți tentat să li-l azvârle demonilor. Ar fi fost mai sigur decât să riște să scape și să mai strice și altă glifă. *Și de ce nu*? se întrebă. *Dacă l-aș fi găsit pe lumină, l-aș fi mâncat eu.*

Însă își dădu seama că nu putea s-o facă. Demonii îi luaseră prea mult lumii, luaseră prea mult de la el. Jură că n-avea să le dea nimic de bunăvoie, nici atunci, nici altădată.

Nici măcar iepurele.

În timp ce se scurgea noaptea, ținu cu putere în brațe făptura îngrozită, gângurind pentru el și mângâindu-i blana moale. Jur-împrejurul lor demonii urlau, dar, concentrându-se asupra animalului, reuși să nu-i mai audă.

Meditația avu efect o vreme, până când îl readuse la realitate un răget. Își ridică privirea și-l descoperi pe masivul demon ciung al pietrei, dominându-l cu înălțimea lui și cu saliva sfârâindu-i când se izbea de glife. Rana i se vindecase, lăsându-l cu un ciot noduros sub cot. Părea și mai furios decât cu o noapte înainte.

Lovea în barieră, fără să-i pese de flacăra usturătoare a vrăjii. O izbea iarăși și iarăși, cu urlete asurzitoare, străduindu-se s-o străbată cu forța ca să se răzbune. Arlen îl privea cu ochi mari, strângând iepurele cu putere. Știa că glifele nu slăbeau din cauza loviturilor repetate, dar asta-l ajuta prea puțin să-și alunge teama că demonul era destul de înverșunat ca să reușească oricum.

•

Când lumina dimineții izgoni demonii pentru o altă zi, Arlen eliberă în sfârșit iepurele, care plecă imediat, alergând în salturi. Stomacul băiatului chiorăia în vreme ce-l privea îndepărtându-se, dar, după tot ce înduraseră împreună, nu se putea convinge să vadă în micul animal ceva cu care s-ar fi putut hrăni.

Când se ridică în picioare, se împletici și fu cât pe ce să cadă când îl invadă un val de greață. Tăieturile care-i brăzdau spatele erau săgeți de foc. Întinse mâna, pipăi pielea plăpândă, umflată, și și-o retrase udă de puroiul maroniu, urât mirositor, pe care-l storsese Coline din rănile lui Silvy. Tăieturile îl ardeau și își simțea sângele împurpurându-i obrajii. Se scăldă din nou în

pârâu, dar apa rece îi potoli prea puțin fierbințeala interioară a trupului.

Atunci știu c-avea să moară. Dacă exista într-adevăr, bătrâna Mey Friman se afla la mai bine de două zile distanță. Dar, dacă el avea cu adevărat febra demonului, oricum nu mai conta. Era imposibil să mai reziste două zile.

Cu toate acestea, nu se putea convinge să renunțe. Împleticindu-se, își continuă drumul pe făgașele de căruțe, mergând către locul de unde veniseră, oricare ar fi fost.

Dacă avea să moară, măcar să-și găsească sfârșitul mai aproape de Orașele Libere decât de închisoarea pe care-o lăsase în urmă.

4.

Leesha

319 DÎ

Leesha își petrecea noaptea plângând.

Ceea ce, în sine, nu era ieșit din comun, numai că, în noaptea aceea, nu plângea din cauza mamei ei. Țipetele o făceau să plângă. Glifele cuiva nu rezistaseră, și era imposibil să-ți dai seama ale cui, dar urletele de groază și de durere umpleau întunericul de ecouri, iar fumul tălăzuia către cer deformând contururile focului dezlănțuit de miezingi și scăldând întregul sat într-o strălucire cețoasă, portocalie.

Oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne nu puteau să caute supraviețuitorii. Nu cutezau nici măcar să lupte cu flăcările. Nu erau în stare să facă nimic mai mult decât să se roage Ziditorului ca vântul să nu aducă tăciuni, răspândind vâlvătaia. Casele lor erau construite la o distanță mare una de alta, tocmai din acest motiv, dar un vânt puternic putea duce scânteile la mare depărtare.

Chiar dacă focul nu se răspândea, cenușa și fumul din aer puteau acoperi alte glife sub pete de murdărie, oferindu-le miezingilor căile de intrare pe care le căutau cu disperare.

În clipa aceea încercau glifele din jurul casei ei. Era semn rău, însemna că demonii găsiseră prăzi mai ușoare în întuneric.

Neajutorată și înspăimântată, Leesha făcu singurul lucru pe care-l putea face. Plânse. Plânse pentru morți, plânse pentru răniți și plânse pentru ea însăși. Într-un sat cu mai puțin de patru sute de oameni, nu exista niciunul a cărui moarte să n-o rănească.

Leesha, o fată de nici treisprezece primăveri, era foarte frumoasă, cu păr negru lung și ondulat și ochi pătrunzători, de un albastru palid. Încă nu înflorise, și de aceea nu se putea mărita, dar îi era promisă lui Gared Cutter, cel mai chipeș băiat din sat. Gared avea cu două veri mai mult decât ea și era înalt, cu mușchi puternici. Celelalte fete țipau când trecea pe lângă ele, dar era al Leeshei, toată lumea știa asta. Avea să-i facă mulți copii puternici.

Dacă-i supraviețuia acelei nopți.

Ușa camerei se deschise. Mama ei nu se obosea niciodată să ciocănească.

Ca figură și siluetă, Elona îi semăna foarte mult fiicei sale. Încă frumoasă la treizeci de ani, avea părul lung revărsat, bogat și negru, pe umerii maiestuoși. Silueta plină, feminină, trezea invidia tuturor; doar atât își dorea Leesha să moștenească de la ea. Sânii săi abia înmuguriți mai aveau mult până să se poată compara cu ai Elonei.

— Ajunge cu smiorcăiala, neisprăvito, se răsti Elona, aruncându-i o cârpă ca să-și șteargă ochii. Când plângi de una singură n-ai ce câștiga. Plângi în fața unui bărbat, dacă vrei să obții ceva, dar udându-ți perna n-o să-nvii pe nimeni.

Închise ușa și o lăsă din nou singură în malefica lumină portocalie care-și strecura licărul printre șipcile obloanelor.

Tu simți vreodată ceva? o întrebă Leesha în gând.

Mama ei avea dreptate când spunea că plânsul nu-nvie pe nimeni, dar se înșela crezând că nu folosea la nimic. Ori de câte ori trecea prin clipe grele, plânsul era salvarea Leeshei. Celelalte fete credeau că viața ei era perfectă, dar asta fiindcă niciuna dintre ele nu văzuse fața pe care i-o arăta Elona, între patru ochi, unicului ei copil. Nu era un secret că-și dorise băieți, iar Leesha și tatăl îi suportau batjocura fiindcă nu izbutiseră să-i ofere ceea ce dorea.

Dar fata își șterse ochii cu furie. Abia aștepta să-nflorească și s-o ia Gared la el. Ca dar de nuntă, sătenii aveau să le construiască o casă și Gared avea s-o ducă în brațe dincolo de glife și s-o facă femeie, în ovațiile tuturor celor de afară. Avea să-și crească propriii copii și n-avea să se poarte cu ei așa cum se purta Elona cu ea.

•

Când bătu mama ei la ușă, Leesha era îmbrăcată. Nu dormise deloc.

— Vreau să fii afară când bate clopotul în zori, zise Elona. Și să nu te-aud bombănind că ești obosită. N-o să las pe nimeni să creadă că familia noastră-ntârzie când trebuie să dea ajutor.

Leesha își cunoștea mama destul de bine ca să știe că „să creadă” erau cuvintele-cheie. Elona nu voia s-ajute pe nimeni altcineva în afară de ea însăși.

Tatăl lui Leesha, Erny, aștepta lângă ușă, sub privirea încruntată a nevestei sale. Nu era masiv, iar numindu-l vânos ai fi vorbit despre o forță care nu exista. Și n-avea o voință mai puternică decât trupul, glasul lui de bărbat timid ridicându-se niciodată. Cu doisprezece ani mai vârstnic decât Elona, își pierduse din creștet părul castaniu și purta ochelari cu rame subțiri, cumpărați cu ani în urmă de la un Mesager, fiind singurul om din întreaga așezare care avea așa ceva.

Pe scurt, nu era bărbatul care i-ar fi plăcut Elonei să fie, dar hârtia fină pe care-o fabrica avea mare căutare în Orașele Libere, și banii lui îi plăceau suficient de mult.

Spre deosebire de mama sa, Leesha dorea cu adevărat să-și ajute vecinii. Ieși din casă și alergă către incendiu chiar în clipa în care dispărură miezingii, înainte de a se auzi clopotul.

— Leesha! Stai cu noi! strigă Elona, dar fata nu-i dădu atenție.

Fumul era gros, înăbușitor, însă ea își ridică șorțul ca să-și acopere gura și nu-și încetini pașii.

Când ajunse în locul de unde se înălța, acolo se adunaseră deja câțiva săteni. Trei case arseseră din temelii și alte două erau încă în flăcări, amenințând să le aprindă și pe cele învecinate. Leesha scoase un țipăt ascuțit când văzu că una dintre ele era a lui Gared.

Smitt, proprietarul hanului și al prăvăliei din sat, era de față și dădea porunci pe un ton răstit. Era Vorbitorul așezării lor de când își aducea Leesha aminte. Nu era niciodată nerăbdător să

poruncească, preferând să lase oamenii să-și rezolve singuri problemele, dar toată lumea era de acord că se pricepea s-o facă.

— … n-o să reușim niciodată să scoatem apă din fântână destul de repede, spunea el când se apropie Leesha. O să formăm un lanț de găleți până la pârâu și-o să udăm celelalte case, altminteri până la căderea nopții din tot satul n-o să mai rămână decât cenușă!

În clipa aceea, Gared și Steave ieșiră în fugă, supărați și plini de funingine, dar teferi. La numai cincisprezece ani, Gared era mai înalt decât majoritatea adulților din sat. Steave, tatăl său, era un uriaș, dominând pe oricine cu înălțimea lui. La vederea lor, Leesha simți cum i se slăbea nodul din stomac.

Dar, înainte de a apuca s-alerge spre Gared, Smitt arătă cu degetul către el.

— Gared, trage căruța cu găleți lângă pârâu! Își roti privirea asupra celorlalți. Leesha! adăugă apoi. Du-te după el și-ncepeți să le umpleți cu apă!

Ea alergă cât o țineau picioarele, dar, chiar și trăgând căruța grea, Gared ajunse înaintea ei la pârâul care se desprindea din râul Angiers la o distanță de câțiva kilometri către nord. În clipa în care el se opri, scurt, Leesha îi căzu în brațe. Crezuse că imaginile oribile din mintea ei aveau să se împrăștie fiindcă-l vedea viu, dar, în loc de asta, căpătaseră mai multă forță. Nu știa ce s-ar fi făcut dacă l-ar fi pierdut pe Gared.

— Mi-a fost teamă c-ai murit, suspină, plângând la pieptul lui.

— Sunt în siguranță, șopti el, strângând-o cu putere în brațe. Sunt în siguranță.

Descărcară repede căruța și umplură gălețile ca să le poată da din mână-n mână imediat ce soseau ceilalți. În curând, peste o sută de săteni alcătuiră un șir ordonat de la pârâu până la foc, către care trimiteau găleți pline, ce făceau apoi cale-ntoarsă goale. Gared fu chemat înapoi, cu tot cu căruță, fiindcă era nevoie de brațele lui puternice ca s-arunce apa.

Aproape imediat, căruța se întoarse, de data asta trasă de Veghetorul Michel și încărcată cu răniți. Apariția lor trezi sentimente amestecate. Erau oameni din același sat, cu toții prieteni cu toată lumea, arși și sfâșiați cu sălbăticie, dar o pătrundere a demonilor care lăsa supraviețuitori era o raritate,

așa că fiecare dintre ele era un dar pentru care se cuvenea să-i mulțumești Ziditorului.

Omul Sfânt și acolitul său, Puștiul Jona, îi întinseră pe toți lângă pârâu. Michel îl lăsă pe tânăr să-i aline și luă căruța ca s-aducă alții.

Leesha evită să-i privească și se concentră asupra găleților. Picioarele îi amorțiră în apa rece și începu să-și simtă brațele ca de plumb, dar se lăsă absorbită de muncă până ce îi atrase atenția o șoaptă.

— Vine baba Bruna, spuse cineva, și Leesha își săltă capul cu o zvâcnire.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi venea într-adevăr pe cărare, călăuzită de ucenica ei, Darsy.

Nimeni nu știa, cu exactitate, cât de bătrână era Bruna. Se spunea că tot bătrână fusese și în tinerețea bătrânilor satului. Ea-i adusese pe lume pe cei mai mulți dintre ei. Le supraviețuise bărbatului, copiilor și nepoților ei și nu mai avea pe lume nicio rudă.

În prezent, nu mai era cu mult mai mult decât o piele zbârcită, translucidă, întinsă peste oase ascuțite. Pe jumătate oarbă, nu mai putea să meargă decât târșindu-și încet picioarele, dar încă mai era în stare să strige ca să se facă auzită dintr-un capăt în altul al satului și, când se înfuria, își arunca toiagul noduros cu care se-ajuta la mers c-o forță uimitoare.

Pe Leesha o îngrozea, ca aproape pe toți ceilalți săteni.

Ucenica Brunei era o femeie de douăzeci de veri, lipsită de frumusețe, cu membre groase și fața lată. După ce bătrâna îi supraviețuise ultimei sale ucenice, la ea fuseseră trimise mai multe fete ca să-i învețe meșteșugul. După un șir neîntrerupt de abuzuri din partea Culegătoarei de Ierburi, fuseseră puse pe fugă toate, în afară de Darsy.

— E urâtă ca un bivol și tot atât de puternică, spusese la un moment dat Elona despre Darsy, râzând pe înfundate. De ce s-ar putea teme din partea cotoroanței înăcrite? Nu se poate zice că Bruna o să-i gonească pețitorii.

Bătrâna îngenunche lângă răniți, cercetându-i cu mâini ferme, în vreme ce Darsy desfășura un sul de pânză groasă, acoperită de buzunare marcate cu simboluri și conținând câte un instrument, câte-un flacon sau câte o pungă. Răniții gemeau sau

țipau când îi îngrijea, dar Bruna nu le dădea atenție, strângea rănile între degete, pe care apoi și le mirosea și lucra folosindu-se mai mult de pipăit și de miros decât de vedere. Fără să se uite, își ducea cu mișcări iuți mâinile către buzunarele de pânză, amestecând ierburi cu ajutorul unei piulițe și al unui pisălog.

Darsy se apucă să facă un foc mic și-și ridică privirea către locul unde stătea Leesha, cu ochii la pârâu.

— Leesha! Adu apă, cât mai repede! se răsti.

Și fata se grăbi să-i dea ascultare. Bruna se opri și adulmecă ierburile pe care le măcina.

— Toanto! țipă cu glas ascuțit.

Leesha tresări, crezând că vorbea cu ea, dar Bruna azvârli piulița și pisălogul în Darsy, lovind-o cu putere în umăr și umplând-o de ierburi pisate.

Bătrâna căută pe bâjbâite prin buzunarele pânzei, înșfăcând conținutul fiecăruia și adulmecându-l ca un animal.

— Ai pus pungulița unde-ar fi trebuit să fie rădăcina porcului și ai amestecat toată duranta cu cânepă! Cotoroanța își ridică bățul noduros și o pocni pe Darsy peste umeri. Ai de gând să-i omori pe oamenii ăștia sau ești încă atât de proastă încât nu poți să citești?

Leesha avusese ocazia să-și vadă mama la fel de furioasă și, dacă Elona era tot atât de-nspăimântătoare ca un miezing, baba Bruna era mama tuturor demonilor. Începu să se îndepărteze pas cu pas de cele două, temându-se să n-atragă cumva atenția asupra ei.

— N-o să-ți îndur bătăile la nesfârșit, hoașcă nemernică! strigă Darsy.

— Atunci cară-te! spuse Bruna. Mai degrabă mâzgălesc toate glifele din satul ăsta decât să-ți las ție punga mea cu ierburi când oi muri! Oamenilor n-o să le fie mai rău fără ele decât cu tine!

Darsy râse.

— Să mă car? Și ție cine-o să-ți mai ducă sticlele și trepiedele, babo? Cine-o să-ți facă focul, cine-o să-ți gătească, cine-o să-ți șteargă fața de salivă când te-apucă tusea? Cine-o să-ți mute oasele bătrâne dintr-o parte-ntr-alta când te lasă fără vlagă frigul și umezeala? Ai nevoie de mine mai mult decât eu de tine!

Bătrâna își legănă toiagul și Darsy i se feri cu înțelepciune din cale, dând, în graba ei, peste Leesha, care se străduise din răsputeri să treacă neobservată. Căzură amândouă la pământ.

Bruna profită de ocazie ca să-și legene din nou bățul. Leesha se rostogoli prin țărână ca să se ferească de lovituri, dar Bruna avea o țintă bună. Darsy țipă de durere, acoperindu-și capul cu brațele.

— Cară-te! strigă din nou Bruna. Am răniți de-ngrijit!

Darsy mârâi și se ridică în picioare. Leesha se temu c-avea s-o lovească pe bătrână, însă ea o luă la fugă. Bruna îi trimise pe urme un șuvoi de blesteme.

Leesha își ținu răsuflarea și rămase în genunchi, îndepărtându-se, puțin câte puțin. Tocmai când se gândea că era cu putință să scape, Bruna o remarcă.

— Ei, tu, odrasla Elonei! strigă bătrâna, arătând către ea cu toiagul noduros. Aprinde-mi focul și pune-mi trepiedele peste el!

Bătrâna se întoarse la răniți, iar Leesha, neavând de ales, făcu ce îi ceruse.

În următoarele câteva ore, Bruna îi adresă un șir fără sfârșit de porunci răstite, blestemându-i încetineala în timp ce ea se grăbea să-i îndeplinească toate cererile. Cără și fierse apă, pisă ierburi, puse la foc tincturi și amestecă pomezi. Se părea că n-apuca niciodată să termine mai mult de jumătate dintr-o treabă înainte ca bătrâna Culegătoare de Ierburi să-i poruncească să-nceapă alta, fiind obligată să muncească din ce în ce mai repede ca să facă față. Dinspre focuri se scurgeau întruna oameni proaspăt răniți, cu arsuri profunde sau cu oase rupte din cauza căzăturilor. Leesha se temea că jumătate de sat era în flăcări.

Bruna pregăti ceaiuri cu care să amorțească durerea unora și leacuri care să-i adâncească pe alții într-un somn fără vise în timp ce-i tăia cu instrumente ascuțite. Părea neobosită: cosea, punea cataplasme, bandaja.

Era după-amiaza târziu când își dădu Leesha seama nu numai că nu mai erau răni de pansat, ci și că lanțul de oameni pentru căratul găleților dispăruse. Era singură cu Bruna și cu răniții, dintre care cei mai mulți se uitau năuciți în gol din pricina leacurilor bătrânei.

Un val de oboseală ignorată până atunci o copleși, și căzu în genunchi, respirând adânc. O durea fiecare centimetru al

trupului, dar simțea, în același timp, și o mare satisfacție. Poate că unii n-ar fi supraviețuit, dar acum aveau să trăiască, în parte, mulțumită trudei sale.

Dar, recunoscu în sinea ei, adevărata eroină era Bruna. Realiză că bătrâna nu-i mai dăduse, de vreo câteva minute, nicio poruncă. Se uită spre ea și o văzu căzută la pământ, gâfâind.

— Ajutor! Ajutor! strigă. Brunei îi e rău!

Prinse din nou putere și alergă la Culegătoarea de Ierburi, o săltă și o așeză în șezut. Baba Bruna era șocant de ușoară și, sub șalurile ei de lână și sub materialul gros al fustelor, Leesha nu simți decât niște oase.

Bătrâna era cuprinsă de spasme și dintre buze i se prelingea un fir subțire de salivă, captiv în nesfârșitele adâncituri ale pielii ei zbârcite. Ochii, întunecați în spatele unei pelicule lăptoase, îi fixau înnebuniți mâinile, care nu se puteau opri din tremurat.

Leesha se uită în jur cu disperare, dar în apropiere nu era nimeni care s-o ajute. Încă ținând-o pe Bruna ridicată, o prinse de una dintre mâinile chinuite de spasme și îi masă mușchii încordați.

— Oh, Bruna! o imploră. Ce să fac? Te rog! Nu știu cum să te-ajut! Trebuie să-mi spui ce să fac!

Simțindu-și neajutorarea ca pe-o lovitură de cuțit, începu să plângă.

Brațul bătrânei zvâcni din strânsoarea ei, și Leesha țipă, temându-se de un nou val de convulsii. Dar îngrijirile ei îi dăduseră Culegătoarei de Ierburi puterea de a-și controla mâna atât cât era nevoie ca să și-o strecoare în șal, de unde scoase o pungă pe care-o întinse spre Leesha. O criză de tuse îi frânse trupul firav și, smulsă astfel din brațele fetei, se izbi de pământ, unde continuă să tușească, zbătându-se ca peștele pe uscat. Leesha rămase locului, îngrozită, cu punga de pânză în mână.

Își coborî privirea spre ea, o strânse temătoare și simți trosnetul ierburilor din interior. O mirosi, și nările i se umplură de aroma unui amestec de plante.

Îi mulțumi Ziditorului. Dacă n-ar fi fost decât o singură plantă, n-ar fi ghicit niciodată cum trebuia s-o dozeze, dar în ziua aceea pregătise, pentru Bruna, destule tincturi și destule ceaiuri ca să-și dea seama ce i se dăduse.

Alergă la cazanul care fierbea pe trepied, unde așeză o bucată de pânză deasupra unei căni și o acoperi cu un strat gros de ierburi din pungă. Turnă încet apă fiartă peste ele, extrăgându-le tăria, apoi le legă cu îndemânare în pânza pe care o afundă în aceeași cană.

Se întoarse în grabă la Bruna, suflând în lichid. Avea s-o ardă, dar nu era timp să-l lase să se răcească. O săltă pe bătrână cu un braț, apăsându-i cana pe buzele cu urme de salivă.

Culegătoarea de Ierburi se zvârcoli, vărsând o parte din leac, dar Leesha o sili să bea, lichidul galben prelingându-i-se prin colțurile gurii. Spasmele și tusea continuau s-o chinuie, dar începeau totuși să-și piardă puterea. Când i se domoliră zvâcnirile, fata răsuflă ușurată.

— Leesha! se auzi un strigăt.

Își desprinse privirile de Bruna și-și văzu mama venind în fugă, în fruntea unui grup de săteni.

— Ce-ai făcut, neisprăvito? exclamă Elona. Ajunse lângă ea înainte de a se apropia ceilalți și șuieră: E destul de rău că am o fată nefolositoare în locul unui fiu care să lupte cu focul, dar acum ai ajuns s-o omori pe vrăjitoarea satului?

Își duse mâna în spate, gata să-și plesnească fiica, dar Bruna întinse brațul și-i prinse încheietura în strânsoarea ei scheletică.

— Vrăjitoarea trăiește datorită ei, idioato! bombăni.

Elona se albi la față și se retrase de parcă Bruna s-ar fi transformat într-un miezing.

Privind scena, Leesha se simți inundată de-un val de plăcere.

Între timp, în jurul lor se adunară ceilalți săteni, întrebând ce se întâmplase.

— Fiica mea i-a salvat viața Brunei! strigă Elona, înainte de-a apuca Leesha sau bătrâna să spună ceva.

•

Veghetorul Michel își ținea Canonul cu glife pe coperte la înălțime, pentru ca toată lumea să poată vedea cartea sfântă în timp ce azvârleau morții peste ruinele ultimei case rămase în flăcări. Sătenii stăteau cu pălăriile în mâini și cu capetele plecate. Jona arunca tămâie în foc, parfumând aerul îmbibat de o duhoare acră.

— Până când va veni Izbăvitorul să ne scape de năpasta demonică, țineți bine minte că păcatele omului au adus-o

asupră-ne! strigă Michel. Adulterii și curvarii! Mincinoșii, hoții și cămătarii!

— Și cei care strâng prea tare din fund, murmură Elona.

Cineva chicoti.

— Cei care părăsesc lumea vor fi judecați, continuă Michel, iar aceia care i-au slujit Ziditorului i se vor alătura în Ceruri, în timp ce toți cei care, pângăriți de vina îngăduinței față de propriile slăbiciuni și de păcatele cărnii, i-au înșelat încrederea, vor arde pe veci în Miez!

Închise cartea, iar sătenii adunați își plecară capetele în tăcere.

— Dar, adăugă el, deși în asemenea clipe suntem îndreptățiți să jelim și se cuvine s-o facem, să nu-i uităm pe cei cărora le-a hărăzit Ziditorul să trăiască. Să dăm cep butoaielor și să bem în amintirea morților. Să povestim despre aceia pe care i-am iubit cel mai mult și să râdem, pentru că viața e prețioasă și nu trebuie irosită. Să ne păstrăm lacrimile pentru la noapte, când vom sta dincolo de glifele noastre.

— Ăsta e Veghetorul nostru, bombăni Elona. Orice scuză e bună ca să dai cep unui butoi.

— Ei, draga mea, spune Erny, bătând-o pe dosul mâinii, are intenții bune.

— Lașul ia apărarea bețivului, firește, zise ea, smulgându-și mâna. Steave se repede în casele în flăcări, iar bărbatul meu se ascunde printre femei.

— Am fost în lanțul care-a cărat gălețile, protestă Erny.

El și Steave fuseseră rivali, și gurile rele spuneau că alegerea făcută de Elona se datora mai degrabă pungii lui decât inimii ei.

— Ca o femeie, încuviință nevasta lui, cu ochii la musculosul Steave, aflat în celălalt capăt al mulțimii.

Așa era întotdeauna. Leesha își dori să-și fi putut astupa urechile, să nu-i mai audă. Își dori s-o fi luat miezingii pe mama ei, în locul celor șapte oameni cumsecade. Își dori ca tatăl ei s-o înfrunte măcar o singură dată; de dragul lui însuși, dacă nu de al fiicei sale. Își dori să fi înflorit deja, ca să poată pleca împreună cu Gared și să-i lase pe amândoi în urmă.

Cei prea bătrâni sau prea tineri ca să lupte cu focul pregătiseră o masă bogată pentru întreg satul, și aduseră mâncarea, în vreme ce toți ceilalți, prea istoviți ca să mai facă vreo mișcare, stăteau cu privirile pironite în cenușa fumegândă.

Dar focurile erau stinse, răniții fuseseră bandajați și începeau să-și revină, iar până la apusul soarelui mai erau multe ore. Cuvintele Veghetorului îi scăpaseră de vinovăție pe cei care se simțeau ușurați fiindcă trăiau, iar berea tare a lui Smitt făcuse restul. Se spunea că berea lui putea să vindece orice suferință, și era multă de vindecat. În curând, în jurul meselor lungi răsunau râsetele stârnite de poveștile despre cei care plecaseră din lume.

Gared stătea la câteva mese distanță, cu prietenii lui Ren și Flinn, cu nevestele lor și cu un alt amic al său, Evin. Ceilalți băieți, cu toții tăietori de lemne, aveau cu câțiva ani mai mult decât Gared, dar mai voinic decât el era numai Ren, pe care, fiind încă în creștere, avea șanse să-l întreacă în curând. Din tot grupul, doar Evin nu era promis, și multe fete puseseră ochii pe el, deși îl știau iute la mânie.

Prietenii îl tachinau pe Gared fără încetare, mai ales în privința lui Leesha. Fata nu se simțea încântată fiindcă era obligată să stea cu părinții ei, dar ar fi fost încă și mai rău lângă Gared, în timp ce Ren și Flinn făceau aluzii obscene, iar Evin avea chef de ceartă.

După ce-și mâncară porțiile, Veghetorul Michel și Puștiul Jona se ridicară de la masă, plecând cu o tavă mare către Casa Sfântă, unde Darsy îi îngrijea pe Bruna și pe răniți. Leesha se scuză și dădu să se îndrepte spre ei, să-i ajute. Gared o observă și se ridică să i se alăture, dar abia apucase să se salte în picioare când Brianne, Saira și Mairy, cele mai bune prietene ale Leeshei, o abătură din drum.

— E adevărat ce-am auzit? o întrebă Saira, trăgând-o de brațul stâng.

— Ai trântit-o pe Darsy la pământ cu un pumn și-ai salvat viața babei Bruna? zise Mairy, trăgând-o de dreptul.

Leesha se uită neajutorată la Gared, apoi se lăsă târâtă de prietenele ei.

— Ursul grizzly poate aștepta până-i vine rândul, îi spuse Brianne.

— Gared, după ce te-nsori, o să fii pe locul doi, după fete! strigă Ren, făcându-și prietenii să hohotească zgomotos și să bată în masă.

Fetele nu-i luară în seamă, își răsfirară fustele și se așezară pe iarbă, departe de gălăgia tot mai puternică, în timp ce vârstnicii goleau un butoiaș după altul.

— Gared o să mai audă asta o vreme. Ren a pariat pe cinci klați că n-o s-apuce să te sărute, și cu atât mai puțin să te pipăie în voie înainte de apusul soarelui, râse Brianne.

La șaisprezece ani, era deja de doi văduvă, dar nu ducea lipsă de pețitori. Asta, spunea ea, fiindcă-nvățase toate șmecheriile știute de o nevastă. Locuia cu tatăl ei și cu doi frați mai mari, tăietori de lemne, și le era mamă tuturor.

— Spre deosebire de altele, eu nu invit toți băieții în trecere să mă pipăie, ripostă Leesha, căpătând drept răspuns o privire plină de prefăcută indignare a Briannei.

— Dacă i-aș fi promisă, eu l-aș lăsa pe Gared să mă pipăie, comentă Saira.

Avea cincisprezece ani, părul castaniu tuns scurt și pistrui pe obrajii ca de veveriță fălcoasă. Cu un an în urmă, îi fusese promisă unui băiat, dar miezingii îi luaseră și pe el, și pe tatăl ei, în aceeași noapte.

— Eu aș vrea să fiu promisă, se plânse Mairy.

La paisprezece ani, era numai piele și os, cu fața suptă și nas proeminent. Înflorise, dar, în ciuda strădaniilor părinților ei, încă nu era promisă. Elona îi spunea sperietoare de ciori.

— Niciun bărbat n-o să vrea să-și pună sămânța între șoldurile alea numai os, de teamă ca nu cumva să crape sperietoarea în două când o ieși copilul, zisese la un moment dat, cu un rânjet disprețuitor.

— O să ți se-ntâmple în curând, o asigură Leesha.

Având numai treisprezece ani, era cea mai tânără din grup, dar celelalte păreau să roiască în jurul ei. Elona punea asta pe seama faptului că era cea mai frumoasă și cea mai bogată, dar Leesha nu putea nicidecum să le creadă pe prietenele ei atât de mărginite la minte.

— Chiar ai pocnit-o pe Darsy c-un băț? întrebă Mairy.

— N-a fost așa, zise ea. Darsy a greșit ceva, și Bruna a lovit-o cu toiagul. Darsy a-ncercat să se retragă și a dat drept peste mine. Am căzut amândouă, și Bruna a tot pocnit-o până când a fugit.

— Dac-ar fi dat în mine cu bățul, aș fi dat și eu c-un băț în ea, comentă Brianne. Tata spune că Bruna e vrăjitoare și că noaptea, în coliba ei, se bate pe burtă cu demonii.

— Ce prostie dezgustătoare! se răsti Leesha.

— Atunci de ce locuiește atât de departe de sat? întrebă Saira. Și cum de mai e încă în viață, după ce nepoții i-au murit de bătrânețe?

— Pentru că e Culegătoare de Ierburi, spuse Leesha, și ierburile nu cresc în mijlocul satului. Am ajutat-o azi, și-a fost uimitoare. Cred că toți oamenii aduși la ea erau prea grav răniți ca să mai trăiască, dar i-a salvat pe toți.

— Ai văzut-o aruncând vrăji asupra lor? întrebă Mairy entuziasmată.

— Nu e vrăjitoare! exclamă Leesha. A făcut totul cu ierburi, cu cuțite și cu ață.

— Taie oamenii? făcu Mairy dezgustată.

— Vrăjitoare, spuse Brianne.

Saira dădu din cap.

Leesha le aruncă o privire acră, și toate tăcură.

— Nu se foiește pur și simplu în toate părțile, tăind oameni, zise ea. I-a vindecat. A fost… nu pot să explic. Bătrână cum e, nu și-a-ntrerupt munca nici măcar o clipă înainte de a se-ngriji de toți. Ca și cum n-ar fi susținut-o decât voința. S-a prăbușit imediat ce l-a oblojit pe ultimul.

— Și-atunci ai salvat-o? întrebă Mairy.

Leesha încuviință cu o înclinare a capului.

— Mi-a dat leacul chiar înainte s-o apuce tusea. De fapt, eu n-am făcut nimic altceva decât să-l pun la fiert. Am sprijinit-o până când n-a mai tușit, și atunci ne-a găsit lumea.

— Ai atins-o? Brianne se strâmbă. Pun prinsoare că duhnește a lapte acru și-a buruieni.

— Ziditorule! strigă Leesha. Bruna a salvat azi o duzină de vieți, și voi nu știți decât să vă bateți joc de ea!

— Cerule, exclamă Brianne cu sarcasm, Leesha o salvează pe babă și, dintr-odată, nu-i mai încap sfârcurile-n corsaj!

Leesha se încruntă. Dintre toate prietenele ei, rămăsese singura încă neînflorită, iar sânii ei, sau mai degrabă lipsa lor, reprezentau, pentru ea, un punct dureros.

— Leesha, și tu spuneai aceleași lucruri despre ea, se amestecă Saira.

— Poate, dar nu le mai spun. O fi fiind o babă afurisită, dar merită mai mult decât atât.

Chiar în clipa aceea se apropie de ele Puștiul Jona. Avea șaptesprezece ani, dar era prea scund și prea firav ca să poată roti securea sau ca să poată trage de-un fierăstrău. Își petrecea aproape tot timpul scriind și citind scrisori pentru cei care nu cunoșteau literele, adică pentru aproape toată lumea. Leesha, unul dintre puținii copii în stare să citească, se ducea adesea la el ca să-mprumute cărți din colecția Veghetorului Michel.

— Am un mesaj de la Bruna, îi spuse el. Vrea să…

Amuți când se pomeni tras înapoi dintr-o smucitură. Era cu doi ani mai mare decât Gared, dar acesta îl răsuci ca pe-o păpușă de cârpă, înșfăcându-l de haine și trăgându-l atât de aproape, încât li se atingeau nasurile.

— Ți-am mai zis să nu mai vorbești cu fete care nu ți-s promise, mârâi Gared.

— Nu vorbeam! protestă Jona, dând din picioare la doi centimetri deasupra pământului. Doar…

— Gared! se răsti Leesha. Lasă-l imediat jos!

Băiatul o privi, apoi se uită din nou la Jona. Ochii i se îndreptară pentru o clipă către prietenii săi, apoi către Leesha. Îi dădu drumul lui Jona, care se izbi de pământ. Se grăbi să se ridice și să plece. Brianne și Saira chicotiră, dar Leesha le amuți cu o privire aspră înainte de a se întoarce spre Gared.

— Ce Miezului e cu tine? întrebă ea.

Gared își lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău, spuse. Doar că… ei, io n-am izbutit să schimb nicio vorbă cu tine azi, și cre’ că mi-am ieșit din fire când te-am văzut vorbind cu el.

Leesha îl mângâie pe obraz.

— Oh, Gared, n-ai de ce să fii gelos. În afară de tine, pentru mine nu există nimeni.

— Serios? întrebă el.

— O să-i ceri scuze lui Jona? întrebă ea.

— Da, făgădui Gared.

— Atunci da, serios, zise ea. Acum du-te-napoi la masă. Vin și eu într-o clipă.

Îl sărută, și lui Gared i se despică fața într-un zâmbet larg înainte de a pleca în fugă.

— Cred că e ca și cum ai dresa un urs, cugetă Brianne.

— Unul care tocmai s-a așezat într-un strat de trandafiri, zise Saira.

— Lăsați-l în pace, le ceru Leesha. N-a avut niciun gând rău. E doar prea puternic pentru ca asta să fie bine pentru el, și e puțin cam…

— Din topor? sugeră Brianne.

— Încet la minte? adăugă Saira.

— Greu de cap? propuse Mairy.

Leesha le plesni, și toate izbucniră în râs.

•

Gared stătea, protector, alături de Leesha, după ce el și Steave veniseră să se așeze lângă familia ei. Fata tânjea să se simtă cuprinsă în brațele lui, dar nu se cuvenea, chiar și așa promiși unul altuia cum erau, înainte de a ajunge ea la maturitate și de a le anunța Veghetorul logodna. Chiar și după aceea, trebuiau să se limiteze, până în noaptea nunții, la atingeri și sărutări caste.

Cu toate acestea, Leesha și Gared se sărutau când erau singuri, dar, indiferent ce-ar fi crezut Brianne, ea avea grijă să nu meargă mai departe. Voia să respecte tradiția, pentru ca noaptea nunții lor să fie ceva deosebit, de care să-și aducă aminte până la sfârșitul zilelor.

Și, firește, mai era și Klarissa, căreia îi plăcuse să danseze și să flirteze. Ea le învățase pe Leesha și pe prietenele ei dansuri vioaie și le împletise flori în păr. Extraordinar de frumoasă, Klarissa avusese foarte mulți pețitori.

Băiatul ei trebuia să aibă acum vreo trei ani, dar niciun bărbat din Văiuga Tăietorului de Lemne încă nu-l recunoscuse drept fiul său. Aproape toată lumea își imagina că era vorba de un bărbat însurat și, în toate lunile în care-i crescuse pântecul, Veghetorul Michel nu ținuse nicio predică în care să nu aducă aminte că păcatul ei, precum și alte altora de felul ei, păstra puterea Năpastei Ziditorului.

— Demonii de-afară sunt ecoul demonilor dinăuntru, spunea el.

Klarissa fusese foarte iubită, dar, după asta, satul își schimbase rapid părerea despre ea. Femeile o ocoleau, vorbind în șoaptă în urma ei după ce se îndepărta, iar bărbații se temeau să-i întâlnească privirea când erau nevestele lor prin preajmă, iar când nu erau, făceau comentarii obscene.

La scurt timp după ce-și înțărcase băiatul, plecase cu un Mesager care mergea spre Fortul Rizon și nu se mai întorsese niciodată. Leesha îi simțea lipsa.

— Mă-ntreb ce-o fi vrut Bruna când l-a trimis pe Jona, spuse ea.

— Îl urăsc pe pipernicitu’ ăla, mârâi Gared. De câte ori se uită la tine, îmi dau seama că-și imaginează că-i ești nevastă.

— Și ce-ți pasă ție, întrebă Leesha, dacă nu e decât imaginație?

— Nu vreau să te-mpart cu alții, nici măcar în visele lor, răspunse Gared, punându-și, sub masă, mâna uriașă peste a ei.

Leesha oftă și se sprijini de el. Bruna putea s-aștepte.

Chiar în clipa aceea, Smitt se ridică, nesigur pe picioare din cauza berii, și bătu cu halba în masă.

— Toată lumea! Atenție, vă rog!

Soția lui, Stefny, îl ajută să se urce pe banchetă, sprijinindu-l când se clătina. Mulțimea amuți, și el își drese glasul. Poate că nu-i plăcea să dea porunci, dar era încântat atunci când i se ivea ocazia să țină un discurs.

— Cele mai cumplite vremuri sunt acelea care scot la lumină tot ce e mai bun în noi, începu el. Iar asemenea vremuri îi arată Ziditorului temeritatea noastră. Îi arată că ne-am întors pe calea cea dreaptă și că merită să trimită Izbăvitorul și să pună capăt Năpastei. Îi arată că răul din noapte nu poate distruge spiritul familiei.

Pentru că asta este Văiuga Tăietorului de Lemne, continuă el. O familie. Oh, ne certăm, ne luăm la bătaie și suntem părtinitori, dar, când vin miezingii, vedem în legăturile de familie ițele unui război de țesut, care ne țin pe toți laolaltă. Indiferent ce neînțelegeri am avea, le dăm pe toate la o parte.

În timpul nopții, patru case și-au pierdut glifele, le spuse celorlalți, lăsând douăzeci de oameni la mila demonilor, care lipsește cu desăvârșire. Dar, mulțumită eroismului dovedit sub cerul nopții, n-au fost luați decât șapte.

— Niklas! strigă apoi, arătând către un bărbat cu părul de culoarea nisipului, așezat de cealaltă parte a mesei. S-a repezit într-o casă cuprinsă de flăcări și și-a scos mama afară!

Jow! Arătă către un alt bărbat, care tresări auzindu-și numele. Acum nici două zile, el și Dav stăteau în fața mea, certându-se cu atâta înverșunare încât au ajuns să se lovească. Însă azi-

noapte, Jow a lovit cu securea un demon al lemnului, un *demon al lemnului*, ca să-l țină pe loc în vreme ce Dav și ai săi treceau la adăpostul glifelor lui!

Cu trupul lui stăpânit de beție, împrumutând agilitate de la propria sa înflăcărare, Smitt sări pe masă. Și se plimbă de-a lungul ei, strigând oamenii pe nume și spunând ce făcuse fiecare cu o noapte în urmă.

— Am avut eroi și-n timpul zilei, adăugă apoi. Gared și Steave! strigă, arătând către cei doi. Și-au lăsat casa să ardă ca s-arunce apă peste cele care-aveau mai multe șanse să fie stinse! Datorită lor și altora, n-au ars decât opt case când, altminteri, până seara s-ar fi făcut scrum tot satul!

Smitt se răsuci și, pe neașteptate, se uită drept la Leesha. Degetul lui întins o izbi ca un pumn.

— Leesha! strigă. N-are decât treisprezece ani, dar a salvat viața Culegătoarei Bruna! În pieptul fiecărui om din Văiuga Tăietorului de Lemne bate o inimă de erou! continuă el, rotindu-și brațul într-un gest care-i includea pe toți. Miezingii ne pun la încercare, dar nenorocirile ne călesc și, asemenea oțelului milnez, Văiuga Tăietorului de Lemne nu se frânge!

Mulțimea își urlă aprobarea. Cei care pierduseră pe cineva drag strigau cel mai tare, cu obrajii umezi de lacrimi.

Smitt rămase în picioare în mijlocul larmei, sorbindu-i forța. După o vreme, bătu din palme, și sătenii tăcură.

— Veghetorul Michel, spuse arătându-l, a deschis Casa Sfântă pentru răniți, iar Stefny și Darsy s-au oferit să-și petreacă noaptea îngrijindu-i. Michel le oferă glifele Ziditorului și tuturor acelora care n-au unde să se adăpostească. Își înălță pumnul. Dar stanele tari nu sunt locul pe care-ar trebui să-și odihnească capetele eroii! Nu și când se află în mijlocul familiei. Taverna mea poate găzdui confortabil zece oameni și, dacă va fi nevoie, chiar mai mulți. Cine altcineva dintre noi vrea să-și împartă glifele și paturile cu eroii?

Toată lumea strigă din nou, și pe chipul lui Smitt se așternu un zâmbet larg. Bătu din nou din palme.

— Ziditorul vă surâde tuturor, spuse, dar s-a făcut târziu. O să hotărăsc eu…

Elona se ridică în picioare. Băuse și ea câteva halbe și cuvintele nu-i erau prea clare.

— Eu și Erny o să-i luăm pe Gared și pe Steave, spuse, făcându-și bărbatul să-i arunce o privire tăioasă. Avem loc berechet, iar Gared și Leesha își sunt promiși, așa că, de fapt, suntem deja rude.

— E foarte generos din partea ta, Elona, zise Smitt, neizbutind să-și ascundă surprinderea.

Ea dădea rareori dovadă de altruism, și chiar și atunci exista un preț ascuns.

— Sunteți siguri că se cade? întrebă Stefny, cu glas sonor, și ochii tuturor se întoarseră spre ea.

Când n-avea treabă în taverna bărbatului ei, Stefny făcea muncă voluntară în Casa Sfântă, sau studia Canonul. O ura pe Elona – un punct în favoarea ei în mintea lui Leesha – dar tot ea fusese și prima care se-ntorsese împotriva Klarissei când starea fetei devenise vizibilă.

— Doi copii promiși sub același acoperiș? continuă ea, dar privirea îi zvâcni către Steave, nu către Gared. Cine știe ce fapte indecente s-ar putea petrece? Poate c-ar fi mai bine să-i adăpostiți pe alții, iar Gared și Steave să rămână în tavernă.

Ochii Elonei se îngustară.

— Stefny, cred că trei părinți sunt de-ajuns ca să supravegheze doi copii, spuse cu răceală. Se-ntoarse spre Gared și-l strânse de umerii lați. Viitorul meu ginere a muncit azi cât cinci bărbați. Iar Steave, adăugă ea, întinzând brațul ca să-l împungă, cu un gest de bețiv, în pieptul voinic, a muncit cât zece.

Se întoarse din nou către Leesha, dar se împletici puțin. Râzând, Steave o prinse de talie înainte de a cădea. Pe mijlocul ei subțire, mâna lui părea imensă.

— Până și fiica mea, continuă ea, înghițind cuvântul „neisprăvită”, pe care Leesha îl auzi oricum, a săvârșit azi fapte mărețe. Nu-i las pe eroii mei să doarmă-n casa altcuiva.

Stefny se încruntă, dar ceilalți săteni considerară discuția încheiată și începură să-și ofere propriile case celor care aveau nevoie de adăpost.

Elona se-mpletici din nou, căzându-i lui Steave-n poală cu un hohot de râs.

— Poți să dormi în camera lui Leesha, îi spuse ea. E chiar lângă a mea.

Rosti ultimele cuvinte coborându-și vocea, dar era beată și-o auzi toată lumea. Gared roși, Steave râse, iar Erny își lăsă capul în jos. Leesha simți un val de milă pentru tatăl ei.

— Aș vrea s-o fi luat pe ea miezingii azi-noapte, murmură.

Tatăl său își înălță fruntea și o privi.

— Să nu mai spui niciodată asta. Despre nimeni.

O fixă cu asprime, până când Leesha dădu din cap.

— În plus, adăugă el, cu tristețe, probabil că n-ar fi făcut altceva decât să ne-o dea înapoi.

•

Toate aranjamentele se încheiaseră și lumea se pregătea să plece când se auzi un murmur și mulțimea se despică. Prin golul creat înaintă, fără vlagă, baba Bruna.

Puștiul Jona o sprijinea, ținând-o de un braț. Leesha sări de pe scaun, ca s-o prindă pe celălalt.

— Bruna, n-ar trebui să fii în picioare, o mustră ea. Ar trebui să te-odihnești!

— Vina e a ta, fetico, se răsti Bruna. Unii sunt mai bolnavi decât mine, și am nevoie de ierburi din coliba mea ca să-i îngrijesc. Dacă garda ta de corp, aruncă ea o privire aspră către Gared, care se retrase speriat, l-ar fi lăsat pe Jona să-ți aducă mesajul meu, te-aș fi trimis acolo cu o listă. Dar acum e târziu, și va trebui să merg cu tine. Poți rămâne în spatele glifelor mele în noaptea asta, și-o să te-ntorci acasă dimineață.

— De ce eu? întrebă Leesha.

— Pentru că niciuna dintre celelalte fete fără minte din satul ăsta nu știe să citească, strigă Bruna cu glas subțire. Mi-ar amesteca etichetele de pe sticluțe mai rău decât vaca de Darsy!

— Jona știe să citească, zise Leesha.

— M-am oferit să merg eu, începu acolitul, dar Bruna îl pocni cu toiagul peste picior, făcându-l să-și întrerupă vorbele cu un scâncet.

— Adunatul ierburilor e treabă de femeie, fetico, răspunse bătrâna. Bărbații Sfinți nu sunt acolo decât ca să se roage în timp ce le culegem.

— Păi… începu Leesha uitându-se la părinții ei în așteptarea unor cuvinte salvatoare.

— Cred că e o idee excelentă, zise Elona, izbutind în sfârșit să se ridice din poala lui Steave. O împinse pe Leesha înainte. Fiica mea e încântată să te-ajute, adăugă cu un zâmbet larg

— Poate tre’ să meargă și Gared? sugeră Steave, îmboldindu-și fiul de cu piciorul.

— O să ai nevoie de un spate puternic ca să-ți care ierburile și poțiunile mâine dimineață, încuviință Elona, trăgând de Gared ca să se ridice.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi se uită urât la Elona, apoi la Steave, dar în final dădu din cap încuviințând.

•

Străbătură drumul până la coliba Brunei foarte încet, în ritmul mersului târșit impus de bătrână. Ajunseră chiar înainte de apusul soarelui.

— Verifică glifele, băiete, îi ceru ea lui Gared.

În timp ce el se supuse, Leesha o duse pe ea înăuntru, unde o așeză pe un scaun căptușit cu perne și o înveli c-o plapumă. Bruna răsufla greu, și Leesha se temu că putea reîncepe să tușească din clipă-n clipă. Umplu cazanul și puse lemne și iască pe vatră, căutând din ochi cremenea și amnarul.

— Cutia de pe polița de deasupra focului, zise Bruna, și Leesha văzu o cutie mică, de lemn.

O deschise, dar înăuntru nu era nici cremene, nici amnar, ci doar niște bețișoare de lemn cu un soi de argilă la capete. Luă două și-ncercă să le frece unul de altul.

— Nu așa, fetico! se răsti Bruna. N-ai mai văzut niciodată un bețișor cu flacără?

Leesha clătină din cap.

— Tata ține câteva în atelier, unde amestecă el chimicale, dar eu n-am voie să intru acolo.

Bătrâna oftă și-i făcu semn să se apropie. Luă unul dintre bețe și-l sprijini de unghia noduroasă și uscată a degetului ei mare. Apoi îi dădu un bobârnac, și capătul bețișorului izbucni în flăcări. Fata făcu ochii mari.

— Culegătoarele de Ierburi nu se mulțumesc doar s-adune buruieni, fetico, spune Bruna, atingând flacăra de o lumânare cu vârful ascuțit.

Aprinse o lampă, apoi îi întinse Leeshei lumânarea. Înălță lampa, scăldând în lumina ei pâlpâitoare un raft prăfuit, plin cu cărți.

— Dulce zi! exclamă Leesha. Ai mai multe cărți decât Veghetorul Michel!

— Astea nu sunt povești neghioabe, cenzurate de Bărbații Sfinți, fetico. Culegătoarele păstrează o parte dintre cunoștințele lumii vechi, din vremuri cu mult dinaintea Întoarcerii, când au ars demonii marile biblioteci.

— Știință? întrebă Leesha. Nu e asta sfidarea care-a adus Năpasta?

— Vorbești ca Michel, zise Bruna. Dac-aș fi știut că băiatul ăsta o s-ajungă atât de-nfumurat, l-aș fi lăsat între picioarele mamei lui. Știința și magia au fost cele care-au pus, în aceeași măsură, demonii pe fugă prima oară. Legendele vorbesc despre Marile Culegătoare de Ierburi care lecuiau răni mortale și amestecau plante și minerale care-au ucis demoni cu zecile, prin foc și otravă.

Leesha era pe punctul să mai întrebe ceva când se întoarse Gared. Bruna îi făcu semn să se ducă la vatră, iar ea aprinse focul și puse cazanul la fiert. Apa începu în curând să clocotească și bătrâna se căută în numeroasele buzunare ale veșmântului, de unde scoase amestecul ei special de ierburi pentru propria-i cană și ceai pentru cănile celor doi tineri. Mâinile i se mișcau cu iuțeală, dar Leesha observă totuși că bătrâna mai aruncă și altceva în cana lui Gared.

Ea turnă apa, și băură într-o tăcere stânjenitoare. Băiatul își sorbi repede porția și începu în curând să se frece la ochi. O clipă mai târziu, se prăbuși și adormi buștean.

— I-ai pus ceva în ceai, o acuză Leesha pe bătrână.

Aceasta chicoti.

— Rășină de cânepă și polen de duranta, răspunse. Fiecare în parte are o mulțime de întrebuințări, dar, când le-amesteci, cât prinzi între două degete e de-ajuns ca s-adormi un taur.

— Dar de ce? întrebă Leesha.

Bruna zâmbi, dar zâmbetul ei era înfricoșător.

— Să zicem că așa vă supraveghez eu, spuse. Fie că-și sunt promiși sau nu, nu poți avea încredere într-un băiat de cincisprezece veri lăsat singur, noaptea, cu o fată tânără.

— Atunci de ce l-ai lăsat să vină cu noi?

Bruna clătină din cap.

— I-am spus tatălui tău să nu se-nsoare cu scorpia aia, dar ea și-a legănat ugerele sub nasul lui și l-a amețit, oftă ea. Beți cum sunt, Steave și mama ta o vor face în noaptea asta, indiferent

cine-ar fi în casă. Dar asta nu-nseamnă că Gared ar trebui s-audă. Băieții sunt și-așa destul de răi la vârsta lui.

Leesha făcu ochii mari.

— Mama n-ar face nicidecum…

— Ai grijă cum termini fraza, fetico, o întrerupse Bruna. Ziditorul nu poate suferi mincinoșii.

Leesha se dezumflă. O cunoștea bine pe Elona.

— Însă Gared nu e așa, zise.

Bruna pufni.

— O să mai vorbim despre asta după ce-o să moșești un sat întreg.

— Dacă aș fi înflorit deja, n-ar avea importanță, spuse Leesha. Atunci eu și Gared ne-am putea căsători și aș putea să fac pentru el ceea ce face o nevastă.

— Abia aștepți, nu? rânji bătrâna cu un aer obscen. Recunosc că nu e o treabă întristătoare. Bărbații au mai multe întrebuințări, nu-s buni doar să mânuiască securea și să care lucruri grele.

— De ce durează atât de mult? întrebă Leesha. Saira și Mairy și-au înroșit așternuturile încă din a douăsprezecea lor vară, iar pentru mine asta va fi a treisprezecea! Ce-ar putea să fie rău?

— Nimic nu e rău, răspunse Bruna. Fiecare fată sângerează la timpul potrivit pentru ea. Tu ai mai putea avea de așteptat un an sau chiar mai mult.

— Un an! exclamă Leesha.

— Nu te grăbi atât de tare să-ți lași copilăria în urmă, fetico. Când o să se termine, o să descoperi că-ți lipsește. Pe lume sunt mai multe decât culcatul sub un bărbat și nașterea copiilor lui.

— Dar ce altceva s-ar putea compara cu ele?

Bruna arătă către raft.

— Alege o carte, spuse. Orice carte. Adu-o încoace, și-o să-ți arăt ce-ți mai poate oferi lumea.

5.

Casa prea plină

319 DÎ

Leesha se trezi cu o tresărire când cântă cocoșul bătrân al Brunei anunțând zorile. Se frecă la ochi și simți pe obraz urma cărții. Gared și tămăduitoarea încă mai dormeau. Culegătoarea de Ierburi adormise devreme, dar Leesha continuase să citească până târziu, deși era obosită. Își închipuise că o Culegătoare de Ierburi nu făcea altceva decât să repare oasele rupte și s-aducă pe lume copii, însă era vorba de mult mai multe. Tămăduitoarele studiau întreaga natură, descoperind moduri în care să combine numeroasele daruri ale Ziditorului, spre folosul copiilor Lui.

Leesha desprinse panglica de care se folosea ca să-și lege la spate părul negru și o întinse de-a lungul paginii, apoi închise cartea cu același respect cu care-nchidea Canonul. Se ridică și se întinse, puse lemne pe foc și răscoli tăciunii ca să le-aprindă. Așeză cazanul deasupra, apoi se duse să-l zgâlțâie pe Gared.

— Trezește-te, trântorule, spuse, fără să ridice glasul.

Băiatul nu-i răspunse decât cu un geamăt. Indiferent ce-i dăduse Bruna, efectul fusese puternic. Îl zgâlțâi mai tare, și el o plesni, cu ochii încă închiși.

— Trezește-te, sau nu primești micul dejun, râse ea, lovindu-l cu piciorul.

Gared gemu din nou, și ochii i se întredeschiseră. Când Leesha își retrase piciorul după ce-l înghiontise a doua oară, întinse mâna și i-l înșfăcă, trăgând-o peste el cu un scâncet.

Se rostogoli deasupra ei, o cuprinse cu brațele lui voinice, și Leesha chicoti sub sărutările lui.

— Încetează, îi ceru, plesnindu-l fără tragere de inimă, o s-o trezești pe Bruna.

— Și ce dacă? întrebă el. Cotoroanța bătrână are-o sută de ani și e oarbă ca un liliac.

— Auzul cotoroanței e încă ascuțit, zise Bruna, întredeschizând unul dintre ochii ei de un alb lăptos.

Gared țipă și se ridică de parcă i-ar fi crescut aripi, îndepărtându-se atât de Leesha, cât și de Bruna.

— Ai grijă ce faci cu mâinile cât ești în casa mea, băiete, sau pun la fiert o poțiune care-o să-ți lase bărbăția fără vlagă un an încheiat, zise bătrâna.

Leesha văzu culoarea pierind din obrajii lui Gared și-și mușcă buza ca să nu râdă. Dintr-un anumit motiv, Bruna n-o mai speria, dar îi plăcea s-o vadă intimidându-i pe ceilalți.

— Ne-am înțeles? întrebă Bruna.

— Da, răspunse imediat Gared.

— Bun, zise bătrâna. Acum pune-ți umerii ăia voinici la muncă și sparge niște lemne pentru foc.

Gared ajunse în prag înainte de a-și termina ea spusele. Leesha izbucni în râs când se trânti ușa.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? întrebă Bruna.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva făcându-l pe Gared să se miște atât de repede, răspunse Leesha.

— Vino mai aproape, să te pot vedea, îi ceru Bruna. Și, după ce fata se supuse, continuă: Să fii vindecătoarea satului înseamnă mai mult decât să fierbi niște licori. O doză zdravănă de frică e bună pentru cel mai voinic băiat din împrejurimi. Îl poate îndemna să se gândească de două ori înainte de a vătăma pe cineva.

— Gared n-ar face niciodată vreun rău cuiva.

— Așa o fi, zise Bruna, fără să pară câtuși de puțin convinsă.

— Chiar ai putea face o poțiune care să ia bărbăția cuiva? întrebă Leesha.

Bătrâna chicoti.

— Nu pentru un an. Oricum, nu cu o singură doză. Dar pentru câteva zile, sau pentru o săptămână? La fel de ușor cum i-am pus buruienile din ceai.

Leesha căzu pe gânduri.

— Ce e, fetico? întrebă Bruna. Te temi că băiatul tău o să-ți ia fecioria înainte de nuntă?

— Mă gândesc mai degrabă la Steave.

Bruna dădu din cap.

— Și bine faci, dar ai grijă, o sfătui bătrâna. Mama ta cunoaște șmecheria. Când era tânără, venea des pe la mine, căci avea nevoie de șiretlicurile Culegătoarei ca să-și împiedice scurgerea de sânge și astfel să nu rămână grea când se distra. Atunci n-am văzut-o drept ceea ce este și mărturisesc cu amărăciune c-am învățat-o mai multe decât ar fi trebuit.

— Mama nu era fecioară când a trecut-o tata peste glifele lui? întrebă Leesha șocată.

Bătrâna pufni.

— S-a tăvălit cu jumătate din sat înainte de a-i pune Steave pe fugă pe ceilalți.

Fetei îi căzu falca.

— Mama a condamnat-o pe Klarissa când a rămas grea, spuse.

Bruna scuipă pe podea.

— Toată lumea s-a-ntors împotriva sărmanei fete. Niște ipocriți, cu toții! Smitt vorbește despre familie, dar n-a mișcat un deget când nevastă-sa a condus tot satul ca s-o hăituiască pe fata aia ca o hoardă de demoni ai focului. Jumătate dintre femeile care-o arătau cu degetul, zbierând „Păcat!”, se făceau vinovate de aceeași faptă, numai că fuseseră suficient de norocoase ca să se mărite repede, sau destul de istețe ca să se protejeze.

— Să se protejeze? întrebă Leesha.

Bruna clătină din cap.

— Elona e atât de nerăbdătoare să aibă un nepot, încât te-a ținut în întuneric în toate privințele, nu-i așa? Spune-mi, fetico, cum se fac copiii?

Leesha roși.

— Bărbatul, adică soțul... El...

— Zi-o pe șleau, fetico, se răsti Bruna. Sunt prea bătrână ca s-aștept să-ți piară roșeața din obraji.

— Își răspândește sămânța în tine, continuă Leesha, îmbujorându-se și mai tare.

Bruna râse pe înfundate.

— Poți s-oblojești arsuri și răni făcute de demoni, dar roșești când spui cum se naște viața?

Fata deschise gura, gata să răspundă, însă bătrâna i-o luă înainte.

— Fă-ți iubitul să-și reverse sămânța deasupra pântecului tău, și te poți culca alături de el cu inima împăcată. Dar nu poți avea încredere în băieți când e vorba să se retragă din tine la timp, după cum a aflat Klarissa. Cele istețe vin la mine după ceai.

— Ceai? întrebă Leesha, dând importanță fiecărui cuvânt.

— Din frunze de rodiu, din care extragi doza potrivită și o amesteci cu alte ierburi, iese un ceai care-mpiedică sămânța bărbatului să prindă rădăcină.

— Dar Veghetorul Michel spune că..., începu Leesha.

— Scutește-mă de recitările din Canon, o întrerupse Bruna. E o carte scrisă de bărbați, care nu s-au gândit niciodată la greutățile femeilor.

Gura fetei se închise cu zgomot.

— Mama ta mă vizita adesea, zise Bruna, punea întrebări, mă ajuta la treburile din colibă, îmi pisa ierburi. Mă gândisem să mi-o fac ucenică, dar ea nu voia decât secretul ceaiului. Odată ce i-am spus cum se face, a plecat și nu s-a mai întors.

— Se potrivește cu firea ei, zise Leesha.

— Ceaiul de rodiu e aproape inofensiv în doze mici, continuă bătrâna, dar Steave e un desfrânat, iar mama ta a băut prea mult. Cei doi trebuie să-și fi plesnit burțile una de alta de o mie de ori înainte de-a începe negoțul tatălui tău să prospere și ochii ei să fie atrași de punga lui. Până atunci, pântecul mamei tale s-a secătuit.

Leesha o privi curioasă.

— După ce s-a măritat cu tatăl tău, Elona s-a străduit doi ani, zadarnic, s-aducă pe lume un copil, povesti Bruna. Steave s-a-nsurat cu o fată tânără, care-a rămas grea peste noapte, și asta a sporit disperarea mamei tale. În cele din urmă, a venit la mine și m-a implorat s-o ajut.

Leesha se aplecă spre bătrână, știind că existența ei atârnase de ceea ce avea să-i istorisească în continuare.

— Ceaiul de rodiu trebuie băut în doze mici, repetă Bruna, și, o dată pe lună, e bine să nu-l mai bei și să lași sângele să ți se scurgă. Dacă n-o faci, e posibil s-ajungi stearpă. Am prevenit-o pe Elona, dar era roaba poftelor trupului, și nu m-a ascultat. Luni de-a rândul i-am dat ierburi și i-am controlat scurgerea de sânge, plus alte ierburi pe care i le-am pregătit ca să le strecoare-n mâncarea tatălui tău. În cele din urmă, a prins rod.

— Rodul am fost eu, zise Leesha. Pe mine m-a zămislit.

Bruna dădu din cap.

— M-am temut pentru tine, fetico. Mitra mamei tale era șubredă, și amândouă știam că aceea era singura ei șansă. Venea în fiecare zi la mine, ca să văd în ce stare e fiul ei.

— Fiul? se miră Leesha.

— Am prevenit-o că se putea să nu fie băiat, dar Elona era încăpățânată. „Ziditorul nu poate fi atât de crud”, spunea, uitând că același Ziditor i-a făcut pe miezingi.

— Așadar, eu nu sunt decât o glumă plină de cruzime a Ziditorului? întrebă Leesha.

Bruna o prinse de bărbie cu degetele ei osoase și o aduse mai aproape. În timp ce asculta vorbele babei, fata îi văzu peri cărunți, lungi, ca niște mustăți de pisică, de pe buzele zbârcite.

— Suntem ceea ce alegem să fim, fetico. Lasă-i pe alții să-ți hotărască valoarea, și ești deja pierdută, fiindcă nimeni nu vrea să-i știe pe alții mai valoroși decât e el însuși. Elona nu se poate învinui decât pe sine pentru alegerile ei greșite, dar e prea înfumurată ca s-o recunoască. E mai simplu să-și verse oful pe tine și pe bietul Erny.

— Aș vrea să fi fost arătată cu degetul și să fi fugit din sat, zise Leesha.

— Ai da de gol o altă femeie numai de ciudă?

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Leesha, nu-i o rușine că o femeie vrea un bărbat între picioarele ei, o lămuri Bruna. Iar o Culegătoare de Ierburi nu poate judeca oamenii pentru că fac ceea ce le-a menit natura să facă atâta vreme cât sunt tineri și fără obligații. Pe cei care-și încalcă jurămintele nu pot să-i suport. Odată ce le rostești, fetico, e bine să-ți pui în gând să le respecți.

Leesha dădu din cap.

Gared se reîntoarse chiar în clipa aceea.

— Darsy a venit să te ducă în sat, o anunță el pe Bruna.

— Jur c-am izgonit-o pe scroafa aia cu minte slabă, bodogăni bătrâna.

— Consiliul satului s-a adunat ieri și m-a repus în slujba ta, zise Darsy, împingându-se în colibă.

Nu era la fel de înaltă ca Gared, dar nu-i lipsea mult, și-l întrecea în greutate.

— Vina e numai a ta. Nimeni altcineva n-a vrut să primească slujba asta.

— N-au dreptul să facă așa ceva! se rățoi bătrâna.

— O, ba da, zise Darsy. Nici mie nu-mi place mai mult decât ție, dar ai putea să te cureți în orice clipă, și satul are nevoie de cineva care să lecuiască bolnavii.

— Le-am supraviețuit unora mai buni decât tine, rânji cu dispreț Bruna. Eu aleg pe cine-nvăț.

— Ei bine, pân-atunci rămân aici, zise Darsy, uitându-se la Leesha și dezgolindu-și dinții.

— Dacă-i așa, fă ceva cu folos, pune terciul de ovăz la fiert, zise bătrâna. Gared e un băiat în creștere și trebuie să-și păstreze puterile.

Darsy se încruntă, dar își suflecă mânecile și se-ndreptă totuși spre cazanul cu apă în clocot.

— Când ajung în sat, eu și Smitt o s-avem o mică discuție, bombăni Bruna.

— Darsy e chiar atât de rea? întrebă Leesha.

Ochii umezi ai bătrânei se-ntoarseră către Gared.

— Știu că ești mai voinic decât un bou, băiete, dar îmi imaginez c-afară au mai rămas câteva stive de lemne de spart.

Băiatul n-avu nevoie să i se spună de două ori. Ieși pe ușă cât ai clipi și-l auziră punându-și securea din nou la treabă.

— Darsy e destul de folositoare la treburile din curte, recunoscu Bruna. Sparge lemne aproape la fel de repede ca iubitul tău, și terciul ei de ovăz n-are cusur. Dar mâinile alea cărnoase sunt prea stângace ca să vindece și are prea puțin talent când e vorba de arta unei Culegătoare. O să fie o moașă acceptabilă – orice prost poate să tragă un copil din maică-sa – și la reparatul oaselor frânte e mai bună decât nimic, dar munca de mare finețe o depășește. Plâng când mă gândesc la satul ăsta cu ea drept Culegătoare de Ierburi.

•

— N-o să-i fii cine știe ce nevastă lui Gared dacă nu ești în stare să pregătești nici măcar o cină simplă! strigă Elona.

Leesha se încruntă. Din câte știa, de când făcea umbră pământului, mama ei nu pregătise niciodată vreo masă. Trecuseră mai multe zile de când nu mai avusese timp să doarmă ca lumea, dar Ziditorul îi interzicea mamei ei să ridice vreun deget ca s-o ajute.

Își petrecuse ziua îngrijind bolnavi împreună cu Bruna și cu Darsy. Căpătase repede deprinderile necesare, și tămăduitoarea i-o tot dădea exemplu lui Darsy. Care nu se sinchisea.

Leesha știa că Bruna voia s-o ia în ucenicie. Bătrâna nu insista, dar avusese grijă să-și dezvăluie cu claritate intențiile. Însă trebuia să se gândească și la hârtia fabricată de tatăl ei. Lucra în atelier, o parte a casei lor aflată în legătură cu restul, încă de când era doar o fetiță, scriind mesaje pentru săteni și fabricând coli. Erny spunea că era talentată. Făcea borduri mai frumoase decât ale lui și îi plăcea să-ntipărească petale de flori pe colile ei, pentru care doamnele din Lakton și din Fortul Rizon plăteau mai mult decât bărbații lor pentru colile simple.

Erny spera să se retragă, lăsând-o pe Leesha să conducă atelierul și pe Gared să facă pasta de lemn și să ia asupra lui muncile grele. Dar fabricarea hârtiei n-o interesase pe Leesha

niciodată foarte mult. Se ocupa de asta numai ca să-și poată petrece timpul cu tatăl ei și ca să scape de limba tăioasă a mamei.

Acesteia îi plăceau banii pe care-i aducea, dar detesta atelierul, se plângea de mirosul de leșie al căzilor cu pulpă de lemn, precum și de zgomotul măcinătoarei care toca lemnul. Atelierul era un refugiu, de care Leesha și Erny se foloseau des ca să scape de Elona, și un loc al râsetelor, așa cum locuința lor propriu-zisă n-avea să fie niciodată.

Hohotul răsunător al lui Steave o făcu pe Leesha să-și desprindă privirea de legumele pe care le pregătea pentru tocană. El era în camera comună, instalat pe fotoliul tatălui ei și bând berea lui. Elona stătea pe brațul fotoliului, râzând și aplecându-se spre Steave, cu mâna pe umărul lui.

Leesha își dori să fie un demon al focului, să poată arunca flăcări asupra lor. Nu se simțise niciodată fericită blocată în casă, alături de Elona, iar acum nu se putea gândi decât la poveștile Brunei.

Mama ei nu-i iubea tatăl și probabil că nu-l iubise niciodată. Vedea în propria sa fiică o glumă crudă a Ziditorului. Și nu fusese fecioară când o trecuse Erny peste glifele lui.

Dintr-un anumit motiv, asta o rănea cel mai tare. Bruna spunea că nu era niciun păcat dacă o femeie găsea plăcere la un bărbat, însă ipocrizia mamei ei o ustura oricum. Ca să-și ascundă propriile fapte necugetate, fusese de partea celor care-o siliseră pe Klarissa să plece din sat.

— Eu n-o să fiu ca tine, jură ea.

Avea să-și aștepte ziua nunții așa cum dorea Ziditorul, ca să devină femeie într-un pat nupțial cuviincios.

Elona scoase un țipăt strident, drept răspuns la ceva spus de Steave, și Leesha începu să-și cânte sieși, ca să nu-i mai audă. Avea voce bogată, limpede; Veghetorul Michel o ruga întotdeauna să cânte în timpul slujbelor.

— Leesha! strigă mama ei o clipă mai târziu. Termină cu trilurile. Abia dacă ne mai putem auzi gândurile!

— Nu s-ar părea că vă omorâți gândindu-vă, murmură Leesha.

— Ce-a fost asta? întrebă Elona.

— Nimic! răspunse ea, pe cel mai nevinovat ton.

Mâncară imediat după apusul soarelui și Leesha îl privi cu mândrie pe Gared în timp ce curăța cu pâine făcută de ea al treilea castron de tocană gătită tot de ea.

— Nu e cine știe ce bucătăreasă, Gared, se scuză Elona, dar, dacă te ții de nas, reușești să te saturi.

Steave, care tocmai înghițea în clipa aceea, izbucni în râs și îmbucătura îi țâșni prin nări. Gared râse de tatăl lui, iar Elona smulse șervetul din poala lui Erny ca să șteargă fața lui Steave. Leesha se întoarse spre tatăl ei, sperând s-o susțină, dar el se uita în castron. De când ieșise din atelier, nu scosese nicio vorbă.

Pentru Leesha era prea mult. Strânse masa și se retrase în camera sa, dar acolo nu se mai putea refugia. Uitase că mama ei îi dăduse camera lui Steave pe toată durata nedefinită a găzduirii lui și a lui Gared. Uriașul tăietor de lemne lăsase urme de noroi pe podeaua fără pată și pusese cizmele murdare pe cartea ei preferată, aflată lângă pat.

Scoase un strigăt și alergă să-și salveze comoara, dar nămolul de pe copertă nu se mai putea curăța. Așternuturile ei din lână rizonană pură erau mânjite de numai Ziditorul știa ce și duhoarea lor era un amestec respingător de sudoare cu iz de mosc și parfum scump, angierian, preferatul mamei ei.

Leesha simți un val de greață. Își strânse la piept cartea îndrăgită și fugi în atelierul tatălui său, unde plânse în timp ce se străduia zadarnic să scoată petele de pe copertă. Acolo o găsi Gared.

— Vasăzică aci ai fugit, spuse, apropiindu-se ca s-o cuprindă cu brațele lui voinice.

Leesha îl împinse, ștergându-și ochii și încercând să se liniștească.

— Aveam nevoie doar de-o clipă de singurătate.

Băiatul o prinse de braț.

— E din cauza glumei făcute de mama ta? întrebă el.

Leesha clătină din cap, încercând să-i întoarcă spatele, dar el o ținea strâns.

— Io n-am râs decât de tata. Tocana ta mi-a plăcut.

— Serios? se smiorcăi ea.

— Serios, îi garantă el, trăgând-o mai aproape și sărutând-o apăsat. Cu astfel de mâncare am putea hrăni o armată de fii, șopti el cu voce răgușită.

Leesha chicoti.

— S-ar putea să nu-mi fie prea ușor să-mping afară din mine o armată de Garezi mititei.

Băiatul o strânse mai tare și-și lipi buzele de urechea ei.

— În clipa asta, nu mă interesează decât să lași unul împins în tine.

Leesha gemu, dar îl respinse cu blândețe.

— O să ne cununăm destul de curând, îi spuse.

— Nici ieri nu e destul de curând, răspunse el, dar îi dădu drumul.

•

Leesha stătea încovrigată sub pături, în încăperea comună. Steave primise camera ei, iar Gared dormea în atelier, pe un pat îngust. Podeaua era rece noaptea și se simțea curentul din încăpere, iar covorul de lână era tare și aspru când îl aveai drept saltea. Tânjea după patul ei, cu toate că, în afară de arderea așternuturilor de lână, nimic nu putea șterge duhoarea păcatului lui Steave și al mamei sale.

Nici măcar nu era sigură de ce se mai obosea Elona cu șiretlicuri. Oricum nu prostea pe nimeni. Ar fi putut la fel de bine să-l culce pe Erny în camera comună și să-l ia pe Steave în patul ei.

Leesha abia aștepta să poată pleca împreună cu Gared.

Stătea întinsă, trează, ascultând demonii care puneau la încercare glifele și se imagina conducând atelierul de fabricat hârtie împreună cu Gared, tatăl ei fiind retras din activitate, iar mama ei și Steave jeliți, fiindcă se prăpădiseră. Pântecul ei era rotunjit, plin, și se ocupa de registre, în vreme ce Gared intra cu spatele încovoiat și asudat după ce lucrase la măcinătoare. El o săruta, iar copiii alergau prin atelier.

Imaginea o încălzi, dar își aminti cuvintele Brunei și se întrebă dacă pierdea ceva dedicându-și viața copiilor și fabricării hârtiei. Închise din nou ochii și își imagină că era Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Tăietorului de Lemne și toți sătenii depindeau de ea ca să le trateze bolile, să le aducă pe lume pruncii și să le vindece rănile. Era o imagine plină de forță, dar în care îi era mai greu să încadreze copiii și pe Gared. O Culegătoare de Ierburi trebuia să viziteze bolnavii, și nu-l vedea pe Gared nici cărându-i ierburile și instrumentele dintr-un loc în altul, nici stând cu un ochi pe copii în timp ce muncea ea.

Bruna reușise, nu conta cu câte zeci de ani în urmă, se măritase, crescuse copii, și totuși îngrijise și oamenii, dar Leesha nu înțelegea cum. Trebuia s-o întrebe pe bătrână.

Auzi un pocnet și, când își ridică privirea, îl văzu pe Gared ieșind tiptil din atelier. Se prefăcu adormită până când ajunse el mai aproape, apoi se răsuci brusc.

— Ce cauți aici? șopti.

Băiatul tresări și-și duse mâna la gură ca să-și înăbușe un strigăt. Leesha își mușcă buza ca să nu izbucnească într-un râs zgomotos.

— Am venit la privată, șopti Gared, apropiindu-se și îngenunchind lângă ea.

— E o privată și-n atelier, îi aminti Leesha.

— Atunci am venit pentru un sărut de noapte bună, zise el, aplecându-se cu buzele țuguiate.

— Ai primit trei când ne-am dus la culcare, răspunse ea, și îl lovi în joacă, prefăcându-se că voia să-l îndepărteze.

— E atât de rău dacă mai vreau unul? întrebă Gared.

— Cred că nu, zise Leesha, punându-i mâinile pe umeri.

Ceva mai târziu, se auzi pocnetul unei alte uși. Gared încremeni, căutând un loc unde să se-ascundă. Leesha îi arătă unul dintre scaune. Băiatul era mult prea mare, n-avea cum să-l acopere în întregime, dar, fără nicio altă lumină decât strălucirea portocalie a focului din cămin, ar fi putut fi suficient.

O clipă mai târziu, speranța i se spulberă la apariția unei lumini palide. Fasciculul mătură încăperea după ce Leesha abia avusese timp să se-ntindă din nou și să închidă ochii.

Pe sub pleoapele ușor întredeschise, își zări mama cercetând locul din priviri. Felinarul pe care-l ținea în mână era într-o foarte mare măsură acoperit, așa că arunca umbre prelungi, oferindu-i lui Gared suficient loc în care să se-ascundă dacă ea nu se uita cu prea multă atenție.

N-aveau de ce să-și facă griji. După ce se convinse că fiica ei dormea, Elona deschise ușa camerei lui Steave și dispăru înăuntru.

Leesha se uită în urma ei multă vreme. Faptul că mama ei își înșela soțul nu era o mare revelație, dar, până în clipa aceea, Leesha își permisese luxul de a se-ndoi că era atât de dornică să-și încalce legămintele.

Simți mâna lui Gared pe umăr.

— Leesha, îmi pare rău, spuse băiatul, și ea își îngropă fața la pieptul lui și plânse.

El o strânse cu putere, înăbușindu-i suspinele și legănând-o. Un demon urlă undeva, în depărtare, și Leesha își dori să urle într-un glas cu el. Se stăpâni, cu vaga speranță că tatăl ei dormea, neavând habar de gemetele Elonei, dar așa ceva părea puțin probabil, dacă ea nu-i dăduse cumva vreunul dintre ceaiurile adormitoare ale Brunei.

— O să te duc departe de toate astea, spuse Gared. N-o să pierdem timpu' făcând planuri, și-o s-avem o casă a noastră înainte de ceremonie, chiar dacă va trebui să car și să tai io singur toți buștenii.

— Oh, Gared, spuse ea, sărutându-l.

El îi răspunse cu o îmbrățișare și o întinse din nou. Bufniturile înfundate din camera lui Steave și zgomotele demonilor păliră, acoperite de zvâcnirile sângelui din urechile ei.

Mâinile lui Gared cutreierară pe trupul ei nestingherite și ea îl lăsă să ajungă în locuri pe care nu trebuia să le atingă decât un soț. Gâfâi și își arcui spatele de plăcere, și băiatul profită de ocazie ca să se strecoare între picioarele ei. Îl simți eliberându-se din pantaloni, și știu ce făcea. Știu că ar fi trebuit să-l respingă, dar în ea era un gol imens, iar Gared părea singurul om din lume care ar fi putut să-l umple.

El era pe punctul să meargă mai departe, când Leesha își auzi mama țipând de plăcere și încremeni. Cu ce era ea mai bună decât Elona, dacă renunța atât de ușor la propriile legăminte? Jurase să treacă dincolo de glifele casei ei de femeie măritată fiind fecioară. Jurase că n-avea să-i semene nicidecum Elonei. Dar iat-o acolo, lepădându-se de toate ca să se-mperecheze, la numai doi metri distanță de locul unde păcătuia mama ei.

Pe cei care-și încalcă jurămintele nu pot să-i suport, auzi ea din nou cuvintele Brunei, și-și apăsă cu toată puterea palmele în pieptul băiatului.

— Gared, nu, te rog, șopti.

El înțepeni preț de o clipă îndelungată. În cele din urmă, se rostogoli îndepărtându-se de ea și-și legă la loc pantalonii.

— Îmi pare rău, șopti Leesha cu voce slabă.

— Nu, mie-mi pare rău, răspunse Gared. O sărută pe tâmplă. Pot s-aștept.

Leesha îl strânse la piept, și el se ridică să plece. Ea ar fi vrut să rămână, să doarmă unul lângă altul, dar și așa își forțaseră norocul. Dacă erau prinși împreună, Elona avea s-o pedepsească aspru, în ciuda propriului ei păcat. Poate chiar din cauza lui.

Când auzi ușa atelierului închizându-se, Leesha se întinse pe spate, plină de căldura gândurilor la Gared. Atât timp cât îl avea, putea să suporte orice durere pricinuită de mama ei.

•

Micul dejun se dovedi o treabă stânjenitoare, mestecatul și înghițitul fiind zgomote tunătoare sub giulgiul muțeniei ce atârna peste masă. Se părea că nu se putea spune nimic care să nu fi fost mai bine să rămână nerostit. Leesha strânse vasele fără niciun cuvânt, în vreme ce Steave și Gared își aduseră securile.

— Azi o să fii în atelier? o întrebă băiatul, rupând în sfârșit tăcerea.

Erny își ridică privirea pentru prima oară în dimineața aceea, interesat de răspunsul ei.

— I-am promis Brunei c-o ajut și azi să-ngrijească răniții, spuse ea, adresându-i tatălui său o privire care cerea iertare.

El dădu înțelegător din cap, cu un zâmbet firav.

— Și cât o să continue povestea asta? întrebă Elona.

Leesha ridică din umeri.

— Presupun că până se vor simți mai bine.

— Petreci prea mult timp cu vrăjitoarea aia bătrână, îi reproșă mama ei.

— La cererea ta, îi aminti Leesha.

Elona se încruntă.

— N-o face pe deșteapta cu mine, fetițo.

În Leesha se aprinse furia, dar își puse pe chip cel mai triumfător zâmbet în vreme ce-și arunca mantia pe umeri.

— Nu-ți face griji, mamă, spuse, n-o să beau prea mult ceai de-al ei.

Steave pufni, iar Elonei aproape că-i ieșiră ochii din orbite, dar Leesha se strecură dincolo de ușa de la intrare înainte de-a apuca să-și revină atât cât era nevoie ca să poată răspunde.

Gared merse alături de ea o vreme, dar ajunseră în curând în locul unde se întâlneau în fiecare dimineață tăietorii de lemne, și prietenii lui așteptau deja.

— Ai întârziat, Gar, mormăi Evin.

— Acu’ are-o femeie care gătește pentru el, spuse Flinn. Asta-l face pe orice bărbat să-ntârzie.

— Dac-o fi dormit, râse zgomotos Ren. Io unu’ cred c-a pus-o să-i mai gătească ș-altceva, și asta chiar sub nasu’ tatălui ei.

— Ren are dreptate, Gar? întrebă Flinn. Azi-noapte ai găsit un loc nou pentru securea ta?

Leesha se zbârli și deschise gura să riposteze, dar Gared îi puse o mână pe umăr.

— Nu le da atenție, zise el. Nu-ncearcă decât să te scoată din sărite.

— Ai putea să-mi aperi onoarea, spuse Leesha.

Ziditorul știa că băieții erau gata să se ia la bătaie din orice alt motiv.

— Oh, o s-o fac, îi făgădui Gared. Da’ nu vreau să vezi asta. Vreau să continui să mă crezi blând.

— Ești *blând,* zise ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

Băieții începură să fluiere, și Leesha scoase limba la ei înainte de a se îndepărta.

•

— Copilă idioată, bombăni Bruna, când Leesha îi povesti ce-i spusese Elonei. Numai un prost își arată cărțile la-nceputul jocului.

— Nu e un joc, e viața mea, răspunse fata.

Bătrâna îi prinse fața în mâini, apăsându-i obrajii atât de tare, încât buzele i se țuguiară, deschizându-se.

— Ai cu atât mai multe motive să dai dovadă de-un strop de judecată sănătoasă.

Leesha își simți furia aprinzându-i-se, încingând-o. Cine era femeia aia, ca să-i vorbească ei astfel? Bruna părea să-și bată joc de întregul sat, bârfind, lovind și amenințând pe oricine avea ea chef. Era cu adevărat mai bună decât Elona? Pusese suflet în ceea ce era mai bine pentru ea când îi povestise lucrurile alea oribile despre mama ei, sau o manipulase doar, ca să-i devină ucenică, așa cum o presa Elona ca să se mărite devreme cu Gared și să-i poarte copiii? Leesha își dorea și una, și alta, dar se săturase să tot fie împinsă de la spate.

— Ei, ei, ia te uită cine s-a-ntors, se auzi o voce din ușă, tânăra ta genială.

Leesha își ridică privirea și o văzu pe Darsy în pragul Casei Sfinte, cu un braț de lemne de foc. Nu făcea niciun efort ca s-ascundă că nu-i plăcea Leesha și, când voia, putea să fie tot atât de intimidantă ca Bruna. Fata încercase s-o asigure că nu reprezenta o amenințare, dar avansurile ei nu reușiseră decât să-nrăutățească lucrurile. Darsy se hotărâse că n-o putea suferi.

— N-o-nvinovăți pe Leesha fiindc-a-nvățat în două zile mai mult decât tine în primul an, zise Bruna, în timp ce femeia mai tânără trântea lemnele pe podea și lua un vătrai greu, de fier, ca să-ntețească focul.

Leesha era sigură că n-avea să se-nțeleagă niciodată cu Darsy atâta vreme cât Bruna continua să zgândăre rana, dar își făcu de lucru pisând ierburi pentru prișnițe. Dintre cei care se aleseseră cu arsuri în timpul atacului, mai mulți aveau infecții ale pielii și era nevoie să li se poarte de grijă cu regularitate. Alții erau într-o stare și mai gravă. În timpul nopții, Bruna fusese trezită de două ori ca să-i îngrijească, dar, până în momentul acela, nici ierburile, nici priceperea ei nu o făcuseră de rușine.

Culegătoarea de Ierburi luase pe deplin în stăpânire Casa Sfântă, dându-le porunci Veghetorului Michel și tuturor celor din jurul ei ca unor servitori milnezi. O ținea pe Leesha lângă ea, vorbind fără încetare cu glas răgușit și calm, explicându-i natura rănilor și descriindu-i proprietățile ierburilor pe care le folosea ca să le trateze. Fata o privea tăind și cosând carne și descoperea că stomacul ei suporta cu tot mai multă tărie vederea unor astfel de lucruri.

Dimineața se preschimbă în după-amiază și Leesha se văzu nevoită s-o silească pe Bruna să se oprească și să mănânce. Poate că alții nu observaseră cu câte eforturi respira bătrâna sau cum îi tremurau mâinile, dar ei nu-i scăpase asta.

— Gata, îi spuse în cele din urmă, luându-i din mâini piulița și pisălogul.

Bruna îi aruncă o privire tăioasă.

— Du-te să te-odihnești, zise Leesha.

— Cine ești tu, fetico, ca să..., începu bătrâna, întinzându-și mâna după toiag.

Leesha își dădu seama ce-avea de gând să facă și se mișcă mai repede, înșfăcând bastonul și întinzându-l drept spre nasul coroiat al Culegătoarei de Ierburi.

— Dacă nu te-odihnești, o să ai alt atac, o mustră ea. Te duc la aer, și nu vreau s-aud nimic. Stefny și Darsy se pot descurca singuri o oră.

— Cu greu, bombăni Bruna, dar o lăsă pe Leesha s-o ajute să se ridice și s-o conducă afară.

Pe cer, soarele ajunsese sus, iar iarba de lângă Casa Sfântă era bogată și verde, în afara câtorva petice înnegrite de demonii focului. Leesha întinse o pătură pe care-o așeză cu grijă pe Bruna, pentru a-i aduce apoi un ceai special și pâine moale, care n-avea să forțeze puținii dinți rămași în gura bătrânei.

Stătură o vreme într-o liniște confortabilă, bucurându-se de ziua caldă, de primăvară. Leesha se gândi că fusese nedreaptă când o comparase pe Bruna cu mama ei. Când i se-ntâmplase ultima oară să-mpartă cu Elona o tăcere plăcută sub razele soarelui? I se întâmplase de fapt vreodată?

Auzi un zgomot ciudat și, răsucindu-se, descoperi că Bruna sforăia. Zâmbi, îi desfășură șalul și o înveli cu el. Își întinse picioarele, apoi le zări, la mică distanță, pe Saira și pe Mairy, cosând pe iarbă. Ele își fluturară mâinile și o chemară cu mișcări ale capului, apoi, când veni să se așeze, îi făcură loc pe pătură.

— Cum merge Culesul Ierburilor? întrebă Mairy.

— E obositor, răspunse Leesha. Unde e Brianne?

Fetele se uitară una la alta și chicotiră.

— În pădure, cu Evin, spuse Saira.

Leesha scoase un sunet dezaprobator.

— Fata asta o s-o sfârșească precum Klarissa.

Saira ridică din umeri.

— Brianne zice că nu poți disprețui un lucru pe care nu l-ai încercat.

— Tu ai de gând să-ncerci? întrebă Leesha.

— Tu crezi că n-ai de ce să n-aștepți, zise Saira. Și eu am crezut la fel înainte de a fi luat Jak. Acum aș da orice ca să-l fi avut măcar o singură dată înainte de-a muri. Chiar și ca să-mi fi rămas copilul lui.

— Îmi pare rău, spuse Leesha.

— E-n ordine, răspunse Saira cu tristețe.

Leesha o strânse în brațe și Mairy li se alătură.

— Oh, ce minunat! se auzi din spatele lor un strigăt. Vreau și eu o-mbrățișare!

Își ridicară privirile exact când Brianne se prăbuși peste ele, trântindu-le în iarbă și izbucnind în râs.

— Ești în toane bune astăzi, comentă Leesha.

— O zbenguială prin pădure te-nveselește, zise Brianne, făcând cu ochiul și înghiontind-o cu cotul în coaste. În plus, intonă ea, Evin mi-a spus un secret!

— Povestește-ne! strigară celelalte trei într-un glas.

Brianne râse și ochii i se îndreptară brusc spre Leesha.

— Poate mai târziu. Cum se simte azi noua ucenică a cotoroanței?

— Nu sunt ucenica ei, indiferent ce-ar crede Bruna. Am în continuare de gând să conduc atelierul tatei după ce-o să mă mărit cu Gared. Nu fac nimic altceva decât s-o ajut să-ngrijească răniții.

— Mai bine tu decât mine, spuse Brianne. Culegerea Ierburilor pare o treabă grea. Pari răvășită. Ai dormit destul azi-noapte?

Leesha clătină din cap.

— Podeaua de lângă cămin nu e la fel de moale ca patul.

— Pe mine nu m-ar deranja să dorm pe podea dacă l-aș avea pe Gared drept saltea, comentă Brianne.

— Asta ce vrea să-nsemne? se miră Leesha.

— N-o face pe proasta, Lesh, zise Brianne, cu un început de iritare. Suntem prietenele tale.

— Dacă insinuezi...! pufni Leesha.

— Coboară de pe piedestal, îi spuse Brianne. Știu că Gared te-a avut azi-noapte. Speram c-o să fii sinceră cu noi în privința asta.

Saira și Mairy icniră, iar lui Leesha i se bulbucară ochii și i se înroși fața.

— N-am făcut așa ceva! strigă. Cine ți-a spus una ca asta?

— Evin, zâmbi Brianne. A zis că Gared s-a lăudat toată ziua.

— Atunci Gared e-un mincinos nemaipomenit! se rățoi Leesha. Nu-s o vagaboandă, ca să mă culc...

Brianne se înnegură la față, și ea icni și-și acoperi gura.

— Oh, Brianne, exclamă. Îmi pare rău! N-am vrut să...

— Ba da, cred c-ai vrut, ripostă prietena ei. Cred că e singurul lucru adevărat pe care l-ai spus azi.

Se ridică și-și netezi fustele, fără obișnuita ei bună dispoziție.

— Hai, fetelor, spuse. Să mergem undeva unde găsim un aer mai curat.

Saira și Mairy se uitară una la cealaltă, apoi la Leesha, dar Brianne se îndepărta deja, așa că se grăbiră s-o urmeze. Leesha deschise gura, dar nu scoase nicio vorbă, fiindcă nu știa ce să spună.

Apoi auzi strigătul Brunei.

— Leesha!

Se răsuci și-o văzu pe bătrână proptindu-se în toiag și străduindu-se să se ridice. Se grăbi s-o ajute, aruncând o privire îndurerată după prietenele ei.

•

Leesha aștepta când Gared și Steave apărură pe poteca din fața casei tatălui său, mergând agale. Vorbeau și râdeau, și jovialitatea lor îi dădu ei curajul de care-avea nevoie. Își strânse fustele în pumni cu încheieturile degetelor albite, îndreptându-se spre ei cu pași mari.

— Leesha! Steave o întâmpină cu un zâmbet batjocoritor. Cum se simte azi viitoarea mea noră?

Își desfăcu larg brațele, de parcă ar fi vrut s-o salte într-o îmbrățișare.

Ea nu-i dădu atenție, se duse drept la Gared și-l plesni cu putere peste față.

— Hei! strigă băiatul.

— Oho! râse Steave.

Leesha îl fixă cu cea mai reușită dintre privirile aspre ale mamei ei, și el își înălță împăciuitor palmele.

— Văd c-aveți ceva de vorbit, spuse, așa că vă las. Se uită la Gared și-i făcu cu ochiul. Plăcerea are prețu’ ei, îl înștiință, îndepărtându-se.

Leesha se răsuci către Gared, rotindu-și din nou brațul. El o prinse de încheietura mâinii și o strânse cu putere.

— Leesha, încetează! îi ceru.

Fata ignoră durerea din încheietură și-și repezi genunchiul, cu toată forța, între picioarele lui. Fustele ei groase atenuară forța loviturii, care izbuti totuși să desfacă strânsoarea lui și să-l trântească la pământ, cu mâinile încleștate între coapse. Leesha îl lovi cu piciorul, dar el avea mușchi tari, compacți, și mâinile îi apărară singurul loc vulnerabil în fața puterii ei.

— Leesha, ce Miezului s-a-ntâmplat cu tine? icni, dar ea-l pocni cu piciorul în gură, întrerupându-l.

Gared mârâi și, când ea își săltă din nou talpa, i-o înșfăcă și smuci zdravăn, azvârlind-o în aer, cu spatele înainte. Ei i se tăie răsuflarea când izbi pământul și, înainte de a-și reveni, Gared sări asupra ei, o prinse de brațe și o țintui în țărână.

— Ai înnebunit? strigă el, în timp ce ea continua să se zvârcolească sub el.

Fața lui se împurpurase și lăcrima.

— Cum ai putut? țipă Leesha, cu glas subțire. Fiu de miezing, cum ai putut fi atât de crud?

— Noaptea mă-sii, Leesha, ce tot spui? bombăni Gared, lăsându-se cu mai multă putere peste ea.

— Cum ai putut? repetă ea. Cum ai putut să minți și să le spui tuturor că m-ai pătruns azi-noapte?

El păru sincer surprins.

— Cine-a zis asta? întrebă, și Leesha îndrăzni să spere că minciuna nu era a lui.

— Evin i-a povestit Briannei, zise ea.

— Îl ucid pe fiul ăla al Miezului, mârâi Gared, săltându-se puțin de deasupra ei. A făgăduit că-și ține gura.

— Așadar, e adevărat? strigă ea.

Își ridică genunchiul cu toată puterea și Gared urlă și se rostogoli de pe ea. Leesha se ridică și, înainte de a-și reveni el și s-o înșface iar, se îndepărtă destul de mult ca să n-o mai poată atinge.

— De ce? întrebă ea. De ce-ai spus minciuna asta?

— N-a fost decât trăncăneală de-a tăietorilor de lemne, gemu Gared. N-a-nsemnat nimic.

În toată viața ei, Leesha nu mai scuipase niciodată, dar acum îl scuipă pe el.

— N-a însemnat nimic? urlă ea. Mi-ai distrus viața pentru ceva care n-a-nsemnat nimic?

Băiatul se ridică, și ea se retrase. El își înălță palmele și păstră distanța.

— Viața ta nu e distrusă, spuse.

— Brianne știe! ripostă ea, țipând. Ca și Saira, și Mairy! Până mâine-o să știe tot satul!

— Leesha..., începu Gared.

— Câți alții? îl întrerupse ea.

— Ce?

— Ceilalți, cei cărora le-ai mai spus, câți sunt, idiotule? zbieră ea atunci.

El își îndesă mâinile în buzunare și se uită în jos.

— Doar ceilalți tăietori de lemne.

— Pe noapte! *Toți*?

Leesha se repezi la el, gata să-i înfigă unghiile în obraji, dar Gared îi prinse mâinile.

— Potolește-te! strigă.

Mari cât două jamboane, mâinile lui o strânseră, și o durere vibrantă îi străbătu brațele, făcând-o să-și vină în fire.

— Mă doare, spuse cu tot calmul de care era în stare.

— Așa-i mai bine, zise el, slăbind strânsoarea fără să-i dea drumul. Mă-ndoiesc că orice altă durere se-apropie vreun pic de-a unei lovituri în ouă.

— Ai meritat-o, zise ea.

— Presupun că da, zise Gared. Acum putem vorbi civilizat?

— Dacă-mi dai drumul.

El se încruntă, apoi o eliberă cu o mișcare grăbită și se retrase cu iuțeală din raza loviturilor de genunchi.

— O să le spui tuturor c-ai mințit? întrebă ea.

Băiatul clătină din cap.

— Nu pot, Leesh. O să par un prost.

— Și e mai bine să par eu o curvă? ripostă ea.

— Nu ești curvă, Leesh, ne suntem promiși. Nu ești ca Brianne a ta.

— Perfect, zise Leesha. Poate-o să spun și eu câteva minciuni. Dacă prietenii tăi te-au tachinat mai înainte, ce crezi că vor spune când o să le povestesc că n-ai fost destul de tare ca să se-ntâmple ceva?

Gared strânse unul dintre pumnii lui uriași și-l ridică încet.

— Nu vrei așa ceva, Leesha. Am fost răbdător cu tine, da’ dacă răspândești astfel de minciuni, jur că…

— Dar e perfect să minți tu despre mine?

— Odată ce-o să ne cununăm, n-o să mai conteze. Toată lumea o să uite.

— Nu mă mărit cu tine, decretă Leesha și simți brusc cum i se ridica o greutate imensă de pe suflet.

Gared se încruntă.

— Nu se poate zice c-ai de-ales. Chiar dac-o să mai vrea cineva să te ia acum, hârțogarul ăla de Jona sau vreun alt

neisprăvit, o să-l bat măr. Nimeni din Văiuga Tăietorului de Lemne n-o să aibă ce-i al meu.

— Bucură-te de roadele minciunii tale! spuse Leesha, întorcându-i spatele înainte de a avea timp să-i vadă lacrimile, fiindc-o să mă dau nopții înainte de-a te lăsa să le preschimbi în realitate.

În seara aceea, Leesha avu nevoie de toată puterea voinței sale ca să nu izbucnească în plâns în vreme ce pregătea cina. Orice sunet scos de Gared și de Steave părea un cuțit înfipt în inima ei. Cu o noapte înainte, Gared o ispitise. Aproape că-l lăsase să facă tot ce voia, știind foarte bine ce însemna asta. O duruse să-l refuze, dar crezuse că depindea de ea dacă își păstra sau nu virtutea. Niciodată nu-și imaginase că el i-o putea lua cu un simplu cuvânt, și cu atât mai puțin că avea s-o și facă.

— E bine că-ți petreci atât de mult timp cu Bruna, auzi șoptindu-i-se la ureche.

Se răsuci și o văzu pe Elona privind-o cu un zâmbet batjocoritor.

— N-am vrea să ai pântecele rotund în ziua nunții tale, adăugă mama ei.

Regretând ce spusese despre ceai în dimineața aceea, Leesha deschise gura să răspundă, dar Elona chicoti, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă înainte ca ea să-și găsească vorbele.

Leesha scuipă în castronul mamei ei. Și într-al lui Gared, și într-al lui Steave. Simți o satisfacție găunoasă când mâncară.

Cina fu groaznică, cu Steave șoptind la urechea Elonei și cu ea chicotind ca răspuns la vorbele lui. Gared o fixă pe Leesha tot timpul cu privirea, dar ea refuză să se uite la el. Rămase cu ochii la propriul castron, amestecând în el apatică, așa cum făcea, alături, tatăl ei.

Erny părea să fie singurul care nu auzise nimic. Leesha se simțea recunoscătoare pentru asta, dar, în sufletul ei, știa că nu putea să dureze. Prea mulți păreau hotărâți s-o distrugă folosind minciuna lui Gared.

Se ridică de la masă imediat ce putu s-o facă. Gared rămase pe loc, dar îi simți privirile urmărind-o. Când se retrase el în atelier, îl zăvorî înăuntru, simțindu-se oarecum mai în siguranță.

Ca în multe alte nopți de mai înainte, se duse la culcare plângând.

•

Leesha se ridică din așternut îndoindu-se că dormise cu adevărat. Mama ei îi făcuse lui Steave o altă vizită în miez de noapte, dar ea nu simțise decât o amorțeală ascultându-le gemetele care acopereau urletele demonilor.

În toiul nopții, se auzise o bufnitură înfundată și când descoperise Gared că ușa casei era încuiată, Leesha zâmbise, îndârjită, în timp ce el mai încercase de alte câteva ori să forțeze zăvorul, lăsându-se în cele din urmă păgubaș.

Erny veni s-o sărute pe creștet când punea terciul de ovăz pe foc. După mai multe zile, erau pentru prima oară singuri. Se întrebă ce putea să se-ntâmple cu tatăl său deja zdrobit când avea să-i ajungă la urechi minciuna lui Gared. Cândva ar fi fost cu putință să-i dea crezare ei, dar, cu trădarea soției lui încă atât de proaspătă, Leesha se îndoia că mai era capabil s-acorde cuiva prea multă încredere.

— Azi vindeci din nou bolnavii? întrebă Erny. Când Leesha dădu din cap, el zâmbi și spuse: E bine.

— Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp pentru atelier, zise fata.

Erny o prinse de brațe și, aplecându-se, o privi în ochi.

— Leesha, oamenii sunt întotdeauna mai importanți decât hârtia.

— Chiar și cei răi? întrebă ea.

— Chiar și cei răi, confirmă el. Avea un zâmbet îndurerat, dar în răspunsul lui nu se simțea nici urmă de ezitare sau de îndoială. Ia cea mai rea ființă umană pe care-o poți găsi, și tot vei da de ceva mai cumplit dacă te uiți noaptea pe fereastră.

Leesha începu să plângă, și tatăl ei o trase mai aproape, o legănă și îi mângâie părul.

— Sunt mândru de tine, Lesh, șopti. Fabricarea hârtiei a fost visul meu. Glifele nu vor da greș dac-alegi tu o altă cale.

Ea îl îmbrățișă strâns, îmbibându-i cămașa cu lacrimi.

— Te iubesc, tati, îi spuse. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu te-ndoiești niciodată de asta.

— Nici n-aș putea, rază de soare. Și eu te voi iubi întotdeauna.

Leesha rămase în îmbrățișarea lui vreme îndelungată; era singurul prieten care-i mai rămăsese în lume.

Pe urmă se grăbi să iasă pe ușă când Gared și tatăl lui încă-și mai trăgeau cizmele. Spera să nu-ntâlnească pe nimeni în drum

spre Casa Sfântă, dar prietenii lui Gared erau deja acolo. O întâmpinară cu un potop de fluierături și huiduieli.

— Am venit ca să fim siguri că tu și maică-ta nu-i țineți pe Gared și Steave în pat, când tre' să meargă la muncă! strigă Ren.

Obrajii Leeshei deveniră de un roșu strălucitor, dar nu spuse nimic când se împinse, făcându-și loc printre ei, și se grăbi s-o pornească în josul drumului. Râsetele lor o izbeau în spate.

Nu se gândi că privirile cu care-o fixau oamenii și șoaptele revărsate de pe buzele lor la trecerea ei erau doar un rod al imaginației. Se grăbi către adăpostul Casei Sfinte, dar, când ajunse acolo, Stefny bloca intrarea, cu nările umflându-i-se de parcă Leesha ar fi duhnit a leșia întrebuințată de tatăl său la fabricarea hârtiei.

— Ce faci? o întrebă ea. Lasă-mă să trec. Am venit s-o ajut pe Bruna.

Stefny clătină din cap.

— N-o să pângărești acest loc sfânt cu păcatul tău, spuse, cu dispreț.

Leesha își îndreptă spatele, arătându-și întreaga înălțime, care-o depășea pe a lui Stefny cu câțiva centimetri, dar continuă să se simtă ca un șoarece în fața pisicii.

— N-am făptuit niciun păcat, spuse.

— Hah! râse Stefny. Tot satul știe ce faceți tu și Gared noaptea. Îmi pusesem speranțe în tine, fetițo, dar se pare că, la urma-urmelor, ești fiica mamei tale.

— Ce se-ntâmplă aici? se auzi scrâșnetul aspru al vocii Brunei, înainte de-a apuca Leesha să răspundă.

Stefny se întoarse cu trufie și se uită în jos, la Culegătoarea de Ierburi.

— Fata asta e o târfă, și nu vreau s-o am în Casa Ziditorului.

— *Tu* nu vrei s-o ai? întrebă Bruna. Acum tu ești Ziditorul?

— Nu blasfemia în locul ăsta, babo, răspunse Stefny. Cuvintele Lui sunt scrise ca să le vadă toți. Ridică exemplarul legat în piele al Canonului, pe care-l purta asupra ei pretutindeni. Desfrânații și adulterii țin Năpasta asupra noastră, și dintre ei fac parte și târâtura asta, și maică-sa.

— Și unde e dovada păcatului ei? întrebă Bruna.

Stefny zâmbi.

— Gared s-a lăudat cu păcatul lor în fața oricui a vrut să-l asculte.

Bruna mârâi și lovi brusc cu toată puterea, pocnind-o pe Stefny în cap cu toiagul și trântind-o la podea.

— Condamni o fată fără nicio altă dovadă decât laudele unui băiat? strigă, cu voce ascuțită. Laudele băieților nu valorează nici măcar cât răsuflarea care le poartă, și tu o știi foarte bine!

— Toată lumea știe că mama ei e curva satului, rânji Stefny. În josul tâmplei i se prelingea un firicel de sânge. De ce-ar fi cățelușa altfel decât cățeaua?

Bruna își înfipse toiagul în umărul ei, smulgându-i un strigăt de durere.

— Hei, voi, de-acolo! zbieră Smitt, apropiindu-se în goană, încetați!

Veghetorul Michel apăru imediat în urma lui.

— Asta e o Casă Sfântă, nu o tavernă angiersiană…

— Sunt treburi femeiești, așa că nu v-amestecați, dacă știți ce-i bine pentru voi! se răsti Bruna, luându-le-o tuturor înainte. Se uită din nou la Stefny. Le spui asta, sau trebuie să dezvălui și păcatul tău? șuieră.

— N-am niciun păcat, cotoroanțo!

— Eu am adus pe lume toți copiii din satul ăsta, răspunse Bruna cu voce prea înceată ca s-o audă bărbații, și, în ciuda zvonurilor, văd destul de bine orice e tot atât de aproape ca un nou-născut pe care-l țin în mâini.

Stefny se albi la față și se-ntoarse către bărbatul ei și către Veghetor.

— Nu v-amestecați! le strigă.

— Să fiu al Miezului dacă nu m-amestec! strigă Smitt. Înșfăcă toiagul Brunei și-l îndepărtă de soția lui. Ai grijă, femeie, îi spuse bătrânei, Culegătoare de Ierburi sau nu, nu te poți foi pe-aici pocnind pe-oricine ai chef!

— Oh, dar nevastă-ta se poate foi pe-aici condamnând pe-oricine are ea chef? se răsti Bruna.

Își smulse toiagul din mâinile lui și-i trase una în cap.

Smitt se retrase clătinându-se și frecându-și țeasta.

— Bine, spuse, eu am încercat să mă port frumos.

De obicei, spunea asta înainte de a-și sufleca mânecile ca s-azvârle el însuși pe cineva afară din tavernă. Nu era înalt, dar trupul lui scund era puternic și, în decursul anilor, căpătase

experiență din belșug, tot având de-a face cu tăietori de lemne beți.

Bruna nu era un bărbat cu mușchi masivi, dar nu părea câtuși de puțin intimidată. Rămase pe loc când Smitt se repezi spre ea.

— Perfect! strigă. Aruncă-mă afară! Amestecă singur ierburi! Vindecați-i tu și Stefny pe toți cei care vomită sânge și capătă febra demonului! Și, între timp, aduceți pe lume și copiii! Fierbeți-vă singuri leacurile! Faceți-vă singuri bețișoare cu flacără! De ce trebuie să suporți o cotoroanță?

— Chiar așa, de ce? întrebă Darsy.

Toată lumea se holbă la ea când se îndreptă spre Smitt cu pași mari.

— Pot s-amestec ierburi și s-aduc copii pe lume la fel de bine ca ea, adăugă Darsy.

— Hah, făcu Bruna.

Până și Smitt o privea cu îndoială.

Ucenica nu-i dădu atenție Culegătoarei de Ierburi.

— A venit vremea să facem o schimbare, spuse. Poate că n-oi fi având o sută de ani de experiență, ca Bruna, dar nici nu bag în sperieți pe toată lumea care-mi iese-n cale.

Smitt își scărpină bărbia și aruncă o privire spre bătrână, care chicoti.

— Dă-i înainte, îl provocă ea. Mie o să-mi prindă bine odihna. Dar să nu vii la coliba mea cu rugăminți când scroafa o să coasă ce-ar trebui să taie și-o să taie ce-ar trebui să coasă.

— Poate că Darsy merită o șansă, zise Smitt.

— Atunci s-a făcut, zise Bruna, lovind cu toiagul în pământ. Ai grijă să le spui celorlalți săteni la cine să se ducă pentru leacuri. În coliba mea, eu o să-ți mulțumesc pentru liniște.

Se-ntoarse spre Leesha.

— Haide, fetico, ajut-o pe bătrâna cotoroanță s-ajungă acasă.

Se prinse de brațul fetei și amândouă se îndreptară spre ușă.

Însă, când trecură pe lângă Stefny, Bruna se opri, arătând cu toiagul spre ea și vorbind în șoaptă, ca s-audă numai ele trei.

— Mai rostește încă un singur cuvânt împotriva fetei ăsteia, sau îngăduie-le altora s-o facă, și tot satul o să-ți cunoască rușinea.

Privirea îngrozită a lui Stefny rămase cu Leesha pe tot drumul până la coliba Brunei.

Odată ce intrară, bătrâna se întoarse spre ea.

— Ei, fetico? E-adevărat? întrebă.

— Nu! strigă Leesha. Adică, noi aproape că am... dar i-am spus să se-oprească și s-a oprit!

Suna neconvingător, părea greu de crezut, și ea o știa. O cuprinse spaima. Bruna era singura care-i luase apărarea. Se gândi că avea să moară dacă ajungea și ea s-o creadă mincinoasă.

— Poți... poți să mă controlezi, dacă vrei, spuse, cu obrajii împurpurându-i-se.

Se uită la podea și strânse din ochi ca să-și oprească lacrimile.

Bătrâna mormăi și clătină din cap.

— Te cred, fetico.

— De ce? întrebă Leesha, aproape implorând. De ce-a spus Gared minciuna asta?

— Pentru că băieții primesc laude pentru aceleași lucruri care duc la izgonirea fetelor din sat, răspunse Bruna. Pentru că bărbații sunt conduși de ceea ce cred alții despre viermii atârnați între picioarele lor. Pentru că Gared e un răhățel neînsemnat și dăunător, cu creieri de lemn, care n-are idee ce-a făcut.

Leesha începu din nou să plângă. Avea impresia că plângea de-o veșnicie. Cu siguranță că-ntr-un singur trup nu puteau să-ncapă atâtea lacrimi.

Bruna își deschise brațele, și ea îi căzu la piept.

— Așa, așa, fetico, spuse bătrâna. Varsă tot, și pe urmă o să ne gândim ce e de făcut.

•

În coliba Brunei domnea tăcerea, în timp ce Leesha pregătea ceaiul. Nu se scursese decât o mică parte a zilei, dar ea se simțea pe deplin secătuită. Cum putea spera să-și ducă tot restul vieții în Văiuga Tăietorului de Lemne?

Fortul Rizon e numai la o săptămână distanță, se gândi. *Cu mii de oameni. Acolo n-o s-audă nimeni minciunile lui Gared. Aș putea s-o caut pe Klarissa și*...

Și ce? Știa că totul nu era decât o fantezie. Chiar dacă găsea un Mesager care s-o ia cu el, gândul la cel puțin o săptămână petrecută pe drum, sub cerul liber, îi îngheța sângele în vene, iar rizonienii erau fermieri, n-aveau mare nevoie nici de scrisori, nici de fabricanți de hârtie. Poate că izbutea să-și găsească un

nou soț, dar ideea că avea să-și lege soarta de un alt bărbat îi oferea prea puțină alinare.

Îi duse Brunei ceaiul, în speranța că bătrâna avea un răspuns, dar Culegătoarea de Ierburi nu scoase nicio vorbă, mulțumindu-se să soarbă din ceai în tăcere, în vreme ce Leesha se lăsă în genunchi lângă scaunul ei.

— Ce-o să mă fac? întrebă. Nu mă pot ascunde aici la nesfârșit.

— Ba ai putea, răspunse Bruna. Oricât de mult s-ar lăuda Darsy, în cap nu i-a intrat decât o parte din tot ce-am învățat-o, și n-am învățat-o decât o parte din tot ce știu. Oamenii se vor întoarce la mine destul de curând, implorându-mă să-i ajut. Rămâi și, peste un an, sătenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se vor întreba cum s-ar fi putut descurca fără tine.

— Mama n-o să-mi îngăduie niciodată să fac asta, zise Leesha. E încă foarte hotărâtă să mă mărite cu Gared.

Bruna dădu din cap.

— E firesc. Nu s-a iertat niciodată fiindcă n-a purtat fiii lui Steave. E hotărâtă să te pună să-i îndrepți greșelile.

— N-o s-o fac. Mă dau nopții înainte de-a mă atinge Gared, zise Leesha.

Și înțelese, șocată, că voia într-adevăr să se țină de cuvânt.

— E un gest foarte curajos, draga mea, spuse Bruna, dar în tonul ei se simțea disprețul. Dai dovadă de foarte mult curaj lepădându-te de viață din cauza minciunii unui băietan și a fricii de mama ta.

— Nu mi-e frică de ea! exclamă Leesha.

— Ți-e frică doar să-i spui că nu vrei să te măriți cu băiatul care ți-a distrus reputația?

Leesha păstră mult timp tăcerea înainte de a da din cap.

— Ai dreptate, recunoscu ea.

Bruna mormăi.

Fata se ridică în picioare.

— Cred că cel mai bine e să termin cu toată povestea asta.

Bătrâna nu scoase niciun cuvânt.

În pragul ușii, Leesha se opri și se uită înapoi.

— Bruna? întrebă ea.

Tămăduitoarea mormăi iarăși.

— Cu ce-a păcătuit Stefny?

Bruna sorbi din ceai.

— Smitt are trei copii frumoși, răspunse apoi.

— Patru, o corectă Leesha.

Culegătoarea de Ierburi clătină din cap.

— Stefny are patru, zise ea. Smitt n-are decât trei.

Fata făcu ochii mari.

— Dar cum e cu putință? se miră. Stefny nu pleacă niciodată din tavernă decât ca să meargă la Casa Sfân…

Icni.

— Până și Bărbații Sfinți sunt tot bărbați, zise Bruna.

•

Leesha merse spre casă agale, încercând să-și aleagă cuvintele, dar, în cele din urmă, știu că n-aveau nicio importanță. Nu conta decât că n-avea să se mărite cu Gared, și mai conta și cum avea să primească mama ei vestea.

Când intră în casă, ziua se apropia de sfârșit. Gared și Steave urmau să se-ntoarcă de la pădure în curând. Voia să-ncheie înfruntarea înainte de sosirea celor doi.

— Ei, acum ai încurcat într-adevăr lucrurile, spuse mama ei cu acreală când o văzu intrând. Fiica mea, vagaboanda satului.

— Nu sunt vagaboandă, protestă Leesha. Gared a răspândit minciuni.

— Să nu-ndrăznești să dai vina pe el fiindcă tu n-ai fost în stare să-ți ții picioarele strânse! strigă Elona.

— Nu m-am culcat cu el.

— Hah! Elona se răsti la ea. Nu mă lua drept proastă, Leesha. Am fost și eu cândva tânără.

— Tu ai fost „tânără” în toate nopțile din săptămâna asta, și Gared tot mincinos e, ripostă Leesha.

Elona o pălmui, trântind-o la podea.

— Să nu-ndrăznești să-mi vorbești mie așa, curvă mică! strigă.

Leesha rămase neclintită, știind că, dacă se mișca, mama ei avea s-o lovească iarăși. Avea impresia că obrazul îi era în flăcări.

Văzându-și fiica umilită, Elona respiră adânc și păru să se calmeze.

— N-are importanță, spuse. Am fost întotdeauna de părere că trebuie să fii dată jos pe de piedestalul pe care te-a cocoțat taică-tu. O să te măriți cu Gared destul de curând, iar lumea se va sătura până la urmă de toate șoaptele astea.

Leesha își oțeli voința.

— Nu mă mărit cu el, spuse. E-un mincinos, și n-o să-l iau de bărbat.

— Oh, ba da.

— Ba nu, zise Leesha, și propriile ei vorbe îi dădură destul curaj ca să se ridice în picioare. N-o să rostesc cuvintele, și n-ai cum să mă silești s-o fac.

— Asta rămâne de văzut, zise Elona, scoțându-și cingătoarea.

Era o fâșie groasă de piele, cu cataramă de metal, pe care-o purta întotdeauna lăsând-o să-i atârne lejer în jurul taliei. Leesha se gândea că și-o punea numai ca să-i fie la-ndemână când voia s-o bată.

Elona se apropie de ea, și fata scoase un țipăt și se retrase în bucătărie înainte de a-și da seama că era ultimul loc în care-ar fi trebuit să se ducă. N-avea decât o singură ușă.

Urlă când catarama îi sfâșie rochia și spatele. Elona își roti din nou brațul, și Leesha, disperată, se aruncă asupra ei. Când se rostogoleau amândouă pe podea, auzi ușa deschizându-se, apoi glasul lui Steave. În același timp, dinspre atelier veni un strigăt întrebător.

Elona profită de distragerea atenției, trăgându-i fiicei ei un pumn în plină față. Apoi sări cât ai clipi în picioare, și cureaua căzu din nou ca un bici asupra lui Leesha, smulgându-i de pe buze alt țipăt.

— Ce Miezului se petrece? strigă cineva din pragul ușii.

Leesha își ridică privirea și-și văzu tatăl, care se străduia să intre în bucătărie, fiind blocat de brațul puternic al lui Steave.

— Dă-te la o parte! urlă Erny.

— E între ele două, rânji Steave.

— Asta e casa mea și tu ești oaspete aici! strigă Erny. Dă-te la o parte!

Fiindcă Steave nu se clinti, îi trase un pumn.

Toată lumea înlemni. Nu era clar dacă Steave simțise sau nu lovitura. Sparse tăcerea lăsată brusc cu un hohot de râs, împingându-l pe Erny cu nepăsare și făcându-l să zboare în camera comună.

— Rezolvați-vă neînțelegerile în intimitate, doamnelor, spuse Steave, făcând cu ochiul și închizând ușa bucătăriei în timp ce mama lui Leesha o lovea din nou.

•

În camera din spate a atelierului tatălui ei, Leesha plângea fără zgomot, tamponându-și cu delicatețe tăieturile și vânătăile. Dacă ar fi avut ierburile potrivite, ar fi putut face mai mult, dar n-avea decât apă caldă și o cârpă.

Fugise în atelier imediat ce i se încheiase chinul, încuind ușile din interior și neluând în seamă nici măcar ciocăniturile ușoare ale tatălui ei. După ce-și curăță rănile și-și pansă cele mai adânci tăieturi, se încovrigă pe podea, tremurând de durere și de rușine.

— O să te măriți cu Gared în ziua-n care-ncepi să sângerezi, îi promisese Elona, sau o să fac asta zi de zi, până la nuntă.

Leesha știa că vorbea serios și mai știa și că, din pricina vorbelor răspândite de Gared, multă lume avea să fie de partea mamei ei, insistând în favoarea măritișului și neluându-i în seamă vânătăile, așa cum se întâmplase de multe alte ori.

N-o s-o fac, își făgădui. *O să mă dau nopții mai întâi.*

Exact în clipa aceea, o crampă îi sfâșie măruntaiele. Gemu și-și simți coapsele umezindu-se. Înspăimântată, se tamponă cu o cârpă curată, rugându-se cu ardoare, dar pe cârpă, ca o glumă crudă a Ziditorului, era sânge.

Leesha țipă. Din casă se auzi un țipăt de răspuns.

Cineva bătu în ușă.

— Leesha, te simți bine? strigă tatăl ei.

Ea rămase tăcută, continuând să privească îngrozită sângele. Trecuseră doar două zile de când se ruga să-l vadă apărând? Acum se uita la el de parc-ar fi venit din Miez.

— Leesha, deschide imediat ușa, sau o să plătești pentru asta toată noaptea! zbieră Elona.

Ea n-o luă în seamă.

— Leesha, dacă nu-ți asculți mama și nu descui ușa cât număr pân’ la zece, jur c-o sparg! tună Steave.

Când începu să numere, pe Leesha o cuprinse spaima. Nu se îndoia că putea să spintece ușa de lemn masiv dintr-o singură lovitură și că avea s-o facă. Alergă la cealaltă ușă și o deschise dintr-o smucitură.

Era aproape întuneric. Cerul era de un violet intens și, ca să măsori timpul rămas până când avea să se scufunde sub orizont ultima felie de soare, nu mai era nevoie decât de câteva minute.

— Cinci! strigă Steave. Patru! Trei!

Leesha își ținu răsuflarea și ieși în fugă din casă.

6.

Secretele focului

319 DÎ

Leesha își săltă fustele cât mai mult și alergă din toate puterile, dar de coliba Brunei o despărțea mai bine de un kilometru și jumătate și, în adâncul inimii ei, știa că n-avea s-ajungă nicidecum la timp. Strigătele familiei sale îi răsunau în urmă, acoperite de bătăile propriei inimi și de bufniturile propriilor pași.

Simțea un junghi ascuțit în coaste, iar spatele și coapsele îi erau în flăcări după loviturile de centură primite de la Elona. Se împletici și-și zgârie mâinile proptindu-se în ele. Se sili să se ridice, ignorându-și durerea și alergând mai departe purtată doar de voință.

La jumătatea drumului către Culegătoarea de Ierburi, lumina păli și noua noapte chemă demonii din Miez. Fuioare de ceață întunecată prinseră să se înalțe, întrepătrunzându-se în forme colțuroase, nepământene.

Leesha nu voia să moară. Acum o știa; dar aflase prea târziu. Și, chiar dacă ar fi vrut să se-ntoarcă, în momentul acela casa ei era mult mai departe decât coliba Brunei, iar între ele nu se afla nimic. Erny își construise înadins locuința la mare distanță de celelalte, după ce se plânsese lumea de mirosul chimicalelor sale. Singura ei șansă era să-și continue drumul către coliba Brunei de la marginea pădurii, unde se adunau în forță demonii lemnului.

Câțiva miezingi o loviră în trecere, dar erau încă lipsiți de substanță și nu izbutiră să-i facă niciun rău. Când îi trecură ghearele lor prin sâni simți o răceală, de parc-ar fi fost atinsă de o fantomă, dar nici urmă de durere, așa că nu-și încetini goana.

Atât de aproape de pădure nu erau demoni ai focului. Demonii lemnului îi ucideau imediat ce le apăreau în fața ochilor. Flăcările pe care le scuipau puteau aprinde un demon al lemnului, deși focul obișnuit nu reușea. Un demon al vântului se materializă chiar în fața ei, dar Leesha îl ocoli, și picioarele lui,

de forma unor fuse, nu puteau s-o urmărească alergând. Urlă la ea când îi trecu în fugă pe alături.

Întrezări, drept în fața ei, o lumină; felinarul agățat la ușa din față a Brunei. Cu ultimele puteri, se avântă din nou, atât de repede cât era în stare, strigând:

— Bruna! Bruna, te rog, deschide-ți ușa!

Nu primi niciun răspuns, și ușa rămase închisă, dar drumul era liber, și îndrăzni să spere că putea să reușească.

În clipa aceea i se puse în cale un demon al lemnului, înalt de doi metri și jumătate.

Și speranța pieri.

•

Demonul slobozi un răget, arătându-și șirurile de dinți ca niște cuțite de bucătărie. Steave părea pipernicit pe lângă creatura toată numai mușchi groși, răsuciți, acoperiți de o carapace noduroasă, ca scoarța de copac.

Leesha trasă o glifă în aerul din fața ei, rugându-se în tăcere să-i dea Ziditorul o moarte rapidă. Se spunea că demonii nu-ți devorau doar trupul, ci și sufletul. Presupuse că urma să afle dacă era sau nu adevărat.

Demonul se apropie de ea maiestuos, micșorând continuu distanța care-i despărțea și așteptând să vadă încotro avea să-ncerce să fugă. Leesha știa că asta ar fi trebuit să facă, dar, chiar dacă n-ar fi fost încremenită de spaimă, n-avea unde fugi. Miezingul stătea între ea și singura speranță de a-și găsi un adăpost.

Ușa din față a colibei Brunei se deschise scârțâind, revărsând mai multă lumină în curte. Bătrâna apăru târșindu-și picioarele, și demonul se-ntoarse spre ea.

— Bruna! strigă Leesha. Rămâi dincolo de glife! În curte e un demon!

— Scumpo, ochii mei nu mai sunt ce erau, răspunse Bruna, dar nu pot să ratez o fiară atât de urâtă.

Făcu încă un pas, trecând peste glife. Leesha țipă când demonul se năpusti urlând spre bătrână.

Bruna rămase pe loc în timp ce demonul alerga, în patru labe, cu o viteză înspăimântătoare. Își duse mâna în șal, scoase un obiect mic și-l atinse de flacăra felinarului de la ușă. Leesha îl văzu aprinzându-se.

Miezingul aproape că sărise asupra ei când Bruna își trase mâna către spate și aruncă. Obiectul se despică răbufnind și acoperind demonul cu foc lichid. Vâlvătaia lumină noaptea și, chiar de la câțiva metri distanță, fata simți un val de căldură izbindu-i fața.

Demonul urlă cu tot avântul pierdut când se prăvăli la pământ, rostogolindu-se prin țărână în încercarea disperată de a se stinge. Focul se ținea de el cu încăpățânare, făcându-l să se zvârcolească zbierând.

— Ar fi mai bine să vii înăuntru, Leesha, o sfătui Bruna, ca să nu răcești cumva.

•

Înfășurată într-un șal de-al bătrânei, Leesha stătea fixând cu privirea aburul înălțat din ceaiul pe care n-avea niciun chef să-l bea. Urletele demonului lemnului își pierduseră de mult puterea, devenind scâncete înainte de a se stinge cu desăvârșire. Își imagină resturile lui arzând mocnit în curte și gândul o îngrețoșă.

Bruna se așezase în balansoarul ei, fredonând încetișor și mânuind cu îndemânare o pereche de andrele. Leesha nu înțelegea cum putea fi atât de calmă. Avea impresia că ea însăși n-avea să se mai liniștească niciodată.

Bătrâna Culegătoare de Ierburi o examinase în tăcere, mormăind din când în când în vreme ce-i ungea și-i bandaja rănile, printre care câteva cu care se alesese în timpul fugii. Îi arătase și cum să facă, din pânză curată, un tampon și cum să și-l pună ca să-i absoarbă scurgerea de sânge dintre picioare, și o prevenise că trebuia să-l schimbe foarte des.

Dar acum Bruna stătea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit, păcănitul andrelelor ei și trosnetul focului fiind singurele zgomote din încăpere.

— Cu ce-ai aruncat în miezing? întrebă Leesha când nu mai putu suporta tăcerea.

— Cu foc demonic lichid, răspunse bătrâna. Greu de făcut. Și foarte periculos. Dar, din tot ce știu, e singurul lucru care poate opri un demon al lemnului. Flăcările obișnuite nu atacă lemnoșii, dar focul demonic lichid îi arde tot atât de mistuitor ca focul scuipat.

— Nu știam că există ceva care poate ucide un miezing, zise Leesha.

— Ți-am mai spus, fetico, că noi, Culegătoarele de Ierburi, suntem păstrătoarele științei lumii vechi. Bruna mormăi și scuipă pe podea. Sau, oricum, foarte puține dintre noi. S-ar putea să fiu ultima care cunoaște rețeta asta infernală.

— De ce nu le-o dezvăluiți și altora? întrebă Leesha. Am putea scăpa de demoni pentru totdeauna.

Bruna chicoti.

— Să scăpăm? Am putea să scăpăm totul de sub control și să ardem satul din temelii, asta ar fi cu putință. Sau am da foc pădurii. Nicio dogoare cunoscută de noi nu poate face mai mult decât să gâdile un demon al focului, sau decât s-oprească pentru scurtă vreme un demon al pietrei. Nicio flacără nu se poate înălța mai mult decât zboară un demon al vântului, și nici nu poate aprinde un lac sau un iaz, ajungând la un demon al apei.

— Totuși, insistă Leesha, ceea ce ai făcut în noaptea asta arată cât de util poate fi. Mi-ai salvat viața.

Bătrâna dădu din cap.

— Păstrăm cunoștințele lumii vechi pentru ziua când va fi din nou nevoie de ele, dar acestea sunt primite odată cu o mare responsabilitate. Dacă istoria vechilor războaie ale omenirii ne spune ceva, atunci ne-nvață că bărbaților nu li se pot încredința secretele focului. De aceea li se încredințează Culegerea Ierburilor întotdeauna numai femeilor, continuă ea. Bărbații nu pot stăpâni o asemenea putere fără s-o folosească. Eu, draga mea, îi vând lui Smitt artificii și pocnitori pentru festivaluri, dar nu-i spun cum se fac.

— Darsy e femeie, zise Leesha, dar nici pe ea n-ai învățat-o niciodată.

Bruna râse zgomotos.

— Chiar dacă vaca ar fi destul de deșteaptă ca s-amestece chimicalele fără să-și dea foc, gândirea ei tot nu s-ar deosebi, practic, de a unui bărbat. Nu mă trage inima s-o-nvăț pe ea să pregătească foc demonic sau pulbere de foc mai mult decât mă trage să-l învăț pe Steave.

— Mâine vor veni să mă caute, spuse Leesha.

Tămăduitoarea arătă către ceaiul ei, care se răcea.

— Bea-l, îi porunci. De ziua de mâine o să ne ocupăm mâine.

Leesha o ascultă, simțind acreala cânepii și amăreala durantei în timp ce amețeala se revărsa asupra ei ca un val. Își dădu vag seama că scăpa cana din mână.

•

Dimineața aduse cu ea durerea. Bruna puse în ceaiul Leeshei sunătoare, ca să-i facă mai puțin dureroase vânătăile și crampele abdominale, dar licoarea îi răvăși simțurile. Avea senzația că plutea deasupra patului pe care era întinsă, însă brațele și picioarele păreau să-i fie grele, ca de plumb.

Erny sosi la scurt timp după ivirea zorilor. Izbucni în plâns când își văzu fiica, apoi îngenunche lângă pat și o strânse în brațe cu putere.

— Credeam că te-am pierdut, suspină el.

Leesha întinse o mână fără vlagă, trecându-și degetele prin părul lui rărit.

— Nu e vina ta, șopti.

— Ar fi trebuit s-o-nfrunt pe mama ta cu multă vreme în urmă, spuse el.

— Asta se-nțelege de la sine, mormăi Bruna, ridicându-și ochii de la împletitura ei. Niciun bărbat n-ar trebui să-și lase nevasta să-l calce astfel în picioare.

Neavând alt răspuns, Erny dădu din cap. Fața i se schimonosi și în spatele ochelarilor îi apărură lacrimi.

Se auzi o bătaie în ușă. Bruna se uită la Erny, care se duse să deschidă.

— E aici? auzi Leesha vocea mamei sale, și crampele deveniră mai puternice.

Se simțea prea slăbită ca să mai lupte. Nu găsi nici măcar destulă putere ca să se ridice în picioare.

Elona apăru o clipă mai târziu, urmată de Gared și de Steave, ca o pereche de ogari.

— Aici erai, neisprăvito! strigă ea. Știi în ce hal m-ai speriat când ai fugit așa, în noapte? Am pus jumătate de sat să te caute! Ar trebui să-ți trag o bătaie soră cu moartea!

— Nimeni nu bate pe nimeni, Elona, spuse Erny. Dacă are cineva vreo vină, atunci vina aia îți aparține.

— Taci, Erny, îl repezi Elona. Din cauza ta e atât de încăpățânată, ai răsfățat-o tot timpul.

— N-o să tac, zise el, postându-se în fața soției sale.

— Ba da, dacă știi ce e bine pentru tine, îl preveni Steave, strângându-și pumnul.

Erny se uită la el și înghiți în sec, cu greutate.

— Nu mi-e frică de tine, spuse, dar cuvintele sale sunară ca un chițăit.

Gared chicoti.

Steave îl înșfăcă pe Erny de pieptul cămășii, săltându-l cu mult deasupra podelei cu o singură mână în timp ce-și trăgea spre spate pumnul cât un jambon.

— Nu te mai purta ca un prost, îi spuse Elona, iar tu, adăugă, întorcându-se spre Leesha, vii cu noi acasă în clipa asta.

— Ea nu pleacă nicăieri, spuse Bruna, lăsându-și jos împletitura și proptindu-se în toiag ca să se ridice în picioare. Singurii care pleacă de-aici sunteți voi trei.

— Taci, vrăjitoare bătrână, spuse Elona. Nu te las să distrugi viața fiicei mele cum ai distrus-o pe-a mea.

Bruna pufni.

— Ți-am turnat eu ceai de rodiu pe gât și te-am silit să-ți desfaci picioarele prin tot satul? Nenorocirea ta e urmarea faptelor tale. Acum ieși din coliba mea.

Elona se răsti la ea.

— Și dacă nu ies, ce faci? o provocă.

Bruna o privi cu un zâmbet fără dinți și-și trânti piciorul peste laba piciorului ei, smulgându-i un țipăt. Apoi îi trase un toiag peste pântec, făcând-o să se îndoaie de mijloc și întrerupându-i brusc răbufnirea.

— Ei, alta acum! strigă Steave.

Îl aruncă pe sărmanul Erny într-o parte și se repezi la bătrână, împreună cu Gared.

Bruna nu păru mai îngrijorată decât în clipa atacului demonului. Își duse mâna în șal și scoase un pumn plin de pulbere pe care-o le-o suflă celor doi în față.

Gared și Steave căzură la podea, acoperindu-și fețele cu mâinile și urlând.

— Acolo de unde l-am luat pe ăsta, mai e și altul, Elona, zise Bruna. Vă orbesc pe toți înainte de a mai primi alte porunci în casa mea.

Elona o porni în grabă către ușă, în patru labe, acoperindu-și fața cu brațul. Bruna izbucni în râs și o ajută să treacă pragul cu o lovitură puternică peste fund.

— Afară cu voi! strigă către Gared și Steave. Afară, până când nu vă dau foc!

Cei doi bărbați se urniră orbecăind și gemând de durere, cu fețele roșii scăldate în lacrimi. Bruna îi pocni cu toiagul, îndrumându-i către ușă ca pe un câine care-a făcut pipi pe podea.

— Dacă vă-ntoarceți, e pe barba voastră! strigă bătrâna în urma lor, râzând nebunește când ieșeau în fugă din curte.

•

Ceva mai târziu, se auzi o altă bătaie în ușă. Leesha se ridicase între timp din pat, dar era încă slăbită.

— Ce mai e acum? se răsti Bruna. N-am mai avut atâția oaspeți într-o singură zi de când mi s-au pleoștit sânii!

Se duse la ușă cu pași apăsați și o deschise ca să dea cu ochii de Smitt, frângându-și nervos mâinile. Ea îl privi mijindu-și ochii.

— Eu m-am retras, spuse. Du-te după Darsy.

Dădu să-nchidă ușa.

— Așteaptă, te rog, o imploră bărbatul, întinzând mâna ca să țină ușa deschisă.

Bruna se încruntă, și el își retrase brațul ca și cum s-ar fi ars.

— Aștept, zise ea morocănoasă.

— E vorba de Ande, spuse Smitt, vorbind despre unul dintre oamenii răniți în timpul atacului din săptămâna aceea. Rana din pântecul lui s-a infectat, așa că Darsy l-a tăiat, și acum pierde sânge pe la ambele capete.

Bruna scuipă pe cizmele lui.

— Ți-am spus c-așa o să se-ntâmple.

— Știu, recunoscu Smitt. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te-ascult. Te rog să te-ntorci. O să fac orice-mi ceri.

Bruna mârâi.

— N-o să-l pun pe Ande să plătească pentru prostia ta, zise. Dar o să te pun să te ții de cuvânt, să nu crezi nicio clipă că n-o s-o fac!

— Orice dorești, făgădui din nou Smitt.

— Erny! se răsti Bruna. Adu-mi pânza cu ierburi. O s-o care Smitt. Tu o să-ți ajuți fiica. Mergem în sat.

Leesha făcu drumul sprijinindu-se de brațul tatălui ei. Se temea să nu-i întârzie pe ceilalți, dar, chiar și așa slăbită cum era, putea să țină pasul cu mersul târșit al Brunei.

— Ar trebui să te pun să mă duci în spate, îi spuse Culegătoarea de Ierburi lui Smitt, țâfnoasă. Picioarele mele bătrâne nu mai sunt atât de iuți cum erau cândva.

— Te duc, dacă vrei, acceptă el.

— Nu fi idiot, îl repezi tămăduitoarea.

În fața Casei Sfinte se adunase jumătate din sat. La apariția Brunei, se auzi un oftat general de ușurare, iar la vederea Leeshei, cu rochia sfâșiată și cu vânătăi, se deslușiră o mulțime de șoapte.

Bătrâna nu dădu nimănui nicio atenție, împingând oamenii din calea ei cu toiagul și intrând direct în clădire. Leesha îi văzu pe Gared și pe Steave zăcând pe paturi, cu cârpe umede pe ochi, și își înghiți un zâmbet batjocoritor. Bruna îi explicase că piperul și pungulița cu care-i împroșcase n-aveau să le provoace o vătămare permanentă, dar spera că Darsy nu știa destul de multe ca să le-o spună. De lângă cei doi, Elona o săgeta din priviri.

Bruna se duse direct la patul lui Ande. Bărbatul era scăldat în sudoare și puțea. Pielea i se îngălbenise și cârpa înfășurată în jurul șalelor lui era pătată de sânge, de urină și de fecale. Bruna se uită la el și scuipă. Darsy stătea în apropiere. Se vedea limpede că plânsese.

— Leesha, desfășoară ierburile, porunci Bruna. Avem treabă.

Darsy se apropie în grabă, întinzând mâna să ia pânza de la Leesha.

— Pot să fac eu asta, spuse. Tu pari gata să leșini.

Leesha trase sulul, ferindu-l de ea, apoi îl lăsă jos și-l derulă, dând la iveală numeroasele buzunare cu plante.

— Ăsta e locul meu, spuse.

— Leesha e acum ucenica mea! strigă Bruna, ca s-o audă toți cei de față. Și continuă, uitându-se în ochii Elonei. Promisiunea ei pentru Gared se anulează, și o să-mi slujească șapte ani și-o zi! Oricine are de spus vreo vorbă rea despre asta, sau despre ea, să caute-ntâi bubele din capul lui!

Elona deschise gura, dar Erny întinse un deget spre ea.

— Taci! se răsti.

Ei i se bulbucară ochii și tuși, înghițindu-și cuvintele. Erny dădu din cap, apoi se apropie de Smitt. Cei doi se retraseră să stea de vorbă într-un colț, cu voci scăzute.

Muncind lângă Bruna, Leesha pierdu șirul timpului. Când încercase să-nlăture puroiul din rana făcută de demon, Darsy ciupise din greșeală intestinul lui Ande, otrăvindu-l cu propriile lui necurățenii. Bruna înjura fără întrerupere în vreme ce se străduia să repare vătămarea, și o trimitea pe Leesha, în mare grabă, să curețe instrumentele, să aducă ierburi și să prepare poțiuni. În timp ce-și vedea de treabă, o învăța, explicându-i ce greșise Darsy și cum îi corecta ea greșelile, iar fata o asculta cu atenție.

În cele din urmă, după ce făcuseră tot ce puteau face, cusură rana și o înfășurară în bandaje curate. Drogat, Ande rămase adâncit într-un somn adânc, dar părea să respire cu mai multă ușurință, iar pielea lui avea o culoare mai apropiată de cea normală.

— O să-și revină? întrebă Smitt, în timp ce Leesha o ajuta pe Bruna să se ridice în picioare.

— Nu mulțumită ție sau lui Darsy, se răsti bătrâna. Dar, dacă nu rămâne aici și face ce i se spune, n-o să moară din asta.

În drum spre ușă, Bruna se apropie de paturile pe care zăceau Gared și Steave.

— Luați-vă bandajele alea prostești de pe ochi și nu vă mai văicăriți.

Gared se supuse primul și lumina îl făcu să strângă din ochi.

— Pot să văd! strigă.

— Normal că poți, idiot cu creieri de lemn, zise Bruna. Satul are nevoie de cineva care să mute lucrurile grele dintr-un loc în altul, și nu poți face asta când ești orb. Își agită bățul către el. Dar, dacă-mi mai traversezi glifele, orbirea o să fie cea mai mică dintre grijile tale!

Gared păli și dădu din cap.

— Bun, zise Bruna. Acum spune adevărul: Ai luat floarea lui Leesha?

Gared se uită în jur, înspăimântat. În cele din urmă, își lăsă ochii în jos.

— Nu, spuse. A fost o minciună.

— Vorbește mai tare, băiete, se răsti Bruna. Sunt femeie bătrână și urechile mele nu mai sunt ce-au fost cândva.

Apoi, vrând s-o audă toată lumea, îl întrebă din nou, cu voce mai puternică.

— Ai luat floarea lui Leesha?

— Nu! strigă Gared, cu fața înroșindu-i-se chiar mai tare decât i-o înroșise pulberea orbitoare.

Și șoaptele se răspândiră apoi prim mulțime ca focul.

Steave, care-și scosese între timp propriul bandaj, își pocni fiul cu putere peste ceafă.

— Pentru asta o să plătești ca-n Miez când ajungem acasă, mârâi el.

— Dar nu în casa mea, zise tatăl Leeshei.

Elona îi aruncă o privire tăioasă, dar Erny o ignoră și arătă cu degetul mare spre Smitt.

— E loc pentru voi doi la han, adăugă.

— Veți munci ca să vi-l plătiți, sublinie Smitt, și veți pleca peste-o lună, chiar dacă între timp nu veți izbuti să vă construiți decât un șopron.

— E ridicol, spuse Elona. Nu pot să muncească pentru camera lor și să-și mai construiască și casă într-o lună!

— Cred că tu ai propriile tale griji, zise Smitt.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Vrea să spună că ai de luat o hotărâre, zise Erny. Fie-nveți să respecți legămintele căsătoriei, fie-i cer Veghetorului s-o anuleze și pleci cu Steave și cu Gared în șopronul lor.

— Glumești, spuse ea.

— Niciodată n-am vorbit mai serios, răspunse Erny.

— Dă-l Miezului, zise Steave. Vino cu mine.

Elona îl privi pieziș.

— Ca să trăiesc într-un șopron? exclamă ea. Vezi să nu.

— Atunci ai face bine să te-ndrepți spre casă, o sfătui Erny. O să ai nevoie de ceva timp ca să-nveți să te descurci în bucătărie.

Elona se încruntă, și Leesha știu că lupta tatălui ei abia începea, însă mama ei plecă, așa cum fusese îndemnată, și asta spunea mult despre șansele lui.

Erny își sărută fiica.

— Sunt mândru de tine. Și sper că, într-o bună zi, te voi face și eu mândră de mine.

— Oh, tati, răspunse ea. Sunt deja.

— Atunci o să vii acasă? întrebă el, plin de speranță.

Leesha se uită din nou la Bruna, apoi din nou la el, și negă cu un gest.

El dădu din cap, apoi o îmbrățișă iarăși.

— Înțeleg.

7.

Rojer

318 DÎ

Mama lui Rojer mătura în han, cu el pe urme, imitându-i mișcările ample cu mica lui mătură care foșnea la trecerea dintr-o parte într-alta. Ea îi zâmbi, ciufulindu-i părul de un roșu strălucitor, iar băiatul îi răspunse cu o privire radioasă. Avea trei ani.

— Mătură în spatele vetrei, Rojer, spuse ea, și copilul se grăbi să-i dea ascultare, lovind cu paiele măturii în crăpăturile dintre vatră și perete, de unde trimise în zbor rumeguș și bucăți de scoarță de copac.

Cu mătura ei, mama lui adună cu grijă totul într-un morman.

Ușa se deschise brusc, și tatăl lui Rojer intră cu o grămadă de lemne. Traversă încăperea lăsând în urmă alte fărâme de lemn și de țărână.

— Jessum! strigă mama lui Rojer. Abia am măturat aici!

— Eu am ajutat-o! anunță zgomotos copilul.

— Așa e, încuviință femeia, iar tatăl tău face mizerie.

— Vrei să rămânem fără lemne în toiul nopții, cu ducele și suita lui la etaj? întrebă Jessum.

— Înălțimea Sa n-o s-ajungă aici mai devreme de-o săptămână, protestă mama băiatului.

— E mai bine să ne facem treburile acum, cât e liniște în han, Kally, zise bărbatul. Nu-ți mai spun cât de mulți curtenii va aduce ducele, cum vor alerga încoace și încolo, de parcă Podul Peste Fluviu n-ar fi un sat mic, ci însuși Angiersul.

— Dacă vrei să faci ceva util, îi răspunse Kally, vezi că glifele de-afară au început să se scorojească.

Jessum dădu din cap.

— Am văzut, spuse. Lemnul s-a deformat în timpul ultimului val de frig.

— Maestrul Piter trebuia să le deseneze din nou acum o săptămână, zise Kally.

— Am vorbit cu el ieri. Pune pe toată lumea la lucru la pod, dar spune că vor termina înainte de sosirea ducelui.

— Nu pentru duce-mi fac eu griji, ripostă Kally. Poate că pe Piter nu l-o fi interesând decât să-l impresioneze, în speranța vreunui comision regesc, dar eu mă gândesc la lucruri mai simple, adică mă tem să nu-mi văd familia sfâșiată de miezingi peste noapte.

— Bine, bine, zise Jessum, înălțându-și palmele. O să vorbesc din nou cu el.

— Se părea că Piter are mai multă minte, continuă Kally. Rhinebeck nici măcar nu e ducele nostru.

— E singurul aflat destul de aproape ca să ne sară în ajutor când nu e timp de pierdut, răspunse Jessum. Euchor nu se sinchisește de Podul Peste Fluviu atâta vreme cât Mesagerii pot trece pe-aici și dările sunt plătite la timp.

— Lasă-ți ochii să vadă lumina, zise Kally. Rhinebeck vine tot fiindc-a adulmecat mirosul unor dări noi. O să plătim în două părți înainte de-a vedea Rojer încă o vară.

— Ce-ai vrea să facem? Să-nfuriem un duce aflat la numai o zi distanță de dragul unuia de care ne despart două săptămâni de drum către nord?

— N-am spus c-ar trebui să-l scuipăm în ochi, protestă Kally. Dar nu-nțeleg de ce-i mai important să-l impresionăm decât să ne glifăm casele.

— Am spus că mă duc, zise Jessum.

— Atunci du-te. E deja trecut de amiază. Și ia-l și pe Rojer cu tine. Poate că asta o să-ți aducă aminte ce e cu-adevărat important.

Jessum izbuti să nu se-ncrunte și se ghemui în fața fiului său.

— Vrei să vii să vezi podul, Rojer?

— Pescuim? întrebă băiatul.

Îl plăcea să pescuiască de pe marginea podului, împreună cu tatăl lui.

Jessum râse și-l luă în brațe.

— Nu azi, îi răspunse. Mama ta vrea să stăm de vorbă cu Piter.

Și-l urcă pe băiat pe umeri.

— Acum ține-te bine, îi spuse, și copilul se prinse de capul tatălui său, în timp ce acesta ieșea în goană pe ușă. Firele țepoase ale bărbii mijite pe obrajii lui zgâriau.

Până la pod n-aveau mult de mers. Podul Peste Fluviu era mic și pentru un cătun, doar o mână de case și de prăvălii, barăci pentru oștenii care încasau vama și hanul părinților lui. Băiatul își flutură degetele când trecură pe lângă casa vămii, și paznicii îi răspunseră cu același gest. Podul trecea peste Fluviul Despărțitor în locul unde albia se îngusta cel mai mult. Construit de generațiile trecute, avea două arce, acoperind o distanță de peste nouăzeci de metri, era destul de lat pentru o căruță mare, cu câte un cal de fiecare parte. O echipă de ingineri milnezi se ocupa în fiecare zi de întreținerea frânghiilor și a proptelelor. Drumul Mesagerilor – singurul drum – se întindea, cât vedeai cu ochii, într-o parte și-ntr-alta.

Maestrul Piter era în capătul opus, strigându-și instrucțiunile peste marginea podului. Rojer îi urmări privirea și-i văzu ucenicii agățați de funii trasând glife pe partea de dedesubt.

— Piter! strigă Jessum când ajunseră la jumătatea podului.

— Da, Jessum! răspunse Glifarul.

Jessum îl lăsă pe Rojer jos când el și Piter își strânseră mâinile.

— Podul arată bine, observă cel dintâi.

Piter înlocuise cele mai multe dintre simbolurile simple, trasate cu vopsea, cu o caligrafie complicată, gravată, lăcuită și lustruită.

Piter zâmbi.

— Ducele o să se scape-n pantaloni când o să-mi vadă glifele, declară el.

Jessum râse.

— Kally face curat în han chiar acum, în timp ce vorbim, spuse el.

— Faceți-l pe duce fericit și aveți viitorul asigurat, zise Piter. O vorbă de laudă rostită la urechile potrivite și ne putem face meseria în Angiers, nu-n cotlonul ăsta uitat de lume.

— „Cotlonul ăsta uitat de lume” e casa mea, se încruntă Jessum. Bunicul meu s-a născut în Podul Peste Fluviu și, dacă va fi după voia mea, și nepoții mei tot aici vor veni pe lume.

Piter dădu din cap.

— N-am vrut să te jignesc. Pur și simplu mi-e dor de Angiers.

— Atunci întoarce-te acolo. Drumul e deschis, și o singură noapte petrecută afară n-ar trebui să-l sperie pe un Glifar. Pentru asta n-ai nevoie de duce.

Piter clătină din cap.

— Angiersul e înțesat de Glifari. N-aș fi decât o altă frunză din pădure. Însă, dacă aș intra în grațiile ducelui, la ușa mea ar fi coadă.

— Ei, ceea ce mă-ngrijorează pe mine azi e ușa mea, spuse Jessum. Glifele se scorojesc și Kally nu crede că vor rezista peste noapte. Poți veni s-arunci o privire?

Piter răsuflă zgomotos.

— Ți-am spus ieri…, începu el, dar Jessum îl întrerupse.

— Știu ce mi-ai spus, Piter, dar eu îți spun că nu-i de-ajuns. N-o să-mi las băiatul să doarmă la adăpostul unor glife șubrezite, ca să le poți tu face pe cele de pe pod puțin mai artistice. Nu poți măcar să le peticești pentru noaptea asta?

Meșterul scuipă.

— Asta o poți face și tu, Jessum. Urmărești pur și simplu liniile. Îți dau vopsea.

— Rojer trasează glife mai bune decât ale mele, și asta nu e tot. Mai rău o să le stric și, chiar dac-o să scap de miezingi, o să m-omoare Kally.

Piter se încruntă, nemulțumit. Era pe punctul să răspundă când de pe drum se auzi un strigăt.

— Hei, Podul Peste Fluviu!

— Geral! exclamă Jessum.

Rojer își ridică privirea, brusc interesat când recunoscu silueta mătăhăloasă a Mesagerului. La vederea lui, îi lăsă gura apă. Geral îi aducea întotdeauna câte ceva dulce.

Alături de el călărea un alt om, un străin, dar veșmintele lui pestrițe, de saltimbanc, îl liniștiră pe băiat. Își aduse aminte cum cântase și cum dansase ultimul Saltimbanc, și cum mersese în mâini, cu capul în jos, și țopăi cu entuziasm. Lui Rojer îi plăceau Saltimbancii mai mult decât orice altceva.

— Micul Rojer, care-a crescut cu cincisprezece centimetri! strigă Geral, oprindu-și calul și sărind din șa ca să-l salte pe băiat în brațe.

Era înalt, cu trupul ca un butoi pentru apa de ploaie, cu fața rotundă și barba căruntă. Băiatul se temuse cândva de el, cu cămașa lui din metal și cu buza de jos purtând cicatricea lăsată de un demon și părând tot timpul țuguiată într-o expresie a furiei, dar frica aceea nu mai exista. Geral îl gâdilă, și el râse.

— Care buzunar? îl întrebă Mesagerul, ținându-l la o lungime de braț distanță.

Rojer îl arătă imediat cu degetul. Geral ținea întotdeauna dulciurile în același loc.

Mesagerul voinic râse, scoțând o bucată de zahăr rizonian înfășurată într-o foaie de porumb răsucită.

Copilul scoase un strigăt strident și se trânti în iarbă ca s-o desfășoare.

— Ce te-aduce de data asta la Podul Peste Fluviu? îl întrebă Jessum pe Mesager.

Saltimbancul făcu un pas înainte, măturându-și mantia către spate când făcu o plecăciune. Era înalt, cu părul lung, decolorat de soare până ce devenise auriu și cu barba castanie. Avea fălcile perfect pătrate și tenul bronzat. Peste hainele pestrițe, purta o tunică de zale fine, având ca blazon un mănunchi de frunze verzi pe fond cafeniu.

— Arrick Viers Dulce, se prezentă el. Maestru Saltimbanc și herald al Înălțimii Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, păzitor al fortăreței pădurii, purtător al coroanei de lemn și Stăpân al întregului Angiers. Am venit să inspectez satul înainte de vizita Înălțimii Sale de săptămâna viitoare.

— Heraldul ducelui e un Saltimbanc? îl întrebă Piter pe Geral, înălțând dintr-o sprânceană.

— Pentru cătune nu există nimic mai bun, răspunse Geral, făcând cu ochiul. E mai puțin probabil ca sătenii să-njunghie un om care îi anunță că s-au mărit dările dacă face giumbușlucuri pentru copiii lor.

Arrick îi aruncă o privire încruntată, dar Geral se mulțumi să râdă.

— Fii bun și adu-l încoace pe hangiu, să ne ia caii, îi spuse Arrick lui Jessum.

— Eu sunt hangiul, răspunse tatăl lui Rojer, întinzându-i mâna. Hanul Jessum. Apoi arătă către copil cu o mișcare a capului. El e băiatul meu, Rojer.

Arrick ignoră mâna întinsă și copilul, scoțând în schimb ca prin farmec o lună de argint și aruncând-o spre el cu un bobârnac. Jessum prinse moneda și o privi curios.

— Caii, spuse apăsat Arrick.

Jessum se încruntă, dar puse banul în buzunar și se îndreptă spre animale. Geral luă hățurile calului său și-i făcu semn să se-ndepărteze.

— Tot mai trebuie să te uiți la glifele mele, Piter, zise Jessum. O să-ți pară rău dacă voi fi nevoit s-o trimit pe Kally să țipe la tine pentru asta.

— S-ar părea că la pod mai e încă nevoie de multă muncă până la sosirea înălțimii Sale, observă Arrick.

La asta, Piter își îndreptă ușor spatele și-i aruncă lui Jessum o privire acră.

— Maestre Saltimbanc, vrei să dormi la noapte dincolo de glifele mele scorojite?

Pielea bronzată a lui Arrick păli.

— Mă uit eu la ele, dacă vrei, zise Geral. Pot să le peticesc dacă nu sunt prea stricate, iar dacă sunt, o să-l aduc eu însumi pe Piter.

Izbi cu sulița în pământ și-i aruncă Glifarului o privire aspră. Piter făcu ochii mari și dădu din cap, în semn că înțelesese.

Geral îl luă pe Rojer în brațe și-l urcă pe uriașul său cal de luptă.

— Ține-te bine, băiete, spuse, o să facem o plimbare.

Copilul râse și se ținu de coama bidiviului, în timp ce tatăl lui și Geral duceau caii către han. Arrick mergea înaintea lor cu pași mari, ca un bărbat urmat de servitori.

Kally aștepta în ușă.

— Geral! strigă ea. Ce surpriză plăcută!

— Și ea cine e? întrebă Arrick, cu mâinile zburându-i cât ai clipi ca să-și netezească părul și hainele.

— E Kally, răspunse Jessum. Soția mea, adăugă apoi, văzând că sclipirea din ochii Saltimbancului nu se stinsese.

Arrick păru să nu-l audă, se îndreptă spre ea cu pași mari și-și aruncă mantia multicoloră spre spate când făcu o plecăciune.

— E o plăcere, doamna mea, spuse, sărutându-i mâna. Sunt Arrick Viers Dulce, Maestru Saltimbanc și herald al Înălțimii Sale, Ducele Rhinebeck al Treilea, păzitor al fortăreței pădurilor, purtător al coroanei de lemn și Stăpân al întregului Angiers. Înălțimea Sa va fi încântat să vadă o asemenea frumusețe când va vizita acest han excelent.

Kally își acoperi gura și obrajii palizi i se colorară ca să fie pe potriva părului ei roșu. Îi răspunse cu o reverență stângace.

— Trebuie să fii obosit, ca și Geral, spuse. Veniți înăuntru, vă servesc c-o supă caldă până e gata cina.

— Am fi încântați, bună doamnă, zise Arrick, înclinându-se iarăși.

— Kal, Geral a făgăduit că se uită la glifele noastre înainte de lăsarea întunericului, spuse Jessum.

— Ce? întrebă ea, dezlipindu-și ochii de frumosul zâmbet al Saltimbancului. Oh, bine, priponiți voi doi caii și ocupați-vă de asta cât timp îi arăt eu Maestrului Arrick o cameră și-ncep să pregătesc cina.

— Minunată idee, spuse Arrick, oferindu-i brațul când intrară în han.

— Nu-l scăpa din ochi când e lângă soția ta, murmură Geral. I se spune „Viers Dulce” fiindcă glasul lui pune picuri de dulceață între picioarele oricărei femei, și n-am auzit să-l fi oprit vreodată vreun legământ de cununie.

Jessum se încruntă.

— Rojer, spuse, coborând băiatul de pe cal, fugi înăuntru și stai cu mami.

Copilul dădu din cap și o luă la fugă imediat ce atinse pământul.

•

— Ultimul Saltimbanc mânca foc, zise Rojer. Tu poți să mănânci foc?

— Pot, răspunse Arrick, și-l scuip înapoi, asupra ta, ca un demon.

Băiatul bătu din palme și el se-ntoarse să se uite la Kally, care se aplecase în spatele tejghelei și umplea pentru el o cană cu bere. Își lăsase părul liber pe umeri.

Rojer îl trase din nou de mantie. Saltimbancul încercă să și-o strângă, ca să nu mai ajungă la ea, dar băiatul tocmai îl smucea, în schimb, de un crac al pantalonului.

— Ce e? întrebă Arrick, răsucindu-se spre el cu privirea încruntată.

— Știi și să cânți? întrebă Rojer. Îmi plac cântecele.

— Poate c-o să-ți cânt ceva mai târziu, răspunse Arrick, întorcându-i din nou spatele.

— Oh, numai un cântecel, îl rugă Kally, punând o halbă înspumată pe tejghea, în fața Saltimbancului. L-ai face atât de fericit.

Îi surâse, dar ochii bărbatului coborâseră deja către nasturele de sus al rochiei ei, care se descheiase în mod misterios în timp ce-i aducea berea.

— Firește, spuse el cu un zâmbet strălucitor. După ce beau berea ta minunată, ca să-mi spele praful din gâtlej.

Goli halba dintr-o sorbitură, fără să-și ia ochii de la decolteul ei, și întinse mâna către sacul mare, multicolor, de pe podea. Kally îi reumplu halba cât își scoase scripca.

Vocea lui bogată, de altist, umplu încăperea, limpede și frumoasă, în timp ce ciupea cu delicatețe corzile. Cântă despre o femeie dintr-un cătun, care-și pierduse unica șansă de a face dragoste cu un bărbat înainte de plecarea lui spre Orașele Libere și regretase asta toată viața. Kally și Rojer îl priveau uluiți, vrăjiți de sunet. Când termină, îl aplaudară zgomotos.

— Mai vreau! strigă Rojer.

— Nu acum, băiatule, spuse Saltimbancul, ciufulindu-i părul. Poate după cină. Uite, adăugă, ducându-și mâna în sacul multicolor, ce-ar fi să-ți cânți singur? Scoase la iveală un xilofon, alcătuit din mai multe fâșii de palisandru lustruit de lungimi diferite, prinse într-o ramă din lemn lăcuit. Un șnur solid îl lega de baghetă, un băț de cincisprezece centimetri, cu o bilă de lemn la un capăt.

— Ia asta și joacă-te puțin, cât stau eu de vorbă cu încântătoarea ta mămică.

Rojer țipă de încântare, luă jucăria și alergă să se trântească pe podeaua de scânduri, unde începu să lovească fâșiile în diverse moduri, încântat de sunetele limpezi scoase de fiecare dintre ele.

Kally râse, cu ochii la el.

— Într-o bună zi o să fie Saltimbanc, spuse ea.

— Duceți lipsă de mușterii? întrebă Arrick, arătând, cu o rotire a mâinii, mesele goale din camera comună.

— Oh, la ora prânzului a fost destul de multă lume, răspunse Kally, dar, la vremea asta a anului, nu găzduim prea mulți oameni, afară de câte un Mesager sosit din când în când.

— Probabil că te simți singură când porți de grijă unui han gol.

— Uneori, dar îl am pe Rojer, care-mi dă mereu de lucru. E dificil chiar și când e liniște, dar devine o teroare în sezonul caravanelor, când vizitiii se îmbată și cântă toată noaptea, ținându-l treaz cu petrecerile lor.

— Îmi imaginez că și ție trebuie să-ți fie greu să dormi atunci, zise Arrick.

— Da, mie-mi este, recunoscu ea. Dar Jessum poate să doarmă indiferent ce s-ar întâmpla.

— Adevărat? întrebă Arrick, lăsându-și mâna să alunece peste a ei.

Ea făcu ochii mari și i se tăie răsuflarea, dar nu și-o retrase.

Ușa de la intrare se deschise brusc.

— Glifele sunt peticite! strigă Jessum.

Kally icni, smulgându-și mâna de sub a lui Arrick atât de repede, încât îi vărsă berea pe tejghea. Înșfăcă o cârpă și începu s-o șteargă.

— Doar o peticire? întrebă, cu ochii în jos, ca să-și ascundă roșeața din obraji.

— N-am lucrat de mântuială, o asigură Geral. La drept vorbind, sunteți norocoși că v-au rezistat glifele până acum. Le-am peticit pe cele mai stricate, și dimineață o să stau de vorbă cu Piter. O să-l pun să le-nlocuiască pe toate înainte de apusul soarelui, chiar dac-o să fie nevoie să-l țin tot timpul cu sulița la gât.

— Mulțumesc, Geral, zise Kally, aruncându-i lui Jessum o privire nimicitoare.

— Încă n-am terminat de scos gunoiul din grajd, spuse acesta, așa că am priponit caii în curte, în cercul portabil al lui Geral.

— Perfect, zise Kally. Spălați-vă cu toții. Cina va fi gata în curând.

•

— Delicios, declară Arrick, bând bere din belșug la cină.

Kally fripsese un picior de miel cu crustă de legume și-l servise pe heraldul ducelui cu cea mai bună bucată.

— Presupun că n-ai o soră la fel de frumoasă ca tine, spuse Saltimbancul între două îmbucături. Înălțimea Sa e-n căutarea unei noi mirese.

— Credeam că ducele are deja o soție, zise Kally, roșind când se aplecă să-i umple halba.

— Are una, mormăi Geral. Pe a patra.

Arrick pufni.

— Mă tem că nu e nicidecum mai fertilă decât celelalte, dacă bârfele de palat au un sâmbure de adevăr. Rhinebeck o să tot caute neveste până când una o să-i dăruiască un fiu.

— În privința asta s-ar putea să ai dreptate, admise Mesagerul.

— De câte ori îi vor permite Veghetorii să stea înaintea Ziditorului și să jure că e „pentru totdeauna”? întrebă Jessum.

— Ori de câte ori va avea nevoie, îi asigură Arrick. Lordul Janson îi ține pe Bărbații Sfinți la respect.

Geral scuipă.

— Nu e corect ca bărbații din slujba Ziditorului să fie nevoiți să se înjosească pentru asta…

— Se spune că până și copacii au urechi pentru aceia care rostesc vorbe împotriva prim-ministrului, îl preveni Arrick, ridicând un deget.

Mesagerul se încruntă, dar își ținu limba-n frâu.

— Ei bine, e puțin probabil să-și găsească mireasă în Podul Peste Fluviu, zise Jessum. Nu-s destule femei nici măcar pentru noi, cei de-aici. Eu am fost nevoit să mă duc tocmai la Calea Greierului ca s-o găsesc pe Kally.

— Ești angiersiană, draga mea? întrebă Arrick.

— Prin naștere, da, răspunse ea, dar, la nuntă, Veghetorul m-a pus să fac un legământ de credință față de Miln. Tuturor locuitorilor din Podul Peste Fluviu li se cere să-i jure credință lui Euchor.

— Deocamdată, spuse Arrick.

— Așadar zvonurile sunt adevărate, comentă Jessum. Rhinebeck vine să revendice Podul Peste Fluviu.

— Nu, nimic atât de dramatic, zise Arrick. Înălțimea Sa simte, pur și simplu, că, jumătate dintre oamenii voștri fiind de origine angiersiană și cu podul construit din lemn angersian și reparat cu același lemn, ar trebui s-avem o…, și se uită la Kally, lăsându-se pe spătarul scaunului, … relație mai strânsă.

— Mă-ndoiesc că Euchor se va grăbi să-mpartă Podul Peste Fluviu, comentă Jessum. Despărțitorul le separă pământurile de o mie de ani. E tot atât dornic să cedeze cătunul ăsta de graniță cum e să-și cedeze tronul.

Arrick ridică din umeri și zâmbi iarăși.

— Asta e problema ducilor și a miniștrilor, spuse, înălțându-și halba. Oamenii neînsemnați, ca noi, nu trebuie să-și facă griji pentru așa ceva.

Soarele apuse în curând și de afară se auziră sunete stridente și pârâituri, punctate de străfulgerări de lumină pătrunse printre

șipcile obloanelor când se aprindeau glifele. Rojer nu suporta toate aceste zgomote supărătoare și țipetele ascuțite care le însoțeau. Stătea pe podea, lovindu-și din ce în ce mai tare jucăria zgomotoasă, străduindu-se să le acopere.

— Miezingii sunt flămânzi în seara asta, comentă tatăl lui.

— Îl tulbură pe Rojer, spuse Kally ridicându-se ca să se ducă lângă el.

— Nu vă temeți! replică Arrick ștergându-se la gură.

Se duse la sacul lui multicolor și scoase cutia zveltă a unei scripci.

— O să-i gonim pe demonii ăștia.

Puse arcușul pe strune, și încăperea se umplu imediat de muzică. Rojer râse și bătu din palme, iar frica îi dispăru. Mama lui îi urmă exemplul și împreună găsiră un ritm potrivit cu melodia lui Arrick. Până și Geral și Jessum li se alăturară, lovindu-și și ei palmele.

— Dansează cu mine, Rojer, râse Kally, luând copilul de mână și ridicându-l în picioare.

Băiatul se strădui să țină pasul în timp ce ea se mișca în ritm, dar se împleticea, așa că femeia îl luă în brațe, sărutându-l și învârtindu-se cu el prin cameră. Rojer râse, încântat.

Pe neașteptate, se auzi un trosnet. Arcușul lui Arrick alunecă de pe strune și toată lumea se întoarse și văzu cum vibra ușa grea, de lemn, în rama ei. Desprins de izbitură, praful plutea alene către podea.

Geral reacționă primul; bărbatul masiv se repezi, cu o iuțeală surprinzătoare, către sulița și scutul lui, lăsate lângă ușă. Pentru o lungă clipă, ceilalți se holbară la el, neînțelegând. Urmă un alt trosnet și prin lemn pătrunseră brusc gheare groase, negre.

Jessum ajunse dintr-o săritură lângă cămin, de unde înhăță un vătrai gros de fier.

— Du-l pe Rojer în adăpostul de sub bucătărie! strigă, cu răgetele de dincolo de ușă presărându-i-se printre cuvinte.

Geral, care apucase între timp sulița, îi aruncă scutul lui Arrick.

— Scoate-i de-aici pe Kally și pe băiat! strigă el, în vreme ce ușa era făcută bucăți și înăuntru dădea buzna un demon al pietrei, înalt de peste doi metri și zece.

Geral și Jessum se întoarseră să-l înfrunte. Creatura își lăsă capul pe spate și țipă, iar pe lângă și printre picioarele lui groase năvăliră în cameră demoni ai focului, mici și iuți.

Arrick prinse scutul, dar, când Kally alergă către protecția pe care-o oferea, strângându-l pe Rojer în brațe, o îmbrânci într-o parte, își înșfăcă sacul multicolor și o rupse la fugă către bucătărie.

— Kally! țipă Jessum când ea se izbi de podea, răsucindu-se ca să-și ferească fiul de lovitură.

— Să fii al Miezului, Arrick! îl blestemă Geral pe Saltimbanc. Să se-aleagă praful și pulberea de toate visurile tale!

Demonul pietrei îl pocni cu dosul palmei, azvârlindu-l de-a lungul încăperii.

Un demon al focului sări la Kally, care se străduia să se ridice în picioare, dar Jessum îl lovi din toate puterile cu vătraiul, azvârlindu-l într-o parte. Miezingul căzu tușind foc și aprinse podeaua.

— Fugi! strigă Jessum, în vreme ce Kally își aduna picioarele sub ea.

Când ieșiră în goană din cameră, Rojer văzu, peste umărul ei, cum scuipa demonul foc asupra tatălui său. Jessum țipă când i se aprinseră hainele.

Mama lui îl strânse la piept, gemând când alerga pe coridor, în urma lor, în camera comună, Geral urlă de durere.

Dădură buzna în bucătărie exact în clipa în care Arrick ridica trapa dintr-o smucitură, coborând apoi înăuntru. Mâna lui se întinse înapoi, pipăind în căutarea inelului masiv, de oțel, ca să-nchidă trapa pe care erau pictate glife.

— Maestre Arrick! strigă Kally. Așteaptă-ne!

— Miezing! țipă Rojer când un demon al focului intră în fugă în încăpere, dar avertismentul lui veni prea târziu.

Creatura îi izbi, și forța loviturii îi tăie mamei lui răsuflarea, dar continuă să-l țină în brațe chiar și când ghearele demonului se înfipseră adânc în ea. Zbieră când îi brăzdară spatele, urcând, iar dinții lui tăioși ca briciul îi prinseră umărul și trecură prin mâna dreaptă a lui Rojer. Copilul urlă.

— Rojer, strigă mama lui, împleticindu-se către albie înainte de a cădea în genunchi.

Țipând de durere, își duse o mână la spate și și-o încleștă de un corn al miezingului.

— Nu-l… poți… avea… pe… fiul… meu! strigă, și se aruncă în față, trăgând de corn din toate puterile.

Smuls din locul unde se cocoțase, demonul luă cu sine bucăți de carne când Kally îl făcu să zboare în albie.

Vasele lăsate la muiat se sparseră la impact, iar demonul bolborosi și se zbătu, iar aerul se umplu de abur când apa fierse instantaneu. Kally țipă când îi arse brațele, dar ținu creatura dedesubt până când încetară zvârcolelile.

— Mami! țipă Rojer, și ea se-ntoarse, văzând de alți doi miezingi care năvăleau în bucătărie.

Îl înșfăcă pe Rojer și alergă spre trapa grea, pe care-o săltă cu o singură mână. Arrick își ridică ochii larg căscați către ea.

Kally căzu când un demon al focului i se încleștă de picior, mușcându-i o bucată din coapsă.

— Ia-l! Te rog! imploră ea, aruncându-l pe băiat în brațele lui Arrick. Te iubesc! îi strigă apoi lui Rojer, închizând trapa și lăsându-i în întuneric.

•

Atât de aproape de Fluviul Despărțitor, casele erau construite pe blocuri mari, pictate cu glife, ca să facă față inundațiilor. Așteptară în întuneric, la adăpost de demoni, atâta vreme cât rezista fundația, dar era fum pretutindeni.

— Ucis de demoni sau ucis de fum, bombăni Arrick.

Începu să se îndepărteze de trapă, dar Rojer i se încleștă de picior.

— Dă-mi drumul, băiete, spuse Saltimbancul, izbind cu piciorul în pământ, încercând să-l îndepărteze pe copil.

— Nu mă lăsa aici! strigă Rojer plângând fără să se poată opri.

Arrick se încruntă. Se uită în jur, la fum, și scuipă.

— Ține-te bine, băiete, spuse, punându-și-l pe Rojer în spate.

Își săltă marginile mantiei și-și legă colțurile de talie, ca să-l așeze pe un soi de bandulieră improvizată. Luă scutul lui Geral și-și căută drumul prin temelie, ghemuindu-se apoi ca să se târască afară, în noapte.

— Ziditorule din ceruri, șopti când văzu că întregul sat era în flăcări.

Demonii dansau în întuneric, târând afară, pentru ospăț, trupuri care urlau.

— Se pare că părinții tăi n-au fost singurii pe care i-a neglijat Piter, zise Arrick. Sper că-l vor târî pe ticălos în Miez.

Ghemuit sub scut, Arrick își croi drum în jurul hanului, și rămaseră ascunși de fum și de agitația din jur până ce ajunseră în curtea principală. Acolo, în siguranță în cercul portabil al lui Geral, se aflau cei doi cai; o insulă ce oferea adăpost în mijlocul ororii.

Un demon al focului îl zări pe Arrick când o rupse la fugă către ea, dar scutul lui Geral îi preschimbă focul scuipat într-o flacără a magiei. În interiorul cercului, Arrick îl lăsă jos pe Rojer și căzu în genunchi, gâfâind. Când își reveni, începu să caute cu disperare prin coburi.

— Trebuie să fie aici, murmură. Știu că l-am lăsat... Ah!

Desprinse un burduf cu vin și-i smulse dopul, apoi bău cu lăcomie.

Rojer scânci, ținându-și dreapta însângerată în cealaltă mână.

— Eh? întrebă Arrick. Ești rănit, băiatule?

Se apropie să-l examineze și icni când îi văzu mâna. O mușcătură îl lăsase fără degetul mijlociu și fără arătător; celelalte degete continuau să strângă o buclă din părul roșu al mamei lui, retezată în același timp.

— Nu! strigă copilul, când Arrick încercă să-i ia bucla. Este a mea!

— Nu ți-o iau, băiete, zise Saltimbancul, dar trebuie să văd ce-i aici.

Îi puse bucla în palma cealaltă, și copilul o strânse cu putere.

Parțial cauterizată de saliva demonului de foc, rana nu sângera prea tare, dar supura și mirosea îngrozitor.

— Nu sunt Culegător de Ierburi, spuse bărbatul, ridicând din umeri, și stropi locul cu vin din burduf.

Rojer țipă, iar Saltimbancul rupse o bucată din minunata lui mantie ca să-l bandajeze.

Când termină, copilul plângea în voie, iar el îl înfășură strâns în mantie.

— Ei, haide, haide, băiete, spuse strângându-l în brațe și mângâindu-l pe spate. Am rămas în viață ca să istorisim povestea. Asta e ceva, nu?

Rojer continuă să plângă, și Saltimbancul începu un cântec de leagăn. Cântă în timp ce Podul Peste Fluviu ardea. Cântă în timp ce demonii dansau și se ospătau. Sunetul era ca un scut în jurul

lor și, la adăpostul lui, băiatul se lăsă învins de oboseală și adormi.

8.

Către Orașele Libere

319 DÎ

Pe măsură ce febra creștea în el, Arlen își lăsa tot mai mult greutatea pe toiag. Se încovoie și vărsă, dar stomacul său gol nu putea să dea afară decât fiere. Amețit, căută un punct asupra căruia să-și focalizeze privirea.

Zări o dâră de fum.

Departe, în fața lui, pe marginea drumului se vedea o construcție. Un zid de piatră, atât de acoperit de lujeri de viță, încât devenise aproape invizibil. Fumul venea de acolo.

Speranța găsirii unui adăpost dădu putere picioarelor lui moi, și-și continuă drumul împleticindu-se. Izbuti s-ajungă la zid, se sprijini de el și se trase de-a lungul lui, căutând o intrare. Piatra era ciupită și crăpată; lujerii se cățărau pătrunzând în fiecare ungher și în fiecare crăpătură. Dacă n-ar fi existat ei, ca să-l susțină, zidul vechi s-ar fi putut prăbuși pur și simplu, așa cum s-ar fi prăbușit și Arlen fără zidul care-l susținea.

În cele din urmă, ajunse la o arcadă. Două porți de metal, desprinse din balamale de rugină, zăceau în fața ei, în buruieni. Timpul le mistuise, nemailăsând aproape nimic. Arcada se deschidea într-o curte largă, năpădită de alți lujeri și de buruieni. Înăuntru dădu de o fântână dărâmată, plină cu apă de ploaie tulbure, și de o clădire scundă, atât de acoperită de iederă, încât era posibil să n-o observi de la prima privire.

Arlen străbătu curtea înfiorându-se. Sub buruieni erau dale de piatră, pline de crăpături. Copacii de-acum bătrâni le străpunseseră, răsturnând blocuri imense, pe care le acoperise mușchiul. Pe piatra netedă desluși urme adânci de gheare.

Nici urmă de glife, își dădu el seama, uluit. *Locul ăsta e dinainte de Întoarcere.* Dacă așa stăteau lucrurile, atunci fusese părăsit de peste trei sute de ani.

Ușa casei căzuse, ca și porțile, măcinată de rugină. Un hol mic, cu podeaua de piatră, ducea într-o cameră spațioasă. De pereți atârna o încâlceală de cabluri, iar tablourile pe care le susținuseră se dezintegraseră de multă vreme. Stratul de nămol de pe podea era tot ce mai rămăsese dintr-un covor gros. Pe pereți și pe mobilă se adânceau urme vechi de gheare, vestigii ale căderii.

— Hei! strigă Arlen. E cineva aici?

Nu primi niciun răspuns.

Îi ardea fața, dar el tremura, chiar și în aerul cald. Nu se credea în stare să-și continue căutările, dar acolo fusese fum, și fumul însemna viață. Gândul îi dădu putere și, când găsi o scară dărăpănată, urcă la etaj, uitându-se cu mare atenție unde punea piciorul.

Cea mai mare parte a nivelului superior al casei primea, deschisă, lumina soarelui. Acoperișul era crăpat și se surpase, din piatra fărâmițată ieșind stâlpi de metal ruginit.

— E cineva aici? strigă Arlen.

Cercetă tot etajul, dar nu găsi decât putreziciune și rugină.

Când începuse să-și piardă speranța, văzu fumul printr-o fereastră din celălalt capăt al coridorului. Alergă într-acolo, dar nu găsi decât o creangă ruptă dintr-un copac, căzută în curtea din spate. Era plină de urme de gheare și înnegrită, cu câte-o flăcăruie încă pârâind ici și colo și înălțând o dâră de fum neîntreruptă.

Descurajarea îi schimonosi fața, dar refuză să plângă. Se gândi să se așeze pur și simplu și s-aștepte venirea demonilor, în speranța că urmau să-i ofere o moarte mai rapidă decât boala, dar jurase să nu le dea nimic și, în plus, Marea că nu avusese parte de o moarte rapidă. Se uită pe fereastră în jos, către curtea cu dale de piatră.

O *cădere de aici ar ucide pe oricine,* se gândi. Îl străbătu un val de amețeală și i se păru ușor și mulțumitor să se lase să cadă.

Precum Cholie? întrebă în capul lui un glas.

Lațul îi reveni fulgerător în minte și se trezi brusc la realitate, venindu-și în fire și retrăgându-se de lângă fereastră.

Nu, își spuse. *Calea aleasă de Cholie nu e cu nimic mai bună decât a tatei. Când o să mor, o să fie fiindcă m-a ucis ceva, nu fiindcă m-am dat bătut.*

De la fereastra înaltă putea să vadă până departe, peste zid și în lungul drumului. Observă, la mare distanță, ceva care se mișca venind către el.

Ragen.

Folosindu-se de rezerve de forță de a căror existență nici n-avusese habar, coborî treptele alergând în salturi, cu ceva care se apropia de vioiciunea lui obișnuită, și traversă toată curtea în fugă.

Dar când ajunse pe drum i se tăie răsuflarea și căzu în praf, gâfâind și ținându-se cu mâinile de locul unde simțea un junghi chinuindu-i coastele. Era ca și cum în piept i-ar fi pătruns o mie de așchii.

Își ridică privirea și văzu oameni pe drum, încă departe, dar nu atât de departe încât să nu-l vadă și ei. Auzi un strigăt în vreme ce lumea se înnegrea.

•

Arlen se trezi întins pe burtă și scăldat în lumina zilei. Când respiră, simți bandajele care-l înfășurau strâns. Spatele continua să-l doară, dar nu-l mai ardea și, pentru prima oară după mai multe zile, fața lui părea rece. Își duse mâinile sub el, vrând să se ridice, dar îl săgetă durerea.

— Eu nu m-aș grăbi să fac asta, îl sfătui Ragen. Ai noroc c-ai scăpat cu viață.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Arlen, ridicându-și privirea către bărbatul așezat alături.

— Te-am găsit leșinat pe drum, răspunse acesta. Rănile de pe spatele tău erau pline de putreziciunea demonului. A trebuit să te tai ca să storc otrava înainte să ți le cos.

— Unde e Keerin? întrebă băiatul.

Ragen râse.

— Înăuntru. Stă de două zile la distanță. N-a putut să suporte vederea sângelui închegat, a vărsat când te-am găsit.

— Zile? se miră Arlen.

Se uită în jur și văzu că se afla din nou în curtea veche. Ragen își instalase tabăra acolo, cu așternuturile oamenilor și cu animalele străjuite de cercurile lui portabile.

— Te-am găsit în treiazi, când soarele era sus. Azi e cinciazi. Ai delirat tot timpul, zvârcolindu-te cât ai asudat, scoțând din tine boala.

— M-ai vindecat de febra demonului? întrebă băiatul uluit.

— Așa o numiți în Pârâu? zise Ragen. Apoi ridică din umeri. Un nume la fel de bun ca oricare altul, presupun, dar nu e o boală magică, băiete, ci doar o infecție. Am găsit niște rădăcina porcului nu departe de aici, pe marginea drumului, așa c-am putut să-ți pun cataplasme pe răni. Mai târziu o să-ți fac din ea niște ceai. Dacă-l bei în următoarele câteva zile, trebuie să te faci bine.

— Rădăcina porcului?

Ragen îi arătă o buruiană care creștea aproape peste tot.

— Unul dintre cele mai importante lucruri din traista unui Mesager, deși proaspăt culeasă e mai bună. Îți dă o ușoară amețeală, dar, dintr-un motiv necunoscut, putreziciunea demonului nu o suportă.

Arlen începu să plângă. Mama lui ar fi putut fi vindecată cu o buruiană pe care-o smulgeau cu regularitate de pe ogorul lui Jeph? Era, pur și simplu, prea mult.

Ragen așteptă în tăcere, lăsându-l pe băiat în pace în vreme ce lacrimile își urmau cursul. După ceea ce păru o veșnicie, șuvoiul lor începu să-și piardă puterea și suspinele care-i cutremurau pieptul se domoliră. Fără niciun cuvânt, Ragen îi întinse o cârpă, și băiatul își uscă obrajii.

— Arlen, îl întrebă Mesagerul în cele din urmă, ce cauți tocmai aici?

Băiatul se uită la el vreme îndelungată, încercând s-aleagă ce să-i spună. Când vorbi în sfârșit, povestea se revărsă în grabă. Istorisi totul, începând cu noaptea în care îi fusese rănită mama și încheind cu fuga de lângă tatăl lui.

Ragen păstră tăcerea până când își întipări în minte tot ce aflase.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse într-un târziu.

Arlen se smiorcăi și dădu din cap.

Keerin se întoarse, mergând agale, când băiatul începea să-i povestească Mesagerului cum încercase să ajungă la Pășunea Însorită, dar, la răscruce, o luase din greșeală către Orașele Libere. Îl ascultă cu atenție, absorbit cu desăvârșire, când descrise prima noapte petrecută singur, uriașul demon al pietrei

și modul în care scrijelise glifa. Când băiatul istorisi cum alergase s-o repare ca să-și salveze viața, Saltimbancului îi pieri culoarea din obraji.

— Tu ești cel care-a tăiat brațul demonului ăluia? întrebă Ragen, nevenindu-i să creadă, o clipă mai târziu.

Keerin părea gata să verse din nou.

— Nu e o șmecherie pe care am de gând s-o mai încerc, răspunse Arlen.

— Nu, nici nu-mi imaginam asta, chicoti Ragen. Totuși, ologirea unui demon al pietrei de mai bine de patru metri și jumătate e o faptă care merită un cântec sau două, nu-i așa, Keerin?

Îl înghionti cu cotul, dar asta păru mai mult decât putea îndura Saltimbancul. Își duse mâna la gură și fugi. Ragen clătină din cap și oftă.

— Un demon al pietrei, uriaș și ciung, bântuie prin jurul nostru de când te-am găsit, explică el. Izbește-n glife mai tare decât orice alt miezing pe care l-am văzut vreodată.

— O să-și revină? întrebă Arlen, uitându-se la Keerin, care se îndoise de mijloc.

— O să-i treacă, mormăi Ragen. Hai să-ți dăm ceva de mâncare.

Îl ajută pe băiat să se așeze în capul oaselor, sprijinit de șaua calului. Mișcarea stârni o durere care-i înjunghie tot trupul, și Mesagerul îl văzu strângând din ochi.

— Mestecă asta, îl sfătui, întinzându-i o rădăcină noduroasă. O să-ți dea o ușoară amețeală, dar ar trebui să-ți aline durerea.

— Ești Culegător de Ierburi? îl întrebă Arlen.

Ragen râse.

— Nu, dar, dacă vrea să supraviețuiască, un Mesager trebuie să știe câte ceva din toate meșteșugurile.

Băgă mâna în coburi, de unde scoase o oală de metal și niște ustensile.

— Aș vrea să-i fi spus lui Coline despre rădăcina porcului, se plânse Arlen.

— I-aș fi spus, dacă mi-aș fi imaginat că nu știe. Ragen umplu oala și o atârnă deasupra gropii făcute pentru foc, de pirostrii. E uimitor cât de multe lucruri au uitat oamenii.

Zgândărea flăcările când se întoarse Keerin, palid, dar părând să se fi liniștit.

— O să am grijă să-i vorbesc despre asta când te ducem înapoi.

— Înapoi? întrebă Arlen.

— Înapoi? zise și Saltimbancul, ca un ecou.

— Firește că „înapoi”, răspunse Ragen. Tatăl tău o să te caute, Arlen.

— Dar nu vreau să mă-ntorc. Vreau să merg cu voi în Orașele Libere.

— Nu poți fugi pur și simplu de problemele tale, Arlen, spuse Ragen.

— Nu mă-ntorc. Poți să mă târăști până acolo, dar o să fug din nou în clipa în care o să-mi dai drumul.

Mesagerul îl fixă cu privirea vreme îndelungată. În cele din urmă, se uită la Keerin.

— Știi care e părerea mea, zise acesta. Nu vreau să lungesc călătoria noastră către casă cu cel puțin cinci nopți.

Ragen se încruntă la băiat.

— O să-i scriu tatălui tău când ajungem la Miln, îl preveni.

— O să-ți irosești timpul, spuse Arlen. N-o să vină după mine niciodată.

•

Dalele de piatră ale curții și zidul înalt îi ascunseră bine în noaptea aceea. Un cerc portabil larg ocrotea căruța, iar animalele erau în altul, priponite și cu piedici la picioare. Ei stăteau în interiorul a două cercuri concentrice, cu focul în mijloc.

Keerin era în așternutul lui, ghemuit și cu o pătură peste cap. Tremura, cu toate că nu era frig, și se crispa ori de câte ori se-ntâmpla să-ncerce vreun miezing glifele.

— De ce atacă întruna, deși nu pot trece? întrebă Arlen.

— Caută o hibă a rețelei de glife, îl lămuri Ragen. N-o să vezi niciodată un miezing atacând de două ori în același loc. Se bătu cu degetul în tâmplă. Au ținere de minte. Nu sunt destul de inteligenți ca să studieze glifele și să deducă unde se află punctele slabe, așa că le caută atacând bariera. Reușesc rareori să treacă, dar se întâmplă totuși de destul de multe ori ca să merite strădaniile.

Un demon al vântului coborî năpustindu-se peste zid, dar glifele îl respinseră. La auzul sunetului, Keerin scânci sub pătură.

Ragen se uită la așternutul Saltimbancului și clătină din cap.

— E ca și cum și-ar imagina că, dacă nu-i vede pe miezingi, nu-l văd nici ei pe el, mormăi.

— Întotdeauna face așa? întrebă Arlen.

— Demonul ciung l-a speriat mai tare decât de obicei, dar nu se poate spune că înainte stătea plin de curaj lângă glife. Ragen ridică din umeri. O să am nevoie de-un Saltimbanc cât de curând. Pe Keerin mi l-a dat Ghilda. În mod normal, nu lucrez cu oameni atât de fricoși.

— Dar de ce e nevoie s-aduci un Saltimbanc?

— Oh, trebuie să ai unul cu tine când mergi în cătune. Oamenii sunt în stare să te-alunge cu pietre dacă vii fără el.

— Cătune?

— Sate mici, cum e Pârâul lui Tibbet, explică Ragen. Locuri prea îndepărtate ca să se poată afla sub controlul ducilor și unde cei mai mulți oameni nu știu să citească.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă băiatul.

— Oamenii care nu știu să citească n-au prea multă nevoie de Mesageri. Oh, sunt destul de dornici să-și primească sarea, sau orice alte lucruri de care duc lipsă, dar cei mai mulți nu-și întrerup treburile ca să vină să te vadă și să-ți spună noutăți, iar aflarea noutăților e cea mai importantă însărcinare a unui Mesager. Dar adu un Saltimbanc cu tine, și oamenii lasă totul baltă ca să vadă spectacolul. N-am răspândit vestea despre cel dat de Keerin numai și numai de dragul tău.

Există oameni, continuă Ragen, care pot fi, în același timp, Negustori, Saltimbanci, Culegători de Ierburi și Mesageri, dar este ceva tot atât de obișnuit ca un miezing prietenos. Cei mai mulți Mesageri care umblă prin cătune trebuie s-angajeze un Saltimbanc.

— Iar tu nu mergi de obicei în astfel de sate mici, își aminti Arlen.

Ragen îi făcu cu ochiul.

— Un Saltimbanc îi poate impresiona pe săteni, dar la curtea unui duce nu face altceva decât să-ți stea în cale. Ducii și prinții negutători au propriii lor Saltimbanci. Nu-i interesează decât negoțul și veștile și plătesc cu mult mai mult decât își poate îngădui bătrânul Porcu.

•

În dimineața următoare, Ragen se trezi înainte de răsăritul soarelui. Arlen era deja treaz, și bărbatul îl privi dând aprobator din cap.

— Mesagerii nu-și permit luxul de a dormi până târziu, spuse, zăngănindu-și zgomotos ustensilele pentru gătit, ca să-l trezească pe Keerin. Fiecare clipă de lumină le e necesară.

Arlen începuse să se simtă destul de bine ca să poată sta în căruță, alături de Saltimbanc, în timp ce roțile îi purtau către movilele minuscule de la orizont, numite de Ragen munți. Ca să treacă mai ușor timpul, Mesagerul îi povesti băiatului despre călătoriile sale și îi arătă ierburile de pe marginea drumului, spunându-i pe care putea să le mănânce și de care nu trebuia să se-atingă, care erau bune pentru cataplasmele vindecătoare de răni și care agravau suferința. Îi arătă care locuri erau cel mai ușor de apărat pentru petrecerea nopții, explicându-i și de ce, și îi vorbi despre animalele de pradă.

— Miezingii ucid cele mai încete și cele mai neputincioase animale, zise el. Așa că nu supraviețuiesc decât fiarele mari și puternice, sau jivinele care știu să se-ascundă cel mai bine. Pe drum, demonii nu sunt singurele creaturi care văd în tine o pradă.

Keerin se uită în jur, agitat.

— Ce e locul ăla în care-am stat în ultimele câteva nopți? întrebă Arlen.

Ragen ridică din umeri.

— Fortăreața unui nobil de mică importanță. De aici până la Miln sunt cu sutele, ruine vechi, din care nenumărați Mesageri au adunat totul.

— Mesageri? se miră băiatul.

— Bineînțeles. Unii petrec săptămâni întregi în căutarea ruinelor. Cei destul de norocoși ca să dea peste unele nedescoperite de nimeni înaintea lor se pot întoarce de-acolo cu tot felul de prăzi. Aur, giuvaiere, gravuri, uneori chiar și glife vechi. Dar adevăratul trofeu după care umblă toată lumea sunt glifele din vremuri de demult, cele de luptă, dacă au existat vreodată.

— Tu crezi c-au existat? întrebă Arlen.

Ragen dădu din cap.

— Dar n-am de gând să-mi risc gâtul părăsind drumul în căutarea lor.

După vreo două ore, Mesagerul îi conduse alături de drum, către o peșteră mică.

— Ori de câte ori poți, e întotdeauna mai bine să glifezi un adăpost, îi spuse lui Arlen. Grota asta e una dintre puținele trecute în jurnalul lui Graig.

Ragen și Keerin instalară tabăra, ducându-și toate proviziile în peșteră și hrănind și adăpând animalele. Lăsară căruța de la care le deshămaseră într-un cerc, chiar lângă intrare. În timp ce munceau, Arlen studie glifele portabile.

— Aici sunt unele pe care nu le cunosc, observă el, arătându-le cu degetul.

— Și eu am văzut, în Pârâul lui Tibbet, câteva noi pentru mine, recunoscu Ragen. Mi le-am copiat în jurnal. Ce-ar fi să-mi explici în seara asta ce fac?

Băiatul zâmbi, încântat că putea oferi ceva în schimbul generozității Mesagerului.

Keerin începu să se foiască neliniștit în timpul mesei, uitându-se des la cerul care se-ntuneca, dar Ragen nu părea să se grăbească fiindcă se lungeau umbrele.

— Acum ar fi mai bine s-aducem catârii în grotă, spuse în cele din urmă.

Keerin se grăbi să se ridice și să-i dea ascultare.

— Animalelor de povară nu le plac peșterile, îi explică Ragen lui Arlen, așa că trebuie s-aștepți cât mai mult cu putință înainte de a le duce înăuntru. Calul intră întotdeauna ultimul.

— N-are un nume? întrebă Arlen.

Ragen clătină din cap.

— Caii mei trebuie să-și câștige numele, răspunse. Ghilda îi dresează într-un mod aparte, dar foarte mulți se sperie totuși când sunt priponiți noaptea afară, într-un cerc portabil. Cei despre care știu că nu fug și nu intră în panică primesc nume. Am cumpărat iapa asta din Angiers, după ce poneiul meu a fugit și-a fost ucis de miezingi. Dac-ajunge la Miln, o să-i dau un nume.

— O s-ajungă, zise Arlen, mângâind gâtul animalului.

După ce Keerin aduse catârii înăuntru, îl prinse de frâu și îl conduse în grotă.

În vreme ce se instalau ceilalți, el studie gura peșterii. În stâncă erau cioplite glife, dar de pe solul de la intrare lipseau.

— Glifele sunt incomplete, spuse, arătând cu degetul.

— Bineînțeles, îi răspunse Ragen. Nu putem străjui țărâna, nu-i așa? Se uită la el cu multă curiozitate. Cum ai completa tu cercul? îl întrebă.

Arlen studie problema. Gura peșterii nu era un cerc complet, semănând mai degrabă cu un U inversat. Mai greu de glifat, dar nu *foarte* greu, iar simbolurile magice cioplite în piatră erau unele destul de comune. Luă un băț și desenă glife în țărână, legându-le cu linii line de cele care existau deja. Le verifică de trei ori, apoi se retrase și așteptă aprobarea lui Ragen.

Mesagerul îi studie munca în tăcere, preț de o clipă, apoi dădu din cap, în semn de apreciere.

— Bine lucrat, spuse, și Arlen radie de încântare. Ai trasat unghiurile cu mână de maestru. Nici eu n-aș fi putut face o rețea mai strânsă, și ai rezolvat pur și simplu toate ecuațiile în gând.

— Ăă, mulțumesc, răspunse Arlen, care n-avea habar despre ce vorbea celălalt.

Ragen îi observă șovăiala.

— Tu ai făcut ecuațiile, nu-i așa? îl întrebă.

— Ce e o ecuație? își trădă băiatul nedumerirea. Linia aia, arătă el către cea mai apropiată glifă, merge la cea de-acolo. Și arătă către perete. Intersectează liniile astea, adăugă, indicând alte glife, care le traversează pe cele de dincolo, încheie, arătând acum altele. Asta-i tot.

Ragen părea șocat.

— Vrei să spui c-ai făcut totul la ochi?

Arlen ridică din umeri în timp ce Mesagerul îi întorcea spatele.

— Multă lume folosește un lineal ca să verifice liniile, recunoscu el, dar eu nu m-am ostenit niciodată.

— N-am idee cum de nu-nghite noaptea Pârâul lui Tibbet, spuse Ragen.

Scoase o pungă din coburi și îngenunche la gura peșterii, unde șterse glifele lui Arlen.

— Astea din țărână sunt totuși o nesăbuință, oricât de bine ar fi desenate.

Alese din pungă o mână de glife trasate pe plăcuțe de lemn lăcuit. Folosindu-se de un lineal cu mai multe marcaje, le plasă pe toate cu repeziciune, reînchizând bariera protectoare.

•

Nu se-ntunecase de mai mult de o oră când în luminiș dădu buzna uriașul demon ciung al pietrei. Scoase un urlet puternic și

se apropie de gura peșterii cu pași apăsați, măturând demonii mai mici care-i stăteau în cale și răcnind provocator. Keerin gemu și se retrase în fundul grotei.

— Ăsta îți știe mirosul, îl preveni Ragen. O să te urmărească la nesfârșit, așteptând să lași garda jos.

Băiatul se uită îndelung la monstru, cântărind vorbele Mesagerului. Demonul mârâi, arătându-și dinții, și izbi bariera cu putere, dar glifele se-aprinseră și îl azvârliră cât colo. Keerin scânci, dar Arlen se ridică și se apropie de intrare. Întâlni ochii miezingului și își înălță încet mâinile, pentru a-și uni apoi brusc palmele, cu un pocnet sonor, luându-l astfel în râs pe demon cu cele două brațe ale sale.

— Să-l lăsăm să-și piardă timpul, spuse, pe când miezingul urla neputincios. N-o s-ajungă la mine.

•

Își continuară drumul pentru aproape încă o săptămână. Ragen o luă spre nord, trecând de dealurile de la baza lanțului muntos și urcând și mai mult. Din când în când se oprea să vâneze, nimerind animalele mici de la mare distanță cu sulițele lui subțiri.

Își petrecură majoritatea nopților în adăposturile notate în jurnalul lui Graig, însă de două ori își făcură pur și simplu tabăra în mijlocul drumului. Ca orice alt animal, iapa lui Ragen era înspăimântată de demonii care stăteau la pândă, dar nu-ncerca să se desprindă de pripon.

— Merită un nume, spuse Arlen pentru a suta oară, arătând către animalul neclintit.

— Bine, bine, consimți în sfârșit Mesagerul, ciufulind părul băiatului. Poți să-i alegi unul.

Arlen zâmbi.

— Ochiul Nopții, zise apoi.

Ragen se uită la cal și dădu din cap.

— E un nume potrivit, încuviință.

9.

Fortul Miln

319 DÎ

Pe măsură ce movilele mărunte de la orizont de înălțau tot mai mult, terenul devenea din ce în ce mai stâncos. Ragen nu exagerase spunând că o sută de Dealuri ale lui Boggin ar fi încăput într-un singur munte, iar lanțul se întindea cât vedea Arlen cu ochii. Aerul devenea cu atât mai rece cu cât urcau; printre culmi șfichiuiau rafale puternice de vânt. Băiatul se uită în urmă și văzu întreaga lume întinzându-i-se în față, ca pe o hartă. Se imagină străbătând acele ținuturi doar cu o suliță și cu un sac de Mesager.

Când zăriră în sfârșit Fortul Miln, băiatului nu-i veni să-și creadă ochilor. În ciuda poveștilor lui Ragen, el unul continuase să-și închipuie că arăta ca Pârâul lui Tibbet, fiind doar ceva mai mare. Fu cât pe ce să cadă din căruță când orașul-fortăreață se înălță în fața lor, conturându-se deasupra drumului.

Fortul Miln era construit la poalele muntelui, de unde domina o vale largă. De dincolo de ea privea către oraș un al doilea munte, un frate geamăn al celui care-i era vecin. Un zid circular, de aproape zece metri înălțime, înconjura fortul, însă multe clădiri din interior se înălțau încă și mai mult către cer. Cu cât se apropiau, cu atât mai tare părea să se răsfire orașul, cu zidul întinzându-i-se pe mai mulți kilometri în ambele părți.

Pe zid erau pictate cele mai mari glife pe care Arlen le văzuse vreodată. Ochii lui urmăriră traseul liniilor invizibile care le uneau, alcătuind o rețea care ar fi trebuit să-l facă de netrecut pentru miezingi.

Dar, în ciuda triumfului adus de o asemenea realizare, zidul îl dezamăgi pe Arlen. Orașele „libere” nu erau nicidecum astfel. Zidul îi ținea pe miezingi afară, dar îi ținea, totodată, și pe oameni înăuntru. În Pârâul lui Tibbet, cel puțin pereții închisorii nu erau vizibili.

— Ce-i împiedică pe demonii vântului să zboare peste zid? întrebă el.

— Pe culmea lui sunt stâlpi cu glife care formează o boltă deasupra orașului, îl lămuri Ragen.

Arlen își dădu seama că ar fi trebuit să-și imagineze asta fără ajutorul lui. Mai avea și alte întrebări, dar le păstră pentru sine, punându-și deja mintea ageră să caute răspunsuri.

•

Când ajunseră în sfârșit la intrarea în oraș, ora amiezii trecuse de o bună bucată de vreme. Ragen îi arătă un stâlp de fum aflat departe, pe munte, deasupra orașului, la mai mulți kilometri distanță.

— Minele Ducelui, îi spuse. Formează ele însele un sat, mai mare decât Pârâul lui Tibbet al vostru. Nu e autonom, dar așa îi place ducelui. Caravanele vin și pleacă aproape în fiecare săptămână. Hrana urcă, iar sarea, metalul și cărbunele coboară.

Din zidul principal pornea un altul, mai scund, înconjurând valea cu o centură largă. Arlen zări stâlpii cu glife deasupra unor șiruri verzi, ordonate.

— Marile grădini și Livada Ducelui, îi explică pe scurt Mesagerul.

Poarta era larg deschisă și muncitorii intrau și ieșeau, iar paznicii le făcură cu mâna când se apropiară. Erau înalți, ca Ragen, și purtau coifuri de metal zimțate și armuri din piele fiartă peste hainele de lână groasă. Aveau amândoi sulițe, dar le țineau mai degrabă ca pe niște obiecte de preț etalate decât ca pe niște arme.

— Salut, Mesagerule, strigă unul dintre ei. Bine-ai revenit!

— Gaims. Woron.

Ragen îi salută cu câte o înclinare a capului.

— Ducele te-aștepta de acum câteva zile, spuse Gaims. Am fost îngrijorați când am văzut că n-ai sosit.

— Ați crezut că m-a luat demonii? Ragen râse. Nicio șansă. Un cătun pe care l-am vizitat la întoarcerea de la Angiers fusese atacat de miezingi, așa că am rămas puțin acolo, să-i ajut.

— Și ai cules de-acolo un copil vagabond? întrebă Woron cu un zâmbet. Un mic dar adus soției tale pentru timpul în care-așteaptă să faci din ea o Mamă?

Ragen se încruntă și paznicul se trase înapoi.

— N-am vrut să te jignesc, se grăbi să-l asigure.

— Atunci te sfătuiesc să nu mai spui lucruri care-i pot ofensa pe alții, *Servitorule,* ripostă Mesagerul cu voce încordată.

Woron păli și dădu imediat din cap.

— Adevărul e că l-am găsit pe drum, adăugă Ragen, ciufulind părul lui Arlen și zâmbind larg, ca și cum, cu doar câteva clipe înainte, nu s-ar fi petrecut nimic iritant.

Lui Arlen îi plăcea asta la Ragen. Izbucnea întotdeauna în râs fără să stea pe gânduri și nu păstra ranchiună, dar cerea

respect și te punea la punct, arătându-ți care ți-e locul. Băiatul își dorea s-ajungă ca el într-o bună zi.

— Pe drum? întrebă neîncrezător Gaims.

— La mai multe zile distanță de orice așezare! exclamă Ragen. Băiatul desenează glife mai bine decât mulți Mesageri pe care-i cunosc.

La auzul complimentului, Arlen se umflă în pene de mândrie.

— Și tu, Saltimbancule? îl întrebă Woron pe Keerin. Ți-a plăcut gustul primei nopți sub cerul liber?

Keerin se încruntă, și paznicii râseră.

— A fost bună, nu?

— Lumina scade, zise Ragen. Trimite-i vorbă Mamei Jone că vom veni la palat după ce predau orezul și trec pe-acasă pentru o baie și pentru o masă ca lumea.

Cei doi bărbați îi salutară și-i lăsară să intre în oraș.

În ciuda dezamăgirii sale din primele clipe, splendoarea Milnului îl copleși pe Arlen în curând. Clădirile se avântau în văzduh, făcând toate construcțiile pe care le mai văzuse vreodată să pară pitice, iar străzile erau pavate cu bolovani în locul pământului bătătorit. Miezingii nu se puteau înălța prin piatra prelucrată, dar lui îi venea greu să-și imagineze efortul depus pentru tăierea și îmbinarea sutelor de mii de lespezi.

În Pârâul lui Tibbet, aproape toate casele erau din lemn, cu temelii din pietre stivuite și gravate cu glife și cu acoperișuri din paie, cu plăcuțe pentru glife. Aici, totul era cioplit în piatră și avea iz de vechime. În ciuda zidului exterior glifat, toate clădirile își aveau propriile glife, unele alcătuind lucrări de artă fantastice, iar altele doar cu simplul lor rol de apărare.

Aerul din oraș era îmbâcsit, îngroșat de duhoarea gunoaielor, a focurilor făcute cu balegă și a transpirației. Arlen încercă să-și țină răsuflarea, dar renunță în scurt timp și începu să respire pe gură. Keerin, pe de altă parte, părea să răsufle în voie pentru prima oară.

Ragen îi conduse într-o piață unde Arlen văzu mai mulți oameni decât întâlnise în toată viața lui. Sute de Rusco Porcu strigau la el din toate părțile.

— Cumpără asta!

— Încerc-o p-asta!

— Preț special, numai pentru tine!

Erau înalți cu toții. Uriași, prin comparație cu oamenii din Pârâu.

Trecură pe lângă căruțe cu fructe și legume din soiuri pe care nu le mai văzuse niciodată, iar vânzătorii de haine erau atât de mulți, încât își imagină că veșmintele reprezentau singurul lucru la care se gândeau milnezii. Erau și picturi, și sculpturi, atât de complicate încât se întrebă când își găsea cineva timp să le facă.

Ragen îi duse la un negustor din capătul opus al pieței, care avea pe cort simbolul unui scut.

— E omul Ducelui, îi preveni Mesagerul când opriră căruța.

— Ragen! exclamă negustorul. Ce-ai azi pentru mine?

— Orez de mlaștină. Taxele plătite de Pârâu pentru sarea Ducelui.

— Ai fost la Rusco Porcu? spuse negustorul, mai degrabă ca o afirmație decât ca o întrebare. Șarlatanul ăla încă-i mai jefuiește pe sătenii creduli?

— Îl cunoști pe Porcu? întrebă Ragen.

Celălalt râse.

— Acum zece ani, am depus mărturie în fața Consiliului Mamelor ca să i se retragă brevetul, după ce a-ncercat să strecoare un transport de grâne pline de șobolani, povesti el. A plecat din oraș la scurt timp după aceea și a reapărut la capătul lumii. Am auzit că-n Angiers s-a-ntâmplat același lucru, de-aia a ajuns în Miln.

— Bine c-am verificat orezul, murmură Ragen.

Se tocmiră o vreme în privința prețurilor orezului și sării, în cele din urnă, negustorul cedă, recunoscând că Ragen luase tot ce era mai bun de la Porcu. Îi întinse o pungă zornăind de monede, ca să compenseze diferența.

— De-aici poate să ducă Arlen căruța? întrebă Keerin.

Ragen se uită la el și încuviință cu un gest. Îi aruncă o pungă cu monede, pe care Saltimbancul o prinse cu îndemânare înainte de a sări din căruță.

Privind cum se pierdea în mulțime, Ragen clătină din cap.

— Nu e cel mai rău Saltimbanc, spuse, dar n-are destul curaj pentru călătorii.

Încălecă din nou și îl conduse pe Arlen pe străzile aglomerate. În timp ce mergeau pe una ticsită de lume, băiatul simți că

înghesuiala îl sufoca. Observă câțiva oameni îmbrăcați numai în zdrențe, în ciuda aerului rece de munte.

— Ce fac? întrebă, văzând că întindeau către trecători castroane goale.

— Cerșesc, îl lămuri Ragen. În Miln, nu-și poate permite toată lumea să cumpere mâncare.

— Nu le putem da o parte dintr-a noastră?

Mesagerul oftă.

— Nu e chiar atât de simplu, Arlen. Solul nu e destul de fertil ca să hrănească măcar jumătate din oameni. Avem nevoie de grâne din Fortul Rizon, de pește din Lakton, de fructe și de vite din Angiers. Celelalte orașe pur și simplu nu dau altora toate astea. Hrana merge la cei care se ocupă cu vreun negoț și au bani s-o plătească. Aceștia, adică Negustorii, angajează Servitori care să muncească pentru ei și îi hrănesc, îi îmbracă și-i adăpostesc plătind totul din punga lor.

Arătă către un om înfășurat într-o bucată de pânză grosolană și murdară, care întindea către trecători un castron crăpat, de lemn, și care se îndepărtă, ferindu-se de el și refuzând să-l privească în ochi.

— Așa că, dacă nu ești nici de sânge regesc, niciun Bărbat Sfânt, și dacă nu muncești, sfârșești ajungând astfel.

Băiatul dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, dar, în realitate, nu putea să priceapă. La prăvălia din Pârâul lui Tibbet, oamenii rămâneau mereu fără credite, dar nici măcar Porcu nu-i lăsa să moară de foame.

Ajunseră în fața unei case, și Ragen îi făcu semn băiatului, care opri căruța. Prin comparație cu altele pe care le văzuse acolo, în Miln, nu era o clădire mare, dar, judecând-o după cele din Pârâu, era totuși impresionantă, construită în întregime din piatră și cu două caturi complete.

— Aici locuiești? întrebă Arlen.

Ragen clătină din cap. Descălecă și se duse la ușă, unde ciocăni cu putere. O clipă mai târziu, îi deschise o femeie tânără, cu părul lung și castaniu, împletit strâns într-o coadă. Era înaltă și robustă, ca toată lumea din Miln, și purta o rochie cu guler înalt, care-i ajungea până la glezne și i se mula pe piept. Arlen nu reușea să-și dea seama dacă era frumoasă. Tocmai când era gata să-și spună că nu, ea zâmbi și toată fața i se schimbă.

— Ragen! strigă, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui. Ai venit! Slavă Ziditorului!

— Bineînțeles c-am venit, Jenya, răspunse el. Noi, Mesagerii, le purtăm de grijă alor noștri.

— Eu nu sunt Mesager, zise ea.

— Ai fost măritată cu unul, și asta-i același lucru. Graig a murit ca Mesager, fir-ar afurisiți mai-marii Ghildei.

Jenya păru să se-ntristeze, și el se grăbi să schimbe vorba, se apropie cu pași mari de căruță și descărcă mărfurile rămase.

— Ți-am adus orez bun, de mlaștină, sare, carne și pește, spuse, cărându-le pe toate și lăsându-le imediat dincolo de ușă.

Arlen se repezi să-l ajute.

— Și asta, adăugă bărbatul, desprinzându-și de la centură punga cu aur și argint pe care-o primise de la Porcu.

Îi aruncă apoi și punga mică, de la negustorul Ducelui.

Când o deschise, Jenya făcu ochii mari.

— Oh, Ragen, e prea mult. Nu pot…

— Poți și o s-o păstrezi, îi porunci el, întrerupând-o. Măcar atât pot face.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— N-am cum să-ți mulțumesc, spuse. Am fost atât de speriată. Scrisul pentru Ghildă n-acoperă toate cheltuielile și, fără Graig… Am crezut c-o să fiu nevoită să cerșesc din nou.

— Haide, haide, spuse Ragen bătând-o pe umăr. Eu și frații mei nu vom îngădui niciodată să se-ntâmple una ca asta. O să te iau în gospodăria mea, n-o să te las să cazi atât de jos, îi făgădui.

— Oh, Ragen, ai face asta? exclamă ea.

— Mai e ceva. Un dar de la Rusco Porcu. Și Ragen ridică inelul. Vrea să-i scrii, să-i dai de știre că l-ai primit.

Uitându-se la frumoasa bijuterie, ea începu din nou să plângă.

— Graig a fost iubit, continuă Ragen, punându-i inelul pe deget. Păstrează-l ca pe-un simbol al memoriei lui. Mâncarea și banii ar trebui să fie de-ajuns pentru familia ta vreme îndelungată. Poate că, între timp, îți găsești alt soț și devii mamă. Dar, dacă lucrurile se vor înrăutăți vreodată atât de mult încât să fie nevoie să vinzi inelul, să vii mai întâi la mine, ai înțeles?

Jenya încuviință, cu ochii plecați, încă lăcrimând și mângâind bijuteria primită.

— Făgăduiește-mi, îi ceru Ragen.

— Îți făgăduiesc.

El dădu din cap și o îmbrățișă pentru o ultimă oară.

— O să vin să văd ce faci, ori de câte ori o să am timp, spuse.

Femeia încă mai plângea când plecară. Arlen se uită lung la ea, peste umăr, în vreme ce se îndepărtau.

— Pari nedumerit, zise Ragen.

— Cred că și sunt, încuviință băiatul.

— Părinții Jenyei erau Milogi, îl lămuri Mesagerul. Tatăl ei e orb, iar mama e bolnăvicioasă. Au avut însă norocul de a aduce pe lume o fată sănătoasă și atrăgătoare. Când s-a măritat cu Graig, s-a ridicat pe ea și pe părinții ei cu două clase mai sus. Graig i-a luat pe toți trei în casa lui și, cu toate că nu călătorea pe cele mai profitabile trasee, câștiga destul ca să trăiască toți patru și să fie fericiți. Clătină din cap. Însă acum ea are de plătit chirie și de hrănit trei guri. Și nici nu poate pleca prea departe de casă, fiindcă părinții ei nu sunt în stare să-și poarte singuri de grijă.

— E frumos din partea ta c-o ajuți, zise băiatul, simțindu-se ceva mai bine.

— Nu poți s-ajuți pe toată lumea, Arlen, dar trebuie să faci toate eforturile ca să-i ajuți pe cei pe care ai cum să-i ajuți.

Băiatul dădu din cap.

Șerpuiră în susul unui deal până când ajunseră în fața unei vile mari. Proprietatea întinsă era înconjurată de un zid de aproape doi metri, iar casa imensă avea trei etaje și zeci de ferestre, a căror sticlă reflecta lumina. Era mai întinsă decât marea sală de pe Dealul lui Boggin, în care încăpea toată suflarea din Pârâul lui Tibbet la sărbătoarea solstițiului. Pe vilă și pe zidul înconjurător erau pictate glife în culori vii. Un loc atât de minunat trebuie să fie locuința Ducelui, hotărî Arlen.

— Mama avea un pahar din sticlă glifată, tare ca oțelul, spuse, cu ochii la ferestre, în timp ce un bărbat slab venea în grabă din curte ca să deschidă poarta. Îl ținea ascuns, dar îl scotea totuși câteodată, când aveam oaspeți, ca să le-arate cum scânteia.

Trecură pe lângă o grădină neatinsă de răutatea demonilor, unde mai mulți oameni plantau legume.

— E una dintre puținele vile din Miln cu toate ferestrele de sticlă, spuse Ragen, cu mândrie. Aș fi dispus să plătesc foarte mult ca să fie glifate și să nu se spargă.

— Știu care-i șmecheria, zise Arlen, dar e nevoie s-atingă un miezing sticla, ca s-o încarce magic.

Ragen chicoti și clătină din cap.

— Atunci poate că n-o s-o fac.

În curte erau și clădiri mai mici, colibe din piatră, cu coșuri pe care ieșea fum, iar oamenii se foiau în toate părțile, ca într-un sat mic. Copii murdari alergau de colo-colo, iar femeile stăteau cu un ochi pe ei în timp ce-și vedeau de treabă. Se îndreptară spre grajduri, și un rândaș apăru cât ai clipi ca să ia frâul Ochiului Nopții. Făcu o plecăciune în fața lui Ragen, de parcă Mesagerul ar fi fost un rege dintr-o poveste.

— Credeam că ne oprim la tine acasă înainte de a merge la Duce, zise băiatul.

Ragen râse.

— Asta *e* casa mea, Arlen. Credeai că-mi primejduiesc degeaba viața pe drumuri?

Băiatul privi din nou clădirea, cu ochii cât pe ce să-i iasă din orbite.

— Tot ce se vede aici e al tău?

— Absolut totul. Ducii sunt generoși cu banii lor când e vorba de oameni care privesc miezingii în față.

— Dar casa lui Graig era atât de mică, obiectă băiatul.

— Graig era un om cumsecade, zise Ragen, dar n-a fost niciodată cu nimic mai mult decât un Mesager acceptabil. Se mulțumea să facă-n fiecare an câte un drum până la Pârâul lui Tibbet și naveta între cătunele din apropiere. Un astfel de bărbat își poate întreține familia, și nimic mai mult. Jenya s-a ales cu un câștig atât de bun numai și numai fiindcă tot ce i-am vândut în plus lui Porcu era luat cu bani din punga mea. Graig obișnuia să-mprumute de la Ghildă, care cere camătă grea.

Un bărbat înalt deschise ușa casei cu o plecăciune. Avea chipul ca de piatră și purta o haină de un albastru decolorat, din lână vopsită. Fața și hainele îi erau curate, într-un contrast izbitor cu ale oamenilor din curte. Imediat ce intrară, un băiat nu cu mult mai mare decât Arlen sări în picioare. Alergă la șnurul unui clopoțel de la baza unei scări late, de marmură. Clinchetul umplu casa.

— Văd că norocul tău a mai făcut față încă o dată, strigă o femeie o clipă mai târziu.

Avea părul negru și ochi albaștri, sfredelitori. Purta o rochie de un albastru intens, dintr-un material mai fin decât orice văzuse Arlen vreodată, iar încheieturile mâinilor și gâtul îi scânteiau de giuvaiere. Îi privea, de sus, din balconul de marmură de deasupra holului de la intrare, cu un zâmbet rece. Arlen nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de frumoasă sau atât de grațioasă.

— Soția mea, Elissa, îl lămuri Ragen cu voce scăzută. Un motiv ca să mă-ntorc… și unul ca să plec.

Arlen nu era sigur dacă glumea sau nu. Femeia nu părea încântată să-i vadă.

— Într-una dintre aceste dăți, miezingii îți vor veni de hac, spuse Elissa, coborând scările, iar eu voi fi în sfârșit liberă să mă cunun cu tânărul meu iubit.

— N-o să se-ntâmple niciodată, răspunse Ragen, trăgând-o mai aproape, pentru un sărut. Apoi se-ntoarse spre Arlen, ca să-i ofere explicații: Elissa visează la ziua în care îmi va moșteni averea. Mă feresc de miezingi nu numai ca să mă protejez, ci și, în aceeași măsură, ca să-i fac ei în ciudă.

Elissa râse, iar Arlen se destinse.

— El cine e? întrebă femeia. Un vagabond care să te scape de truda de a-mi umple pântecul cu propriul tău copil?

— Singura trudă e topirea fustelor tale înghețate, draga mea, ripostă Ragen. Îngăduie-mi să ți-l prezint pe Arlen, din Pârâul lui Tibbet. L-am întâlnit pe drum.

— Pe drum? se miră Elissa. Nu e decât un copil!

— Nu sunt copil! strigă Arlen, și se simți imediat ca un prost.

Ragen îl privi pieziș și el își lăsă ochii în jos.

Elissa nu dădu niciun semn că i-ar fi auzit răbufnirea.

— Scoate-ți armura și descoperă baia, îi porunci soțului ei, mirosi a sudoare și a rugină. Eu o să am grijă de oaspetele nostru.

În timp ce Ragen pleca, Elissa chemă o slugă ca să pregătească o gustare pentru Arlen. Numărul servitorilor lui Ragen părea să-l depășească pe al oamenilor din Pârâul lui Tibbet. Îi tăiară felii de șuncă rece și coajă groasă de pâine, adăugând smântână, groasă și ea, și lapte ca s-ajute totul să-i alunece pe gât. Elissa îl privi mâncând, dar el nu găsi nimic de spus și atenția i se îndreptă fără întrerupere asupra farfuriei.

Când lua ultimele înghițituri de smântână, o servitoare cu rochia de un albastru identic cu al hainelor bărbaților intră în încăpere și se înclină în fața Elissei.

— Stăpânul Ragen te-așteaptă sus, zise ea.

— Mulțumesc, Mamă, răspunse Elissa.

Pentru o clipă, când își plimbă absentă degetele peste stomac, fața ei căpătă o expresie stranie. Pe urmă zâmbi și se uită la Arlen.

— Du-l pe oaspetele nostru la baie, porunci, și nu-l lăsa să iasă din apă până nu poți spune ce culoare are pielea lui.

Râse și ieși din cameră cu un aer regesc.

Obișnuit să stea într-o albie și să toarne peste el apă rece, Arlen se tulbură la vederea căzii adânci, de piatră, a lui Ragen. Așteptă până când Margrit, servitoarea, turnă înăuntru o oală de apă fierbinte, ca să-i scoată frigul din oase. Era înaltă, ca toată lumea din Miln, avea ochi blânzi, iar de sub bonetă i se furișa părul de culoarea mierii, cu doar câteva fire care dădeau de înțeles că începuse să încărunțească. Se întoarse cu spatele în timp ce Arlen se dezbrăcă și intră în cadă. Femeia icni când îi văzu rănile cusute de pe spate și se grăbi să le cerceteze.

— Au! țipă băiatul când ea atinse cu degetele rana de sus.

— Nu te purta ca un țânc, îl dojeni ea, frecându-și degetul mare de arătător și mirosindu-le.

Arlen strânse din dinți în timp ce Margrit își repetă mișcările, coborând în josul spatelui lui.

— Ești mai norocos decât crezi, zise ea în cele din urmă. Când mi-a spus Ragen că ești rănit, am crezut că nu sunt decât niște zgârieturi, dar astea... Vai, vai, vai! Mama ta nu te-a-nvățat să nu ieși noaptea din casă?

Răspunsul lui Arlen se stinse într-un fornăit. Își mușcă buza, hotărât să nu plângă. Ea observă și-și îndulci imediat tonul.

— Se vindecă bine, comentă, vorbind despre rănile lui.

Luă o bucată de săpun și începu să le spele cu delicatețe. Băiatul scrâșni din dinți.

— Când termini cu baia, o să-ți pregătesc o cataplasmă și niște bandaje curate.

Arlen dădu din cap.

— Ești mama Elissei? o întrebă.

Femeia râse.

— Ziditorule, băiete, de unde ți-a venit ideea asta?

— Ea ți-a spus „mamă”.

— Pentru că sunt, zise Margrit, cu mândrie. Doi fii și trei fiice, dintre care una va deveni în curând ea însăși Mamă. Clătină din cap cu tristețe. Biata Elissa, cu toată bogăția ei, și totuși încă Fiică, deși are aproape treizeci și unu de ani. Îți frânge inima.

— E atât de important să fii mamă?

Femeia îl privi ca și cum ar fi întrebat dacă aerul avea vreo importanță.

— Ce poate fi mai important decât maternitatea? exclamă ea. Datoria fiecărei femei e zămislirea copiilor, ca să păstreze orașul tânăr. De aceea primesc mamele cele mai bune rații și aleg primele, dimineața, de pe tarabele din piață. De aceea toți consilierii ducelui sunt Mame. Bărbații sunt buni când trebuie să distrugă sau să construiască, dar e mai bine să lași politica și hârtiile pe seama femeilor care-au fost la Școala Mamelor. Zău așa, femeile sunt acelea care votează pentru alegerea unui nou duce când se stinge cel bătrân.

— Și Elissa de ce nu e mamă?

— Nu fiindcă n-ar fi încercat, recunoscu Margrit. Aș pune prinsoare că se străduiește chiar în clipa asta. Șase săptămâni petrecute pe drum transformă orice bărbat într-un taur, iar eu i-am fiert un ceai pentru fertilitate și i l-am lăsat pe noptieră. Poate-o s-o ajute, deși, după cum o știe orice neghiob, cel mai propice timp pentru facerea copiilor e înainte de zori.

— Și ei de ce n-au făcut niciunul? întrebă Arlen.

Știa că facerea copiilor avea ceva în comun cu jocurile care le atrăgeau pe Renna și pe Beni, iar ceea ce se petrecea de fapt era, pentru el, încă neclar.

— Numai Ziditorul știe, răspunse Margrit. Elissa ar putea fi stearpă, sau poate că sterp e Ragen, deși asta ar fi o rușine. Ducem lipsă de bărbați buni, ca el. Milnul are nevoie de fiii lui.

Oftă.

— Elissa are noroc că n-a părăsit-o sau că n-a făcut un copil cu vreo servitoare. Ziditorul știe că ele ar vrea.

— Și-ar părăsi soția?

Arlen era uluit.

— Nu fi atât de surprins, băiete. Bărbații au nevoie de moștenitori, și-și fac rost de ei în orice mod e cu putință. Ducele Euchor e la a treia soție, și încă nu se poate lăuda decât cu fete! Clătină din cap. Dar Ragen nu e așa. Uneori se-nfruntă ca niște

miezingi, dar el o iubește pe Elissa așa cum iubește soarele. N-o să plece niciodată. Și nici ea, în ciuda celor la care a renunțat.

— A renunțat la ceva? întrebă Arlen.

— Știi, a fost Nobilă, îl lămuri Margrit. Mama ei e în Consiliul Ducelui. Și Elissa ar fi putut să intre în serviciul lui dacă s-ar fi măritat cu un alt nobil și ar fi făcut un copil. Dar, ca să fie cu Ragen, a preferat o mezalianță, împotriva voinței mamei ei. De-atunci nu-și mai vorbesc. Elissa face acum parte din clasa negustorilor, chiar dacă are mulți bani. Nu poate intra la Școala Mamelor și n-o să ocupe niciodată o poziție în oraș și, cu atât mai puțin, în slujba Ducelui.

Arlen rămase tăcut, în vreme ce Margrit îi spălă rănile și-i adună hainele de pe podeaua de mozaic.

— Of, of, făcu ea, inspectându-le rupturile și petele. O să le cârpesc cât pot de bine în timp ce te speli, îi făgădui, și-l lăsă să-și termine baia.

În lipsa ei, băiatul încercă să dea un sens tuturor spuselor femeii, dar erau prea multe lucruri pe care nu le înțelegea.

Margrit îi amintea, într-o oarecare măsură, de Catrin Porcu, fiica lui Rusco.

— E gata să-ți dezvăluie toate secretele din lume dacă astfel își poate auzi propria voce o clipă în plus, obișnuia să spună Silvy.

Femeia se întoarse ceva mai târziu, cu haine curate, dar nu pe măsura lui. Îi bandajă rănile și, în ciuda protestelor băiatului, îl ajută să se-mbrace. El se văzu nevoit să-și ruleze în sus mânecile tunicii ca să-și descopere palmele și să-și îndoaie partea de jos a pantalonilor, în chip de manșete, ca să nu se-mpiedice, dar, după mai multe săptămâni, se simți curat pentru prima oară.

Cină devreme, împreună cu Ragen și cu Elissa. Bărbatul își scurtase barba, își legase părul la spate și purta o cămașă fină, albă, o haină din piele de căprioară, de un albastru intens, și pantaloni bufanți din același material și de aceeași culoare.

În cinstea întoarcerii lui Ragen fusese tăiat un porc și masa se umplu în curând cu cotlete și coaste, cu felioare de slănină și cu cârnați suculenți. Li se aduseră carafe cu bere de la gheață și cu apă rece, limpede. Când Ragen îi făcu semn unui servitor să-i toarne bere lui Arlen, Elissa se încruntă, dar nu spuse nimic. Ea

sorbea vin dintr-un pahar atât de delicat, încât băiatul se temea că degetele ei subțiri l-ar fi putut sparge.

Plimbându-și privirea pe deasupra mâncării, cu gura lăsându-i apă, Arlen nu se putu împiedica să-și aducă aminte de trențăroșii din oraș care cerșeau de-ale gurii. Însă foamea învinse în curând vinovăția, și gustă din toate, umplându-și farfuria iarăși și iarăși.

— Ziditorule, unde pui totul? întrebă Elissa, bătând uluită din palme în timp ce-l privea golind o altă farfurie. Ai un hău în burtă?

— N-o lua în seamă, Arlen, îl sfătui Ragen. Femeile se foiesc toată ziua prin bucătărie, însă ciugulesc doar câte puțin, de teamă să nu pară lipsite de delicatețe. Bărbații știu mai bine cum s-aprecieze o masă.

— Are dreptate, să știi, spuse Elissa, dându-și ochii peste cap. Femeile nu sunt aproape niciodată în stare să aprecieze subtilitățile vieții, așa cum o fac bărbații.

Ragen tresări și-și vărsă berea, iar Arlen își dădu seama că ea îl lovise cu piciorul pe sub masă. Și hotărî că o găsea pe placul lui.

După cină, își făcu apariția un paj în livrea cenușie, cu blazonul Ducelui pe piept. Îi reaminti lui Ragen de întrevederea stabilită, și Mesagerul oftă, dar îl asigură că aveau să sosească imediat.

— Îmbrăcămintea lui Arlen nu e nicidecum potrivită pentru întâlnirea cu Ducele, protestă Elissa. Nimeni nu i se înfățișează Înălțimii Sale arătând ca un Milog.

— Nu e nimic de făcut, iubito, răspunse Ragen. Nu ne-au mai rămas decât vreo câteva ore până la apusul soarelui. Nu putem aduce la timp un croitor.

Ea refuză să accepte așa ceva. Se uită îndelung la băiat, apoi pocni din degete și ieși din cameră cu pași mari. Se întoarse curând, cu o haină albastră și cu o pereche de cizme de piele, bine lustruite.

— Unul dintre pajii noștri e cam de vârsta ta, îi spuse lui Arlen, ajutându-l să se îmbrace.

Mânecile hainei erau scurte, iar cizmele îl strângeau, dar doamna Elissa păru mulțumită. Îi trecu un pieptene prin păr și făcu un pas în spate.

— E destul de bine, spuse, zâmbind. Ai grijă cum te porți în fața Ducelui, Arlen, îl sfătui.

Simțindu-se stângaci în hainele care nu-i erau pe măsură, băiatul zâmbi și dădu din cap.

•

Castelul Ducelui era o fortăreață glifată în interiorul fortăreței glifate care era Milnul. Zidul exterior fusese construit din piatră cioplită, avea peste șase metri înălțime, era ticsit de glife și patrulat de sulițași în armură. Trecură de poartă și pătrunseră într-o curte largă, care înconjura palatul. Făcând vila lui Ragen să pară pitică, acesta avea trei etaje și turnuri de două ori mai înalte decât ele. Pe fiecare piatră erau glife mari, bine conturate. La toate ferestrele scânteia sticla.

Prin curte patrulau bărbați în armură, iar paji purtând culorile Ducelui alergau în toate părțile. Acolo, afară, trudeau o sută de oameni: dulgheri, zidari, fierari și măcelari. Arlen văzu magazii cu grâne și vite, ba chiar și grădini întinse, mai mari decât a lui Ragen. Se gândi că, dacă ar fi zăvorât poarta, ducele ar fi putut să reziste în fortăreața lui o veșnicie.

Zgomotele și mirosurile din curte dispărură după ce în urma celor doi se închiseră ușile grele ale palatului. În holul de la intrare era un covor lat, iar pe pereții de piatră rece se întindeau tapiserii. În afară de câțiva străjeri, nu se zărea niciun bărbat. În schimb, zeci de femei se foiau încoace și încolo, cu fustele lor largi foșnind în timp ce-și vedeau de treburi. Unele făceau socoteli pe plăcuțe de ardezie, altele treceau rezultatele în catastife groase. Câteva, cu îmbrăcămintea mai bogată, umblau autoritare printre celelalte, verificându-le munca.

— Ducele e în sala audiențelor, anunță una dintre ele. Te așteaptă de ceva timp.

În fața încăperii unde se țineau audiențele se afla un șir lung de oameni. Erau mai ales femei, cu condeie și teancuri de hârtii în mâini, dar și câțiva bărbați foarte bine îmbrăcați.

— Petiționari de rang neînsemnat, explică Ragen; speră, cu toții, să li se acorde un minut din timpul Ducelui înainte de a fi conduși afară din palat, când o să bată Clopotul de Seară.

Petiționarii de rang neînsemnat păreau să știe foarte bine că se apropia ora lăsării întunericului și se certau fără fereală ca să decidă cine să intre primul. Dar zarva se domoli când îl zăriră pe Ragen. În vreme ce Mesagerul trecea pe lângă ei, ocolind întreg

șirul, amuțiră cu toții, luându-se după el ca niște câini nerăbdători să-și primească mâncarea. Îl urmăriră până în fața ușii, unde îi opri o privire aspră a străjilor. Se buluciră în jur, ca să tragă cu urechea în timp ce intrau Ragen și Arlen.

Băiatul simți că în sala de audiențe a Ducelui Euchor din Miln părea pitic. Tavanul se boltea la o înălțime cât a mai multor etaje, iar torțele erau așezate la loc sigur, pe coloane imense din jurul tronului ducal. Pe marmura fiecărei coloane erau gravate glife.

— Petiționari de rang mai înalt, spuse Ragen, cu voce scăzută, arătând către bărbații și femeile care se foiau prin încăpere. Sunt înclinați să se-adune în grupuri.

Dădu din cap în direcția unui astfel de grup, alcătuit dintr-un număr mare de bărbați aflați în apropierea ușii.

— Prinții Negutătorilor, spuse. Împart aur în toate părțile pentru dreptul de a se afla în preajma palatului, adulmecând în căutarea noutăților, sau a unui nobil cu care să-și mărite fiicele. Iar acolo, arătă el apoi un grup de femei aflate în fața Negustorilor, e Consiliul Mamelor, care așteaptă să-i dea lui Euchor raportul zilnic.

Mai aproape de tron se vedea un grup de bărbați cu sandale și robe simple, cafenii, care stăteau în picioare, cu o demnitate tăcută. Doar câțiva vorbeau în șoaptă, iar ceilalți le notau toate cuvintele.

— Orice curte are nevoie de Bărbații săi Sfinți, explică Ragen.

În cele din urmă, îi arătă băiatului un roi de oameni în haine bogate care pălăvrăgeau entuziasmați despre ultimele noutăți, însoțiți de o armată de servitori împovărați de tăvi cu mâncare și băutură.

— Sunt nobili cu sânge regal, spuse el. Nepoții și verii Ducelui, și verii de-ai doilea, care mai de care mai gălăgios, cu speranța că-i vor ajunge vorbele la urechile Ducelui și visând la ceea ce s-ar întâmpla dacă el ar lăsa tronul liber fără a avea urmași. Euchor îi urăște.

— De ce nu-i alungă de-aici? întrebă Arlen.

— Fiindcă sunt de sânge regesc, răspunse Mesagerul, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Ajunseseră la jumătatea distanței față de tron când o femeie înaltă se puse în mișcare, vrând să le taie calea. Avea părul strâns la spate, într-o învelitoare de pânză, iar fața îi era ciupită

și brăzdată de riduri atât de adânci, încât arăta ca și cum i s-ar fi gravat glife pe obraji. Mergea gârbovită, dar cu mișcări pline de demnitate, însă o mică gușă cărnoasă de sub bărbie i se legăna după bunul plac. Avea aerul Seliei, o femeie obișnuită să poruncească și să i se dea ascultare fără cârtire. Se uită în jos, la Arlen, și adulmecă de parcă ar fi simțit mirosul unui morman de balegă. Privirea îi zvâcni apoi către Ragen.

— Șambelana lui Euchor, Jone, șopti acesta cât erau încă destul de departe ca să nu-i poată auzi. Nu te oprești decât dacă mă opresc eu, altminteri o să te trimită s-aștepți la grajduri cât stau de vorbă cu Ducele.

— Pajul tău trebuie s-aștepte în hol, Mesagerule, zise Jone, venind în fața lor.

— Nu e pajul meu, răspunse Ragen, continuând să înainteze.

Arlen ținu pasul cu el, și șambelana se văzu nevoită să-și sacrifice demnitatea, grăbindu-se să se dea la o parte din calea lor.

— Înălțimea Sa n-are timp pentru toți copiii rătăciți pe străzi, Ragen! șuieră ea, străduindu-se să-l ajungă din urmă. Cine e?

Ragen se opri, și Arlen se opri odată cu el. Mesagerul se întoarse și-i aruncă femeii o privire aspră, aplecându-se spre ea. Jone o fi fost înaltă, dar Ragen era totuși mai înalt și o depășea de trei ori în greutate. Simpla amenințare a prezenței lui o făcu să se chircească involuntar.

— E cel pe care-am ales să-l aduc, răspunse el printre dinți.

Și-i dădu lui Jone un săculeț cu scrisori, pe care ea-l luă din reflex. În clipa aceea, Negustorii și Consiliul Mamelor se îngrămădiră în jurul ei, alături de acoliții Veghetorilor.

Nobilii de sânge regal remarcară mișcarea și începură să comenteze și să gesticuleze către cei din preajmă. Anturajul lor se risipi brusc, și Arlen își dădu seama că nu era alcătuit decât din servitori bine îmbrăcați. Rudele Ducelui se purtau ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic important, dar slugile lor se înghesuiau la fel de tare ca toți ceilalți, străduindu-se s-ajungă cât mai aproape de săculeț.

Jone îi întinse scrisorile uneia dintre propriile ei servitoare și se îndreptă grăbită spre tron, ca să-l anunțe pe Ragen, deși nu era nevoie să se ostenească. Intrarea Mesagerului stârnise destulă agitație ca să poată fi trecută cu vederea. Euchor îi privea pe cei doi apropiindu-se.

Ducele era un bărbat îndesat, de aproximativ șaizeci de ani, cu părul cărunt și barba deasă. Purta o tunică verde, cu pete proaspete de grăsime de pe degetele sale, dar cu broderii bogate, cu fir de aur, și o mantie căptușită cu blană. Degetele îi scânteiau de inele, iar deasupra frunții purta o diademă de aur.

— Binevoiești în sfârșit să ne onorezi cu prezența ta! strigă Ducele, părând să se li adreseze mai degrabă tuturor celorlalți oameni din încăpere decât lui Ragen.

Remarca îi făcu într-adevăr pe nobilii de viță regală să dea aprobator din cap și să-și vorbească pe șoptite și, dintre cei îngrămădiți în jurul scrisorilor, mai mulți își ridicară privirile.

— Treburile mele nu sunt destul de presante? adăugă Euchor.

Ragen înaintă către dais, susținând privirea Ducelui cu privirea lui rece.

— Patruzeci și cinci de zile de aici până la Angiers și înapoi, trecând prin Pârâul lui Tibbet! spuse el cu voce sonoră. Treizeci și șapte de nopți în care-am dormit sub cerul liber, cu miezingii biciuindu-mi glifele!

Nu-și luă nicio clipă ochii de la Duce, dar Arlen știu că, la rândul său, și el le vorbea tuturor celor de față. Dintre care mulți își pierdură culoarea din obraji și se cutremurară la auzul vorbelor lui.

— Șase săptămâni petrecute departe de casă, Înălțimea Ta, continuă Ragen, scăzându-și la jumătate vocea, care continuă totuși s-ajungă la toate urechile. Îmi porți pică fiindc-am făcut o baie și-am luat o masă împreună cu soția mea?

Ducele șovăi, cu ochii îndreptându-i-se brusc către curtenii săi. În cele din urmă, izbucni într-un hohot de râs tunător.

— Sigur că nu! strigă. Un Duce ofensat îi poate face unui om viața grea, dar nici pe jumătate atât de grea cum i-o poate face o nevastă ofensată!

Încordarea se risipi când întreaga curte începu să râdă.

— Vreau să vorbesc cu Mesagerul meu între patru ochi! porunci Ducele, după ce se domoliră hohotele de râs.

Din rândurile celor însetați de noutăți se înălțară murmure de protest, dar Jone îi făcu semn servitoarei ei să iasă din sală cu scrisorile, ceea ce atrase pe urmele ei aproape toată curtea. Nobilii de sânge regal mai întârziară, dar Jone își lovi palmele cu zgomot. Reacția ei le smulse tresăriri violente și plecară în șir, atât de repede cât le-o permitea demnitatea.

— Nu pleca, îi șopti Ragen lui Arlen, oprindu-se la o distanță respectuoasă de tron.

Jone le făcu semn străjerilor, care închiseră ușile grele, rămânând înăuntru. Spre deosebire de cei de la poarta orașului, păreau vigilenți și experți. Jone veni să se-așeze lângă suveranul ei.

— Să nu mai faci niciodată asta în fața curții! mârâi Euchor după plecarea celorlalți.

În semn că avea să țină cont de poruncă, Mesagerul făcu o plecăciune ușoară, care păru însă nesinceră până și-n ochii lui Arlen. Băiatul era cuprins de venerație. Ragen n-avea absolut nicio teamă.

— Am vești din Pârâu, Înălțimea Ta, începu Ragen.

— Din Pârâu? izbucni Euchor. Ce-mi pasă mie de Pârâu? Ce-a spus Rhinebeck?

— Au avut o iarnă foarte grea fără sare, continuă Mesagerul, ca și cum Ducele n-ar fi scos nicio vorbă. Și a fost un atac…

— Pe Noapte, Ragen! se răsti Euchor. Răspunsul lui Rhinebeck poate afecta Milnul mulți ani de-acum înainte, așa că scutește-mă de listele de nașteri și de evidența recoltelor dintr-un prăpădit de cătun uitat de lume!

Arlen icni și, căutând adăpost, se trase în spatele lui Ragen, care-l strânse de braț, liniștindu-l.

Euchor trecu la atac, cu insistență.

— Au descoperit aur în Pârul lui Tibbet? întrebă.

— Nu, lordul meu, răspunse Ragen, dar…

— Au deschis o mină de cărbune în Pășunea Însorită? îl întrerupse Ducele.

— Nu, lordul meu.

— Au descoperit glifele de luptă pierdute?

Mesagerul clătină din cap.

— Bineînțeles că nu…

— Ai adus măcar destul orez ca să m-aleg cu un câștig acoperitor pentru costul serviciilor tale pentru călătoria asta, dus-întors?

— Nu, se încruntă Ragen.

— Bun, zise Euchor, frecându-și mâinile ca și cum ar fi vrut să le scuture de praf. Atunci n-o să ne mai facem griji pentru Pârâul lui Tibbet pentru încă un an și jumătate.

— Un an și jumătate e prea mult, îndrăzni Ragen să insiste. Oamenii au nevoie...

— Atunci du-te acolo fără să ceri plată, îl întrerupse Ducele, ca să-mi pot permite să te trimit.

Fiindcă Ragen nu răspunse imediat, celălalt zâmbi larg, știind că încheia învingător acel schimb de cuvinte.

— Ce vești aduci din Angiers? întrebă.

— Am o scrisoare de la Ducele Rhinebeck, oftă Mesagerul, ducându-și mâna sub haină.

Scoase un tub subțire, sigilat cu ceară, dar Euchor îl refuză cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Dă-mi *doar* răspunsul, Ragen! Da sau nu?

Ochii lui Ragen se îngustară.

— Nu, lordul meu. Răspunsul e nu. Ultimele două transporturi s-au pierdut, împreună cu aproape toți oamenii. Ducele Rhinebeck nu-și poate permite să trimită alții. Într-un timp atât de scurt, oamenii lui nu pot face mai mult decât să taie bușteni, și are mai multă nevoie de lemn decât de sare.

Ducele se înroși la față și Arlen se temu c-avea să răbufnească.

— Fir-ar să fie, Ragen, strigă, repezindu-și pumnul în jos. Am nevoie de lemnul ăla!

— Înălțimea Sa a decis că-i este mult mai necesar pentru reconstruirea Podului Peste Fluviu, spuse calm Ragen, pe malul de sud al Fluviului Despărțitor.

Ducele Euchor șuieră și ochii lui căpătară o strălucire ucigașă.

— Asta e opera prim-ministrului lui Rhinebeck, îl înștiință Jone. Încearcă de mulți ani să-i aducă stăpânului său o parte din câștigul de la vamă.

— Și de ce să se mulțumească numai c-o parte, când poate avea totul? zise Euchor. Ce-ai spus c-o să răspund eu când o să-mi dai vestea asta?

Ragen ridică din umeri.

— Un Mesager nu e-n măsură să facă presupuneri. Ce-ar fi vrut Înălțimea Ta să spun?

— Că oamenii din fortărețele de lemn n-ar trebui s-aprindă focuri în curțile altora, mârâi Ducele. Ragen, nu-i nevoie să-ți aduc aminte cât de important e lemnul pentru Miln. Rezerva noastră de cărbuni se micșorează și, fără combustibil, tot minereul din mine nu ne e de niciun folos, iar jumătate din oraș

o să-nghețe! Înainte de a se-ajunge la asta, o să dau foc cu mâna mea noului lui Pod Peste Fluviu!

Ragen se înclină, în semn că înțelesese cum stăteau lucrurile.

— Ducele Rhinebeck știe asta, zise el. De aceea m-a împuternicit să fac o contraofertă.

Euchor înălță dintr-o sprânceană.

— Care anume?

— Materiale pentru reconstruirea Podului Peste Fluviu și jumătate din câștigul de la vamă, ghici Jone, înainte de-a apuca Ragen să deschidă gura. Apoi se uită la Mesager cu ochi mijiți. Iar Podul Peste Fluviu rămâne pe malul angiersian al Despărțitorului.

Ragen dădu din cap.

— Pe Noapte! înjură Euchor. Ziditorule, de partea cui ești tu, Ragen?

— Sunt Mesager, răspunse acesta cu mândrie. Nu iau partea nimănui, doar raportez ce mi s-a spus.

Ducele se ridică brusc în picioare.

— Atunci spune-mi pentru ce bezna nopții te plătesc? întrebă.

Ragen își lăsă capul pe-o parte.

— Înălțimea Ta preferă să meargă acolo în persoană? zise el cu blândețe.

La asta, Ducele păli și nu răspunse. Arlen simți forța replicii simple a lui Ragen. Dacă așa ceva era cu putință, dorința lui de a ajunge Mesager deveni încă și mai puternică.

Ducele dădu în sfârșit din cap, cu resemnare.

— O să mă gândesc la asta, spuse, în cele din urmă. Se face târziu. Poți să pleci.

— Ar mai fi ceva, lordul meu, adăugă Ragen, îndemnându-l cu un gest pe Arlen să înainteze, dar Jone le făcuse deja semn străjilor să deschidă ușile, și petiționarii de rang înalt năvăliră înapoi în sală.

Ducele deja nu-i mai acorda atenție Mesagerului.

Acesta îi ținu calea lui Jone, care se îndepărta de Euchor.

— Mamă, zise el, în privința băiatului…

— Sunt foarte ocupată, Mesagerule, pufni ea. Poate-ar trebui să „alegi” să-l aduci când am mai puține treburi.

Se îndepărtă de ei, azvârlindu-și capul pe spate.

Unul dintre Negustori veni către cei doi. Era un bărbat cât un urs, cu un singur ochi și cu un ciot de carne cicatrizată în

cealaltă orbită. Pe piept purta un simbol, un bărbat călare, cu o suliță și cu un mic sac.

— Mă bucur că te văd teafăr, Ragen, spuse el. Treci mâine dimineață pe la Ghildă, să dai raportul.

— Mare Maestru Malcum, răspunse Mesagerul cu o plecăciune. Mă bucur să te văd. L-am întâlnit pe acest băiat, Arlen, pe drum…

— Între două sate? întrebă, surprins, Marele Maestru. Ar fi trebuit să fii mai prudent, băiete!

— La mai multe *zile* distanță de orice așezare omenească, lămuri Ragen lucrurile. Băiatul desenează glife mai bine decât mulți Mesageri.

La asta, Malcum își arcui o sprânceană.

— Vrea să fie Mesager, insistă Ragen.

— Nici n-ai putea să-ți dorești o carieră mai onorabilă, îi spuse Malcum lui Arlen.

— N-are pe nimeni în Miln, continuă Ragen, și mă gândeam că poate ar putea deveni ucenic în Ghildă…

— Ei, Ragen, zise Malcum, știi la fel de bine ca oricine altcineva că nu primim ca ucenici decât Glifari înregistrați. Încearcă la Marele Maestru Vincin.

— Dar băiatul știe deja să deseneze glife, protestă Ragen, deși tonul lui era mult mai respectuos decât cel pe care-i vorbise Ducelui Euchor.

Marele Maestru Malcum era mai voinic decât Ragen, și nu arăta a om care putea fi intimidat vorbindu-i-se despre nopțile petrecute afară.

— Atunci n-ar trebui să-i fie greu să-l convingă pe Glifarul Ghildei să-l înregistreze, spuse Malcum, întorcându-se să plece. Ne vedem dimineață, strigă, peste umăr.

Ragen se uită în jur și descoperi în grupul Negustorilor un alt bărbat.

— Mișcă-ți picioarele, Arlen, mormăi, traversând încăperea cu pași mari. Mare Maestru Vincin! zise apoi, din mers.

Cel strigat își ridică privirea la apropierea lor și plecă de lângă colegii săi de breaslă ca să le iasă în întâmpinare. Se înclină în fața lui Ragen, dar gestul era lipsit de respect, un simplu semn că-i acorda atenție. Vincin avea un cioc negru, unsuros, și părul lins, dat peste cap. Pe degetele dolofane îi scânteiau inele.

Simbolul de pe pieptul lui era o glifă cheie, care servea drept bază pentru toate celelalte dintr-o rețea.

— Cu ce te pot ajuta, Ragen? întrebă Marele Maestru.

— Acest băiat, Arlen, e din Pârâul lui Tibbet, spuse Ragen, arătând către copil. Rămas orfan după un atac al miezingilor, n-are pe nimeni în Miln, dar dorește să intre în ucenicie, ca Mesager.

— Foarte bine, Ragen, dar ce legătură are asta cu mine? întrebă Vincin, mulțumindu-se să-i arunce lui Arlen o singură privire.

— Malcum nu vrea să-l primească înainte de-a fi înregistrat ca Glifar.

— Ei, asta-i o problemă, încuviință Vincin.

— Băiatul știe deja să deseneze glife, zise Ragen. Dacă ai putea găsi o cale…

Celălalt clătina deja din cap.

— Îmi pare rău, Ragen, dar n-o să mă convingi că un țărănoi dintr-un cătun uitat de lume poate desena glife destul de bine ca să-l înregistrez.

— Glifele băiatului au retezat brațul unui demon al pietrei, spuse Ragen.

Vincin râse.

— Ragen, dacă n-ai cumva brațul ăla la tine, păstrează povestea pentru Saltimbanci.

— Atunci îi poți găsi un loc unde să intre în ucenicie?

— Poate plăti taxa?

— E un orfan pe care l-am găsit pe drum, protestă Ragen.

— Poate găsesc un Glifar care vrea să-l ia ca Servitor, sugeră Maestrul Ghildei.

Ragen se încruntă.

— Mulțumesc, oricum, spuse, conducându-l pe Arlen afară.

Soarele cobora cu iuțeală către apus, și se grăbiră către vila Mesagerului. Arlen văzu străzile aglomerate din Miln golindu-se, oamenii verificându-și cu atenție glifele și zăvorându-și ușile. Chiar și cu pavajul de piatră și cu zidurile groase, pline de glife, toată lumea continua să se încuie în timpul nopții.

— Nu-mi vine să cred că i-ai vorbit astfel Ducelui, spuse Arlen, pe drumul de întoarcere.

Ragen chicoti.

— E prima regulă pe care trebuie s-o respecți ca să poți fi Mesager, Arlen, răspunse el. Negustorii și Nobilii cu sânge regal îți plătesc serviciile, dar, dacă îi lași, te calcă în picioare. În prezența lor trebuie să te porți întotdeauna ca un rege și să nu-i lași să uite cine-și riscă viața.

— A mers cu Euchor, încuviință Arlen.

Ragen se încruntă la auzul numelui.

— Un porc egoist, scuipă el. Nu-i pasă decât de buzunarele lui.

— E-n ordine, spuse Arlen. Pârâul a supraviețuit toamna trecută fără sare. O poate face din nou.

— Probabil, recunoscu Ragen, dar oamenii n-ar trebui să fie nevoiți să se descurce astfel. Și tu! Un Duce bun ar fi-ntrebat de ce-am dus un băiat cu mine în palatul lui. Un Duce bun te-ar fi numit printre Glifarii tronului, ca să nu fii nevoit să cerșești pe străzi. Și nici Malcum n-a fost mai presus! L-ar fi ucis vreun miezing dacă te-ar fi pus la încercare? Și Vincin! Dac-ai fi avut cu ce să plătești taxa, care e jaf în toată legea, nemernicul ăla lacom ar fi găsit până la apusul soarelui un maestru care să te ia ucenic! Servitor, auzi la el!

— Un ucenic nu-i Servitor? întrebă Arlen.

— Nicidecum. Ucenicii fac parte din clasa Negustorilor. Deprind un anume negoț, apoi îl fac în folosul lor, sau împreună cu un alt maestru. Servitorii n-ajung niciodată nimic altceva, decât dacă se cunună cu cineva dintr-o clasă superioară, și să fiu blestemat dacă-i las să te transforme în slugă.

Apoi se cufundă în tăcere și Arlen, deși încă nedumerit, se gândi că cel mai bine era să nu insiste.

•

La scurt timp după ce traversară glifele lui Ragen, se întunecă de-a binelea, și Margrit îl conduse pe Arlen într-o cameră de oaspeți cât jumătate din întreaga casă a lui Jeph. În mijloc se afla un pat atât de înalt încât băiatul trebui să se salte ca să ajungă în el și, fiindcă nu dormise niciodată altfel decât pe pământ sau pe o saltea tare, de paie, avu un șoc când se afundă în moliciunea celei pe care se întinsese acum.

Somnul îl fură repede, dar se trezi curând, în zgomotul unor voci ridicate. Se lăsă să alunece din pat și ieși din cameră, urmărind sunetul. Coridoarele imensei vile erau pustii, toți servitorii se retrăseseră să-și petreacă noaptea în camerele lor.

Arlen ajunse în capul scărilor și glasurile deveniră mai clare. Erau al lui Ragen și al Elissei.

— … îi oferim adăpost aici, și gata, o auzi pe Elissa spunând. Meseria de Mesager oricum nu e potrivită pentru un băiat!

— Asta-și dorește el, insistă Ragen.

— Dându-l pe Arlen pe mâna altcuiva, pufni Elissa, n-o să fii mai puțin vinovat fiindcă l-ai luat cu tine la Miln îl loc să-l duci acasă.

— Balegă de demon! se răsti Ragen. Vrei pur și simplu să ai pe cine dădăci zi și noapte.

— Să nu-ndrăznești să-ntorci toată povestea asta împotriva mea! șuieră Elissa. Când ai hotărât să nu-l duci pe băiat înapoi, la Pârâul lui Tibbet, ai luat grija lui asupra ta! E timpul s-o recunoști și să nu mai cauți pe altcineva care să se-ocupe de el.

Arlen își încordă auzul, dar, pentru o vreme, Ragen nu zise nimic. Voia să coboare și să se-amestece-n vorbă. Știa că Elissa îi voia binele, dar se săturase ca adulții să tot facă planuri pentru viața lui.

— Bine, spuse într-un târziu Ragen. Ce-ar fi să-l trimit la Cob? El n-o să-l încurajeze s-ajungă Mesager. O să-i plătesc taxa în întregime și-o să putem merge cu regularitate la atelier, ca să stăm cu ochii pe el.

— Cred că-i o idee excelentă, încuviință Elissa cu toată furia dispărută din glas. Dar nu există niciun motiv pentru ca Arlen să nu locuiască aici, în loc să doarmă pe-o bancă tare dintr-un atelier plin cu ce vrei și ce nu vrei.

— Uceniciile nu sunt menite să ofere confort, zise Ragen. Dacă vrea să stăpânească trasarea glifelor ca un maestru, trebuie să fie acolo din zori până la asfințit și, dacă nu renunță la planul lui de a deveni Mesager, o să-i prindă bine tot ce-l poate pregăti pentru asta.

— Bine, răspunse Elissa, răsuflând zgomotos, dar, o clipă mai târziu, vocea i se îndulci. Acum vino să pui un prunc în pântecul meu, adăugă ea.

Băiatul se grăbi să se-ntoarcă în camera lui.

•

Arlen se trezi, ca întotdeauna, înainte de răsăritul soarelui, dar, pentru o clipă, crezu că încă mai dormea, plutind pe un nor. Pe urmă își aminti unde se afla, simți moliciunea delicioasă a

penelor care umpleau salteaua și perna și căldura plăpumii groase. Focul din cămin arsese, lăsând în urmă doar tăciuni.

Ispita de a rămâne în pat era puternică, dar bășica udului îi dădu o mână de ajutor, silindu-l să se desprindă din îmbrățișarea pufoasă. Se lăsă să alunece pe podeaua rece și scoase oalele de noapte de sub pat, așa cum îl instruise Margrit. Își lăsă udul într-una și necurățeniile din mațe în cealaltă, apoi le puse la ușă, ca să fie luate și folosite în grădini. Solul din Miln era stâncos, iar oamenii nu iroseau nimic.

Arlen se duse la fereastră. În seara dinainte, se tot uitase la geamuri până i se închiseseră ochii, dar sticla continua să-l fascineze. Părea să nu existe, dar era tare și rigidă la atingere, ca o rețea de glife. Își plimbă un deget de-a lungul ei, trasând o linie pe geamul aburit. Apoi își aduse aminte de glifele de pe cercul portabil al lui Ragen și transformă linia într-unul dintre acele simboluri. Mai trasă și altele, suflând de fiecare dată asupra sticlei, ca să șteargă ce făcuse și s-o ia de la început.

Când termină, se îmbrăcă și coborî la catul de jos, unde-l găsi pe Ragen sorbind dintr-o cană cu ceai lângă fereastră, cu ochii la soarele care se înălța deasupra munților.

— Te-ai trezit devreme, constată acesta cu un zâmbet. Ca și cum ai fi deja Mesager, adăugă, și Arlen se umflă în pene de mândrie. Azi o să-ți fac cunoștință cu un prieten de-ai mei, continuă Ragen. Cu un Glifar. De la el am luat lecții când eram de vârsta ta, și are nevoie de un ucenic.

— N-aș putea fi ucenicul tău? întrebă Arlen plin de speranță. O să-mi dau toată silința.

Ragen chicoti.

— Nu mă-ndoiesc, spuse, dar nu sunt un profesor bun și-mi petrec mai mult timp în afara orașului decât între zidurile lui. De la Cob poți învăța foarte multe. A fost Mesager când eu încă nici nu mă născusem.

La asta, fața lui Arlen se lumină.

— Când îl pot întâlni? întrebă el.

— Soarele e pe boltă, răspunse Ragen. Nimic nu ne oprește să plecăm imediat după micul dejun.

Curând după aceea, Elissa li se alătură în sufragerie. Servitorii lui Ragen le aduseră o masă bogată, cu slănină, cu șuncă, cu pâine unsă cu miere, cu ouă, cartofi și cu mere mari, coapte. Arlen mâncă în grabă, nerăbdător să plece în oraș. Când

termină, rămase cu ochii la Ragen, uitându-se cum mânca. Mesagerul nu-l luă în seamă și continuă să mestece cu o încetineală înnebunitoare, în timp ce el se foia pe scaun.

În cele din urmă, bărbatul își lăsă furculița jos și se șterse la gură.

— Oh, foarte bine, spuse, ridicându-se. Putem pleca.

Arlen deveni radios și sări de pe scaun.

— Nu atât de repede, strigă Elissa, oprindu-i pe amândoi.

La auzul cuvintelor ei, în Arlen vibră o coardă care-l luă prin surprindere, un ecou al mamei sale, și-și stăvili cu greu năvala sentimentelor.

— Nu vă duceți nicăieri până nu vine croitorul să-i ia măsurile lui Arlen, continuă ea.

— Pentru ce? întrebă băiatul. Margrit mi-a spălat și mi-a cârpit hainele.

— Îți apreciez intențiile, iubirea mea, sări Ragen în ajutorul lui Arlen, dar acum, după întrevederea cu Ducele, cu hainele noi nu mai avem nicio grabă.

— Nu e o intenție supusă dezbaterilor, îi aduse la cunoștință Elissa, ridicându-se. Nu vreau s-avem un oaspete care umblă prin oraș îmbrăcat ca un sărăntoc.

Mesagerul se uită la hotărârea întipărită pe fruntea încruntată a soției sale și oftă.

— Să nu mai vorbim despre asta, Arlen, îl sfătui pe băiat cu voce înceată. Nu putem pleca nicăieri până când nu se simte ea mulțumită.

În scurt timp sosi croitorul, un bărbat mărunțel, cu degete vioaie, care inspectă fiecare centimetru din trupul lui Arlen cu sforile lui cu noduri, notând totul, cu creta, pe o tăbliță de ardezie. Când termină, purtă o conversație destul de însuflețită cu doamna Elissa, făcu o plecăciune și se retrase.

Ea se apropie de Arlen cu mers lin și se aplecă apoi, ca să-l privească în față.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? îl întrebă, aranjându-i cămașa și îndepărtându-i părul de pe față. Acum poți da fuga, împreună cu Ragen, să-l întâlnești pe Maestrul Cob.

Îl mângâie pe obraz, și mâna ei era rece și catifelată și, pentru o clipă, se înclină către atingerea familiară, însă apoi se retrase brusc, cu ochii mari.

Ragen îi surprinse privirea și văzu expresia rănită de pe fața soției sale când Arlen se trase încet înapoi, îndepărtându-se de ea ca de un demon.

— Cred că ai rănit sentimentele Elissei, Arlen, spuse, când ieșeau din curtea lui.

— Nu e mama mea, răspunse băiatul, alungându-și sentimentul de vinovăție.

— Îi simți lipsa? întrebă Ragen. Adică lipsa mamei tale.

— Da, zise băiatul încet.

Ragen dădu din cap și nu mai spuse nimic, și pentru asta Arlen îi fu recunoscător. Își continuară drumul în tăcere, și stranietatea Milnului îi îndepărtă în curând mintea de la incident. Mirosul căruțelor cu excremente se răspândea pretutindeni, pe măsură ce colectorii mergeau de la o clădire la alta, adunând dejecțiile din timpul nopții.

— Puah! exclamă băiatul, ținându-se de nas. Tot orașul miroase mai urât decât o boxă dintr-un grajd! Cum puteți suporta?

— Se-ntâmplă mai ales dimineața, când trec colectorii, răspunse Ragen. O să te-obișnuiești. Cândva am avut canale de scurgere, niște tunele care treceau pe sub toate casele, ducând excrementele afară din cetate, dar au fost astupate când au început miezingii să pătrundă prin ele în oraș.

— Nu puteți săpa gropi pentru private? întrebă Arlen.

— Solul milnez e pietros, răspunse Ragen. Celor care n-au grădini personale de fertilizat li se cere să-și scoată dejecțiile afară, ca să fie adunate pentru Grădinile Ducelui.

— E o lege împuțită, comentă Arlen.

Mesagerul râse.

— Poate, spuse el. Dar ne hrănește și ne pune economia în mișcare. Pe lângă vila Marelui Maestru al colectorilor, a mea pare o colibă.

— Sunt sigur că a ta miroase mai bine, zise Arlen, și Ragen râse iarăși.

În cele din urmă, dincolo de un colț, ajunseră în fața unui atelier dintr-o clădire solidă, cu glife gravate cu finețe în jurul ferestrelor, dar și pe pragul și pe cadrul ușii. Arlen le aprecie detaliile. Cel care le făcuse avea o mână iscusită.

Intrară stârnind clinchetul unor clopoței și băiatul făcu ochii mari când văzu ce conținea atelierul. Era plin de glife de toate formele și mărimile, trasate pe toate materialele posibile.

— Așteaptă-mă aici, îi ceru Ragen, și traversă încăperea ca să stea de vorbă cu bărbatul așezat la un banc de lucru.

Arlen, care începuse să cutreiere atelierul, abia dacă observă că plecase. Își plimbă cu venerație degetele peste glife țesute în tapiserii, gravate pe pietre de râu netede și turnate din metal. Erau și stâlpi gravați, pentru ogoarele fermierilor, și cercuri portabile, ca al lui Ragen. Încercă să memoreze glifele pe care le vedea, dar erau pur și simplu prea multe.

— Arlen, vino-ncoace! îl strigă Ragen peste câteva minute.

El tresări și se grăbi să-i dea ascultare.

— Iată-l pe Maestrul Cob, făcu Ragen prezentările, gesticulând ca să-i arate un bărbat de aproximativ șaizeci de ani. Scund pentru un milnez, avea înfățișarea unui om puternic care se îngrășase. O barbă deasă, căruntă, împestrițată cu urme ale fostei sale culori negre, îi acoperea fața, iar părul, tuns scurt, i se rărise. Pielea îi era ridată, tăbăcită, și strânsoarea mâinii lui înghiți mâna băiatului.

— Ragen spune că vrei să fii Glifar, zise Cob, reașezându-se, greoi, la bancul lui de lucru.

— Nu, domnule, răspunse Arlen. Vreau să fiu Mesager.

— Asta vor toți băieții de vârsta ta, spuse Cob. Cei inteligenți ajung mai înțelepți înainte de a fi uciși.

— Tu n-ai fost cândva Mesager? întrebă Arlen, derutat de purtarea bărbatului.

— Am fost, încuviință Cob, ridicându-și mâneca și arătându-i un tatuaj identic cu al lui Ragen. Am mers în cele cinci Orașe Libere și într-o duzină de cătune și am câștigat mai mulți bani decât credeam c-o să cheltuiesc vreodată. Tăcu, lăsând nedumerirea lui Arlen să devină mai puternică. Am mai câștigat și asta, adăugă apoi, săltându-și cămașa ca să-i arate cicatricele late care-i traversau abdomenul, și asta.

Își scoase piciorul din pantof. O semilună de carne cicatrizată, vindecată de multă vreme, arăta locul unde fuseseră patru dintre degetele lui.

— Până-n ziua de azi, continuă Cob, nu pot să dorm mai mult de o oră fără să mă trezesc tresărind și întinzând mâna după suliță. Da, am fost Mesager. Unul foarte bun și mai norocos

decât alții, și totuși nu-i doresc asta nimănui. Îndeletnicirea Mesagerilor poate părea aducătoare de glorie, dar pentru fiecare bărbat care locuiește-ntr-o vilă și atrage respectul oamenilor, avem două duzini care putrezesc pe drum.

— Nu-mi pasă, zise Arlen. Eu asta vreau.

— Atunci o să facem o-nțelegere, oftă Cob. Un Mesager trebuie să fie, mai presus de orice, și Glifar, așa c-o să te iau ucenic și asta o să te-nvăț să fii. Când o s-avem timp, o să te-nvăț și tot ce știu despre supraviețuirea pe drum. Ucenicia durează șapte ani. Pe urmă, dacă tot o să mai vrei să intri în rândurile Mesagerilor… ei bine, ești propriul tău stăpân.

Arlen rămase cu gura căscată.

— Șapte ani?

Cob râse zgomotos.

— Glifarea nu e ceva care se-nvață într-o zi, băiete.

— Pot deja să glifez, spuse Arlen sfidător.

— Așa mi-a spus și Ragen. Dar mi-a mai spus și că nu știi nimic despre geometrie și nu cunoști teoria glifelor. Trasarea glifelor la ochi s-ar putea să nu te ucidă nici mâine, nici săptămâna viitoare, dar tot din cauza ei *o să fii* omorât.

Arlen lovi cu piciorul în podea. Șapte ani păreau o veșnicie, dar, în străfundul ființei sale, știa că Maestrul avea dreptate. Durerea din spate îi reamintea continuu că nu era pregătit să-i înfrunte din nou pe miezingi. Avea nevoie de deprinderi pe care le putea învăța de la bărbatul din fața lui. Nu se îndoia că existau zeci de Mesageri care le cădeau pradă demonilor și își jură să nu le îngroașe rândurile pentru că era prea încăpățânat ca să-nvețe din propriile greșeli.

— Bine, se învoi în cele din urmă. Șapte ani.

Partea a II-a

Miln

320-325 DÎ

10.

Ucenicul

320 DÎ

— Iată-l din nou pe prietenul nostru, spuse Gaims, de la postul lor de veghe de pe zid, arătând către ceva din beznă.

— Exact la timp, încuviință Woron, venind lângă el. Ce crezi c-o fi vrând?

— Caută-mă peste tot și n-o să găsești niciun răspuns.

Cei doi bărbați se sprijiniră de balustrada plină de glife a turnului de veghe, uitându-se cum se materializa demonul ciung în fața porții. Era mare, chiar și după părerea unui paznic milnez, care vedea mai mulți demoni ai pietrei decât de alt soi.

În timp ce alți miezingi încă se mai dezmeticeau, ciungul se puse în mișcare cu hotărâre și adulmecă în jurul porții, căutând. Pe urmă își îndreptă spatele și o lovi, punându-i la încercare glifele. Magia se aprinse și-l azvârli înapoi, dar demonul era de nedomolit. Înaintă încet de-a lungul zidului, lovind iarăși și iarăși, în căutarea unui punct slab, până când dispăru din vedere.

Câteva ore mai târziu, trosnetul unei descărcări energetice vesti că se întorcea, venind din partea opusă. Paznicii din celelalte posturi povesteau că ocolea orașul în fiecare noapte, atacând fiecare glifă. Când se văzu din nou în fața porții, se lăsă pe vine și se mulțumi să privească fix și răbdător orașul.

Pentru Gaims și Woron scena devenise o obișnuință, pentru că în ultimul an îi fuseseră martori noapte de noapte. Începuseră

s-o aștepte cu nerăbdare și-și petreceau timpul de veghe pariind în cât timp avea să termine Ciungul ocolul cetății, sau dacă avea să-l înceapă luând-o spre est sau spre vest.

— Mă simt pe jumătate ispitit să-l las să intre, ca să văd ce urmărește, spuse Woron cu un aer meditativ.

— Nici măcar să nu glumești cu-așa ceva, îl preveni Gaims. Dacă te-aude comandantul gărzii, ajungem amândoi la lanțuri, la scos piatră din carieră, pentru un an întreg.

Colegul lui mârâi.

— Totuși, spuse, nu poți să nu te-ntrebi…

•

Primul an petrecut în Miln și cel de al doisprezecelea al vieții sale se scurse repede pentru Arlen, care intra tot mai mult în rolul ucenicului de Glifar. Prima însărcinare pe care și-o stabilise Cob fusese să-l învețe să citească. Arlen cunoștea glife care nu mai fuseseră întâlnite niciodată în Miln, și Cob voia să le vadă așternute pe hârtie cât mai curând cu putință.

Arlen învăța cu lăcomie, întrebându-se cum se descurcase până atunci fără să cunoască literele. Dispărea printre cărți ore de-a rândul, cu buzele mișcându-i-se la început cu încetineală, pentru a ajunge în curând să-ntoarcă iute paginile, cu ochii alergându-i pe fiecare dintre ele.

Cob n-avea de ce să se plângă: băiatul lucra cu mai multă sârguință decât orice alt ucenic pe care-l întâlnise vreodată, stând până noaptea târziu ca să graveze glife. Cob se ducea adesea la culcare cu gândul la munca de o zi întreagă care-l aștepta și o găsea terminată în clipa în care în atelier se revărsau primele raze de soare.

După ce învăță alfabetul, lui Arlen i se ceru să-și catalogheze repertoriul personal de glife, completându-le cu descrieri, într-un catastif cumpărat de maestru special pentru el. Hârtia era scumpă în părțile Milnului, un ținut cu păduri puține, și un catastif întreg era ceva văzut rareori de oamenii de rând, dar Cob îi luă prețul în bătaie de joc.

— Până și cel mai prost manual face de o sută de ori mai mult decât hârtia pe care e scris.

— Manual? întrebă Arlen.

— O carte cu glife, îl lămuri bătrânul. Toți Glifarii le au pe ale lor, și își păzesc cu grijă secretele.

Arlen prețui darul valoros, umplându-i paginile cu mână înceată, dar sigură.

Când încheie, tot ce avea în memorie fiind trecut pe hârtie, Cob studie șocat cartea care luase naștere.

— Ziditorule, băiete, ai idee când valorează asta? întrebă el.

Arlen își luă privirea de la glifa pe care-o dăltuia pe un stâlp de piatră și ridică din umeri.

— Orice om care-a încărunțit în Pârâul lui Tibbet te poate-nvăța glifele astea.

— Așa o fi, răspunse Cob, dar ceea ce știe toată lumea din Pârâul lui Tibbet e, în Miln, o comoară îngropată. Glifa asta, de aici, arătă el cu degetul pe o pagină. Poate într-adevăr preschimba o flacără scuipată într-o adiere răcoroasă?

Arlen râse.

— Mamei îi plăcea grozav. Voia ca demonii focului să vină-n nopțile fierbinți de vară deasupra ferestrelor și să răcorească toată casa cu răsuflarea lor.

— Uimitor, comentă Cob, clătinând din cap. Vreau să mai copiezi asta de câteva ori, Arlen. O să te-mbogățească.

— Cum adică?

— Oamenii ar plăti o avere pentru un exemplar din așa ceva. Poate că nici n-ar trebui s-o vindem. Dacă-i păstrăm secretul, am putea deveni cei mai căutați Glifari din oraș.

Băiatul se încruntă.

— Nu-i corect s-o păstrăm secretă. Tata spunea mereu că Glifele sunt pentru toată lumea.

— Fiecare Glifar are secretele lui, Arlen. Așa ne câștigăm traiul.

— Ne câștigăm traiul gravând stâlpi de pază și pictând cadre de ușă, nu punând deoparte secrete care pot salva vieți, îl contrazise băiatul. Ar trebui să nu le dăm dreptul la un adăpost celor prea săraci ca să plătească?

— Sigur că nu, dar asta e altceva.

— Cum? Noi n-aveam Glifari în Pârâul lui Tibbet. Ne glifam cu toții singuri casele, și cei care erau mai pricepuți îi ajutau pe ceilalți fără să ceară nimic în schimb. De ce să cerem noi? Nu suntem noi împotriva altora, ci noi împotriva demonilor!

— Fortul Miln nu e Pârâul lui Tibbet, băiete, se încruntă Cob. Aici lucrurile costă bani. Dacă n-ai niciun ban, ajungi Milog. Noi

știm să facem ceva, ca un brutar, sau ca un zidar. De ce n-am cere plată pentru asta?

Arlen păstră o vreme tăcerea.

— Cob, tu de ce nu ești bogat? întrebă într-un târziu.

— Ce?

— Cum e Ragen, îl lămuri băiatul. Ai spus c-ai fost Mesager în slujba Ducelui. De ce nu locuiești într-o vilă și n-ai servitori care să facă totul în locul tău? De ce e nevoie să muncești astfel?

Cob slobozi o răsuflare prelungă.

— Banii sunt nestatornici, Arlen. Acum ai atât de mulți, încât nu știi ce să faci cu ei, iar în clipa următoare… te poți pomeni cerșind mâncare pe străzi.

Băiatul se gândi la Milogii pe care-i văzuse în prima lui zi în Miln. De atunci mai întâlnise mulți alții, furând balegă pe care s-o ardă ca să se-ncălzească, dormind în adăposturi glifate publice și cerșind mâncare.

— Ce s-a-ntâmplat cu banii tăi, Cob? întrebă.

— Am cunoscut un bărbat care spunea că poate construi un drum, îi povesti bătrânul. Un drum glifat, de aici până la Angiers.

Arlen veni lângă el și se așeză pe un taburet, ascultându-l fascinat.

— Au mai încercat și alții înainte să construiască drumuri, continuă Cob, către minele din munți ale Ducelui, sau către sud, spre Dumbrava împietritului. Pe distanțe scurte, mai mici de-o zi întreagă, dar de-ajuns de lungi ca să-l îmbogățească pe constructor. Au dat întotdeauna greș. Dacă în rețeaua de glife există o gaură, indiferent cât de mică, miezingii o găsesc. Și, odată ce-au pătruns… clătină din cap. I-am spus acelui om, dar a ținut-o pe-a lui. Își făcuse un plan. Avea să meargă. Nu-i mai trebuiau decât bani. Cob se uită la Arlen. Fiecare oraș duce lipsă de câte ceva, spuse, și are prea mult din altceva. Milnul are metal și piatră, dar n-are lemn. La Angiers e invers. Ambele duc lipsă de grâne și de vite, pe când la Rizon astea prisosesc, dar nu se găsesc nici lemn bun, nici metal pentru unelte. Laktonul are pește din belșug, dar foarte puțin din toate celelalte.

Știu că s-ar putea să mă crezi un prost, continuă, clătinând din cap, fiindcă am luat în considerare ceva pe care toată lumea, de la Duce în jos, îl consideră imposibil, dar ideea s-a lipit de mine. Mă tot gândeam: Și dacă el e în stare? Nu merită toate riscurile?

— Nu cred că ești prost, zise Arlen.

— De-aia țin în păstrare cea mai mare parte a plății care ți se cuvine, chicoti Cob. Ai pierde banii, așa cum am făcut eu.

— Ce s-a-ntâmplat cu drumul? insistă băiatul.

— Au pătruns miezingii, asta s-a-ntâmplat. I-au măcelărit pe omul ăla și pe toți lucrătorii pe care-i angajasem pentru el, au ars stâlpii glifați și planurile... au distrus totul. Eu investisem totul în drumul ăla, Arlen. Nici lipsindu-mă de toți servitorii n-am scos destui bani ca să-mi plătesc datoriile. Mi-am vândut vila și abia am reușit s-adun cât trebuia ca să-mi achit împrumutul și să-mi cumpăr atelierul ăsta, și sunt aici de atunci.

Rămaseră o clipă așa, imaginându-și amândoi cum fusese noaptea aceea, văzând, cu ochii minții, miezingii care dansau printre flăcări și măcelul.

— Mai crezi și acum c-a meritat să riști pentru visul ăsta? întrebă Arlen. Pentru ca orașele să-și poată împărți totul?

— O cred și-n ziua de azi, răspunse Cob. Deși mă doare spatele cărând stâlpi glifați și nu-mi place mâncarea pe care mi-o gătesc singur.

— Asta nu diferă cu nimic, spuse Arlen, bătând cu palma în cartea cu glife. Dacă toți Glifarii și-ar împărtăși cunoștințele, cu cât mai mult ne-ar fi mai bine tuturor? Nu merită să renunți la o parte din câștig pentru un oraș mai sigur?

Cob îl fixă cu privirea vreme îndelungată. Pe urmă veni să-i pună o mână pe umăr.

— Ai dreptate, Arlen. Îmi cer scuze. O să copiem cartea și-o să le-o vindem celorlalți Glifari.

Pe chipul băiatului se contură încet un zâmbet.

— Ce e? întrebă Cob bănuitor.

— Ce-ar fi să le oferim secretele noastre în schimbul secretelor lor?

•

În clinchetul clopoțeilor, Elissa intră în atelierul Glifarului cu un zâmbet larg. Îl salută pe Cob cu o înclinare a capului, îndreptându-se, cu un coș mare, către Arlen, pe care-l sărută pe obraz. Băiatul se strâmbă, jenat, și-și șterse locul atins de buzele ei, dar Elissa nu observă.

— Băieți, v-am adus niște fructe, pâine proaspătă și brânză, spuse ea, scoțându-le pe toate din coș. Presupun că, de la ultima mea vizită încoace, n-ați mâncat nimic mai bun.

— Carnea uscată și pâinea veche sunt principala hrană a Mesagerilor, doamna mea, răspunse Cob cu un zâmbet, fără să-și ia ochii de la cheia de boltă pe care-o dăltuia.

— Aiureli, îl dojeni Elissa. Tu te-ai lăsat de meseria asta, Cob, iar Arlen încă nu e Mesager. Nu-ncerca să glorifici lenea care te-mpiedică să mergi la piață. Arlen e în creștere, are nevoie de mâncare mai bună.

Ciufuli părul băiatului în timp ce vorbea și zâmbi chiar și când el se retrase.

— Vino deseară la cină, Arlen, adăugă. Ragen e plecat și vila e pustie fără el. O să te hrănesc cu ceva care să-ți mai pună carne pe oase și-o să poți dormi în camera ta.

— Păi… cred că nu pot, răspunse el, ferindu-se să-i întâlnească ochii. Cob are nevoie de mine ca să terminăm stâlpii ăștia glifați pentru Grădinile Ducelui…

— Nicidecum, zise Cob, cu o fluturare a mâinii. Stâlpii pot s-aștepte, Arlen. Trebuie să fie gata abia peste încă o săptămână. Se uită la Elissa cu un zâmbet, neluând în seamă stânjeneala băiatului. O să-l trimit când sună Clopotul de Seară, doamna mea.

Ea îi surâse.

— Atunci rămâne stabilit. Ne vedem deseară, Arlen.

Îl sărută și părăsi atelierul cu pași ușori, parcă plutind.

— Se poartă ca și cum ar fi mama mea, se plânse băiatul, dar nu e.

— Așa este, nu e, încuviință Cob. Dar e limpede că și-o dorește. Ar fi chiar atât de rău dac-ai lăsa-o să fie?

Arlen nu răspunse și, văzându-i privirea tristă, Cob nu mai insistă.

— Stai prea mult timp în casă, cu nasul în cărți, spuse Cob, smulgând din mâinile lui Arlen volumul pe care-l citea. Când ai simțit ultima oară soarele pe piele?

Băiatul făcu ochii mari. În Pârâul lui Tibbet, ori de câte ori avea de ales, nu rămânea, niciodată, nici măcar un singur minut între patru pereți, dar, după mai bine de un an petrecut în Miln, abia dacă-și aducea aminte de ultima lui zi din afara casei.

— Du-te să cauți vreun ștrengar! îi porunci Cob. N-o să mori dac-o să-ți faci un prieten de vârsta ta!

Arlen ieși din oraș pentru prima oară după un an, și soarele îl mângâie ca un prieten vechi. Departe de căruțele cu

excremente, de gunoiul putred și de mulțimea asudată, aerul avea o prospețime pe care-o uitase. Găsi o culme de deal înălțat deasupra unei pajiști plină de copii care se jucau, își scoase o carte din traistă și se așeză să citească.

— Hei, șoarece de bibliotecă! strigă un glas.

Își ridică privirea și văzu un grup de băieți care se apropiau, aducând o minge.

— Haide! îl invită unul dintre ei. Mai avem nevoie de cineva ca să ne-mpărțim în două grupuri egale!

— Nu știu jocul, răspunse Arlen.

Cob îi poruncise să se joace cu alți copii, dar lui cartea i se părea mai interesantă.

— Ce mare lucru e de știut? întrebă un alt băiat. Îi ajuți pe-ai tăi să bage mingea în poartă și-ncerci să-i împiedici pe ceilalți să facă același lucru.

Arlen se încruntă.

— Bine, spuse, și veni lângă băiatul care vorbise.

— Eu sunt Jaik, zise acesta.

Era slab, cu păr negru ciufulit și nas subțire. Părea de treisprezece ani, ca și Arlen.

— Pe tine cum te cheamă?

— Arlen.

— Lucrezi pentru Glifarul Cob, nu-i așa? întrebă Jaik. Ești băiatul găsit pe drum de Mesagerul Ragen?

Când Arlen încuviință cu o înclinare a capului, celălalt făcu pentru o clipă ochii mari, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă. O luă înainte, îndreptându-se spre pajiște, și-i arătă pietrele vopsite în alb care marcau locul porților.

Arlen prinse repede regulile jocului. După o vreme, uită de carte și-și concentră atenția asupra echipei adversarilor. Își imagină că el era Mesager, iar ei miezingi, și că-ncercau să-l împiedice s-ajungă la cercul lui de glife. Orele se scurseră repede și sunetul Clopotului de Seară se auzi pe neașteptate. Ceilalți se grăbiră să-și adune lucrurile, speriați de cerul care se-ntuneca.

Arlen se duse încet să-și ia cartea. Jaik alergă la el.

— Ai face bine să te grăbești, îi spuse.

El ridică din umeri.

— Avem timp berechet.

Jaik se uită la cerul din ce în ce mai neguros și se cutremură.

— Joci destul de bine, îi spuse. Vino și mâine. Noi ne jucăm cu mingea în majoritatea după-amiezilor, iar în șaseazi ne ducem în piață, să-l vedem pe Saltimbanc.

Arlen dădu din cap, fără să promită nimic, iar Jaik zâmbi și mări pasul.

Arlen făcu cale-ntoarsă, intrând pe poartă, și duhoarea de-acum familiară a orașului îl învălui. O luă către dealul cu vila lui Ragen. Mesagerul era din nou plecat, de data asta tocmai în îndepărtatul Lakton, și Arlen își petrecea întreaga lună stând la Elissa. Ea avea să-l sâcâie cu întrebări și să se-agite în privința hainelor lui, dar îi promisese lui Ragen c-avea să-i „țină pe iubiții ei tineri la distanță”.

Margrit îl asigurase pe Arlen că Elissa n-avea iubiți. De fapt, cât lipsea Ragen, se foia pe coridoarele vilei, ca o stafie, sau petrecea ore la rândul plângând în dormitorul ei.

Dar, după cum spunea servitoarea, când era Arlen acolo, Elissa se schimba. Margrit îl implorase, și nu numai o singură dată, să locuiască tot timpul în vilă. Băiatul refuzase, dar recunoscuse, deși numai în fața ei, că-ncepea să se simtă încântat fiindcă Elissa se agita atât ca să-i poarte de grijă.

•

— Uite-l că vine, spuse Gaims în seara aceea, privind cum se înălța din pământ uriașul demon al pietrei.

Woron i se alătură și, stând în turnul de pază, se uitară amândoi cum mirosea miezingul pământul de lângă poartă. Creatura scoase un urlet și se-ndepărtă dintr-un salt, repezindu-se către o culme de deal. Acolo dansau demoni ai focului, dar el îi îndepărtă cu lovituri violente de picior și se aplecă, părând să caute ceva.

— Bătrânul nostru Ciung e-n toane proaste-n seara asta, constată Gaims, când demonul urlă din nou și se năpusti în josul dealului, pe o mică pajiște, unde alergă în toate părțile, aplecându-se către pământ.

— Ce crezi că l-o fi apucat? întrebă Woron.

Camaradul lui ridică din umeri.

Demonul părăsi pajiștea, repezindu-se din nou pe deal. Urletele lui stridente aproape că se umplură de durere și, odată întors la poartă, lovi glifele nebunește, cu jeturi de scântei izvorându-i din gheare când i le respinse puterea magiei.

— Nu vedem asta-n fiecare noapte, comentă Woron. Oare-ar trebui să raportăm?

— De ce ne-am osteni? se miră Gaims. Nimeni n-o să se sinchisească de ciudățeniile unui demon țicnit și, chiar dacă s-ar sinchisi cineva, ce-ar putea face?

— Împotriva acestei creaturi? întrebă Woron. Nimic, dar ar face-n pantalonii lor.

•

Arlen se îndepărtă de bancul de lucru, se întinse și se ridică în picioare. Soarele apusese demult, iar stomacul îi chiorăia, enervant, dar brutarul plătea dublu dacă i se reparau glifele într-o singură noapte, deși numai Ziditorul știa de când nu mai fusese văzut vreun demon pe străzi. Spera să găsească, în oala de gătit, ceva lăsat de Cob pentru el.

Deschise ușa din spate a atelierului și se aplecă în afară, fiind încă în siguranță în semicercul de glife din afara ușii. Se uită și-ntr-o parte, și-ntr-alta, se convinse că drumul era liber și ieși pe alee, având grijă să nu acopere glifele cu piciorul. Aleea dintre atelierul lui Cob și mica lui casă, un loc mai sigur decât majoritatea locuințelor din Miln, era o înșiruire de pătrate din piatră turnată, glifate fiecare în parte. Fabricarea acelui soi de piatră – Cob o numea „ciment” – era o știință păstrată din lumea veche, o minune despre care nu se auzise în Pârâul lui Tibbet, dar cunoscută de toți locuitorii din Miln. Amestecând pulbere de silicat și de calcar cu apă și cu pietriș, lua naștere o substanță noroioasă care putea fi turnată și lăsată să se întărească în orice formă doreai.

Era cu putință să torni cimentul și, când începea să se-ntărească, să trasezi cu mare grijă glife pe suprafața sa moale, care se solidifica apoi, oferind o protecție aproape permanentă. Cob făcuse asta, pătrat cu pătrat, până când alcătuise o cărare care-i unea casa cu atelierul. Chiar dacă glifele uneia dintre ele se stricau într-un fel sau altul, puteai să treci pur și simplu în pătratul din față sau în cel din spate, rămânând astfel la adăpost de miezingi.

Dac-am putea face un astfel de drum, se gândi Arlen, *lumea ni s-ar așterne la picioare.*

În casă, îl găsi pe Cob aplecat asupra mesei lui de lucru și studiind tăblițe de ardezie pe care se scrisese cu cretă.

— Oala e pe foc, mormăi maestrul, fără să-și ridice privirea.

Arlen se apropie de vatra din singura încăpere a casei și-și umplu un castron cu tocana groasă a lui Cob.

— Ziditorule, băiete, ai stârnit o harababură cu asta, bombăni bătrânul, îndreptându-și spatele și arătând tăblițele. Jumătate dintre Glifarii din Miln sunt mulțumiți dacă-și păstrează secretele, chiar dacă astfel le pierd pe ale noastre, iar jumătate dintre ceilalți insistă să ne dea bani, dar sfertul rămas mi-a inundat masa cu liste de glife oferite la schimb. Sortarea o să-mi ia câteva săptămâni!

— Treaba o să meargă foarte bine, spuse Arlen, folosind o coajă de pâine uscată drept lingură ca să mănânce cu lăcomie, așezat pe podea.

Porumbul și fasolea erau încă tari, iar cartofii fierți prea mult se terciuiseră, dar el nu se plângea. Se obișnuise deja cu legumele tari și pipernicite din Miln, iar Cob nu se ostenea niciodată să le fiarbă separat.

— Mă-ncumet să spun că ai dreptate, recunoscu maestrul, dar, pe noapte! Cine-ar fi crezut că există atâtea glife diferite chiar aici, în orașul nostru? Pe jumătate dintre ele nu le-am văzut în viața mea, și te-asigur că am studiat toți stâlpii glifați și toate portalurile din Miln! Ridică o tăbliță scrisă cu cretă. Ăsta e dispus să ne dea în schimb glife care fac demonii să se răsucească pe călcâie și să uite cu ce se îndeletniceau în schimbul celei cu care făcea mama ta sticla tare ca oțelul. Clătină din cap. Și *toți* vor glifele tale de respingere, băiete. Sunt ușor de desenat fără lineal și semicerc.

— Cârje pentru oameni care nu-s în stare să tragă o linie dreaptă, spuse batjocoritor Arlen.

— Nu toată lumea e atât de talentată ca tine, mormăi Cob.

— Talentată? se miră Arlen.

— Nu lăsa asta să ți se urce la cap, băiete, dar n-am mai văzut pe nimeni care să-nvețe glifarea la fel de repede ca tine. Ești ucenic de optsprezece luni și te pricepi la glife la fel de bine ca o calfă care lucrează de cinci ani.

— M-am gândit la înțelegerea noastră, spuse Arlen.

Cob înălță spre el o privire plină de curiozitate.

— Ai promis că, dacă-mi dau silința, o să mă-nveți cum să supraviețuiesc pe drum.

Se uitară îndelung unul la altul.

— Eu mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere, îi reaminti băiatul maestrului.

Cob oftă.

— Cred că da, zise. Ai mai făcut exerciții de călărie?

Arlen dădu din cap.

— Grăjdarul lui Ragen mă lasă să-l ajut să antreneze caii.

— Dublează-ți eforturile, îl sfătui Cob. Calul unui Mesager e viața lui. Fiecare noapte cu care-i scurtează drumul e una în care nu se află în pericol. Bătrânul Glifar se ridică în picioare, deschise un dulap și scoase o bucată de pânză groasă, rulată. În fiecare șapteazi, când închidem atelierul, o să te antrenez la călărie și-o să te-nvăț să folosești astea.

Puse sulul de pânză pe podea și îl desfășură, scoțând la iveală câteva sulițe bine unse. Arlen le privi cu nerăbdare.

•

Cob își ridică privirea la auzul clopoțeilor când în atelier intră un băiat. Avea în jur de treisprezece ani, păr negru ciufulit și, deasupra buzei, un puf de mustață care părea mai negru decât părul.

— Jaik, nu-i așa? întrebă Glifarul. Familia ta lucrează la moară, lângă Zidul de Est, nu? V-am spus cândva un preț pentru glifele noi, dar morarul s-a dus la altcineva.

— Așa e, încuviință băiatul dând din cap.

— Cu ce te pot ajuta? Stăpânul tău vrea să-i mai stabilesc un preț?

Jaik clătină din cap.

— Am venit doar să-l întreb pe Arlen dacă vrea să-l vadă azi pe Saltimbanc.

Lui Cob nu-i veni să-și creadă urechilor. Nu-l văzuse niciodată pe Arlen stând de vorbă cu cineva de vârsta lui, fiindcă prefera să-și petreacă timpul lucrând și citind sau sâcâindu-i pe Mesagerii și pe Glifarii care veneau în atelier cu întrebări interminabile. Ceea ce se petrecea era o surpriză, una care trebuia încurajată.

— Arlen! strigă el.

Băiatul ieși din încăperea din spate a atelierului cu o carte în mână. Înainte de a-l observa pe Jaik, dădu pur și simplu peste el și se opri brusc.

— Jaik a venit să te ia la spectacolul Saltimbancului, îl înștiință Cob.

— Mi-ar plăcea să merg, îi spuse Arlen celuilalt băiat, pe tonul unei scuze, dar încă mai am de făcut…

— N-ai nicio treabă care nu poate aștepta, îl întrerupse Cob. Duceți-vă să vă distrați.

Îi aruncă lui Arlen o pungă mică, plină cu monede, și-i împinse pe cei doi băieți către ușă.

•

Curând după aceea, cei doi băieți hoinăreau prin înghesuiala dintre tarabele care înconjurau piața mare din Miln. Arlen cheltui o stea de argint ca să cumpere plăcinte cu carne și apoi, murdari de grăsime pe față, dădură câteva monede de aramă pentru un buzunar plin de dulciuri.

— Într-o bună zi, o să fiu Saltimbanc, spuse Jaik, sugând o bomboană, când se îndreptau spre locul unde se adunau deja copiii.

— Pe cuvânt de onoare? întrebă Arlen.

Jaik dădu din cap.

— Fii atent, zise, scoțându-și din buzunare trei bile mici de lemn și aruncându-le în aer.

Arlen izbucni în râs o clipă mai târziu, când una dintre bile îl pocni pe Jaik în cap și, în toată zăpăceala, celelalte se rostogoliră pe jos.

— Încă mai am grăsime pe degete, zise Jaik când alergau după bile.

— Probabil, încuviință Arlen. Eu o să mă-nscriu în Ghilda Mesagerilor după ce-mi termin ucenicia la Cob.

— Aș putea fi Saltimbancul tău! strigă Jaik. Am putea da testul pentru drum împreună!

Arlen se uită la el.

— Ai *văzut* vreodată un demon? îl întrebă.

— Ce, crezi că n-am destul curaj pentru asta? întrebă Jaik, îmbrâncindu-l.

— Sau destulă minte, zise Arlen, îmbrâncindu-l la rândul lui.

În clipa următoare, se încăierau, căzuți în praf. Arlen era prea scund pentru vârsta lui, și Jaik îl țintui la pământ.

— Bine, bine, râse Arlen. Te las să fii Saltimbancul meu!

— Saltimbancul *tău*? întrebă celălalt, fără să-l elibereze. Mai degrabă o să fii tu Mesagerul *meu*!

— Ce-ai zice să fim parteneri? propuse Arlen.

Jaik zâmbi și-i întinse mâna să se ridice.

Nu peste mult timp, stăteau pe blocurile de piatră din piața orașului, cu ochii la acrobațiile și la pantomima ucenicilor din Ghilda Saltimbancilor, menite să sporească nerăbdarea cu care era așteptat cel mai important actor din spectacol.

Arlen se dezumflă când îl văzu pe Keerin intrând în piață. Înalt și subțire ca un stâlp de felinar roșu în vârf, era inconfundabil. Mulțimea izbucni în strigăte răsunătoare.

— E Keerin! exclamă Jaik, prinzându-l pe Arlen de umăr și scuturându-l cu entuziasm. E favoritul meu!

— Serios? făcu Arlen surprins.

— Păi, ție care-ți place? întrebă noul lui prieten. Marley? Koy? Ei nu sunt eroi așa cum e Keerin!

— Eu n-am văzut nimic eroic când l-am întâlnit, spuse Arlen neîncrezător.

— L-ai întâlnit pe Keerin? se miră Jaik, făcând ochii mari.

— A venit o dată la Pârâul lui Tibbet, răspunse Arlen. El și Ragen m-au găsit pe drum și m-au adus la Miln.

— Keerin te-a salvat?

— Ragen m-a salvat, îl corectă Arlen. Keerin se speria și de umbra lui.

— Se speria de Miez, zise Jaik. Crezi c-o să-și aducă aminte de tine? întrebă apoi. Poți să-mi faci cunoștință cu el după spectacol?

Arlen ridică din umeri.

— Cred că da.

Spectacolul lui Keerin începu aproape la fel ca în Pârâul lui Tibbet. Jonglă și dansă, încălzind mulțimea înainte de a istorisi povestea Întoarcerii, punctând-o cu pantomimă, tumbe și salturi mortale.

— Cântă-ne cântecul! strigă Jaik.

Alte glasuri din mulțime îi repetară strigătul, implorându-l pe Keerin să cânte. El păru să nu le audă o vreme, până când deveniră asurzitoare, însoțite de zgomotul ritmic al tălpilor lovite de pământ. Într-un târziu râse, se înclină și-și aduse scripca, în timp ce mulțimea izbucnea în aplauze.

Saltimbancul schiță un gest, și Arlen îi văzu pe ucenici aducând pălării și pornind-o printre spectatori, așteptându-le banii. Toată lumea și-i oferi cu generozitate, nerăbdătoare să-l audă pe Keerin cântând. În cele din urmă, Saltimbancul își începu cântecul.

Neagră noapte pe pământ!
De-orice adăpost departe,
Noi stăteam pe glia tare,

Pân' la os pătrunși de vânt,
De miezingi fiind despărțiți
De glifele unui cerc mare.

— Ajutați-mă! *a strigat*
Către noi, atunci, cu groază,
Un glas de copil, subțire.

— Fugi spre noi! *l-am îndemnat,*
Cercul nostru este larg
Și n-ai altă izbăvire!

— Nu pot, fiindcă am căzut!
A venit răspunsul lui,
Dureros ecou în noapte.

M-am gândit să îl ajut,
Însă Mesagerul meu
Mi-a spus, trist, că nu se poate.

— Ce bine o să făptuiești
Dac-ai să fii și tu ucis?
Nu ești de moarte mai presus,

Nicicând nu o să izbândești
Luptând cu gheare de miezing!
Vei fi mâncat, carne în plus.

Lovindu-l, fără vreun cuvânt
Din mână sulița i-am smuls.
Și spre băiat am alergat

Purtat de-un vijelios avânt,
Trăgând putere chiar din spaima
C-avea să fie sfâșiat.

— Fii curajos, auzi ce-ți spun?
Strigat-am, către el fugind.
— Speră, căci teama n-are rost!

De nu poți tu să mergi acum
Spre-un loc de demoni ocrotit,
Aduc la tine-un adăpost!

Ajuns-am iute lângă el,
Dar nu destul de repede,
Miezingi erau deja în jur!

La lucru am trecut cu zel
Un cerc de glife grosolane
Zgâriind în țărâna dimprejur.

Și-atunci un urlet tunător
A răsunat, cumplit, în noapte.
Vreo șase metri, atât avea

Un demon înspăimântător!
Spre noi privea, și-n fața lui,
Sulița-mi băț firav părea.

Coarnele lui – lănci de colos!
Gheare cât brațul meu de mari!
Din neagră piatră carapacea!

Ne-amenința, crunt, fioros!
Și-asupră-ne s-a năpustit –
Atac ce chinuri promitea!

Zgâriat, băiatul a urlat
Când linia ultimă-o trăgeam,
Și m-a prins de picior.

Și vraja-apoi a fulgerat,
Forță ce demonii urăsc,
Dar de la bunul Ziditor!

Doar soarele, spun unii, poate
Să vatăme-un demon al pietrei,
Să-l chinuie cu adevărat.

Dar am aflat, în acea noapte,
Că-i cu putință și-altminteri
Să-i fie brațul retezat!

Keerin încheie cu o înflorritură, și Arlen rămase încremenit, șocat, în timp ce toată lumea izbucnea în aplauze. Saltimbancul răspunse cu o plecăciune, iar în pălăriile ucenicilor se revărsă un fluviu de monede.

— N-a fost măreț? întrebă Jaik.

— Nu așa s-a întâmplat! exclamă Arlen.

— Paznicii i-au povestit tatei că un demon al pietrei ciung atacă glifele în fiecare noapte, zise Jaik. Îl caută pe Keerin.

— Keerin nici măcar nu era acolo! strigă Arlen. *Eu* am tăiat brațul demonului!

— Pe noapte, Arlen! pufni Jaik. Nu-ți poți imagina cu-adevărat c-o să creadă cineva una ca *asta*!

Băiatul se încruntă, se ridică în picioare și începu să strige.

— Mincinosule! Șarlatanule!

Toată lumea se întoarse în direcția vocii lui, timp în care el sări de pe piatră și o porni cu pași mari spre Keerin. Saltimbancul își ridică fruntea și făcu ochii mari când îl recunoscu.

— Arlen? întrebă, pierzându-și dintr-odată culoarea din obraji.

Jaik, care alerga pe urmele lui Arlen, se opri brusc.

— Chiar îl cunoști, șopti el.

Keerin aruncă o privire nervoasă către mulțime.

— Arlen, dragul meu, spuse, deschizându-și larg brațele, vino, hai să vorbim despre asta între patru ochi.

Băiatul nu-l luă în seamă.

— N-ai tăiat tu brațul demonului! strigă, ca să-l audă toată lumea. Nici măcar nu erai de față când s-a-ntâmplat!

Din mulțime se înălță un murmur de furie. Keerin se uită speriat în jur, până când auzi pe cineva strigând.

— Scoateți-l pe băiatul ăla din piață!

Și toată lumea ovaționă.

Fața lui Keerin se despică într-un zâmbet larg.

— Dintre noi doi, nimeni n-o să te creadă pe tine! rânji cu dispreț.

— Am fost acolo! strigă Arlen. Am cicatrice care-o dovedesc!

Dădu să-și salte cămașa, dar Saltimbancul pocni din degete și cei doi băieți se pomeniră brusc înconjurați de ucenicii lui.

Încolțiți, îl priviră neputincioși pe Keerin îndepărtându-se și atrăgând asupra sa atenția mulțimii când își luă scripca și începu un alt cântec.

— De ce nu-ți ții gura, ai? mârâi o huidumă de ucenic.

Era o dată și jumătate cât Arlen, și toți ceilalți băieți erau mai mari decât el și decât Jaik.

— Keerin e-un mincinos, spuse Arlen.

— Și, pe deasupra, ticălos ca un demon, încuviință ucenicul, arătându-i pălăria cu monede. Crezi că-mi pasă?

Jaik se așeză între ei.

— N-ai de ce să te superi, zise el. N-a avut nicidecum de gând să…

Dar, înainte de a-și încheia spusele, Arlen se năpusti și-și afundă pumnul în burta băiatului mai voinic. Când acesta se îndoi de mijloc, se răsuci să-i înfrunte pe ceilalți. Umplu de sânge un nas sau două, dar se pomeni în curând trântit la pământ și luat la pumni. Ca prin vis, își dădu seama că Jaik se bătea alături de el, și asta până când apărură doi străjeri și puseră cap încăierării.

— Știi, spuse Jaik când se îndreptau spre casă șchiopătând, plini de sânge și de vânătăi, pentru un șoarece de bibliotecă, ești foarte priceput când e vorba de bătaie. Numai dacă ți-ai alege mai bine dușmanii…

— Am și dușmani mai periculoși, răspunse Arlen, cu gândul la demonul ciung care continua să-l urmărească.

•

— Nici măcar n-a fost un cântec demn de crezare, spuse Arlen. Cum ar fi putut să deseneze glife pe întuneric?

— Destul de demn de crezare ca să te iei la bătaie din cauza lui, remarcă bătrânul Cob, ștergându-i sângele de pe față.

— A *mințit,* ripostă băiatul, strângând din ochi din pricina usturimii.

Cob ridică din umeri.

— A făcut ceea ce fac de obicei Saltimbancii, a născocit o poveste captivantă.

— În Pârâul lui Tibbet, când vine un Saltimbanc, s-adună tot satul. Selia zice că sunt păstrătorii poveștilor lumii vechi, le transmit din generație în generație.

— Chiar așa e, încuviință meșterul. Dar până și cei mai buni exagerează, Arlen. Sau ai crezut vreodată cu adevărat că primul Izbăvitor a ucis o sută de demoni ai pietrei dintr-o singură lovitură?

— Așa credeam, oftă băiatul. Acum nu mai știu ce să cred.

— Bun venit în lumea adulților. Pentru fiecare copil vine o zi în care descoperă că oamenii mari pot fi neputincioși și pot greși, ca oricine altcineva. Și, începând din ziua aia, ești și tu adult, indiferent dacă-ți place sau nu.

— Nu m-am gândit niciodată astfel la asta, zise Arlen, dându-și seama că, pentru el, ziua aceea venise cu mult timp în urmă.

Cu ochii minții, își văzu tatăl ascunzându-se în spatele glifelor de pe veranda lor, în timp ce miezingii îi atacau mama.

— Minciuna lui Keerin a fost un lucru chiar atât de rău? îl întrebă Cob. I-a făcut pe oameni fericiți. Le-a dat speranță. În ziua de azi, ducem lipsă și de speranță, și de fericire, și de amândouă e mare nevoie.

— Ar fi putut s-o facă și spunând adevărul, insistă Arlen. În schimb, s-a fălit cu fapte care sunt ale mele, ca să câștige mai mulți bani.

— Pe tine te interesează adevărul sau fala? întrebă Cob. Ar trebuie să conteze? Nu mesajul este cel care are importanță?

— Oamenii au nevoie de mai mult decât un cântec. Le trebuie dovada că miezingii pot fi răniți.

— Vorbești ca un martir Krasian, gata să se lepede de viață, plecând în căutarea paradisului de pe lumea cealaltă.

— Am citit că viața lor de apoi e plină de femei goale și de fluvii de vin, zâmbi batjocoritor Arlen.

— Și ca s-ajungi acolo nu trebuie decât să iei un demon cu tine înainte de a fi sfâșiat de alții, încuviință Cob. Dar eu vreau să-mi încerc norocul și-n viața asta. Cealaltă te găsește indiferent unde te-ai ascunde. N-are rost s-alergi după ea.

11.

Breșa

321 DÎ

— Fac prinsoare pe trei luni de-argint c-o ia spre est, zise Gaims, zornăindu-și monedele în timp ce se înălța Ciungul.

— Accept, răspunse Woron. A luat-o spre est trei nopți la rând. E pregătit pentru o schimbare.

Ca întotdeauna, demonul pietrei adulmecă înainte de a pune la încercare glifele porții. Se puse în mișcare metodic, fără să scape nimic. După ce se convinse că poarta rezista, o porni către est.

— Noaptea mă-sii! înjură Woron. Eram sigur că, de data asta, o să facă altceva.

Se căută în buzunar, pescuind câteva monede și, în clipa aceea, urletele demonului și trosnetele glifelor încetară.

Uitând de pariu, cei doi paznici aruncară o privire peste balustradă, și-l văzură pe Ciung holbându-se curios la zid. Ceilalți miezingi se adunară în jurul uriașului, rămânând însă la o distanță respectuoasă.

Demonul fandă brusc, cu numai două gheare întinse. Glifele nu se aprinseră, și paznicii auziră clar cum crăpa zidul. Le înghețā sângele în vene.

Cu un urlet de triumf, miezingul lovi iarăși, de data asta cu toată mâna. Chiar și numai în lumina stelelor, cei doi bărbați văzură clar, în ghearele lui, o bucată de piatră desprinsă.

— Cornul, spuse Gaims, strângând balustrada cu mâini tremurătoare. Își simți piciorul încălzindu-se și avu nevoie de o clipă ca să priceapă că se scăpase pe el. Sună din corn.

Lângă el nu se simți nicio mișcare. Se uită la Woron și-l văzu holbându-se la demon cu gura căscată, cu o singură lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

— Sună din blestematul ăla de corn! urlă Gaims, și Woron se smulse din năuceală și alegă spre instrumentul fixat în perete.

Încercă de mai multe ori până când izbuti să scoată un sunet. Între timp, Ciungul se răsucise și lovea zidul cu coada lui

țepoasă, desprinzând, de fiecare dată, tot mai multe bucăți de piatră.

•

Cob îl trezi pe Arlen zgâlțâindu-l.

— Cine… ceheee? întrebă băiatul, frecându-se la ochi. E deja dimineață?

— Nu, răspunse Cob. Sună cornul. A apărut o breșă.

Arlen se ridică brusc, simțind cum i se răceau obrajii.

— Breșă? Sunt miezingi în oraș?

— Sunt, sau vor fi în curând. Dă-te jos din pat!

Se grăbiră amândoi s-aprindă lămpi și să-și adune uneltele, apoi își puseră mantii groase și mănuși fără degete, ca să se apere de frig fără să-și stingherească munca.

Cornul sună iarăși.

— Două sunete, zise Cob, unul scurt și unul prelung. Spărtura e între primul și al doilea post de pază, la est de poarta principală.

Pe pietrele pavajului de lângă casă răsună tropot de copite, urmat de o bătaie în ușă. Deschiseră și dădură cu ochii de Ragen, în armură completă și ținând în mână o suliță lungă și groasă. Scutul cu glife îi atârna de oblâncul șeii unui armăsar de luptă masiv. Nu era iute, lucios și afectuos ca Ochiul Nopții, dar avea pieptul lat și era ușor iritabil, un cal de luptă hărăzit unor vremuri demult apuse.

— Elissa e înnebunită, îi lămuri el. M-a trimis să am grijă să scăpați amândoi cu viață.

Arlen se încruntă, dar o parte din spaima care-l cuprinsese în clipa trezirii dispăru după sosirea lui Ragen. Înhămă poneiul lor voinic la căruța apărată de glife și plecară, lăsându-se conduși către breșă de urlete, de bufnituri și de străfulgerările de lumină.

Străzile erau pustii, cu ușile și obloanele bine zăvorâte, dar Arlen vedea lumina strecurată prin crăpături și știa că oamenii din Miln se treziseră, că își rodeau unghiile și se rugau să le reziste glifele. Auzi plânsete și se gândi cât de dependenți de zidul lor erau milnezii.

Sosiră în mijlocul unui adevărat haos. Pe caldarâmul de piatră zăceau străjeri și Glifari morți sau în agonie, sulițele erau frânte și ardeau. Trei oșteni plini de sânge se luptau cu un demon al focului, străduindu-se să-l țintuiască locului atât cât era nevoie

pentru ca doi ucenici de Glifar să-l prindă într-un cerc portabil. Alții fugeau în toate părțile cu găleți de apă, încercând să stingă incendiile mărunte, în timp ce niște demoni ai focului alergau în culmea extazului, dând foc oricui le ieșea în cale.

Arlen privi spărtura, nevenindu-i să creadă că un miezing putea să sfredelească șase metri de piatră masivă. Demonii se îngrămădeau în gaură, fiecare înfigându-și ghearele în ceilalți ca să poată fi următorul intrat în oraș.

Un demon al vântului reuși să se strecoare și începu s-alerge, întinzându-și aripile. Un paznic își azvârli sulița către el, dar arma își rată ținta și miezingul se avântă nestingherit în zbor prin oraș. O clipă mai târziu, un demon al focului se năpusti asupra paznicului acum neînarmat și-i sfâșie gâtul.

— Grăbește-te, băiete, strigă Cob. Paznicii câștigă timp pentru noi, dar nu vor rezista prea mult în fața unei spărturi atât de mari. Trebuie s-o închidem cât mai repede. Sări din căruță cu o agilitate surprinzătoare, desprinse din spatele ei două cercuri portabile și îi întinse unul lui Arlen.

Cu Ragen călărind protector alături de ei, alergară către steagul cu o glifă cheie, blazonul ghildei lor, folosit ca să marcheze cercul protector în care își stabilise cartierul general. Acolo, Culegătoare de Ierburi neînarmate îngrijeau șiruri de răniți, repezindu-se fără frică în afara cercului ca s-ajute bărbații care se îndreptau împleticindu-se spre adăpost. Erau prea puține ca să se ocupe de atât de mulți oameni.

Mama Jone, sfătuitoarea ducelui, și Maestrul Vincin, Marele Maestru al Ghildei Glifarilor, le ieșiră în întâmpinare.

— Maestre Cob, e bine că te-avem…, începu Jone.

— Unde e nevoie de noi? îl întrebă Cob pe Vincin, ignorând-o pe Jone.

— La spărtura principală, răspunse Vincin. Luați stâlpi pentru pozițiile de la cincisprezece și douăzeci de grade, adăugă, arătându-le un morman de stâlpi glifați. Și, pentru numele Ziditorului, fiți prudenți! Acolo e un afurisit de demon al pietrei – cel care-a spart zidul. I-au pus stavilă, ca să nu mai înainteze în oraș, dar va trebui să traversați glifele ca s-ajungeți la pozițiile voastre. Creatura a ucis deja trei Glifari și numai Ziditorul știe câți paznici.

Cob dădu din cap și se îndreptă împreună cu Arlen spre morman.

— Cine-a fost de serviciu la apusul soarelui? întrebă apoi, în timp ce-și luau încărcătura.

— Glifarul Macks și ucenicii lui, răspunse Jone. Ducele o să-i spânzure pentru asta.

— Atunci Ducele e un prost, comentă Vincin. Nu se știe ce s-a petrecut de fapt acolo, iar Milnul are nevoie de toți Glifarii lui, și de alții pe deasupra. Răsuflă prelung. După cum stau lucrurile, până dimineață vor rămâne foarte puțini.

•

— Așază-ți mai întâi cercul, îl sfătui Cob pentru a treia oară. După ce te vezi în el, la loc sigur, pune stâlpul în suportul lui și așteaptă magneziul. O să dea o lumină strălucitoare ca a soarelui, așa că umbrește-ți ochii până ajunge la tine. Pe urmă fixează-ți stâlpul, ca să corespundă cu cadranul stâlpului principal. Nu-ncerca să faci legătura cu ceilalți stâlpi. Ai încredere în Glifarii lor, o vor face bine. După ce termini, pune bețe între pietre ca să-l țină pe loc.

— Și apoi? întrebă Arlen.

— Rămâi în afurisitul ăla de cerc până ți se spune să ieși, se răsti Cob, indiferent ce-ai vedea, chiar dac-o să stai acolo toată noaptea. E clar?

Băiatul dădu din cap.

— Bun, zise bătrânul. Privi cu toată atenția întreg haosul, așteptând și iar așteptând, apoi strigă: Acum!

Și porniră, se îndreptară către pozițiile lor ocolind focurile, leșurile, molozul. În câteva secunde, trecură de un șir de clădiri și-l văzură pe demonul ciung al pietrei dominând cu înălțimea sa un grup de paznici și o duzină de cadavre. Sângele de pe gheare și de pe fălci lucea în lumina felinarelor.

Lui Arlen îi îngheță sângele în vene. Se opri brusc și se uită la Ragen, iar Mesagerul îi întâlni pentru o clipă privirea.

— Probabil e pe urmele lui Keerin, spuse el în glumă. Atenție! strigă apoi, înainte de a avea Arlen, care tocmai deschisese gura, timp să-i răspundă, și-și întinse sulița în calea acestuia.

Băiatul căzu și scăpă stâlpul, lovindu-se zdravăn cu genunchiul de pietrele caldarâmului. Auzi pocnetul când coada suliței lui Ragen nimeri un demon al vântului în plină față și se rostogoli la timp ca să-l vadă pe miezing ricoșând de scutul Mesagerului și izbindu-se de pământ.

Ragen o porni la galop, trecând peste creatură cu copitele calului său de luptă, îl înșfăcă pe Arlen chiar în clipa în care lua stâlpul și, pe jumătate pe sus și pe jumătate târându-l, îl duse pe poziția lui.

Cob își instalase deja cercul și-și pregătea suportul stâlpului glifat.

Arlen nu pierdu timpul și intră în cercul lui, dar privirea îi tot zbura către Ciung. Demonul izbea cu ghearele în șirul de glife puse în grabă în fața lui, încercând să treacă de ele cu forța. Arlen vedea slăbiciunile rețelei de fiecare dată când se aprindea și știa că n-avea să reziste la nesfârșit.

Demonul pietrei adulmecă și-și ridică brusc ochii, întâlnindu-i pe ai băiatului, și cei doi își măsurară o clipă puterile voinței, până când înfruntarea deveni prea greu de suportat, și Arlen își coborî privirea. Ciungul scoase un urlet strident și-și dublă strădaniile, înverșunându-se să treacă dincolo de glifele din ce în ce mai șubrezite.

— Arlen, nu te mai holba și fă-ți afurisita aia de treabă, băiete! strigă Cob, smulgându-l din năuceală.

Făcând tot ce-i stătea în puteri ca să nu mai dea atenție urletelor miezingilor și strigătelor paznicilor, instală suportul pliant din fier și puse stâlpul în el. Îl așeză în unghiul necesar, atât de bine pe cât o putea face în lumina pâlpâitoare, apoi își umbri ochii cu mâna și rămase în așteptarea magneziului.

Flacăra izbucni o clipă mai târziu, transformând noaptea în zi. Glifarii se grăbiră să-și orienteze corect stâlpii și îi fixară. Apoi fluturară bucăți de pânză albă, dând de știre că terminaseră.

Munca sa fiind încheiată, Arlen se uită în jur. Mai mulți Glifari și ucenici încă se mai străduiau să-și așeze stâlpii. Unul dintre aceștia fusese transformat într-o torță de focul demonilor. Miezingii țipau și se retrăgeau din fața magneziului, crezând, cuprinși de groază, că, într-un fel sau altul, răsărise detestatul soare. Paznicii se năpusteau către ei cu sulițe, încercând să-i împingă dincolo de stâlpii glifați înainte de intrarea acestora în acțiune. Ragen făcea același lucru, mânându-și către ei calul în galop, cu scutul său lustruit reflectând lumina și făcând miezingii s-o rupă la fugă înfricoșați.

Dar strălucirea artificială nu le putea face cu adevărat rău demonilor. Ciungul nu se retrase când un grup de paznici încurajați de spulberarea întunericului își lansară către el

sulițele. Multe dintre vârfurile acestora se zdrobiră de carapacea lui sau alunecară pe suprafața ei, iar creatura le înșfăcă pe celelalte, smuci cu putere și trase oamenii dincolo de glife, cu ușurința cu care-nvârtește un copil o păpușă.

Arlen privea îngrozit masacrul. Miezingul reteză capul unui bărbat dintr-o mușcătură și-i aruncă trupul către ceilalți, trântindu-i pe câțiva. Strivi un alt om sub picior, iar pe alt treilea îl trimise în zbor cu o lovitură a cozii lui țepoase. Nefericitul izbi pământul cu putere și nu se mai ridică.

Glifele protectoare fiind acoperite de leșuri și de sânge, Ciungul se năpusti dincolo de ele, omorând pe oricine întâlnea în cale. Paznicii bătură în retragere, și unii o rupseră chiar la fugă, dar, imediat ce dispărură din calea lui, uriașul se repezi către cercul portabil al lui Arlen.

— Arlen! țipă Ragen, îndreptându-și calul spre băiat.

Cuprins de panică la vederea demonului pornit la atac, părea să fi uitat că băiatul se afla într-un cerc de glife. Își coborî sulița și își mână calul la galop, țintind spatele Ciungului.

Demonul pietrei îl auzi apropiindu-se și se întoarse spre el în ultima clipă, proptindu-se bine pe picioare și primind lovitura suliței în piept. Arma se făcu țăndări și, cu o lovitură disprețuitoare, dar plină de forță a ghearelor, demonul zdrobi țeasta calului.

Cu capul răsucindu-i-se într-o parte, animalul pătrunse cu spatele în cercul lui Cob, împingându-l în stâlpul care se strâmbă. Ragen n-avu timp să se desprindă din șa și armăsarul se prăbuși trăgându-l după el, strivindu-i piciorul și țintuindu-l la pământ. Ciungul înainta, pregătit să ucidă.

Arlen țipă și se uită după ajutor, dar nu zări pe nimeni. Cob era cu mâinile încleștate de stâlp, străduindu-se să-l îndrepte. Toți ceilalți Glifari din jurul breșei semnalizau. Înlocuiseră stâlpul ars, și al lui Cob era acum singurul care nu se afla pe poziție, dar n-avea cine să-i dea o mână de ajutor; paznicii orașului fuseseră decimați de ultimul atac al Ciungului. Arlen știa că Ragen nu avea scăpare, chiar dacă meșterul Cob reușea să-și reașeze repede stâlpul pe poziție. Demonul trecuse de partea dinspre oraș a barierei.

— Hei, strigă el, ieșind din propriul cerc și fluturându-și brațele. Hei, pocitanie!

— Arlen, treci înapoi, în afurisitul ăla de cerc! strigă Cob.

Dar era prea târziu. Demonul pietrei se întorsese brusc la auzul vocii băiatului.

— Oh, da, m-ai auzit, murmură Arlen, cu obrajii înfierbântându-i-se pentru ca să i se răcească în clipa următoare.

Aruncă o privire dincolo de linia stâlpilor glifați. Miezingii căpătau curaj pe măsură ce pălea strălucirea magneziului. Trecerea de cealaltă parte ar fi însemnat curată sinucidere.

Însă băiatul își aduse aminte de restul întâlnirilor sale cu demonul pietrei, își aminti de gelozia cu care părea să-l considere proprietatea lui. Având asta în minte, se întoarse și se repezi dincolo de stâlpi, atrăgând atenția unui demon șuierător al focului. Miezingul se năpusti, cu ochii arzând, dar Ciungul făcu același lucru, avântându-se dintr-un salt ca să-l facă fărâme pe demonul mai mic.

Exact în clipa în care se întorcea din nou spre el, Arlen se aruncă în spatele stâlpilor. Ciungul își repezi brațul spre el cu toată puterea, dar lumina vrăjii se aprinse, oprindu-l. Cob își readusese stâlpul pe poziție, refăcând rețeaua. Demonul urlă cu furie, lovind bariera, care era însă de netrecut.

Arlen alergă spre Ragen. Cob îl prinse într-o îmbrățișare, apoi îl plesni peste ureche.

— Mai fă înc-o șmecherie din asta, și-ți frâng gâtul ăla sfrijit cu mâna mea, îl preveni maestrul.

— Eu ar fi trebuit să te apăr *pe tine*... încuviință Ragen cu voce slabă, dar cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet.

•

Când Vincin și Jone le îngăduiră Glifarilor să plece, în oraș încă mai erau miezingi care-l cutreierau nestingheriți. Paznicii rămași în viață le ajutau pe Culegătoarele de Ierburi să ducă răniții în spitale.

— N-ar trebui să-i vâneze cineva pe cei care-au scăpat? întrebă Arlen în timp ce-l așezau pe Ragen, cu grijă, în partea din spate a căruței.

Avea piciorul în atele, și Culegătoarele de Ierburi îi dăduseră un ceai care potolea durerea, așa că era somnoros și apatic.

— La ce bun? zise Cob. Vânătorii ar fi uciși, și dimineață lucrurile ar sta exact la fel. E mai bine să mergem înăuntru. Soarele o să ucidă toți miezingii rămași în Miln.

— Până la răsăritul soarelui mai sunt câteva ore, protestă băiatul, urcându-se în căruță.

— Și ce propui? întrebă Cob, uitându-se cu prudență în jur în vreme ce conducea atelajul. În noaptea asta ai văzut la lucru întreaga Gardă a Ducelui, sute de oameni cu sulițe și scuturi. Și Glifari cu experiență. Dar ai văzut măcar un singur demon ucis? Bineînțeles că nu. Sunt nemuritori.

Arlen clătină din cap.

— Se ucid unii pe alții. Asta am văzut.

— Sunt creaturi magice, Arlen. Își pot face rău unul altuia, ceea ce nu izbutește nicio armă de-a muritorilor.

— Soarele îi ucide, insistă Arlen.

— Soarele e o forță mai presus de tine sau de mine. Noi suntem niște simpli Glifari.

Trecură dincolo de un colț și icniră speriați. Un cadavru cu măruntaiele scoase era lățit pe stradă, în fața lor, iar sângele lui înroșise caldarâmul. Pe alocuri încă mai ardea mocnit și duhoarea usturătoare de carne arsă îngroșa aerul.

— Un Milog, spuse Arlen, văzându-i hainele zdrențuite. Ce căuta noaptea afară?

— Doi Milogi, îl corectă Cob, astupându-și nasul și gura cu o bucată de pânză și arătându-i un alt trup sfârtecat, aflat la mică distanță. Probabil c-au fost dați afară din adăpost.

— E cu putință? se miră Arlen. Credeam că adăposturile publice au obligația să primească pe toată lumea.

— Numai până când se umplu. Oricum, locurile alea nu oferă foarte multă protecție. Odată ce-i încuie paznicii înăuntru, bărbații se încaieră pentru mâncare și pentru haine, iar femeilor le fac lucruri mai rele. Mulți preferă să riște, rămânând pe străzi.

— De ce nu face nimeni nimic în privința asta?

— Toată lumea e de acord că reprezintă o problemă, spuse Cob. Dar cetățenii zic că e problema Ducelui, iar Ducele simte prea puțin nevoia să-i apere pe cei care nu contribuie cu nimic în folosul orașului său.

— Atunci mai bine să trimită paznicii acasă noaptea și să lase miezingii să rezolve problema, mormăi Arlen.

În loc de răspuns, Cob pocni din hățuri, nerăbdător să plece de pe străzi.

•

Două zile mai târziu, în piața mare a orașului se adunaseră toți locuitorii. Fusese înălțată o spânzurătoare și pe platforma ei stătea Warder Macks, omul care fusese de serviciu în noaptea spargerii zidului.

Euchor nu era de față, dar Jone dădu citire hotărârii lui.

— În numele Ducelui Euchor, lumină a munților și stăpân al Milnului, ai fost găsit vinovat de neîndeplinirea îndatoririlor și de îngăduirea ivirii unei spărturi în zidul de glife. Opt Glifari, doi Mesageri, trei Culegătoare de Ierburi, treizeci și șapte de oșteni din Gardă și optsprezece cetățeni au plătit prețul nepriceperii tale.

— De parcă urcarea numărul Glifarilor morți la nouă ar ajuta la ceva, bombăni Cob.

Din mulțime se auziră huiduieli și fluierături și spre Warder, care stătea cu capul plecat, zburară gunoaie.

— Sentința e moartea, spuse Jone, și un bărbat cu glugă îl prinse pe Macks de brațe și-l conduse către funie, apoi îi puse lațul în jurul gâtului.

Un Veghetor înalt și lat în spate, cu o barbă neagră, stufoasă, și cu o robă bogată se apropie de el și îi desenă o glifă pe frunte.

— Fie ca bunul Ziditor să-ți ierte greșeala, intonă Bărbatul Sfânt, și să ne dea nouă, tuturor, curățenia sufletului și cutezanța trebuitoare pentru a pune capăt Năpastei Sale și a fi Izbăviți.

Se retrase, iar trapa se deschise. Mulțimea ovaționă când funia se încordă.

— Niște neghiobi, scuipă Cob. Un om mai puțin în lupta pentru închiderea următoarei breșe.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Arlen. Despre Năpastă și despre Izbăvire?

— Prostii, nimic mai mult, ca să țină mulțimea-n frâu, răspunse Cob. E mai bine să nu-ți umpli capul cu așa ceva.

12.

Biblioteca

321 DÎ

Cei doi se apropiau de clădirea de piatră, Arlen mergând entuziasmat în urma lui Cob. Era șapteazi, și în mod normal băiatul ar fi fost supărat fiindcă trebuia să renunțe la antrenamentul pentru lupta cu sulița și la lecția de călărie, dar de data asta i se oferea o ocazie pe care nu voia s-o scape: prima lui vizită la Biblioteca Ducelui.

De când începuseră el și Cob să facă troc cu glife, atelierul maestrului său luase avânt, umplând o nișă de care era mare nevoie în oraș. Biblioteca lor de manuale devenise cea mai mare din Miln, sau poate chiar din lume. În același timp, se dusese vestea despre rolul lor în închiderea breșei, iar nobilii cu sânge regal, cărora nu le scăpa niciodată ceva la modă, luaseră notă.

Cu ei era întotdeauna enervant să lucrezi, fiindcă aveau pretenții ridicole și voiau glife plasate acolo unde nu le era locul. Cob își dublase și apoi își triplase prețurile, dar asta nu schimbase nimic. Vila protejată de Maestrul Glifar Cob devenise un simbol al poziției sociale.

Dar acum, când erau chemați să-și pună glifele pe cea mai valoroasă clădire din oraș, Arlen știa că nicio clipă din cele petrecute până atunci nu fusese irosită în zadar. Puțini cetățeni văzuseră interiorul bibliotecii. Euchor își păzea colecția cu gelozie, îngăduindu-le să intre numai petiționarilor de rang înalt și sfătuitorilor lor.

Construită de Veghetorii din slujba Ziditorului înainte de a fi preluată de deținătorul tronului, biblioteca era întotdeauna condusă de unul dintre ei, sub a cărui oblăduire nu se afla de obicei nicio turmă, în afara cărților sale. Era într-adevăr o funcție cu mai multă greutate decât cea din fruntea unei Case Sfinte, cu excepția Marii Case Sfinte sau a altarului personal al Ducelui.

Îi întâmpină un acolit, care-i conduse în biroul bibliotecarului-șef, Veghetorul Ronnell. În drum spre acesta, Arlen își aruncă ochii în toate părțile, memorând imaginea rafturilor prăfuite și a cărturarilor tăcuți care cutreierau printre vrafurile de cărți. Nepunând la socoteală manualele, colecția lui Cob conținea peste treizeci de cărți și Arlen o considerase o comoară. În Biblioteca Ducelui erau mii, mai multe decât putea citi el într-o viață. Nu-i plăcea că Euchor le ținea încuiate.

Pentru atât de râvnita sa poziție de conducător al bibliotecii, Veghetorul Ronnell era tânăr, și încă avea mai mult păr castaniu

decât cărunt. Îi întâmpină cu multă căldură și îi invită să se-așeze, apoi trimise un servitor după băuturi răcoritoare.

— Oriunde ai merge, maestre Cob, faima te precede, spuse Ronnell, scoțându-și ochelarii cu ramă de sârmă și ștergându-și-i cu roba cafenie. Sper că vei accepta această însărcinare.

— Toate glifele pe care le-am văzut sunt încă bine conturate, remarcă maestrul.

Ronnell își puse din nou ochelarii și își drese glasul, stânjenit.

— După ultima breșă, Ducele se teme pentru colecția lui. Înălțimea Sa dorește… măsuri speciale.

— Ce fel de măsuri speciale? întrebă Cob bănuitor.

Ronnell se foi, și Arlen își dădu seama că îi venea greu să formuleze cererea pe care-ar fi trebuit s-o îndeplinească ei.

În cele din urmă, Veghetorul oftă.

— Pe toate mesele, băncile și rafturile trebuie să existe glife împotriva focului scuipat de demoni, spuse cu voce plată.

Ochii lui Cob se bulbucară.

— Asta ar dura luni la rândul! bolborosi el. Și la ce bun? Chiar dacă un demon al focului ar pătrunde atât de adânc în inima orașului, n-ar izbuti niciodată să treacă de glifele acestei clădiri, iar dacă ar face-o, nu pentru rafturile cu cărți mi-aș face griji în primul rând.

La auzul cuvintelor sale, privirea lui Ronnell se înăspri.

— Nu există nimic pentru care să ne facem mai multe griji, Maestre Cob, ripostă el. În privința asta, eu și Ducele suntem de aceeași părere. Nu-ți poți imagina cât am pierdut când miezingii au dat foc bibliotecilor din lumea veche. Veghem asupra acestor ultime fărâme ale unor cunoștințe adunate vreme de milenii.

— Îmi cer scuze, zise Cob. N-am vrut să fiu lipsit de respect.

Bibliotecarul dădu din cap.

— Înțeleg. Și ai mare dreptate, riscul e minim. Oricum, Înălțimea Sa vrea ceea ce vrea. Pot plăti o mie de sori de aur.

Arlen făcu un calcul în gând. O mie de sori însemnau o grămadă de bani, mai mult decât primiseră vreodată pentru o singură însărcinare, dar, dacă puneai la socoteală lunile de muncă de care-ar fi fost nevoie, plus pierderea lucrărilor de care se ocupau în mod curent…

— Mă tem că nu te pot ajuta, răspunse Cob în cele din urmă. Aș lăsa prea mult deoparte treburile mele obișnuite.

— Prin asta ai câștiga favorurile Ducelui, adăugă Ronnell.

Cob ridică din umeri.

— Am fost Mesager, în folosul tatălui său. Asta mi-a adus destul de multe favoruri. Am prea puțină nevoie de mai multe. Încearcă să te-nțelegi cu un Glifar mai tânăr, sugeră. Cu unul care are ceva de dovedit.

— Ducele a pomenit numele tău, nu altul, insistă Ronnell.

Cob își desfăcu brațele într-un gest de neputință.

— O să le fac eu, izbucni Arlen.

Cei doi bărbați se întoarseră spre el, uluiți că dădea dovadă de o asemenea îndrăzneală.

— Nu cred că Ducele va accepta serviciile unui ucenic, zise Ronnell.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu e nevoie să i se spună. Maestrul meu poate s-aleagă glifele pentru rafturi și pentru mese, iar eu o să le gravez. În timp ce vorbea, se uită la Cob. Dacă ai fi acceptat lucrarea asta, eu aș fi gravat jumătate din glife sau chiar mai multe.

— Un compromis interesant, spuse Ronnell meditativ. Ce zici, Maestre Cob?

Bătrânul se uită bănuitor la Arlen.

— Aș zice că-i una dintre însărcinările plictisitoare, care nu-ți plac. Ce câștigi tu din asta, flăcăule? întrebă.

Arlen zâmbi.

— Ducele poate spune sus și tare că Maestrul Cob i-a glifat biblioteca, începu el. Tu primești o mie de sori, iar eu… adăugă, întorcându-se spre Ronnell, pot intra în bibliotecă oricând vreau.

Veghetorul râse.

— Un băiat pe gustul meu! exclamă. Facem târgul? îl întrebă apoi pe Cob.

Maestrul zâmbi, și cei doi bărbați își strânseră mâinile.

•

Veghetorul Ronnell îi conduse pe Cob și pe Arlen într-un tur al bibliotecii. Pe măsură ce înaintau, băiatul începu să-și dea seama ce sarcină colosală își asumase. Chiar dacă lăsa deoparte calculele matematice și trasa glifele din ochi, îl aștepta o lucrare care avea să-i ia aproape un an.

Totuși, când se răsuci în loc, cuprinzând cu privirea toate cărțile, știu că merita. Ronnell îi făgăduise că putea intra în întreaga bibliotecă, la orice oră din zi și din noapte, în tot restul vieții sale.

Văzându-i expresia plină de entuziasm, Ronnell zâmbi. Îi veni brusc o idee și îl luă pe Cob deoparte, în timp ce Arlen era prea preocupat de propriile sale gânduri ca să observe.

— Băiatul e ucenic sau Servitor? îl întrebă pe maestrul Glifar.

— E Negustor, dacă asta întrebi, zise Cob.

Ronnell dădu din cap.

— Cine sunt părinții lui?

Cob clătină din cap.

— N-are, cel puțin nu în Miln.

— Atunci tu vorbești pentru el? întrebă Veghetorul.

— Aș zice că, pentru el, băiatul vorbește singur.

— E promis?

Asta era.

— Nu ești primul care mă-ntreabă de când a-nceput să-mi meargă bine atelierul. Până și o parte dintre nobilii de sânge regal și-au trimis fetele frumoase să-i arunce câte-o privire. Dar eu unul nu cred că bunul Ziditor a făcut vreo fată în stare să-i scoată nasul din cărți destul de mult ca s-o remarce.

— Cunosc senzația asta, zise Ronnell, arătându-i o fată care stătea la una dintre numeroasele mese, cu o jumătate de duzină de cărți deschise răsfirate în fața ei.

— Mery, vino-ncoace! strigă.

Ea își ridică privirea, apoi puse cu abilitate semne și-și adună cărțile teanc înainte de a se supune. Părea apropiată ca vârstă de cele paisprezece veri ale lui Arlen și avea ochi mari, căprui, și un păr castaniu lung, bogat. Fața ei rotundă era delicată, iar zâmbetul strălucitor. Purta o rochie foarte practică, prăfuită după statul printre cărți, și și-o adună, schițând grăbită o plecăciune.

— Maestre Glifar Cob, ea e fiica mea, Mery.

Fata își înălță fruntea, brusc interesată.

— *Acel* Maestru Glifar Cob? întrebă.

— Ah, îmi cunoști lucrările? întrebă bătrânul.

Ea clătină din cap.

— Nu, dar am auzit că ai o colecție de manuale fără egal.

Cob râse.

— S-ar putea s-avem ceva aici, Veghetorule, spuse.

Ronnell se aplecă spre fiica lui și i-l arătă pe Arlen.

— Tânărul Arlen, ce-l de-acolo, e ucenicul Maestrului Cob. O să ne facă glife în bibliotecă. Ce-ar fi să-l conduci, să-i arăți locul?

Fata îl studie pe Arlen, care se uita lung în jur, fără să-i simtă privirea. Părul lui de un blond murdar nu fusese tuns, așa că era destul de lung, iar hainele lui scumpe erau șifonate și pătate, dar în ochi i se citea inteligența. Avea trăsături uniforme, simetrice, nicidecum neplăcute. Cob îl auzi pe Ronnell murmurând o rugăciune în timp ce fata își netezi fustele și se îndreptă spre ucenic cu mers lin.

Arlen nu păru să observe că se apropiase.

— Salut, spuse ea.

— Salut, răspunse băiatul, mijindu-și ochii ca să citească titlul de pe cotorul unei cărți de pe un raft de sus.

Fata se încruntă.

— Mă numesc Mery, se prezentă ea. Veghetorul Ronnell e tatăl meu.

— Arlen, răspunse el, trăgând o carte și începând s-o răsfoiască pe îndelete.

— Tata mi-a cerut să te călăuzesc prin bibliotecă, îl lămuri ea.

— Mulțumesc, spuse el, punând cartea la loc pentru a o porni către rafturile dintr-o parte a bibliotecii despărțită de restul sălii printr-un cordon.

Mery se văzu silită să-l urmeze, părând iritată.

— E obișnuită să ignore, nu să fie ignorată, remarcă Ronnell amuzat.

— ÎÎ, citi Arlen, pe arcada de deasupra cordonului despărțitor. Ce-nseamnă ÎÎ? mormăi.

— Înainte de Întoarcere, răspunse Mery. Sunt exemplare originale ale cărților din lumea veche.

Băiatul se întoarse spre ea de parcă abia atunci i-ar fi descoperit existența.

— Pe cuvânt de onoare? o întrebă.

— E interzis să intri acolo fără permisiunea Ducelui, zise Mery, uitându-se cum îi cădea falca. Dar mie mi se îngăduie, firește, datorită tatei, adăugă ea zâmbind.

— Tatălui tău?

— Sunt fiica Veghetorului Ronnell, îi reaminti fata, încruntându-se.

El făcu ochii mari și se înclină cu stângăcie.

— Arlen, din Pârâul lui Tibbet, spuse.

În celălalt capăt al încăperii, Cob chicoti.

— Băiatului nu i s-a oferit niciodată o șansă.

•

Lunile se contopiră, în timp ce Arlen se lăsa în voia unei rutine familiare. Vila lui Ragen se afla mai aproape de bibliotecă, așa că dormea acolo în majoritatea nopților. Piciorul Mesagerului se vindecase repede, așa că plecase în curând din nou la drum. Elissa îl încuraja pe Arlen să se poarte ca și cum camera i-ar fi aparținut și părea deosebit de încântată s-o vadă în dezordine, plină de cărțile și uneltele lui. Și servitorii îi îndrăgeau prezența, spunând că, ori de câte ori se găsea el în casă, doamna Elissa nu mai era o pacoste.

Arlen se trezea cu o oră înainte de răsăritul soarelui și exersa mânuirea suliței la lumina lămpii din holul cu tavan înalt al vilei. Când soarele întrerupea linia orizontului, se strecura în curte pentru o oră de aruncat la țintă și de călărie. După care urma un mic dejun luat în grabă, împreună cu Elissa – și cu Ragen, când acesta era acasă, înainte de a pleca spre bibliotecă.

Când sosea, era încă devreme și înăuntru nu se aflau decât acoliții lui Ronnell, care dormeau în chilii, sub imensa clădire. Aceștia se țineau la distanță, intimidați de ucenicul Glifar, care nu stătea pe gânduri înainte de a se apropia de maestrul lor și de a-i vorbi fără să fi primit din partea lui vreo invitație sau vreo permisiune.

O încăpere mică, izolată, îi fusese oferită drept atelier. Înăuntru nu era loc decât pentru două stelaje, pentru masa lui de lucru și pentru piesa de mobilier de care se ocupa. Unul dintre cele două stelaje era plin cu vopsele, pensule și unelte pentru gravat. Pe celălalt îl umpleau cărțile împrumutate. Podeaua era plină de așchii de lemn subțiri, răsucite, pătate de vopsea și de lac.

În fiecare dimineață, Arlen își oferea o oră pentru lectură, apoi lăsa cu părere de rău cartea deoparte și trecea la lucru. Săptămâni de-a rândul, nu făcuse glife decât pe scaune. Pe urmă trecuse la banchete. Munca îi lua mai mult timp decât se așteptase, dar lui nu-i păsa.

În timpul acelor luni, Mery deveni o prezență plăcută, strecurându-și des capul în atelierul lui ca să schimbe un zâmbet sau să-și împărtășească unul altuia o bârfă înainte de a

se întoarce la treburile ei. Arlen crezuse că toate acele întreruperi ale muncii și ale studiilor sale aveau să sfârșească prin a-l plictisi, însă curând se dovediră a fi contrariul. Aștepta cu nerăbdare s-o vadă, și descoperi chiar că, în zilele în care vizitele ei erau mai rare decât de obicei, nu izbutea să se concentreze. Prânzeau împreună, pe acoperișul larg al bibliotecii, de unde se vedeau întregul oraș și munții de dincolo de el.

Mery nu semăna cu niciuna dintre fetele pe care le cunoscuse. Fiică a bibliotecarului și istoricului-șef al Ducelui, era, probabil, cea mai instruită fată din oraș și Arlen își dădu seama că, stând de vorbă cu ea, putea afla tot atât de multe lucruri ca din paginile unei cărți. Dar poziția pe care-o ocupa făcea din ea o singuratică. Pe acoliți îi intimida chiar mai mult decât Arlen, iar în bibliotecă nu intra nimeni altcineva de vârsta ei. Mery se simțea în largul său discutând în contradictoriu cu cărturari încărunțiți, însă în prezența lui Arlen părea timidă și șovăielnică.

Aproape la fel cum se simțea și el alături de ea.

•

— Ziditorule, Jaik, parcă n-ai fi exersat niciun pic, spuse Arlen, astupându-și urechile.

— Nu fi rău, Arlen, îl dojeni Mery. Cântecul tău a fost minunat, Jaik.

Aceasta se încruntă.

— Atunci de ce-ți astupi și tu urechile?

— Păi, răspunse ea, îndepărtându-și mâinile cu un zâmbet strălucitor, tata zice că muzica și dansul conduc către păcat, așa că n-am putut să te-ascult, dar sunt sigură c-a fost foarte frumos.

Arlen râse, iar Jaik se încruntă din nou, punându-și deoparte scripca.

— Încearcă o jonglerie, îi sugeră Mery.

— Ești sigură că nu-i păcat să te uiți la jonglerii? întrebă el.

— Nu e, dacă sunt reușite, murmură ea, și Arlen izbucni din nou în râs.

Scripca lui Jaik era veche, uzată, părând să nu aibă niciodată toate corzile în același timp. O lăsă jos și scoase niște bile de lemn colorat din săculețul în care ținea tot ce-i trebuia unui Saltimbanc. Vopseaua era scorojită și lemnul crăpat. Trimise o

bilă în aer, apoi pe a doua, și apoi pe a treia. Izbuti să-și facă numărul vreme de câteva secunde, și Mery aplaudă.

— Mult mai bine! exclamă ea.

Jaik zâmbi.

— Ia să vedeți acum! spuse, scoțând a patra bilă.

Arlen și Mery își mijiră ochii când toate bilele zăngăniră pe pavaj.

Fața lui Jaik se împurpură.

— Poate-ar trebui să exersez mai mult cu trei.

— Da, ar trebui să exersezi mai mult, încuviință Arlen.

— Tatei nu-i place, spuse Jaik. „Băiete”, îmi zice, „dacă n-ai de făcut decât jonglerii, îți găsesc eu niște treburi!”

— Așa zice și tata când mă prinde dansând, mărturisi Mery.

Și se uitară amândoi la Arlen, așteptând.

— Și tata făcea același lucru, spuse el.

— Dar nu și Maestrul Cob? întrebă Jaik.

Arlen clătină din cap.

— Ce motiv ar avea? Fac tot ce-mi cere.

— Atunci când ai timp să exersezi ca să poți deveni Mesager? întrebă din nou Jaik.

— Îmi fac timp.

— Cum? se miră celălalt băiat.

El ridică din umeri.

— Mă trezesc mai devreme. Mă culc mai târziu. Plec pe furiș după mese. Oricum e necesar. Sau tu preferi să rămâi morar toată viața?

— Nu-i nimic rău în a fi morar, Arlen, spuse Mery.

Jaik clătină din cap.

— Ba da, are dreptate. Dacă asta-mi doresc, trebuie să mă străduiesc mai mult. Se uită la Arlen. O să exersez mai mult, făgădui.

— Nu-ți face griji, zise Arlen. Dacă n-o să-i poți distra pe sătenii din cătune, o să-ți poți câștiga traiul cântând ca să pui pe fugă demonii de pe drum.

Ochii lui Jaik se îngustară. Mery râse când începu s-arunce cu bilele lui de jongler în Arlen.

— Un Saltimbanc bun m-ar nimeri! râse acesta, ferindu-se cu ușurință de toate loviturile.

•

— Întinzi prea mult brațul, strigă Cob.

Ca să-i dovedească spusele, Ragen își luă o mână de pe scut și prinse sulița lui Arlen chiar de sub vârf, înainte de a avea timp să și-o retragă. Smuci, și băiatul dezechilibrat căzu în zăpadă.

— Ragen, ai grijă, îl dojeni Elissa, strângându-și mai tare șalul în jurul trupului ca să se apere de aerul rece al dimineții. O să-l rănești.

— Se poartă cu mult mai multă blândețe decât un miezing, doamna mea, spuse Cob destul de tare ca să-l audă și Arlen. Sulița lungă e menită să țină demonii la distanță când te retragi. E o armă de apărare. Mesagerii care-o folosesc cu prea multă agresivitate, ca tânărul nostru Arlen, sfârșesc prin a-și găsi moartea. Am văzut așa ceva. O dată, pe drumul către Lakton…

Arlen se încruntă. Cob era un profesor bun, dar înclinat să-și puncteze lecțiile cu istorisiri înfiorătoare despre morțile altor Mesageri. Încerca să-l descurajeze, însă cuvintele lui aveau efectul contrar, întărind hotărârea băiatului de a izbândi acolo unde alții dăduseră greș. Se ridică și, de data asta, se propti mai bine pe picioare, lăsându-și greutatea pe călcâie.

— Suficient cu sulițele lungi, zise Cob. Să-ncercăm cu cele scurte.

Elissa se încruntă când băiatul puse sulița de doi metri și jumătate în suport, pentru ca el și Ragen s-aleagă apoi unele mai scurte, de nici măcar un metru, cu vârfurile cât o treime din întreaga lungime. Acestea erau făcute pentru lupta de aproape, menite să înjunghie mai degrabă decât să împungă. Alese și un scut, și cei doi se înfruntară din nou în zăpadă. Arlen era acum mai înalt, mai lat în spate, un băiat subțire, dar vânjos, de cincisprezece ani. Purta vechea armură de piele a lui Ragen, prea mare pentru el, dar creștea repede, umplând-o tot mai mult.

— Ce rost are asta? întrebă Elissa exasperată. Dac-o s-ajungă vreodată atât de aproape de un demon, n-o să scape cu viață, ca să poată povesti.

— Am văzut întâmplându-se și așa ceva, o contrazise Cob, în timp ce-i privea pe Arlen și pe Ragen luptându-se. Dar, doamna mea, în afară de demoni, între orașe mai sunt și alte creaturi. Animale sălbatice, și chiar bandiți.

— Și ar ataca un Mesager? întrebă Elissa șocată.

Ragen îi aruncă lui Cob o privire furioasă, dar bătrânul n-o luă în seamă.

— Mesagerii sunt oameni bogați, răspunse el, și transportă lucruri valoroase și mesaje care pot hotărî soarta Negustorilor și, deopotrivă, pe a Nobilimii de sânge regesc. Mulți nu îndrăznesc să-i facă vreun rău unuia dintre ei, dar se poate întâmpla. Iar animalele… fiindcă miezingii le aleg pe cele mai slabe, cei mai puternici prădători rămân în viață. Arlen! strigă apoi Glifarul. Ce faci dacă te-atacă un urs?

Băiatul îi răspunse fără să se oprească și fără să-și ia ochii de la Ragen.

— Îi înfig sulița lungă în gât, o retrag când sângerează și-l lovesc într-un organ vital când lasă garda jos.

— Ce altceva mai poți face? întrebă Cob.

— Mă-ntind și stau nemișcat, spuse dezgustat băiatul. Urșii atacă rareori morții.

— Dar dacă e un leu? continuă Cob.

— Sulița medie, strigă Arlen, parând cu scutul o lovitură de-a lui Ragen și contraatacând. I-o împlânt în încheietura umărului și mă proptesc bine pe picioare când se-nfige în ea, apoi îl înjunghii cu sulița scurtă în piept sau în coaste, după cum îmi vine mai bine.

— Dacă e lup?

— Nu mai pot asculta așa ceva, spuse Elissa, plecând valvârtej către vilă.

Arlen nu-i dădu atenție.

— O lovitură zdravănă peste bot cu sulița medie pune de obicei pe fugă un lup singuratic, răspunse el. Dacă nu merge, aplic tactica din cazul leului.

— Și dacă e o haită de lupi? întrebă Cob.

— Lupii se tem de foc.

— Dar dacă-ntâlnești un mistreț? vru să știe meșterul.

Arlen râse.

— „Fug de parcă m-ar alerga toți demonii din Miez”, își cită el instructorii.

•

Arlen se trezi pe un morman de cărți. Pentru o clipă, se întrebă unde se afla, și își dădu în cele din urmă seama că adormise din nou în bibliotecă. Se uită pe fereastră și văzu că se întunecase de ceva vreme. Își lăsă capul pe spate și desluși forma fantomatică a unui demon al vântului, care zbura la foarte mare înălțime. Elissa avea să se supere.

Istorisirile pe care le citea erau vechi, din Epoca Științei. Vorbeau despre regatele din lumea veche, numite Albinon, Thesa, Marele Linm și Rusk, și despre mări, niște lacuri imense, ce se întindeau pe distanțe incredibile, cu și mai multe regate pe malul celălalt. Era uluitor, dacă li se putea da crezare cărților, atunci lumea era mult mai mare decât își imaginase vreodată.

Răsfoi cartea peste care căzuse când îl furase somnul și descoperi cu surprindere o hartă. Trecu cu privirea peste numele locurilor și făcu ochii mari. Acolo, cât se putea de limpede, era înfățișat Ducatul Miln. Se uită cu mai multă atenție și văzu și râul din care-și lua Fortul Miln cea mai mare parte a apei de băut, și munții din spatele orașului. Chiar acolo era o steluță, marcând locul capitalei.

Dădu câteva pagini, citind despre Milnul antic. Și pe vremea aceea era un oraș care trăia de pe urma minelor și a carierelor de piatră și a cărui suzeranitate se întindea pe zeci de kilometri. Teritoriul Ducatului Miln cuprindea o mulțime de orașe și de sate și se sfârșea la Fluviul Despărțitor, granița cu ținuturile stăpânite de Ducele din Angiers.

Arlen își aduse aminte de călătoria lui și se uită către vest, în căutarea ruinelor la care ajunsese și despre care află acum că-i aparținuseră contelui de Newkirk. Aproape tremurând de entuziasm, se uită mai departe și găsi ceea ce căuta, un mic curs de apă care se vărsa într-un iaz mare.

Baronia de Tibbet.

Tibbetul, Newkirkul și toate celelalte așezări plăteau tribut Milnului, care, ca și Ducatul Angiers, îl avea la rândul său ca suzeran pe regele Thesei.

— Thesani, șopti băiatul, rostind cuvântul ca să vadă cum suna. Toți suntem thesani.

Luă un creion și începu să copieze harta.

•

— Niciunul dintre voi nu trebuie să mai rostească vreodată numele ăsta, îi dojeni Ronnell pe fiica sa și pe Arlen.

— Dar…, începu băiatul.

— Crezi că asta nu se știa? îl întrerupse bibliotecarul. Înălțimea Sa a poruncit să fie arestat oricine mai spune vreodată cuvântul Thesa. Vreți să petreceți câțiva ani spărgând piatră în minele lui?

— De ce? întrebă Arlen. Ce nenorocire poate aduce cuvântul ăsta?

— Înainte de a închide Ducele biblioteca, îi povesti Ronnell, mai multă lume era obsedată de Thesa și cerea întruna bani pentru plata unor Mesageri trimiși să ia legătura cu acele puncte de pe hartă despre care nu mai știm nimic.

— Și ce e rău în asta? se miră băiatul.

— Regele e mort de trei sute de ani, Arlen, iar ducii ar stârni un război înainte de a-și pleca genunchiul în fața oricui altcuiva. Vorbele despre unificare le amintesc oamenilor lucruri pe care n-ar trebui să și le aducă aminte.

— E mai bine să pretindem că zidurile Milnului sunt întreaga lume? întrebă Arlen.

— Până când ne iartă Ziditorul și-și trimite Izbăvitorul, să pună capăt Năpastei.

— Pentru ce să ne ierte? se miră Arlen. Ce năpastă?

Ronnell îl privi cu un amestec de șoc și indignare. Pentru o clipă, băiatul crezu că avea să-l plesnească. Își adună curajul, în așteptarea loviturii.

Însă Veghetorul se întoarse spre fiica lui.

— Chiar e cu putință să nu știe? întrebă neîncrezător.

Mery încuviință cu un gest.

— Veghetorul din Pârâul lui Tibbet... nu respectă tipicul, răspunse ea.

Ronnell dădu din cap.

— Mi-aduc aminte. Când era acolit, maestrul i-a fost ucis de miezingi, așa că nu și-a încheiat instruirea. Am vrut întotdeauna să trimitem pe altcineva...

Se apropie de masa lui de lucru și începu să scrie o scrisoare.

— Lucrurile nu pot rămâne așa, zise. Într-adevăr, ce năpastă!

Continuă să bodogănească și Arlen luă asta drept un semn că trebuia să se-ndrepte spre ușă.

— Voi nu plecați atât de repede, zise Ronnell. Sunt foarte dezamăgit de voi amândoi. Despre Cob știu că nu e un om religios, Arlen, dar un asemenea nivel al neglijenței e aproape de neiertat. Se uită la Mery. Și tu, domnișoară? se răsti el. Ai știut asta și n-ai făcut nimic?

Ea își privi picioarele.

— Îmi cer iertare, tată.

— Așa și trebuie, spuse Veghetorul. Luă de pe masă un tom gros și i-l întinse fiicei sale. Învață-l pe Arlen, îi porunci, dându-i canonul. Dacă peste-o lună nu știe tot ce scrie aici, din scoarță-n scoarță, pun cureaua pe amândoi!

Mery luă cartea și plecă alături de ucenicul Glifar, cât de repede putură.

•

— Am scăpat destul de ușor, comentă Arlen.

— Prea ușor, încuviință Mery. Tata are dreptate, ar fi trebuit să-i spun mai demult.

— Nu-ți face griji pentru asta. Nu e decât o carte. Până mâine dimineață o citesc.

— Nu-i doar o carte! se răsti Mery.

Arlen o privi curios.

— E cuvântul Ziditorului, așa cum a fost scris de primul Izbăvitor, spuse ea.

Băiatul înălță dintr-o sprânceană.

— Pe cuvântul tău de onoare?

Ea dădu din cap.

— Nu e de-ajuns s-o citești. Trebuie s-o trăiești. În fiecare zi. E o călăuză menită să-ndepărteze omenirea de păcatul care-a adus Năpasta.

— Ce năpastă? întrebă Arlen, pentru ceea ce părea a fi a douăsprezecea oară.

— Demonii, firește. Miezingii.

•

Câteva zile mai târziu, Arlen stătea pe acoperișul bibliotecii, recitând, cu ochii închiși.

Și omul iarăși devenit-a trufaș și fără de rușine,
Împotriva Ziditorului și a Izbăvitorului întorcându-se.
Ales-a să nu-L cinstească pe Cel care i-a dat viața,
Moralității întorcându-i spatele.

Știința devenit-a noua lui credință,
Înlocuit-a rugăciunea cu mașini și chimicale,
I-a vindecat pe cei ursiți să moară,
Crezându-se egal cu Ziditorul său.

Luptatu-s-au frate cu frate, întru folosul nimănui.

Răul care lipsea crescut-a înăuntru,
În inimile oamenilor și-ntr-ale lor inimi prins-a rădăcină.
Înnegrit tot ce fost-a cândva neprihănit și alb.

Și-atuncea Ziditorul, într-a Sa înțelepciune,
Pogorât-a o năpastă asupra copiilor săi rătăciți,
Deschizând încă o dată Miezul,
Ca să-i arate omului cât de greșită-i era calea.

Și astfel fi-va
Până în ziua când El trimite-va din nou Izbăvitorul.
Căci, după ce acesta curăța-va omul,
Miezingii n-avea-vor cu ce să se hrănească.

Și iată, recunoscut de voi fi-va Izbăvitorul,
Căci pe-a sa piele goală fi-vor semne
A căror vedere niciun demon nu poate s-o îndure,
Și toți din fața lui fugi-vor îngroziți.

— Foarte bine! îl felicită Mery zâmbind.

Arlen se încruntă.

— Pot să te-ntreb ceva? spuse el.

— Firește.

— Tu chiar crezi toate astea? Veghetorul Harral spunea întotdeauna că Izbăvitorul a fost un simplu om. Un mare general, dar un simplu muritor. Și Cob, și Ragen tot așa zic.

Mery făcu ochii mari.

— Ai grijă să nu te-audă tata rostind astfel de vorbe, îl preveni.

— Tu crezi că miezingii au apărut din vina noastră? o întrebă Arlen. Că îi merităm?

— Sigur că da, răspunse ea. Aici sunt cuvintele Ziditorului.

— Nu. Nu e decât o carte. Cărțile sunt scrise de oameni. Dacă Ziditorul a vrut să ne spună ceva, ce nevoie a avut de-o carte, de ce n-a scris pe cer, cu foc?

— Uneori e greu de crezut că acolo, sus, există un Ziditor care ne privește, spuse Mery, cu ochii la cer, dar cum altcumva ar putea fi? Lumea nu s-a zidit singură. Ce putere ar avea glifele fără nicio voință în spatele creației?

— Și Năpasta? întrebă Arlen.

Fata ridică din umeri.

— Istorisirile vorbesc despre războaie cumplite. Poate c-am meritat-o.

— Am meritat-o? făcu Arlen. Mama mea n-a meritat să moară fiindcă acum câteva sute de ani s-au purtat niște războaie idioate!

— Mama ta a fost luată? întrebă Mery, punându-i mâna pe braț. Arlen, n-am știut…

El își smuci brațul.

— Asta nu schimbă nimic, spuse, repezindu-se spre ușă. Am glife de gravat, deși mi-e greu să pricep la ce bun, dacă merităm cu toții demoni în paturi.

13.

Trebuie să mai fie și altceva

326 DÎ

În grădină, Leesha stătea aplecată, alegând ierburile de care era nevoie în ziua aceea. Pe unele le smulgea din pământ cu tot cu rădăcină. Altora nu le rupea decât frunzele sau, cu degetul mare, desprindea câte un mugur de tulpină.

Era mândră de grădina din spatele colibei Brunei. Bătrâna era prea înaintată în vârstă ca să-și îngrijească micul petic de pământ, iar Darsy nu izbutise să facă solul tare să dea rod, însă Leesha avea har. Multe dintre ierburile pe care ea și Bruna le căutau cândva ore de-a rândul pe câmp le creșteau acum chiar dincolo de ușă, la adăpostul stâlpilor glifați.

— Ai mintea ascuțită și te pricepi la grădinărit, spusese Bruna, când din pământ se iviseră primii lăstari. În scurt timp, o să fii o Culegătoare de Ierburi mai pricepută decât mine.

Mândria trezită în Leesha de aceste cuvinte era un sentiment cu totul nou. Poate că n-avea s-ajungă niciodată pe măsura bătrânei, dar Bruna nu obișnuia să-mpartă amabilități și complimente seci. Văzuse în Leesha ceva pe care nu-l descoperiseră ceilalți, și fata nu voia s-o dezamăgească.

Odată ce-și umplu coșul, Leesha se scutură de țărână, se ridică și se îndreptă spre colibă – care nu mai putea fi numită astfel. Erny nu voise să-și vadă fiica trăind în mizerie, așa că trimisese dulgheri și oameni care știau să facă acoperișuri ca să-ntărească pereții șubrezi și să-nlocuiască paiele vechi. În curând, nu mai rămăsese mare lucru care să nu fie nou, iar adaosurile aproape că dublaseră mărimea locuinței.

În timp ce se făcuseră reparațiile, Bruna bombănise, enervată de zgomot, dar acum, când frigul și umezeala nu mai pătrundeau înăuntru, respira cu mai multă ușurință. Cu Leesha purtându-i de grijă, bătrâna părea să capete puteri noi odată cu scurgerea vremii, în loc să și le piardă.

Și Leesha se bucura fiindcă își restabilise reputația. Către sfârșit, bărbații începuseră s-o privească altfel.

Cu timpul, căpătase silueta ispititoare a mamei sale. Și-o dorise întotdeauna, dar acum nu i se mai părea un avantaj. Bărbații din sat o priveau cu lăcomie și, în ciuda trecerii anilor, zvonurile despre desfătările ei în brațele lui Gared rămăseseră în adâncul multor minți, făcând nu numai un singur bărbat să creadă că ofertele nerușinate șoptite la urechea ei ar fi fost bine primite. Dintre aceștia, cei mai mulți își schimbau părerea după o simplă încruntare și doar câțiva după o palmă. Evin avusese nevoie de un norișor de piper și punguliță ca să-și aducă aminte de mireasa lui însărcinată. Un pumn din pulberea orbitoare devenise unul dintre numeroasele lucruri pe care le ținea Leesha în numeroasele buzunare ale șorțului și ale fustelor sale.

Chiar dacă ar fi interesat-o vreunul dintre bărbații din sat, Gared ar fi avut, firește, grijă să nu se apropie nimeni de ea. În afară de Erny, oricărui bărbat surprins când vorbea cu Leesha despre orice altceva în afară de culegerea ierburilor i se reamintea cu asprime că, în mintea masivului tăietor de lemne, ea era încă promisă. Până și pe Puștiul Jona îl treceau toate sudorile ori de câte ori îl saluta ea.

Ucenicia Leeshei avea să se încheie în curând. Șapte ani și o zi păruseră o veșnicie când îi pomenise Bruna, dar anii zburaseră și sfârșitul era la o depărtare de numai câteva zile. Leesha se ducea deja zi de zi de una singură în toate locurile din sat unde era nevoie de o Culegătoare de Ierburi și nu mai cerea sfatul Brunei decât foarte rar, când era neapărat necesar. Bătrâna avea nevoie de odihnă.

— Ducele măsoară priceperea unei Culegătoare de Ierburi după diferența dintre numărul copiilor aduși pe lume și cel al morților din fiecare an, îi spusese Bruna în prima zi, dar tu dă mai multă atenție celor ce li se întâmplă între naștere și moarte și, în curând, oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se vor întreba cum de-au putut vreodată să se descurce fără tine.

Și vorbele ei își dovediseră adevărul într-o măsură mulțumitoare. Începând din clipa aceea, bătrâna o luase cu ea pretutindeni, fără să-i pese de cei care voiau să fie îngrijiți fără martori. Fiindcă avea în grijă copiii încă nenăscuți ai celor mai multe femei din sat, iar pentru jumătate din celelalte pregătea ceai de rodiu, toate ajunseseră în curând să-i facă toate favorurile posibile și să-i dezvăluie, fără să stea pe gânduri, orice slăbiciune a trupurilor lor.

Dar, cu toate acestea, încă nu era una de-ale lor. Femeile vorbeau ca și cum n-ar fi văzut-o, dezvăluiau orice secret din sat ferindu-se tot atât de puțin cum ar fi făcut-o dacă ea ar fi fost perna pe care se odihneau noaptea.

— Păi, asta și ești, spusese Bruna, când cutezase să i se plângă. Nu ai dreptul să-ți spui părerea despre viața pe care-o duc, ci despre sănătatea lor. Când îți pui șorțul ăsta cu buzunare, juri să-ți păstrezi liniștea, indiferent ce-ai auzi. Ca să-și poată face munca, o Culegătoare de Ierburi are nevoie de încredere, iar încrederea trebuie câștigată. Niciun secret nu trebuie să treacă de buzele tale, decât dacă păstrându-l împiedici vindecarea altcuiva.

Așa că Leesha își ținea limba-n frâu și femeile ajunseseră să aibă încredere în ea. Și, femeile odată câștigate, bărbații le urmară în curând, adesea cu ele imboldindu-i din spate. Dar șorțul îi ținea în același timp la distanță. Știa cum arătau, fără haine, aproape toți bărbații din sat, dar nu se dăruise niciodată vreunuia dintre ei; și, cu toate că femeile o ridicau în slăvi și îi trimiteau daruri, nu exista niciuna în fața căreia să-și poată dezvălui și ea secretele.

Cu toate acestea, în ultimii șapte ani, Leesha fusese mult mai fericită decât în primii treisprezece ani ai vieții ei. Lumea Brunei era cu mult mai largă decât cea pentru care o pregătise Elona. Exista și durere, când era nevoită să-nchidă ochii cuiva, dar exista și bucuria scoaterii unui copil din mama lui și a slobozirii primului său țipăt când îl lovea cu fermitate.

Ucenicia ei avea să se încheie în curând, iar Bruna avea atunci să se retragă. După cum vorbea ea însăși despre asta, bătrânei nu-i mai rămânea pe urmă prea mult de trăit. Iar gândul la moartea ei o îngrozea pe Leesha nu doar într-o singură privință.

Bruna îi fusese scut și suliță, fusese glifa de netrecut dintre ea și restul satului. Cum avea să se descurce fără glifa aceea? Firea ei nu era dominatoare ca a Brunei, nu împărțea porunci în dreapta și-n stânga și nu pocnea oamenii. Și, fără Bruna, cine avea să-i mai vorbească așa cum vorbești cu un om, nu cu o Culegătoare de Ierburi? Cine avea să-i șteargă lacrimile, cine avea să-i asculte îndoielile? Pentru că și îndoielile spulberau încrederea. Oamenii depindeau de siguranța de sine a Culegătoarei lor de Ierburi.

În cele mai ascunse dintre gândurile Leeshei mai era și altceva. Văiuga Tăietorului de Lemne ajunsese să pară, pentru ea, un loc prea strâmt. Ușile deschise de lecțiile Brunei nu erau ușor de închis – îi aduceau tot timpul aminte nu de ceea ce știa, ci de cât de multe nu știa. Fără Bruna, călătoria aceea s-ar fi sfârșit.

Intră și o văzu pe bătrână așezată la masă.

— Bună dimineața, îi spuse. Nu m-așteptam să te trezești atât de devreme. Aș fi făcut ceaiul înainte să ies în grădină.

Își lăsă coșul jos și aruncă o privire către foc, unde lichidul din oala aburindă era gata să dea în clocot.

— Sunt babă, bombăni Bruna, dar nu una atât de oarbă și de oloagă încât să nu-și poată face singură un ceai.

— Așa e, spuse Leesha, sărutând obrazul bătrânei, ești numai bună și ca să rotești securea, alături de tăietorii de lemne.

Râse de strâmbătura Brunei și puse pe masă terciul de fulgi de ovăz.

Anii nu îndulciseră asprimea tonului Brunei, dar lui Leesha i se întâmpla acum rareori s-o mai simtă, nu mai auzea decât dragostea din spatele bombănelilor bătrânei și tot cu dragoste îi răspundea și ea.

— Azi ai ieșit devreme la cules, comentă Bruna în timp ce mâncau. Aerul încă mai duhnește a demoni.

— Numai tu poți să fii înconjurată de flori proaspete și să te plângi de duhoare, răspunse Leesha.

Avea într-adevăr grijă să țină coliba plină de flori, care umpleau aerul cu mireasma lor dulce.

— Nu schimba vorba, zise Bruna.

— Azi-noapte a venit un Mesager, zise Leesha. Am auzit cornul.

— Chiar în clipa în care a apus soarele, mormăi bătrâna. Nesăbuință.

Scuipă pe podea.

— Bruna, o dojeni Leesha, ce ți-am spus despre scuipatul în casă?

Baba o privi mijindu-și ochii urduroși.

— Mi-ai zis că asta-i afurisita mea de casă și că pot scuipa oriunde-mi place.

Leesha se încruntă.

— Eram sigură c-am spus altceva, zise cu un aer meditativ.

— Nu și dacă ești mai deșteaptă decât te cred oamenii când îți privesc pieptul, ripostă Bruna, sorbind din ceai.

Leesha își lăsă falca să cadă, prefăcându-se indignată, dar era obișnuită s-audă din gura bătrânei lucruri mult mai rele. Bruna făcea și spunea numai ce-i era pe plac, și nimeni n-o putea convinge să se poarte altfel.

— Prin urmare, Mesagerul te-a făcut să te dai jos din pat atât de devreme, continuă ea. Speri că e cel chipeș? Cum îl cheamă? Ăla care te privește cu ochi de cățeluș?

Leesha îi răspunse cu un zâmbet strâmb.

— Seamănă mai degrabă a ochi de lup.

— Și asta poate fi bine, chicoti bătrâna, plesnind-o peste genunchi.

Leesha clătină din cap și se ridică să strângă masa.

— Cum îl cheamă? insistă Bruna.

— Nu e ce crezi tu, zise Leesha.

— Sunt prea bătrână pentru jocul ăsta, fetico. Numele.

— Marick, răspunse Leesha, dându-și ochii peste cap.

— Să pun la fiert o oală cu ceai de rodiu pentru vizita tânărului Marick?

— Numai la asta se gândește toată lumea? Îmi place să stau de vorbă cu el. Atâta tot.

— Nu sunt atât de oarbă încât să nu văd că băiatul mai are-n minte și altceva pe lângă asta.

— Oh? făcu Leesha, încrucișându-și brațele. Câte degete țin în sus?

— Nici măcar unul, pufni Bruna, fără să se-ostenească să se-ntoarcă spre ea. Fac umbră pământului de destul de multă vreme ca să știu șmecheria asta, așa cum știu și că, în timpul tuturor pălăvrăgelilor voastre, Mesagerul Maverick nu te-a privit în ochi nici măcar o singură dată.

— Îl cheamă Marick, repetă Leesha și mă și privește în ochi.

— Numai când nu-ți poate vedea clar decolteul.

— Ești imposibilă, se supără Leesha.

— N-ai de ce să te rușinezi, zise bătrâna. Dac-aș fi avut sâni ca ai tăi, mi i-aș fi vârât și eu sub nasul bărbaților.

— *Nu*-i vâr sub nasul nimănui! strigă Leesha, însă Bruna se mulțumi să chicotească din nou.

Se auzi sunetul cornului, nu de prea departe.

— Ăsta trebuie să fie tânărul Maestru Marick, comentă Bruna. Ai face bine să te grăbești și să te dichisești.

— Nu e ce crezi tu, repetă Leesha, dar bătrâna își flutură mâna, îndemnând-o să plece.

— O să pun ceaiul ăla la fiert, pentru orice eventualitate, spuse.

Leesha aruncă în ea cu o cârpă și-i scoase limba în timp ce se îndrepta spre ușă.

Afară, pe verandă, în așteptarea Mesagerului, zâmbi fără voie. Bruna o bătea la cap să-și găsească un bărbat aproape tot la fel ca mama ei, numai că o făcea din dragoste. Nu voia decât s-o știe fericită, și Leesha o adora pentru asta. Dar, în ciuda tachinărilor bătrânei, scrisorile aduse de Marick o interesau mai mult decât ochii lui de lup.

Zilele în care soseau Mesageri îi plăceau încă din copilărie. Văiuga Tăietorului de Lemne era un sat mic, dar se afla pe drumul dintre trei orașe importante și vreo duzină de cătune și, cu lemnul din văiugă, plus hârtia lui Erny, reprezenta o parte însemnată a economiei din regiune.

Mesagerii soseau în cătun de cel puțin două ori pe lună și, deși lăsau cele mai multe scrisori la Smitt, pe ale lui Erny și pe ale Brunei le aduceau personal, așteptând adesea și răspunsul. Bruna coresponda cu Culegătoare de Ierburi din Fortul Rizon și Angiers, din Lakton și din mai multe cătune. Și, pe măsură ce

vederea o lăsa tot mai mult, sarcina citirii misivelor și a scrierii răspunsurilor îi revenea lui Leesha.

Bătrâna impunea respect chiar și de la mare distanță. Mai mult decât atât, cele mai multe Culegătoare de Ierburi din împrejurimi îi fuseseră eleve într-un moment sau altul. I se cerea adesea sfatul pentru vindecarea unor boli mai presus de experiența altora și propunerile de noi ucenice soseau cu fiecare Mesager. Nimeni nu voia să lase lumea văduvită de cunoștințele ei.

— Sunt prea bătrână ca să mai dau pe brazdă altă novice! bombănea ea de obicei, înlăturând ideea cu o fluturare de mână, iar Leesha, deja obișnuită cu asta, scria un refuz politicos.

Și toate acestea îi ofereau numeroase ocazii de a sta de vorbă cu Mesagerii. Era adevărat că foarte mulți îi aruncau priviri pofticioase sau încercau s-o impresioneze cu povești despre Orașele Libere. Și Marick se număra printre ei.

Însă poveștile Mesagerilor atingeau în ea o coardă sensibilă. Intenția lor era s-o încânte ca să-i ajungă sub fuste, însă cuvintele lor zugrăveau imagini care o urmăreau în vise. Tânjea să se plimbe pe docurile din Lakton, să vadă întinsele câmpuri înconjurate de glife din Fortul Rizon, sau să arunce o privire asupra Angiersului, fortăreața pădurii, să le citească toate cărțile și să le întâlnească toate Culegătoarele de Ierburi. Mai existau și alte păstrătoare ale tainelor lumii vechi și le putea găsi dacă se încumeta să le caute.

Zâmbi când îl zări pe Marick. Chiar și de la mare distanță, îi recunoștea mersul, cu picioarele ușor arcuite după o viață petrecută în șa. Era angiersian, înalt de un metru șaptezeci și doi, adică aproape cât ea, dar trupul lui subțire avea vigoare și ea nu exagerase asemănându-i ochii cu ai unui lup. Priveau în toate părțile cu calmul unui animal sălbatic, străduindu-se să descopere orice amenințare și... orice pradă.

— Salutare, Leesha, strigă, fluturându-și sulița către ea.

Ea îi răspunse cu o ridicare a mâinii.

— Chiar trebuie să umbli cu obiectul ăsta după tine în toiul zilei? îi strigă, arătând către suliță.

— Și dacă apare vreun lup? răspunse el cu un zâmbet larg. Cum altfel te-aș putea apăra?

— În Văiuga Tăietorului de Lemne nu vedem prea mulți lupi, replică ea, în timp ce Mesagerul se apropia.

Avea părul castaniu, destul de lung, și ochii de culoarea scoarței de copac. Leesha nu putea să nege că era chipeș.

— Atunci, un urs, spuse Marick când ajunse lângă colibă. Sau vreun leu. Pe lumea asta sunt multe soiuri de prădători, adăugă, cu ochii la decolteul ei.

— O, asta o știu foarte bine, recunoscu ea, aranjându-și șalul ca să-și acopere pielea aflată la vedere.

Marick râse, lăsându-și sacul de Mesager pe verandă.

— Șalurile nu mai sunt la modă, îi atrase atenția. Nicio femeie din Angiers și din Rizon nu le mai poartă.

— Atunci aș pune prinsoare că au rochii cu gulere mai înalte sau că bărbații lor sunt mai subtili, răspunse Leesha.

— Gulere mai înalte, confirmă el, râzând, cu o plecăciune adâncă. Ți-aș putea aduce o astfel de rochie angiersiană, șopti, apropiindu-se mai mult.

— Și unde aș putea s-o port? întrebă ea, îndepărtându-se înainte de a apuca el s-o încolțească.

— Vino la Angiers, îi propuse bărbatul. Poart-o acolo.

Leesha oftă.

— Asta mi-ar plăcea, spuse cu regret.

— Poate c-o să ai ocazia, zise el cu viclenie, înclinându-se și legănându-și brațul ca să-i dea de înțeles că ar fi trebuit să intre în colibă înaintea lui.

Ea zâmbi și păși înăuntru, simțind tot timpul privirea lui lipită de spate.

Când intrară, Bruna era din nou așezată pe scaunul ei. Marick se apropie și se înclină adânc.

— Tânărul Maestru Marick! exclamă ea cu încântare. Ce surpriză plăcută!

— Îți aduc salutări de la Maestra Jizell din Angiers, spuse el. Te imploră s-o ajuți, are un caz dificil.

Scoase din sac un sul de hârtie legat cu un șnur rezistent.

Bruna îi făcu semn Leeshei să ia scrisoarea, se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii când fata începu să citească.

— Onorată Bruna, salutări din Fortul Angiers, în anul 326 DÎ, începu Leesha.

— Jizell lătra ca o cățea când mi-era ucenică, iar acum scrie tot așa, o întrerupse bătrâna. N-o să trăiesc o veșnicie. Treci la caz.

Leesha își plimbă privirea pe deasupra foii, apoi o întoarse și se uită și pe partea cealaltă. Trecu la a doua pagină înainte de a găsi ceea ce căuta.

— Un băiat, citi ea. Adus la spital de mama lui, fiindcă se plângea de oboseală și de slăbiciune. Fără alte simptome și fără vreun istoric al bolii. I-am dat rădăcină amară, apă și i-am prescris odihnă la pat. Simptomele s-au agravat după trei zile și, în plus, i-a apărut o spuzeală pe brațe, pe picioare și pe piept. În următoarele câteva zile, am mărit doza de rădăcină amară până la trei uncii.

S-a simțit mai rău, a făcut fierbințeală și urticaria s-a transformat în bube tari, albe. Alifiile n-au avut niciun efect. A-nceput să vomite. I-am dat ghimbir sălbatic și mac ca să-i ușureze durerea și lapte îndoit cu apă pentru stomac. N-are poftă de mâncare. Boala nu pare molipsitoare.

Bruna păstră tăcerea vreme îndelungată, cântărind toate cuvintele. Pe urmă se uită la Marick.

— L-ai văzut pe băiat? îl întrebă.

Mesagerul dădu din cap.

— Transpira? întrebă bătrâna.

— Da, îi confirmă Marick bănuiala, dar și tremura în același timp, de parcă i-ar fi fost și frig, și cald.

Bruna mârâi.

— Ce culoare aveau unghiile lui?

— Culoarea unghiilor, răspunse Mesagerul cu un zâmbet larg.

— Fă-o pe deșteptul cu mine și-o să-ți pară rău, îl preveni bătrâna.

Marick se albi la față și dădu din cap. Bătrâna îi mai puse întrebări timp de câteva minute, mârâind după câte un răspuns. Mesagerii erau vestiți pentru acuitatea memoriei și pentru spiritul de observație foarte fin, așa că ea nu păru să-i pună la îndoială spusele. În cele din urmă, îi făcu semn să tacă.

— În scrisoare mai e ceva important? întrebă apoi.

— Vrea să-ți mai trimită o ucenică, spuse Leesha.

Bruna se încruntă.

— Am o ucenică, Vika, care aproape și-a terminat instruirea, citi fata, așa cum spui, în scrisorile tale, că stau lucrurile și cu ucenica ta. Dacă nu vrei să primești o novice, te rog să te gândești la un schimb de fete deja pricepute.

Surprinderea tăie răsuflarea Leeshei, iar zâmbetul lui Marick dădu de înțeles că nu aflase o noutate.

— Nu ți-am spus să te oprești din citit, se răsti Bruna.

Leesha își drese glasul.

— Vika promite mult, continuă ea, e bine instruită, se poate ocupa de tot ce e nevoie în Văiuga Tăietorului de Lemne și e nerăbdătoare să-nvețe de la înțeleapta Bruna. Iar Leesha va avea cu siguranță multe de învățat tratând bolnavii din spitalul meu. Te rog, te implor, înainte de a pleca din această lume, lasă măcar încă o ucenică să profite de cunoștințele înțeleptei Bruna.

Bătrâna păstră tăcerea un timp îndelungat.

— Trebuie să mă gândesc o vreme la asta înainte de a da un răspuns, zise în cele din urmă. Du-te să-ți vezi de treburile tale din sat. O să vorbim cât te-ntorci. Apoi i se adresă lui Marick: O să ai un răspuns mâine. De plata ta o să se ocupe Leesha.

Mesagerul se înclină și ieși din casă mergând cu spatele, în timp ce bătrâna se lăsă pe spătar și închise ochii. Leesha își simțea inima bătând nebunește, dar știa că nu trebuia s-o întrerupă pe Bruna când cernea tot ce adunase în memorie timp de mai multe decenii, în căutarea unui leac pentru copil. Își luă coșul și plecă să-și vadă de treburile ei.

•

Când ieși, îl găsi pe Marick așteptând-o.

— Ai știut tot timpul ce era în scrisoarea aia, îl acuză ea.

— Bineînțeles, recunoscu bărbatul. Am fost de față când a scris-o.

— Dar n-ai scos o vorbă.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Ți-am oferit o rochie cu guler înalt, și oferta e încă valabilă.

— Vom vedea, zâmbi Leesha, întinzându-i o pungă cu monede. Plata ta.

— Aș prefera să mă plătești c-o sărutare.

— Mă flatezi când spui că sărutările mele prețuiesc mai mult decât aurul, răspunse Leesha. Mă tem să nu te dezamăgesc.

Marick râse.

— Draga mea, dacă aș înfrunta noapte de noapte demonii, pe tot drumul de la Angiers până aici și înapoi, întorcându-mă cu nimic altceva decât cu una dintre sărutările tale, aș fi invidiat de toți Mesagerii care-au trecut vreodată prin Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Păi, în cazul ăsta, răspunse ea cu un hohot de râs, o să-mi mai păstrez o vreme sărutările, în speranța unui preț mai bun.

— Mă rănești până-n adâncul sufletului, zise Marick, ducându-și o mână încleștată în dreptul inimii.

Leesha îi aruncă punga, iar el o prinse cu îndemânare.

— Aș putea avea măcar onoarea s-o conduc pe Culegătoarea de Ierburi până în sat? întrebă apoi cu un zâmbet.

Făcu o plecăciune și întinse brațul, oferindu-i-l. Leesha zâmbi fără s-o fi vrut.

— În Văiugă, lucrurile nu merg atât de repede, dar îmi poți căra coșul, răspunse, cu ochii la brațul lui, de care îl și agăță.

Și o porni către sat, lăsându-l să se uite lung în urma ei.

•

La ora când ajunseră în centru, prăvălia lui Smitt fremăta de lume. Lui Leesha îi plăcea să vină devreme, să aleagă înainte de a se termina cele mai bune mărfuri și să-i dea comanda ei brutarului Dug, plecând abia apoi să-și facă rondul.

— ’Neața, Leesha, spuse Yon cel Cărunt, cel mai bătrân bărbat din Văiugă.

Barba lui încărunțită, cu care se mândrea, depășea în lungime părul majorității femeilor. Cândva un tăietor de lemne vânjos, Yon își pierduse în ultimii ani mai toată masivitatea trupului și se sprijinea greoi într-un toiag.

— ’Neața, Yon, răspunse ea. Ce-ți mai fac încheieturile?

— Încă mă mai dor. Mai ales mâinile. Sunt zile când abia izbutesc să-mi țin toiagul.

— Și totuși găsești în tine destulă putere ca să mă ciupești ori de câte ori mă-ntorc cu spatele, remarcă Leesha.

Yon chicoti.

— Pentr-un moșneag ca mine, fetico, asta merită orice durere.

Leesha scoase din coșul ei un vas mic.

— Atunci e bine că ți-am mai făcut niște alifie. M-ai scăpat de un drum, altminteri trebuia să ți-o aduc.

Bătrânul rânji.

— Ești oricând binevenită dacă treci pe la mine să m-ajuți să mă ung, spuse, făcându-i cu ochiul.

Ea încercă să nu râdă, însă în zadar. Yon era un desfrânat, dar ei îi plăcea destul de mult. Traiul alături de Bruna o învățase că suportarea ciudățeniilor bătrâneții era un preț mic pentru prilejul de a profita de experiența unei vieți întregi.

— Mă tem că va trebui să te descurci singur, îi răspunse.

— Pfui! Yon își flutură toiagul cu o iritare prefăcută. Ei, mai gândește-te, spuse.

Înainte de a-și lua rămas-bun, se uită la Marick și dădu din cap cu respect.

— Mesagerule.

Marick îi răspunse cu același gest, și bătrânul plecă.

Toată lumea din prăvălie o întâmpina pe Leesha cu câte o vorbă bună, și ea se oprea să-ntrebe fiecare om în parte de sănătate, lucrând fără încetare, chiar și atunci când își făcea piața.

Cu toate că vânzarea bețișoarelor cu flacără și a altor lucruri de același soi le aducea ei și Brunei o grămadă de bani, nimeni nu-i lua mai mult de un klat pentru mărfurile alese. Bătrâna nu cerea nimănui bani pentru vindecare, și nimeni nu-i cerea ei bani pentru nimic altceva.

În timp ce Leesha încerca fructele și legumele cu o mână îndelung exersată, Marick stătea destul de aproape ca să lase impresia c-o proteja. Atrăgea privirile, iar ea punea asta mai ales pe seama faptului că o însoțea, nu pe a prezenței unui străin în sat. În Văiuga Tăietorului de Lemne, Mesagerii erau ceva destul de obișnuit.

Prinse privirea lui Keet – fiul lui Stefny, dacă nu și al lui Smitt. Băiatul avea aproape unsprezece ani și, pe zi ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu Veghetorul Michel. De-a lungul timpului, Stefny respectase partea ei de înțelegere, n-o mai vorbise pe Leesha de rău de când intrase în ucenicie. Dinspre partea Brunei, secretul ei era în siguranță, dar Leesha nu pricepea nici în ruptul capului cum de nu vedea Smitt adevărul care-i stătea în față seară de seară, la masa de cină.

Făcu un semn, și Keet veni la ea alergând.

— Du-i punga asta Brunei, când ai timp, spuse, întinzându-i mărfurile alese.

Și surâse, îndesându-i pe furiș un klat în palmă.

Darul aduse pe fața băiatului un zâmbet larg. Adulții nu primeau niciodată bani de la o Culegătoare de Ierburi, dar Leesha le strecura întotdeauna câte ceva copiilor în schimbul serviciilor suplimentare. Moneda de lemn lăcuit din Angiers era principalul mijloc de plată al oamenilor din Văiuga Tăietorului de

Lemne și, la sosirea următorului Mesager, avea să fie schimbată pe dulciuri rizoniene pentru Keet și frații lui.

Leesha era gata de plecare când o zări pe Mairy, și se duse s-o salute. Prietena ei nu stătuse degeaba între timp, așa că de fuste i se agățau trei copii. Un sticlar tânăr, pe nume Benn, plecase din Angiers să-și caute norocul în Lakton sau în Fortul Rizon. Se oprise în Văiugă să-și practice meseria și să mai câștige câțiva klați înainte de următoarea parte a călătoriei, dar o cunoscuse pe Mairy și toate planurile i se topiseră ca zahărul în ceai.

Acum Benn sufla sticlă în grajdul tatălui ei, și treaba mergea din plin. Cumpăra saci cu nisip de la Mesagerii din Fortul Krasia și-i transforma în obiecte deopotrivă utile și frumoase. În Văiuga nu mai locuise niciodată vreun sticlar și toată lumea voia să aibă cel puțin câte un obiect din sticlă.

Și Leesha era încântată de mersul lucrurilor, și Benn ajunsese în curând să fabrice complicatele vase pentru distilare desenate în cărțile Brunei, îngăduindu-i să extragă puterea ierburilor pentru leacuri mult mai puternice decât se pomenise vreodată în satul lor.

Benn și Mairy se cununaseră curând și, nu la mult timp după aceea, Leesha trăgea primul lor copil dintre picioarele prietenei sale. Alți doi îi urmaseră fără zăbavă, și Leesha îi iubea pe toți ca și cum ar fi fost ai ei. Se simțise onorată până la lacrimi când îi dăduseră mezinei numele său.

— Bună dimineața, pungașilor, spuse ea, lăsându-se pe vine și îngăduindu-le copiilor lui Mairy să i se arunce în brațe.

Îi îmbrățișă strâns și îi sărută, strecurându-le în palme, înainte de a se ridica, dulciuri învelite în hârtie.

— Bună dimineața, Leesha, zise Mairy cu o mică reverență.

Leesha se strădui să nu se-ncrunte. Rămăseseră prietene apropiate în decursul anilor, dar acum, când purta șorțul cu buzunare, Mairy o privea altfel, și nimic nu putea să schimbe asta. Reverența părea un obicei bine înrădăcinat.

Însă Leesha îi prețuia totuși prietenia. Saira venea pe furiș la coliba Brunei, cerșind ceai de rodiu, dar relația lor se încheia aici. Din câte spuneau femeile, Saira se distra foarte bine. Se presupunea că jumătate dintre bărbații din sat băteau la ușa ei într-un moment sau altul, și avea întotdeauna mai mulți bani decât ar fi putut câștiga ea și mama ei cosând.

Cu Brianne lucrurile stăteau, într-un anumit fel, chiar mai rău. În ultimii șapte ani nu mai schimbase nicio vorbă cu Leesha, dar avusese multe vorbe de spus despre ea oricui altcuiva. Prefera să meargă la Darsy când avea nevoie de leacuri, iar hârjonelile cu Evin îi rotunjiseră repede pântecul. Când intrase în gura Veghetorului Michel, recunoscuse că Evin era tatăl, în loc să-nfrunte satul de una singură.

Evin se cununase cu Brianne având furca tatălui lui în spate și pe frații ei de-o parte și de alta și, de atunci, se dedicase otrăvirii zilelor ei și ale fiului lor, Callen.

Ea se dovedise a fi o mamă și o soție bună, dar nu mai scăpase niciodată de plusul de greutate dobândit în timpul sarcinii, și Leesha știa, din proprie experiență, cum le plăcea ochilor – și mâinilor – lui Evin să hoinărească. Bârfele spuneau că bătea des la ușa Sairei.

— Bună dimineața, Mairy, răspunse ea. L-ai cunoscut pe Mesagerul Marick?

Se întoarse, vrând să-și prezinte însoțitorul, numai ca să vadă că nu mai era în spatele ei.

— Oh, nu! exclamă, zărindu-l față-n față cu Gared în partea opusă a prăvăliei.

La cincisprezece ani, Gared fusese mai voinic decât orice alt bărbat din sat, în afară de tatăl lui. Acum, la douăzeci și doi, era uriaș, aproape doi metri și cincisprezece de mușchi îndesați, întăriți de zilele lungi în care mânuia securea. Se spunea că trebuia să aibă sânge milnez, fiindcă niciun angiersian nu era atât de voinic.

Despre minciuna lui se auzise în tot satul, și de atunci toate fetele se țineau la distanță, temându-se să rămână singure cu el. Poate că de aceea continua s-o dorească pe Leesha; sau poate că ar fi continuat oricum. Dar nu învățase din greșelile trecutului. Orgoliul îi crescuse odată cu mușchii și ajunsese un bătăuș, așa cum se temuse toată lumea că avea să se-ntâmple. Băieții care-l tachinaseră cândva tresăreau acum, speriați, la fiecare cuvânt al lui, iar el îi trata cu cruzime, fiind o adevărată teroare pentru oricine era atât de lipsit de chibzuință încât să-i arunce lui Leesha vreo privire.

Gared continua s-o aștepte, purtându-se ca și cum ea urma să-și vină cândva în fire și să-și dea seama că îi aparținea. Orice

încercare de a-l convinge că lucrurile stăteau altfel se lovea de încăpățânarea unui cap de lemn.

— Nu ești din partea locului, îl auzi Leesha spunând, în timp ce-l înghiontea zdravăn pe Marick în umăr, așa că poa' n-ai aflat că Leesha-i promisă.

Îl domina pe celălalt cu înălțimea lui, așa cum domină un bărbat un băiețandru.

Însă nu-l făcu să bată în retragere, și nici ghiontul nu-l clintise din loc. Mesagerul stătea perfect nemișcat, fără să-și desprindă ochii de lup de ai tăietorului de lemne. Leesha se rugă să aibă destulă minte ca să nu se lase provocat.

— Nu și dacă judeci după vorbele ei, răspunse Marick, și speranțele lui Leesha se spulberară.

O porni către cei doi, dar lumea se strânsese deja în jurul lor, stându-i în cale.

— Ți-a spus ție cuvintele promisiunii, Mesagerule? întrebă Gared. Mie mi le-a spus.

— Așa am auzit, ripostă Marick. Am mai auzit și că ești singurul prost din sat care-și închipuie că, după ce-ai trădat-o, toate cuvintele alea mai valorează măcar cât pișatul unui demon.

Gared urlă și se repezi la Mesager, care, dovedindu-se mai iute în mișcări, păși cu ușurință în lateral, își înșfăcă sulița și lovi cu coada ei exact între ochii tăietorului de lemne. Pe urmă, în timp ce acesta făcea un pas împleticit înapoi, o roti cu o mișcare lină și-l pocni în spatele genunchilor, trântindu-l astfel pe spate.

Apoi își înfipse sulița din nou în pământ și rămase deasupra lui, cu o încredere în sine plină de răceală în ochii de lup.

— Aș fi putut folosi vârful, își informă adversarul. Ai face bine să nu uiți asta. Leesha vorbește pentru ea însăși.

În mulțimea adunată, toți căscau gura, dar Leesha continuă să înainteze, împingându-se printre ei, fiindcă-l cunoștea bine pe Gared și știa că nu se terminase.

— Încetați cu tâmpenia asta! strigă.

Marick îi aruncă o privire și Gared se folosi de clipa aceea ca să-i înșface capătul suliței. Mesagerul își reîndreptă atenția spre el și prinse coada armei cu amândouă mâinile, vrând s-o elibereze.

N-ar fi putut avea o idee mai proastă. Gared avea puterea unui demon al lemnului și, chiar trântit la pământ, nu avea pe

nimeni pe măsură. Mușchii ca niște funii ai brațelor i se încordară, și Marick se pomeni zburând prin aer.

Gared se ridică și rupse sulița de aproape doi metri în două, ca pe o nuia.

— Să vedem cum știi să te bați când nu te-ascunzi dup-o suliță, spuse, aruncând cele două bucăți în țărână.

— Gared, nu! țipă Leesha, împingându-se printre ultimii privitori care-o mai despărțeau de el și prinzându-l de braț.

El o împinse, fără să-și ia ochii de la Marick. Acea singură mișcare o trimise înapoi în mulțime și, împleticindu-se, se izbi de Dug și de Niklas și se prăbuși într-o încâlceală de trupuri.

— Încetați! strigă neajutorată, străduindu-se să se ridice.

— Niciun alt bărbat n-o să te aibă, zise Gared. O să mă ai pe mine sau o s-o sfârșești zbârcită și singură, ca Bruna!

Se îndreptă țanțoș spre Marick, care abia-și aduna picioarele sub el.

Își repezi pumnul cărnos în direcția lui, dar Mesagerul fu și de data asta mai iute. Se feri cu ușurință și-și continuă mișcarea cu o lovitură, trăgând doi pumni în trupul lui Gared și retrăgându-se înainte de a-l nimeri riposta lui sălbatică.

Tăietorul de lemne nu dădu niciun semn că ar fi simțit loviturile. Repetară schimbul de pumni, și de data asta Marick îl nimeri pe Gared în nas. Sângele țâșni, și el râse, scuipându-și-l din gură.

— Asta-i tot ce poți? întrebă.

Mesagerul mârâi și se repezi, bumbăcindu-l cu o grămadă de pumni. Gared nu reuși să riposteze cu aceeași viteză, oricât de mult se strădui, scrâșnind din dinți și suportând rafala de baraj, cu fața roșie de furie.

Marick se retrase după câteva clipe, rămânând, ferm și tăcut, în poziție de luptă, cu pumnii strânși, gata să lovească. Avea încheieturile degetelor zdrelite și respira greu. Gared nu părea să fie prea afectat. Pentru prima oară, în ochii de lup ai Mesagerului se citea spaima.

— Asta-i tot ce știi? întrebă tăietorul de lemne, apropiindu-se semeț de el.

Marick îl atacă din nou, dar nu mai reuși să fie la fel de iute. Lovi o dată, de două ori, apoi degetele groase ale lui Gared se încleștară de umărul lui, strângând cu putere. Mesagerul încercă

să se desprindă, retrăgându-se la mai mult de o lungime de braț distanță, dar era țintuit locului.

Gared își înfundă pumnul în stomacul lui, lăsându-l brusc fără aer. Lovi din nou, de data asta în cap, și Marick se prăbuși ca un sac cu cartofi.

— Acu' nu mai ești atât de îngâmfat, așa-i? zbieră Gared.

Marick se săltă în patru labe, străduindu-se să se ridice în picioare, dar el îi trase un șut în burtă, răsturnându-l pe spate.

Când îngenunche deasupra lui, lovindu-l iarăși și iarăși, cu putere, Leesha alerga deja spre ei.

— Leesha e a mea! răcni tăietorul de lemne. Și-oricine zice altceva o să...!

Amuți când ea îi aruncă în față un pumn întreg din pulberea orbitoare a Brunei. Avea gura deja deschisă, și-l inhală fără să vrea, urlând când îi arse ochii și gâtul, cu sinusurile blocate și cu pielea parcă opărită cu apă în clocot. Căzu de pe Marick și se rostogoli pe pământ sufocându-se și zgâriindu-se pe obraji.

Leesha știa că folosise prea multă pulbere. Cât iei între două degete ar fi fost de-ajuns ca s-oprească brusc orice bărbat, iar un pumn întreg l-ar fi putut ucide, făcându-l să se-nece cu propria vomă.

Se încruntă, își făcu loc prin mulțimea de gură-cască și înșfăcă una dintre gălețile cu apă în care-și spălase Stefny cartofii. O goli peste Gared, și convulsiile lui se domoliră. Avea să fie orb câteva ore, dar n-avea să moară de mâna ei.

— Legămintele noastre sunt dezlegate, îi spuse, acum și-n vecii vecilor. N-o să fiu niciodată soția ta, chiar dacă asta-nseamnă să mor zbârcită și singură! M-aș mărita mai degrabă c-un miezing!

Gared gemu, fără să dea vreun semn c-o auzise.

Ea se îndreptă spre Marick, îngenunche și-l ajută să se salte în capul oaselor. Luă o cârpă curată și-i șterse sângele de pe față. Începea deja să i se umfle și să i se învinețească.

— Cred că noi doi i-am dat o lecție, nu-i așa? spuse Mesagerul, chicotind fără vlagă și strângând din ochi de durere la atingerile ei.

Leesha turnă pe cârpă câțiva stropi din alcoolul tare făcut de Smitt în pivnița lui.

— Aahhh! icni Marick când îl simți pe față.

— Îți face bine, zise Leesha. Puteai să eviți lupta asta, și așa ar fi trebuit, indiferent dacă puteai s-o câștigi sau nu. N-aveam nevoie de protecția ta și nu mă simt tentată să-i ofer dragostea mea unui bărbat care-și închipuie că poate câștiga favorurile unei Culegătoare de Ierburi încăierându-se cu alții, nu mai mult decât mă tentează să i-o dau bătăușului satului.

— El a-nceput! protestă Marick.

— M-ai dezamăgit, Maestre Marick, răspunse ea. Credeam că Mesagerii au mai multă minte.

Bărbatul lăsă ochii în jos.

— Duceți-l în camera lui de la Smitt, le ceru Leesha unor bărbați din apropiere, și ei se grăbiră să se supună.

Majoritatea oamenilor din Văiuga Tăietorului de Lemne o făceau.

— Dacă te dai jos din pat mai devreme de mâine dimineață, îi spuse ea Mesagerului, o să aflu și-o să mă superi încă și mai rău.

Marick schiță un zâmbet în timp ce era ajutat să iasă.

— A fost uimitor! exclamă Mairy cu răsuflarea tăiată de uimire, când se-ntoarse Leesha să-și ia coșul cu ierburi.

— A, o nimica toată, o prostie care trebuia oprită, răspunse Leesha pe un ton răstit.

— Nimica toată? se miră cealaltă. Doi bărbați încleștați ca niște tauri, și tu i-ai oprit c-o mână de ierburi!

— Să faci rău cu ierburile e ușor, zise Leesha, surprinsă s-audă vorbele Brunei pe propriile ei buze, greu e să lecuiești cu ele!

•

Trecuse de amiază când Leesha își încheie toate vizitele și se întoarse la coliba Brunei.

— Ce fac copiii? întrebă bătrâna, în timp ce ea își punea coșul jos.

Leesha zâmbi. În ochii Brunei, toți sătenii din Văiuga Tăietorului de Lemne erau niște copii.

— Destul de bine, răspunse, așezându-se pe taburetul de lângă scaunul bătrânei Culegătoare de Ierburi, pentru ca aceasta s-o poată vedea mai bine. Pe Yon cel Cărunt tot îl mai dor încheieturile, dar are mintea la fel de tânără ca întotdeauna. I-am dus alifie proaspătă. Smitt rămâne în pat, dar tușește din ce în ce mai puțin. Cred c-a trecut ce-a fost mai rău.

Continuă să descrie tot ce făcuse în timpul vizitelor și bătrâna o ascultă dând din cap fără să spună nimic. De obicei o întrerupea când voia să facă vreun comentariu, ceea ce se-ntâmpla tot mai rar.

— Asta-i tot? întrebă Bruna. Dar agitația stârnită în piață-n dimineața asta, despre care mi-a vorbit micul Keet?

— A fost mai degrabă o tâmpenie, zise Leesha.

Bătrâna îi respinse vorbele cu o fluturare a mâinii.

— Băieții rămân întotdeauna băieți. Chiar și când sunt bărbați. S-ar părea că te-ai descurcat destul de bine.

— Bruna, s-ar fi putut ucide unul pe altul! exclamă Leesha.

— Oh, haide! Nu ești prima fată frumoasă pentru care se bat bărbații. S-ar putea să nu-ți vină să crezi, dar, când eram de vârsta ta, și din pricina mea s-au rupt câteva oase.

— Tu n-ai fost niciodată de vârsta mea, o tachină Leesha. Yon cel Cărunt zice că ți se spunea „babă” când a-nvățat el să meargă.

Bruna chicoti.

— Chiar așa, chiar așa. Dar, înainte de asta, a fost o vreme în care sânii mei erau la fel de plini și de netezi ca ai tăi, iar bărbații se băteau între ei ca niște miezingi ca să mi-i sărute.

Leesha o privi lung, străduindu-se să dea deoparte anii care-o împovărau și s-o vadă pe femeia care fusese, dar încercarea se dovedi zadarnică. Chiar trecând peste toate exagerările și peste toate poveștile halucinante, Bruna trăise cel puțin un veac. Ea nu spunea niciodată cât, iar dacă insista cineva, se mulțumea să răspundă, simplu.

— După ce am ajuns la sută, n-am mai numărat.

— Oricum, zise Leesha, Marick o să aibă fața tumefiată, dar nimic n-o să-l împiedice să plece mâine la drum.

— Asta-i bine.

— Înseamnă că ai un leac pentru copilul îngrijit de Maestra Jizell? întrebă Leesha.

— Tu ce i-ai spune că-i de făcut cu băiatul?

— Sunt sigură că nu știu.

— Chiar așa? Eu nu sunt. Haide, ce i-ai spune lui Jizell dac-ai fi în locul meu? Nu te preface că nu te-ai gândit la asta.

Leesha respiră adânc.

— S-ar părea că nu i-a priit rădăcina amară, spuse ea. Nu trebuie să i se mai dea, iar bubele trebuie înțepate și stoarse.

Dar mai rămâne, firește, boala de la început. Judecând după febră și greață, ar putea fi o simplă răceală, însă pupilele dilatate și voma spun că trebuie să mai fie și altceva. Eu aș încerca cu frunza pustnicului, broșa doamnei și scoarță de copacul șarpelui, luată de lângă pământ, dozate cu mare atenție, timp de cel puțin o săptămână.

Bruna se uită la ea îndelung, apoi dădu din cap.

— Împachetează-ți lucrurile și ia-ți rămas-bun, zise. O să-i dai personal sfatul ăsta lui Jizell.

14.

Drumul către Angiers

326 DÎ

În absolut fiecare după-amiază, fără greș, Erny o pornea pe cărarea către coliba Brunei. În Văiugă erau șase Glifari, fiecare cu câte un ucenic, dar el nu lăsa paza fiicei sale pe mâna nimănui altcuiva. Mărunțelul fabricant de hârtie era cel mai bun Glifar din sat, și toată lumea o știa.

De multe ori, venea cu daruri aduse cu bine de Mesageri sosiți la el din locuri îndepărtate: cărți și ierburi, și dantele lucrate de mână. Dar cadourile nu erau singurul motiv pentru care-i aștepta ea vizitele cu nerăbdare. Dormea mai bine în spatele glifelor puternice ale tatălui ei, iar faptul că în acei șapte ani îl văzuse fericit era mai important decât orice dar. Elona îl mai îndurera, firește, dar nu în măsura în care-o făcuse cândva.

Dar, în ziua aceea, privind cum străbătea soarele cerul, descoperi că se temea de vizita tatălui ei. Vestea avea să-l rănească adânc.

O rănea și pe ea. Erny era un izvor de susținere și de dragoste ori de câte ori viața ei devenea grea. Cum avea să se descurce fără el în Angiers? Și fără Bruna? Avea să privească vreodată cineva dincolo de șorțul ei cu buzunare?

Dar, indiferent ce temeri îi trezea gândul la singurătatea din Angiers, toate păleau în fața celei mai mari spaime: dacă, odată

ce dădea de gustul unei lumi mai largi, n-avea să-și mai dorească niciodată să se-ntoarcă în Văiuga Tăietorului de Lemne?

Abia când își zări tatăl apropiindu-se pe potecă își dădu seama că plânsese. Își șterse ochii și-și puse pe chip, pentru el, cel mai frumos dintre zâmbete, netezindu-și nervoasă fustele.

— Leesha! strigă Erny, întinzând brațele.

Ea se lăsă să-i cadă la piept cu recunoștință, știind că ar fi putut fi ultima oară când săvârșeau acel mic ritual.

— E totul în ordine? întrebă el. Am auzit c-au fost niște probleme în piață.

Într-un sat atât de mic ca Văiuga Tăietorului de Lemne erau puține secrete.

— E perfect. Am avut grijă de asta.

— Tu ai grijă de toată lumea din satul ăsta, Leesha, spuse Erny, strângând-o mai tare în brațe. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine.

Ea începu să plângă.

— Ei, ei, termină cu asta, spuse Erny, culegându-i cu vârful degetului arătător o lacrimă de pe obraz și azvârlind-o cu un bobârnac. Usucă-ți ochii și condu-mă înăuntru. O să vă verific glifele și să vorbim despre ceea ce te supără cu câte un castron din tocana ta delicioasă în față.

Ea zâmbi.

— Mama tot mai arde mâncarea?

— Dacă n-o arde, e și mai rău: încă mai mișcă, recunoscu Erny.

Leesha râse și-l lăsă să inspecteze glifele în timp ce ea punea masa.

— Plec la Angiers, spuse Leesha, după ce se goliseră castroanele, să studiez sub îndrumarea uneia dintre fostele ucenice ale Brunei.

Tatăl ei păstră tăcerea vreme îndelungată.

— Înțeleg, spuse în cele din urmă. Când?

— Când pleacă Marick. Mâine.

Erny clătină din cap.

— Nicio fiică de-a mea nu petrece o săptămână sub cerul liber, singură cu un Mesager. O s-angajez o caravană. E mai sigur.

— O să am grijă să mă feresc de demoni, tată.

— Nu numai din cauza lor îmi fac eu griji, spuse apăsat Erny.

— Pot să mă descurc cu Mesagerul Marick, îl asigură Leesha.

— Să ții un bărbat la distanță în bezna nopții nu-i totuna cu a pune capăt unei încăierări în piață. Nu poți orbi un Mesager dacă vrei să faci drumul scăpând cu viață. Amână cu numai câteva săptămâni, te implor.

De data asta, clătină ea din cap.

— Acolo e un copil pe care trebuie să-l tratez imediat.

— Atunci vin cu tine.

— N-o să faci așa ceva, Ernal, se amestecă Bruna. Leesha trebuie să se descurce singură.

Bărbatul se uită la bătrână și privirile li se încrucișară. Dar în Văiuga Tăietorului de Lemne nu exista nicio voință mai puternică decât a Brunei, așa că el își întoarse ochii în altă parte.

Leesha își conduse tatăl la scurt timp după aceea. El n-ar fi vrut să plece, și nici ea n-o dorea, dar cerul se umpluse de culoare și deja trebuia să meargă foarte repede ca s-ajungă cu bine acasă.

— Cât o să lipsești? întrebă el, strângând cu putere balustrada verandei, cu ochii în direcția Angiersului.

Ea ridică din umeri.

— Depinde cât de multe are să mă-nvețe Maestra Jizell, și de cât de mult are de-nvățat Vika, ucenica pe care-o va trimite ea aici. Cel puțin vreo doi ani.

— Presupun că, dacă Bruna se poate descurca fără tine un timp atât de îndelungat, atunci pot și eu.

— Făgăduiește-mi c-o să-i verifici glifele cât lipsesc, spuse Leesha, punându-i mâna pe braț.

— Firește, răspunse Erny, răsucindu-se ca s-o îmbrățișeze.

— Te iubesc, tată, spuse ea.

— Și eu pe tine, păpușo, zise Erny, strivind-o în îmbrățișarea lui. Ne vedem dimineață, promise, pornind-o pe drumul din ce în ce mai întunecat.

— Tatăl tău are dreptate, spuse Bruna, când Leesha se întoarse în casă.

— Poftim?

— Mesagerii sunt bărbați ca oricare alții, o preveni bătrâna.

— Oh, nu mă-ndoiesc, răspunse Leesha, amintindu-și de încăierarea din piață.

— Tânărul Maestru Marick o fi fiind acum numai farmec și zâmbete, dar, odată ce-o s-ajungeți pe drum, va face ce-o să vrea el, indiferent de dorințele tale, iar când veți ajunge în fortăreața pădurii, puțini vor pune mai mult preț pe vorbele unei fetișcane, fie ea Culegătoare de Ierburi sau nu, decât pe ale unui Mesager.

Leesha clătină din cap.

— Va primi ce-i voi da eu, atât și nimic mai mult.

Ochii Brunei se îngustară, dar mormăi, mulțumită că ucenica ei înțelesese pericolul.

•

Cineva bătu la ușă imediat ce se lumină de ziuă. Leesha deschise și se pomeni față-n față cu mama ei, care nu mai dăduse pe la colibă de când fusese scoasă afară cu coada măturii Brunei. Fața îi era un nor de furtună când se împinse, făcându-și loc pe lângă Leesha.

Neavând încă patruzeci de ani, Elona ar fi putut rămâne în continuare cea mai frumoasă femeie din sat, dacă n-ar fi existat fiica ei. Dar nu se simțea umilită fiindcă era toamna verii în care intrase Leesha. Se pleca în fața lui Erny, strângând din dinți, dar față de toți ceilalți se purta ca o ducesă.

— N-ajunge că mi-ai furat fiica, vrei s-o mai și trimiți printre străini? se răsti ea.

— Bună să-ți fie dimineața și ție, mamă, spuse Leesha, închizând ușa.

— Tu nu te-amesteca în asta! o repezi Elona. Vrăjitoarea ți-a tulburat mințile!

Cu gura plină de terci de ovăz, Bruna râse pe înfundate. Leesha se așeză între cele două femei, chiar în timp ce bătrâna își împingea castronul pe jumătate gol deoparte și-și ștergea gura cu mâneca, pregătindu-se să răspundă.

— Termină-ți micul dejun, îi porunci Leesha, punându-i din nou castronul în față și întorcându-se apoi către Elona. Plec pentru c-așa vreau eu, mamă. Iar când o să mă-ntorc o s-aduc leacuri cum nu s-au mai pomenit în satul ăsta din tinerețea Brunei.

— Și cât o să dureze de data asta? Ți-ai irosit deja cei mai buni ani ai rodniciei stând cu nasu-n prafu’ cărților vechi.

— Cei mai buni…, bolborosi Leesha. Mamă, abia am împlinit douăzeci!

— Întocmai! strigă Elona. Pân-acum ar fi trebuit să ai trei copii, ca prietena ta, sperietoarea de ciori. În schimb, mă uit cum scoți prunci din toate pântecele din sat, în afară de-al tău.

— Cel puțin ea a fost destul de deșteaptă ca să nu și-l preschimbe într-o zbârcitură cu ceaiul de rodiu, bombăni Bruna.

Leesha se răsuci spre ea.

— Ți-am spus să-ți termini terciul!

Bătrâna făcu ochii mari. Păru gata să riposteze, dar se mulțumi să mormăie și-și reîndreptă atenția către castron.

— Nu-s iapă de prăsilă, mamă, spuse Leesha. Pentru mine, în viață există mai mult decât atât.

— Ce-ar mai putea exista? insistă Elona. Ce-ar putea fi mai important?

— Nu știu, răspunse Leesha cu sinceritate. Dar o să știu când voi găsi acel ceva.

— Și, între timp, lași Văiuga Tăietorului de Lemne în grija unei fete pe care n-ai văzut-o niciodată și a neîndemânaticei de Darsy, care aproape că i-a omorât pe Ande și pe alți o jumătate de duzină.

— E vorba numai de câțiva ani, zise Leesha. Toată viața mea mi-ai spus că-s o neisprăvită, și-acum ar trebui să cred că Văiuga nu se poate descurca în timpul ăsta fără mine?

— Și dacă pățești ceva? Dacă te ucid miezingii pe drum? Ce-o să mă fac?

— Ce-o să te faci *tu*? Vreme de șapte ani, abia dacă mi-ai adresat două vorbe, în afară de alea cu care m-ai pisat să-l iert pe Gared. Nu mai știi nimic despre mine, mamă. Nu ți-a păsat. Așa că nu pretinde acum că moartea mea ar fi pentru tine o mare pierdere. Dacă dorești cu-atâta ardoare să ții un copil de-al lui Gared pe genunchi, n-ai decât să-i faci tu unul.

Elona făcu ochii mari și, ca în vremurile în care Leesha era un copil încăpățânat, răspunsul ei veni imediat.

— Nu-ți permit așa ceva! strigă, repezindu-și palma deschisă către obrazul fiicei sale.

Care însă nu mai era copil. Ajunsese de înălțimea mamei ei, mai iute în mișcări și mai puternică. O prinse pe aceasta de încheietura mâinii, oprind-o cu fermitate.

— Zilele în care cuvintele tale aveau greutate pentru mine au trecut demult, mamă.

Elona dădu să se elibereze, dar Leesha îi mai reținu puțin mâna, doar ca să-i arate că putea. Când scăpă în sfârșit, mama ei își frecă încheietura, iar la ea se uită cu dispreț.

— O să te-ntorci într-o bună zi, Leesha, rosti cu un aer solemn. Ține minte cuvintele mele! Atunci o să-ți fie mult mai rău!

— Cred că e bine să pleci, mamă, zise Leesha, deschizând ușa exact când se pregătea Marick să ciocănească.

Elona mârâi, se împinse pe lângă el și o porni cu pași apăsați pe potecă.

— Scuzele mele dacă vă stânjenesc, spuse Marick. Am venit după răspunsul Maestrei Bruna. Plec spre Angiers la jumătatea dimineții.

Leesha îl privi. Avea falca învinețită, dar bronzul lui gros ascundea asta destul de bine, iar ierburile pe care i le pusese pe buza crăpată și pe ochi le împiedicaseră să se umfle.

— Pari să-ți fi revenit destul de bine, comentă ea.

— În meseria mea, cei care se vindecă repede ajung departe.

— Atunci ia-ți calul și-ntoarce-te peste o oră. O să duc eu însămi răspunsul Brunei.

Marick răspunse cu un zâmbet larg.

•

— E bine că pleci, spuse Bruna când rămaseră în sfârșit singure. Văiuga Tăietorului de Lemne nu mai are cum să te pună la încercare și ești mult prea tânără ca să te-oprești aici.

— Dac-ai fi crezut că asta n-a fost o încercare, zise Leesha, nu i-ai fi dat nicio atenție.

— Da, poate c-a fost o încercare, dar rezultatul n-a stat niciodată sub semnul întrebării. Ai devenit prea puternică pentru oameni de teapa Elonei.

Puternică, se gândi ea. *Așa am devenit*? În cea mai mare parte a timpului nu se simțea astfel, dar era adevărat că niciunul dintre locuitorii satului ei n-o mai speria.

Își adună bagajele, mici și părând nepotrivite; câteva rochii și câteva cărți, niște bani, punga cu ierburi, un așternut și mâncare. Lăsă în urmă lucruri care-i plăceau, darurile primite de la tatăl ei și alte obiecte apropiate de suflet. Mesagerii călătoreau cu bagaje puține, iar lui Marick nu i-ar fi plăcut să-și împovăreze calul prea tare. Bruna îi spusese că Jizell avea să-i

asigure traiul pe durata instruirii, dar, și așa, părea mult prea puțin pentru a începe o viață nouă.

O viață nouă. Oricât de apăsătoare ar fi fost ideea, o entuziasma în aceeași măsură. Citise toate cărțile din colecția Brunei, însă Jizell avea cu mult mai multe, și cu atât mai multe aveau toate celelalte Culegătoare de Ierburi din Angiers, dacă puteau fi convinse să i le împrumute.

Totuși, pe măsură ce ora se apropia de sfârșit, avea din ce în ce mai mult senzația că nu putea să respire. Unde era tatăl ei? Nu venea s-o conducă?

— Aproape că e timpul, spuse Bruna.

Leesha își ridică privirea și își dădu seama că avea ochii umezi.

— Am face bine să ne luăm rămas-bun, continuă bătrâna. E foarte posibil să nu mai avem vreo altă ocazie.

— Bruna, ce tot spui?

— N-o face pe proasta cu mine, fetico. Știi foarte bine despre ce vorbesc. Am trăit de două ori cât mi se cuvenea, dar n-o să rezist la nesfârșit.

— Bruna, zise Leesha, nu e neapărată nevoie să plec…

— Vai! făcu bătrâna cu o fluturare a mâinii. Stăpânești foarte bine tot ce te pot învăța eu, fetico, așa că lasă acești ani să fie ultimul meu dar pentru tine. Du-te, o îndemnă, și ai grijă să-nveți cât de mult poți.

Întinse brațele, și Leesha îi căzu la piept.

— Făgăduiește-mi doar c-o să ai grijă de copiii mei când nu voi mai fi. Or fi fiind proști și încăpățânați, dar, când noaptea e neagră, în ei sălășluiește binele.

— O să am, promise Leesha. Și-o să te fac mândră de mine.

— Altminteri nici nu s-ar putea, zise bătrâna.

Leesha suspină, cu fața în șalul ei aspru.

— Mi-e frică, Bruna.

— Ai fi o proastă dacă nu ți-ar fi, dar am văzut eu însămi o bună parte a lumii și n-am întâlnit niciodată nimic căruia să nu-i poți face față.

La puțin timp după aceea, Marick își conducea calul către ele, pe potecă. Ținea în mână o suliță nouă, iar scutul plin de glife îi atârna de oblâncul șeii. Dacă simțea vreo durere de pe urma pumnilor primiți cu o zi înainte, nu lăsa să se vadă.

— Salutare, Leesha! strigă la vederea ei. Ești gata să-ți începi aventura?

Aventură. Cuvântul pătrunse dincolo de tristețe și de frică, stârnind un fior de plăcere.

Marick luă bagajele lui Leesha și le aruncă în spinarea calului său angiersian, suplu și iute, în timp ce ea se întoarse spre Bruna pentru ultima oară.

— Sunt prea bătrână pentru un rămas-bun de-o jumătate de zi, spuse Culegătoarea de Ierburi. Ai grijă de tine, fetico.

Îi îndesă o pungă în mâini, și Leesha simți zornăitul monedelor milneze, care în Angiers valorau o avere. Bruna îi întoarse spatele și intră în colibă înainte de-a apuca ea să protesteze.

Se grăbi s-ascundă punga într-un buzunar. La o distanță atât de mare de Miln, vederea monedelor de metal ar fi putut tenta pe oricine, chiar și pe un Mesager. Mergând fiecare de o parte a calului, o porniră spre sat, de unde drumul principal ducea către Angiers. Leesha își strigă tatăl când ajunseră în dreptul casei lui, dar nu primi niciun răspuns. Elona îi văzu trecând și se duse înăuntru, trântind ușa în urma ei.

Leesha își lăsă capul în jos. Contase pe o ultimă întâlnire cu tatăl ei. Se gândi la toți sătenii pe care-i vedea în fiecare zi, se gândi că n-avusese timp să-și ia rămas-bun de la toți așa cum s-ar fi cuvenit. Scrisorile pe care le lăsase la Bruna păreau jalnic de nepotrivite.

Însă, când ajunseră în centrul satului, uimirea îi tăie răsuflarea. Tatăl ei era acolo și, în spatele lui, de-a lungul drumului, aștepta tot satul. Pe măsură ce înainta, veniră la ea rând pe rând, unii ca s-o sărute, iar alții ca să-i strecoare câte un dar în palmă.

— Să-ți amintești cu drag de noi și să te-ntorci, spuse Erny, și Leesha îl îmbrățișă strâns, apăsându-și pleoapele cu putere peste ochi ca să pună stavilă lacrimilor.

•

— Oamenii din satul tău te iubesc, comentă Marick în timp ce călăreau prin păduri.

Văiuga Tăietorului de Lemne rămăsese la mai multe ore de mers în urma lor și umbrele se lungeau. Leesha stătea în fața lui, pe șaua lată a calului, animalul părând să suporte cu ușurință greutatea lor și a bagajelor.

— Sunt momente, spuse Leesha, în care cred asta până și eu.

— De ce să nu crezi? se miră Marick. O fată frumoasă ca zorile, care poate vindeca orice boală? Mă-ndoiesc că ar putea cineva să nu te iubească.

Leesha râse.

— Frumoasă ca zorile? Găsește-l pe sărmanul Saltimbanc de la care-i furat versul ăsta și spune-i să nu-l mai folosească niciodată.

Marick râse la rândul lui, și brațele i se strânseră în jurul ei.

— Știi, îi spuse, la ureche, n-am discutat nimic despre plata care mi se cuvine fiindcă te escortez.

— Am bani, zise Leesha, întrebându-se pentru cât timp aveau să-i ajungă monedele ei în Angiers.

— Și eu am, râse Marick. Banii nu mă interesează.

— Atunci la ce soi de plată te gândești, Maestre Marick? Ăsta e un alt joc pentru un sărut?

El chicoti, și ochii lui de lup scânteiară.

— Un sărut era prețul pentru că ți-am adus o scrisoare. Ca s-ajungi tu cu bine la Angiers, o să coste mult mai… scump.

Își mișcă șoldurile în spatele ei, și înțelesul vorbelor deveni cât se putea de limpede.

— Întotdeauna te grăbești, răspunse Leesha. În stilul ăsta, o să fii norocos dacă primești un sărut.

— Vom vedea, zise Marick.

Își făcură tabăra la scurt timp după aceea. Leesha pregăti cina în timp ce el așeza glifele. Când fu gata tocana, fărâmiță câteva ierburi în plus în castronul lui înainte de a i-l oferi.

— Mănâncă repede, o sfătui el, luând castronul și ducându-și la gură o lingură mare, plină. O să vrei să intri în cort înainte de a se înălța miezingii. Să-i vezi atât de aproape poate fi înspăimântător.

Leesha aruncă o privire spre cortul întins de el, abia destul de mare pentru o singură persoană.

— E mic, îi făcu el cu ochiul, dar o să ne putem încălzi unul pe altul, apărându-ne de frigul nopții.

— E vară, îi reaminti ea.

— Cu toate astea, simt o adiere rece ori de câte ori vorbești, chicoti Mesagerul. Poate găsim o cale de a topi răceala asta. În plus, arătă el apoi dincolo de cerc, unde începuseră deja să se înalțe formele cețoase ale miezingilor, nu s-ar zice că poți pleca prea departe.

•

Era mai puternic decât ea, și zbaterile ei în brațele lui o ajutau la fel de puțin ca refuzurile. Cu urletele miezingilor ca fundal, îi suporta sărutările și mâinile care o pipăiau, stângace și grosolane. Iar când bărbăția lui dădea greș, îl alina cu vorbe dulci, oferindu-i drept leac ierburi și rădăcini care-i făceau rău în loc să-i facă bine.

El se înfuria uneori, și ea se temea c-avea s-o lovească. Iar alteori plângea, căci ce fel de bărbat ești dacă nu-ți poți răspândi sămânța? Leesha îndura totul, fiindcă încercarea aceea nu era un preț prea mare pentru călătoria ei către Angiers.

Îl salvez de el însuși, își spunea de fiecare dată când îi punea ierburile în mâncare, căci ce bărbat își dorea să fie un violator? Însă adevărul era că simțea o ușoară remușcare. Nu-i făcea plăcere să-și folosească priceperea ca să-i frângă arma, dar undeva, în adâncul ființei ei, exista o satisfacție rece, ca și cum toate străbunele sale din nenumărate ere, începând din clipa în care primul bărbat culcase o femeie cu forța pe pământ, ar fi dat din cap, ca o neîndurătoare aprobare a faptului că ea îi lua lui bărbăția înainte de a-i lua el ei fecioria.

Zilele se scurgeau lent, cu Marick trecând de la amărăciune la disperare pe măsură ce se stivuiau asupra lui eșecurile nopților. În ultima, sorbi îndelung din butoiul cu vin și păru gata să sară din cerc și să se lase în voia demonilor. Leesha simți o ușurare palpabilă când zări fortăreața pădurii întinzându-se în fața lor, în mijlocul codrului. Uimirea îi tăie răsuflarea la vederea zidurilor înalte, cu glifele lor lăcuite, compacte și puternice, destul de întinse ca să înconjoare de mai multe ori Văiuga Tăietorului de Lemne.

Străzile Angiersului erau acoperite cu lemn, ca să-mpiedice demonii să se-nalțe în interiorul zidurilor. Întregul oraș era o podină imensă. Marick o duse adânc în interiorul lui și o coborî de pe cal în fața spitalului lui Jizell. Când ea se-ntoarse să plece, o prinse de brațe și o strânse atât de tare, încât o duru.

— Ce s-a-ntâmplat în afara zidurilor rămâne acolo, zise el.

— N-o să spun nimănui, îi făgădui ea.

— Ai grijă să n-o faci. Fiindcă altminteri te omor.

— Jur. Îmi dau cuvântul de Culegătoare de Ierburi.

Marick mormăi și o eliberă, apoi smuci cu putere de frâul calului și se îndepărtă în galop.

Zâmbind în colțul buzelor, Leesha își adună lucrurile și se îndreptă spre intrarea spitalului.

15.

Cântă ca să faci avere

325 DÎ

Era fum, și foc, și strigătul unei femei, acoperindu-le pe cele ale miezingilor.

Te iubesc!

Rojer se trezi brusc, tresărind, cu inima bătându-i nebunește. Lumina blândă a zorilor trecuse peste zidurile înalte ale Angiersului și se strecura prin crăpăturile obloanelor. În timp ce devenea tot mai puternică, băiatul își strânse cu putere talismanul în mâna teafără și așteptă să i se domolească bătăile inimii. Păpușa minusculă, făurită de un copil din lemn și sfoară, cu bucla ei de păr roșu în creștet, era tot ce-i rămăsese de la mama lui.

Nu-și amintea chipul ei, pierdut în fum, și nici prea multe altele din noaptea aceea, dar ținea minte ultimele cuvinte rostite de ea pentru el. Le auzea iarăși și iarăși în vise.

Te iubesc!

Frecă părul cu mâna schilodită, între degetul mare și inelar, în locul unde fuseseră primele două degete nu-i rămăsese decât o cicatrice zimțată, dar, datorită mamei lui, nu-și mai pierduse nimic altceva.

Te iubesc!

Talismanul era glifa tainică a lui Rojer, ceva despre care nu-i vorbea nici măcar lui Arrick, care-i fusese ca un tată. Îl ajuta în nopțile lungi, când întunericul se închidea greu în jurul lui și țipetele miezingilor îl făceau să tremure de spaimă.

Dar venise ziua, și lumina îl făcea să se simtă din nou în siguranță. Sărută mica păpușă și și-o puse în buzunarul secret pe care și-l cususe în betelia pantalonilor pestriți. Era de-ajuns s-o știe acolo ca să fie plin de curaj. Avea zece ani.

Se ridică de pe salteaua de paie, se întinse și ieși din cămăruța lui împleticindu-se și căscând. Avu o strângere de inimă când îl văzu pe Arrick dormind cu capul pe masă. Maestrul lui se prăvălise peste o sticlă goală, cu mâna strânsă în jurul gâtului ei, de parcă ar fi avut de gând s-o sugrume ca să-i stoarcă ultimele picături de alcool.

Amândoi aveau talismane.

Se apropie și smulse sticla dintre degetele bărbatului.

— Cine? Cehee? întrebă acesta, ridicându-și pe jumătate capul.

— Iar ai adormit la masă, răspunse copilul.

— Oh, tu ești, băiete, mormăi Arrick. Credeam c-a venit din nou blestematu' ăla de proprietar.

— Am întârziat cu chiria, spuse Rojer. În dimineața asta avem spectacol în Piața Mică.

— Chiria, bodogăni Arrick. Întotdeauna chiria.

— Jupânul Keven ne-a amenințat că ne dă afară dacă nu plătim azi, îi reaminti băiatul.

— Așa c-o să dăm spectacolul, zise Arrick ridicându-se.

Își pierdu echilibrul și încercă să se țină de un scaun, care însă nu-l ajută decât răsturnându-se peste el când ajunse pe podea.

Rojer veni să-l ajute să se ridice, dar Arrick îl împinse, îndepărtându-l.

— Mă simt perfect! strigă, ca și cum Rojer ar fi cutezat să fie de altă părere, și se ridică pe picioarele nesigure. Aș putea face o tumbă! exclamă, uitându-se în spate, să vadă dacă era loc.

Ochii săi mărturisiră, însă, că regreta fiindcă se lăudase în van.

— Păstreaz-o pentru spectacol, se grăbi Rojer să spună.

Arrick se uită din nou la el.

— Probabil că ai dreptate, încuviință, și amândoi se simțiră ușurați. Am gâtul uscat, adăugă apoi. Trebuie să beau înainte de a cânta.

Băiatul dădu din cap și alergă să umple o cană de lemn cu apă din urcior.

— Nu apă, zise Arrick. Adu-mi vin. Am nevoie de-o gheară a demonului care m-a rănit.

— Nu mai avem vin.

— Atunci du-te să cumperi, porunci bărbatul.

Se duse să-și ia punga, împleticindu-se, împiedicându-se și abia reușind să nu cadă. Rojer se repezi să-l sprijine.

Arrick trase o clipă de șnururi, pe bâjbâite, apoi ridică punga cu totul și o izbi de lemn. Pânza nu făcu niciun zgomot, și el mârâi.

— Nici măcar un singur klat! strigă dezamăgit, aruncând punga cât colo.

Gestul îl dezechilibră și, într-o încercare de regăsire a poziției verticale, se învârti, descriind un cerc complet înainte de a cădea pe podea cu o bufnitură.

Până s-ajungă Rojer la el, izbuti să se salte în patru labe, dar vărsă, împrăștiind vin și fiere pe toată dușumeaua. Își strânse pumnii și-l străbătu un spasm, și băiatul crezu c-avea să verse din nou, dar, o clipă mai târziu, își dădu seama că maestrul lui plângea.

— Când lucram pentru Duce, n-a fost niciodată așa, suspină Arrick. Atunci banii mi se revărsau din buzunare.

Numai pentru că-ți plătea Ducele vinul, își spuse Rojer, dar era destul de inteligent ca să-și păstreze gândul pentru sine. Spunându-i lui Arrick că bea prea mult, îi provocai, cu siguranță, o criză de furie.

Băiatul îl spălă și apoi îl ajută pe bărbatul greu s-ajungă în culcușul lui. Imediat ce adormi pe salteaua de paie, el luă o cârpă și curăță podeaua. În ziua aceea n-avea să fie niciun spectacol.

Se întrebă dacă jupânul Keven avea să-i dea cu adevărat afară, și unde s-ar fi putut duce dacă o făcea. Zidul cu glife al Angiersului era puternic, dar în rețeaua de deasupra existau găuri, și asta nu le scăpa demonilor vântului. Gândul la o noapte pe străzi îl îngrozea. Arrick vânduse calul lui Geral și scutul cu glife când vremurile deveniseră grele, dar cercul portabil al Mesagerului le rămăsese. Pe el s-ar fi putut obține un preț bun, dar Rojer nu se-ndura să-l vândă. Arrick ar fi băut și ar fi jucat banii, și n-ar mai fi rămas nimic care să-i apere dacă într-o noapte ar fi fost dați cu-adevărat afară.

Și băiatul ducea dorul zilelor în care Arrick lucra pentru Duce. Saltimbancul era iubit de curtezanele lui Rhinebeck, care se purtau cu Rojer ca și cum ar fi fost copilul lor. Strâns la o duzină de piepturi parfumate într-o singură zi, primea dulciuri și era învățat să le-ajute să se fardeze și să-și aranjeze părul. Pe-

atunci nu-și vedea prea des maestrul; Arrick îl lăsa adesea în casa de plăceri când călătorea prin cătune și vocea lui dulce făcea cunoscute în lung și-n lat edictele ducale.

Dar lui Rhinebeck nu-i plăcuse să găsească un băiețel încovrigat în pat când, într-o noapte, intrase împleticindu-se, beat și excitat, în odăile curtezanei sale preferate. Ceruse ca Rojer să plece, și Arrick odată cu el. Copilul știa că din vina lui ajunseseră să trăiască în sărăcie. Ca și părinții lui, Saltimbancul sacrificase totul ca să-i poarte de grijă.

Dar, dacă pentru părinții lui n-o putea face, lui Arrick băiatul îi putea oferi ceva în schimb.

•

Rojer alerga din toate puterile, sperând că mulțimea era încă acolo. Mulți încă mai continuau să vină ori de câte ori se anunța vreun spectacol al lui Viers Dulce, dar n-aveau s-aștepte la nesfârșit.

Ducea pe umăr „sacul cu minunății” al maestrului său. Ca și hainele lor și ale tuturor Saltimbancilor, era pestriț, o amestecătură de petice care se decoloraseră și se jerpeliseră. Înăuntru se aflau instrumentele necesare pentru arta lor. Rojer le folosea cu măiestrie pe toate, cu excepția bilelor colorate pentru jonglerii.

Picioarele lui goale, cu tălpi bătătorite, plesneau podina. Avea cizme și mănuși care se potriveau cu hainele bălțate, dar le lăsase acasă. Prefera fermitatea cu care i se lipeau de scânduri degetele goale în locul tocurilor tocite ale cizmelor bălțate, cu clopoței în vârf, și nu-și putea suferi mănușile.

Arrick umpluse două dintre degetele celei pentru mâna dreaptă cu bumbac, ca s-ascundă lipsa degetelor băiatului. Și cele false erau prinse de cele reale cu fire subțiri, făcându-le să se îndoaie toate în același timp. Un truc foarte ingenios, dar lui Rojer îi era rușine ori de câte ori punea pe mâna schilodită acel obiect care i-o încorseta. Arrick insista să poarte și cizmele, și mănușile, dar n-avea cum să-l bată pentru ceva de care nu știa.

La sosirea lui, prin Piața Mică se foia bombănind un grup de oameni; vreo douăzeci cu totul, printre care și copii. Rojer își aducea aminte de vremea în care vestea apariției lui Arrick Viers Dulce aduna sute de oameni din toate colțurile orașului, ba chiar și din cătunele din apropiere. Atunci cânta în templul Ziditorului sau în amfiteatrul Ducelui. Acum Piața Mică era cel mai bun loc

pe care-l putea primi de la Ghildă, și nici măcar pe acela nu era în stare să-l umple.

Dar câțiva bani erau mai buni decât nimic. Și, chiar dacă numai o duzină de oameni îi dădeau câte-o monedă de un klat, asta ar fi putut cumpăra de la jupânul Keven încă o noapte, atât timp cât nu-l prindea Ghilda Saltimbancilor dând spectacolul fără un maestru. Iar dacă era prins, chiria întârziată ar fi devenit cea mai măruntă dintre grijile lor.

Cu un strigăt, pătrunse în mulțime dansând și aruncând în aer pumni de puf de scaieți vopsit. Puful se răsucea și plutea în urma lui, așternându-se apoi, formând o dâră strălucitor colorată.

— Ucenicul lui Arrick! strigă cineva. Viers Dulce o să vină până la urmă.

Se auziră aplauze, și Rojer își simți stomacul strângându-se. Ar fi vrut să spună adevărul, dar, pentru Arrick, prima lege a Saltimbancului era să nu spui niciodată ceva care să strice cheful mulțimii.

Scena din Piața Mică avea trei niveluri. Partea din spate era o carapace de lemn, menită să amplifice sunetele și să adăpostească saltimbancii pe vreme rea. În lemn fuseseră inscripționate glife, dar erau vechi și se decoloraseră. Rojer se întrebă dacă i-ar fi putut proteja pe el și pe maestrul lui, în caz că ajungeau pe străzi în noaptea aceea.

Alergă în susul treptelor făcând tumbe și aruncând pălăria pentru colectă exact în fața mulțimii, cu o răsucire dibace din încheietura mâinii.

Rojer încălzea întotdeauna mulțimea înaintea apariției maestrului său și, pentru câteva minute, se lăsă prins de rutină, spunând glume și făcând roata și diverse trucuri magice, sau mimând metehnele unora dintre mai-marii orașului, bine-cunoscuți tuturor. Râsete. Aplauze. Mulțimea începu, încet-încet, să se îngroașe. Treizeci. Cincizeci. Dar tot mai mulți murmurau, nerăbdători să-l vadă pe Arrick Viers Dulce. Rojer simți o gheară în stomac și-și atinse talismanul din buzunarul secret, ca să-i dea putere.

Întârzie inevitabilul cât de mult se putea, chemând copiii în față ca să le spună povestea Întoarcerii. Mimă foarte bine totul și unii îl aprobară dând din cap, dar pe multe fețe se citea

dezamăgirea. Nu cânta Arrick de obicei povestea? Nu ca să-l asculte pe el veniseră?

— Unde e Viers Dulce? strigă cineva din spate.

Cei din jur îi cerură să tacă, dar cuvintele îi rămaseră atârnate în aer. Când termină Rojer cu copiii, aproape toată lumea mormăia, nemulțumită.

— Eu am venit s-ascult un cântec! strigă același bărbat, și de data asta gesturile celor din jur îl aprobară.

Rojer știa că nu putea să-i facă pe plac. Vocea lui nu fusese niciodată puternică și i se frângea dacă lungea o notă pe mai mult de câteva respirații. Dacă ar fi cântat, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură urâtă.

Se întoarse către sacul cu minunății, căutând în schimb altceva, și ocoli, rușinat, bilele pentru jonglerii. Cu mâna schilodită putea să le prindă și să le arunce destul de bine, dar, neavând degetul arătător, cu care le dădea avântul corect pentru rotire și prinzându-le doar cu o jumătate de mână, efectul combinat complex creat de cele două mâini îl depășea.

— Ce fel de Saltimbanc nu e în stare să cânte și să jongleze? întreba uneori Arrick.

Unul nu prea grozav, Rojer o știa.

Cu cuțitele din sac se descurca mai bine, dar, ca să chemi oameni din public și să-i pui să stea lângă perete când le aruncai, aveai nevoie de un brevet special, dat de Ghildă. Arrick își alegea întotdeauna, ca ajutor pentru așa ceva, câte o fată rumenă și durdulie care, de cele mai multe ori, îi ajungea în pat după spectacol.

— Nu cred că vine, îl auzi Rojer spunând pe același bărbat; și îl înjură în gând.

Mulți alții începuseră să plece. Din milă, câțiva aruncară klați în pălărie, dar el știa că, dacă nu făcea ceva cât de curând, n-aveau să fie destui ca să-l mulțumească pe jupânul Keven. Ochii îi căzură pe cutia scripcii și, văzând că nu mai rămăseseră decât câțiva privitori, o înhăță în grabă. Luă arcușul și, ca întotdeauna, îl prinse corect în mâna schilodită. Pentru asta n-avea nevoie de degetele lipsă.

Imediat ce îl atinse de strune, muzica umplu piața. Câțiva dintre cei care se întorseseră să plece se opriră să asculte, dar băiatul nu le dădu atenție.

Despre tatăl său, Jessum, nu-și aducea aminte prea multe, dar avea în memorie, clară, imaginea lui bătând din palme și râzând, în timp ce trecea Arrick arcușul peste strunele scripcii. Când cânta, Rojer simțea dragostea tatălui său, așa cum o simțea pe a mamei când își strângea în mână talismanul. Ocrotit de acea dragoste, lăsă frica deoparte și se pierdu în mângâierea vibrantă a strunelor.

De obicei, acompania vocea lui Arrick, însă de data asta trecu dincolo de acompaniament, lăsând scripca să umple spațiul pe care l-ar fi ocupat Viers Dulce. Degetele mâinii sale stângi, cea teafără, treceau atât de repede de pe o coardă pe alta, încât mișcarea lor părea o dâră, și mulțimea începu curând să bată din palme ritmul în jurul căruia se împletea muzica. Melodia deveni tot mai alertă și bătăile care subliniau ritmul, din ce în ce mai sonore, dansând în jurul scenei la unison cu melodia. Iar când își puse piciorul pe una dintre trepte și se lansă într-o tumbă, fără să piardă nicio notă, dintre spectatori se înălță un strigăt tunător.

Sunetul îi întrerupse transa, și văzu că piața era plină, că oamenii se îngrămădeau chiar și în afara ei, dornici să asculte. Trecuse ceva timp de când nici măcar Arrick nu mai aduna atâta lume! Șocat, Rojer fu cât pe ce să greșească struna și scrâșni din dinți ca să stăpânească muzica, până când aceasta redeveni lumea lui.

•

— A fost un spectacol bun, îl felicită o voce, în timp ce-și număra monedele de lemn lăcuit din pălărie.

Aproape trei sute de klați! Aveau să scape de pisălogeala lui Keven o lună-ncheiată.

— Mulțumesc..., începu el, dar cuvintele îi rămaseră în gât când își ridică privirea.

În fața lui stăteau Maeștrii Jasin și Edum. Reprezentanți ai Ghildei.

— Unde e maestrul tău, Rojer? îl întrebă Edum cu asprime.

Era un maestru al actoriei și un mim la ale cărui spectacole se spunea că veneau oameni tocmai din Fortul Rizon.

Rojer înghiți în sec, cu greutate, cu obrajii arzându-i, împurpurați. Se uită în jos, sperând că aveau să-i ia spaima și vinovăția drept rușine.

— Nu... nu știu, răspunse. Ar fi trebuit să fie aici.

— Pun prinsoare că s-a-mbătat din nou, pufni Jasin.

Cunoscut și drept Sunet Aurit, nume pe care se spunea că și-l dăduse singur, era un cântăreț de un oarecare prestigiu, dar, mult mai important, era nepotul Lordului Janson, prim-ministrul Ducelui Rhinebeck, și avea grijă s-o afle toată lumea.

— Bătrânul Viers Dulce s-a acrit de la o vreme.

— E de mirare că și-a păstrat brevetul până acum, spuse Edum. Am auzit că luna trecută s-a scăpat pe el în timpul spectacolului.

— Nu-i adevărat! exclamă Rojer.

— În locul tău, băiete, eu mi-aș face griji pentru mine însumi, spuse Jasin, arătând către fața lui cu un deget lung. Știi care e pedeapsa când aduni bani pentru un spectacol dat de cineva fără brevet?

Rojer păli. Pentru asta, Arrick și-ar fi putut pierde brevetul, iar dacă Ghilda prezenta cazul și în fața unui magistrat, ar fi putut s-o sfârșească amândoi tăind lemne cu gleznele înlănțuite.

Edum râse.

— Nu te speria, băiete. Atât timp cât Ghilda își primește partea ei, spuse, servindu-se cu o mare parte din monedele de lemn adunate de Rojer, nu cred că e nevoie să mai afle și altcineva de acest incident.

Copilul știa că nu era bine să protesteze în vreme ce bărbații își împărțeau și vârau în buzunare mai bine de jumătate din câștigul lui. Din care în sipetele Ghildei avea s-ajungă o foarte mică parte, sau chiar nimic.

— Ai talent, băiete, spuse Jasin când se întorceau să plece, încearcă să cauți un maestru cu un viitor mai bun. Treci pe la mine când o să te saturi să tot cureți în urma bătrânului Viers Dulce.

Dezamăgirea lui Rojer dură numai până când scutură pălăria pentru colectă. Chiar și jumătate era mai mult decât sperase să câștige. Se grăbi să se-ntoarcă la han, oprindu-se numai într-un singur loc. Se duse la jupânul Keven, a cărui față deveni, la apropierea lui, un nor de furtună.

— Ar fi bine să nu fi venit încoace ca să cerșești pentru maestrul tău, băiete.

Rojer clătină din cap și-i întinse o pungă.

— Maestrul meu zice că e de-ajuns pentru zece zile, spuse el.

Keven cântări în mână punga și ascultă păcănitul mulțumitor al monedelor de lemn cu o evidentă surprindere. Șovăi o clipă, apoi mormăi și băgă punga în buzunar cu o ridicare din umeri.

La întoarcerea lui Rojer, Arrick încă mai dormea. Băiatul știa că maestrul lui n-avea să-și dea niciodată seama că hangiul își primise chiria. Urma să-l evite cu stăruință, felicitându-se fiindcă izbutise s-o scoată la capăt trei zile fără să plătească.

Puse monedele rămase în punga lui Arrick. Avea să-i spună că le găsise rătăcite prin sacul cu minunății. Așa ceva se întâmpla rareori de când duceau lipsă de bani, dar Arrick n-avea să-și pună la îndoială norocul după ce avea să vadă ce mai cumpărase băiatul.

Rojer așeză sticla cu vin lângă Saltimbancul adormit.

•

În dimineața următoare, Arrick se trezi înaintea lui Rojer și-și inspectă machiajul într-o oglindă de mână crăpată. Nu mai era tânăr, dar nici atât de bătrân încât ustensilele din trusa cu sulimanuri a unui Saltimbanc să nu-i poată reda înfățișarea tinerească. Părul lui lung, decolorat de soare, încă era mai degrabă auriu decât cărunt, iar barba castanie, întunecată la culoare cu vopsea, îi ascundea gușa tot mai proeminentă de sub bărbie. Vopseaua se potrivea atât de bine cu nuanța pielii lui bronzate, încât ridurile din jurul ochilor albaștri deveneau aproape invizibile.

— Am avut noroc azi-noapte, băiatul meu, spuse, schimonosindu-și fața ca să vadă cât de bine rezista vopseaua, dar n-o să ne putem feri de Keven la nesfârșit. Pisălogul ăsta păros o să ne prindă mai devreme sau mai târziu și, când o s-o facă, mi-ar plăcea s-avem mai mult de... întinse mâna spre pungă, scoase monedele și le aruncă în sus cu câte-un bobârnac...șase klați ai noștri.

Mâinile i se mișcau prea repede ca să i le poți urmări, smulgând monede din aer și aruncându-și-le din nou deasupra capului, într-un ritm lejer.

— Ai mai exersat jongleria, băiete? întrebă.

Înainte de-a apuca Rojer să deschidă gura ca să răspundă, Arrick trimise una dintre monede către el. Băiatul cunoștea șmecheria, dar, pregătit sau nu pentru ceea ce urma, se simți oricum săgetat de spaimă când prinse banul în mâna stângă și-l rearuncă în aer. Urmară și alții, sosind cu mare iuțeală unul

după altul, și el se strădui să-i controleze pe măsură ce-i prindea cu mâna schilodită și și-i azvârlea în cealaltă, ca să fie aruncați iarăși.

Când ajunse să jongleze cu patru monede, era îngrozit. Iar când Arrick o adăugă pe a cincea, se văzu nevoit să danseze nebunește ca să le poată menține pe toate în mișcare. Saltimbancul se gândi că era mai bine să nu i-o arunce și pe a șasea, vrând să vadă ce se va întâmpla. Așa cum era de așteptat, Rojer căzu pe podea, în zăngănit de monede, o clipă mai târziu.

Băiatul se făcu mic, crezând că va urma tirada maestrului său, dar acesta se mulțumi să ofteze adânc.

— Ia mănușile, spuse. Trebuie să mergem să ne umplem punga.

Oftatul îi îndureră urechea mai mult decât un zbieret și o palmă. Furia însemna că Arrick se așteptase să iasă mai bine. Oftatul spunea că renunțase.

— Nu, răspunse Rojer.

Cuvântul îi alunecă dintre buze înainte de a-l putea opri, dar, odată ce ajunse să atârne în aerul dintre ei, simți că fusese corect să-l rostească, tot atât de corect cum îi stătea arcușul în mâna schilodită.

Arrick pufni în mustață, șocat de obrăznicia copilului.

— Vorbesc despre mănuși, lămuri băiatul lucrurile, și văzu furia de pe chipul Saltimbancului preschimbându-se în curiozitate. Nu mai vreau să le port. Nu pot să le sufăr.

Arrick oftă, scoase dopul noii sticle de vin și-și umplu un pocal.

— N-am căzut noi de acord, întrebă, arătând către Rojer cu sticla, că, dacă-ți vor cunoaște beteșugul, oamenii vor fi mai puțin dornici să te-angajeze?

— N-am căzut niciodată de acord, îl contrazise băiatul. Într-o bună zi, mi-ai spus pur și simplu să-ncep să port mănușile.

Arrick chicoti.

— Îmi pare rău că-ți spulber iluziile, băiete, dar așa stau lucrurile între maeștri și ucenici. Nimeni nu vrea un Saltimbanc schilod.

— Deci asta sunt? întrebă Rojer. Un schilod?

— Bineînțeles că nu. Nu te-aș schimba cu niciun alt ucenic din Angiers. Dar nu toată lumea o să se uite dincolo de cicatricele

lăsate de demon, ca să vadă omul. Îți vor da o poreclă, în bătaie de joc, și vei descoperi că râd de tine și nu împreună cu tine.

— Puțin îmi pasă, zise copilul. Mănușile mă fac să mă simt ca un șarlatan, iar mâna mă necăjește îndeajuns și fără s-o facă degetele false încă și mai neîndemânatică. Ce contează că râd, dacă vin să mă vadă și plătesc pentru asta?

Arrick îl privi îndelung, sorbind din vin.

— Ia să văd mănușile, zise într-un târziu.

Erau negre și îi ajungeau până la jumătatea antebrațelor. La capete le fuseseră cusute triunghiuri de pânză de culori strălucitoare, și aveau clopoței. Băiatul i le aruncă maestrului său încruntându-se.

Arrick le prinse, le studie o jumătate de secundă și le azvârli pe fereastră, privindu-și apoi mâinile, de parcă mănușile i le-ar fi murdărit.

— Pune-ți cizmele și să mergem, spuse, dând peste cap ce mai rămăsese în pocal.

— De fapt, nu-mi plac nici cizmele, îndrăzni Rojer.

Arrick îi zâmbi.

— Nu-ți forța norocul, îl preveni, făcându-i cu ochiul.

•

Legile Ghildei le îngăduiau Saltimbancilor cu brevet să dea reprezentații la orice colț de stradă, atâta vreme cât nu stăteau în calea trecătorilor și nu stânjeneau negoțul. O parte dintre negustori chiar îi plăteau ca s-atragă atenția către tarabele lor sau în sălile comune ale tavernelor.

Având păcatul beției, Arrick și-i înstrăinase pe cei care-i ofereau astfel de ocazii, astfel încât acum dădeau spectacole pe stradă. Maestrul lui Rojer se trezea târziu și descoperea că cele mai bune locuri fuseseră luate de mult în stăpânire de alții. Cel pe care-l găsiră liber nu era grozav: un colț aflat la mare distanță de străzile principale.

— O să fie bine aici, mormăi Arrick. Dă de știre și-adună niște spectatori, băiete, cât fac eu pregătirile.

Rojer dădu din cap și-o luă la fugă. Oriunde găsea câte un grup de oameni, făcea roata în fața lor, sau mergea în mâini, cu clopoțeii cusuți de costumul lui pestriț sunând ademenitor.

— Spectacol cu Saltimbanc! striga. Veniți să-l vedeți de Arrick Viers Dulce!

Datorită acrobațiilor lui și a greutății pe care înc-o mai avea numele maestrului său, atrase atenția într-o destul de mare măsură. Unii chiar se ținură tot timpul după el, bătând din palme și râzând de bufoneriile lui.

Un bărbat își înghionti nevasta cu cotul.

— Uite, e băiatul schilod din Piața Mică!

— Ești sigur? întrebă femeia.

— Păi, uită-te la mâna lui!

Rojer se prefăcu că nu auzise și-și văzu de drum, în căutarea mai multor clienți. Aduse în curând mica lui ceată la maestrul său, pe care-l găsi spunând glume în fața unei alte mulțimi în creștere și jonglând, în ritm lent, cu un cuțit de bucătărie, un satâr, o secure, un taburet mic și o săgeată.

— Iată-l pe asistentul meu, Rojer Juma-de-mână! strigă Saltimbancul.

Băiatul alerga deja spre el când auzi și înțelese numele. Ce făcea Arrick?

Însă era prea târziu ca să-ncetinească, așa că-și întinse brațele și se avântă, lansându-se din roată într-o tumbă triplă și oprindu-se, în picioare, la câțiva metri de maestrul lui. Arrick smulse cuțitul de bucătărie din colecția letală care dansa în aerul din fața lui și-l azvârli spre Rojer.

Știind foarte bine că mișcarea aceea trebuia să urmeze, băiatul se răsuci în loc și prinse cu ușurință în mâna stângă, teafără, cuțitul bont și echilibrat anume pentru așa ceva. Încheindu-și rotația, o reluă în sens invers și, azvârlind și el, trimise cuțitul învârtindu-se înapoi, chiar spre capul lui Arrick.

Acesta se răsuci la rândul său și reveni în poziția de la început, cu lama strânsă puternic între dinți. Mulțimea ovaționă și, când cuțitul reintră în cadența dansului aerian al celorlalte obiecte, în pălărie zăngăni un val de monede.

— Rojer Juma-de-mână! strigă Arrick. La numai zece ani și cu numai opt degete, când are un cuțit, e la fel de periculos ca un bărbat în toată firea!

Mulțimea aplaudă. Rojer își ridică mâna schilodită în văzul tuturor și primi drept răspuns un cor de *ooh*-uri și *aah*-uri. Arrick le sugerase, și cei mai mulți credeau deja, că băiatul prinsese și aruncase cuțitul cu mâna vătămată. Aveau să le povestească altora, cu înflorituri. În loc să lase gloata să-l poreclească, îi găsise el însuși o poreclă.

— Rojer Juma-de-mână, murmură, simțind gustul numelui pe limbă.

— Hop! strigă Arrick, și băiatul se întoarse în timp ce azvârlea spre el săgeata.

Își uni palmele, prinzând proiectilul între ele chiar înainte de a-l izbi în față. Se răsuci iarăși, întorcându-se cu spatele către mulțime. Cu mâna teafără, aruncă printre picioare săgeata către maestrul său, dar, când încheie mișcarea și se întoarse din nou cu fața, avea întinsă mâna beteagă.

— Hop! strigă la rândul rău.

Arrick se prefăcu speriat, scăpă obiectele tăioase cu care jongla, dar taburetul îi căzu în mâini exact la timp pentru ca să i se-nfigă săgeata exact în centru. El îl studie de parcă ar fi fost uimit de propriul său noroc. Smulse săgeata cu o zvâcnire din încheietura mâinii, și aceasta se preschimbă într-un buchet de flori, pe care i-l întinse celei mai frumoase femei din mulțime. În pălărie zăngăniră alte monede.

Văzând că maestrul său trecuse la magie, Rojer se repezi la sacul cu minunății, după instrumentele de care avea să fie nevoie pentru trucuri. În clipa aceea, din mulțime se auzi un glas.

— Cântă la scripcă! strigă un bărbat.

Cuvintele stârniră un zumzet aprobator. Copilul își ridică privirea și-l recunoscu pe bărbatul care ceruse atât de zgomotos, cu o zi înainte, să-l audă pe Viers Dulce.

— Avem chef de muzică, așa e? întrebă Arrick mulțimea, fără să piardă nicio clipă.

Fiindcă i se răspunse cu urale, se duse la sac să ia scripca, și-o potrivi sub bărbie și se întoarse spre spectatori. Dar, înainte de a atinge strunele cu arcușul, auzi un alt strigăt al aceluiași bărbat.

— Nu tu, băiatul! Lasă-l pe Juma-de-mână să cânte!

Arrick se uită la Rojer, cu fața o mască de iritare, în timp ce toată lumea începu să scandeze.

— Juma-de-mână! Juma-de-mână!

În cele din urmă, ridică din umeri și-i întinse instrumentul ucenicului. „Să nu-ți pui niciodată în umbră maestrul” era una dintre primele reguli pe care le-nvățau ucenicii. Dar toată lumea îi cerea să cânte, și arcușul i se potrivi din nou perfect în mâna schilodită, eliberată de blestemata de mănușă. Închise ochii și

simți nemișcarea strunelor sub degetele sale, apoi le făcu să murmure ușor. Mulțimea amuți în timp ce, pentru câteva clipe, cântă încet, alintând corzile ca și cum ar fi fost spinarea unei pisici ce torcea sub mângâiere.

Scripca prinse viață în mâinile sale, și el o conduse apoi ca pe o parteneră într-un dans vioi, rotind-o într-un vârtej al notelor. Uită de spectatori. Uită de Arrick. Singur cu muzica lui, exploră armonii noi chiar și atunci când nu se abătea de la o aceeași melodie, improvizând în ritmul bătăilor din palme, care păreau să răsune dintr-o lume îndepărtată.

Continuă astfel fără să știe cât timp. Ar fi putut rămâne o veșnicie în lumea aceea, dar se auzi un zbârnâit subțire și ceva îi urzică mâna. Clătină din cap, limpezindu-și mintea, și-și ridică privirea către mulțimea tăcută, care-l fixa cu ochi mari.

— S-a rupt o strună, spuse cu sfială.

Se uită la maestrul lui, care părea la fel de șocat ca toți ceilalți privitori. Arrick își ridică încet mâinile și începu să aplaude.

Mulțimea i se alătură imediat, într-un ropot tunător.

•

— Cântând așa la scripcă, o să ne-mbogățești, băiete, spuse Arrick, numărând monedele adunate. O să fim bogați!

— Destul de bogați ca să plătiți ce-i datorați Ghildei? întrebă o voce.

Se întoarseră și dădură cu ochii de Maestrul Jasin, sprijinit de perete. Cei doi ucenici ai săi, Sali și Abrum, stăteau lângă el. Sali avea glas de soprană, limpede și tot atât de frumos pe cât era ea de urâtă. Arrick glumea uneori spunând că, dacă ar fi purtat un coif cu coarne, spectatorii ar fi luat-o drept un demon al pietrei. Abrum era bas, vocea lui, un zăngănit profund, făcea să vibreze străzile pavate cu scânduri. Înalt și subțire, avea palmele și labele picioarelor imense. Dacă Sali era un demon al pietrei, atunci el era unul al lemnului.

Ca și Arrick, Maestrul Jasin era altist, cu vocea bogată, pură. Purta haine scumpe, din lână fină, albastră, și fire de aur, respingând cu dispreț straiele pestrițe ale majorității colegilor săi de breaslă. Își uleia și-și dichisea cu mare grijă părul negru, lung, și mustața.

Era un bărbat de înălțime medie, dar asta nu-l făcea mai puțin periculos. Cândva înjunghiase un Saltimbanc în ochi, în timpul unei certe pentru un anume colț de stradă. Magistratul hotărâse

că nu făcuse altceva decât să se apere, dar în sala ucenicilor din casa Ghildei se povestea cu totul altceva.

— Datoriile mele față de Ghilda nu-s treaba ta, Jasin, răspunse Arrick, grăbindu-se s-arunce monedele în sacul cu minunății.

— Poate că ucenicul tău te-o fi salvat fiindc-ai lipsit de la reprezentația de ieri, Viers Acru, dar n-o să te-ascunzi la nesfârșit în spatele scripcii lui.

În timp ce el vorbea, Abrum smulse scripca din mâinile lui Rojer și o frânse pe genunchi.

— Mai devreme sau mai târziu, Ghilda o să-ți ia brevetul.

— Ghilda n-o să renunțe niciodată la Arrick Viers Dulce, spuse maestrul lui Rojer, dar, chiar dac-o va face, ție tot „Glasul al doilea” o să ți se zică.

Jasin se încruntă, fiindcă în Ghilda erau deja destui care-i dădeau acest nume și se știa că, la auzul lui, maestrul făcea crize de furie. El și Sali se îndreptară spre Arrick, care-și ținea bine sacul, protejându-l. Abrum îl lipi pe Rojer cu spatele de perete, împiedicându-l să sară în ajutorul maestrului său.

Dar celor doi nu li se întâmpla pentru prima oară să fie nevoiți să se bată ca să-și apere câștigul. Rojer se lăsă să cadă pe spate, se încolăci ca un arc și se ridică brusc, drept în sus, izbind cu putere. Abrum țipă, cu vocea lui de obicei joasă ridicându-se la o altă înălțime.

— Credeam că ucenicul tău e bas, nu soprană, zise Arrick.

Când Jasin și Sali aruncară o privire către însoțitorul lor, mâinile lui iuți se afundară în sacul cu minunății și trimiseră în aerul din fața lor un pumn de puf de scaieți.

Jasin se întinse prin nor, dar Arrick păși într-o parte și-i puse cu ușurință piedică, rotindu-și cu toată puterea sacul spre Sali și pocnind-o în piept. Femeia masivă și-ar fi putut menține echilibrul, dar Rojer era pe poziție, îngenuncheat în spatele ei. Se alese cu o căzătură zdravănă și, înainte de a-și reveni cei trei, Arrick și Rojer se îndepărtaseră, alergând pe strada pavată cu scânduri.

16.

Atașamente

323-325 DÎ

Acoperișul Bibliotecii Ducelui din Miln era, pentru Arlen, un loc magic. În zilele cu văzduhul limpede, sub el se răsfira lumea, o lume neîngrădită de ziduri și de glife, întinzându-se la infinit. Și mai era și locul unde se uitase el pentru prima oară la Mery, văzând-o cu adevărat.

Aproape că-și încheiase munca în bibliotecă și urma să se-ntoarcă în curând în atelierul lui Cob. Privea soarele jucându-se deasupra creștetelor înzăpezite ale munților și coborând în valea de dedesubt și se străduia să-și întipărească imaginea aceea pentru totdeauna în minte, iar când se întorcea spre Mery, își dorea același lucru și în privința ei. Avea cincisprezece ani și era mult mai frumoasă decât munții și decât zăpada.

Mai bine de un an, fata îi fusese cea mai apropiată prietenă și el nu văzuse niciodată în ea mai mult decât atât. Dar, în clipa aceea, privind-o conturată de lumina soarelui, cu vântul rece de munte îndepărtându-i de pe obraji părul lung, castaniu, în timp ce-și înconjura cu brațele rotunjimea sânilor ca să se apere de frig, descoperi dintr-odată că era o femeie tânără, că el era un bărbat tânăr. Bătăile inimii i se accelerară când văzu cum flutura fusta ei în vânt, dezvăluind margini dantelate ce trădau juponul de dedesubt.

Înaintă cu un pas, fără să scoată nicio vorbă, dar ea îi surprinse privirea și zâmbi.

— Era și timpul, spuse.

Arlen întinse mâna, șovăind, și își trecu peste obrazul ei dosul palmei. Ea se înclină spre atingere, și el, sărutând-o, îi gustă răsuflarea dulce. O sărutare la început ușoară, ezitantă, dar devenind tot mai apăsată pe măsură ce ea îi răspunse, căpătând o viață proprie, ceva flămând și plin de pasiune, ceva care crescuse în el vreme de un an, fără s-o fi știut.

Ceva mai târziu, buzele li se despărțiră cu un zgomot ușor, și schimbară un zâmbet nervos. Fiecare cu brațele în jurul celuilalt, cuprinseră cu privirea Milnul, împărțind dogoarea iubirii tinere.

— Te uiți întotdeauna îndelung către vale, zise Mery. Își trecu degetele prin părul lui și îi sărută tâmpla. Spune-mi la ce visezi când stai cu privirea pierdută.

Arlen păstră o vreme tăcerea.

— Visez să eliberez lumea de miezingi, spuse apoi.

Gândurile ei se îndreptaseră în altă parte, așa că Mery râse auzind răspunsul neașteptat. Nu voise să fie crudă, dar pe el sunetul îl șfichiui ca un bici.

— Atunci te crezi Izbăvitorul? îl întrebă. Cum o să faci asta?

Arlen se îndepărtă ușor de ea, simțindu-se dintr-odată vulnerabil.

— Nu știu, recunoscu. O să-ncep devenind Mesager. Am pus deja deoparte suficienți bani pentru cal și pentru armură.

Mery clătină din cap.

— Asta n-o să se-ntâmple niciodată, dacă o să ne cununăm.

— O să ne cununăm? întrebă Arlen, surprins de nodul pe care-l simțea în gât.

Ea se retrase, părând indignată.

— Ce, nu sunt destul de bună pentru tine?

— Ba da! N-am spus niciodată..., se bâlbâi Arlen.

— Bine, atunci, zise ea. Meseria Mesagerilor o fi aducând bani și onoruri, dar e prea periculoasă, mai ales odată ce-o să avem copii.

— Acum avem copii? exclamă el cu voce ascuțită.

Mery se uită la el ca la un idiot.

— Nu, așa n-o să meargă niciodată, continuă, neluându-l în seamă și urmărindu-și gândurile. Trebuie să fii Glifar, cum e Cob. Și așa o să lupți împotriva demonilor, dar o să fii în siguranță, lângă mine, în loc să călărești pe drumuri bântuite de miezingi.

— Nu vreau să fiu Glifar. Munca asta n-a fost niciodată decât un mijloc pentru atingerea unui scop.

— Ce scop? Să zaci mort pe-un drum?

— Nu. Mie n-o să mi se-ntâmple așa ceva.

— Ce-o să câștigi ca Mesager și nu poți câștiga ca Glifar?

— Scăparea, răspunse Arlen fără să se gândească.

Mery amuți. Întoarse capul, ferindu-se să-i întâlnească privirea și, după câteva clipe, își lăsă și brațul să alunece de pe al lui. Rămase tăcută, și băiatul descoperi că tăcerea o făcea încă și mai frumoasă.

— De ce vrei să scapi? întrebă ea în cele din urmă. De mine?

Arlen o privi, atras de ea într-un mod pe care începuse să-l înțeleagă, și i se puse un nod în gât. Ar fi fost chiar atât de rău să rămână? Câte șanse de a mai găsi o altă fată ca Mery avea?

Dar asta era oare de-ajuns? Nu-și dorise niciodată o familie. Familia însemna atașamente de care n-avea nevoie. Dacă și-ar fi dorit nevastă și copii, ar fi putut să rămână în Pârâul lui Tibbet, cu Renna. Crezuse că Mery era altfel...

Își aduse în minte imaginea care-l susținuse în ultimii trei ani, se văzu călărind pe un drum, liber să hoinărească. Așa cum se întâmpla întotdeauna, ideea îl umplu de încântare, până când se întoarse și o privi din nou pe Mery. Închipuirea zbură, și nu mai izbuti să se gândească decât s-o sărute din nou.

— Nu de tine, răspunse prinzând-o de mâini. Niciodată de tine.

Buzele li se întâlniră din nou și, pentru o vreme, gândurile lui nu se mai atinseră de nimic altceva.

•

— Sunt trimis la Dumbrava Împietritului, spuse Ragen, vorbind despre un mic cătun de fermieri, aflat la o zi de mers călare distanță de Fortul Miln. Ai vrea să vii cu mine, Arlen?

— Ragen, nu! strigă Elissa.

Băiatul o privi supărat, dar Mesagerul îl prinse de braț înainte de a scoate vreo vorbă.

— Arlen, pot să rămân o clipă singur cu soția mea? îl întrebă cu blândețe.

El se șterse la gură, se scuză și se retrase.

Ragen închise ușa în urma lui, dar, refuzând să lase să i se hotărască soarta fără știrea sa, Arlen ocoli prin bucătărie și se opri s-asculte la intrarea servitorilor. Bucătarul îi aruncă o privire, dar el i-o întoarse imediat, așa că omul își văzu de treaba lui.

— E prea tânăr! spunea Elissa.

— Lissa, pentru tine o să fie întotdeauna prea tânăr. Are șaisprezece ani și e destul de mare pentru o călătorie simplă, de o singură zi.

— Îl încurajezi!

— Știi foarte bine că Arlen n-are nevoie de nicio încurajare din partea mea.

— Atunci îi oferi ocazii, se răsti ea. Aici e mai în siguranță!

— Cu mine-o să fie îndeajuns de în siguranță. Nu e mai bine să facă primele drumuri împreună cu cineva care să-l supravegheze?

— Aș prefera să nu facă deloc primele drumuri, spuse Elissa cu acreală. Dacă ai ține la el, ai simți și tu același lucru.

— Ce noaptea mă-sii, Elissa, nici măcar n-o să *vedem* vreun demon. O s-ajungem în Dumbravă înainte de apusul soarelui și-o să plecăm după ce răsare. Oamenii obișnuiți fac drumul ăsta mereu.

— Nu-mi pasă, răspunse ea. Nu vreau să plece.

— Nu hotărăști tu, îi reaminti Ragen.

— O interzic! țipă Elissa.

Ragen țipă la rândul lui.

— Nu poți!

Arlen nu-l mai auzise niciodată ridicând vocea când vorbea cu ea.

— Așteaptă și-o să vezi, mârâi Elissa. O să vă droghez caii! O să tai toate sulițele în două! O să-ți arunc armura-n fântână, să ruginească!

— Poți să ne iei tot ce vrei, ripostă Mesagerul printre dinții strânși, dar eu și Arlen o să plecăm totuși mâine spre Dumbrava împietritului, *pe jos*, dac-o să fie nevoie.

— Te părăsesc, spuse ea cu voce scăzută.

— Ce?

— M-ai auzit. Ia-l pe Arlen de-aici, și-o să plec înainte de întoarcerea voastră.

— Nu vorbești serios, zise Ragen.

— N-am vorbit mai serios în toată viața mea. Ia-l cu tine și plec.

Mesagerul rămase tăcut vreme îndelungată.

— Ascultă, Lissa, vorbi într-un târziu. Știu cât de supărată ești fiindcă n-ai rămas grea…

— Să nu-ndrăznești s-amesteci astfel lucrurile! mârâi Elissa.

— Arlen nu e fiul tău! strigă Ragen. Oricât l-ai sufoca tu cu dragostea, n-o să schimbi asta! E *oaspetele* nostru, nu *copilul* nostru!

— Bineînțeles că nu e copilul nostru! țipă ea. Cum ar putea fi, când tu umbli pe drumuri, ducând niște nenorocite de scrisori ori de câte ori e vremea potrivită să prind rod?

— Știai ce sunt când te-ai măritat cu mine, îi reaminti el.

— Așa e, răspunse Elissa, și-mi dau seama c-ar fi trebuit s-o ascult pe mama.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că nu mai pot, zise ea, și începu să plângă. Nu mai pot suporta așteptarea neîntreruptă, întrebându-mă dac-o să te mai întorci vreodată, cicatricele despre care pretinzi că nu-nseamnă nimic. Rugăciunile prin care cer să fie zămislit un copil în puținele dăți când facem dragoste, cât nu sunt încă prea bătrână. Și acum asta! Am știut ce ești când ne-am cununat, suspină ea, și credeam c-am învățat să fac față. Dar asta... Ragen, nu pot suporta gândul c-o să vă pierd pe amândoi. Nu pot!

Pe umărul lui Arlen se lăsă o mână, făcându-l să tresară. Margrit era acolo, c-o privire aspră pe chip.

— N-ar trebui s-asculți asta, spuse, și el se rușină fiindcă spiona.

Era gata să plece, când auzi cuvintele Mesagerului.

— Bine. O să-i spun lui Arlen că nu poate veni și n-o să-l mai încurajez.

— Serios? fornăi Elissa.

— Făgăduiesc, zise Ragen. Iar după ce mă-ntorc de la Dumbrava Împietritului, o să-mi iau câteva luni libere și o să pun în tine atâtea semințe încât o să fie imposibil să nu rodească vreuna.

— Oh, Ragen! râse Elissa, și Arlen o auzi căzând în brațele Mesagerului.

— Ai dreptate, îi spuse lui Margrit. N-aveam dreptul s-ascult asta. Își înghiți nodul de furie din gât. Dar, în primul rând, ei n-aveau dreptul să vorbească despre asta.

Urcă în camera lui și-ncepu să-și împacheteze lucrurile. Mai bine să doarmă pe o saltea tare, de paie, din atelierul lui Cob, decât într-un pat moale, dacă trebuia să-l plătească renunțând la dreptul de a-și lua propriile hotărâri.

•

Luni de-a rândul, Arlen se feri să dea ochii cu Ragen și cu Elissa. Ei treceau adesea pe la atelierul lui Cob, vrând să-l vadă, dar băiatul nu era de găsit. Trimiteau servitori să-i facă tot felul de propuneri, dar cu același rezultat.

Nemaiputând să folosească grajdurile lui Ragen, Arlen își cumpără un cal și începu să facă exerciții de călărie pe câmpurile din afara orașului. Mery și Jaik îl însoțeau adesea, și deveneau, toți trei, din ce în ce mai apropiați. Mery se încrunta, nemulțumită de antrenamentele lui, dar erau încă foarte tineri și

simpla bucurie a unui galop călare pe câmpuri alunga alte sentimente.

Arlen lucra în atelierul lui Cob, bucurându-se de tot mai multă autonomie, primea comenzi și clienți noi fără să mai fie supravegheat. Numele lui deveni cunoscut în cercurile Glifarilor și câștigurile lui Cob crescură. Își angajă slujitori și-și mai luă ucenici, lăsând grosul instruirii lor pe seama lui Arlen.

În cele mai multe seri, Arlen și Mary se plimbau împreună, savurând culorile cerului. Sărutările lor erau tot mai flămânde, amândoi vrând mai mult, dar ea îl respingea întotdeauna înainte de a merge prea departe.

— O să-ți termini ucenicia peste încă un an, îi spunea întruna. Ne putem cununa a doua zi, dac-o să vrei, iar pe urmă vei fi liber să mă ai în fiecare noapte.

Într-o dimineață, când Cob lipsea din atelier, Elissa veni în vizită. Ocupat să discute cu un client, băiatul nu o observă decât prea târziu.

— Bună, Arlen, spuse ea după plecarea omului.

— Bună, doamnă Elissa, răspunse el.

— Nu e nevoie de asemenea formalități.

— Cred că, în lipsa lor, natura relației noastre a devenit confuză. Nu vreau să repet greșeala.

— Mi-am cerut scuze în repetate rânduri, Arlen, zise Elissa. Ce trebuie să fac ca să mă ierți?

— Să crezi ce spui când ți le ceri, răspunse el.

Cei doi ucenici de la bancul de lucru se uitară unul la altul, apoi se ridicară în același timp și ieșiră din încăpere.

Elissa nici măcar nu-i observă.

— Cred, spuse ea.

— Ba nu, ripostă el, adunând câteva cărți de pe tejghea și îndepărtându-se ca să le pună în altă parte. Îți pare rău că v-am auzit, că m-am supărat. Îți pare rău c-am plecat. Singurul lucru pentru care nu-ți pare rău e ceea ce-ai făcut, nu-ți pare rău că l-ai convins pe Ragen să nu mă mai ia cu el.

— E o călătorie periculoasă, spuse ea cu prudență.

Arlen trânti cărțile și se uită în ochii ei pentru prima oară.

— În ultimele șase luni, am făcut călătoria asta de-o duzină de ori.

— Arlen! exclamă ea cu răsuflarea tăiată.

— Am fost și la minele Ducelui, continuă el. Și la carierele de piatră din sud. În toate locurile aflate la o distanță mai mică de-o zi de oraș. Am cercurile mele de cunoștințe și, de când mi-am depus cererea, Ghilda Mesagerilor mă curtează, sunt luat oriunde vreau să merg. N-ai obținut nimic. N-o să fiu ținut în cușcă, Elissa, nici de tine, nici de altcineva.

— N-am vrut niciodată să te țin în cușcă, Arlen, n-am vrut decât să te protejez, spuse ea încet, cu dragoste în glas.

— Rolul ăsta nu-ți aparține, ripostă el, întorcându-se la lucru.

— Poate că nu, oftă Elissa, dar am făcut-o numai fiindcă-mi pasă ce se-ntâmplă cu tine. Pentru că-mi ești drag.

Tânărul șovăi, refuzând s-o privească în ochi.

— Ar fi chiar atât de rău, Arlen? Cob nu mai e tânăr și te iubește ca pe un fiu. Ar fi o atât de mare nenorocire dacă i-ai prelua atelierul și te-ai însura cu fata aia frumoasă împreună cu care te-am văzut?

El clătină din cap.

— N-o să fiu Glifar, absolut niciodată.

— Dar când o să te retragi, cum a făcut-o Cob?

— O să fiu mort înainte de asta.

— Arlen! E groaznic să spui așa ceva!

— De ce? se miră el. E adevărul. Niciun Mesager care continuă să lucreze nu izbutește să moară de bătrânețe.

— Dacă știi că asta o să te ucidă, de ce vrei s-o faci? întrebă Elissa.

— Fiindcă prefer să trăiesc câțiva ani știindu-mă liber în loc să-mi petrec mai multe decenii într-o închisoare.

— Milnul nu e o închisoare, Arlen.

— Ba este, insistă el. Ne convingem că asta e-ntreaga lume, dar nu-i adevărat. Ne spunem că acolo, afară, nu există nimic pe care să nu-l avem aici, dar există. De ce crezi că nu renunță Ragen la slujba de Mesager? Are toți banii pe care i-ar putea cheltui vreodată.

— Ragen e în slujba Ducelui. E datoria lui să-și facă meseria, fiindcă nimeni altcineva nu e în stare.

— Mai sunt și alți Mesageri, Elissa, pufni Arlen, și Ragen se uită la Duce ca la un gândac. N-o face din loialitate, nici fiindcă ține la onoare. O face fiindcă știe adevărul.

— Care adevăr?

— Că acolo, afară, se află mai multe decât aici, înăuntru.

— Sunt grea, Arlen, zise Elissa. Crezi că Ragen o să vadă în asta „altceva”?

El șovăi.

— Felicitări, zise, în cele din urmă. Știu cât de mult ți-ai dorit-o.

— Asta e tot ce-ai de spus?

— Presupun că te-aștepți ca Ragen să se retragă. Un tată nu-și poate risca viața, nu-i așa?

— Mai sunt și alte moduri de a te lupta cu demonii, Arlen. Fiecare naștere e o victorie împotriva lor.

— Vorbești ca tatăl meu.

Ea făcu ochii mari. De când îl cunoștea pe Arlen, nu-l mai auzise niciodată pomenind despre părinții lui.

— Pare să fie un bărbat înțelept, zise ea încet.

Dar știu imediat că spusese ce nu trebuia. Elissa o știu imediat. Fața lui se aspri, devenind ceva ce nu mai văzuse niciodată, ceva înspăimântător.

— N-a fost înțelept! strigă Arlen, aruncând pe podea o cană cu pensule. Cana se făcu praf, împroșcând stropi de cerneală. A fost un laș! A lăsat-o pe mama să moară! A lăsat-o să moară…

Fața i se schimonosi într-o expresie plină de suferință și se împletici, strângând pumnii. Elissa se grăbi spre el, neștiind ce să spună, ci doar că voia să-l sprijine.

— A lăsat-o să moară fiindcă lui îi era frică de noapte, șopti Arlen.

Încercă să li se împotrivească brațelor care-l cuprindeau, dar ea îl ținu strâns în timp ce plângea.

Rămase așa multă vreme, mângâindu-l pe păr. Într-un târziu, îi șopti.

— Vino acasă, Arlen.

Arlen își petrecu ultimul an de ucenicie locuind cu Ragen și cu Elissa, însă natura relației lor se schimbase. Acum era propriul lui stăpân, și nici măcar Elissa nu mai încerca să i se împotrivească. Spre surprinderea ei, această capitulare îi apropie mai mult. Arlen ajunse s-o adore în timp ce-i creștea pântecul, și el, și Ragen își programau călătoriile astfel încât să n-o lase niciodată singură.

Arlen își petrecea foarte mult timp și cu moașa Culegătoare de Ierburi a Elissei. Ragen spunea că un Mesager trebuia să deprindă o parte dintre cunoștințele Culegătoarelor, așa că

tânărul căuta pentru moașă plante și rădăcini ce creșteau în afara zidurilor orașului, iar femeia îl învăța câte ceva din meșteșugul ei.

Ragen nu se îndepărtă prea tare de Miln în toate acele luni și, când i se născu fiica, Marya, își lăsă sulița deoparte pentru totdeauna. El și Cob își petrecură toată noaptea bând și toastând.

Arlen stătu împreună cu ei, dar își fixă tot timpul paharul cu privirea, pierdut în gânduri.

•

— Ar trebui să facem planuri, spuse Mery într-o seară, când mergea împreună cu Arlen spre casa tatălui ei.

— Planuri? întrebă el.

— Pentru nuntă, prostule, râse Mery. Tata nu m-ar lăsa niciodată să mă mărit cu un ucenic, dar n-o să mai vorbească despre nimic altceva odată ce-o să fii Glifar.

— Mesager, o corectă el.

Mery îl privi îndelung.

— E timpul să lași călătoriile deoparte, Arlen. O să fii tată în curând.

— Ce legătură are? se miră el. O mulțime de Mesageri sunt tați.

— N-o să mă mărit c-un Mesager, spuse ea cu voce plată. Știi asta. Ai știut-o mereu.

— Așa cum ai știut și tu întotdeauna ce sunt eu, ripostă el. Și totuși, ești aici.

— Am crezut că te poți schimba. Am crezut că poți scăpa de iluzia că ești cumva prins în cursă, că trebuie să-ți riști viața ca să te eliberezi. Am crezut că mă iubești!

— Te iubesc, zise el.

— Dar nu destul de mult ca să renunți la ideea asta, ripostă ea atunci.

Arlen rămase tăcut.

— Cum e cu putință să mă iubești și totuși să faci așa ceva? întrebă ea.

— Ragen o iubește pe Elissa. E posibil să le faci pe amândouă.

— Ea detestă meseria lui, contraatacă Mery. Chiar tu ai spus-o.

— Și totuși sunt cununați de cincisprezece ani.

— La asta vrei să mă condamni? Nopți fără somn, de una singură, neștiind dac-o să te mai întorci vreodată? Întrebându-mă dacă nu ești cumva mort sau dacă n-ai întâlnit vreo curtezană în alt oraș?

— Asta nu se va întâmpla, zise Arlen.

— Ai dreptate, odraslă a Miezului, când spui că nu, zise Mary, cu obrajii umplându-i-se de lacrimi. N-o să îngădui așa ceva. S-a terminat.

— Mery, te rog, insistă Arlen, întinzându-și mâinile spre ea, însă fata se trase înapoi, scăpând din strânsoarea lui.

— Nu mai avem ce să ne spunem.

Îi întoarse spatele și alergă spre casa tatălui său.

Arlen rămase locului vreme îndelungată, uitându-se în urma ei. Umbrele se lungiră și soarele coborî sub orizont, însă el nu se clinti nici măcar la ultimul sunet de clopot. Își târși încălțările pe străzile pavate, dorindu-și ca miezingii să se poată înălța prin piatra prelucrată și să-l devoreze.

— Arlen! Ziditorule, ce faci aici? strigă Elissa, alergând spre el când intră în vilă. Când a asfințit soarele, noi am crezut că rămâi la Cob!

— Am avut pur și simplu nevoie de ceva timp în care să mă gândesc, murmură el.

— Afară, în întuneric?

Arlen ridică din umeri.

— Orașul e glifat. Nu-i niciun miezing pe-aici.

Elissa deschise gura, gata să vorbească, dar îi văzu privirea și mustrările i se stinseră pe buze.

— Arlen, ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu voce blândă.

— I-am spus lui Mery ce ți-am spus și ție, răspunse el râzând, amorțit. Nu mi-a primit vorbele la fel de bine.

— Din câte-mi amintesc, nici mie nu mi-au picat foarte bine, zise ea.

— Din asta poți înțelege ce-am vrut să spun, răspunse tânărul, recunoscând adevărul din vorbele ei, și se îndreptă către scări.

Se duse în camera lui și deschise fereastra, trase în piept aerul rece al nopții și rămase cu privirea pierdută în întuneric.

În dimineața următoare, se duse la Marele Maestru Malcum.

•

În dimineața următoare, Marya plânse înainte de ivirea zorilor, dar sunetul se dovedi mai degrabă o ușurare decât o iritare. Elissa auzise povești despre copii care mureau în timpul nopții și gândul o umpluse de o asemenea groază încât fetița trebuia să-i fie smulsă din brațe la ora de culcare, iar îngrijorarea îi umplea visele, năucind-o.

Coborî din pat sărind drept în picioare, își puse papucii și își eliberă sânul, pentru alăptat. Marya îi strânse cu putere sfârcul, dar până și durerea era binevenită, un semn de putere al mult-iubitei ei copile.

— Da, lumina mea, gânguri ea, bea, să crești voinică.

Umblă prin cameră cât își alăptă fetița, deja temându-se de momentul despărțirii de ea. Ragen sforăia mulțumit în patul lor. La numai câteva săptămâni după ce-și abandonase meseria, dormea mai bine, coșmarurile i se răriseră, iar ea și Marya îi umpleau zilele, așa că era posibil să nu se mai simtă ispitit de călătorii.

Când lăsă în sfârșit sânul, Marya râgâi mulțumită și adormi. Elissa o sărută și o așeză la loc, în leagănul ei, apoi se îndreptă spre ușă. Margrit aștepta acolo, ca de obicei.

— ’Neața, Mamă Elissa, spuse ea.

Atât titlul, cât și dragostea sinceră cu care fusese rostit o umplură pe Elissa de bucurie. Deși Margrit era servitoarea ei, până atunci nu fuseseră niciodată egale în acel mod care conta cel mai mult în Miln.

— Am auzit țipetele iubitei copile, adăugă Margrit. E puternică.

— Trebuie să ies în oraș, zise Elissa. Te rog să-mi pregătești baia și să spui să mi se aducă rochia albastră și mantia de hermină.

Femeia dădu din cap, iar Elissa se întoarse lângă fetița ei. După ce se îmbăie și se îmbrăcă, îi încredință fără tragere de inimă bebelușul lui Margrit și plecă în oraș înainte de a i se trezi bărbatul. Ragen ar fi dojenit-o pentru că se amesteca, dar ea știa că Arlen stătea pe muchie de cuțit, și n-ar fi vrut să cadă fiindcă ea alesese să stea cu mâinile în sân.

Se uită în jur, temându-se să n-o vadă cumva Arlen intrând în bibliotecă. N-o găsi pe Mary în niciun separeu și după niciun teanc de cărți, dar asta nu o surprinse. Arlen nu vorbea prea des despre Mary, așa cum nu vorbea despre nimic personal, dar,

atunci când o făcea, Elissa îl asculta cu atenție. Știa că exista un loc special pentru ei doi și știa că fata se simțise probabil îndemnată să meargă acolo.

O găsi pe acoperișul bibliotecii plângând.

— Mamă Elissa! icni Mary surprinsă, grăbindu-se să-și șteargă lacrimile. M-ai speriat!

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Elissa, venind alături de ea. Dacă vrei să plec, o să plec, dar m-am gândit că ai poate nevoie de cineva cu care să stai de vorbă.

— Te-a trimis Arlen? întrebă Mary.

— Nu, dar am văzut cât de supărat era și am știut că și pentru tine trebuie să fie la fel de greu.

— Era supărat? îngăimă Mary.

— A cutreierat străzile, pe întuneric, ore întregi. M-am îmbolnăvit ducându-i grija.

Mary clătină din cap.

— E hotărât să se lase ucis, murmură ea.

— Eu cred că lucrurile stau exact invers. Cred că-ncearcă, disperat, să se simtă viu.

Mary o privi curioasă, și Elissa se așeză lângă ea.

— Ani de-a rândul, începu ea, n-am înțeles de ce simțea bărbatul meu nevoia să cutreiere drumurile departe de casă, să se uite în ochii miezingilor și să-și riște viața pentru câteva pachete și pentru câteva hârtii. Adunase destui bani ca să trăim în lux două vieți. De ce continua s-o facă? Lumea îi descrie pe Mesageri vorbind despre datorie, onoare și spirit de sacrificiu. Toți se conving pe ei înșiși că de aceea fac Mesagerii ceea ce fac.

— Și nu e adevărat? întrebă Mery.

— O vreme am crezut că e, răspunse Elissa, însă acum văd lucrurile mult mai limpede. În viață, avem cu toții momente în care ne simțim atât de vii încât, după ce trec, avem impresia că... ne-au scăzut puterile. Când se întâmplă așa ceva, am fi în stare de orice ca să ne simțim iarăși vii.

— Eu nu simt niciodată că mi-au scăzut puterile, spuse Mery.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat, răspunse Elissa. Nu înainte de a rămâne grea. Atunci m-am simțit dintr-odată responsabilă pentru copilul din mine. Tot ce mâncam, tot ce făceam conta pentru el. Așteptasem atât de mult încât mă îngrozea gândul c-o să-l pierd, așa cum li se întâmplă multor femei de vârsta mea.

— Nu ești atât de bătrână, protestă Mery.

Elissa se mulțumi să zâmbească.

— Simțeam viața lui Mery pulsând în mine, continuă ea, și pe a mea pulsând în armonie. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Iar acum, după ce s-a născut copilul, mă tem că nici n-o să mai simt vreodată. Mă agăț de el cu disperare, dar legătura nu va mai fi niciodată aceeași.

— Ce-are a face asta cu Arlen? întrebă Mery.

— Îți spun cum cred că se simt Mesagerii când călătoresc, răspunse Elissa. Cred că, riscând să-și piardă viața, Ragen aprecia cât de prețioasă e, și astfel se aprindea în el un instinct care nu i-ar fi îngăduit niciodată să moară.

Pentru Arlen e altfel. Miezingii i-au luat atât de multe, Mery, și se învinovățește pentru asta. Cred că, în adâncul lui, chiar se urăște pe sine însuși. Dă vina pe demoni fiindcă l-au făcut să se simtă astfel și nu-și poate recâștiga liniștea decât sfidându-i.

— Oh, Arlen, șopti Mery, și lacrimile îi conturară din nou ochii.

Elissa întinse mâna și îi atinse obrazul.

— Dar te iubește, spuse ea. O aud când vorbește despre tine. Uneori cred că e atât de ocupat să te iubească, încât uită să se mai urască.

— Tu cum ai reușit, Mamă? întrebă Mery. Cum ai suportat, în toți acești ani, să fii măritată cu un Mesager?

Elissa oftă.

— Pentru că Ragen e deopotrivă bun la suflet și puternic, și știu cât de rar întâlnești un astfel de om. Pentru că nu m-am îndoit niciodată că mă iubește și că o să se-ntoarcă. Dar, mai presus de orice, fiindcă, pentru clipele petrecute alături de el, merita să le îndur pe cele ale despărțirii.

O luă pe Mery în brațe și-o strânse cu putere.

— Oferă-i ceva la care să se-ntoarcă, Mery, și cred că Arlen o să-nvețe că, la urma-urmelor, viața lui valorează ceva.

— Nu vreau să plece deloc, spuse încet Mery,

— Știu, zise Elissa. Nici eu nu vreau. Dar nu cred că, dacă pleacă, o să-l pot iubi mai puțin.

Mery oftă.

— Nici eu nu pot.

•

În dimineața aceea, când plecă spre moară, Jaik îl găsi pe Arlen așteptându-l. Avea cu el și calul, un murg iute, cu coama neagră, pe nume Vestitorul Zorilor, și își purta armura.

— Ce-i asta? întrebă Jaik. Pleci spre Dumbrava Împietritului?

— Și dincolo de ea, răspunse Arlen. Ghilda m-a însărcinat să duc un mesaj la Lakton.

— La Lakton? Jaik rămase cu gura căscată. Până acolo ai de mers câteva săptămâni!

— Ai putea să mă însoțești, îi propuse Arlen.

— Ce?

— Fiind Saltimbancul meu.

— Arlen, nu sunt pregătit să..., începu Jaik.

— Cob spune că înveți cel mai bine ceva atunci când îl faci, îl întrerupse Arlen. Vino cu mine, și-o să învățăm împreună! Vrei să lucrezi la moară toată viața?

Jaik își coborî privirea către strada pavată.

— Nu-i chiar atât de rău să fii morar, spuse el, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Arlen îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

— Să ai grijă de tine, Jaik, spuse, încălecând pe Vestitorul Zorilor.

— Când te-ntorci? întrebă prietenul lui.

El ridică din umeri.

— Nu știu, spuse, uitându-se către porțile orașului. Poate niciodată.

•

În aceeași dimineață, ceva mai târziu, Elissa și Mery se-ntoarseră la vilă, vrând să-l aștepte acolo pe Arlen.

— Nu ceda *prea* ușor, o sfătui Elissa, pe drum, pe fata îndrăgostită. Nu-ți dorești să renunți la *toată* puterea ta. Fă-l să lupte pentru tine, altminteri n-o să priceapă niciodată cât de mult îl prețuiești.

— Crezi c-o va face? întrebă Mery.

— Oh, zâmbi Elissa, *știu* c-o va face.

— L-ai văzut pe Arlen? o întrebă ea pe Margrit când sosiră.

— Da, Mamă, răspunse femeia. Acum câteva ore. A stat puțin cu Marya, apoi a plecat cu un sac.

— Cu un sac? întrebă Elissa.

Margrit ridică din umeri.

— Probabil s-a dus la Dumbrava Împietritului, sau altundeva, prin apropiere.

Elissa dădu din cap, câtuși de puțin surprinsă că Arlen preferase să plece pentru o zi sau două.

— Probabil că va lipsi cel puțin până mâine, îi spuse lui Mery. Vino să vezi bebelușul înainte de plecare.

Urcară la etaj. Elissa gânguri când se apropie de leagănul lui Mary, nerăbdătoare s-o țină în brațe, dar se opri brusc când văzu o hârtie împăturită, pe jumătate ascunsă sub bebeluș.

Luă bucata de pergament cu mâinile tremurându-i și citi cu glas tare.

> *Dragii mei Elissa și Ragen,*
>
> *Am acceptat să merg la Lakton, trimis de Ghilda Mesagerilor. Când veți citi aceste rânduri, eu voi fi pe drum. Îmi pare rău că n-am putut fi ceea ce voia toată lumea.*
>
> *Vă mulțumesc pentru toate. N-o să vă uit niciodată.*
>
> *Arlen*

— Nu! strigă Mery.

Se întoarse cu spatele și se năpusti afară din cameră, apoi părăsi casa în fugă.

— Ragen! țipă Elissa. Ragen!

Bărbatul ei i se alătură în grabă și clătină din cap cu tristețe când citi biletul.

— Întotdeauna fuge de problemele lui, murmură.

— Ei? întrebă Elissa.

— Ei, ce? zise Ragen.

— Du-te să-l cauți! strigă ea. Adu-l înapoi!

El o fixă cu o privire aspră și se contraziseră fără vorbe. Elissa știa de la bun început că avea să piardă lupta și își lăsă în curând ochii în jos.

— Prea curând, șopti ea. De ce n-a putut s-aștepte încă o zi?

Ragen o cuprinse cu brațele, și ea începu să plângă.

•

— Arlen! strigă Mery alergând.

O părăsise tot calmul prefăcut, nu se mai simțea interesată să pară puternică, să-l facă pe Arlen să lupte. Tot ce-și dorea era

să-l găsească înainte de a pleca, să-i spună că-l iubea, că avea să continue să-l iubească, indiferent ce meserie și-ar fi ales.

Ajunse la poarta orașului în cel mai scurt timp cu putință, gâfâind de oboseală, dar era prea târziu. Paznicii îi spuseră că părăsise Milnul de câteva ore.

În inima ei, Mary știa că n-avea să se mai întoarcă. Dacă îl voia, trebuia să plece după el. Știa să călărească. Ar fi putut lua un cal de la Ragen, ca s-alerge pe urmele lui. În prima noapte ar fi găsit cu siguranță adăpost în Dumbrava Împietritului. Dacă se grăbea, putea ajunge acolo la timp.

Se întoarse în fugă înapoi, la vilă. Teama că avea să-l piardă îi dădea forțe noi.

— A plecat! strigă către Elissa și Ragen. Trebuie să-mprumut un cal!

Mesagerul clătină din cap.

— A trecut de amiază. N-o s-ajungi la timp. O să te prindă noaptea și miezingii te vor face bucăți, zise el.

— Nu-mi pasă! urlă Mery. Trebuie să-ncerc!

Se repezi spre grajduri, dar Ragen o prinse imediat. Ea țipă și îl lovi, dar el era ca de piatră, și nimic din tot ce putea face ea nu-i slăbi strânsoarea.

Brusc, înțelese ce voia să spună Arlen când susținea că Milnul era o închisoare. Și înțelese cum era să simți că ți-a scăzut puterea.

•

Se făcu târziu înainte de a găsi Cob o scrisoare simplă, ascunsă în registrul de pe tejgheaua lui. În ea, Arlen își cerea iertare fiindcă plecase mai devreme, înainte de încheierea celor șapte ani. Spera că el, Cob, va înțelege.

Bătrânul citi de mai multe ori, memorând fiecare cuvânt, plus tot ce se înțelegea printre rânduri.

— Ziditorule, Arlen, spuse. Sigur că înțeleg.

Apoi plânse.

Partea a III-a

Krasia

328 DÎ

17.

Ruinele

328 DÎ

Ce faci, Arlen? se întrebă, în timp ce propria torță îl îmbia, trimițându-și lumina pâlpâitoare pe treptele care coborau în beznă. Soarele se lăsa tot mai jos și ca să se-ntoarcă în tabăra lui avea nevoie de câteva minute, dar treptele îl atrăgeau într-un mod pe care nu și-l putea explica.

Cob și Ragen îl preveniseră în privința asta. Gândul la comorile pe care le-ar fi putut găsi în ruine îi copleșea pe unii Mesageri, care riscau. Riscau prostește. Arlen știa că se număra printre ei, dar nu se putea niciodată împiedica să cerceteze „punctele pierdute de pe hartă”, așa cum le numise Veghetorul Ronnell. Banii pe care-i câștiga ca Mesager îi plăteau astfel de excursii, în care ajungea uneori la mai multe zile distanță de drumul principal. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu găsise decât rămășițe.

Gândul i se întoarse la mormanul de cărți din lumea veche care se transformaseră în praf când încercase să le ridice. La lama ruginită care-i tăiase adânc mâna, infectându-i-o atât de rău încât avusese impresia că-i luase foc tot brațul. La pivnița cu vinuri care se surpase, ținându-l captiv înăuntru vreme de trei zile, până când reușise să se dezgroape și să iasă fără nici măcar o singură sticlă cu care să se poată mândri. Căutarea prin

ruine nu-i oferise niciodată nimic și știa că, într-o zi, avea să-i aducă moartea.

Întoarce-te, își spuse atunci. *Mănâncă. Verifică-ți glifele. Odihnește-te.*

— Lua-te-ar noaptea! se înjură singur, și coborî scările.

Dar, în ciuda urii pe care-o simțea față de sine însuși, entuziasmul îi întețea bătăile inimii. Se simțea descătușat și viu, mai presus de tot ce-i puteau oferi Orașele Libere. *De-asta* devenise Mesager.

Ajunse la baza scărilor și își trecu mâna peste fruntea asudată, apoi sorbi din burduful cu apă. Pe o asemenea arșiță, era greu să-ți imaginezi că, după apusul soarelui, în deșertul de deasupra lui era cu putință să se facă atât de frig, încât apa aproape să-nghețe.

Înaintă pe pietrișul dintr-un culoar din piatră cioplită, cu lumina torței dansând pe pereți ca demonii umbrei. *Există demoni ai umbrei*? se întrebă. *Ar fi ghinionul meu.* Oftă. Rămăseseră încă atât de multe lucruri pe care nu le știa.

Învățase multe în ultimii trei ani, absorbind ca un burete cunoștințele altor culturi și modul lor de luptă împotriva miezingilor. Petrecuse săptămâni întregi în pădurile angiersiene, studiind demonii lemnului. În Lakton, învățase că mai existau și alt fel de bărci în afară de micile canoe pentru două persoane întrebuințate în Pârâul lui Tibbet și își plătise curiozitatea cu o cicatrice încrețită pe braț. Avusese noroc, reușise să se proptească bine pe picioare și să tragă de tentacul, scoțând miezingul din apă. Neputând să suporte aerul, creatura de coșmar îl eliberase și se strecurase din nou sub suprafața lacului. Arlen rămăsese acolo câteva luni, învățând glifele apei.

Fortul Rizon semăna mai mult cu locul lui de baștină, era în mai mică măsură un oraș și mai degrabă o aglomerare de comunități de fermieri, care se ajutau reciproc ca să suporte mai ușor pierderile provocate de miezingii strecurați printre stâlpii plini de glife.

Însă Fortul Krasia, Sulița Deșertului, era favoritul lui Arlen. Krasia vântului mușcător, unde zilele erau fierbinți, iar nopțile reci scoteau dintre dune demonii nisipului.

Krasia, unde oamenii încă mai continuau să lupte.

Bărbații din Fort Krasia nu-și îngăduiau să se lase pradă disperării. Purtau un război nocturn împotriva miezingilor,

baricadându-și la loc ferit nevestele și copiii și luându-și fiecare sulița și plasa. Armele lor, ca și acelea pe care le purta Arlen, nu izbuteau aproape deloc să pătrundă prin pielea groasă a demonilor, dar îi pișcau și erau de-ajuns ca să-i hărțuiască, mânându-i în capcane înconjurate de glife, unde se preschimbau în cenușă când se înălța soarele deșertului. Hotărârea lor era inspiratoare.

Dar, după tot ce învățase, Arlen nu era decât însetat să afle mai mult. Fiecare oraș îi dezvăluise ceva necunoscut de celelalte. Undeva trebuiau să existe și răspunsurile pe care le căuta.

Așa ajunsese la ruinele acelea. Pe jumătate îngropat în nisip și cu desăvârșire uitat dacă n-ar fi existat harta krasiană sfărâmicioasă pe care-o descoperise, orașul Soarele Anoch rămăsese neatins vreme de sute de ani. O mare parte a construcțiilor de la suprafață se prăbușiseră sau fuseseră măcinate de vânt și de nisip, dar nivelurile de jos, săpate la mare adâncime, erau intacte.

Arlen trecu de un colț și i se tăie răsuflarea. Deasupra capului său desluși, în lumina slabă, pâlpâitoare, simboluri ciupite, dăltuite în stâlpii de piatră de pe ambele părți ale coridorului. Glife.

Apropie torța și le studie. Erau vechi. Antice. Greutatea veacurilor îmbiba până și aerul stătut din preajma lor. Le copie prin frecarea cărbunelui din punga sa de hârtie scoasă din același loc și întinsă peste ele, apoi, înghițind în sec, cu greutate, își continuă drumul, agitând ușor praful depus de-a lungul epocilor.

Ajunse la ușa de piatră din capătul culoarului. Era plină de glife pictate și cioplite, dintre care recunoscu câteva. Își scoase carnetul și le copie pe acelea suficient de intacte ca să le priceapă, apoi cercetă ușa.

Era mai degrabă o lespede, și Arlen înțelese repede că stătea acolo numai datorită propriei greutăți. Își luă sulița și, vrând s-o folosească drept pârghie, îi înțepeni vârful în adâncitura dintre ușă și perete, apoi trase. Vârful armei plesni.

— Noaptea mă-sii! înjură el.

La o depărtare atât de mare de Miln, metalul era rar și scump. Refuzând să se lase descurajat, își scoase ciocanul și dalta din raniță și începu să cioplească peretele. Gresia se tăia cu

ușurință, așa că în curând făcu o crestătură destul de mare ca să-și strecoare coada suliței în cealaltă încăpere. Arma era groasă și rezistentă și, de data asta, când își lăsă toată greutatea pe pârghie, simți că lespedea imensă se clintise puțin. Însă lemnul s-ar fi rupt, totuși, înainte de-a o mișca.

Arlen luă dalta și smulse câteva dintre dalele podelei de la baza ușii, săpând un șanț adânc în care s-o încline. Dacă o aducea până acolo, propria ei inerție avea s-o mențină în mișcare.

Se întoarse la suliță și trase din nou. Piatra rezistă, dar el nu se dădu bătut, continuă să muncească, scrâșnind din dinți. În cele din urmă, lespedea se răsturnă și se izbi de pământ cu un zgomot asurzitor, înălțând un praf sufocant în golul rămas în zid.

Arlen pătrunse în ceea ce părea o cameră mortuară. Aerul stătut duhnea a vechime, dar cel proaspăt, de pe coridor, inunda deja încăperea. Înălțându-și torța, văzu că pe pereți erau pictate, în culori strălucitoare, siluete minuscule, în nenumărate scene de luptă dintre oameni și demoni.

Lupte pe care oamenii păreau să le câștige.

În centrul camerei trona un sarcofag din obsidian, sculptat grosolan în forma unui om cu o suliță. Arlen se apropie și văzu glifele care-l acopereau pe toată lungimea. Întinse brațul să le atingă și își dădu seama că-i tremurau mâinile.

Știa că până la apusul soarelui mai rămăsese puțin timp, dar în clipa aceea n-ar fi făcut cale-ntoarsă nici dacă împotriva lui s-ar fi năpustit toți demonii din Miez. Inspirând adânc, se apropie de capul sarcofagului și apăsă cu putere, silind capacul să se lase în jos, înclinându-se către podea fără să se spargă. Știa că, înainte de o asemenea încercare, ar fi trebuit să copieze glifele, dar, dacă pierdea timpul cu asta, ar fi trebuit să revină în dimineața următoare, iar el pur și simplu nu se simțea în stare s-aștepte.

Piatra grea se mișca încet, și încordarea cu care împingea împurpură fața lui Arlen, iar mușchii i se umflară, împletindu-se. Peretele din spatele lui era la mică distanță, așa că-și propti piciorul în el, făcând din sine însuși o pârghie. Cu un strigăt care reverberă pe coridor, împinse cu toată puterea și capacul se săltă, prăbușindu-se apoi alături.

Arlen nu-i dădu nicio atenție, ci rămase cu ochii la conținutul imensului sarcofag. Trupul înfășurat în fâșii de material era

remarcabil de intact, dar nu reuși să-i rețină atenția. Nu era în stare să vadă decât obiectul de care se încleștau mâinile bandajate. O suliță de metal.

O trase cu venerație din strânsoarea înverșunată a cadavrului. Și se minună văzând cât era de ușoară. Avea peste doi metri lungime de la un capăt la altul, iar diametrul cozii se apropia de trei centimetri. După atât de mulți ani, vârful era încă destul de ascuțit ca să verse sânge. Metalul nu-i era cunoscut, dar asta îi dispăru din minte când observă altceva.

Sulița era glifată. Semnele gravate se întindeau pe toată suprafața ei argintie, executate cu o măiestrie necunoscută în timpurile moderne. Glifele nu semănau cu nimic din tot ce mai văzuse până atunci.

Când deveni conștient de proporțiile colosale ale descoperirii abia făcute, Arlen își dădu seama și în ce pericol se afla. Deasupra lui, soarele asfințea. Toate cele găsite își pierdeau cu desăvârșire importanța dacă el murea înainte de a le reda lumii civilizate.

Își înșfăcă torța, se năpusti afară din camera mortuară, alergă pe coridor și urcă treptele câte trei odată. Străbătu în goană labirintul de tunele, bazându-se pe instinct și rugându-se ca toate schimbările de direcție să fi fost corecte.

În cele din urmă, văzu ieșirea către străzile prăfuite, pe jumătate îngropate, și, prin deschiderea aceea, nu zări nicio geană de lumină. Când ajunse în prag, observă că bolta cerului încă mai avea pete de culoare. Soarele abia apusese. Din punctul în care se afla, tabăra lui era vizibilă, iar miezingii tocmai începeau să se ridice.

Fără să piardă timpul gândindu-se la ce avea de făcut, aruncă torța și ieși în fugă din clădire, spulberând nisipul în goana lui în zigzag printre demonii nisipului care se înălțau.

Veri cu demonii pietrei, cei ai nisipului erau mai mici și mai sprinteni, dar se numărau totuși printre cele mai puternice și mai bine ocrotite de carapace soiuri de miezingi. Aveau solzi mici și ascuțiți, de un galben murdar, greu de detectat pe nisip, în locul plăcilor mari, de culoarea cărbunelui, care-i ocroteau pe demonii pietrei și, spre deosebire de aceștia din urmă, care stăteau încovoiați, sprijinindu-se doar pe picioarele din spate, ei alergau în patru labe.

Însă fețele le erau identice; șiruri de dinți articulați le ieșeau în afara fălcilor care formau un fel de bot, în timp ce nările se aflau cu mult mai aproape de țeastă, chiar sub ochii mari, lipsiți de pleoape. Oasele groase ale frunții li se curbau în sus și către spate, ieșind printre solzi sub forma unor coarne ascuțite. Sprâncenele le zvâcneau fără întrerupere, apăsându-se în jos și îndepărtând nisipul suflat fără întrerupere de vânt.

Și, fiind astfel și mai înspăimântători decât verii lor mai masivi, demonii pietrei, cei ai nisipului vânau în haite. Aveau să-și unească eforturile ca să-l ucidă.

Cu inima bătându-i nebunește și cu descoperirea sa uitată, Arlen înainta printre ruine cu o repeziciune tot atât de incredibilă ca agerimea de care dădea dovadă, sărind peste coloane năruite și peste bolovani răsturnați în vreme ce ocolea prin dreapta sau prin stânga miezingii ce se solidificau.

Demonii aveau nevoie de un moment în care să se orienteze la suprafață și Arlen profită din plin de acest avantaj când alerga către cerc. Îl pocni pe unul cu piciorul în spatele genunchilor, trântindu-l la pământ, exact cât avea nevoie ca să treacă de el. Către altul se repezi de-a dreptul, numai ca să se răsucească, ferindu-i-se din față în ultima clipă, și ghearele miezingului nu crestară decât aerul.

Prinse tot mai multă viteză pe măsură ce se apropia de cerc, dar un demon îi stătea în cale și n-avea cum să-l ocolească. Creatura de aproape un metru și un sfert înălțime ieșise din starea confuză de la început. Se ghemui, gata de salt, chiar în drumul lui, șuierând cu ură.

Arlen era atât de aproape – la numai câțiva pași de neprețuitul lui cerc. Nu putea spera decât să treacă în goană peste miezingul mai scund decât el și să se rostogolească între glife înainte de-a fi ucis.

Fugi drept către demon, împungând din instinct cu noua sa suliță când dădu peste el și răsturnându-l. O străfulgerare de lumină însoți ciocnirea, și Arlen izbi pământul cu putere, se ridică într-un nor de nisip și continuă să alerge, neîndrăznind să se uite înapoi. Sări în cerc și se văzu în siguranță.

Gâfâind, istovit, își ridică privirea către demonii de nisip din jur, conturați pe fundalul crepusculului din deșert. Șuierau și-i zgâriau glifele, magia scânteind sub ghearele lor.

În lumina pâlpâitoare, îl zări pe demonul peste care dăduse. Se târa, îndepărtându-se încet de Arlen și de semenii lui, lăsând în urmă, pe nisip, o dâră neagră ca smoala.

Tânărul făcu ochii mari. Încet, își coborî privirea către sulița pe care încă o mai strângea în mâini.

Vârful era acoperit de sânge de demon.

Înăbușindu-și dorința de a izbucni într-un râs sănătos, se uită din nou la miezingul rănit. Unul câte unul, semenii lui își încetară asaltul asupra glifelor, adulmecând aerul. Se întoarseră cu spatele, aruncând priviri către urma de sânge și apoi către demonul rănit.

Cu un urlet strident, haita se năpusti asupra creaturii și o făcu bucăți.

•

Frigul nopții din deșert îl sili în cele din urmă pe Arlen să-și ia ochii de la sulița metalică. Ceva mai devreme, când își instalase tabăra, pregătise lemne de foc, așa că scăpără amnarul și dădu viață flăcărilor, ca să se-ncălzească și să-și încropească o cină. Priponit și acoperit și cu o pătură în cercul lui, Vestitorul Zorilor fusese periat și hrănit în după-amiaza aceea, înainte de a pleca Arlen să exploreze ruinele.

Așa cum se întâmplase în fiecare noapte din ultimii trei ani, Ciungul își făcu apariția la scurt timp după ce răsărise luna, alergând în salturi peste dune și împrăștiind demonii mai mici ca să ajungă în fața cercului lui Arlen. Tânărul îl întâmpină, ca de obicei, unindu-și cele două mâini într-o bătaie din palme. Ciungul îi răspunse urlându-și ura.

Când plecase din Miln, Arlen se întrebase dacă avea să reușească vreodată să doarmă, în ciuda zgomotului pe care-l făcea Ciungul lovind în glife, dar asta se transformase între timp într-o a doua natură. Cercul lui de glife fusese pus la încercare în nenumărate rânduri, și el îl întreținea cu religiozitate, având grijă ca plăcuțele să fie întotdeauna proaspăt lăcuite și frânghia în stare bună.

Dar îl ura pe demon. Scurgerea anilor nu-l făcuse să-i devină familiar, cum le fusese străjerilor de pe zidurile Milnului. Așa cum ținea Ciungul minte cine îl schilodise, își amintea și Arlen cui i se datorau încrețiturile pielii cicatrizate de pe spatele lui, care aproape că-l costaseră viața. Își mai aducea aminte și de cei nouă Glifari, treizeci și șapte de paznici, doi Mesageri, trei

Culegătoare de Ierburi și optsprezece cetățeni din Miln care-și pierduseră viețile din cauza creaturii. Se uită lung la demon, plimbându-și absent mâna pe noua suliță. Ce s-ar fi întâmplat dacă-l lovea? Arma rănise un demon al nisipului. Oare glifele puteau vătăma și un demon al pietrei?

Avu nevoie de toată puterea voinței sale ca să reziste imboldului de a ieși din cerc ca să afle.

•

Nu izbuti să doarmă prea mult până când soarele alungă demonii înapoi, în Miez, dar se ridică din culcușul său binedispus. După micul dejun, își luă carnetul și examină sulița, copiind cu minuțiozitate toate glifele și studiind tiparele pe care le alcătuiau de-a lungul cozii și pe vârf.

Când termină, soarele era sus pe cer. Luă o altă torță și coborî din nou în catacombe, unde copie glifele săpate în piatră. Mai erau și alte morminte și se simțea tentat să nesocotească orice urmă de simț practic și să le cerceteze pe toate. Dar, dacă mai stătea chiar și numai o zi, mâncarea avea să i se termine înainte de a ajunge la Oaza Zorilor. Mizase pe existența unei fântâni în ruinele Soarelui Anoch, și chiar o găsise, dar vegetația era sărăcăcioasă și în niciun caz bună de mâncat.

Oftă. Ruinele rezistaseră mai multe veacuri, așa că aveau să fie tot acolo și la întoarcerea lui, urmat, după cum spera, de un grup de Glifari Krasiani.

Când ieși din nou sub cerul liber, ziua era pe sfârșite. Își lăsă timp să-l antreneze și să-l hrănească pe Vestitorul Zorilor, apoi pregăti mâncare pentru el însuși, cufundat în gânduri.

Krasianii aveau să-i ceară o dovadă. O dovadă că sulița putea ucide. Erau luptători, nu vânători de ruine și, fără un motiv întemeiat, n-aveau să-i dea nici măcar un singur bărbat în putere pentru explorări.

Dovadă, se gândi. Era corect să le-o ofere.

Cu mai puțin de o oră înainte de apusul soarelui, începu să-și pregătească tabăra.

Își priponi din nou calul și verifică apoi cercul din jurul lui. Își pregăti, ca de obicei, cercul cu diametrul de trei metri, apoi scoase din sac plăcuțe glifate și le aranjă în jurul lui, alcătuind un cerc mai larg, de vreo doisprezece metri în diametru. Le așeză lăsând între ele distanțe puțin mai mari decât de obicei, având mare grijă să le alinieze unele față de altele. În coburii lui

era și un al treilea cerc portabil – avea întotdeauna unul de rezervă – și îl așeză și pe acela în tabără, în afara cercului mare și alături de acesta.

Când termină, îngenunche în cercul din centru, cu sulița alături, și începu să respire adânc, alungându-și din minte tot ce i-ar fi putut distrage atenția. Nu privi nici soarele coborând și dispărând, nici nisipul care strălucea la orizont înainte de lăsarea întunericului.

Demonii agili ai nisipului se înălțară primii, și el își auzi glifele de pe cercul exterior aruncând scântei și pârâind când îi respingeau. O clipă mai târziu, răsună urletul Ciungului, care se apropia de același cerc exterior împrăștiind demonii mai mărunți, puși pe fugă fiindcă îi stăteau în cale. Fără să-i dea vreo atenție, Arlen continuă să respire în același ritm, cu ochii închiși, cu mintea liniștită. Nepăsarea lui nu făcu altceva decât să înfurie și mai tare miezingul, care lovi în glife cu toată puterea.

Magia se aprinse, o lumină vizibilă chiar și prin pleoapele lui închise, dar demonul nu-și continuă imediat atacul. Arlen deschise ochii, îl văzu lăsându-și curios capul pe-o parte și-și îngădui un zâmbet lipsit de veselie.

Ciungul lovi iarăși în glife și se opri din nou. De data asta, scoase un strigăt ascuțit, se propti bine pe picioare și întinse către cerc unicul său braț, cu ghearele răsfirate. Apoi se aplecă în față, de parcă s-ar fi sprijinit într-un perete de sticlă, și, urlând de durere, dublă și apoi triplă forța cu care apăsa glifele. În jurul locului unde întâlniră ghearele sale bariera, magia se răsfiră cu furie într-o pânză de păianjen și, sub apăsarea creaturii, se curbă vizibil în aer.

Cu un zgomot care umplu de fiori reci până și mintea calmă a lui Arlen, demonul pietrei își îndoi picioarele acoperite de o carapace groasă și sparse rețeaua de glife, rostogolindu-se în interior. Vestitorul Zorilor necheză și se smuci, trăgând de pripon.

Arlen se ridică odată cu miezingul, și ochii li se întâlniră. Cu puterile lor mai slabe, demonii nisipului încercară să repete isprava Ciungului, dar distanța dintre plăcuțele glifate era calculată cu precizie, și niciunul dintre ei nu izbuti să găsească în sine însuși destulă forță ca să traverseze rețeaua. Își urlară

neputința în fața barierei, fiind între timp martori la înfruntarea din cerc.

Deși mai crescuse de la ultima lor întâlnire, pe lângă Ciung, Arlen se simțea la fel de pitic ca în acea primă noapte cumplită. De la ghearele picioarelor sale și până în vârful coarnelor, demonul pietrei avea peste patru metri și jumătate, mai mult decât de două ori înălțimea unui bărbat. Arlen se văzu nevoit să-și întindă gâtul și să-și lase capul pe spate ca să-i întâlnească ochii, care-i țintuiau pe ai lui cu înverșunare.

Botul Ciungului se deschise larg, lăsând să i se vadă șirurile de dinți ascuțiți ca briciul de pe care îi picura saliva, și-și încordă batjocoritor ghearele ca niște pumnale. Stătea cu pieptul scos în afară, la adăpostul carapacei negre de nestrăpuns pentru armele obișnuite, iar coada lui țepoasă lovea pământul într-o parte și-ntr-alta, destul de grea ca să strivească un cal dintr-o singură lovitură. Trupul îi fumega, pârlit când traversase rețeaua, dar rănirea lui evidentă îl făcea să pară și mai periculos, ca un titan înnebunit de durere.

Degetele lui Arlen se încordară pe sulița de metal când ieși din cercul interior.

18.

Ritual de inițiere

328 DÎ

Având în sfârșit prilejul să se răzbune, Ciungul urlă în noapte. Arlen își impuse să respire adânc, străduindu-se să nu-și lase inima să bată atât de tare încât să-i spargă pieptul. Chiar dacă putea vătăma demonul – și nimic în afara speranțelor sale nu-i spunea că ar fi fost cu putință – magia suliței nu-i era de-ajuns ca să câștige lupta. Avea nevoie de toată inteligența și de tot antrenamentul lui.

Picioarele i se depărtară încet, adoptând o poziție de luptă. Nisipul avea să-l încetinească, dar Ciungului avea să i se-ntâmple același lucru. Continuă să-l privească în ochi și nu făcu

nicio mișcare bruscă în vreme ce demonul savura clipa. Brațul îi ajungea mult mai departe decât al lui Arlen, chiar și ajutat de suliță. Omul așteptă atacul creaturii.

Arlen simțea că întreaga lui viață îl purtase în goană către momentul acela, fără ca el s-o fi știut vreodată. Nu avea certitudinea că era pregătit pentru încercare, dar, după cei peste zece ani în care-l urmărise miezingul, nu mai suporta nicio amânare. Un singur pas l-ar fi putut aduce înapoi, în cercul protector, la adăpost de atacurile demonului pietrei. Dar se îndepărtă înadins, obligându-se să-l înfrunte.

Ciungul privi cercul, cu botul arcuindu-i-se într-un mârâit. Din gât îi răsună, ca un ecou, un hârâit gros. Coada începu să i se agite mai repede, și Arlen știu că era gata să lovească.

Demonul se avântă urlând, cu ghearele întinzându-i-se în timp ce tăiau aerul. Arlen se repezi drept înainte, ferindu-se de lovitură și ajungându-i sub brațul întins. Continuă să înainteze, trecând printre picioarele miezingului și înjunghiindu-l cu sulița în coadă în timp ce se rostogolea într-o parte. Lovitura lui stârni o răbufnire satisfăcătoare a magiei și demonul scoase un țipăt când arma trecu prin carapace și-i străpunse carnea.

Arlen se aștepta la o lovitură de răspuns, care veni însă mai repede decât anticipase. Se aruncă la pământ când coada șuieră pe lângă el, cu țepii trecându-i la numai câțiva centimetri de cap. O clipă mai târziu, era din nou în picioare, dar demonul se răsucea deja, cu o rapiditate sporită de avântul pe care i-l dăduse mișcarea cozii. Pentru dimensiunile lui, era agil și iute.

Lovi din nou, și Arlen nu reuși să se ferească la timp. Își aduse coada suliței perpendicular pe direcția loviturii, vrând s-o pareze, dar știa că demonul era mult prea puternic ca să-l poată opri. Se lăsase condus de sentimente; intrase în luptă prea curând. Se înjură singur fiindcă fusese atât de prost.

Dar, când izbiră ghearele creaturii metalul suliței, glifele gravate de toată lungimea ei fulgerară. Arlen abia dacă simți lovitura, dar Ciungul ricoșă de parcă ar fi dat peste cercul de glife. Fu azvârlit înapoi, ca și cum propria lui forță i s-ar fi întors împotrivă, dar își reveni repede, nevătămat.

Arlen se sili să depășească șocul și să se miște, înțelegând ce însemna o asemenea binecuvântare și hotărându-se s-o folosească în totalitate. Ciungul îl atacă înnebunit de furie, vrând să treacă tot cu forța și peste noul obstacol.

Spulberând nisipul în fugă, Arlen sări peste rămășițele unei coloane de marmură năruite, adăpostindu-se în spatele lor și pregătindu-se să se ferească fugind spre dreapta sau spre stânga, în funcție de direcția din care avea să atace demonul.

Acesta lovi cu putere coloana de aproape un metru și-un sfert în diametru, spărgând-o în două și aruncându-și din cale una dintre cele două jumătăți cu o simplă dezdoire a brațului său musculos. Demonstrația de forță brută era înspăimântătoare și Arlen făcu un salt către cercul său, simțind nevoia unui moment în care să-și revină.

Însă miezingul îi ghici intenția și picioarele îi zvâcniră, aruncându-l în aer. Ateriză între el și refugiul lui.

Tânărul se opri brusc, și Ciungul scoase un nou strigăt de triumf. Pusese la încercare curajul lui Arlen și descoperise că nu era la înălțime. Respecta mușcătura suliței, dar înaintă fără nicio urmă de teamă în privire. Omul se retrase intenționat cu încetineală, fiindcă nu voia să provoace creatura cu o mișcare bruscă. Dădu înapoi atât de mult cât o putea face fără să-și traverseze glifele din exterior și s-ajungă la-ndemâna demonilor nisipului strânși grămadă ca să urmărească lupta.

Ciungul îl văzu la strâmtoare și urlă înainte de a oferi cumplita priveliște a atacului său furtunos. Arlen se propti bine în nisip, cu picioarele îndoite. Nu se obosi să ridice sulița ca să pareze lovitura. O înclină în schimb către spate, gata să-njunghie.

Demonul pietrei lovi cu atâta putere încât ar fi putut zdrobi țeasta unui leu, dar nu-și atinse niciodată ținta. Arlen îl lăsase să-l împingă înapoi, către cercul lui de rezervă, nevăzut în nisip. Glifele prinseră viață cu o străfulgerare, întorcând atacul miezingului împotriva lui, iar Arlen, care știa la ce să se-aștepte, făcu un salt înainte și-și înfipse sulița glifată în burta creaturii, ca pe o frigare.

Urletul demonului sfâșie noaptea, un sunet oribil, asurzitor. Lui Arlen i se păru ca o muzică. Trase de suliță, dar se înțepenise în carapacea neagră și groasă a miezingului, și nu reuși s-o smulgă. Smuci din nou, și de data asta fu cât pe ce să-și plătească încercarea cu viața când Ciungul îl plesni fulgerător, adâncindu-și ghearele în umărul și în pieptul lui.

Lovitura îl azvârli învârtindu-l, dar izbuti să se arunce către cercul de rezervă și se prăbuși în spațiul lui protector. Cu mâna încleștată de propria rană, îl privi pe uriașul demon al pietrei

împleticindu-se. Ciungul se strădui, iarăși și iarăși, să-nșface sulița și să și-o smulgă din trup, dar glifele de pe coada ei îl împiedicau. Și, în tot acest timp, magia continua să lucreze, împrăștiind scântei în rană și trimițându-și în tot corpul lui undele ucigătoare.

Arlen lăsă un zâmbet ușor să-i fluture pe buze când miezingul se prăbuși la pământ, zbătându-se. Dar, pe când privea cum zvârcolirile își pierdeau forța, devenind numai niște spasme, în el însuși crescu un gol. Visase de nenumărate ori momentul acela, își imaginase ce-avea să simtă, ce-avea să spună, dar nimic nu era așa cum își închipuise. În loc de încântare, avea senzația deprimantă a unei pierderi.

— Asta a fost pentru tine, mamă, șopti când uriașul demon rămase nemișcat.

Încercă să și-o imagineze, dorindu-și cu disperare s-o simtă aprobându-l, dar era atât de șocat și de rușinat, încât nu reușea să-și aducă în minte chipul ei. Țipă, simțindu-se nenorocit și neînsemnat sub stele.

Ocoli demonul pe departe și se întoarse la bagajele lui, unde își pansă rănile. Făcu cusături strâmbe, dar care i le țineau închise, și cataplasma cu rădăcina porcului îl arse, o durere care spunea că leacul era necesar. Rana începea deja să se infecteze.

În noaptea aceea nu reuși să doarmă. Chiar dacă durerea de cap și cea provocată de răni n-ar fi fost de-ajuns ca să-i alunge somnul, un capitol din viața lui tocmai se încheiase și era hotărât să-i pună într-adevăr capăt.

Odată ajuns pe crestele dunelor, soarele inundă tabăra lui Arlen cu o iuțeală pe care n-o întâlneai decât în deșert. Demonii nisipului dispăruseră deja, fiindcă fugeau înainte de prima geană de lumină. Arlen se ridică strângând din ochi de durere și ieși din cerc ca să se-ndrepte spre Ciung și să-și recupereze sulița.

Oriunde o atingea lumina soarelui, carapacea neagră începea să fumege, apoi scotea scântei și lua foc. Trupul demonului se preschimbă în scurt timp într-un rug funerar, și Arlen îl privi fascinat. În timp ce miezingul devenea cenușă spulberată în curând de vântul dimineții, el văzu născându-se speranța pentru specia umană.

19.

Primul Războinic din Krasia

328 DÎ

Drumul prin deșert nu era cu adevărat un drum, ci o simplă înșiruire de stâlpi indicatori foarte vechi, unii purtând urme de gheare și plini de crestături, iar alții pe jumătate îngropați în nisip, dar cu toții ajutau călătorii să nu se rătăcească. Nisipul nu se găsea pretutindeni, așa cum îi povestise cândva Ragen, dar era destul de mult ca să mergi zile de-a rândul fără să vezi altceva. Pe margini se întindeau sute de kilometri de teren plat, cu pământ tare, sufocat de praf, cu petice rare de vegetație agățată de solul crăpat, prea uscată ca să putrezească. În afară de umbrele aruncate de dune peste marea de nisip, nu aveai unde să te adăpostești de soarele necruțător, atât de fierbinte încât Arlen nu-și putea imagina că era același astru care-și revărsa peste Fortul Miln lumina rece. Vântul bătea fără încetare, așa că trebuia să-și acopere fața ca să nu inhaleze nisip, iar gâtlejul lui uscat părea carne vie.

Nopțile erau și mai rele: căldura părăsea pământul la câteva clipe după ce dispărea soarele sub orizont și demonii erau primiți într-un loc rece, dezolant.

Dar până și acolo exista viață. Șerpi și șopârle vânau rozătoare mici. Păsările amatoare de stârvuri căutau trupurile vietăților ucise de miezingi sau pe ale celor care ajungeau să cutreiere deșertul nemaigăsind drumul înapoi, către ținuturile din afara lui. Existau cel puțin două oaze mari, unde în jurul unei întinderi considerabile de apă creștea o vegetație deasă, oferind hrană, și altele, unde un firicel de apă prelins dintre pietre sau o baltă a cărei întindere nu depășea lungimea unui pas lung susțineau o oștire de plante pipernicite și de vietăți mici. Arlen văzuse astfel de locuitori ai deșertului îngropându-se noaptea în nisip, unde se fereau de frig conservându-și energia și se ascundeau în același timp de demonii care pândeau printre dune.

În deșert nu apăreau demoni ai pietrei, fiindcă prada nu le era suficientă. Și nici demoni ai focului, fiindcă n-aveau mare lucru de ars. Demonii lemnului nu găseau copaci printre care să se amestece, nici crengi pe care să se cațere. Demonii apei nu puteau înota în nisip, iar cei ai vântului nu găseau nimic destul de înalt. Dunele și șesurile deșertului le aparțineau numai și numai demonilor nisipului. Iar în mijlocul pustiului până și ei erau puțini, preferând să se adune în special în apropierea oazelor, dar, la vederea unui foc, veneau de la distanțe de mai mulți kilometri.

Cinci săptămâni de drum, din care mai mult de jumătate prin deșert, de la Fortul Rizon până la Krasia, însemnau mai mult decât își propunea să străbată chiar și cel mai dur dintre Mesageri. Deși negustorii din nord ofereau sume fabuloase pentru mătăsurile și mirodeniile krasiane, puțini erau destul de disperați – sau de nesăbuiți – încât să meargă până acolo.

Însă, după părerea lui Arlen, era o călătorie liniștită. Dormea în șa în timpul celei mai fierbinți părți a zilei, înfășurat cu grijă, dar lejer, în pânză albă. Își adăpa calul des, iar noaptea întindea prelate sub cercurile portabile, ca să nu i se afunde glifele în nisip. Era tentat să se repeadă la demonii nisipului care-i dădeau târcoale, dar, din cauza rănii, nu putea strânge sulița cu destulă putere și știa că, dacă ar fi scăpat-o din mâini, o rafală obișnuită de vânt ar fi făcut-o să dispară în nisip, devenind mai greu de găsit decât după sutele de ani petrecute în mormântul subteran.

Obișnuit cu urletele puternice ale Ciungului, nopțile i se păreau tăcute, în ciuda țipetelor demonilor nisipului. Dormea mai liniștit decât în orice altă noapte pe care-o mai petrecuse vreodată sub cerul liber.

Pentru prima oară de când ținea minte, își vedea calea vieții ducându-l către ceva mai presus de destinul unui curier ajuns pe culmile gloriei. Știuse dintotdeauna că nu-i era menit să rămână doar un Mesager, că era destinat luptei. Dar abia acum înțelegea că era vorba de mai mult decât atât. Era ursit să-i ducă pe *alții* la luptă.

Era sigur că putea face cópii ale suliței glifate și chibzuia deja cum ar fi putut să-i adapteze glifele la alte arme: săgeți, bâte, praștii; posibilitățile erau numeroase.

Dintre toate locurile pe care le văzuse, numai în Krasia oamenii refuzau să trăiască tremurând de frica miezingilor, și de

aceea îi respecta mai mult decât pe oricine altcineva. Nu existau alți oameni care să merite darul lui într-o mai mare măsură. Avea să le arate sulița, iar ei aveau să-i dea toate cele necesare pentru construirea unor arme care puteau schimba mersul războiului din nopțile lor.

Gândurile i se spulberară când zări oaza. Nisipul putea să reflecte albastrul cerului, înșelând oamenii și făcându-i să se abată din drum mergând către un lac care nu exista, dar, când calul său mări pasul, știu că totul era real. Vestitorul Zorilor recunoștea mirosul apei.

Rezervele i se terminaseră cu o zi în urmă și, când ajunseră la micul lac, atât el, cât și calul erau morți de sete. Își înclinară la unison capetele către apa rece și băură cu lăcomie.

După ce se săturară, Arlen umplu burdufurile și le puse la umbră, sub unul dintre monoliții de gresie care înconjurau oaza, ca niște străjeri tăcuți. Studie glifele cioplite în piatră și văzu că erau intacte, deși pe alocuri se tociseră. Nisipul suflat fără încetare de vânt le răzuia puțin câte puțin, distrugându-le cu timpul muchiile. Își scoase instrumentele de gravat, cu care le adânci și le accentuă contururile, ca să păstreze rețeaua.

În timp ce Vestitorul Zorilor păștea iarba pitică și mânca frunzele tufelor pipernicite, el culese curmale, smochine și alte fructe din copacii oazei. Mâncă pe săturate și puse restul într-un loc potrivit ca să se usuce la soare.

Oaza era alimentată de un râu subteran și, în vremuri atât de îndepărtate încât nimeni nu și le mai aducea aminte, oamenii săpaseră, îndepărtând nisipul și tăind piatra de sub el, pentru a ajunge, în cele din urmă, la apa curgătoare. Arlen coborî pe treptele de piatră către o încăpere subterană răcoroasă, luă năvoadele depozitate acolo și le aruncă în apă. Când plecă, ducea cu el o cantitate mulțumitoare de pește. Alese câțiva și-i puse de-o-parte pentru sine, iar pe ceilalți îi curăță, îi sără și îi lăsă să se usuce la soare, alături de fructe.

Scoase din depozitul oazei o unealtă bifurcată, apoi căută în jurul pietrelor și observă, în cele din urmă, niște urme trădătoare pe nisip. Nu după mult timp, avea un șarpe țintuit sub crăcana din vârful bățului său; îl prinse de coadă și îl ucise lovind cu el de parcă ar fi fost un bici. În apropiere era și o ascunzătoare plină cu ouă, dar Arlen le lăsă la locul lor. Nu era onorabil să lipsești oaza de mai mult decât strictul necesar.

Păstră pentru el însuși și o bucată de șarpe și puse restul la uscat.

Într-o nișă săpată într-unul dintre monoliții de gresie, însemnată cu pecețile mai multor Mesageri, găsi o provizie de fructe, pește și carne, toate tari, uscate, lăsate de Mesagerul dinaintea lui, și își reumplu coburii. După ce se usca tot ce adunase, trebuia să reumple nișa pentru următorul Mesager care avea să-și găsească adăpost în oază.

Era imposibil să traversezi deșertul fără să te oprești în Oaza Zorilor. Fiind singura sursă de apă pe o distanță de peste o sută cincizeci de kilometri, era destinația tuturor călătorilor care traversau deșertul din ambele direcții. Dintre aceștia, cei mai mulți erau Mesageri, adică și Glifari, și, în decursul anilor, membrii acestei grupări exclusiviste își marcaseră trecerile pe blocurile de gresie care se găseau din abundență. În piatră erau săpate zeci de nume; unele conturate prin niște simple zgârieturi, în timp ce altele erau adevărate capodopere ale caligrafiei. Mulți nu se mulțumeau să-și inscripționeze doar numele, ci adăugau și lista orașelor pe care le vizitaseră sau de câte ori se adăpostiseră în Oaza Zorilor.

Fiind la a unsprezecea sa trecere prin oază, Arlen terminase demult înscrierea numelui său și a orașelor în care ajunsese, numai că nu-și înceta niciodată explorările, așa că avea întotdeauna câte ceva de adăugat. Încet, cu litere frumoase, cu înflorituri, scrise, cu venerație, „Soarele Anoch" pe lista ruinelor pe care le văzuse. Niciunul dintre Mesagerii care-și marcaseră trecerea prin oază nu se mai putuse lăuda cu așa ceva, și asta îl umplu de mândrie.

A doua zi, continuă să înmulțească proviziile din depozitele oazei. Pentru Mesageri, era o chestiune de onoare să lase oaza cu mai multe rezerve decât o găseau, pentru cazul că, într-o zi, unul dintre ei avea s-ajungă acolo împleticindu-se, prea slăbit sau prea toropit de soare ca să poată aduna câte ceva pentru el însuși.

În noaptea aceea, compuse o scrisoare pentru Cob. Îi mai scrisese multe altele; și toate se aflau în coburii lui, netrimise. Cuvintele nu păreau niciodată destul de potrivite ca să răscumpere renunțarea la îndatoririle sale, dar vestea asta era prea importantă ca să n-o împărtășească. Copie cu precizie

glifele de pe vârful suliței, știind că toți Glifarii din Miln aveau să le primească de la Cob în scurt timp.

Părăsi Oaza Zorilor în primul ceas al următoarei dimineți, mergând către sud-vest. Vreme de cinci zile, nu văzu mare lucru în afară de dunele galbene și de demonii nisipului, dar în cea de a șasea, foarte devreme, în fața ochilor îi apăru Fortul Krasia, Sulița Deșertului, încadrat de munții de dincolo de el.

De departe, orașul părea să nu fie decât o altă dună, cu zidurile sale de gresie pierzându-se în peisajul din jur. Era construit în jurul unei oaze mult mai mari decât a Zorilor, alimentată, după cum spuneau hărțile antice, de același mare fluviu subteran. Zidurile sale acoperite de glife, majoritatea dăltuite și foarte puține pictate, se înălțau mândre sub soare. Cu mult deasupra cetății fâlfâia steagul Krasiei, cu două sulițe încrucișate peste un soare care răsărea.

Paznicii porții purtau robele negre ale *dal'Sharum,* casta războinicilor krasiani, și fețele le erau acoperite de văluri care-i apărau de nisipul necruțător. Deși nu tot atât de înalți ca milnezii, krasianii îi depășeau cu un cap pe angiersieni sau pe laktonieni și erau robuști, cu mușchi viguroși. Arlen îi salută din mers, cu o înclinare a capului.

Paznicii îi răspunseră înălțându-și sulițele. Printre bărbații krasiani, acesta era cel mai neînsemnat gest de curtoazie, dar Arlen se străduise din greu ca să-și câștige dreptul la un astfel de salut. În Krasia, un bărbat era apreciat după numărul cicatricelor sale și al *alagai* – al miezingilor pe care-i omorâse. Străinii, *chin,* așa cum îi numeau krasianii, fie ei chiar și Mesageri, erau considerați lași care renunțaseră la luptă și nu meritau să fie tratați cu politețe de *dal'Sharum.* Cuvântul *chin* era o insultă.

Dar Arlen îi șocase cu cererea lui de a lupta alături de ei și, după ce-i învățase pe războinicii lor glife noi și ajutase la uciderea multor miezingi, era acum numit Par'chin, ceea ce însemna „străinul curajos”. N-aveau să vadă niciodată în el un egal, însă *dal'Sharum* nu mai scuipau la picioarele lui și-și făcuse chiar și câțiva prieteni sinceri.

Trecând dincolo de poartă, intră în Labirint, o curte interioară largă din fața zidului orașului propriu-zis, plină de ziduri, șanțuri și gropi. În fiecare noapte, avându-și familiile zăvorâte, în siguranță, în spatele zidurilor interioare, bărbații din *dal'Sharum*

se angajau în *alagai'sharak,* Războiul Sfânt împotriva demonilor. Momeau miezingi în Labirint, îi atrăgeau în ambuscade și-i hărțuiau până reușeau să-i arunce în gropi glifate, unde rămâneau s-aștepte zorile. Pierderile erau mari, dar krasianii credeau că moartea în *alagai'sharak* le garanta un loc alături de Everam, Ziditorul, și se duceau bucuroși acolo unde puteau fi uciși.

În curând, aici nu vor mai muri decât miezingi, se gândi Arlen.

Imediat lângă poarta principală se afla Marele Bazar, unde negustorii vindeau marfa din sute de căruțe împovărate, aromele mirodeniilor krasiane, mirosul de tămâie și de parfumuri exotice impregnând aerul. Covoare, rulouri de pânză fină și vase de ceramică frumos pictate stăteau printre grămezi de fructe și printre vite gălăgioase. Era un loc zgomotos și aglomerat, unde toată lumea se tocmea strigând cât putea de tare.

Toate celelalte piețe pe care le mai văzuse Arlen până atunci mișunau de bărbați, însă Marele Bazar din Krasia era animat aproape numai de femei, acoperite, din cap până-n picioare, de straie negre, groase. Ele se agitau, vânzând și cumpărând, strigând una la alta cu putere, renunțând cu greu la monedele lor uzate de aur.

În Bazar se vindeau foarte multe bijuterii și haine în culori strălucitoare, dar Arlen nu văzuse niciodată pe nimeni îmbrăcat cu așa ceva. Bărbații îi spuseseră că le purtau femeile, pe sub cele negre, însă numai soții lor o știau cu certitudine.

Aproape toți bărbații krasiani care împliniseră șaisprezece ani erau războinici. Foarte puțini erau *dama*, Bărbații Sfinți, care, totodată, conduceau Krasia de mai multe secole. Nicio altă ocupație nu era considerată onorabilă. Meșteșugarii erau numiți *khaffit* și disprețuiți, situându-se cu foarte puțin deasupra femeilor în societatea krasiană. Femeile făceau toată munca de zi cu zi în oraș, construiau și reparau case, dresau și tăiau animale și se tocmeau în piețe. Pe scurt, făceau totul, în afară de a merge la luptă.

Și, în ciuda muncii lor fără sfârșit, le erau pe deplin supuse bărbaților. Soțiile și fiicele nemăritate ale unui bărbat erau proprietatea lui, și el putea face cu ele orice dorea, fiindu-i permis chiar și să le omoare. Un bărbat își putea lua mai multe soții, dar o femeie care-i îngăduia unui bărbat ce nu-i era soț fie

și numai s-o vadă fără văl putea să fie dată morții – lucru ce se întâmpla adesea. Femeile krasiane erau considerate bunuri de consum. Spre deosebire de bărbați.

Arlen știa că, fără femeile lor, bărbații krasiani ar fi fost pierduți, însă ele îi tratau în general cu respect și aproape că-și venerau soții. Veneau în fiecare dimineață să adune morții după *alagai'sharak*-ul din noaptea abia încheiată și plângeau asupra bărbaților lor, adunându-și lacrimile prețioase în sticle minuscule. Apa era monedă de schimb în Krasia, și poziția socială a unui războinic din timpul vieții putea fi măsurată după numărul de sticluțe umplute la moartea lui.

Dacă un bărbat își găsea sfârșitul, frații sau prietenii săi trebuiau să-i ia soțiile, pentru ca orice femeie să se afle întotdeauna în slujba unui bărbat. Odată, în Labirint, în brațele lui Arlen murise un bărbat care-i oferise cele trei neveste ale sale.

— Sunt frumoase, Par'chin, îl asigurase muribundul, și fertile. Îți vor dărui mulți fii. Făgăduiește-mi c-o să le iei!

Arlen îi făgăduise c-avea să li se poarte de grijă, apoi găsise un alt bărbat dornic să le ia. Era curios să afle ce se afla sub robele femeilor krasiane, dar nu atât de mult încât să-și schimbe cercul portabil cu o casă de lut și libertatea cu o familie.

Aproape fiecare femeie era urmată de mai mulți copii în haine cafenii: părul fetelor era acoperit, iar băieții purtau bonete de pânză. Încă de la unsprezece ani, fetele începeau să se mărite și îmbrăcau veșmintele negre ale femeilor, în timp ce băieții erau luați și învățați să lupte de la vârste încă și mai fragede. Cei mai mulți aveau să-mbrace robele negre ale *dal'Sharum.* Câțiva aveau să le poarte pe cele albe, de *dama,* dedicându-și viețile slujirii lui Everam. Cei care dădeau greș în ambele profesii aveau să fie *khaffit* și să poarte haine cafenii, ducând un trai rușinos până la moarte.

Femeile îl văzură pe Arlen trecând călare prin piață și începură să-și vorbească în șoaptă, excitate. El se uita la ele amuzat, fiindcă niciuna n-avea să-l privească în ochi și niciuna n-avea să se îndrepte spre el. Tânjeau după tot ce-aducea în coburi – țesături de lână rizoniană fină, bijuterii milneze, hârtie angersiană și alte comori din nord – dar era bărbat și, mai rău decât atât, un *chin,* iar ele nu cutezau să se apropie. Pretutindeni pândeau ochii câte unui *dama.*

— Par’chin! strigă o voce cunoscută, și Arlen se întoarse și-l văzu apropiindu-se pe prietenul său Abban, un negustor gras, care șchiopăta, sprijinindu-se greoi într-o cârjă.

Olog din copilărie, Abban era *khaffit*, fiindcă nu putea să lupte și nu era demn să intre în rândurile Bărbaților Sfinți. Însă se descurcase bine făcând negoț cu Mesagerii din nord. Era proaspăt bărbierit și purta o bonetă cafenie și o cămașă de *khaffit,* dar peste ele avea un acoperământ bogat al capului, o vestă și pantaloni din mătase strălucitoare, cu cusături multicolore. Pretindea că nevestele lui erau la fel de frumoase ca ale oricărui *dal’Sharum.*

— Pe Everam, mă bucur să te văd, fiu al lui Jeph! strigă Abban, într-o thesană fără cusur, bătându-l pe Arlen pe umăr. Soarele e-ntotdeauna mai strălucitor când ne onorezi orașul cu prezența ta!

Arlen își dorea să nu-i fi spus niciodată negustorului cum se numea tatăl său. În Krasia, numele tatălui unui bărbat era mai important decât numele lui. Se întreba ce-ar fi zis krasianii dacă ar fi știut că tatăl lui era un laș.

Dar îi răspunse lui Abban bătându-l la rândul său pe umăr, cu un zâmbet sincer.

— Așa cum îl onorezi și tu, prieten al meu, spuse.

Fără ajutorul negustorului olog n-ar fi învățat niciodată nici limba krasiană, nici să se descurce în lumea lor cu obiceiuri stranii și adesea periculoase.

— Vino, vino! spuse Abban. Odihnește-ți picioarele în umbra mea și spală-ți praful din gâtlej cu apa mea!

Îl conduse pe Arlen într-un cort strălucitor, în culori bogate, instalat în spatele căruțelor lui din Bazar. Bătu din palme, și soțiile și fiicele sale – Arlen nu izbutea niciodată să le deosebească între ele – se grăbiră să ridice clapele și să se ocupe de Vestitorul Zorilor. Când luară coburii grei și-i cărară în cort, Arlen își impuse cu mare efort să nu le ajute, știind că, în ochii krasianilor, pentru un bărbat era o rușine să muncească. Una dintre femei întinse mâna către sulița glifată, înfășurată în pânză și atârnată de oblâncul șeii, dar Arlen o înșfăcă înainte de-a apuca ea s-o atingă. Femeia se înclină adânc, temându-se că-l insultase într-un fel sau altul.

Cortul era plin de perne îmbrăcate în mătase colorată și de covoare țesute cu modele complicate. Tânărul își lăsă cizmele

prăfuite lângă clapă și respiră adânc aerul răcoros și înmiresmat. Se așeză pe pernele de pe podea în timp ce femeile lui Abban îi puneau în față apă și fructe.

După ce se răcori, negustorul bătu din palme și femeile le aduseră ceai și prăjituri cu miere.

— Călătoria ta prin deșert s-a desfășurat cu bine?

— Oh, da, zâmbi Arlen. Chiar foarte bine.

Pe urmă vorbiră o vreme despre lucruri fără importanță. Abban respecta întotdeauna această formalitate, dar ochii îi tot zburau către coburii Mesagerului și își freca absent mâinile.

— Trecem așadar la negoț? întrebă Arlen, imediat ce consideră că era politicos s-o facă.

— Firește, Par'chin e un om ocupat, încuviință negustorul pocnind din degete.

Femeile se grăbiră s-aducă o grămadă de mirodenii, de parfumuri, de bijuterii, de covoare și de alte obiecte făurite de meșteșugarii krasiani.

Abban studie mărfurile trimise de clienții lui Arlen din nord, în timp ce tânărul inspecta cu atenție obiectele oferite în schimb. Negustorul găsi câte un cusur la toate, încruntându-se.

— Ai traversat deșertul doar ca s-aduci astea? întrebă, cu dezgust, după ce termină. Nu s-ar zice c-a meritat să bați atâta cale.

Arlen își ascunse zâmbetul când se așezară și li se oferi ceai proaspăt. Tocmeala începea întotdeauna așa.

— Prostii, răspunse. Până și-un orb poate să-și dea seama c-am adus câteva dintre cele mai rafinate comori pe care le oferă Thesa. Cu mult mai bune decât obiectele jalnice puse în fața mea de femeile tale. Sper că mai ai și altele, ascunse, fiindcă, adăugă el, pipăind un covor, o capodoperă a țesăturilor, am văzut covoare mai bune ca ăsta putrezind în ruine.

— Mă jignești! strigă Abban, pe mine, care ți-am oferit apă și umbră! Vai mie, dacă un oaspete din cortul meu mă tratează astfel! se tângui. Nevestele mele au trudit la război zi și noapte ca să-l țeasă, din cea mai bună lână! N-o să vezi niciodată un covor mai bun!

Apoi urmă o tocmeală ca oricare altele, dar Arlen nu uitase lecția primită de la Ragen și de la Porcu cu aproape o viață înainte. Ca întotdeauna, încheiară purtându-se amândoi de

parcă tocmai ar fi fost jefuiți, fiecare fiind convins, însă, în sinea lui, că obținuse de la celălalt tot ce era mai bun.

— Fiicele mele îți vor împacheta marfa și ți-o vor pune la păstrare până când vei pleca, spuse Abban în final. Cinezi cu noi deseară? Soțiile mele pregătesc o masă cu care nu se poate măsura nimic din ce aveți în nord.

Arlen clătină din cap cu părere de rău.

— Deseară mă duc la luptă.

Negustorul îi imită gestul.

— Mă tem că ai deprins mult prea bine obiceiurile noastre, Par'chin. Cauți aceeași moarte.

Arlen îl contrazise mai întâi cu un gest.

— N-am de gând să mor, și nu m-aștept să găsesc vreun paradis în viața viitoare.

— Ah, prietene, nimeni n-are de gând s-ajungă la Everam în floarea tinereții, dar asta e soarta celor care merg la *alagai'sharak.* Mi-aduc aminte de o vreme în care eram tot atât de mulți ca firele de nisip din deșert, însă acum… Abban clătină din cap cu amărăciune. Orașul e practic pustiu. Umplem întruna pântecele femeilor noastre cu copii, dar tot mor mai mulți noaptea decât se nasc ziua. Dacă nu ne schimbăm obiceiurile, peste zece ani Krasia va fi înghițită de pustiu.

— Și dacă ți-aș spune c-am venit să schimb lucrurile? întrebă Arlen.

— Inima fiului lui Jeph e sinceră, dar *Damaji* n-or să te-asculte. Ei spun că Everam cere război, și niciun *chin* n-o să le schimbe părerile.

Damaji erau membrii consiliului care conducea orașul, în care fiecare dintre cele douăsprezece triburi krasiane își trimitea cel mai înalt în rang *dama.* Cu toții erau în slujba Andrahului, un *dama* considerat favoritul lui Everam și al cărui cuvânt avea putere de lege.

Arlen zâmbi.

— Nu-i pot împiedica să poarte *alagai'sharak,* încuviință el, dar îi pot ajuta să-l câștige.

Își scoase sulița din învelitoare și-o întinse celuilalt.

Abban făcu ochii mari la vederea armei magnifice, dar își înălță palma și clătină din cap.

— Eu sunt *khaffit,* Par'chin. Nu mi-e îngăduit să-ntinez sulița atingând-o.

Tânărul retrase arma și se înclină, în semn de scuză.

— N-am vrut s-aduc nicio ofensă.

— Ha! râse Abban. S-ar putea să fii singurul bărbat care s-a-nclinat vreodată în fața mea! Nici măcar Par'chin nu trebuie să se teamă c-a ofensat un *khaffit.*

Arlen se încruntă.

— Ești un bărbat ca oricare altul, spuse.

— Cu astfel de păreri, o să fii întotdeauna *chin,* comentă negustorul, dar zâmbi. Nu ești primul bărbat care glifează o suliță, spuse. Fără glifele de luptă ale celor vechi nu se schimbă nimic.

— Astea sunt glifele celor vechi, ripostă Arlen. Am găsit sulița în ruinele Soarelui Anoch.

Abban se albi la față.

— Ai găsit orașul pierdut? se miră. Harta a fost corectă?

— De ce ești atât de surprins? întrebă Arlen. Parcă spuneai că e garantată!

Negustorul tuși.

— Da, sigur, o aveam de la cineva de încredere, dar nimeni n-a mai ajuns acolo de trei sute de ani. Cine-ar fi putut spune cât de corectă era? Zâmbi. În plus, era imposibil să te-ntorci pentru despăgubiri dacă m-aș fi-nșelat.

Râseră amândoi.

— Pe Everam, e o poveste minunată, Par'chin, spuse Abban, după ce-l ascultă pe Arlen istorisindu-și aventurile din orașul pierdut, dar, dacă-ți prețuiești viața, nu spune în fața *Damaji* că ai jefuit orașul sfânt al Soarelui Anoch.

— Nu o s-o fac, făgădui Arlen, dar își vor da cu siguranță seama cât de mult valorează sulița.

Celălalt clătină din cap.

— Chiar dacă vor accepta să te asculte, Par'chin, deși mă îndoiesc c-o vor face, vor refuza să vadă vreo valoare în indiferent ce le-ar aduce un *chin.*

— Poate că ai dreptate, dar pot cel puțin să-ncerc. Am oricum de dus mesaje la palatul Andrahului. Vino cu mine.

Abban își săltă cârja.

— Până la palat e mult de mers, Par'chin.

— O să merg încet, promise Arlen, știind că, de fapt, cârja n-avea nicio legătură cu refuzul.

— Nu-ți dori să fii văzut împreună cu mine în afara pieței, prietene, îl preveni ologul. Asta te-ar putea costa tot respectul pe care l-ai dobândit în Labirint.

— Pot câștiga altul, răspunse Arlen. La ce e bun respectul, dacă nu mă pot plimba împreună cu prietenul meu?

Abban se înclină adânc.

— Într-o bună zi, spuse el, voi dori să văd ținutul unde vin pe lume bărbați nobili, ca fiul lui Jeph.

Arlen zâmbi.

— Când va veni ziua aceea, Abban, te voi însoți eu însumi prin deșert.

•

Abban îl prinse pe Arlen de braț.

— Oprește-te! îi porunci el.

Tânărul se supuse, încrezându-se în prietenul său, deși nu vedea nimic nelalocul lui. Femeile mergeau pe stradă cărând poveri grele, iar un grup de *dal'Sharum* venea către ei. Un alt grup se apropia din altă direcție. Ambele erau conduse de câte un *dama* în robă albă.

— Tribul Kaji, îl lămuri Abban, arătând cu bărbia către războinicii din fața lor. Ceilalți sunt Majah. Pentru noi e mai bine s-așteptăm puțin aici.

Arlen studie cu ochi mijiți cele două grupuri. Ambele erau alcătuite din bărbați în aceleași straie negre, cu sulițe simple, fără niciun ornament.

— Cum îi poți deosebi? întrebă.

Negustorul ridică din umeri.

— Cum de nu-i poți tu deosebi?

În timp ce-i priveau, un *dama* strigă ceva către celălalt. Ajunseră față în față și începură să se certe.

— Despre ce crezi că discută? întrebă Arlen.

— Întotdeauna despre același lucru. *Dama* kaji crede că demonii nisipului sălășluiesc pe al treilea nivel al Iadului, iar ai vântului pe al patrulea. Cel majah susține că e invers. În privința asta, Evejah nu spune nimic clar, adăugă Abban, vorbind despre canonul sfânt krasian.

— Ce importanță are? se miră Arlen.

— Cei de pe nivelurile inferioare sunt mai departe de ochii lui Everam și ar trebui uciși primii.

Cei doi *dama* țipau acum unul la altul, iar *dal'Sharum* din ambele tabere își încleștau furioși mâinile pe sulițe, gata să-și apere conducătorul.

— Se vor lua la bătaie fiindcă nu se pot pune de acord ce demoni trebuie uciși mai întâi? întrebă Arlen, nevenindu-i să creadă.

Abban scuipă în praf.

— Kaji se iau la bătaie cu majah și pentru mai puțin de-atât, Par'chin.

— Dar vor avea de luptat cu dușmani adevărați imediat ce va apune soarele! se scandaliză tânărul.

Negustorul dădu din cap.

— Da, și atunci vor fi uniți. Așa cum se spune la noi: „Noaptea, dușmanul meu devine fratele meu." Dar până la apusul soarelui mai sunt multe ore.

Un *dal'Sharum* kaji pocni un luptător majah cu coada suliței peste față, trântindu-l la pământ. Câteva secunde mai târziu, războinicii din cele două tabere erau încleștați în luptă. Cei doi *dama* stăteau deoparte, fără să se sinchisească de violența dezlănțuită și fără să se amestece în ea, și continuau să țipe unul la altul.

— De ce e îngăduită o asemenea purtare? întrebă Arlen. Andrahul n-o poate interzice?

Abban clătină din cap.

— Andrahul trebuie să facă parte din toate triburile și din niciunul, dar adevărul e că va favoriza întotdeauna tribul din care provine. Și, chiar dacă n-ar fi așa, nici măcar el nu poate pune capăt tuturor dușmăniilor vechi și sângeroase din Krasia. Nu le poți interzice bărbaților să fie bărbați.

— Se poartă mai degrabă ca niște copii, zise Arlen.

— Pentru *dal'Sharum* există numai sulița, iar pentru *dama* numai Evejah, încuviință Abban cu amărăciune.

Bărbații nu-și foloseau vârfurile armelor… nu încă, dar încăierarea devenea tot mai violentă. Dacă nu intervenea nimeni, cineva avea să-și găsească până la urmă moartea.

— Nici să nu te gândești, spuse negustorul, înșfăcându-l de braț pe Arlen, care se pregătea să înainteze.

Tânărul se întoarse să-l contrazică, dar, privind peste umărul său, prietenul lui scoase un icnet și căzu într-un genunchi. Și îl smuci de braț, ca să-i urmeze exemplul.

— Îngenunchează, dacă ții la pielea ta, șuieră.

Arlen se uită în jur și văzu ce-l speriase pe Abban. Se apropia o femeie, înveșmântată în albul sfânt.

— *Dama'ting,* murmură el.

Misterioasele Culegătoare de Ierburi din Krasia erau văzute foarte rar.

Își lăsă ochii în jos la trecerea ei, dar nu îngenunche. Ceea ce n-avu nicio importanță; femeia trecu fără să se sinchisească de niciunul dintre ei, îndreptându-se senină către încăierare, neobservată decât în clipa când aproape dădu peste bărbați. Cei doi *dama* se albiră la față la vederea ei și strigară ceva către oamenii lor. Lupta încetă imediat și războinicii se străduiră din răsputeri să se dea la o parte, făcându-i loc să treacă. În urma *dama'ting,* și ei, și *dama* se împrăștiară repede, și toată lumea de pe stradă își continuă drumul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun.

— Par'chin, ești curajos sau nebun? întrebă Abban, după ce Culegătoarea de Ierburi dispăru din vedere.

— De când îngenunchează bărbații în fața femeilor? zise Arlen, uluit.

— Bărbații nu îngenunchează în fața unei *dama'ting,* dar *khaffit* și *chin* o fac, dacă sunt înțelepți, răspunse negustorul. Până și *dama* și *dal'Sharum* se tem de ele. Se spune că pot să vadă viitorul, știu ce bărbați îi vor supraviețui nopții și cine sunt cei care vor muri.

Arlen ridică din umeri.

— Și ce dacă? întrebă, evident neîncrezător.

În prima noapte când mersese în Labirint, o astfel de femeie îi ghicise norocul și nimic nu-l făcuse să creadă că putea într-adevăr să vadă viitorul.

— O ofensă adusă unei *dama'ting* e o ofensă adusă sorții, îi explică negustorul, ca și cum i-ar fi vorbit unui prost.

El clătină din cap.

— Soarta ne-o facem singuri, spuse, chiar dacă *dama'ting* o pot vedea dinainte, în oasele lor.

— Ei bine, nu invidiez soarta pe care-o să ți-o faci dac-o ofensezi pe una dintre ele.

Își continuară drumul și ajunseră în curând la palatul Andrahului, o construcție boltită, enormă, din piatră albă, părând tot atât de veche ca orașul însuși. Glifele erau trasate cu

aur și străluceau sub soarele strălucitor, care-i scălda în lumină turlele mărețe.

Dar nu apucară să pună piciorul pe treptele palatului înainte ca un *dama* să coboare spre ei în goană.

— Dispari, *khaffit*! strigă.

— Îmi pare-atât de rău, se scuză Abban, cu o plecăciune adâncă, dând înapoi.

Arlen nu se clinti.

— Sunt Arlen, fiul lui Jeph, Mesager din nord, cunoscut drept Par'chin, spuse în krasiană. Își propti în pământ sulița, care, chiar și înfășurată, nu putea fi luată drept altceva. Aduc scrisori și daruri pentru Andrah și pentru miniștrii săi, adăugă, săltându-și tolba în mână.

— Pentru unul care ne vorbește limba, ți-ai ales un însoțitor nevrednic, nordicule, zise *dama,* continuând să se încrunte la Abban, care se prosternase în praf.

Pe buzele lui Arlen veni o replică tăioasă, dar și-o înghiți.

— Par'chin avea nevoie de o călăuză, îi spuse Abban țărânei. Am vrut doar să-i arăt drumul…

— Nu ți-am cerut să vorbești, *khaffit*! zbieră *dama,* lovindu-l pe negustor cu piciorul în coaste. Mușchii lui Arlen se încordară, dar privirea aspră cu care-l avertiză prietenul său îl ținu pe loc.

Dama se întoarse spre el ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O să iau eu mesajele tale, spuse.

— Ducele de Rizon mi-a cerut să înmânez darul său către *Damaji* personal, îndrăzni Arlen să insiste.

— Nu voi lăsa un *chin* și un *khaffit* să intre în palat, niciodată, în toată viața mea, se încruntă *dama.*

Răspunsul era dezamăgitor, dar nu neașteptat. Arlen nu reușise niciodată să vadă un *Damaji.* Îi încredință bărbatului în alb scrisorile și pachetele și se uită, încruntat, cum se îndepărta în susul treptelor.

— Nu-mi face plăcere să-ți amintesc că eu te-am prevenit, prietene, zise Abban. Prezența mea nu ți-a fost de folos, și nu mint când spun că *Damaji* nu o suportă pe a unui străin, nu l-ar primi nici măcar pe ducele tău de Rizon. L-ar ruga politicos s-aștepte și l-ar uita pe-o pernă de mătase, umilindu-l.

Arlen scrâșni din dinți. Se întrebă ce făcuse Ragen când ajunsese între zidurile Suliței Deșertului. Oare mentorul lui se lăsase tratat astfel?

— Acum o să iei cina cu mine? întrebă Abban. Am o fiică de numai cincisprezece ani și e foarte frumoasă. Ți-ar fi o nevastă bună în nord, ar avea grijă de casa ta în timp ce călătorești.

Care casă? se întrebă Arlen, cu gândul la micul lui apartament plin de cărți din Fortul Angiers, în care nu mai ajunsese de mai bine de un an. Se uită la Abban, știind că prietenul lui viclean era, oricum, mult mai interesat de legăturile folositoare negoțului pe care și le-ar fi putut face având o fiică în nord, decât de fericirea ei sau de bunăstarea casei unui Mesager.

— Mă onorezi, prietene, răspunse, dar încă nu sunt pregătit să mă retrag la casa mea.

— Nu, mă gândeam eu că mai degrabă nu, oftă Abban. Să presupun c-acum te duci la *el*?

— Da, răspunse Arlen.

— Nu-mi suportă prezența mai mult decât *dama*, îl preveni negustorul.

— Îți cunoaște valoarea, îl contrazise tânărul.

Celălalt clătină din cap.

— Îmi tolerează existența datorită ție. Sharum Ka a vrut să-nvețe limba nordicilor încă de când ți s-a îngăduit prima oară să intri în Labirint.

— Da, zise Arlen, iar Abban e singurul om din Krasia care-o cunoaște, de aceea îl consideră Primul Războinic valoros, deși e *khaffit.*

Negustorul se înclină, dar nu păru convins.

O porniră către terenul de antrenament, care se găsea destul de aproape de palat. Centrul orașului era un teritoriu neutru, al tuturor triburilor, locul unde se adunau să se roage și să se pregătească pentru *alagai'sharak.*

Era după-amiaza, târziu, și tabăra forfotea de activitate. Arlen și Abban trecură mai întâi printre atelierele făuritorilor de arme și ale Glifarilor, ale căror meserii erau singurele considerate valoroase de *dal'Sharum.* Dincolo de acestea se afla un câmp deschis, pe care zbierau instructorii și se antrenau luptătorii.

De cealaltă parte se afla palatul locuit de Sharum Ka și de locotenenții săi, numiți *kai'Sharum.* Neîntrecut ca mărime decât de palatul Andrahului, acel dom imens îi găzduia pe cei mai onorați dintre toți bărbații, care își dovediseră în repetate rânduri valoarea pe câmpul de luptă. Se spunea că sub palat se

afla un harem imens, unde-și puteau trimite sângele de viteji către venele generațiilor viitoare.

Mulți se holbară uimiți la Abban, care șchiopăta, sprijinindu-se în cârjă, și mulți îl înjurară pe șoptite, dar nimeni nu cuteză să le stea în cale. Ologul se afla sub protecția Sharum Ka-ului.

Trecură de șiruri de bărbați, care intrau din mers în diverse formații de luptă cu sulița și de alții, care exersau mișcările brutale, dar eficiente de *sharusahk,* stilul krasian de luptă corp la corp. Războinicii exersau și trasul la țintă, sau aruncau plase unor băieți în alergare, înarmați cu sulițe, șlefuindu-și deprinderile de luptă necesare în noaptea care se apropia. În mijlocul tuturor acestora se găsea un cort mare, unde îl găsiră pe Jardir studiind planurile de luptă împreună cu unul dintre oamenii săi.

Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir era Sharum Ka în Krasia, un titlu care se traducea în thesană prin „Primul Războinic”. Înalt de peste un metru optzeci și cinci, purta veșminte de pânză neagră și un turban alb. Într-un mod pe care Arlen nu-l înțelegea pe deplin, titlul de Sharum Ka avea și o semnificație religioasă, simbolizată de culoarea turbanului.

Pielea lui era de un arămiu închis și avea ochii tot atât de negri ca părul său uleiat și dat peste cap ca să-i atârne apoi în josul gâtului. Barba neagră, în furculiță, era tunsă fără cusur și în înfățișarea lui nu exista nimic blând. Mișcările erau ale unei păsări de pradă, iuți și precise, iar mânecile largi, suflecate, îi dezvăluiau brațele puternice, musculoase și pline de cicatrice încrucișate. Nu avea cu mult peste treizeci de ani.

Unul dintre străjerii din jurul cortului îi văzu pe Arlen și pe Abban apropiindu-se și se aplecă să-i vorbească lui Jardir în șoaptă, la ureche. Primul Războinic se întoarse cu spatele la tăblița de ardezie scrisă cu cretă pe care-o studia.

— Par'chin! strigă el, desfăcându-și brațele cu un zâmbet și ridicându-se să-i întâmpine pe cei doi. Bine-ai revenit în Sulița Deșertului!

Vorbea în thesană, cu vocabularul și accentul mult îmbunătățite în timpul scurs de la ultima vizită a lui Arlen. Îl cuprinse într-o îmbrățișare fermă și-l sărută pe obraji.

— N-am știut că te-ai întors. În noaptea asta, *alagai* vor tremura de spaimă!

La prima sa vizită în oraș, Primul Războinic se arătase interesat de Arlen, considerându-l o ciudățenie, dar sângeraseră unul pentru salvarea altuia în Labirint și, în Krasia, asta însemna totul.

Jardir se întoarse spre Abban.

— Ce te-aduce printre bărbați, *khaffit*? îl întrebă cu dezgust. Nu te-am chemat.

— E cu mine, zise Arlen.

— *A fost* cu tine, spuse Jardir cu subînțeles.

Abban se înclină adânc și se grăbi să plece, atât de repede pe cât i-o îngăduia piciorul olog.

— Nu știu de ce-ți pierzi timpul cu acest *khaffit*, Par'chin, spuse Jardir disprețuitor.

— Acolo de unde vin eu nu termini de cântărit un bărbat după ce l-ai văzut ridicând sulița.

Jardir râse.

— Acolo de unde vii tu, Par'chin, bărbații nu ridică deloc sulița!

— Thesana ta e mult mai bună, observă Arlen.

Jardir mormăi.

— Limba voastră *chin* nu e ușoară și pare de două ori mai grea fiindcă, în lipsa ta, am nevoie de un *khaffit* ca s-o exersez.

Se uită la Abban, care se îndepărta șchiopătând, și hainele lui din mătase sclipitoare îi aduseră pe buze un zâmbet batjocoritor.

— Uită-te la ăla. Se-mbracă de parc-ar fi femeie.

Arlen se uită în partea opusă a terenului, unde o femeie înveșmântată în negru căra apă.

— Eu n-am văzut niciodată o femeie înveșmântată astfel, spuse.

— Numai fiindcă nu mă lași să-ți găsesc o nevastă căreia să-i poți ridica vălurile, zâmbi Jardir.

— Mă-ndoiesc că *dama* îi vor îngădui uneia dintre femeile voastre să se mărite cu un *chin* care nu face parte din niciun trib.

Krasianul își flutură mâna.

— Prostii. Am vărsat sânge împreună în Labirint, frate. Dacă te iau în tribul meu, nici măcar Andrahul nu va îndrăzni să se opună!

Arlen nu era sigur de asta, dar știa că nu era cazul să-l contrazică. Krasianii aveau un mod al lor de a deveni violenți dacă le puneai laudele sub semnul întrebării. Și chiar s-ar fi putut să aibă dreptate. Jardir părea cel puțin la fel de puternic ca un *Damaji.* Războinicii i se supuneau fără cârtire, chiar dacă astfel nesocoteau cuvintele acelui *dama* care le conducea tribul.

Însă tânărul Mesager nu dorea nicidecum să se alăture tribului lui Jardir sau oricărui altuia. Îi stânjenea pe krasiani; un *chin* care practica *alagai'sharak* și-și petrecea timpul cu un *khaffit.* Alăturându-se tribului, ar fi devenit mai puțin stânjenitor, dar, începând din momentul când ar fi făcut-o, ar fi îngroșat rândurile supușilor *Damaji*-ului respectivului trib, s-ar fi implicat în toate răfuielile sângeroase ale acestora și nu i s-ar mai fi îngăduit niciodată să părăsească orașul.

— Cred că încă nu sunt pregătit să-mi iau o nevastă, răspunse.

— Ei bine, nu aștepta prea mult, sau bărbații își vor închipui că ești *push'ting,* spuse Jardir râzând și înghiontindu-l în umăr.

El nu știa prea bine ce însemna cuvântul, dar dădu oricum din cap.

— Ești de mult timp în oraș, prietene? îl întrebă Primul Războinic.

— Doar de câteva ore. Tocmai mi-am lăsat mesajele la palat.

— Și ai venit deja să-ți oferi sulița! Pe Everam, le strigă Jardir oamenilor săi, Par'chin trebuie să aibă ceva sânge krasian!

Ceilalți râseră alături de el.

— Hai să facem câțiva pași împreună, spuse Jardir, punându-și un braț pe umărul lui Arlen și îndepărtându-l de ceilalți.

Mesagerul știa că însoțitorul său încerca deja să-și dea seama cum l-ar fi putut încadra ce-l mai bine în lupta din noaptea care urma.

— Tribul Bajin a pierdut azi-noapte un Glifar Capturator. Ai putea să-l înlocuiești.

Glifarii Capturatori erau unii dintre cei mai importanți soldați krasiani, fiind cei care înconjurau gropile săpate pentru capturarea miezingilor cu glife și care aveau grijă să le activeze după căderea unui demon în capcană. Era o muncă riscantă, fiindcă, dacă prelatele întrebuințate pentru mascarea gropilor nu cădeau înăuntru și nu descopereau complet toate glifele, nu se mai putea face mare lucru ca să-mpiedici un demon al

nisipului să se cațere și să scape, omorându-l pe Glifar în vreme ce se străduia să le descopere. Nu puteai ocupa decât o singură altă poziție mai riscantă, în care mureau mai mulți oameni.

— Aș prefera un loc în Garda Împingătorilor.

Jardir clătină din cap zâmbind.

— Vrei întotdeauna cea mai periculoasă însărcinare, îl mustră el. Cine-o să-ți ducă scrisorile dacă ești ucis?

În ciuda accentului puternic, Mesagerul îi înțelese sarcasmul. Scrisorile nu însemnau mare lucru pentru Jardir. Puțini *dal'Sharum* știau să citească.

— În noaptea asta n-o să fie chiar atât de periculoasă, răspunse Arlen.

Nereușind să-și ascundă entuziasmul, despachetă noua suliță, ridicând-o cu mândrie în fața Primului Războinic.

— O armă regească, încuviință Jardir, dar noaptea cel care învinge e luptătorul, Par'chin, nu sulița lui. Își puse o mână pe umărul lui Arlen și-l privi în ochi. Nu te încrede prea mult în arma ta. Am văzut mulți războinici mai căliți în luptă decât tine, care și-au pictat sulițele și au avut parte de un sfârșit cumplit.

— N-am făcut-o eu, zise Arlen. Am găsit-o în ruinele din Soarele Anoch.

— În locul de baștină al Izbăvitorului? Jardir râse. Sulița lui Kaji nu e decât o legendă, Par'chin, iar orașul pierdut a fost cucerit de nisipuri.

Arlen clătină din cap.

— Am fost acolo. Te pot duce acolo.

— Sunt Sharum Ka al Suliței Deșertului, Par'chin. Nu pot să-mi încarc pur și simplu bagajele pe-o cămilă și să plec prin pustiu în căutarea unui oraș care nu există decât în textele străvechi.

— Cred că te voi convinge după lăsarea întunericului, spuse Arlen.

Jardir îi zâmbi cu răbdare.

— Făgăduiește-mi că nu faci ceva nesăbuit, zise el. Cu sulița glifată sau nu, nu ești Izbăvitorul. M-ar întrista să te-ngrop.

— Făgăduiesc.

— Atunci e bine! Jardir îl bătu pe umăr. Vino, prietene, se face târziu. În seara asta vom cina în palatul meu, înainte de-a ne aduna la Sharik Hora!

•

Mâncară carne condimentată cu mirodenii, mazăre pisată și pâine subțire ca hârtia, pe care femeile krasiane o făceau întinzând făină umedă pe pietre fierbinți, bine lustruite. Arlen stătea pe locul de onoare, alături de Jardir, înconjurat de *kai'Sharum* și servit chiar de soțiile Primului Războinic. Nu înțelesese niciodată de ce îi arăta Jardir atât respect, dar, după primirea de la palatul Andrahului, era mai mult decât binevenit.

Bărbații îl implorară să le istorisească povești, cerând-o pe cea a schilodirii Ciungului, deși o auziseră de multe ori. Îl rugau întotdeauna să le povestească despre Ciung, Alagai Ka, cum îl numeau ei. Demonii pietrei erau o raritate în Krasia și, când Arlen le făcu pe plac, îl ascultară cu toții fascinați.

— După ultima ta vizită, am construit un scorpion nou, Par'chin, îi spuse un *kai'Sharum* după cină, în timp ce-și sorbeau nectarul. Poate trece o suliță printr-un zid de gresie. O să găsim în curând și o cale de străpungere a pielii lui Alagai Ka.

Arlen chicoti și clătină din cap.

— Mă tem că pe Ciung n-o să-l mai vedeți nici în noaptea asta, nici în vreo alta. L-a văzut soarele.

Ochii *kai'Sharum*-ului părură gata să iasă din orbite.

— Alagai Ka e mort? întrebă altcineva. Cum ai izbutit?

Arlen zâmbi.

— O să vă spun povestea după victoria din noaptea asta, le făgădui.

Și mângâie în treacăt sulița de lângă el, un gest care nu-i scăpă Primului Războinic.

20.

Alagai'sharak

328 DÎ

— Mărite Kaji, Suliță a lui Everam, pune putere în brațele războinicilor tăi și curaj în inimile lor în noaptea aceasta, când pleacă să-nfăptuiască lucrarea ta sfântă.

Câtuși de puțin în largul lui, Arlen se foi, mutându-și greutatea trupului de pe un picior pe altul, în vreme ce un *Damaji* rostea binecuvântările lui Kaji, primul Izbăvitor, asupra mulțimii de *dal'Sharum.* În nord, dacă spuneai că Izbăvitorul nu fusese decât un simplu muritor, te puteai trezi nevoit să faci față unei bătăi cu pumnii, dar nimeni nu vedea în asta o crimă. În Krasia, o asemenea erezie se pedepsea cu moartea. Kaji era Mesagerul lui Everam, sosit să unească întreaga omenire în lupta împotriva *alagai*-ilor. Îl numeau Shar'Dama Ka, Primul Războinic-Preot, și susțineau că avea să se-ntoarcă pentru a uni din nou toți oamenii, într-o bună zi, când aveau să fie demni de *Sharak Ka,* Primul Război. Oricine sugera altceva avea parte de o moarte rapidă, brutală.

Arlen nu era atât de neghiob încât să dea glas îndoielilor sale în privința divinității lui Kali, dar Bărbații Sfinți îl descumpăneau. Păreau să caute întotdeauna un pretext ca să se-arate ofensați de prezența lui, a străinului, iar în Krasia o ofensă însemna de obicei moartea celui care o adusese.

Dar, indiferent ce l-ar fi deranjat în apropierea unui *Damaji,* se simțea întotdeauna bine când privea Sharik Hora, imensul templu boltit al lui Everam. Însemnând de fapt „Osemintele Eroilor”, Sharik Hora, menit să aducă aminte ce poate face omul, era o clădire care, pe lângă oricare alta văzută vreodată de Arlen, părea scundă. Prin comparație, Biblioteca Ducelui din Miln era minusculă.

Dar Sharik Hora nu impresiona numai prin dimensiuni. Era simbolul curajului mai presus de moarte, pentru că fusese împodobit cu oasele albite ale tuturor luptătorilor morți în *alagai'sharak.* Se înălțau până la grinzile acoperișului și încadrau ferestrele. Marele altar era construit în întregime din cranii, iar stranele erau făcute din oase ale picioarelor. Potirul din care sorbeau apă credincioșii era o tigvă scobită, sprijinită pe două mâini scheletice, antebrațele fiind piciorul său, și avea ca bază o pereche de tălpi. Toate candelabrele uriașe erau făcute din zeci de cranii și sute de coaste, iar imensul plafon boltit, aflat la o înălțime de peste șase metri, era acoperit de țestele strămoșilor războinicilor krasiani, care priveau în jos și judecau totul, cerând să fie venerați.

Arlen încercase cândva să calculeze câți luptători împodobeau sala, dar sarcina se dovedise peste puterile lui. Toate orașele și

cătunele din Thesa, probabil adăpostind cu totul vreo două sute cincizeci de mii de suflete, n-ar fi fost de-ajuns ca să decoreze nici măcar o parte din Sharik Hora. Krasianii fuseseră cândva nenumărat de mulți.

Acum, toți luptătorii din oraș, probabil vreo patru mii, încăpeau în Sharik Hora și în jurul lor rămânea loc. Se adunau de două ori în fiecare zi, o dată în zori și a doua oară în amurg, să-l slăvească pe Everam; îi mulțumeau pentru miezingii uciși în noaptea abia încheiată și-l implorau să le dea puterea Lui ca să poată ucide alții în noaptea care urma. Însă, mai presus de toate, se rugau să se întoarcă Shar'Dama Ka și să înceapă *Sharak Ka.* L-ar fi urmat ca unul, chiar și până în Miez.

•

Țipetele aduse de vânt din deșert ajungeau până la Arlen, într-un buzunar de ambuscadă, unde aștepta sosirea miezingilor. Războinicii din jurul lui își tot mutau greutatea trupului de pe un picior pe altul, înălțând rugi către Everam. În fiecare colț al Labirintului începuse *alagai'sharak.*

Primiseră vestea că tribul Mehnding, aflat pe zidurile orașului, rotise manivelele armelor, azvârlind către miezingi pietroaie grele și sulițe imense. Unele îi loviseră pe demonii nisipului, ucigând sau rănind destul de mulți pentru ca semenii lor să li se întoarcă împotrivă, dar adevăratul scop al atacului era înfurierea creaturilor, aducerea lor într-o stare de nebunie. Demonii se inflamau repede și, odată ce o făceau, îi puteai mâna ca pe oi dacă le arătai prada.

Când clocoteau de furie, porțile exterioare ale orașului se deschideau, întrerupând rețeaua exterioară de glife. Demonii nisipului și ai focului se năpusteau înăuntru, cei ai vântului planând deasupra lor. De obicei, oamenii lăsau să intre câteva zeci, după care închideau poarta, refăcând bariera de glife.

În interior, chiar lângă porți, se afla un grup de bărbați care loveau cu sulițele în scuturi. Numiți Ademenitori, erau, în marea lor majoritate, bătrâni și lipsiți de forță, oameni de care orașul se putea lipsi, dar onoarea pe care-o dobândeau n-avea limite. Cu strigăte și chiote, împrăștiau demonii atacatori, răsfirându-se într-un mod dinainte stabilit, pentru a împărți miezingii în grupuri și a-i momi în adâncul Labirintului.

Observatorii de pe zidurile Labirintului doborau demonii vântului cu lasouri și plase de care erau prinse greutăți. Imediat

ce cădeau, din nișe minuscule, glifate, ieșeau Priponitorii, care-i țintuiau de pământ înainte de-a se putea elibera, înlănțuindu-le membrele de pari glifați și împiedicându-i astfel să fugă în Miez la ivirea zorilor.

Între timp, Ademenitorii continuau să alerge, conducându-i pe demonii nisipului și pe cei ai focului aflați din când în când printre cei dintâi către locurile unde aveau să-și găsească sfârșitul. Miezingii alergau mai repede, dar nu puteau vira strâns prin Labirint cu ușurința războinicilor care-i cunoșteau fiecare colț. Când demonii se apropiau prea mult, Observatori încercau să-i încetinească aruncându-și plasele. Multe dintre încercările lor erau încununate de succes. Multe nu erau.

Arlen și ceilalți luptători din Garda Împingătorilor se încordară, auzind că se apropiau strigătele Ademenitorilor lor.

— Aveți grijă! le strigă de sus un Observator. Am numărat nouă!

Nouă demoni ai nisipului însemna cu mult mai mult decât obișnuitul număr de doi sau trei care ajungeau de obicei într-o ambuscadă. Când se răsfirau, Ademenitorii încercau să le micșoreze numărul, așa că într-o ambuscadă erau rareori de înfruntat mai mult de cinci. Arlen strânse mai tare sulița glifată, iar în ochii fiecărui *dal'Sharum* se umplură un entuziasm dezlănțuit. Murind în *alagai'sharak* îți asigurai intrarea în paradis.

— Luminile! se auzi un strigăt de deasupra.

În timp ce Ademenitorii conduceau demonii către locul ambuscadei, Observatorii aprindeau ulei, înălțând focuri puternice în fața unor oglinzi înclinate dinainte sub anumite unghiuri, inundând locul cu lumină.

Luați prin surprindere, miezingii țipară și se traseră înapoi. Lumina nu le putea face niciun rău, dar le oferea Ademenitorilor obosiți ocazia să scape cu viață. Știind ce avea să se întâmple, se scurseră cu o precizie îndelung exersată în jurul gropii-capcană și se aruncară în șanțuri puțin adânci, apărate de glife.

Demonii nisipului își reveniră repede și reluară urmărirea, neștiind unde dispăruseră Ademenitorii. Trei dintre ei nimeriră chiar deasupra prelatelor de culoarea nisipului care acopereau două gropi largi, țipând când se prăbușiră de la șase metri.

Trapele se deschiseră, și Garda Împingătorilor izbucni în strigăte și ieși din buzunare, cu sulițele aplecate printre scuturi rotunde, pline de glife, gata să-mpingă în gropi miezingii rămași.

Arlen își uită toate spaimele și atacă urlând, alături de ceilalți, prins de superba nebunie din Krasia. Așa și-i imagina pe luptătorii din vechime, alungându-și cu strigăte pornirile instinctive, care-i îndemnau să fugă și să se-ascundă, și intrând în luptă dintr-un salt. Pentru o clipă, uită cine era și unde se afla.

Însă sulița lui lovi apoi un demon al nisipului, și glifele prinseră viață aprinzându-se și trimițând fulgere argintii în trupul creaturii. Miezingul urlă, în agonie, dar fu măturat de sulițele mai lungi din dreapta și din stânga lui Arlen. Orbiți de răbufnirile glifelor de apărare, bărbații din jur nici măcar nu observară ce se întâmplase.

Grupul lui Arlen împinse cei doi demoni rămași către groapa deschisă din acea jumătate a locului ambuscadei în care se aflau. Glifele pe de margine erau de tipul cu blocare pe o singură parte, cunoscut numai în Krasia. Miezingii puteau să intre, trecând de inelul format, dar nu mai puteau ieși. Sub pământul bătătorit de pe fundul gropii era piatră scoasă dintr-o carieră, care le tăia calea către Miez și-i ținea captivi până când avea să-i ucidă lumina soarelui.

Ridicându-și privirea, Arlen văzu că bărbații din partea opusă nu se descurcau la fel de bine. În loc să cadă în fundul gropii, prelata se agățase, continuând să acopere o parte din glife. Înainte de a apuca să dezvelească bariera, Glifarul Capturator fusese ucis de doi dintre miezingii căzuți în interior, care se cățăraseră prin deschizătură.

Garda Împingătorilor din cealaltă jumătate a locului ambuscadei se trezise în plin haos, având de înfruntat cinci demoni ai nisipului în lipsa unei gropi cu glife complete în care să-i arunce. Din grup făceau parte doar zece oameni, iar demonii se aflau în mijlocul lor, ciopârțind cu ghearele și mușcând.

— Retrageți-vă în buzunar! strigă *kai'Sharum*-ul din jumătatea lui Arlen.

— Să fiu al Miezului dacă o s-o fac! urlă tânărul Mesager, alergând în ajutorul celuilalt grup.

Văzând că un străin dădea dovadă de atâta curaj, ceilalți *dal'Sharum* îl urmară, lăsându-și comandantul să zbiere în spatele lor.

Arlen se opri numai atât cât era nevoie ca să-ndepărteze prelata cu o lovitură de picior, activând bariera circulară. Fără să piardă nicio clipă, sări în mijlocul încăierării, cu sulița glifată prinzându-i viață în mâini.

Înjunghie primul miezing în coaste, și de această dată niciunuia dintre ceilalți bărbați nu-i scăpă aprinderea magiei din clipa în care arma își atinse ținta. Demonul nisipului se prăbuși, rănit de moarte, iar Arlen se simți străbătut de un val de energie dezlănțuită.

Surprinse o mișcare cu coada ochiului și se răsuci, cu sulița paralelă cu trupul, blocând mușcătura dinților ascuțiți ca briciul ai unui alt miezing. Glifele de apărare de pe coada armei se activară înainte de a-și uni demonul dinții, lăsându-l cu gura deschisă. Arlen răsuci brusc sulița și magia fulgeră, pocnind creatura peste falcă.

Al treilea demon îl atacă, dar brațele și picioarele lui Arlen erau inundate de energie. Biciui aerul cu coada suliței, lovind de-a latul, și glifele din capătul ei retezară jumătate din fața miezingului. În timp ce acesta se prăbușea, el își coborî scutul și răsuci sulița în mâini, aplecând-o ca să-i străpungă inima.

Mesagerul scoase un urlet și se uită în toate părțile, căutând alt demon cu care să se lupte, dar ceilalți fuseseră împinși în groapă. Jur-împrejur, bărbații îl fixau cu priviri pline de uimire și de admirație.

— Ce așteptați? strigă el, repezindu-se în labirint. Avem *alagai* de vânat!

— Par'chin! Par'chin! strigară *dal'Sharum,* urmându-l.

Întâlniră mai întâi un demon al vântului, care se năpusti asupra lor, sfâșiind gâtul unuia dintre luptătorii care-l urmau pe Arlen. Nelăsându-i creaturii timp să se avânte din nou către cer, el își aruncă sulița, care străpunse capul miezingului, stârnind o ploaie de scântei și doborându-l la pământ.

Arlen își recuperă arma și continuă să alerge, magia ei dezlănțuită cuprinzându-l ca pe un erou de legendă. În vreme ce curățau labirintul, grupul lui se mări și, pe măsură ce măcelărea un demon după altul, creștea și numărul bărbaților care scandau:

— Par’chin! Par’chin!

Buzunarele de ambuscadă glifate și gropile de salvare fuseseră uitate. Teama și respectul față de noapte dispăruseră. Cu sulița lui de metal, Arlen era de neînvins, iar încrederea în sine pe care o radia era ca un drog pentru krasiani.

•

Inundat de emoția izbânzii, Arlen avea impresia că tocmai își spărsese crisalida, preschimbat de arma antică într-o cu totul altă ființă. Nu se simțea deloc obosit, deși alerga și lupta de mai multe ore. Nu simțea nicio durere, deși se alesese cu multe zgârieturi și tăieturi. Gândurile i se îndreptau numai către următoarea înfruntare, către următorul demon pe care trebuia să-l ucidă. De fiecare dată când simțea valul de magie străpungând carapacea unui miezing, în minte îi răsuna aceeași idee:

Fiecare bărbat trebuie să aibă o astfel de armă.

În față îi apăru Jardir, și Arlen, plin de sânge negru de demon, își înălță sulița în aer, salutându-l astfel pe Primul Războinic.

— *Sharum Ka*! strigă. În noaptea asta, niciun demon nu va scăpa viu din Labirintul tău!

Jardir râse, avântându-și și el sulița către înălțimi. Se apropie și-l îmbrățișă pe Arlen ca pe un frate.

— Te-am subestimat, Par’chin. N-o să se mai repete.

Arlen zâmbi.

— Așa spui de fiecare dată, ripostă el.

Jardir arătă cu o mișcare a capului cei doi demoni de nisip abia măcelăriți de Arlen.

— De data asta n-a mai rămas nicio îndoială, făgădui, răspunzând zâmbetului cu un altul. Apoi se întoarse către bărbații care-l urmau pe Arlen. *Dal’Sharum*! strigă, întinzându-și brațul către miezingii morți. Adunați aceste creaturi murdare și aruncați-le peste zidul exterior! Grupurile noastre de prăștiași au nevoie să exerseze trasul la țintă! Să le-arătăm miezingilor de dincolo de ziduri că atacarea Fortului Krasia e o neghiobie!

Din rândurile bărbaților se înălțară urale și se grăbiră cu toții să-i îndeplinească porunca. Iar el se întoarse către Arlen.

— Observatorii spun că, într-unul dintre punctele de ambuscadă din est, lupta încă n-a încetat. Mai ai putere să te bați, Par’chin?

Pe fața lui Arlen se așternu un zâmbet aproape sălbatic.

— Arată-mi drumul, răspunse, și plecă în fugă, împreună cu Jardir, lăsându-i pe ceilalți să-și vadă de munca lor.

Alergară o vreme, îndreptându-se către unul din cele mai îndepărtate colțuri ale Labirintului.

— Chiar în față, strigă Jardir, în timp ce treceau de un colț ascuțit, intrând într-un punct de ambuscadă.

Cu capul plin de zgomotul propriilor pași și de zvâcnirile propriului sânge, Arlen nu luă în seamă liniștea din jur.

Dar în clipa în care trecu de colț, un picior întins din lateral îl agăță pe al lui ca un cârlig și-l trânti, cu brațele și picioarele răsfirate. Se rostogoli când atinse pământul, fără să dea drumul neprețuitei sale arme, dar, când se ridică din nou în picioare, singura intrare în punctul de ambuscadă era blocată de mai mulți bărbați.

Se uită nedumerit în jur, dar nu zări nici urmă de demon sau de luptă. Intrase într-o ambuscadă, însă nu una pregătită pentru miezingi.

21.

Doar un *chin*

328 DÎ

Sharum se puseră în mișcare, încercuindu-l pe Arlen: elita oamenilor lui Jardir. Îi cunoștea pe toți, erau bărbații împreună cu care cinase și râsese chiar în seara aceea și alături de care luptase mai înainte, în mai multe rânduri.

— Ce-nseamnă asta? întrebă, deși în inima lui o știa foarte bine.

— Sulița lui Kaji își are locul în mâinile lui Shar'Dama Ka, răspunse Jardir, apropiindu-se. Tu nu ești el.

Arlen strânse sulița de parcă s-ar fi temut să nu-și ia zborul. Bărbații care-l înconjurau erau aceeași războinici cu care stătuse la masă cu doar câteva ore mai devreme, dar acum în ochii lor nu mai era niciun strop de prietenie. Jardir izbutise să-l despartă de cei care-l susțineau.

— Nu e nevoie să fie așa, zise Arlen, dând înapoi până când ajunse cu călcâiele la marginea gropii-capcană pentru demoni.

Auzi, absent, șuierul unui demon de nisip captiv înăuntru.

— Pot să fac mai multe sulițe ca asta, continuă el. Câte una pentru fiecare *dal'Sharum.* De aceea am venit.

— Putem să facem asta noi înșine, ripostă Jardir, cu chipul bărbos despicat de un zâmbet rece. Dinții îi scânteiară în lumina lunii. Nu poți fi salvatorul nostru. Ești doar un *chin.*

— Nu vreau să mă lupt cu voi, zise Arlen.

— Atunci nu te lupta, prietene, spuse Jardir cu blândețe. Dă-mi arma, ia-ți calul, pleacă în zori și nu te mai întoarce niciodată.

Arlen șovăi. Nu se îndoia că Glifarii krasiani puteau copia sulița la fel de bine cum ar fi făcut-o el. Puteau schimba într-o clipă cursul Războiului lor Sfânt. Mii de vieți salvate, mii de demoni uciși. Avea vreo importanță cine-și asuma meritele?

Dar în joc nu era doar meritul. Sulița era un dar, însă nu numai pentru Krasia, ci pentru întreaga omenire. Oare krasianii le-ar fi împărtășit și altora cunoștințele lor? Dacă nu greșea judecând lucrurile după ceea ce tocmai i se întâmpla, Arlen credea că nu.

— Nu, răspunse, cred c-o s-o mai păstrez o vreme. Lasă-mă să fac una pentru tine, și-o să plec. N-o să mă mai vedeți niciodată și veți avea ceea ce vă doriți.

Jardir pocni din degete, și oamenii lui își strânseră cercul în jurul lui Arlen.

— Vă rog, îi imploră el. Nu vreau să-l rănesc pe niciunul dintre voi.

La asta, războinicii de elită ai lui Jardir râseră. Își dedicaseră viața luptei cu sulița.

Dar Arlen făcuse același lucru.

— Miezingii sunt dușmanul! strigă el când îl atacară. Nu eu!

Dar, chiar în timp ce protesta, se roti, deviind două vârfuri de suliță cu o răsucire a armei sale și-l lovi cu putere în coaste pe unul dintre bărbați, azvârlindu-l peste altul. Se aruncă în învălmășeală, în mijlocul lor, răsucindu-și sulița ca pe un baston și refuzând să-i folosească vârful.

Izbi cu capătul ei fața unui luptător și îi simți falca rupându-se, apoi se ghemui, lăsând arma de metal să-și continue mișcarea și lovind cu ea, ca și cum ar fi fost o măciucă, în genunchiul altui

bărbat. O altă suliță despică aerul chiar pe deasupra lui în timp ce omul se prăbușea la pământ urlând.

Dar, spre deosebire de lupta cu miezingii, acum își simțea arma grea în mâini și energia care-l purtase prin tot labirintul se risipea. Când înfrunta oameni, arma lui era o suliță ca oricare alta. O propti în pământ și se avântă în aer, lovind cu picioarele în gâtul unui krasian. Coada suliței îl pocni pe un altul în stomac, făcându-l să se îndoaie de durere. Vârful îi spintecă unui al treilea coapsa, și omul își scăpă arma, încleștându-și mâinile de rană. Arlen se retrase din fața contraatacului lor, plasându-se cu spatele la groapa demonului, ca să nu poată fi înconjurat.

— Te-am subestimat iarăși, deși am făgăduit că n-o s-o mai fac, spuse Jardir.

Își flutură mâna, și mai mulți bărbați se apropiară, alăturându-se atacului.

Arlen îi înfruntă din toate puterile, dar rezultatul luptei nu putea fi pus la îndoială nici măcar pentru o singură clipă. Coada unei sulițe îl izbi în tâmplă, trântindu-l la pământ, și războinicii se năpustiră asupra lui cu sălbăticie, lovindu-l până când dădu drumul armei ca să-și acopere capul cu brațele.

În clipa acea, lupta încetă. Arlen fu ridicat în picioare, cu brațele țintuite la spate de doi luptători cu mușchi puternici, și îl văzu pe Jardir aplecându-se și ridicându-i sulița. Primul Războinic își strânse trofeul în mână și-l privi pe Arlen în ochi.

— Îmi pare sincer rău, prietene, spuse. Aș fi vrut să existe o altă cale.

Arlen îl scuipă în față.

— Everam e martorul trădării tale! strigă.

Jardir se mulțumi să zâmbească, ștergându-se de scuipat.

— Nu-mi vorbi tu mie despre Everam, *chin.* Eu îi sunt Sharum Ka, nu tu. Fără mine, Krasia se va prăbuși. Ție cine-o să-ți simtă lipsa, Par'chin? Moartea ta n-o să umple cu lacrimi nici măcar o singură sticluță. Se uită la bărbații care-l țineau pe Arlen. Azvârliți-l în groapă.

•

Arlen încă nu-și revenise din șocul căderii când sulița lui Jardir, o armă de bună calitate, se înfipse vibrând în țărâna din fața lui. Privind în susul pereților verticali ai gropii, înalți de șase metri, văzu că Primul Războinic se uita în jos, către el.

— Ai trăit cu demnitate, Par'chin, spuse Jardir, așa că ți-o poți păstra și în moarte. Mori luptând, și te vei trezi în paradis.

Arlen mârâi, cu ochii la demonul nisipului din partea opusă a gropii, care se sălta în poziția de atac. Un mormăit gros ieși din botul creaturii când își dezgoli șirurile de dinți ascuțiți ca briciul.

Arlen se ridică în picioare, ignorând durerea din mușchii învinețiți. Întinse încet mâna către suliță, cu ochii într-ai miezingului. Poziția lui, nici amenințătoare, nici trădând spaimă, nedumeri creatura, care începu să se foiască încoace și încolo, în patru labe, nesigură.

Un demon al nisipului putea fi ucis cu o suliță fără glife. Ochii lui mici, fără pleoape, de obicei protejați de marginile osoase ale frunții, se deschideau larg în timpul salturilor. O lovitură dată cu precizie în acel unic loc vulnerabil îl ucidea pe loc dacă era atât de puternică încât să-i ajungă până-n creier. Însă demonii se vindecau cu o repeziciune magică, așa că o lovitură imprecisă, sau una care nu-l străpungea pe de-a-ntregul, n-ar fi făcut altceva decât să-l înfurie și mai tare. Fără scut și în lumina slabă a lunii și a lămpilor cu ulei de deasupra, reușita era aproape imposibilă.

În timp ce demonul continua să fie uluit de purtarea lui, Arlen începu să târască încet vârful suliței prin țărână, trăgând liniile glifelor chiar în fața lui, fiindcă din față era cel mai probabil să fie atacat. Creatura avea să găsească repede o cale de ocolire, dar el ar fi putut câștiga timp. Linie cu linie, trasă simbolurile în țărână.

Demonul nisipului se retrase către peretele gropii, unde lampa arunca umbrele cele mai lungi. Solzii cafenii se confundau cu lutul, făcându-l aproape invizibil. Numai ochii mari și negri ieșeau în evidență, reflectând lumina slabă.

Arlen văzu atacul înainte de a începe. Mușchii ca niște funii ai miezingului se încordară și se răsuciră când se lăsă pe picioarele din spate. Mesagerul se așeză în spatele glifelor pe care apucase să le traseze în întregime și își desprinse ochii de ai demonului, ca și cum s-ar fi dat bătut.

Cu un mârâit care se transformă în urlet, miezingul își aruncă spre el cele aproape cincizeci de kilograme de gheare, colți și mușchi apărați de carapace. Arlen așteptă până când se izbi de glife și, imediat ce le văzu prinzând viață cu o străfulgerare, lovi

cu toată puterea în ochii expuși, avântul pe care și-l luase demonul amplificând forța loviturii.

Sus, krasianii ovaționară.

Arlen simți vârful suliței afundându-se, dar nu destul de adânc, înainte ca lovitura și răbufnirea magiei să azvârle de-a lungul gropii creatura care urla de durere. Se uită la suliță și văzu că vârful i se rupsese. Și îl zări scânteind sub lumina lunii în ochiul miezingului care scăpase de durere și-și trăgea picioarele sub el. Își duse ghearele la față, și vârful ieși. Sângerarea încetase deja.

Cu un mârâit gros, demonul începu să alunece către Arlen, târându-se cu burta pe fundul gropii. El îl lăsă să pândească și se grăbi să-și completeze semicercul. Demonul îl atacă pentru a doua oară, și glifele improvizate se aprinseră iarăși, oprindu-l brusc. Arlen îl lovi din nou, de data asta încercând să-l nimerească în gură și să-i înfigă vârful rupt al suliței în carnea mai vulnerabilă a gâtlejului. Dar miezingul era prea iute în mișcări, așa că prinse arma între fălci și, când fu azvârlit înapoi, i-o smulse din mână.

— Noaptea mă-sii, înjură Arlen.

Cercul lui încă nu era complet și, fără suliță, n-avea nicio șansă să-l termine.

Încă revenindu-și de pe urma loviturii, demonul nisipului era cu totul nepregătit când omul sări peste glife și se aruncă asupra lui. Sus, spectatorii urlară entuziasmați.

Miezingul încercă să zgârie și să muște, dar Arlen se dovedi mai iute în mișcări și izbuti să-i ajungă în spate, să-și treacă antebrațele pe sub subțiorile creaturii și să-și încleșteze degetele la ceafa ei. Apoi se ridică în picioare, săltând-o de la pământ.

Deși mai mare și mai greu decât demonul nisipului, puterea lui Arlen nu era pe măsura forței acestuia, când începu să se zbată. Mușchii lui păreau să fie cablurile întrebuințate în carierele de piatră din Miln, iar ghearele din spate amenințau să transforme picioarele tânărului în fâșii. Arlen îl roti și-l izbi de peretele gropii. Înainte de-a apuca să-și revină, îl trase înapoi și-l izbi din nou. Strânsoarea îi slăbea, nereușind să facă față împotrivirii viguroase a miezingului, așa că se avântă încă o dată din toate puterile și-l azvârli în glife. Magia dezlănțuită umplu groapa de o lumină strălucitoare, zdruncinând demonul în

clipa izbiturii și, până să se dezmeticească, Arlen își însfăcă sulița și se repezi înapoi, în spatele glifelor.

Demonul înfuriat se aruncă de mai multe ori asupra acestora, dar Arlen își completă cu mare iuțeală semicercul improvizat, având în spate peretele gropii. În rețea existau goluri, dar spera că erau prea mici ca să le poată găsi miezingul și ca să reușească să se strecoare prin ele.

Însă speranța i se nărui o clipă mai târziu, când demonul sări pe peretele gropii, săpând cu ghearele în lut. Începu să înainteze astfel către Arlen, cu colții dezgoliți și șiroind de salivă.

Glifele desenate în grabă erau slabe, întinzându-și rețeaua de apărare până la o înălțime prea mică, nedepășind-o cu prea mult pe aceea până la care putea sări demonul. Creatura avea să-și dea în curând seama că se putea cățăra deasupra lor.

Adunându-și tot curajul, Arlen își puse piciorul peste cea mai apropiată de perete dintre glife, întrerupându-le forța magică. Își ținea talpa cu vreo doi centimetri deasupra solului, ca să nu strice desenul. Așteptă până în clipa în care sări demonul, și se retrase imediat cu un pas, descoperind glifa.

Creatura nu traversase decât pe jumătate rețeaua în momentul în care redeveni activă, azvârlind carnea de miezing care-o atingea. O jumătate din demon căzu în cerc, alături de Arlen. Cealaltă se prăbuși în afară, cu o bufnitură.

Chiar și cu partea dinapoi retezată, miezingul încercă să-l zgârie și să-l muște pe Arlen, care se grăbi să se îndepărteze, ținându-l la distanță cu sulița. Trecu peste glife, lăsând jumătatea de sus a demonului de nisip captivă dincolo de ele, încă zvârcolindu-se în timp ce i se scurgea sângele negru în țărână.

Se uită în sus și-i văzu pe krasiani privindu-l cu gura căscată. Se încruntă și rupse sulița în două pe genunchi. Urmând exemplul miezingului, îi înfipse capătul frânt cât mai sus în pământul moale al peretelui. Se săltă cu toată puterea, cu bicepsul reliefându-i-se, și, când începu să se înalțe, își avântă celălalt braț deasupra capului și înfipse și capul suliței în perete, mai sus decât coada.

Mână deasupra mâinii, Arlen se cățără pe peretele de șase metri. Nu se gândea nici la ce zăcea în urma lui, nici la ce îl aștepta deasupra. Se concentră numai asupra a ceea ce făcea,

fără să se sinchisească nici de arsura din mușchii lui încordați, nici de senzația de sfâșiere a cărnii.

Când se săltă peste marginea gropii, krasianii se traseră înapoi, făcând ochii mari. Mulți îl invocară pe Everam și-și atinseră frunțile și inimile, iar alții desenară glife în aer, ca să-i apere, de parcă Arlen ar fi fost el însuși un demon.

Simțindu-și brațele și picioarele ca de gelatină, tânărul se strădui să se ridice. Se uită la Primul Războinic cu ochii încețoșați.

— Dacă mă vrei mort, mârâi el, trebuie să mă ucizi tu însuți, în Labirint n-au mai rămas miezingi care s-o facă în locul tău.

Jardir se apropie cu un pas, dar dinspre o parte din oamenii săi să înălță un murmur dezaprobator. Arlen dovedise că era un războinic. Uciderea lui n-ar fi fost o faptă onorabilă.

Tânărul conta pe asta, dar, fără să le lase celorlalți timp să se gândească bine la ceea ce se petrecea, Jardir își luă avânt și-l lovi cu coada suliței glifate în tâmplă.

Arlen căzu, cu capul răsunându-i și cu lumea învârtindu-se, dar scuipă și-și propti mâinile sub el, împingând cu putere în pământ ca să se poată sălta din nou în picioare. Își ridică privirea, numai ca să-l vadă pe Jardir punându-se iarăși în mișcare. Simți sulița de metal pocnindu-l peste față, apoi nu mai știu nimic.

22.

Spectacole în cătune

329 DÎ

Rojer dansa în timp ce-și vedeau de drum, cu patru bile de lemn strălucitor colorate orbitând în jurul capului său. Încă nu putea să jongleze stând pe loc, dar Rojer Juma-de-mână avea o reputație de apărat, așa că-nvățase să-și depășească limitele, mișcându-se cu o grație fluidă ca să-și păstreze mâna schilodită în cea mai bună poziție pentru prindere și aruncare.

Chiar și la paisprezece ani era scund, abia trecând de un metru cincizeci, cu părul roșu ca morcovul, ochi verzi și fața rotundă, cu piele albă, pistruiată. Se apleca, se întindea și se învârtea în cercuri complete, cu picioarele mișcându-i-se în ritmul bilelor. Cizmele lui din piele moale, crăpate la vârfuri, erau acoperite de un strat de colb de pe drum, iar norul de praf pe care-l înălțau atârna în jur, dând fiecărei răsuflări gust de țărână.

— Merită să te-agiți atât, dacă nu ești în stare să stai locului? întrebă Arrick iritat. Ai aerul unui amator, iar spectatorilor n-o să le placă mai mult decât mie să respire colb.

— N-o să dau spectacole pe drum, zise Rojer.

— În cătune s-ar putea s-o faci, îl contrazise Arrick, acolo nu sunt pavaje de scânduri.

Băiatul pierdu ritmul, și Arrick se opri în timp ce el se străduia cu frenezie să-și recupereze întârzierea de o secundă. În cele din urmă, își recapătă controlul, dar de pe buzele maestrului se desprinse totuși un „tț".

— Fără pavaj de lemn, cum împiedică demonii să se-nalțe în interiorul zidurilor? se miră Rojer.

— N-au nici ziduri. Ca să menții o rețea, chiar și în jurul unui cătun, ai nevoie de o duzină de Glifari. Dacă-ntr-un sat au doi și un ucenic, se pot considera norocoși.

Rojer își înghiți saliva cu gust de fiere, simțindu-se în pragul leșinului. Țipete stinse de mai bine de zece ani îi răsunară în țeastă și se împletici și căzu pe spate, cu bilele plouând peste el. Lovi furios țărâna cu mâna schilodită.

— Mai bine lasă jongleria pe seama mea și concentrează-te asupra altor deprinderi, îl sfătui Arrick. Dacă ți-ai petrece jumătate din timpul în care jonglezi ca să-nveți să cânți, ai fi în stare să scoți trei note înainte să ți se frângă vocea.

— Tu ai spus întotdeauna că un Saltimbanc care nu poate jongla nu e Saltimbanc, protestă băiatul.

— Nu contează ce-am spus! se răsti Arrick. Crezi că blestematul de Jasin Sunet Aurit știe să jongleze? Tu ai talent. Odată ce-o să-ți faci un nume, o să ai și ucenici care să jongleze-n locul tău.

— De ce-ar vrea cineva să facă scamatorii în locul meu? întrebă Rojer, adunând bilele și strecurându-și-le în punga prinsă la centură.

Și, în același timp, mângâie umflătura liniștitoare a talismanului din buzunarul secret, sorbind putere.

— Pentru că scamatoriile mărunte și banii nu stau în același loc, băiete, răspunse Arrick, trăgând o dușcă din omniprezentul său burduf cu vin. Jongleriile aduc klați. Fă-ți un nume și-o să câștigi cu ușurință aur milnez, așa cum câștigam eu pe vremuri. Sorbi din nou, de data asta mai prelung. Dar, ca să-ți faci un nume, trebuie să joci prin cătunele din jur.

— Sunet Aurit n-a jucat niciodată prin cătune, zise Rojer.

— Tocmai asta e! strigă Arrick cu un gest larg. Unchiul ăla al lui o fi putând să tragă sforile în Angiers, dar în cătune n-are nicio putere. Când o să ne facem un nume, o să-l îngropăm!

— Nimeni nu se poate măsura cu Viers Dulce și cu Juma-de-mână, se grăbi băiatul să zică, punând pe primul loc numele maestrului său, cu toate că, în ultima vreme, în zumzetul de pe străzile Angiersului se auzeau în ordine inversă.

— Așa e! strigă Arrick, pocnind din călcâie și tresăltând într-un dans vioi.

Rojer învățase, cu timpul, să se ferească de nervii Saltimbancului. În ultimii ani, maestrul lui făcea crize de furie din ce în ce mai dese și bea din ce în ce mai mult pe măsură ce se înălța steaua lui Rojer și apunea a lui. Viersul nu-i mai era la fel de dulce, și el o știa.

— Cât de departe e Calea Greierului? întrebă Rojer.

— Ar trebui s-ajungem acolo mâine la prânz, răspunse Arrick.

— Credeam că niciun cătun nu e la o distanță mai mare de-o zi.

Saltimbancul mârâi.

— Porunca Ducelui spune că satele nu trebuie să se afle la o distanță mai mare decât poate să străbată într-o zi un bărbat *călare pe un cal bun,* zise el. Adică sunt ceva mai departe decât poți ajunge mergând pe jos.

Speranțele lui Rojer se năruiră. Arrick chiar voia să petreacă o noapte pe drum, fără nimic altceva între ei și miezingi decât vechiul cerc portabil al lui Geral, care nu mai fusese întrebuințat de zece ani.

Dar, pentru ei, Angiersul nu mai era un loc întrutotul sigur. Pe măsură ce le crescuse popularitatea, maestrul Jasin căpătase un interes deosebit pentru tot ce le putea pune bețe-n roate. Cu un an în urmă, ucenicii lui rupseseră brațul lui Arrick și de câteva

ori le furaseră câștigul după un spectacol bun. Din cauza asta, a bețiilor lui Arrick și a târfelor pe la care umbla, el și Rojer aveau rareori doi klați care să zornăie laolaltă. Poate că satele le puteau într-adevăr oferi o soartă mai bună.

Să-ți faci un nume în cătunele din împrejurimi era un ritual de inițiere pentru Saltimbanci și, cât timp se aflaseră în siguranță în Angiers, păruse o aventură glorioasă. Dar, în clipa aceea, băiatul se uită la cer și înghiți cu greutate în sec.

•

Rojer stătea pe o piatră, cârpindu-și mantia cu un petic strălucitor colorat. Așa cum se întâmplase și cu celelalte haine ale sale, materialul din care fuseseră croite se rupsese de mult, fiind înlocuit, bucată cu bucată, până când ajunseseră să fie numai petice.

— Întinde cercu’ când termini, băiete, zise Arrick, clătinându-se ușor.

Burduful era aproape gol. Rojer se uită la soarele care apunea și sări ca ars, grăbindu-se să se supună.

Cercul era mic, de numai trei metri în diametru. Doar suficient de larg pentru ca doi bărbați să se întindă în el, de o parte și de alta a unui foc. Rojer puse un par în centrul taberei lor și se folosi de o frânghie de un metru și jumătate, legată de el, ca să deseneze un cerc fără cusur în țărână. Întinse peste el cercul portabil, întrebuințând un lineal ca să verifice dacă aliniase corect glifele, dar nu era Glifar, așa că nu putea fi sigur că totul era în regulă.

Când termină, Arrick se apropie, împleticindu-se, să inspecteze ce făcuse.

— Aratlă bline, spuse, cu voce cleioasă, abia aruncând o privire către cerc.

Rojer simți un fior rece pe șira spinării și verifică totul încă o dată, ca să fie sigur, și apoi o a treia oară, ca să-și alunge toate îndoielile. Cu toate acestea, nu se simțea în largul lui cât aprinse focul și pregăti cina, timp în care soarele cobora tot mai mult.

Rojer nu văzuse niciodată un demon. Sau, cel puțin, n-avea nicio amintire clară. Mâna cu gheare care pătrunsese prin ușa părinților săi îi rămăsese întipărită în memorie pentru totdeauna, dar restul, până și miezingul care-l schilodise, nu era decât un amestec cețos de fum, dinți și coarne.

Când copacii începură s-arunce umbre lungi de-a latul drumului, își simți sângele înghețând în vene. Nu mai trecu mult până când o siluetă fantomatică se înălță din pământ, nu departe de focul lor. Demonul lemnului nu era mai mare decât un om de înălțime medie, cu pielea noduroasă, ca scoarța de copac, bine întinsă peste tendoanele puternice. Creatura văzu focul și scoase un urlet, aruncându-și pe spate capul cu coarne și arătându-și șirurile de dinți ascuțiți. Își încordă ghearele, pregătindu-se să ucidă. Alte siluete se grăbiră să se apropie de marginea cercului de lumină, înconjurându-i încetul cu încetul.

Rojer își întoarse privirea spre Arrick, care sorbea prelung din burduful cu vin. Sperase că maestrul lui, care mai dormise în cercuri portabile, avea să fie calm, dar spaima din ochii Saltimbancului arăta cu totul altceva. Băiatul își duse mâna tremurătoare în buzunarul secret, își scoase talismanul și-l strânse cu putere în pumn.

Demonul lemnului își lăsă coarnele în jos și atacă și în mintea lui Rojer ieși la suprafață ceva, o amintire îndelung reprimată. Dintr-odată avea din nou trei ani și privea peste umărul mamei sale cum se apropia moartea.

Totul îi reveni în minte într-o clipă. Tatăl său luând vătraiul și stăvilind atacul, împreună cu Geral, ca să câștige timp în care mama lui și Arrick să fugă cu el. Arrick împingându-i într-o parte și fugind spre pivniță. Mușcătura care-l lăsase fără degete. Sacrificiul mamei lui.

Te iubesc!

Rojer strânse talismanul și simți spiritul mamei sale în jur ca pe o prezență fizică. Și avu convingerea că îl apăra cu mult mai bine decât glifele asupra cărora se năpusteau miezingii.

Demonul izbi glifele cu putere. Și Rojer, și Arrick săriră în sus, speriați, când străfulgeră magia. Pentru o scurtă clipă, rețeaua lui Geral se contură în aer, gravată cu foc argintiu, și miezingul uluit fu azvârlit înapoi.

Ușurarea nu dură mult. Zgomotul și lumina atraseră atenția altor lemnoși, care atacară cu toții, pe rând, punând la încercare bariera din toate părțile.

Dar glifele lăcuite ale lui Geral rezistară. Unul câte unul sau în grupuri, demonii lemnului erau aruncați înapoi, siliți să dea târcoale furioși, căutând zadarnic un punct slab.

Dar, chiar și în timp ce miezingii continuau să se năpustească spre el, gândurile lui Rojer erau în altă parte. Își vedea iarăși și iarăși părinții murind, tatăl ars și mama înecând demonul focului înainte de a-l arunca pe el în pivniță. Și, iarăși și iarăși, îl văzu pe Saltimbanc împingându-i într-o parte.

Arrick îi ucisese mama. Ca și cum i-ar fi luat viața el însuși. Băiatul își duse talismanul la buze și sărută părul ei roșu.

— Ce-i chestia aia din mâna ta? întrebă încet Arrick, când se convinseră că demonii nu puteau trece de glife.

În orice altă împrejurare, Rojer ar fi simțit împunsătura panicii la descoperirea talismanului, dar în clipa aceea se afla într-un alt loc, retrăind un coșmar și străduindu-se cu disperare să-i dea un sens. Arrick îi fusese ca un tată mai bine de zece ani. Era posibil ca acele amintiri să fie de fapt adevărate?

Își deschise pumnul, lăsându-l pe Saltimbanc să vadă mica păpușă de lemn, cu părul ei roșu.

— Mama mea, răspunse.

Arrick privi păpușa cu tristețe și ceva din expresia lui îi spuse lui Rojer tot ce simțea nevoia să știe. Amintirea lui era un adevăr. Pe buzele băiatului veniră cuvinte pline de furie, și se încordă, gata să-și atace maestrul, să-l azvârle din cerc, să-l dea pe mâna miezingilor.

Arrick își lăsă ochii în jos și-și drese glasul, apoi începu să cânte. Înăcrită de anii de beție, vocea lui își recăpătă ceva din vechea dulceață când intonă un cântec blajin de leagăn, unul care trezi amintirile lui Rojer, la fel cum o făcuse și vederea demonului lemnului. Își aminti brusc cum îl ținuse Arrick în brațe, în același cerc în care stăteau acum, cântându-i același cântec de leagăn în vreme ce Podul Peste Fluviu ardea.

Aidoma talismanului, cântecul se înfășură în jurul lui Rojer, amintindu-i cum îl făcuse să se simtă în siguranță în noaptea aceea de demult. Arrick fusese un laș, era adevărat, dar îndeplinise rugămintea lui Kally și avusese grijă de el, deși astfel rămăsese fără însărcinările primite din partea Ducelui și își distrusese cariera.

Își îndesă din nou talismanul în buzunarul secret și rămase cu privirea pierdută în întuneric în timp ce prin minte îi fulgerau imagini vechi de zece ani, încercând să le găsească înțelesul.

În cele din urmă, cântecul lui Arrick se stinse și Rojer se smulse din reverie și aduse ustensilele lor pentru gătit. Prăjiră

cârnați și roșii într-o tigaie mică și mâncară totul cu pâine tare, uscată. După cină, exersară. Rojer își luă scripca și Arrick își umezi buzele cu ultimii stropi din burduful lui cu vin. Se așezară față în față, făcând tot ce le stătea în puteri ca să ignore miezingii care pândeau în jurul cercului.

Rojer începu să cânte, și toate îndoielile și temerile îi dispărură când vibrația strunelor deveni lumea lui. Le mângâie, încropind melodia, și dădu din cap când simți că era gata. Arrick i se alătură, fredonând ușor, și așteptă un alt semn înainte de a începe să cânte. Cântară astfel o vreme, într-o armonie deplină, șlefuită în ani de repetiții și de spectacole.

Mult mai târziu, Arrick se opri brusc și se uită în jur.

— Ce e? întrebă Rojer.

— Cred că, de când am început, niciun demon n-a mai izbit în glife.

Băiatul se opri la rândul său și privi în noapte. Era adevărat, își dădu el seama, întrebându-se cum de nu observase până atunci. Demonii lemnului stăteau ghemuiți lângă cerc, nemișcați, dar, când întâlni ochii unuia, miezingul se repezi spre el.

Rojer țipă și căzu pe spate în timp ce demonul se izbi de glifele care-l azvârliră înapoi. Jur-împrejurul lor, vraja se spulberă când se dezmeticiră și celelalte creaturi și atacară.

— A fost muzica! strigă Arrick. Muzica i-a făcut să dea înapoi!

Văzând nedumerirea de pe fața băiatului, își drese glasul și începu să cânte.

Puternică, vocea lui răsună până departe, în lungul drumului, acoperind cu un sunet minunat urletele demonilor, dar nu reuși să-i țină la distanță. Dimpotrivă, miezingii începură să țipe ascuțit, din toate puterile, lovind cu ghearele în barieră, ca și cum s-ar fi străduit cu disperare să-l amuțească.

Arrick își încruntă sprâncenele groase și schimbă melodia cu ultima pe care-o cântase împreună cu Rojer, dar demonii continuară să lovească în glife. Băiatul simți împunsătura spaimei. Dacă găseau un punct slab, așa cum se întâmplase…

— Scripca, băiete! strigă Arrick.

Rojer se uită, nedumerit, la scripca și la arcușul pe care încă le mai ținea în mâini.

— Cântă, neghiobule! porunci Saltimbancul.

Dar mâna schilodită a băiatului tremură și arcușul atinse o strună cu un scârțâit pătrunzător, ca de plăcuță de ardezie zgâriată cu unghia. Miezingii țipară și se retraseră cu un pas. Încurajat, Rojer scoase mai multe note discordante, supărătoare, împingându-i din ce în ce mai departe. Urlau și-și luau capetele în mâinile cu gheare, ca și cum i-ar fi durut.

Dar nu fugiră. Se îndepărtară încetul cu încetul, până la o distanță de la care puteau suporta sunetele. Și rămaseră acolo, în așteptare, cu ochii reflectând lumina focului.

Privindu-i, Rojer simți o împunsătură în inimă. Știa că nu putea să cânte la nesfârșit.

•

Arrick nu exagerase spunând că în cătune aveau să fie tratați ca niște eroi. Oamenii din Calea Greierului nu aveau niciun Saltimbanc printre ei și mulți își aduceau aminte de Arrick de pe când fusese, cu zece ani în urmă, heraldul Ducelui.

În sat era un han mic, unde trăgeau localnicii care-și mânau vitele către și dinspre Capătul Pădurii și Valea Ciobanului, ca și fermierii care băteau aceleași drumuri, și unde nou-sosiții, întâmpinați cu bucurie, primiră gratis o cameră și mâncare. Întregul sat veni să le vadă spectacolul, bând mai multă bere decât era nevoie pentru ca hangiul să se simtă răsplătit. De fapt, întreaga seară se dovedi fără cusur, până când veni momentul să treacă prin mulțime cu pălăria.

•

— Un știulete de porumb, strigă Arrick, legănându-l în fața ochilor lui Rojer. Ce să flacem cuh el?

— Îl putem mânca, sugeră băiatul.

Maestrul lui îi aruncă o privire aspră și continuă să măsoare locul cu pasul.

Lui Rojer îi plăcuse la Calea Greierului. Oamenii erau simpli și prietenoși și știau să se bucure de viață. În Angiers, spectatorii se îngrămădeau cât mai aproape ca să-l audă cântând, dădeau din cap și băteau din palme, dar nu mai văzuse niciodată oameni atât de grăbiți să-nceapă dansul ca aceia din Calea. Înainte de-a ajunge scripca la jumătatea distanței dintre el și cutie, se și trăgeau înapoi, făcând loc. Și, nu după mult timp, se legănau, se învârteau și râdeau zgomotos, absorbind întru totul muzica și mergând oriunde îi purta.

Plângeau fără jenă ascultând baladele triste ale lui Arrick și râdeau isteric la glumele și la pantomima fără perdea. După părerea lui Rojer, erau tot ce-ți puteai dori de la public.

La sfârșitul reprezentațiilor, strigătele „Viers Dulce și Juma-de-mână!” erau asurzitoare. Îi potopeau ofertele de găzduire, iar vinul și mâncarea erau din belșug. Două fete din cătun, cu ochi negri ca pana corbului, îl trăgeau pe Rojer în spatele unei clăi de fân și se sărutau până când lui i se-nvârtea capul.

Arrick nu se simțea la fel de încântat.

— Cum de-am putut să uit cum era? se văicări.

Vorbea, firește, despre pălăria pentru colectă. În cătune nu găseai nici urmă de monede, sau doar foarte puține. Toate se cheltuiau pe lucruri strict necesare: semințe, unelte, glife. În fundul pălăriei stăteau doi klați de lemn, care n-ajungeau nici măcar pentru plata vinului băut de Arrick pe drumul dinspre Angiers. Sătenii plăteau mai ales cu grâne, printre care în pălărie mai era aruncată, când și când, câte o pungă cu sare sau cu mirodenii.

— Troc! Arrick scuipă cuvântul ca pe-o înjurătură. Niciun cârciumar din Angiers n-ar primi drept plată saci cu orz!

Sătenii din Calea Greierului nu le dăduseră doar grâne. Unii le oferiseră carne sărată și pâine proaspătă, un corn plin cu smântână groasă și un coș cu fructe. Pături călduroase. Petice noi pentru cizme. Toate obiectele de care se puteau lipsi și toate serviciile pe care li le puteau face le fuseseră oferite cu recunoștință. Rojer nu mai mâncase atât de bine din vremurile în care era primit în palatul Ducelui și nu înțelegea nefericirea maestrului său. La ce erau bune monedele, dacă nu tocmai ca să cumperi ceea ce le dăduseră sătenii din belșug?

— Măchar au avut vin, mormăi Arrick.

Băiatul aruncă o privire neliniștită către burduful din care sorbea Saltimbancul, știind că băutura n-avea să facă altceva decât să-i sporească nemulțumirea, dar nu scoase nicio vorbă. Nicio cantitate de vin nu putea să-i provoace lui Arrick o nemulțumire mai mare decât cuvintele care dădeau de înțeles că bea prea mult.

— Mie mi-a plăcut acolo, cuteză să spună. Aș vrea să mai fi rămas.

— Ce știi tu? se răsti Arrick. Nu ești decât un băiat prost. Gemu de parcă l-ar fi chinuit o durere. Capătul Pădurii n-o să fie

cu nimic mai bun, se văicări, uitându-se în lungul drumului, iar Valea Ciobanului Prost o să fie mai rhea decât toate! Ce-ah fosht în capu’ meu când am păstrat cercu’ ăsta idiot?

Lovi cu piciorul în nepreţuitele plăcuţe ale cercului portabil, strâmbând glifele, dar nu păru să se sinchisească şi nici măcar să observe, mulţumindu-se să se apropie de foc cu mers împleticit, de beţiv.

Lui Rojer i se tăie răsuflarea. Până la apusul soarelui nu mai erau decât câteva minute, dar nu spuse nimic, ci se repezi să repare stricăciunea, aruncând priviri temătoare către orizont.

Nu termină cu nicio clipă prea devreme. Miezingii începură să se înalţe când încă întindea frânghia. Căzu pe spate când primul sări la el şi scoase un strigăt când glifele se treziră la viaţă cu o străfulgerare.

— Blestematule! ţipă Arrick la un demon care-l ataca.

Îşi împinse sfidător bărbia în afară şi râse pe înfundate când miezingul se izbi de bariera de glife.

— Maestre, te rog, îl imploră Rojer, prinzându-l de braţ şi trăgându-l către mijlocul cercului.

— Oh, Juma-de-mână! ştieh acum cel mai bhine ce-i de făcuth? râse el, dispreţuitor, fiind cât pe ce să cadă când îşi eliberă braţul dintr-o smucitură. Viers Dulce, bietu’ beţiv, nu ştieh să sthea departe de gheareleş meizingilor?

— Nu-i vorba de asta! protestă Rojer.

— Da’ de ce-i vorhba? întrebă Arrick. Fiidc’ îţi strig’ oamhenii numele, crez’ c-ai fi fost cevah fărăh mine?

— Nu, răspunse băiatul.

— Chiar aşa, bombăni Arrick, apoi sorbi din nou din burduf şi se îndepărtă împleticindu-se.

Rojer îşi simţi gâtlejul îngustându-se şi-şi duse mâna în buzunarul secret, după talisman. Frecă lemnul neted şi părul mătăsos cu degetul mare, încercând să invoce puterea şi să se lase învăluit de ea.

— Foar’ bine, cheamă-ţi m’mica! strigă Arrick, întorcându-se din nou spre el şi arătând cu degetul mica păpuşă. Uită cin’ te-a crescut, cin’ te-a-nvăţat to’ ce ştii! Am renunţat la viaţa mea pen’ tine!

Băiatul strânse talismanul mai tare şi simţi imediat prezenţa mamei sale, îi auzi ultimele cuvinte. Îşi aminti din nou cum o împinsese Arrick, trântind-o, şi în gât i se adună un nod de furie.

— Nu, spuse. Ai fost singurul care n-a făcut-o.

Arrick se încruntă și se îndreptă spre el. Rojer se gârbovi și se retrase, dar cercul era prea strâmt, și n-avea unde altundeva să se ducă. Dincolo de glife, demonii se foiau flămânzi.

— Dă-mi aia! urlă furios Arrick, prinzându-l de mâini.

— E-a mea! strigă băiatul.

Se luptară o clipă, dar maestrul lui era mai înalt și mai puternic și avea două mâini întregi. În cele din urmă, îi smulse talismanul și i-l azvârli în foc.

— Nu! țipă Rojer, repezindu-se către flăcări, dar era prea târziu.

Părul roșu se aprinse imediat și, până să găsească o crenguță cu care să-l scoată din vâlvătaie, începu să ardă și lemnul. Rojer îngenunche în țărână și, împietrit, îl privi mistuindu-se. Mâinile începură să-i tremure.

Fără să-i mai dea vreo atenție, Arrick se împletici către un demon al lemnului care se ghemuise lângă cerc și lovea cu ghearele în glife.

— Tu eșt’ de vină pen’ ceh mi s-a-ntâmplat! zbieră. E vina ta că mi-a căz’t pe cap un băiat ne’ecunoscător și mi-am pierdut slujbah! A tha!

Miezingul urlă la el, arătându-și șirurile de dinți ascuțiți ca briciul. Saltimbancul îi răspunse cu un alt urlet și-l pocni în cap cu burduful. Acesta se sparse, împroșcându-i pe amândoi cu vin roșu ca sângele și cu bucăți de piele tăbăcită.

— Vinul meu! strigă Arrick, dându-și brusc seama ce făcuse.

Se repezi, dând să treacă peste glife, ca și cum ar fi putut repara cumva stricăciunea.

— Maestre, nu! țipă Rojer.

Se avântă spre el făcând o tumbă și-și întinse mâna teafără să-l prindă de coada de cal în timp ce-l pocnea cu piciorul în spatele genunchilor. Smucit de lângă glife, Arrick căzu pe spate, peste ucenicul său.

— Ia-ți mâin’le de p’ mine! zbieră, nepricepând că tocmai i se salvase viața.

Se ridică înșfăcându-l pe băiat de cămașă și-l aruncă afară din cerc.

În clipa aceea, miezingii și oamenii încremeniră. Arrick înțelese brusc ce făcuse și asta i se citi pe chip chiar în clipa în

care demonul scotea un urlet de triumf și se ghemuia, luându-și avânt ca să se-arunce asupra băiatului.

Rojer se trase înapoi țipând și căzu, fără nicio speranță de-a ajunge la timp, la adăpostul glifelor. Își ridică mâinile, într-o încercare firavă de respingere a creaturii, dar înainte de a fi atacat, se auzi un strigăt și Arrick se aruncă asupra miezingului, trântindu-l.

— Întoarce-te în cerc! strigă Saltimbancul.

Demonul urlă și-l pocni la rândul său, azvârlindu-l în aer. Arrick se izbi de pământ ricoșând și o mână-n mișcare necontrolată i se agăță de frânghia cercului, stricând alinierea plăcuțelor.

În tot luminișul, ceilalți miezingi se repeziră către breșă. Rojer înțelese că aveau să moară amândoi. Primul demon vru din nou să se repeadă asupra băiatului, dar Arrick se agăță din nou de el, răsucindu-l.

— Scripca! strigă el. Îi poți face să dea înapoi!

Însă, chiar în timp ce i se desprindeau cuvintele de pe buze, ghearele demonului i se înfipseră adânc în piept, și scuipă sânge.

— Maestre! țipă Rojer.

Și își privi cu îndoială scripca.

— Salvează-te! icni Arrick, chiar înainte ca demonul să-i sfâșie gâtul.

•

Când zorile exilară demonii înapoi, în Miez, degetele mâinii tefere a lui Rojer erau pline de tăieturi și sângerau. Abia după un mare efort reuși să și le îndrepte și să și le desprindă de scripcă.

Cântase pe toată durata nopții lungi, ghemuindu-se în întuneric după ce se stinsese focul și trimițând în văzduh note discordante ca să țină la distanță demonii despre care știa că așteptau în beznă.

Nu scosese niciun sunet plăcut, nicio melodie care să-l vrăjească în timp ce-și trecea arcușul peste strune, nimic care să-i abată gândurile de la oroarea din jur. Iar acum, uitându-se la bucățile de carne și la peticele de pânză însângerată care erau tot ce mai rămăsese din maestrul lui, îl copleși o altă oroare, și căzu în genunchi, vomând.

După o vreme, greața începu să-i dispară și își privi mâinile crispate și pline de sânge, dorind să și le oprească din tremurat.

Își simțea obrajii împurpurați și înfierbântați, dar, în aerul dimineții, fața lui era rece, golită de sânge. Stomacul continua să i se agite, dar nu mai avea ce să verse. Își șterse gura cu mâneca pestriță și se sili să se ridice în picioare.

Încercă să adune destul de mult din Arrick ca să-l îngroape, dar nu era mare lucru de adunat. Un smoc de păr. O cizmă, sfâșiată ca să fie scoasă carnea dinăuntru. Sânge. Miezingii nu disprețuiau nici oasele, nici măruntaiele, și se îndopaseră cu frenezie.

Observatorii spuneau că demonii devorau, deopotrivă, trupurile și sufletele victimelor, dar Arrick zicea întotdeauna că Bărbații Sfinți erau mincinoși mai mari decât Saltimbancii, și maestrul lui putea să scornească minciuni gogonate. Rojer se gândi la talismanul său, la senzația de prezență a spiritului mamei sale pe care i-o dăruia. Cum ar fi putut s-o simtă astfel dacă miezingii i-ar fi devorat sufletul?

Se uită la cenușa rece a focului. Păpușa minusculă era acolo, înnegrită și crăpată, dar se spulberă când o luă în mână. Nu prea departe, zăcând în țărână, erau rămășițele cozii de cal a lui Arrick. Rojer luă părul, acum mai degrabă cărunt decât auriu, și și-l puse în buzunar.

Avea să-și facă un talisman nou.

•

Spre marea lui ușurare, Rojer zări Capătul Pădurii cu mult înainte de asfințit. Nu se credea în stare să reziste încă o noapte afară.

Se gândise să se-ntoarcă în Calea Greierului și să implore un Mesager să-l ducă înapoi, la Angiers, dar asta ar fi însemnat să povestească tot ce se întâmplase, și nu se simțea pregătit s-o facă. În plus, ce-l aștepta la Angiers? Fără brevet nu putea să dea reprezentații și Arrick și-i făcuse dușmani pe toți cei alături de care și-ar fi putut încheia ucenicia. Mai bine să rămână la marginile lumii, unde nu-l cunoștea nimeni și unde brațul Ghildei nu-l putea ajunge.

Ca și Calea Greierului, Capătul Pădurii era plin cu oameni robuști și cumsecade, care-l primiră cu brațele deschise, prea încântați ca să pună sub semnul întrebării norocul care le aduse în sat un Saltimbanc.

Rojer le acceptă ospitalitatea cu recunoștință. Se simțea ca un șarlatan fiindcă se dădea drept Saltimbanc, când de fapt nu

era decât un ucenic fără brevet, dar se îndoia că mărginenii s-ar fi sinchisit prea mult dacă ar fi aflat. Ar fi refuzat să danseze după scripca lui, sau ar fi râs mai puțin când se uitau la pantomima lui?

Însă nu cuteza să se atingă de bilele colorate din sacul cu minunății și refuza când era rugat să cânte din gură. În schimb, făcea tot soiul de tumbe și mergea în mâini, folosindu-se de tot ce avea în repertoriu ca să-și ascundă lipsurile.

Iar mărginenii nu insistau și, pe moment, atât era de-ajuns.

23.

Renașterea

328 DÎ

Soarele strălucitor îl readuse pe Arlen în simțiri. Nisipul îi izbi fața când își săltă capul și scuipă alt nisip. Se strădui să se ridice în genunchi și se uită în jur, dar nu văzu decât nisip.

Îl scoseseră afară, între dune, și îl lăsaseră să moară.

— Lașilor! strigă. Nu sunteți absolviți de vină dacă lăsați deșertul să vă facă treaba!

Se clătină pe genunchi, încercând să găsească puterea de a se ridica în picioare, când tot trupul lui urla, dornic să se-ntindă la loc și să moară. Capul i se învârtea.

Venise să-i ajute pe krasiani. Cum de putuseră să-l trădeze astfel?

Nu te minți, spuse o voce din capul său. *Ai săvârșit și tu trădările tale. Ai fugit de la tatăl tău când avea cea mai mare nevoie de tine. L-ai abandonat pe Cob înainte de a-ți încheia ucenicia. I-ai părăsit pe Ragen și pe Elissa și nici măcar nu i-ai îmbrățișat înainte de plecare. Și pe Mery*…

— Ție cine-o să-ți simtă lipsa. Par’chin? îl întrebase Jardir. Moartea ta n-o să umple cu lacrimi nici măcar o singură sticluță.

Și avusese dreptate.

Știa că, dacă avea să moară acolo, singurii care aveau să-și dea probabil seama că dispăruse erau negustorii, mai

preocupați de câștigurile lor decât de viața lui. Poate că asta merita, fiindcă părăsise pe toată lumea care-l iubise vreodată. Poate că trebuia să se-ntindă și să moară.

Își simți genunchii îndoindu-se. Nisipul părea să tragă de el, să-l cheme în îmbrățișarea lui. Era gata să cedeze, când ceva îi atrase privirea.

La o depărtare de câțiva pași, pe nisip stătea un burduf cu apă. Oare mustrările de conștiință scoseseră la lumină partea bună a lui Jardir, sau vreunul dintre oamenii lui își adusese aminte de trecut și i se făcuse milă de Mesagerul trădat?

Se târî către burduf și se agăță de el ca de un pai salvator. La urma-urmelor, poate că l-ar fi jelit totuși cineva.

Dar asta nu schimba prea mult lucrurile. Chiar dacă se întorcea în Krasia, nimeni n-avea să dea crezare unui *chin* mai degrabă decât lui Sharum Ka. Jardir nu trebuia să rostească mai mult de un cuvânt pentru ca oamenii lui să-l ucidă pe Arlen fără să stea pe gânduri.

Așa că ar trebui să-i lași să păstreze sulița pentru care ți-ai riscat viața? se întrebă. *Să-i lași să-l păstreze pe Vestitorul Zorilor, să păstreze cercurile tale portabile și toate celelalte lucruri care-ți aparțin*?

Cu acest gând în minte, Arlen își duse mâna la talie și descoperi, cu ușurare, că nu pierduse totul. Acolo, încă în siguranță, se afla o pungă simplă, de piele, pe care-o avusese asupra lui când plecase să lupte în Labirint. Înăuntru ținea o mică trusă de glifograf, punga lui cu ierburi și... carnetul cu notițe.

Iar acesta din urmă schimba totul. Își pierduse toate cărțile, dar toate laolaltă nu valorau cât carnețelul acela. De când plecase din Miln, copiase în el toate glifele noi pe care le întâlnise.

Inclusiv pe cele de pe suliță.

N-au decât să păstreze obiectul ăla blestemat, dacă țin atât de mult la el, se gândi. *Pot face altul.*

Cu o sforțare, reuși să se ridice. Săltă burduful cu apă încins de soare și își îngădui să ia o mică înghițitură, apoi și-l puse pe umăr și se urcă pe creasta celei mai apropiate dune.

Își umbri ochii și zări Krasia în depărtare, ca pe un miraj, ceea ce-l ajută să se orienteze ca s-o pornească spre Oaza Zorilor. Fără cal, drumul avea să dureze aproape o săptămână, în care

trebuia să doarmă în nisip, fără glife în jur. Apa avea să i se termine cu mult înainte de a ajunge la destinație, dar se îndoia că asta avea vreo importanță. Demonii nisipului aveau să-i vină de hac cu mult înainte de a muri de sete.

•

Arlen mergea mestecând rădăcina porcului. Era amară și-i întorcea stomacul pe dos, dar era plin de zgârieturi de demon, și planta îl ajuta să nu se infecteze. În plus, în lipsa mâncării, până și greața era mai bună decât junghiurile pe care i le dădea foamea.

Bea cu zgârcenie, cu toate că gâtul îi era uscat și umflat. Își legase cămașa în jurul capului, ca să-l apere de soare, așa că spatele îi rămăsese în bătaia razelor. Avea pielea plină de umflături galbene și vinete după bătaia pe care-o încasase și, în plus, roșie, arsă. Fiecare pas era un chin.

Merse până aproape de apusul soarelui. Avea impresia că nu înaintase deloc, dar lungul șir de urme așternute în spatele lui arăta că străbătuse o distanță surprinzător de mare.

Veni noaptea, aducând miezingi și un frig cumplit. Și unii, și celălalt l-ar fi putut ucide, așa că se ascunse și de unii, și de celălalt îngropându-se în nisip ca să-și păstreze căldura trupului și ca să nu-l vadă demonii. Rupse o foaie din carnet și o rulă, făcând un tub subțire, prin care să poată respira, dar tot avea impresia că se sufocă așa cum stătea întins, gândindu-se cu groază că l-ar fi putut găsi miezingii. Când se ridică soarele și încălzi solul, săpă ca să iasă din mormântul său de nisip și își continuă drumul împleticindu-se și având senzația că nu se odihnise deloc.

Și continuă așa, zi după zi și noapte după noapte. Pe măsură ce se scurgea timpul, fără mâncare, fără odihnă și cu nu mai mult decât un strop de apă, se simțea tot mai slăbit. Pielea îi crăpase și îi sângera, dar își ignora vătămările și mergea mai departe. Soarele îl dogorea din ce în ce mai tare și orizontul plat rămânea la fel de îndepărtat.

La un moment dat, își pierdu cizmele. Nu știa sigur cum și când. Labele picioarelor îi erau carne vie, răzuită de nisipul fierbinte, îi sângerau și se umpluseră de bășici. Își rupse mânecile cămășii ca să le bandajeze.

Cădea din ce în ce mai des și uneori se ridica imediat în picioare, dar alteori leșina și se ridica după câteva minute sau

după câteva ore. În alte dăți, cădea și se rostogolea până la baza câte unei dune. Istovit, vedea în asta o binecuvântare, fiindcă-l scăpa de câțiva pași dureroși.

Când i se termină apa, pierduse șirul zilelor. Era tot pe drumul din deșert, dar habar n-avea cât de mult mai avea de mers. Buzele îi erau crăpate și uscate, și nici măcar tăieturile și bășicile nu-i mai supurau, de parcă i se evaporase tot ce era lichid din trup.

Căzu din nou și se strădui să găsească un motiv ca să se ridice.

•

Arlen se trezi cu o tresărire, având fața udă. Era noapte, și asta ar fi trebuit să-l umple de groază, dar nu mai avea destulă putere ca să-i fie frică.

Se uită în jos și văzu că fața i se odihnise pe marginea lacului din Oaza Zorilor și că avea mâna în apă.

Se întrebă cum ajunsese acolo. Ultima lui amintire… n-avea idee care era ultima lui amintire. Călătoria prin deșert se pierdea în ceață, dar lui puțin îi păsa. Important era că reușise. Asta contase întotdeauna. Între obeliscurile glifate ale oazei se afla în siguranță.

Bău din lac cu lăcomie. O clipă mai târziu, vomă totul, apoi se sili să înghită mult mai încet. După ce-și potoli setea, închise din nou ochii și dormi buștean pentru prima oară, după mai bine de o săptămână.

Când se trezi, făcu o incursiune prin depozitele oazei. Pe lângă mâncare, găsi și alte rezerve: pături, ierburi, o trusă de Glifar. Prea slăbit ca să caute altceva, își petrecu câteva zile pur și simplu mâncând hrana uscată, bând apă și curățându-și rănile. Pe urmă se simți în stare să culeagă fructe proaspete. După o săptămână, găsi în el destulă putere ca să pescuiască. După două, putea să stea în picioare și să se-ntindă fără să mai simtă vreo durere.

În oază erau provizii destule ca să-i ajungă până la ieșirea din deșert. Poate că ar fi părăsit șesul cu pământ pârjolit târâș, fiind pe jumătate mort, dar ar fi fost și pe jumătate viu.

În depozitele oazei era un mănunchi de sulițe, dar, prin comparație cu arma metalică magnifică pe care-o pierduse, lemnul ascuțit părea jalnic de nepotrivit. Fără lac care să le-

ntărească, glifele dăltuite aveau să se strice la prima străpungere a solzilor duri ai unui miezing.

Și-atunci ce era de făcut? Avea glife care puteau mistui viața demonilor, dar la ce-i foloseau fără o armă pe care să le imprime?

Se gândi să picteze glife de atac pe pietre. Ar fi putut să le-arunce sau chiar să le apese pe trupurile miezingilor cu mâinile...

Izbucni în râs. Dacă avea s-ajungă atât de aproape de un demon, ar fi putut la fel de bine să-și deseneze glifele pe propriile mâini.

Râsul i se stinse pe măsură ce încolțea ideea. Ar fi putut să meargă? Dacă era cu putință, ar fi dobândit o armă pe care n-ar fi avut cum să i-o fure cineva și niciun miezing nu i-ar fi putut scăpa din strânsoare, nici nu l-ar fi prins dezarmat.

Își scoase carnetul și studie glifele de pe vârful suliței, apoi pe cele de pe coadă. Cele dintâi erau pentru atac; celelalte, pentru apărare. Observă că acelea de pe coadă nu se uneau, dând naștere unei linii, așa cum se-ntâmpla pe muchiile vârfului. Fiecare era de sine stătătoare, un același simbol repetat pe circumferința suliței și pe partea plată din capăt. Poate că diferența era cea dintre a tăia și a ciomăgi.

În timp ce soarele cobora tot mai mult, Arlen copie glifa pentru ciomăgit în țărână, iarăși și iarăși, până când căpătă încredere în sine. Pe urmă luă o pensulă și un bol cu vopsea din trusa lui de Glifar și-și pictă simbolul, cu mare grijă, în palma mâinii stângi. Suflă ușor asupra ei, până când se uscă.

Să-și picteze palma dreaptă era mai greu, dar știa, din experiență, că, dacă se concentra, putea să traseze glifele la fel de corect și cu mâna stângă, numai că avea nevoie de mai mult timp.

Când începu să se lase întunericul, Arlen își îndoi ușor mâinile, convingându-se că, în urma mișcării, vopseaua nu crăpa și nu se cojea. Mulțumit, se îndreptă spre obeliscurile de piatră care străjuiau oaza și se uită la demonii care dădeau târcoale barierei, adulmecând o pradă imposibil de atins.

Primul miezing care-l zări n-avea nimic ieșit din comun: un demon al nisipului de vreun metru și un sfert în lungime, cu brațe lungi și picioare puternice, cu mușchi ieșiți în relief. Coada

țepoasă i se rostogoli dintr-o parte într-alta când întâlni ochii lui Arlen.

O clipă mai târziu, se năpusti către rețeaua de glife. În clipa în care sărea, Arlen păși în lateral și întinse mâinile în afară, acoperind parțial două glife. Bariera se întrerupse și demonul se rostogoli pe lângă el, derutat fiindcă nu i se opusese rezistență. Arlen se grăbi să-și retragă mâinile, refăcând rețeaua. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, demonul n-avea să supraviețuiască. Avea să piară fie luptându-se cu el, fie ucis de soare, fiindcă nu mai putea ieși din oaza înconjurată de glife puternice.

Miezingul se ridică, drept, și se întoarse, șuierând când își dezgoli șirurile de dinți. Se învârti în jurul lui Arlen, cu mușchii ca funiile încordându-i-se și pocnind pământul cu zvâcniri bruște ale cozii. Apoi sări iarăși, cu un urlet de felină.

Arlen îl întâmpină privindu-l în față și ținându-și brațele mai lungi decât ale lui întinse, cu palmele întoarse în afară. Pieptul acoperit de solzi al miezingului izbi glifele și fu azvârlit înapoi, cu o răbufnire de lumină însoțită de un strigăt agonic. Lovi pământul cu putere și Arlen zări șuvițe firave de fum înălțându-se din locul unde-l atinsese. Zâmbi.

Demonul se ridică și reîncepu să se-nvârtă în jurul lui, de data asta cu mai multă prudență. Nu era învățat cu prăzi care ripostau, dar își recăpătă curând curajul și atacă iarăși.

Arlen îl prinse de încheieturile mâinilor și se lăsă pe spate, lovindu-l cu picioarele în burtă și aruncându-l peste el. Când îl atinse, glifele fulgerară iarăși și el simți magia trezindu-se. Nu-l arse, deși, sub palmele lui, pielea miezingului sfârâi, dar simți energia furnicându-i mâinile, ca atunci când se repune sângele în mișcare, înlocuind amorțeala cu înțepături. Senzația îi urcă în susul brațelor ca un tremur.

Se ridicară amândoi cu iuțeală, și omul răspunse la mârâitul demonului cu unul de-al său. Miezingul își linse încheieturile pârlite, încercând să-și aline durerea, și tânărul desluși în ochii lui un respect plin de ranchiună. Respect și teamă. De data asta, *el,* Arlen, era prădătorul.

Încrederea în sine fu cât pe ce să-l coste viața. Demonul scoase un strigăt ascuțit și sări și, de data asta, el se mișcă prea încet. Ghearele negre îi brăzdară pieptul când încercă să se răsucească, ferindu-se.

Lovi disperat cu pumnii, uitând că glifele erau în palme. Încheieturile degetelor i se răzuiră de solzii grăunțoși ai miezingului și pielea se jupui, iar lovitura nu avu aproape niciun efect. Creatura îl plesni cu dosul mâinii, trimițându-l la pământ, cu brațele și picioarele răsfirate.

Disperarea umplu următoarele clipe, când Arlen se târî și se rostogoli ca să nu fie atins de ghearele pregătite să-l sfârtece, de dinții ascuțiți și de coada țepoasă, biciuitoare. Dădu să se ridice, dar demonul se răsuci și-l pocni, trântindu-l iarăși. Arlen izbuti să-și aducă genunchii între el și creatură, ținând-o la distanță, dar răsuflarea ei fierbinte și fetidă îi trecu peste obraji și colții i se închiseră la nici doi centimetri de fața lui.

Tânărul își dezgoli la rândul său dinții, lovind demonul peste urechi. Acesta țipă de durere când fulgerară glifele, dar Arlen continuă să-l țină strâns. De sub palmele lui începu să iasă fum, în timp ce lumina devenea mai strălucitoare. Demonul se zbătu nebunește, sfâșiindu-l cu ghearele când încerca disperat să scape.

Însă Arlen îl prinsese și n-avea de gând să-i dea drumul. Furnicăturile din palmele lui deveneau tot mai puternice cu fiecare clipă care trecea, ca și cum i s-ar fi dat tot mai mult avânt. Apăsă, încercând să și le apropie, și fu uimit când simți că reușea, de parcă țeasta demonului s-ar fi înmuiat, lichefiindu-se.

Atacul miezingului începu să-și piardă puterea și Arlen se rostogoli în lateral, schimbând direcția din care apăsa. Ghearele creaturii se închiseră fără vlagă în jurul brațelor lui, încercând zadarnic să-l respingă.

Cu o ultimă încordare a mușchilor, Arlen își lipi mâinile, zdrobind capul demonului într-o explozie de sânge.

24.

Ace și cerneală

328 DÎ

Arlen nu izbuti s-adoarmă în noaptea aceea, dar nu din cauza zvâcnirilor dureroase ale rănilor. Toată viața lui visase la eroii din poveștile Saltimbancilor, care-și îmbrăcau armurile și înfruntau miezingii cu arme pline de glife. Când găsise sulița, crezuse că nu trebuia decât să-ntindă mâna ca să-și ia visul împlinit în stăpânire, numai că totul îi alunecase printre degete și se împiedicase de ceva cu totul nou.

Nimic, nici măcar acea noapte din Labirint în care se simțise invincibil, nu se putea compara cu senzația dată de lupta cu un miezing în termenii săi și de furnicăturile din carnea sa când propria lui magie îi mistuia viața. Tânjea după senzația aceea, și asta îi punea toate dorințele mai vechi într-o lumină nouă.

Privind în urmă, la vizita lui în Krasia, înțelese că nu fusese atât de inspirată de mărinimie cum o crezuse. Indiferent ce-și spusese lui însuși, își dorise să devină mai mult decât un făurar de arme, mai mult decât un luptător printre atâția alții. Își dorise gloria. Dorise să devină un erou legendar, cel care îi dăduse omenirii puterea luptei.

Sau poate Izbăvitorul?

Ideea îl descumpăni. Pentru ca salvarea omenirii să însemne ceva, pentru ca să dăinuie, trebuia să vină din partea tuturor, nu a unuia singur.

Dar omenirea chiar își *dorea* să fie salvată? Merita să fie salvată? Arlen nu mai știa. Bărbații asemenea tatălui său erau mulțumiți ascunzându-se în spatele glifelor, își pierduseră dorința de a lupta, iar ceea ce văzuse în Krasia și ceea ce descoperise în el însuși îl făcea să-și pună întrebări despre cei care și-o păstraseră.

Între Arlen și miezingi nu putea fi niciodată pace. În inima lui, știa că, acum, când avea de ales, nu mai putea sta niciodată în locul sigur din spatele glifelor sale, lăsându-i să danseze liniștiți. Dar cine avea să-i fie alături, să lupte împreună cu el? Jeph îl lovise când pomenise despre asta. Elissa îl dojenise cu asprime. Mery fugise de el. Krasianii încercaseră să-l omoare.

Arlen știuse, încă din noaptea în care îl văzuse pe Jeph rămânând în siguranță, în spatele glifelor verandei, în timp ce-și vedea soția sfâșiată de miezingi, că arma cea mai puternică a acestora era frica pe care o inspirau. Însă nu înțelesese că frica putea lua mai multe forme. Fiindcă, în ciuda încercărilor de a dovedi contrariul, pe el îl îngrozea gândul că era singur. Avea

nevoie de cineva, de oricine, care să creadă în ceea ce făcea el. De cineva împreună cu care să lupte și pentru care să lupte.

Însă nu exista nimeni. Acum își dădea seama. Dacă dorea companie, trebuia să se strecoare înapoi, în orașe, și s-o accepte așa cum i-o ofereau orășenii. Dacă voia să lupte, trebuia s-o facă de unul singur.

Senzația de putere și de exaltare, atât de proaspătă în mintea lui, începea să pălească. Se ghemui încet, îmbrățișându-și genunchii, și țintui cu privirea deșertul, căutând o cale acolo unde nu exista niciuna.

•

Arlen se ridică odată cu soarele și se îndreptă spre lac, să-și spele rănile. Le cususe și își pusese cataplasme înainte de a se duce la culcare, dar în privința rănilor făcute de un miezing nu puteai fi niciodată suficient de prudent. Când își împroșcă fața cu apă rece, tatuajul său îi atrase privirea.

Toți Mesagerii aveau tatuaje, ca un însemn al orașului lor de baștină. Era un simbol al depărtării până la care călătoriseră. Arlen își aduse aminte de acea primă zi în care i-l arătase Ragen pe al lui, cu orașul din munți împodobit cu flamura Milnului. Își propusese să-și facă același tatuaj după întoarcerea din prima sa misiune. Se dusese la un artist al tatuajelor, gata să poarte pentru totdeauna însemnul Mesagerilor, dar în final șovăise. Fortul Miln îi era casă în multe feluri, însă nu era locul de unde venea. Pârâul lui Tibbet n-avea niciun steag, dar Arlen adoptase chiar blazonul Contelui Tibbet, o câmpie mănoasă, tăiată în două de un pârâu care-și vărsa apele într-un lac. Specialistul își luase acele și imprimase acea amintire a casei lui Arlen pe umărul lui pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Ideea îl obseda. Îl urmărise cu atenție pe bărbatul care-i făcuse tatuajul. Meșteșugul lui nu diferea prea mult de al unui Glifar: linii trasate cu precizie, plasate cu migală la locurile lor, fără nicio greșeală. Arlen avea ace în punga cu ierburi și cerneală în trusa lui de Glifar.

Aprinse un mic foc și-și aminti fiecare clipă petrecută lângă cel care-l tatuase. Trecu acele prin flăcări și turnă într-un vas mic un strop de cerneală groasă, vâscoasă. Înfășură ață în jurul acelor, ca să nu le lase să pătrundă prea adânc în carne și studie cu atenție contururile mâinii sale stângi, observând toate

încrețiturile și toate modificările apărute când o îndoia. După ce termină, alese un ac, îl înmuie în cerneală și trecu la lucru.

Mergea greu. Se vedea silit să se oprească des ca să-și curețe palma de sânge și de surplusul de cerneală. Dar timpul era tot ce avea, așa că își îngăduia să lucreze cu mare atenție, cu mână fermă. Pe la jumătatea dimineții, se simți mulțumit de glifa lui. Își puse o cataplasmă peste mână și o înfășură cu grijă, apoi începu să refacă rezervele oazei. Munci din greu tot restul zilei, precum și în ziua următoare, știind că, la plecare, îi trebuiau atât de multe provizii câte putea căra.

•

Arlen rămase în oază încă o săptămână, tatuându-și glife pe piele dimineața și adunând hrană după-amiaza. Tatuajele din palme i se vindecară repede, dar nu se opri aici. Își aduse aminte cum își jupuise încheieturile degetelor când lovise demonul nisipului cu pumnul, și le glifă pe ale mâinii sale stângi și apoi, imediat ce îi căzură cojile de pe răni, pe ale mâinii drepte. Niciun miezing n-avea să mai ignore vreodată loviturile lui de pumn.

În timp ce lucra, derulă de mai multe ori în gând lupta cu demonul nisipului, reamintindu-și toate mișcările creaturii, forța și rapiditatea ei, modurile în care îl atacase și tot ce-i anunțase atacurile. Își notă cu grijă tot ce ținea minte și-și studie notițele, gândindu-se cum și-ar fi putut îmbunătăți reacțiile. Nu-și putea îngădui să se mai poticnească.

Krasianii transformaseră mișcările brutale, dar precise ale *sharusahk* într-o formă de artă. El începu să le adapteze, alegându-și și pozițiile tatuajelor astfel încât să poată acționa la unison.

Când părăsi în cele din urmă Oaza Zorilor, dădu cu totul uitării drumul și o porni drept către Soarele Anoch, orașul pierdut. Luă toată hrana uscată pe care o putea căra. În Soarele lui Anoch era o fântână, dar nici urmă de mâncare, și el avea de gând să rămână acolo o vreme.

Încă de la plecare, știu că apa n-avea să-i ajungă până la destinație. În oază erau puține burdufuri de rezervă și drumul pe jos până-n oraș ar fi putut dura două săptămâni. Apa avea să i se termine după numai una.

Dar nu se uită nici măcar o singură dată înapoi. *În urma mea nu e nimic*, își spuse, *nu pot merge decât înainte.*

Când amurgul își așternu întunericul peste nisip, Arlen respiră adânc și continuă să înainteze, fără să se obosească să-și facă o tabără. Pe cerul lipsit de nori al deșertului, stelele se vedeau clar și era ușor să se orienteze, de fapt chiar mai ușor decât în timpul zilei.

Atât de adânc în inima deșertului, miezingii erau puțini. Erau înclinați să se adune acolo unde exista pradă și, pe întinderea pustie de nisip, prada era o raritate. Arlen merse ore întregi în lumina rece a lunii înainte de a-i simți un demon mirosul. Țipetele creaturii se auziră cu mult înainte de apariția ei, însă Arlen nu fugi, fiindcă știa că îi putea lua urma, nici nu încercă să se-ascundă, fiindcă în noaptea aceea avea de gând să mai facă o bună bucată de drum. Rămase locului în vreme ce demonul se apropia alergând în salturi peste dune.

Când Arlen îi întâlni calm privirea, miezingul se opri, nedumerit. Mârâi la el, zgâriind nisipul, dar tânărul se mulțumi să zâmbească. Creatura scoase un urlet provocator, la care el nu reacționă în niciun fel. Se concentră în schimb asupra împrejurimilor: asupra unor mișcări fulgerătoare surprinse cu coada ochiului; asupra șuierului vântului și a scâșnetelor nisipului; asupra mirosurilor din aerul rece al nopții.

Demonii nisipului vânau în haită. Arlen nu mai văzuse niciodată vreunul singur și se îndoia că acela n-avea însoțitori. Așa cum era de așteptat, în timp ce atenția îi fusese atrasă de creatura care mârâia și țipa în fața lui, alți doi demoni, tăcuți ca moartea, îl ocoliseră fiecare prin câte-o parte, aproape invizibili în întuneric. Prefăcându-se că nu-i observase, Arlen continuă să se uite în ochii miezingului din fața lui, care se apropia tot mai mult.

Așa cum anticipase, atacul nu veni din partea demonului postat în fața lui, ci de la cei doi din lateral. Șiretenia de care dădeau dovadă îl impresionă. Își închipui că acolo, în pustiul nisipos, unde puteai vedea până departe în toate părțile și unde vântul putea purta cel mai firav sunet pe o distanță de câțiva kilometri, mai mult ca sigur că dezvoltaseră instincte de abatere a atenției.

Dar, deși încă nu devenise vânător, Arlen nu era nicio pradă ușoară. Când cei doi demoni ai nisipului săriră la el din ambele părți, cu ghearele din față pregătite, el se repezi înainte, către cel care avuse rolul amăgitorului.

Cei doi atacatori își schimbară brusc direcția, abia izbutind să nu se ciocnească, în timp ce al treilea se retrăgea, surprins. Era iute în mișcări, dar nu la fel de iute ca lovitura pumnului stâng al lui Arlen. Glifele de pe încheieturile degetelor sale fulgerară, și lovitura însoțită de un sfârâit îl făcu pe demon să se clatine pe călcâie, dar Arlen nu se mulțumi cu atât. Își repezi mâna dreaptă către fața lui, apăsându-i peste ochi palma tatuată. Glifa se activă, arzând creatura, care țipă și lovi orbește.

Fiindcă se așteptase la asta, Arlen se aruncă pe spate. Izbi nisipul rostogolindu-se și se ridică în picioare la câțiva pași distanță de miezingul orbit, întorcându-se spre ceilalți doi, care tocmai se năpusteau spre el.

Și se simți din nou impresionat. Ca să nu fie păcăliți a doua oară, nu se mai năpustiră amândoi odată, ci își decalară atacurile, ca să nu-i mai poată face să sară unul la altul.

Însă noua tactică se întoarse împotriva lor, fiindcă îi îngădui lui Arlen să se concentreze pe rând asupra fiecăruia. Când primul se întinse spre el, înaintă cu un pas, apropiindu-se atât de mult, încât ghearele nu-l mai putură atinge, și-l plesni peste urechi. Explozia magiei trânti demonul în nisip, unde începu să țipe și să se zvârcolească de durere, ținându-se de cap.

Al doilea miezing era imediat în spatele primului, și Arlen nu mai avu timp nici să se ferească, nici să-l atace. Aducându-și în schimb aminte de un alt truc din timpul ultimei sale întâlniri cu un demon, prinse creatura de încheieturile mâinilor și se aruncă pe spate, lovind în sus cu picioarele. Solzii ascuțiți de pe abdomenul miezingului trecură prin pânza care îi înfășură tălpile și-i pătrunseră în carne, dar asta nu-l împiedică să profite chiar de avântul pe care și-l luase creatura și s-o azvârle cât colo. Miezingul orbit continua să lovească la întâmplare în toate părțile, dar devenise o amenințare lipsită de importanță.

Înainte de a-și reveni demonul pe care-l aruncase, Arlen se repezi la cel care se zvârcolea în nisip și-și propti genunchii în spatele lui, ignorând durerea care-l săgetă când se tăie în solzi. Prinse creatura cu o mână de gât și și-o apăsă pe cealaltă în ceafa ei, cu toată puterea. Simți magia începând să lucreze, dar se văzu în curând nevoit să se retragă, rostogolindu-se din calea celui de-al treilea miezing, care se năpustea asupra lui cu forțe noi.

Se ridică în picioare și el și demonul nisipului și se rotiră unul în jurul altuia cu prudență. Miezingul se repezi, și el își îndoi genunchii, gata să pășească în lateral, ferindu-se de ghearele pregătite să-l ciopârțească, dar atacatorul se opri brusc, cu trupul puternic, masiv, zvâcnindu-i ca un bici. Coada groasă îl pocni pe Arlen din lateral, doborându-l.

Când atinse pământul, tânărul se rostogoli într-o parte, exact la timp, căci vârful cu muchii ascuțite al cozii izbi nisipul chiar în locul unde fusese capul lui. Se rostogoli înapoi, evitând cu greu următoarea lovitură. Apoi, când demonul își retrase coada, pregătindu-se să atace iarăși, reuși să i-o prindă. Strânse, simțind furnicături în glifa din palmă, care începu să se înfierbânte pe măsură ce se concentra magia. Demonul urlă și se zvârcoli, dar Arlen îl ținu cu hotărâre, punându-și a doua mână sub cea dintâi. Ca să nu-l ajungă ghearele, se retrase în grabă cu un pas, în timp ce magia căpăta tot mai multă forță, pentru a trece în final prin coadă, tăindu-i prin ardere vârful cu multe creste, care căzu cu o răbufnire de sânge.

Arlen fu azvârlit în clipa retezării, și miezingul, din nou liber, se răsuci spre el, atacându-l. El îl prinse de o încheietură cu mâna stângă și îi înfipse cotul drept în gât, dar lovitura neajutată de glife nu avu aproape niciun efect. Demonul își încordă brațul musculos și Arlen se trezi din nou zburând prin aer.

Când creatura sări către el, își adună toate puterile și o așteptă privind-o în față, apoi își încleștă mâinile în jurul gâtului ei și-i trase capul pe spate. Ghearele miezingului îi sfâșiară brațele, dar Arlen avea membre mai lungi, așa că nu-i putea atinge trupul. Căzură amândoi la pământ cu putere, și tânărul își puse genunchii peste încheieturile brațelor demonului, țintuindu-i-le cu greutatea sa, în vreme ce continua să-l sufoce, simțind cum creștea puterea magiei cu fiecare secundă.

Miezingul se zvârcoli, dar el se mulțumi să-l strângă mai tare, trimițând arsura, prin solzi, către carnea vulnerabilă de sub ei. Oasele se frânseră și pumnii lui se închiseră.

Se ridică de pe demonul acum fără cap și se uită după ceilalți.

Cel plesnit peste urechi se îndepărta târându-se fără vlagă, cu toată pofta de luptă dispărută. Cel orbit nu mai era acolo, dar asta nu-l tulbură pe Arlen. Nu invidia creatura ologită, în drum către Miez. Probabil că semenii săi aveau s-o facă bucăți.

Ucise demonul care șchiopăta jalnic prin nisip, își bandajă rănile, apoi, după ce se odihni puțin, își luă pachetul cu provizii și își continuă drumul către Soarele Anoch.

•

Arlen călători și ziua, și noaptea, dormind la umbra dunelor la amiază. Nu se mai văzu silit să lupte decât în alte două nopți; o dată cu o altă haită de demoni ai nisipului, iar altă dată cu un demon singuratic al vântului. Pe lângă alții trecu nevătămat.

Fără soarele dogoritor deasupra capului, străbătu noaptea distanțe mai mari decât ziua. În a șaptea zi după plecarea din oază, era ars de vânt, cu pielea jupuită, cu picioarele pline de bășici și sângerânde și rămăsese fără apă, dar, când în fața ochilor îi apăru Soarele Anoch, se simți inundat de o nouă putere.

Își umplu burdufurile de la una dintre puținele fântâni încă utilizabile, bău cu sete, apoi începu să traseze glife pe clădirea din care se putea pătrunde în catacombele unde găsise sulița. Într-una dintre construcțiile năruite din apropiere se vedeau grinzile de susținere și, în aerul uscat al deșertului, lemnul lor rămăsese intact. Le strânse, alături de crengile puținelor tufe pitice, ca lemne de foc. Cele trei torțe de rezervă din oază și mănunchiul de lumânări din trusa lui de Glifar n-aveau să-i ajungă prea mult timp, iar jos nu pătrundea lumina zilei.

Își porționă mâncarea din ce în ce mai puțină cu mare grijă. Până la marginea deșertului, care însemna și cea mai apropiată speranță de a găsi mai multă hrană, avea de mers pe jos cel puțin cinci zile; dacă mergea și noaptea, poate c-ar fi reușit s-ajungă în trei. Asta nu-i oferea cine știe ce timp, și erau foarte multe de făcut.

În prima săptămână exploră catacombele, copiind cu grijă toate glifele noi, oricând le găsea. Mai descoperi și alte sarcofage de piatră, dar niciunul nu mai conținea arme ca sulița găsită prima oară. Însă pe ele și pe coloane erau gravate numeroase glife, iar altele erau pictate în istorisirile de pe pereți. Arlen nu putea să descifreze pictogramele, dar înțelegea destul de multe din limbajul trupurilor și din expresiile fețelor din înșiruirea de imagini. Picturile erau atât de minuțioase, încât putea distinge o parte dintre glifele de pe armele luptătorilor.

În picturi erau și alte feluri de miezingi. O serie de imagini înfățișau bărbați uciși de demoni care, dacă făceai abstracție de

dinți și de gheare, păreau ființe omenești. Într-una dintre imaginile centrale, un miezing zvelt, cu membre fusiforme și pieptul costeliv, se afla în fruntea unei oștiri de demoni. Miezingul stătea față-n față cu un bărbat în robă, din fruntea unui număr egal de războinici umani. Fețele celor doi erau schimonosite, ca și cum fiecare ar fi vrut să-i impună celuilalt voința lui, dar stăteau la o bună distanță unul de altul. Îi înconjura o aură luminoasă, pe care o contemplau armatele lor.

Poate cel mai izbitor amănunt al imaginii era faptul că bărbatul nu purta nicio armă. Lumina pe care o emana părea să vină dintr-o glifă pictată – tatuată? – pe fruntea lui. Arlen se uită la imaginea următoare și văzu că demonul și oastea lui fugeau, în timp ce oamenii își înălțau triumfători sulițele.

Arlen copie glifa de pe fruntea bărbatului în carnetul său cu mare atenție.

Zilele treceau și mâncarea se împuțina. Dacă mai rămânea la Soarele Anoch, avea să moară de foame înainte de a mai descoperi altceva. Se hotărî să plece spre Fortul Rizon imediat ce se ivea prima geană de lumină. Odată ajuns în oraș, putea să-și facă rost de un bilet de bancă din contul lui, cu care să acopere costul unui cal și al proviziilor necesare, și să se întoarcă.

Dar gândul că trebuia să plece după ce abia zgâriase suprafața ruinelor din Soarele Anoch îl măcina. Multe tunele se surpaseră, și mai erau destule alte clădiri în care s-ar fi putut afla intrările unor încăperi subterane. Ruinele dețineau cheia distrugerii neamului demonilor, și aceea era a doua oară când propriul său stomac îl silea să le abandoneze.

Miezingii se înălțară în timp ce era pierdut în gânduri. La Soarele Anoch veneau mulți, deși nu găseau nicio pradă. Poate se gândeau că, într-o bună zi, clădirile aveau s-atragă oameni, sau poate că le făcea plăcere să ia în stăpânire un loc care-i sfidase cândva pe semenii lor.

Arlen se ridică, se apropie de linia glifelor sale și rămase cu ochii la demonii care dansau în lumina lunii. Stomacul îi chiorăi și el își puse, nu pentru prima oară, întrebări despre natura demonilor. Erau creaturi magice, nemuritoare și neomenești. Distrugeau, dar nu creau. Până și leșurile le ardeau, în loc să putrezească, hrănind solul. Dar îi văzuse mâncând, îi văzuse

slobozindu-și udul și necurățeniile din mațe. Oare natura lor era cu desăvârșire în afara ordinii firești a lucrurilor?

Un demon al nisipului șuieră la el.

— Ce ești tu? îl întrebă Arlen, dar creatura nu făcu altceva decât să lovească în glife, mârâind frustrată și luând-o la fugă când se aprinseră.

Cufundat în gânduri negre, Arlen o privi îndepărtându-se.

— Ducă-se Miezului, murmură, sărind peste glifele protectoare.

Miezingul se răsuci exact la timp ca să primească lovitura încheieturilor glifate ale degetelor omului. Pumnii acestuia căzură asupra lui ca trăsnetele. Demonul muri înainte de a pricepe ce îl lovise.

Zgomotul atrase alți miezingi, dar se apropiau cu prudență și Arlen reuși să se repeadă înapoi, către clădire, și s-acopere glifele atât cât era nevoie ca să-și tragă victima înăuntru.

— Să vedem dacă, la urma-urmelor, poți da câte ceva înapoi, îi spuse creaturii moarte.

Folosindu-se de glifele de tăiere pictate pe o bucată ascuțită de obsidian, îi despică apoi trupul, descoperind cu surprindere, sub carapacea dură, carne la fel de vulnerabilă ca a lui. Mușchii și tendoanele erau tari, dar nu mai tari decât ale oricărei altei sălbăticiuni.

Duhoarea miezingului era cumplită. Negreala care-i servise drept sânge puțea atât de tare, încât lui Arlen începură să-i lăcrimeze ochii și simți că se sufocă. Ținându-și răsuflarea, tăie o bucată din creatură și o scutură cu putere ca să scape de lichidul de prisos înainte de a o așeza deasupra micului său foc. Sângele negru începu să fumege și în cele din urmă arse cu totul, iar mirosul cărnii care se frigea deveni suportabil.

După ce o pătrunse bine focul, Arlen luă bucata respingătoare de carne neagră și anii se evaporară, ducându-l înapoi, în Pârâul lui Tibbet, unde auzi cuvintele lui Coline Trigg. În ziua aceea prinsese un pește, unul ai cărui solzi cafenii aveau ceva nesănătos, și ea îl pusese să-l arunce înapoi.

— Nu mânca niciodată ceva care pare bolnav, îl sfătuise. Tot ce pui în gură devine o parte din tine.

Va deveni și asta o parte din mine? se întrebă Arlen.

Se uită la carne și, adunându-și tot curajul, și-o băgă în gură.

Partea a IV-a

Văiuga Tăietorului de Lemne

331-332 DÎ

25.

O schimbare de decor

331 DÎ

Stropii răzleți se îndesiră, transformându-se într-o ploaie torențială, și Rojer grăbi pasul, blestemându-și norocul. Se gândise mai demult să plece din Valea Ciobanului, dar nu se așteptase s-o facă într-o asemenea grabă și în împrejurări atât de neplăcute.

Nu putea să dea vina pe cioban. Era adevărat că-și petrecea mai mult timp purtând de grija turmei decât împreună cu soața și că ea fusese aceea care îi făcuse avansuri, dar, când veneai acasă mai devreme ca să nu te prindă ploaia și găseai un băietan în pat cu nevasta ta, nu erai înclinat să privești lucrurile rațional.

Într-un fel, se simțea recunoscător pentru ploaie. Altminteri, ciobanul ar fi putut foarte bine s-adune o jumătate din sătenii din Vale ca să-l urmărească. Bărbații din sat erau geloși de felul lor, poate din cauză că-și lăsau adesea femeile singure ca să ducă la păscut prețioasele lor turme. Și nu glumeau, nu și când era vorba de oi sau de neveste. Atinge-te de oricare dintre ele, și…

După o fugărire frenetică în jurul camerei, nevasta ciobanului îi sărise bărbatului ei în spate, încurcându-l destul de multă vreme pentru ca Rojer să-și poată înșfăca bagajele și s-o

zbughească pe ușă afară. Bagajele lui erau întotdeauna făcute. Învățase asta de la Arrick.

— Noaptea mă-sii, bombăni când îi alunecă o cizmă într-o baltă de noroi gros.

Frigul și umezeala îi pătrunseră prin pielea moale, dar încă nu îndrăzni să se oprească și să facă focul.

Își strânse mantia pestriță mai tare în jurul trupului, întrebându-se de ce părea să fie întotdeauna nevoit să fugă de câte ceva. În ultimii doi ani, se mutase aproape în fiecare anotimp și locuise de câte trei ori în Calea Melcului, Capătul Pădurii și Valea Ciobanului, dar continua să se simtă străin. Aproape toți sătenii își duseseră întreaga viață fără să plece din cătunul lor și se străduiau fără încetare să-l convingă să facă același lucru.

Însoară-te cu mine. Însoară-te cu fata mea. Rămâi la hanul meu, și-o să-ți scriu numele deasupra ușii, ca s-atrag mușterii. Încălzește-mă când mi-e bărbatul plecat la câmp. Ajută-ne la cules și rămâi peste iarnă.

O spuneau într-o sută de feluri, dar toți voiau să zică același lucru.

— Nu mai umbla de colo-colo, prinde rădăcini aici.

Ori de câte ori i-o spunea cineva, Rojer se trezea pe drum. Era plăcut să fii dorit, dar drept ce? Ca soț? Ca tată? Ca argat? Rojer era Saltimbanc și nu se putea imagina fiind nimic altceva. Știa că, prima oară când avea să ridice un deget ca s-ajute la strângerea recoltei sau la găsirea unei oi rătăcite, avea s-o pornească pe un drum care urma să-l transforme repede în altceva.

Își atinse talismanul din buzunarul secret și simți spiritul lui Arrick veghind asupra lui. Știa că, dacă și-ar fi lăsat vreodată mantia pestriță deoparte, ar fi simțit adânca dezamăgire a maestrului său. Arrick murise fiind Saltimbanc, și așa avea să moară și el.

Dând dreptate cuvintelor lui Arrick, cătunele cizelaseră talentele lui Rojer. Doi ani de reprezentații neîntrerupte făcuseră din el mai mult decât un scripcar și un acrobat. Fără un maestru care să-l ghideze, fusese silit să-și îmbogățească și să-și îmbunătățească repertoriul, venind mereu cu câte ceva nou ca să-și distreze publicul de unul singur. Perfecționa tot timpul câte-un nou truc magic sau câte o melodie, dar, pe lângă

scamatoriile și cântecele lui din scripcă, devenise cunoscut și pentru povești.

În cătune, oricui îi plăcea o poveste frumoasă, mai ales dacă vorbea despre tărâmuri îndepărtate, Rojer le făcea plăcerea, istorisindu-le despre locuri pe care le văzuse și despre locuri pe care nu le văzuse, despre sate aflate dincolo de următorul deal sau despre unele care nu existau decât în imaginația lui. Poveștile deveneau mai stufoase de fiecare dată când le istorisea și personajele lui prindeau viață în mințile oamenilor pe măsură ce își continuau aventurile. Jak Limbă Solzoasă, care putea să le vorbească miezingilor și păcălea întotdeauna bestiile proaste cu făgăduieli mincinoase. Rătăcitorul Marko, care traversase munții milnezi și găsise de partea cealaltă un ținut bogat, unde demonii erau venerați ca niște zei. Și, firește, Glifatul.

Saltimbancii Ducelui treceau prin cătune în fiecare primăvară, făcând cunoscute edictele stăpânului lor, și ultimul povestise despre un bărbat sălbatic care cutreiera prin pustietăți, omorând demoni și ospătându-se cu carnea lor. Pretindea că povestea era adevărată, c-o aflase de la omul care tatuase glife pe spatele acelui bărbat și că i-o confirmaseră și alții. Sătenii fuseseră fascinați și, într-o altă seară, când îl rugaseră pe Rojer să repete povestea, tânărul le făcuse pe plac, adăugând câte ceva de la el ca s-o înfrumusețeze.

Ascultătorilor le plăcea grozav să pună întrebări și să-ncerce să-l prindă contrazicându-se, dar Rojer se delecta dansând printre cuvinte și îi făcea mereu pe țărănoi să creadă în adevărul poveștilor lui stranii.

Dar ironia era că îi venea cel mai greu să-i convingă atunci când se fălea povestind că miezingii dansau după cântecele lui din scripcă. Ar fi putut să le-o dovedească oricând, firește, dar ținea minte ce-i spusese Arrick:

— Odată ce te-apuci să le dovedești un singur lucru, vor aștepta dovezi pentru toate celelalte.

O să cânt pentru miezingi destul de curând, se gândi Rojer privind cerul. Fusese înnorat toată ziua, și se făcea din ce în ce mai întuneric. În orașe, unde, datorită zidurilor înalte, cei mai mulți, dintre locuitori nu vedeau niciodată un miezing, se credea că puterea lor de a se ridica din Miez sub întunecimea norilor nu era decât o năzărire a fumătorilor de cânepă, dar, trăind vreme

de doi ani prin cătune, în afara zidurilor, Rojer realizase că nu era așa. Grosul hoardei aștepta să apună cu adevărat soarele, dar, dacă norii erau destul de groși, câțiva demoni mai cutezători făceau proba înălțării în falsa noapte.

Înfrigurat, ud și neavând chef să riște, își căută un loc potrivit ca să-și facă tabăra. Avea să fie norocos dacă ajungea la Capătul Pădurii în ziua următoare. Era mult mai probabil să fie nevoit să-și petreacă două nopți pe drum. La gândul ăsta, simți un ghem în stomac.

Iar în Capătul Pădurii n-avea să fie mai bine decât în Valea Ciobanului. Sau decât în Calea Greierului. Mai curând sau mai târziu, avea să lase grea vreo femeie, sau, mai rău, avea să se-ndrăgostească și, până să-și dea seama ce se petrecea, avea să descopere că nu avea să-și mai scoată scripca decât la festivaluri. Asta, până când avea să fie nevoit s-o dea la schimb ca să i se repare plugul, sau ca să capete semințe. Și pe urmă nu s-ar mai fi deosebit cu nimic de toți ceilalți.

Sau aș putea să mă-ntorc acasă.

Rojer se gândea adesea să se-ntoarcă în Angiers, dar își găsea întotdeauna motive ca să mai amâne cu încă un anotimp. La urma urmelor, ce-i putea oferi orașul? Străzi înguste, înțesate de oameni și de animale, pavaj de lemn impregnat cu mirosuri de balegă și de gunoi. Milogi și hoți, și nelipsita grijă de a face rost de bani. Oameni care transformau ignorarea celorlalți în artă.

Oameni normali, se gândi el și oftă. Sătenii se străduiau întotdeauna să afle totul despre vecinii lor și-și deschideau ușa pentru străini fără să stea pe gânduri. O purtare vrednică de laudă, însă, în inima lui, Rojer era băiat de oraș.

Întoarcerea la Angiers ar fi însemnat să aibă din nou de-a face cu Ghilda. Zilele unui Saltimbanc fără brevet erau numărate, dar un om prosper din Ghildă era în siguranță. Experiența pe care-o câștigase în cătune ar fi trebuit să-i fie de ajuns ca să-și obțină brevetul, mai ales dacă găsea un membru al Ghildei care să pună o vorbă bună pentru el. Arrick se înstrăinase de cei mai mulți, dar Rojer ar fi putut găsi unul căruia să i se facă milă de el dacă auzea ce soartă avusese maestrul lui.

Văzu un copac care i-ar fi putut oferi un oarecare adăpost de ploaie și, după ce-și așeză cercul, izbuti s-adune de sub crengi

destulă iască uscată ca s-aprindă un mic foc. Se ocupă de el cu mare grijă, dar vântul și umezeala i-l stinseră în scurt timp.

— Săteni blestemați, spuse în timp ce-l învăluia întunericul, spulberat din când în când, pentru scurtă vreme, doar de câte o străfulgerare a magiei când îi punea câte un demon glifele la încercare. Să fie blestemați cu toții.

•

Angiersul nu se schimbase prea mult de la plecarea lui. Părea mai mic, dar Rojer trăise ceva vreme în locuri neîngrădite și crescuse între timp cu câțiva centimetri. Acum avea șaisprezece ani, era bărbat, după părerea și în ochii oricui. Rămase o vreme în fața orașului, uitându-se la poartă și întrebându-se dacă făcea sau nu o greșeală.

Avea câteva monede, culese cu atenție din pălăria lui pentru colectă în decursul anilor când își făcuse rezerve pentru întoarcere, plus ceva mâncare în sac. Nu era mult, dar îi ajungea ca să rămână departe de adăposturile milogilor măcar pentru câteva nopți.

Dacă nu-mi doresc decât să am burta plină și-un acoperiș, mă pot întoarce oricând în cătune, cugetă. Putea să plece spre sud, către Buturuga Fermierului și către Văiuga Tăietorului de Lemne, sau către nord, unde Ducele reconstruise Podul Peste Fluviu pe malul angersian al apei.

— Dacă, își spuse din nou, adunându-și tot curajul și intrând pe poartă.

Găsi un han destul de ieftin, unde își despachetă cele mai bune haine pestrițe și, imediat ce se schimbă, ieși din nou în oraș. Casa Ghildei Saltimbancilor era chiar în centru, de unde locuitorii ei puteau ajunge cu ușurință în orice loc al orașului aveau de dat o reprezentație. Un Saltimbanc cu brevet își putea duce traiul acolo, cu condiția să accepte fără discuții toate însărcinările primite și să-i dea Ghildei o jumătate din câștigurile sale.

— Nătărăi, îi numea Arrick. Orice Saltimbanc dispus să-și dea jumătate din câștig pentru un acoperiș și trei porții de terci de ovăz pe zi, la o masă comună, nu-și merită numele.

Era destul de adevărat. În casă nu locuiau decât cei mai bătrâni și cei mai lipsiți de talent Saltimbanci, gata să accepte însărcinările refuzate de alții. Însă era mai bine decât un trai în mizerie și mai sigur decât în adăposturile publice. Glifele casei

Ghildei erau puternice, iar locuitorii, mai puțin pricepuți să se jefuiască între ei.

Spre camerele acestor Saltimbanci găzduiți de Ghildă se îndreptă Rojer și, după ce puse câteva întrebări, bătu la o anumită ușă.

— Eh? întrebă bătrânul, uitându-se pe coridor cu ochii mijiți în timp ce-i deschidea. Cine ești?

— Rojer Juma-de-mână! domnul meu, răspunse tânărul și, nezărind în ochii urduroși ai celuilalt niciun semn că l-ar fi recunoscut, adăugă: Am fost ucenicul lui Arrick Viers Dulce.

Privirea nedumerită se acri imediat, și bătrânul dădu să-nchidă ușa.

— Maestre Jaycob, te rog, spuse Rojer, punându-și mâna pe toc.

Celălalt oftă, dar nu închise ușa înainte de-a se întoarce în mica lui încăpere și de a se așeza cu greutate. Rojer intră și trase ușa în urma lor.

— Ce vrei? întrebă Jaycob. Sunt bătrân și n-am timp pentru glume.

— Am nevoie de un susținător ca să cer un brevet al Ghildei.

Jaycob scuipă pe podea.

— Arrick a ajuns o povară? Beția lui te-ncetinește pe calea spre succes, așa că-l lași să putrezească și-ncerci să te descurci singur? Mârâi. O merită. Asta mi-a făcut el mie, acum douăzeci și cinci de ani. Își ridică privirea spre Rojer. Dar, fie c-o merită sau nu, dacă-ți închipui c-o să te ajut să-l trădezi…

— Maestre Jaycob, spuse Rojer, înălțându-și palmele deschise ca să oprească tirada care-ar fi trebuit să urmeze, Arrick e mort. L-au sfâșiat miezingii acum doi ani, pe drumul spre Capătul Pădurii.

•

— Ține-ți spatele drept, băiete, îl sfătui Jaycob în timp ce mergeau pe culoar. Nu uita să-l privești pe Marele Maestru în ochi și nu vorbi înainte de a-ți vorbi el.

Mai spusese deja toate astea de o duzină de ori, și Rojer se mulțumi să dea din cap. Era prea tânăr ca să primească propriul lui brevet, dar Jaycob spunea că-n istoria Ghildei existaseră chiar și Saltimbanci mai tineri. Nu anii, ci talentul și îndemânarea te ajutau să-ți câștigi brevetul.

Chiar și având un susținător, nu era ușor să obții o întrevedere cu Marele Maestru. Jaycob nu mai avea de mulți ani putere să dea reprezentații și, cu toate că ghildarii erau cuviincioși, respectându-i vârsta înaintată, în aripa cu camere de lucru era mai degrabă ignorat decât venerat.

Secretarul Marelui Maestru îi lăsă să aștepte câteva ore în fața ușii acestuia, uitându-se cu disperare cum intrau și ieșeau alți solicitanți de întrevederi. Rojer își păstra spatele drept, împotrivindu-se imboldului de a se foi sau de a-și încovoia umerii, în timp ce lumina revărsată pe fereastră traversa încăperea.

— Marele Maestru Cholls vă va primi acum, le dădu în sfârșit de știre secretarul, și atenția tânărului se reîndreptă brusc spre el.

Se ridică repede și, întinzându-i o mână lui Jaycob, îl ajută să se salte în picioare.

Camera de lucru a Marelui Maestru nu semăna cu nimic din tot ce mai văzuse tânărul de când nu mai pusese piciorul în palatul Ducelui. Podeaua era acoperită de un covor gros, călduros, cu un model în culori strălucitoare, și lămpi cu ulei filigranate, cu sticla colorată, atârnau de pereții din lemn de stejar, printre tablourile înfățișând mari bătălii, femei frumoase și naturi moarte. Masa de lucru era din lemn de nuc, negru și lustruit, cu teancurile de hârtii presate de statuete mărunte, sculptate cu migală, miniaturi ale celor mari, de pe piedestalele din încăpere. Pe peretele din capătul îndepărtat, într-o casetă mare de sticlă, se aflau trei bile colorate, simbolul Ghildei Saltimbancilor.

— N-am prea mult timp, maestre Jaycob, spuse Marele Maestru, fără să se ostenească să-și ia ochii de la teancul de foi din fața lui.

Era un bărbat voinic, de cel puțin cincizeci de veri, îmbrăcat în haine brodate de stofă, cum purtau negustorii și nobilii, nu în straie pestrițe de Saltimbanc.

— Asta merită timpul tău, zise Jaycob. Iată-l pe ucenicul lui Arrick Viers Dulce.

Cholls își ridică în sfârșit privirea, deși numai ca să se uite pieziș la Jaycob.

— Nu știam că tu și Arrick mai păstrați legătura, spuse, fără să-i dea absolut nicio atenție lui Rojer. Auzisem că v-ați despărțit după o ceartă.

— Anii au modul lor de a îndulci lucrurile, răspunse bățos Jaycob, apropiindu-se de o minciună atât cât era dispus s-o facă. Am făcut pace cu Arrick.

— S-ar părea că ești singurul, chicoti Cholls. Mai toți bărbații din clădirea asta ar fi gata să-l sugrume imediat ce l-ar avea în fața ochilor.

— Au cam întârziat, răspunse Jaycob. Arrick e mort.

Asta stinse râsul de pe buzele lui Cholls.

— O veste care mă întristează. Oricare dintre noi e valoros. Beția i-a venit de hac până la urmă?

Jaycob clătină din cap.

— Miezingii.

Marele Maestru se încruntă și scuipă în vasul de aramă care părea să se afle pe masa lui de lucru tocmai în acest scop.

— Când și unde? întrebă.

— Acum doi ani, pe drumul către Capătul Pădurii.

Cholls clătină din cap cu tristețe.

— Mi-aduc aminte că ucenicul lui era un scripcar bun, spuse, aruncând în sfârșit o privire către Rojer.

— Într-adevăr, încuviință Jaycob. Și numai atât. Ți-l prezint pe Rojer Juma-de-mână!

Tânărul se înclină.

— Juma-de-mână? întrebă Marele Maestru, devenind brusc interesat. Am auzit povestindu-se despre un Juma-de-mână care dă reprezentații prin cătunele din vest. Tu ești, băiete?

Rojer făcu ochii mari, dar dădu din cap. Arrick îi spusese că veștile despre reputația dobândită în cătunele din vest se răspândeau repede, dar era totuși șocat. Se întrebă dacă era o reputație bună sau una rea.

— Nu lăsa asta să ți se urce la cap, spuse Cholls, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Țărănoii înfloresc lucrurile.

Tânărul dădu din nou din cap, continuând să se uite în ochii Marelui Maestru.

— Da, domnul meu. Înțeleg.

— Bine, atunci să continuăm. Arată-mi ce știi să faci.

— Aici? întrebă Rojer cu îndoială în glas.

Camera de lucru era mare, ferită de ochi și de urechi indiscrete, dar, cu covorul ei gros și cu mobila scumpă, nu părea un loc potrivit pentru tumbe și pentru aruncarea cuțitelor.

Cholls îi răspunse cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Ai dat spectacole împreună cu Arrick ani la rândul, așa că nu mă-ndoiesc că ești în stare să jonglezi și să cânți din gură, spuse el, și Rojer înghiți în sec, cu greutate. Pentru dobândirea unui brevet trebuie să dovedești că, pe lângă cele de bază, mai ai o deprindere care poate captiva atenția.

— Cântă-i din scripcă, băiete, așa cum mi-ai cântat mie, spuse Jaycob cu încredere.

Tânărul dădu din cap. Mâinile îi tremurau ușor când își scoase scripca din cutie, dar, când i se închiseră degetele în jurul lemnului neted, teama îi dispăru așa cum dispare colbul în apa de baie. Începu să cânte, dându-l uitării pe Marele Maestru când se lăsă în voia muzicii.

Cânta de puțină vreme când un strigăt rupse vraja melodiei. Arcușul îi alunecă de pe strune și, în tăcerea care urmă, dincolo de ușă tună o voce.

— Nu, n-o s-aștept până-și încheie proba un ucenic fără nicio valoare. Dă-te la o parte!

Se auziră zgomotele unei încăierări înainte de a se deschide ușa și de a da buzna în încăpere maestrul Jasin.

— Îmi cer scuze, Mare Maestru, spuse secretarul. N-a vrut s-aștepte.

Cholls îi făcu semn să plece, în vreme ce Jasin se năpustea spre el.

— I-ai dat Balul Ducelui lui Edum? Ăsta e de zece ani spectacolul meu! Unchiul meu o să afle ce s-a-ntâmplat!

Cholls rămase pe poziție, cu brațele încrucișate.

— Schimbarea a fost cerută chiar de Duce, răspunse el. Dacă unchiul tău are vreo nemulțumire, îi sugerez să-i ceară lămuriri Înălțimii Sale.

Jasin se încruntă. Nu se îndoia că nici măcar prim-ministrul Janson n-avea să intervină pe lângă Duce ca să obțină un spectacol pentru propriul nepot.

— Dacă ăsta e singurul lucru despre care-ai venit să discutăm, Jasin, te rog să ne scuzi, continuă Cholls. Tânărul Rojer, aici de față, dă o probă ca să-și capete brevetul.

Ochii lui Jasin se întoarseră brusc spre Rojer și se aprinseră când îl recunoscu.

— Văd că l-ai lăsat pe bețiv în șanț, rânji el batjocoritor. Sper că nu l-ai schimbat cu relicva asta antică, adăugă, arătând cu bărbia spre Jaycob. Dacă vrei să lucrezi pentru mine, oferta e încă în picioare. Ca schimbare, lasă-l pe Arrick să cerșească firimiturile tale, ce zici?

— Maestrul Arrick a fost sfârtecat de miezingi, acum doi ani, pe drum, spuse Cholls.

Jasin își întoarse privirea spre Marele Maestru, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Minunat! strigă. Vestea asta mă despăgubește, cu vârf și îndesat, pentru pierderea spectacolului Ducelui!

Rojer îl pocni.

Nici măcar nu-și dădu seama ce făcuse până când nu se văzu deasupra maestrului, cu încheieturile degetelor zvâcnindu-i umede. Simțise ceva zdrobindu-se când pumnul lui izbise nasul lui Jasin, și știa că nu mai avea nicio șansă să-și capete brevetul, dar, în clipa aceea, nu-i păsa.

Jaycob îl înșfăcă și-l trase înapoi, în timp ce Jasin se ridica, clătinându-se zdravăn pe picioare.

— O să te-omor pentru astla, micule…

Cholls ajunse între ei cât ai clipi. Jasin se zbătu în strânsoarea lui, dar masivitatea Marelui Maestru era mai mult decât trebuia ca să-l țină în loc.

— Ajunge, Jasin! se răsti el. Nu omori pe nimeni!

— Ai văzud ce-a făcud! strigă Jasin, cu sângele șiroindu-i din nas.

— Și am auzit ce-ai spus tu! strigă și Cholls. Am fost tentat să te pocnesc eu însumi!

— Cum o să plot clânta desearlă? întrebă Jasin.

Nasul începuse deja să i se umfle și, cu fiecare secundă, cuvintele lui deveneau tot mai greu de înțeles.

Cholls se încruntă.

— O să trimit pe cineva să țină spectacolul în locul tău, spuse. Ghilda o să-ți acopere pierderile. Daved!

Secretarul își strecură capul pe ușă.

— Escortează-l pe maestrul Jasin până la o Culegătoare de Ierburi și spune-i să trimită nota de plată aici.

Daved dădu din cap și se apropie de Jasin, vrând să-l ajute.

Maestrul îl îmbrânci.

— Astla nu se-nchieile aicli, îl amenință pe Rojer în momentul în care ieși.

Cholls răsuflă prelung după închiderea ușii.

— Ei, băiete, frumoasă ispravă ai mai făcut. E un dușman pe care nu i l-aș dori nimănui.

— Îmi era deja dușman, răspunse Rojer. Ai auzit ce-a spus.

Cholls dădu din cap.

— Am auzit, dar tot ar fi trebuit să te stăpânești. Ce-o să te faci dacă data viitoare te insultă un spectator? Sau Ducele în persoană? Ghildarii nu pot umbla prin oraș pocnind pe oricine-i înfurie.

Rojer își lăsă ochii în jos.

— Înțeleg, spuse.

— Însă tocmai m-ai costat o sumă frumușică de bani, continuă Cholls. Ca să-l potolesc pe Jasin, o să-i arunc o grămadă de bani și-o să-i dau cele mai bune spectacole timp de câteva săptămâni și, ținând cont de felul în care cânți la scripca aia, aș fi un prost dacă nu mi-aș recupera pierderile din câștigul tău.

Rojer își ridică privirea, plin de speranță.

— Brevet de probă, zise Marele Maestru, luând o coală de hârtie și o pană. Nu poți da spectacole decât sub supravegherea unui maestru din Ghildă, plătit de tine, și jumătate din tot ce-ncasezi ajunge în camera asta, până când consider eu că ți-ai plătit datoria. S-a-nțeles?

— Perfect, domnul meu! răspunse nerăbdător Rojer.

— Și-o să-ți ții furiile-n frâu, îl preveni Cholls, sau o să-ți rup brevetul și n-o să mai poți da niciodată vreun spectacol în Angiers.

•

Rojer cânta la scripcă, dar trăgea cu coada ochiului la Abrum, ucenicul mătăhălos al lui Jasin. De obicei, unul dintre ucenicii lui Jasin se afla printre spectatori la orice reprezentație a lui Rojer. Asta îl neliniștea, fiindcă știa că-l urmăreau din porunca maestrului lor, care nu-i dorea altceva decât răul, însă de la întâmplarea din camera de lucru a mai-marelui Ghildei trecuseră câteva luni și niciodată nu păruse să aibă vreo urmare. Maestrul Jasin își revenise repede și reîncepuse în curând să joace, primind aplauze la toate sărbătorite în înalta societate a Angiersului.

Rojer ar fi cutezat să spere că episodul fusese uitat, dacă ucenicii n-ar fi apărut în fiecare zi. Uneori era Abrum, demonul lemnului, la pândă în mulțime, iar alteori o zărea pe Sali, demonul pietrei, sorbindu-și băutura în fundul unei taverne, și, oricât de pașnici ar fi părut cei doi, prezența lor nu era o întâmplare.

Rojer își încheie spectacolul cu o înfloritură, smulgându-și arcușul de pe strune și azvârlindu-l în aer. Și își îndreptă spatele exact la timp ca să-l poată prinde, după ce făcuse pe îndelete o plecăciune. Mulțimea izbucni în aplauze și auzul ascuțit al tânărului prinse clinchetul monedelor de metal din pălăria cu care umbla Jaycob printre oameni. Rojer nu izbuti să-și oprească un zâmbet. Bătrânul aproape că părea sprinten.

Cercetă din priviri mulțimea care se împrăștia în timp ce-și adunau instrumentele, dar Abrum dispăruse. Se grăbiră totuși să împacheteze și o porniră spre hanul lor pe o cale ocolită, ca să fie siguri că nu puteau fi urmăriți cu ușurință. Soarele avea s-apună în curând și străzile se goleau cu mare repeziciune. Iarna era pe sfârșite, dar pe scândurile caldarâmului se mai vedeau câteva petice de gheață și de zăpadă și puțină lume mai rămânea pe-afară dacă n-avea nicio treabă.

— Chiar și fără partea lui Cholls, chiria e plătită pe câteva zile înainte, spuse Jaycob, zornăind punga cu câștigul lor. După ce-o să-ți achiți datoria, o să fii bogat!

— O să fim bogați, îl corectă tânărul, și Jaycob râse, pocnind din călcâie și bătându-l pe spate. Uită-te la tine, continuă Rojer, clătinând din cap. Ce s-a-ntâmplat cu bătrânul pe jumătate orb, cu mers târșit, care mi-a deschis ușa acum doar câteva luni?

— Iau din nou parte la reprezentații, și asta a schimbat totul, răspunse Jaycob, adresându-i un zâmbet fără dinți. Știu că nici nu cânt, nici n-arunc cuțite, dar chiar și numai umblând cu pălăria, sângele meu prăfuit zvâcnește prin vene cum n-a mai făcut-o de douăzeci de ani. Simt că aș putea chiar și...

Bătrânul își întoarse privirea într-o parte.

— Ce? întrebă Rojer.

— Doar... nu știu, poate să depăn o poveste? Sau s-o fac pe prostul când spui tu glume pe socoteala mea? Nimic care să-ți știrbească ție strălucirea...

— Bineînțeles, spuse Rojer. Ți-aș fi cerut-o, dar mă temeam că deja te pun să faci prea multe, târându-te după mine prin tot orașul ca să-mi supraveghezi spectacolele.

— Băiete, zise Jaycob, nu-mi aduc aminte de când n-am mai fost atât de fericit.

Zâmbeau amândoi când, dând un colț, se ciocniră de Abrum și de Sali.

În spatele celor doi, Jasin zâmbea cu gura până la urechi.

— Ce plăcere să te văd, prietene! exclamă el, în timp ce Abrum îl pocnea pe Rojer peste umăr.

Ceva explodă în stomacul tânărului, lăsându-l fără aer, și lovitura de pumn îl îndoi de mijloc, doborându-l pe caldarâmul din scânduri înghețate. Înainte de-a se putea ridica, Sali îi trânti o lovitură puternică pe picior în falcă.

— Lăsați-l în pace! strigă Jaycob, aruncându-se asupra lui Sali.

Mulțumindu-se să râdă, soprana mătăhăloasă îl înșfăcă și îl izbi cu toată forța de peretele unei clădiri.

— Oh, ajunge din belșug și pentru tine, boșorogule! spuse Jasin, în timp ce Sali îl pocnea cu putere.

Rojer auzi trosnetele oaselor fragile și icnetele slabe, bolborosite, care ieșeau dintre buzele maestrului. Numai zidul din spatele lui îl mai ținea în picioare.

Scândurile i se învârteau sub palme, dar Rojer se sforță să se ridice și-și prinse scripca de gât cu amândouă mâinile, rotind cu sălbăticie acea măciucă improvizată.

— N-o să scăpați nepedepsiți pentru asta! strigă.

Jasin râse.

— La cine-o să te duci? îl întrebă. Vor lua magistrații orașului în considerare acuzațiile aduse nepotului prim-ministrului de un Saltimbanc neînsemnat, care cântă pe străzi? Du-te la străjeri, și tu o să fii ăla pe care-l vor spânzura.

Abrum luă vioara cu ușurință, răsucind brațul lui Rojer în timp ce-i trăgea un genunchi sub vintre. El își simți brațul rupându-se chiar în clipa în care îi luau foc stinghiile picioarelor, iar scripca îl pocni peste ceafă, făcându-se zob când îl trânti din nou la pământ.

Chiar și cu urechile țiuindu-i, continuă să audă neîntreruptele gemete de durere ale lui Jaycob. Abrum stătea deasupra lui, zâmbind în timp ce ridica o bâtă groasă.

26.

Spitalul

332 DÎ

— Ei, Jizell! strigă Skot când bătrâna Culegătoare de Ierburi se apropie de el cu ligheanul. De ce n-o lași pe ucenica ta să se-ocupe de treaba asta măcar o dată?

Și arătă cu capul către Leesha, care schimba bandajele unui alt bărbat.

— Ha! se răsti Jizell, o femeie scundă, îndesată, cu părul cărunt tuns scurt și cu o voce răzbătătoare. Dac-o las pe ea să spele bolnavii, peste-o săptămână o să-mi vină aici jumătate din Angiers, plângându-se de vreo molimă.

Leesha clătină din cap în timp ce toți ceilalți din încăpere râdeau, dar și pe buzele ei era un zâmbet. Skot era inofensiv. Era un Mesager azvârlit din șa de calul său în timpul unei călătorii. Având noroc să scape cu viață, mai ales că-și rupsese ambele mâini, reușise cumva să-și tragă animalul în jos și să-ncalece din nou. În lipsa unei neveste care să-i poarte de grijă, Ghilda Mesagerilor scosese klații necesari ca să rămână în spitalul lui Jizell până când avea să se poată descurca din nou singur.

Jizell își înmuie cârpa în apa caldă, cu săpun în ea, și săltă cearșaful bărbatului, mișcându-și mâna cu fermitate și pricepere. Când termină, Mesagerul scoase un scâncet, și ea râse.

— E foarte bine că de spălat mă ocup eu, spuse cu voce sonoră, uitându-se în jos cu subînțeles. Nu cred c-ai vrea s-o dezamăgești pe biata Leesha.

În așternuturile lor, toți ceilalți râseseră pe socoteala lui. Încăperea era plină și toată lumea se cam plictisise de prea mult stat în pat.

— Cred că ea o s-o găsească-n altă formă decât ai găsit-o tu, mormăi Skot, înroșindu-se de furie, dar Jizell se mulțumi să râdă iarăși.

— Sărmanul Skot are o slăbiciune pentru tine, îi spuse ea Leeshei ceva mai târziu, când măcinau ierburi în farmacie.

— O slăbiciune? râse Kadie, una dintre ucenicele tinere. N-are nicio slăbiciune, e îndrăgostiiiiit!

Toate celelalte ucenice care-o auziseră începură să chicotească.

— Mie mi se pare drăguț, spuse Roni.

— Ție toți ți se par drăguți, zise Leesha.

Roni abia înflorise și era înnebunită după băieți.

— Dar sper c-o să ai gusturi ceva mai bine, n-o să te-ndrăgostești de un om care te imploră să-l speli cu cârpa.

— Nu-i da idei, se amestecă Jizell. Dac-ar fi după ea, ar spăla cu cârpa toți bărbații din spital.

Toate fetele chicotiră și nici măcar Roni n-o contrazise.

— Ai putea să te rușinezi măcar atât cât să roșești, îi spuse Leesha, și fetele râseră din nou pe înfundate.

— Ajunge! Afară cu voi, hlizitelor! râse Jizell. Am de vorbit cu Leesha. Aproape toți bărbații care-ajung aici au o slăbiciune pentru tine, continuă ea după ce rămaseră singure. N-ai muri dac-ai sta de vorbă cu câte unul, nu doar ca să-l întrebi de sănătate.

— Vorbești ca mama, zise Leesha.

Jizell își trânti pisălogul pe masă.

— Nu vorbesc nicidecum ca ea, spuse, fiindcă auzise destule despre Elona de-a lungul anilor. Pur și simplu nu vreau să mori fată bătrână numai ca să-i faci ei în ciudă. Nu e o crimă să-ți placă bărbații.

— Îmi plac bărbații, protestă Leesha.

— N-am băgat de seamă.

— Ar fi trebuit să mă ofer imediat să-l spăl pe Skot?

— Bineînțeles că nu, răspunse Jizell. Cel puțin, nu în fața tuturor, adăugă, făcându-i cu ochiul.

— Acum vorbești ca Bruna, oftă Leesha. E nevoie de ceva mai mult decât niște comentarii grosolane ca să-mi fie câștigată inima.

Cererile asemănătoare cu a lui Skot nu erau o noutate pentru Leesha. Moștenise trupul mamei ei, și asta atrăgea într-o foarte mare măsură atenția bărbaților, indiferent dacă-i provoca sau nu.

— Atunci de ce e nevoie? întrebă Jizell. Ce bărbat ar putea trece dincolo de glifele inimii tale?

— Unul demn de încredere. Unul pe care-l pot săruta pe obraz fără să se laude a doua zi în fața prietenilor lui că m-a trântit în spatele grajdului.

— O să găsești mai degrabă un miezing prietenos, pufni Jizell.

Leesha ridică din umeri.

— Cred că ți-e frică, o acuză tămăduitoarea. Ai așteptat atât de mult să-ți pierzi floarea încât ai luat un lucru simplu, firesc, pe care-l face fiecare fată, și ai construit în jurul lui un zid de netrecut.

— E ridicol, spuse Leesha.

— Oare? întrebă Jizell. Te-am văzut când vin femei să-ți ceară sfaturi despre ceea ce se-ntâmplă în pat, am văzut cum se agață de tine și fac presupuneri, iar tu te înroșești ca sfecla. Cum le poți da sfaturi altora despre trupul lor, când nu-l cunoști pe-al tău?

— Sunt foarte sigură că știu ce și unde trebuie să intre, ripostă Leesha cu ironie.

— Știi despre ce vorbesc, zise Jizell.

— Și ce mă sfătuiești să fac? întrebă Leesha. S-aleg un bărbat la întâmplare, doar ca să aflu tot?

— Dacă altfel nu se poate, răspunse Jizell.

Leesha îi aruncă o privire aspră, dar Jizell i-o susținu fără să dea înapoi.

— Ți-ai păzit floarea aia atât de mult, încât, în ochii tăi, niciun bărbat nu mai merită să ți-o ia. La ce e bună o floare ascunsă atât de bine încât n-o poate vedea nimeni? Cine-o să-și mai aducă aminte de frumusețea ei după ce se va ofili?

Leesha scoase un suspin înăbușit și Jizell veni imediat lângă ea, o strânse în brațe în timp ce plângea.

— Haide, haide, păpușo, o liniști ea mângâind-o pe păr, lucrurile nu stau chiar atât de rău.

•

După cină și după ce verificară glifele și trimiseră ucenicele să-și vadă de studii, Leesha și Jizell avură în sfârșit timp să fiarbă o oală de ceai de ierburi și să deschidă punga adusă în dimineața aceea de un mesager. Pe masă era o lampă, plină cu ulei și pregătită să le dea lumină vreme îndelungată.

— Bolnavi ziua și scrisori noaptea, oftă Jizell. Slavă luminii că noi, Culegătoarele de Ierburi, nu dormim, nu-i așa?

Deschise punga, împrăștiind bucăți de pergament pe toată masa.

Dădură repede deoparte scrisorile pentru pacienți, apoi Jizell alese un pachet la întâmplare și aruncă o privire la o adresă.

— Astea sunt ale tale, spuse, împingând teancul spre Leesha, și luă o altă scrisoare din morman, pe care-o deschise și începu s-o citească. E de la Kimber, adăugă o clipă mai târziu.

Kimber era o altă ucenică de-a ei trimisă în afara orașului, de data asta la Buturuga Fermierului, aflată la o zi de mers călare către sud.

— Urticaria dogarului s-a înrăutățit și s-a extins.

— Nu fierbe bine ceaiul, știu asta, mormăi Leesha, dezaprobatoare. Nu-l opărește niciodată suficient și pe urmă se-ntreabă de ce nu-s bune leacurile ei. Trebuie să mă duc la Buturuga Fermierului, să i-l fierb eu. O să-i trag o săpuneală!

— Știe, râse Jizell. De-aia acum mi-a scris mie!

Râsul era molipsitor, și Leesha se alătură în curând hohotelor ei. O adora pe Jizell. Când era cazul, putea să fie la fel de dură ca Bruna, dar era întotdeauna gata să izbucnească în râs.

Bruna îi lipsea foarte mult, și gândul la ea îi reatrase atenția către teancul de scrisori. Era patruazi, ziua sosirii Mesagerului care ajungea în fiecare săptămână la Buturuga Fermierului și la Văiuga Tăietorului de Lemne, de unde se îndrepta spre alte cătune din sud. După cum era de așteptat, adresa de pe prima scrisoare din teanc era așternută pe hârtie cu scrisul ordonat al tatălui ei.

Mai era și o scrisoare de la Vika, și Leesha o citi mai întâi pe aceea, cu pumnii încleștați, ca de obicei, până se asigură că Bruna, mai bătrână decât îți puteai imagina, era încă bine sănătoasă.

— Vika a născut, anunță ea. Un băiat, Jame. De trei kilograme.

— E al treilea? întrebă Jizell.

— Al patrulea, răspunse Leesha.

Vika se măritase cu Puștiul Jona – acum Veghetorul Jona – nu la mult timp după sosirea ei în Văiuga Tăietorului de Lemne, și nu pierduse timpul, începuse imediat să dea naștere copiilor lui.

— Atunci nu sunt prea multe șanse să se-ntoarcă la Angiers, se plânse Jizell.

Leesha râse.

— Credeam că asta se știa de când l-a avut pe primul.

Era greu de crezut că trecuseră șapte ani de când ea și Vika făcuseră schimb de locuri. Aranjamentul temporar se dovedise a fi permanent, ceea ce nu-i displăcea chiar de tot lui Leesha.

Indiferent ce-ar fi făcut ea, Vika avea să rămână în Văiuga Tăietorului de Lemne, și soluția părea să fie mai bună decât o combinație între Bruna, Leesha și Darsy. Gândul îi dădea lui Leesha o senzație de libertate cum nici în vis nu-și imaginase că ar fi putut exista. Își promisese să se-ntoarcă într-o bună zi, ca să se-asigure că Văiuga avea Culegătoarea de Ierburi de care era nevoie, însă Ziditorul se ocupase de asta în locul ei. Își putea alege viitorul după bunul plac.

Tatăl ei îi scria că răcise, dar îl îngrijea Vika și se aștepta să se-nsănătoșească repede. Următoarea scrisoare era de la Mairy; cea mai mare dintre fiicele ei înflorise deja și era promisă. Mairy avea să fie în curând bunică. Leesha oftă.

În teanc mai erau încă două scrisori. Leesha coresponda cu Mairy, cu Vika și cu tatăl ei aproape în fiecare săptămână, însă mama ei îi scria mai rar și, de cele mai multe ori, în câte-o răbufnire de furie.

— E totul bine? întrebă Jizell când își ridică privirea din scrisoarea pe care-o citea și văzu fruntea încruntată a Leeshei.

— E mama. Tonul i se schimbă după toanele în care e, dar mesajul rămâne același: Vino acasă și fă copiii până când nu-mbătrânești prea mult și nu te lipsește Ziditorul de șansa asta.

Jizell mormăi și clătină din cap.

Împreună cu scrisoarea Elonei era îndoită o altă foaie de hârtie, chipurile de la Gared, deși scrisul era al mamei ei, fiindcă tăietorul de lemne nu cunoștea alfabetul. Dar, oricât s-ar fi chinuit ea să lase impresia că îi fusese dictată, Leesha era sigură că măcar jumătate dintre cuvinte erau numai și numai ale mamei sale și bănuia că îi aparțineau, așa cum părea cel mai probabil, și celelalte. Gared era sănătos. Gared îi simțea lipsa. Gared o aștepta. Gared o iubea.

— Mama e pesemne de părere că sunt proastă, spuse pe un ton batjocoritor, dacă-și închipuie că l-aș putea crede pe Gared în stare să scrie vreodată versuri, și cu atât mai puțin unele fără rimă.

Jizell râse, dar râsul i se stinse imediat de pe buze când văzu că Leesha nu i se alăturase.

— Și dacă are dreptate? întrebă brusc aceasta din urmă. Oricât de deprimant ar fi să mă gândesc că dreptatea poate fi vreodată de partea ei, îmi doresc într-adevăr să am copii și nu e nevoie să fii Culegătoare de Ierburi ca să știi că, dintre zilele care mi-au fost date ca să-i aduc pe lume, am mai multe în urmă decât înainte. Și tu ai spus că mi-am irosit cei mai buni ani.

— Nu prea seamănă cu ce-am zis eu, ripostă Jizell.

— E destul de adevărat, recunoscu Leesha cu tristețe. Nu m-am obosit niciodată să caut bărbați; au întotdeauna un fel al lor de-a mă găsi, indiferent dac-o vreau sau nu. Pur și simplu am crezut că, într-o zi, o să fiu găsită de unul care se va potrivi în viața mea mai degrabă decât s-aștepte să mă potrivesc eu într-a lui.

— Toate visăm asta câteodată, draga mea, răspunse femeia mai vârstnică, și e o fantezie frumoasă, uneori, când pironești cu privirea un perete, dar nu-ți poți pune speranțele în așa ceva.

Leesha strânse scrisoarea în mână, mototolind-o ușor.

— Te bate așadar gândul să te întorci și să te măriți cu acel Gared? întrebă Jizell.

— Oh, Ziditorule, nu! strigă Leesha. Sigur că nu!

Jizell mârâi.

— Bun, m-ai scăpat de-un efort, nu trebuie să-ți trag una-n cap.

— Oricât de mult ar tânji pântecul meu după un copil, spuse Leesha, mai degrabă mor fată bătrână înainte de a-l lăsa pe Gared să-mi facă unul. Problema e că el ar snopi din bătaie orice alt bărbat din Văiugă care-ar încerca.

— Asta se rezolvă ușor. Fă copii aici.

— Ce?

— Cu Vika, Văiuga Tăietorului de Lemne e pe mâini bune. Am pregătit-o eu însămi, și acum inima ei e oricum acolo. Jizell se aplecă și-și puse mâna cărnoasă peste a lui Leesha. Rămâi. Fă din Angiers casa ta și preia spitalul meu când o să mă retrag.

Leesha făcu ochii mari. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

— În anii ăștia, m-ai învățat tot atât de multe lucruri câte te-am învățat eu, continuă Jizell. Nu există nicio altă Culegătoare în

care să am destulă încredere ca s-o las să-mi continue munca, și n-ar exista nici dacă Vika s-ar întoarce mâine.

— Nu știu ce să zic, izbuti Leesha să răspundă.

— Nu e nicio grabă să răspunzi, o liniști Jizell, bătând-o pe mână. Îndrăznesc să spun că n-am de gând să mă retrag curând. Doar gândește-te la asta.

Leesha dădu din cap. Femeia mai vârstnică își deschise brațele, și Leesha căzu la pieptul ei, îmbrățișând-o strâns. Când se despărțeau, un strigăt din stradă le făcu să tresară.

— Ajutor! Ajutor! țipa cineva.

Se uitară amândouă pe fereastră. Se lăsase deja întunericul.

În Angiers, deschiderea obloanelor în timpul nopții era o fărădelege care se pedepsea cu biciuirea, dar Leesha și Jizell nu se gândiră la asta când îl deschiseră pe-al lor trăgându-i zăvorul dintr-o smucitură și zăriră trei străjeri, dintre care doi cărau câte un alt om, alergând pe pavajul de lemn.

— Ei, spitalul! strigă cel din frunte, văzând deschis oblonul unei încăperi scăldate în lumină de lampă. Deschideți-vă ușile! Adăpost! Adăpost și îngrijire!

Leesha și Jizell se repeziră către scară ca una, fiind cât pe ce să se rostogolească pe trepte în graba lor de a ajunge mai repede la ușă. Era iarnă și, cu toate că Glifarii orașului se străduiau cu toată sârguința să curețe înlănțuirea de semne magice de zăpadă, gheață și frunze uscate, câțiva demoni ai vântului găseau în fiecare noapte o cale de pătrundere și vânau milogi fără adăpost sau câte un neghiob care cuteza să iasă pe străzi după lăsarea întunericului, sfidând interdicția și legea. Un demon al vântului se putea lăsa să cadă fără zgomot, ca o piatră, pentru a-și întinde aripile brusc, cu un pocnet, spintecându-și victima înainte de a o înhăța cu ghearele din spate și de a-și lua zborul cu ea cu tot.

Cele două femei ajunseră la parter și deschiseră ușa, apoi îi urmăriră din priviri pe bărbații care se apropiau. Pragurile erau glifate, așa că ele și bolnavii din spital erau în siguranță chiar și cu ușa deschisă.

— Ce se-ntâmplă? strigă Kadie, scoțându-și capul pe deasupra balustradei balconului din capul scărilor.

În spatele ei, celelalte ucenice ieșeau una după alta din camere.

— Puneți-vă din nou șorțurile și coborâți aici! le porunci Leesha, și fetele mai tinere se grăbiră să-i dea ascultare.

Bărbații erau încă departe, dar alergau din toate puterile. Leesha simți o gheară în stomac când auzi țipete în văzduh. Deasupra erau demoni ai vântului, atrași de lumină și de agitație.

Dar străjerii se apropiau cu iuțeală, și ea îndrăzni să spere că aveau să scape teferi, până când unul alunecă pe o bucată de gheață și căzu, izbindu-se cu putere de caldarâm, iar bărbatul pe care-l căra se rostogoli pe scânduri.

Străjerul care ducea un alt om pe umăr îi strigă ceva celui de-al treilea și își lăsă capul în jos, grăbindu-și pașii. Bărbatul neîmpovărat se răsuci pe călcâie și fugi spre însoțitorul lor căzut.

Cu o fâlfâire de aripi pieloase ca unică avertizare, capul străjerului neajutorat zbură de pe umeri, rostogolindu-se pe pavajul de scânduri. Kadie țipă. Chiar înainte de a țâșni sângele din rană, demonul vântului scoase un strigăt ascuțit și se avântă spre cer, săltând în aer trupul mortului.

Străjerul rămas în picioare trecu de glife, aducându-și povara la loc sigur. Leesha se uită la cel rămas afară, care se străduia să se ridice, și se încruntă.

— Leesha, nu! strigă Jizell, dând s-o rețină, dar ea se feri cu sprinteneală și ieși dintr-un salt pe pavajul de scânduri.

Alergă într-un zigzag ascuțit, în timp ce demonii vântului urlau în aerul rece de deasupra. Un miezing plonjă, încercând s-o atace, dar își ratǎ ținta cu câțiva centimetri. Se rostogoli pe scândurile pavajului cu o bufnitură, dar se ridică repede, cu pielea lui groasă neafectată de izbitură. Leesha se răsuci spre el și-i aruncă în ochi un pumn de pulbere orbitoare a Brunei. Creatura urlă de durere, iar ea fugi.

— Salvează-l pe el, nu pe mine! strigă străjerul căzut, arătând către silueta nemișcată care zăcea pe scânduri, când Leesha se apropie.

Glezna lui era îndoită într-un unghi nefiresc, evident ruptă. Culegătoarea de Ierburi aruncă o privire către celălalt bărbat, întins cu fața în jos pe scânduri. Nu putea să-i care pe amândoi.

— Nu pe mine! strigă din nou străjerul, când ea ajunse lângă el.

Tânăra clătină din cap.

— Am mai multe șanse să te duc pe tine la loc sigur, spuse pe un ton care tăia orice împotrivire.

Se strecură sub umărul lui și îl ridică.

— Stai aplecată, gâfâi bărbatul. Vântoșilor le e mai greu să se năpustească asupra lucrurilor apropiate de pământ.

Ea se gârbovi cât de mult putea, clătinându-se pe picioare sub greutatea străjerului voinic, și știu că, aplecați sau nu, în ritmul în care-și târșeau picioarele n-aveau sorți de izbândă.

— Acum! strigă Jizell, și Leesha își ridică privirea și văzu cum ieșeau în fugă pe caldarâmul de scânduri Kadie și celelalte ucenice, înălțându-și deasupra capetelor cearșafuri albe, ținute doar de margini.

Fluturarea pânzei se întindea pretutindeni, și demonilor vântului le era imposibil să-și aleagă o țintă.

Sub acest acoperământ, maestra Jizell și primul străjer veniră spre ei în fugă. Jizell o ajută pe Leesha, în timp ce străjerul îl ridică pe bărbatul inconștient. Frica le dădu tuturor putere și parcurseră repede distanța rămasă, intrară în spital și zăvorâră ușa.

•

— Ăsta e mort, spuse Jizell cu voce de gheață. Aș pune prinsoare că și-a dat sufletul de peste o oră.

— Am fost cât pe ce să-mi pierd viața pentru un mort? exclamă străjerul cu glezna ruptă.

Leesha nu-l luă în seamă și se apropie de celălalt rănit.

Cu fața rotundă, pistruiată și cu trupul subțire, părea mai degrabă un băiat decât un bărbat. Încasase o bătaie zdravănă, dar respira, și inima lui era puternică. Leesha îl examină grăbită, tăindu-i îmbrăcămintea din petice strălucitoare ca să vadă dacă avea oase rupte și de unde curgea sângele care îmbibase materialul pestriț.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Jizell pe străjerul cu glezna ruptă, de care începuse să se ocupe.

— Ne întorceam din ultima patrulare, răspunse el, printre dinții strânși, când i-am găsit pe cei doi Saltimbanci după înfățișare, zăcând pe stradă. Probabil c-au fost jefuiți după un spectacol. Erau amândoi în viață, dar în stare foarte gravă. Se întunecase deja, și niciunul dintre ei nu părea c-o să reziste până dimineață fără îngrijirile unei Culegătoare de Ierburi. Mi-am adus aminte de spitalul vostru și-am alergat cu toții cât ne-

au ținut puterile, încercând să umblăm numai pe sub streșini, ca să nu ne vadă vântoșii.

Jizell dădu din cap.

— Ați făcut ce trebuia.

— Spune-i-o bietului Jonsin, zise străjerul. Ziditorule, ce-o să-i zic eu nevestei lui?

— Pentru asta o să-ți faci griji mâine, răspunse Jizell, ducându-i la buze o sticlă plată. Bea.

Bărbatul o privi cu neîncredere.

— Ce e? o întrebă.

— O să te-adoarmă. Trebuie să-ți așez glezna la loc și te asigur că nu vrei să fii treaz când o s-o fac.

Străjerul se grăbi să dea poțiunea peste cap.

Leesha curăța rănile tânărului când acesta se trezi cu un icnet și se săltă în capul oaselor. Nu putea deschide unul dintre ochi, foarte umflat, dar celălalt era de un verde strălucitor și și-l roti cu disperare.

— Jaycob! strigă.

Se zbătu cu sălbăticie, și Leesha, Kadie și ultimul străjer se luptară cu el ca să-l întindă din nou.

— Unde e Jaycob? întrebă el. E teafăr?

— Bătrânul care-a fost găsit împreună cu tine? spuse Leesha, și el dădu din cap.

Ea șovăi, alegându-și cuvintele, dar ezitarea era un răspuns suficient, așa că el țipă și reîncepu să se zbată. Străjerul îl țintui cu putere și îl privi în ochi.

— Ai văzut cine v-a făcut asta? îl întrebă.

— Nu e în stare să..., începu Leesha, dar bărbatul o întrerupse cu o privire aspră.

— Tocmai am pierdut un om, spuse el. Nu pot s-aștept. Ei? întrebă din nou, întorcându-și atenția către băiat.

Acesta îl privi cu ochi care se umpleau de lacrimi. În cele din urmă, clătină din cap, dar străjerul nu se dădu bătut.

— Trebuie să fi văzut ceva, insistă el.

— Ajunge, spuse Leesha, prinzându-l pe bărbat de încheietura mâinii și smucind cu putere.

El se împotrivi o clipă, apoi renunță.

— Așteaptă în camera de alături, îi porunci ea.

Străjerul se încruntă, dar se supuse.

Când Leesha se întoarse din nou spre el, băiatul plângea fără fereală.

— Scoateți-mă din nou în noapte, spuse, ridicând o mână schilodită. Mi-a fost menit să mor cu mult timp în urmă, și toată lumea care-ncearcă să mă salveze își pierde până la urmă viața.

Leesha îi luă mâna beteagă într-ale ei și îl privi în ochi.

— O să risc, spuse, strângându-i-o. Noi, supraviețuitorii, trebuie să ne purtăm de grijă unul altuia.

Îi duse la buze sticla cu poțiune soporifică și îl ținu de mână, împrumutându-i din puterea ei, până când lui i se închiseră ochii.

•

Cântecul scripcii umplea spitalul. Pacienții băteau din palme, iar ucenicele își îndeplineau îndatoririle dansând. Până și Leesha și Jizell umblau cu pași săltați.

— Și când te gândești că tânărul Rojer se temea că n-are cum să ne plătească, spuse Jizell în timp ce pregăteau prânzul. Deja sunt pe jumătate hotărâtă să-l rog să ne distreze pacienții după ce se va pune pe picioare.

— Și ei, și fetele l-au îndrăgit, încuviință Leesha.

— Te-am văzut și pe tine dansând, când credeai că nu te observă nimeni, spuse femeia mai vârstnică.

Leesha zâmbi. Când nu cânta la scripcă, Rojer depăna povești care le adunau pe ucenice grămadă la picioarele patului său, sau le învăța niște trucuri ale machiajului despre care pretindea că erau întrebuințate de curtezanele personale ale Ducelui. Jizell îl dădăcea fără întrerupere, iar toate ucenicele erau îndrăgostite nebunește de el.

— Atunci încă o felie groasă de friptură pentru Rojer, zise Leesha, tăind carnea și punând-o pe o farfurie deja plină-ochi cu cartofi și fructe.

Jizell clătină din cap.

— Nu știu unde pune băiatul ăsta atâta mâncare, comentă ea. Tu și toate celelalte îl îndopați de mai bine de-o lună, și e încă subțire ca o trestie. Prânzul e gata! strigă apoi, și fetele se strecurară înăuntru ca să ia tăvile.

Roni se îndreptă fără șovăire spre cea supraîncărcată, dar Leesha o îndepărtă de ea.

— Pe asta o duc eu, spuse, zâmbind când văzu toate privirile dezamăgite din bucătărie.

— Rojer are nevoie de o pauză și să mănânce ceva, nu să spună povești între patru ochi cât îi tăiați voi carnea, zise Jizell. Puteți să vă gudurați pe lângă el mai târziu.

— Pauză! strigă Leesha când intră în încăpere, dar n-ar fi fost nevoie de asta.

În clipa apariției ei, arcușul alunecă de pe strune cu un scârțâit. Rojer zâmbi și-i făcu imediat cu mâna, trântind o cană de lemn când încercă să-și pună scripca alături. Degetele lui rupte și brațul se vindecaseră frumos, dar piciorul în ghips îi era încă susținut de sfori și nu-i era ușor s-ajungă la noptieră.

— Probabil că azi ți-e foame, râse ea, punându-i tava în poală și luând scripca.

Rojer se uită la tavă cu îndoială, zâmbindu-i lui Leesha.

— Să-mi imaginez că m-ai putea ajuta să tai carnea? întrebă, ridicându-și mâna schilodită.

Culegătoarea de Ierburi îl privi înălțând din sprâncene.

— Degetele tale par destul de vioaie când cânți la scripcă. De ce nu fac față acum?

— Pentru că nu-mi place să mănânc singur, râse el.

Leesha zâmbi, se așeză pe marginea patului și luă cuțitul și furculița. Tăie o îmbucătură mare de carne și o tăvăli prin sos și prin cartofi înainte de a i-o duce la gură. Tânărul îi zâmbi, și Leesha chicoti când i se scurse printre buze o fărâmă de sos. Sângele năvăli în obrajii lui frumoși, făcându-i la fel de roșii cum îi era părul.

— Furculița pot s-o ridic singur.

— Vrei să-ți tai carnea și să plec? întrebă Leesha, și el clătină din cap cu putere. Atunci taci, zise ea, ducându-i o altă furculiță plină la buze.

— Știi, scripca nu e mea, spuse Rojer după câteva clipe de tăcere, aruncând o privire către instrument. E a lui Jaycob. A mea s-a spart când…

Ea se încruntă când vocea lui se stinse. După mai mult de o lună, încă mai refuza să vorbească despre atac, chiar și atunci când îl presau străjerii. Trimisese după puținele lucruri pe care le poseda, dar, din câte știa Leesha, nici măcar nu luase legătura cu Ghilda Saltimbancilor ca să povestească tot ce se întâmplase.

— N-a fost vina ta, spuse Leesha, văzând că privirea începea să i se piardă în gol. Nu l-ai atacat tu.

— E ca și cum aș fi făcut-o.

— Ce vrei să spui?

Rojer se feri să-i întâlnească ochii.

— Păi… l-am silit să reînceapă să lucreze. Ar mai fi încă în viață dacă…

— Mi-ai povestit că ți-a spus că întoarcerea la activitate a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani, argumentă Leesha. S-ar părea că, în timpul ăsta scurt, a trăit mai mult decât ar fi făcut-o vreme de mai mulți ani în chilia din casa Ghildei.

Tânărul dădu din cap, dar i se umeziră ochii. Leesha îl strânse de mână.

— Culegătoarele de Ierburi văd adesea moartea, spuse ea. Nimeni, absolut nimeni, nu ajunge vreodată la Ziditor cu toate treburile de-aici încheiate. Viețile noastre au lungimi diferite, însă trebuie să ne fie de-ajuns, oricât de repede ar veni sfârșitul.

— Dar pare să vină prea devreme la oamenii a căror cale se-ntâlnește cu a mea, suspină Rojer.

— Eu l-am văzut venind devreme la unii care n-au auzit niciodată de Rojer Juma-de-mână, ripostă Leesha. Ai vrea să iei asupra ta și vina pentru morțile lor?

Tânărul rămase cu ochii la ea, și ea îi duse la gură o altă furculiță plină.

— Pe morți nu-i ajuți cu nimic dacă-ți încetezi și tu viața fiindcă te simți vinovat.

•

La sosirea Mesagerului, Leesha avea mâinile pline cu lenjerie. Strecură scrisoarea lui Vika în șort ca s-o citească mai târziu. Termină cu rufăria, dar o fată veni în fugă să-i spună că un bolnav tușea cu sânge. Pe urmă trebui să se ocupe de un braț rupt, apoi veni timpul să-și țină lecția cu ucenicele.

Până să-și dea seama ce târziu se făcuse, soarele apusese și toate fetele erau în pat. Micșoră fitilurile până ce lumina lămpilor se preschimbă într-o vagă strălucire portocalie și, înainte de a urca să-și petreacă noaptea la etaj, mai trecu încă o dată printre șirurile de paturi, asigurându-se că toți pacienții erau bine instalați pentru noapte. Întâlni în treacăt ochii lui Rojer, și tânărul o chemă cu un semn, dar ea îi zâmbi și clătină din cap. Arătă spre el, își uni mâinile ca pentru rugăciune și-și culcă obrazul pe ele, apoi coborî pleoapele.

Rojer se încruntă, dar ea îi făcu cu ochiul și își văzu de drum, știind că n-avea s-o urmeze. Îi scoseseră ghipsul, dar, cu toate că se vindecase frumos, el se plângea de dureri și de slăbiciune.

În capătul încăperii, Leesha își îngădui un răgaz, cât să-și toarne o cană cu apă. Era o noapte caldă, de primăvară, și urciorul era umed de condens. Își șterse absentă mâna de șorț, vrând s-o usuce, și simți foșnetul unei hârtii. Își aminti de scrisoarea lui Vika și o scoase, îi rupse sigiliul cu degetul mare și înclină foaia către lampă în timp ce bea.

O clipă mai târziu, scăpă cana din mână. Dar nu observă, nici nu auzi ceramica făcându-se țăndări. Strânse hârtia mai tare și fugi din cameră.

•

Când o găsi Rojer, Leesha plângea în tăcere în bucătăria întunecoasă.

— Te simți bine? o întrebă el, cu voce scăzută, sprijinindu-se greoi în baston.

— Rojer? se smiorcăi ea. De ce nu ești în pat?

Tânărul nu răspunse, dar se așeză lângă ea.

— Vești proaste de acasă?

Ea îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

— Ți-aduci aminte de răceala aia a tatei? întrebă, și, înainte de a continua, așteptă să-l vadă dând din cap, în semn că știa despre ce era vorba. Părea să se simtă mai bine, dar boala a recidivat. S-a dovedit că era dizenterie, care s-a-ntins de la un capăt al Văiugii la altul. Majoritatea au scăpat de ea cu bine, însă cei mai slabi…

Începu din nou să plângă.

— Cineva pe care-l cunoști? zise el, înjurându-se imediat pentru asta.

Bineînțeles că era cineva cunoscut. Într-un cătun, toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Leesha nu-i observă greșeala.

— Mentora mea, Bruna, spuse, cu lacrimi mari căzându-i pe șorț. Și alți câțiva, și doi copii pe care n-am avut când să-i întâlnesc. Mai bine de o duzină de oameni, și mai mult de jumătate din sat încă n-a scăpat de boală. Iar tata face parte din jumătatea asta.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău pentru mine, e vina mea, zise Leesha.

— Ce? se miră el.

— Ar fi trebuit să fiu acolo. De mulți ani nu-i mai sunt ucenică lui Jizell. Am făgăduit că mă-ntorc în Văiuga Tăietorului de Lemne după ce-nvăț aici tot ce e de învățat. Dacă m-aș fi ținut de cuvânt, aș fi fost acolo și, poate…

— Am văzut o dată niște săteni din Capătul Pădurii murind de dizenterie, spuse Rojer. Vrei să ți-i adaugi și pe ei pe conștiință? Sau pe cei care mor chiar în orașul ăsta, din cauză că nu-i poți îngriji tu pe toți?

— Nu e același lucru, și tu o știi.

— Nu e? întrebă tânărul. Ai spus cu gura ta că pe morți nu-i ajuți cu nimic dacă-ți încetezi și tu viața fiindcă te simți vinovat.

Leesha îl privi cu ochi rotunzi și umezi.

— Și ce-ai de gând? continuă el. Să-ți petreci noaptea plângând sau să-ncepi să-ți faci bagajele?

— Bagajele?

— Am un cerc portabil, de Mesager. Putem pleca spre Văiuga Tăietorului de Lemne mâine dimineață.

— Rojer, tu abia poți să mergi! exclamă Leesha.

El își luă bastonul, îl puse pe masă și se ridică în picioare. Mergea puțin cam țeapăn, dar fără niciun ajutor.

— Te-ai prefăcut ca să-ți mai păstrezi o vreme patul cald și ca să mai fii adoratul femeilor? întrebă Culegătoarea de Ierburi.

— Nu, nicidecum! roși Rojer. Numai că… nu mă simt încă în stare să dau spectacole.

— Dar te simți în stare să mergi pe jos până la Văiuga Tăietorului de Lemne? Fără cal, o să dureze o săptămână.

— Mă-ndoiesc că pe drum o să fie nevoie să fac tumbe. Așa că sunt în stare.

Leesha își încrucișă brațele și clătină din cap.

— Nu. Ți-o interzic cu desăvârșire.

— Nu sunt una dintre ucenicele tale, nu-mi poți interzice nimic.

— Ești pacientul meu, ripostă Leesha, și interzic orice îți pune însănătoșirea în pericol. O s-angajez un Mesager ca să mă ducă.

— Îți urez noroc dacă speri să găsești vreunul. Cel care merge săptămânal în sud a plecat azi, iar ceilalți au primit, probabil, cu toții câte o altă misiune. O să te coste-o avere ca să-l convingi

pe vreunul să lase totul baltă și să te ducă la Văiuga Tăietorului de Lemne. În plus, eu pot ține miezingii la distanță cu scripca. Niciun Mesager nu e în stare să-ți ofere așa ceva.

— Sunt sigură că poți, răspunse Leesha pe un ton care dădea limpede de înțeles că nu credea în astfel de lucruri, dar mie-mi trebuie un cal iute, de Mesager, nu o vioară magică.

Și ignorându-i protestele, îl conduse în pat, apoi urcă la etaj să-și strângă lucrurile.

•

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Jizell în dimineața următoare.

— Trebuie, răspunse Leesha. Vika și Darsy au prea multe pe cap, e imposibil să se descurce singure.

Jizell schiță un gest de încuviințare.

— Rojer pare convins c-o să te ducă el.

— Ei bine, nu, nu el, zise Leesha. O să angajez un Mesager.

— Și-a împachetat lucrurile toată dimineața, spuse Jizell.

— Nu e pe deplin vindecat.

— Phii! exclamă femeia mai vârstnică. Au trecut aproape trei luni. Azi nu l-am văzut deloc folosindu-și bastonul. Cred că a căutat pur și simplu un motiv ca să mai rămână o vreme în preajma ta.

Lui Leesha i se bulbucară ochii.

— Crezi că Rojer...?

Jizell ridică din umeri.

— Vreau doar să spun că n-apare-n fiecare zi câte-un bărbat dornic să-nfrunte miezingii de dragul tău.

— Jizell, sunt destul de bătrână ca să-i fiu mamă!

Tămăduitoarea se încruntă.

— Phii! N-ai decât douăzeci și șapte de ani, iar Rojer spune că are douăzeci.

— Rojer spune multe minciuni.

Jizell ridică iarăși din umeri.

— Ziceai că nu vorbești ca mama, continuă Leesha, dar amândouă știți cum să vă folosiți de orice tragedie ca s-aduceți vorba despre viața mea amoroasă.

Jizell deschise gura să răspundă, dar ea o opri înălțându-și mâna.

— Acum te rog să mă scuzi, spuse, trebuie să angajez un Mesager.

Ieși furioasă din bucătărie și Rojer, care asculta la ușă, abia izbuti să se ferească din calea ei fără să fie văzut.

•

Datorită banilor obținuți din negoțul tatălui său și a câștigurilor ei de când lucra pentru Jizell, Leesha reuși să capete de la Banca Ducelui un bilet de plată pentru o sută cincizeci de sori milnezi. Era o sumă mai presus de cele mai frumoase visuri ale unui țăran angersian, însă Mesagerii nu-și riscau viețile pentru klați. Spera să fie de-ajuns, dar vorbele lui Rojer se dovediră profetice, sau poate un blestem.

Negoțul din primăvară era în toi și până și cei mai nepricepuți Mesageri primiseră însărcinări. Skot lipsea din oraș, iar secretarul Ghildei o refuză fără să stea pe gânduri. Cea mai bună ofertă pe care i-o puteau face era Mesagerul trimis în sud săptămâna următoare, adică peste alte șase zile.

— Până atunci ajung acolo pe jos! strigă ea.

— Atunci îți sugerez s-o pornești la drum, răspunse secretarul.

Leesha își mușcă limba și ieși călcând apăsat. Se gândi c-avea să-și piardă mințile așteptând încă o săptămână. O săptămână în care tatăl ei ar fi putut să moară...

— Leesha? strigă cineva.

Ea se opri brusc și se întoarse încet.

— Tu ești! strigă Marick, apropiindu-se cu pași mari și cu brațele deschise. N-am știut că te mai afli încă în oraș!

Șocată, ea îl lăsă s-o îmbrățișeze.

— Ce faci în casa Ghildei? întrebă bărbatul, retrăgându-se ca s-o privească admirativ.

Era tot chipeș, cu ochii lui de lup.

— Îmi trebuie o escortă până la Văiuga Tăietorului de Lemne, răspunse ea. În sat se răspândește dizenteria și e nevoie de ajutorul meu.

— Cred c-aș putea să te duc eu, se oferi Marick. Va trebui să-i cer cuiva să-mi facă o favoare, plecând mâine la Podul Peste Fluviu în locul meu, dar asta ar trebui să se rezolve cu ușurință.

— Am bani, spuse Leesha.

— Știi că nu iau bani pentru escortare, răspunse Marick, privind-o cu lăcomie în timp ce se apropia mai mult de ea. Nu mă interesează decât un singur fel de plată.

Întinse mâna s-o strângă de fese, și ea nu se feri, deși se simțea îmboldită s-o facă. Se gândi la oamenii care aveau

nevoie de ea și, mai mult decât atât, la ceea ce-i spusese Jizell despre florile pe care nu le vede nimeni. Poate că întâlnirea ei cu Marick în ziua aceea era din voia Ziditorului. Înghiți în sec, cu greutate, și dădu din cap către Mesager.

Marick o împinse într-un cotlon întunecos de pe holul principal. O lipi de perete, în spatele unei statui de lemn, și o sărută apăsat. O clipă mai târziu, ea răspunse sărutului, înconjurând umerii bărbatului cu brațele, cu limba lui caldă în gura ei.

— Acum n-o să mai am probleme, o asigură Mesagerul, luându-i mâna și punându-i-o pe bărbăția lui întărită.

Leesha îi răspunse cu un zâmbet sfios.

— Aș putea să vin la hanul tău înainte de-a se înnopta, spuse. Am putea să… petrecem noaptea împreună și să plecăm mâine dimineață.

Marick o privi pieziș, apoi clătină din cap. O împinse din nou în perete, lăsându-și o mână în jos, ca să-și descheie catarama.

— Am așteptat asta prea mult, mormăi. Acum mă simt pregătit și nu las să-mi scape ocazia!

— N-o fac pe un coridor! șuieră Leesha, împingându-l. O să ne vadă cineva!

— N-o să ne vadă nimeni, ripostă Mesagerul, împingându-se peste ea și sărutând-o iarăși. Își scoase mădularul întărit și începu să tragă de fustele ei. Ești aici, ca prin farmec, adăugă, și, de data asta, sunt gata și eu. Ce altceva ți-ai mai putea dori?

— Intimitate? întrebă Leesha. Un pat? Două lumânări aprinse? Orice în afară de asta!

— Și-un Saltimbanc care să cânte sub fereastră? o luă el în bătaie de joc, bâjbâind cu degetele între picioarele ei, în căutarea deschiderii. Vorbești ca o fecioară.

— Sunt fecioară! șuieră Leesha.

Marick se retrase, cu mădularul înălțat încă în mână, și o privi chiorâș.

— Toată lumea din Văiuga Tăietorului de Lemne știe că ți-ai tras-o cu maimuța aia de Gared de cel puțin o duzină de ori. După atât timp, încă mai minți în privința asta?

Leesha se încruntă și-și repezi cu toată puterea genunchiul între picioarele lui, apoi ieși valvârtej din casa Ghildei, când Marick încă mai gemea pe podea.

•

— Nimeni nu vrea să te ducă? o întrebă Rojer în noaptea care urmă.

— Nimeni cu care să nu fiu nevoită să mă culc în schimb, mormăi Leesha, fără s-adauge că, în realitate, fusese dispusă să meargă chiar atât de departe.

Până și în clipa aceea continua să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală imensă. O parte din ea își dorea să-l fi lăsat pe Marick să facă așa cum voia, dar, chiar dacă Jizell avea dreptate și fecioria ei nu era cel mai prețios lucru din lume, totuși merita cu siguranță mai mult decât atât.

Strânse din ochi prea târziu, numai ca să stoarcă lacrimile pe care voise să le oprească. Rojer îi atinse fața, și ea îl privi. El zâmbi și întinse mâna, dând la iveală o batistă strălucitor colorată, ca și cum ar fi scos-o din urechea ei. Râzând fără s-o fi vrut, Leesha o luă și își șterse ochii.

— Aș putea totuși să te duc eu, spuse tânărul. Am făcut, pe jos, tot drumul de aici până la Valea Ciobanului. Și, dacă am reușit, înseamnă că te pot duce până la Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Serios? întrebă ea zâmbind. Nu e una dintre poveștile tale cu Jak Limbă Solzoasă, ca aia cu miezingii vrăjiți de scripca ta?

— Serios.

— De ce faci asta pentru mine?

El zâmbi și îi luă mâna în mâna lui schilodită.

— Suntem supraviețuitori, nu-i așa? o întrebă. Cineva spunea, cândva, că supraviețuitorii trebuie să-și poarte de grijă unul altuia.

Leesha suspină și îl strânse în brațe.

•

Sunt pe cale să-nnebunesc? se întrebă Rojer când lăsau în urmă porțile Angiersului. Leesha cumpărase un cal pentru călătorie, dar el era un călăreț lipsit de experiență, și nici ea nu era mult mai pricepută. Stătea în spatele ei în șa, iar Culegătoarea de Ierburi conducea animalul într-un ritm puțin mai rapid decât mersul pe jos.

Chiar și așa, calul îi zdruncina dureros picioarele înțepenite, dar Rojer nu se plângea. Dacă ar fi spus ceva înainte de a dispărea orașul din vedere, Leesha ar fi hotărât să se-ntoarcă.

Ceea ce ar trebui să faci în orice caz, se gândi. Ești Saltimbanc, nu Mesager.

Însă Leesha avea nevoie de el, iar el unul știuse, încă de când o văzuse prima oară, că ei n-ar fi fost în stare să-i refuze vreodată ceva. Mai știa și că ea îl privea ca pe un copil, dar asta urma să se schimbe după ce avea s-o ducă acasă. Avea să vadă că el era mai mult decât atât, că putea să-și poarte singur de grijă, ocrotind-o în același timp și pe ea.

Și, oricum, ce-i mai oferea lui Angiersul? Jaycob se dusese dintre cei vii, iar Ghilda îl credea probabil și pe el mort, și pesemne că așa era cel mai bine. „Du-te la străjeri, și tu o să fii ăla pe care-l vor spânzura”, spusese Jasin, dar Rojer era destul de inteligent ca să știe că, dacă Sunet Aurit ar fi aflat că mai trăia, n-ar mai fi avut șansa să mai povestească vreodată ceva.

Însă, când se uită la drumul care li se așternea înainte, simți un nod în stomac. Ca și Calea Greierului, Buturuga Fermierului se afla la o distanță de numai o zi de mers călare, însă Văiuga Tăietorului de Lemne era mult mai departe, poate că aveau de petrecut patru nopți pe drum, chiar mergând călare. Rojer nu rămăsese niciodată mai mult de două nopți la rând în afara unei clădiri, și chiar asta nu i se întâmplase decât o singură oară. Moartea lui Arrick i se derulă fulgerător în minte. Ar fi putut să-ndure și pierderea lui Leesha?

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Ce? făcu el surprins.

— Îți tremură mâinile.

Rojer, care se ținea de mijlocul ei, și le privi și văzu că avea dreptate.

— Nu e nimic, izbuti să răspundă. M-a luat frigul, așa, din senin.

— Nu-mi place asta, comentă Leesha, dar el abia dac-o auzi.

Își fixa mâinile cu privirea, străduindu-se să le stăpânească tremurul prin puterea voinței.

Ești actor! se dojeni. Intră în rolul unui bărbat curajos!

Se gândi la Marko Rătăcitorul, exploratorul neînfricat din poveștile lui. Îl descrisese și-i mimase aventurile de atât de multe ori, încât toate trăsăturile și toate obiceiurile personajului îi deveniseră o a doua natură. Își îndreptă spatele, iar tremurul mâinilor încetă.

— Să-mi dai de știre dacă obosești, spuse, și-o să țin eu hățurile.

— Credeam că n-ai mai călărit până acum.

— Înveți lucrurile noi făcându-le, cită el replica dată de Marko Rătăcitorul ori de câte ori se lovea de câte ceva nou.

Marko Rătăcitorul nu se temea niciodată de ceea ce nu mai făcuse până atunci.

•

Cu Rojer ținând hățurile, scoaseră un timp mai bun, dar și așa abia reușiră s-ajungă la Buturuga Fermierului înainte de apusul soarelui. Își lăsară calul în grajd și intrară în han.

— Ești Saltimbanc? întrebă hangiul la vederea hainelor pestrițe ale lui Rojer.

— Rojer Juma-de-mână, răspunse el, din Angiers și din cătunele din vest.

— N-am auzit niciodată de tine, mormăi hangiul, dar, dacă dai o reprezentație, camera e gratis.

Tânărul se uită la Leesha și, când ea ridică din umeri și dădu apoi din cap, zâmbi și-și scoase sacul cu minunății.

Buturuga Fermierului era o mică îngrămădire de locuințe și de alte clădiri, legate între ele prin poteci glifate pavate cu scânduri. Spre deosebire de orice alt cătun în care mai fusese vreodată Rojer, aici oamenii ieșeau noaptea din case, trecând nestânjeniți – și grăbiți – dintr-o clădire în alta.

Această libertate însemna o cârciumă plină, ceea ce îi plăcu foarte mult tânărului Saltimbanc. Dădu un spectacol pentru prima oară după multe luni, dar se simți în largul lui și în curând toată lumea bătea din palme și râdea de poveștile lui despre Jak Limbă Solzoasă și despre Omul Glifat.

Când se întoarse la locul lui, fața lui Leesha era ușor îmbujorată de vin.

— Ai fost minunat, zise ea. Știam c-așa o să fii.

Rojer radia și era pe punctul să-i răspundă când de ei se apropiară doi bărbați, aducând mai multe căni de lut. Îi întinseră una lui și alta lui Leesha.

— Ca mulțumire pentru spectacol, spuse cel care mergea înainte. Știu că nu-i mare lucru…

— E minunat, vă mulțumim, răspunse Rojer. Vă rog, poftiți la masa noastră.

Și arătă către scaunele libere. Cei doi se așezată.

— Ce vă aduce la Buturuga? întrebă primul bărbat.

Era scund, cu o barbă deasă, neagră. Însoțitorul lui, mai înalt și mai solid, era mut.

— Ne îndreptăm spre Văiuga Tăietorului de Lemne, răspunse Rojer. Leesha e Culegătoare de Ierburi și merge să le dea o mână de ajutor în lupta cu dizenteria.

— Văiuga e departe, zise bărbatul cu barbă neagră. Cum o să vă descurcați peste noapte?

— Nu ne duce grija, spuse Rojer. Avem un cerc de Mesager.

— Un cerc portabil? întrebă bărbatul surprins. Așa ceva trebuie să coste o grămadă de bani.

Saltimbancul dădu din cap.

— Mai mult decât crezi, răspunse.

— Ei, nu vrem să vă culcați prea târziu din pricina noastră, zise necunoscutul, și el și însoțitorul lui se ridicară de la masă. Probabil că vreți să plecați devreme.

Se îndepărtară și i se alăturară unui al treilea bărbat, așezat la o altă masă, în timp ce Rojer și Leesha își terminară băutura și se îndreptară spre camera lor.

27.

Căderea nopții

332 DÎ

— Uitați-vă la mine! Sunt Saltimbanc! exclamă unul dintre bărbați, trântindu-și pe cap tichia pestriță, cu clopoței, și țopăind pe drum.

Bărbatul cu barbă neagră slobozi un hohot de râs care aducea a lătrat, însă însoțitorul celor doi, mai voinic decât cei doi luați la un loc, nu scoase niciun sunet. Toți zâmbeau.

— Aș vrea să știu cu ce-a aruncat vrăjitoarea aia în mine, spuse cel cu barbă neagră. Mi-am cufundat capu-n pârâu și tot simt că am ochii-n foc. Săltă în aer cercul și hățurile calului rânjind. E totuși o pradă ușoară, cum nu-ți pică decât o dată-n viață.

— Vor trece luni până când o să fie nevoie să muncim din nou, încuviință cel cu tichia pestriță, zornăind punga cu monede, și n-avem nici măcar o zgârietură.

Sări în sus și pocni din călcâie.

— Poate că tu n-oi fi având, râse pe înfundate cel cu barbă neagră, dar eu m-am ales cu câteva pe spinare! Ticăloasa aia a făcut aproape tot atât de mult cât cercul, chiar dacă din cauza prafului pe care mi l-a zvârlit în ochi abia am putut să văd ce și unde-a intrat.

Bărbatul cu tichie pestriță râse, iar uriașul lor însoțitor mut bătu din palme, cu un zâmbet până la urechi.

— Ar fi trebuit s-o luăm cu noi, zise cel cu tichia. În peștera aia mizerabilă se face frig.

— Nu fi idiot, îl repezi cel cu barba neagră. Acum avem un cal și-un cerc de Mesager. Nu mai e nevoie să stăm în peșteră, și asta-i cel mai bine. Zvonul c-au fost atacați imediat ce-au părăsit Buturuga Fermierului va ajunge la urechile Ducelui. Mâine dis-de-dimineață trebuie să o luăm spre sud, înainte de a ne trezi cu oamenii lui pe urme.

Prinși în discuția lor, îl văzură pe bărbatul care venea călare către ei abia când nu-i mai despărțeau decât vreo doisprezece metri. În lumina tot mai palidă, înfășurat într-o robă care flutura și călărindu-și armăsarul negru prin umbra copacilor de pe marginea drumului împădurit, părea o fantomă.

Când îl zăriră, veselia de pe fețe le pieri, înlocuită de priviri provocatoare. Bărbosul lăsă cercul portabil pe pământ, desprinse de șaua calului o bâtă grea și se îndreptă spre străin. Era scund și vânjos, cu părul rărit revărsându-i-se peste barba lungă, neîngrijită. În spatele lui, mutul înălță un ciomag cât un copac mai mic, iar bărbatul cu tichia pestriță flutură o suliță cu vârful grosolan și ciobit.

— Asta e drumul nostru, îl lămuri bărbosul pe străin. Și-l împărțim bucuroși cu alții, dar e nevoie de o taxă.

Drept răspuns, nou-venitul își scoase calul din umbră.

De șa îi atârna o tolbă cu săgeți masive, iar arcul era agățat la-ndemână. În partea cealaltă avea o suliță lungă cât o lance, fixată cu o curea, cu un scut rotund alături. În spatele lui, alte curele susțineau multe alte sulițe, mai mici, cu vârfurile înălțate scânteind ascuțite în lumina asfințitului.

Dar străinul nu întinse mâna după nicio armă, ci se mulțumi să-și lase gluga s-alunece pe spate. Cei trei făcură ochii mari și șeful lor, bătând în retragere, își luă cercul portabil.

— S-ar putea să te lăsăm să treci, doar o singură dată, se corectă el, uitându-se la ceilalți peste umăr.

Până și uriașul se albise de frică. Aveau armele pregătite, dar se retraseră pas cu pas din calea calului uriaș, îndepărtându-se de-a-ndăratelea.

— Ar fi cel mai bine să nu te mai prindem și altă dată pe drumul ăsta, strigă cel cu barba neagră când ajunseră destul de departe ca să se simtă în siguranță.

Străinul își văzu de drum nepăsător.

•

Pe măsură ce vocile lor se îndepărtau tot mai mult, Rojer înfrunta spaima cu tot mai multă hotărâre. Îi amenințaseră cu moartea dacă încerca să se ridice din nou. Își duse mâna spre buzunarul secret, vrând să-și strângă în mână talismanul, dar nu găsi decât așchii de lemn frânte și smoc de păr de un blond-cenușiu. Probabil că se spărsese când mutul îl lovise în pântec. Lăsă rămășițele să-i alunece dintre degetele amorțite, căzând în noroi.

Suspinele lui Leesha îl săgetară și se temu să-și înalțe privirea. Mai făcuse greșeala asta înainte, când se ridicase uriașul de pe spinarea lui, fiindcă-i venise rândul la Leesha. Unul dintre ceilalți se grăbise să-i ia locul, folosindu-l drept bancă de pe care să privească toată distracția.

În ochii uriașului nu era prea multă inteligență și, chiar dacă-i lipsea sadismul însoțitorilor lui, pofta lui tâmpă era înspăimântătoare prin ea însăși, dorință animalică în trupul unui demon al pietrei. Dacă scoțându-și ochii cu degetele și-ar fi putut șterge din minte imaginea lui deasupra Leeshei, Rojer ar fi făcut-o fără șovăire.

Fusese un prost când trâmbițase unde se duceau și ce lucruri de valoare aveau asupra lor. Timpul prea îndelungat petrecut în cătunele apusene îi tocise neîncrederea în străini, înnăscută și întărită apoi în oraș.

Marko Rătăcitorul n-ar fi avut încredere în ei, se gândi.

Dar nu era întrutotul adevărat. Marko cădea mereu victimă înșelăciunilor, sau primea câte-o bâtă-n cap și era lăsat să moară. Supraviețuia numai fiindcă nu se pierdea pe urmă cu firea.

Supraviețuiește fiindcă-i o poveste și se termină cum vrei tu, își reaminti Rojer.

Dar imaginea lui Marko Rătăcitorul ridicându-se de jos și scuturându-se de praf se ținea scai de el și, în cele din urmă, își adună puterile și curajul și se sili să se salte în genunchi. Durerea îi săgeta tot trupul, dar nu credea că-i rupseseră vreun os. Ochiul stâng îi era atât de umflat încât abia mai vedea cu el și în gură simțea gustul sângelui din buza îngroșată. Era plin de vânătăi, dar ce-i făcuse Abrum fusese mai rău.

Doar că de asta nu existau străjeri care să-l tragă la adăpost. Și nicio mamă sau un maestru care să se-arunce între el și demoni.

Leesha scânci din nou și vinovăția îl copleși, zguduitoare. Se bătuse ca să-i salveze onoarea, dar fuseseră trei, cu toții înarmați, cu toții mai puternici decât el. Ce-ar fi putut să facă?

Aș vrea să mă fi ucis, își spuse, prăbușindu-se. *Mai bine-aș fi fost mort decât să văd*...

Lașule, îi mârâi o voce în țeastă. *Ridică-te. Ea are nevoie de tine.*

Rojer se săltă clătinându-se pe picioare și se uită în jur. Leesha era încolăcită în colbul drumului din pădure, plângând și neavând nici măcar destulă putere ca să-și acopere rușinea. De bandiți nu se mai zărea nici urmă.

Dar asta nu mai avea, firește, nicio importanță. Îi luaseră cercul portabil, fără de care el și Leesha erau ca și morți. Buturuga Fermierului rămăsese la aproape o zi întreagă de drum în urma lor, iar înainte mai aveau de mers câteva zile până să dea de-o altă așezare. Și până la lăsarea întunericului nu mai era decât o oră.

Alergă spre Leesha și se lăsă în genunchi lângă ea.

— Ești teafără? o întrebă, blestemându-se fiindcă i se frângea vocea.

Ea avea nevoie să fie puternic.

— Leesha, te rog, răspunde-mi, o imploră, strângând-o de umăr.

Ea îl ignoră, strâns încovrigată și cutremurându-se de plâns. Rojer o mângâie și-i șopti cuvinte de alinare, trăgându-i pe nesimțite fusta în jos. Indiferent în ce colț al propriei minți se retrăsese ca să poată suporta chinul, nu se-ndura să-l părăsească. El încercă s-o ia în brațe, dar Culegătoarea de Ierburi îl respinse cu violență și se încovrigă la loc, plângând zdrobită.

Tânărul se ridică de lângă ea și adună din țărână puținele lucruri care le fuseseră lăsate. Bandiții le cotrobăiseră prin bagaje, luând ce voiseră și aruncând restul, bătându-și joc de lucrurile lor, distrugându-le. Hainele lui Leesha erau împrăștiate pe drum și găsi strălucitor coloratul sac cu minunății în nămol, călcat în picioare. Aproape tot ce conținea fusese luat sau distrus. Bilele din lemn vopsit pentru jonglat erau înfipte în noroi, și Rojer le lăsă să zacă acolo.

Zări cutia scripcii lângă drum, unde-o aruncase lovitura de picior a mutului, și îndrăzni să spere că rămăsese intactă. Se grăbi s-alerge la ea și o găsi deschisă, spartă. Scripca se putea repara, schimbându-i câteva corzi și acordând-o, dar arcușul nu se vedea nicăieri.

Îl căută atât de mult cât cuteză s-o facă, azvârlind frunze și crengi din tufișuri în toate părțile, din ce în ce mai cuprins de panică, dar fără niciun rezultat. Dispăruse. Puse scripca la loc, în cutie, apoi întinse una dintre fustele largi ale lui Leesha și înfășură în ea puținele obiecte cu care se mai putea face ceva.

O pală puternică de vânt spulberă liniștea, foșnind printre frunze. Rojer își înălță privirea spre soarele care apunea și înțelese brusc, așa cum nu o făcuse până atunci, că aveau să moară. Ce mai conta dacă, în clipa în care urma să se-ntâmple, aveau sau nu cu ei o scripcă fără arcuș și câteva haine?

Clătină din cap. Încă nu erau morți și, pentru o noapte, era cu putință să te ferești de miezingi, dacă-ți păstrai curajul. Își strânse scripca la piept, liniștindu-se. Dacă-i supraviețuiau nopții, a doua zi putea să taie o buclă din părul lui Leesha ca să facă un arcuș nou. Dacă-și avea scripca, miezingii nu le puteau face niciun rău.

Pădurea se înălța, întunecată și primejdioasă, de ambele părți ale drumului, dar el știa că demonii preferau să vâneze mai degrabă oameni, decât orice altceva. Aveau să bântuie pe drum. Pădurea le oferea lui și lui Leesha cele mai mari șanse de a găsi o ascunzătoare, sau un loc izolat, unde să traseze un cerc.

Cum? îl întrebă din nou vocea nesuferită. *Nu te-ai ostenit niciodată să-nveți.*

Se întoarse și îngenunche încet lângă Leesha. Ea continua să tremure, plângând în tăcere.

— Leesha, spuse Rojer mai încet, trebuie să plecăm de pe drum.

Ea nu-i dădu nicio atenție.

— Leesha, trebuie să găsim o ascunzătoare.

O zgâlțâi.

Niciun răspuns.

— Leesha, apune soarele!

Plânsul încetă, și ea își înălță ochii larg deschiși, înspăimântați. Se uită la fața lui îngrijorată și învinețită, și a ei se schimonosi când reîncepu să plângă.

Dar Rojer știa că, pentru o clipă, ajunsese până la ea, și refuză să irosească ocazia. Se putea gândi la puține lucruri mai rele decât ceea ce i se întâmplase ei, dar unul era să fii sfâșiat de miezingi. O prinse de umeri și o scutură cu putere.

— Leesha, trebuie să-ți vii în fire! strigă. Dacă nu găsim repede o ascunzătoare, o să ne găsească soarele pe noi împrăștiați pe tot drumul!

Era o descriere sugestivă, așa cum intenționase, și își atinse țelul când ea își înălță capul, vrând mai mult aer, gâfâind, dar fără să mai plângă. Băiatul îi șterse lacrimile cu mâneca.

— Ce-o să ne facem? țipă ea, prinzându-i brațele într-o strânsoare dureroasă.

El invocă din nou imaginea lui Marko Rătăcitorul, care, de data asta, apăru fără întârziere.

— Mai întâi, plecăm de pe drum, răspunse, părând încrezător în sine, deși nu era. Părând să fi avut un plan, deși nu-l avea.

Leesha dădu din cap, și el o ajută să stea în picioare. Ea strânse din ochi de durere, și el îi simți gestul ca pe un tăiș în carne vie.

O susținu, și părăsiră drumul împreună, intrară printre copaci împleticindu-se. Ceea ce mai rămăsese din lumina zilei se împuțină spectaculos sub bolta pădurii și crengile, și frunzele uscate prinseră să le trosnească sub tălpi. Locul avea mirosul grețos de dulce al vegetației putrede. Lui Rojer nu-i plăceau pădurile.

Își răscoli mintea, străduindu-se să-și amintească istorisiri despre oameni care supraviețuiseră noaptea sub cerul liber, le cernu ca să dea de cuvinte care sunau a adevăr, căutând ceva, orice, care ar fi putut să-i ajute.

Peșterile erau cele mai bune, aici toate poveștile cădeau de acord. Miezingii preferau să vâneze la loc deschis, iar o grotă cu glife, chiar și foarte simple, de-a lungul intrării, era mai sigură

decât încercarea de-a te ascunde. Rojer putea să-și aducă aminte cel puțin trei glife alăturate de pe cercul lui. Poate de-ajuns ca să apere intrarea într-o peșteră.

Dar nu știa să fi fost vreo peșteră prin apropiere și n-avea idee ce să caute. Se uita în jur, căutând neajutorat, când auzi susurul unei ape curgătoare. O trase imediat pe Leesha într-acolo. Miezingii luau urma orientându-se după ceea ce vedeau, după sunete și după mirosuri. Dacă n-aveai un adăpost, cel mai bine te fereai de ei mascând toate acestea. Poate izbuteau să sape în mâlul de pe malul apei.

Dar, mergând către susur, nu descoperiră decât un firicel de apă, cu nimic care să se poată numi mal. Rojer înșfăcă din albie o piatră netedă și o azvârli, mârâind de ciudă.

Se întoarse și o văzu pe Leesha ghemuită în apă până la glezne, plângând din nou în timp ce-și umplea pumnii și se stropea. Pe față. Pe sâni. Între picioare.

— Leesha, trebuie să plecăm..., spuse el, întinzându-se să-i pună mâna pe braț, dar ea scoase un țipăt ascuțit și se feri, aplecându-se să mai ia apă. Leesha, n-avem timp pentru asta! țipă el, înșfăcând-o și ridicând-o în picioare dintr-o smucitură.

O târî din nou în pădure, fără să știe ce căuta.

În cele din urmă, când zări un mic luminiș, se dădu bătut. N-aveau unde să se-ascundă, așa că singura lor speranță era să deseneze un cerc de glife. Îi dădu drumul lui Leesha și începu să meargă prin luminiș, îndepărtând stratul de frunze putrede ca să dea de pământul moale și umed de dedesubt.

•

Ochii încețoșați ai lui Leesha începură să vadă limpede în timp ce-l urmărea pe Rojer îndepărtând frunzele de pe solul pădurii. Se sprijini cu greu de un copac, cu picioarele încă moi.

Cu numai câteva minute în urmă, crezuse că n-avea să-și mai revină niciodată după oroarea prin care trecuse, dar apropiata apariție a miezingilor era o amenințare mult prea imediată și descoperi, aproape cu recunoștință, că-i împiedica mintea să repună iarăși și iarăși în scenă atacul, așa cum făcuse de când își luaseră bărbații prada și plecaseră.

Obrajii ei palizi erau plini de noroi și de dâre de lacrimi. Încercă să-și netezească rochia ruptă, să-și recapete ceva din demnitate, dar durerea dintre picioare îi reamintea fără

întrerupere că demnitatea ei avea să-și poarte întotdeauna cicatricea.

— E aproape întuneric! gemu. Ce ne facem?

— O să desenez un cerc în țărână, răspunse Rojer. O să fie bine. O să am grijă să fie totul bine, îi făgădui.

— Măcar știi cum? întrebă ea.

— Sigur… cred că da, zise el neconvingător. Am avut cercul portabil ani la rândul. Îmi amintesc simbolurile.

Luă un băț și începu să zgârie pământul, trăgând linii, și uitându-se iar și iar la cer în timp ce lucra.

Era curajos pentru ea. Leesha îl privi și simți împunsătura vinovăției fiindcă îl târâse în așa ceva. Spunea că are douăzeci de ani, dar ea știa că era o minciună, că avea mai puțini. N-ar fi trebuit să-l ia într-o călătorie atât de primejdioasă.

Arăta în foarte mare măsură ca atunci când îl văzuse prima oară, cu fața umflată și învinețită, cu sânge prelingându-i-se încet din nas și din gură. Și-l ștergea cu mâneca și pretindea că puțin îi pasă. Leesha vedea cu ușurință dincolo de mișcările lui, știa că era tot atât de înnebunit de spaimă ca și ea, dar strădaniile lui aveau totuși ceva liniștitor.

— Nu cred că le trasezi corect, spuse, uitându-se peste umărul lui.

— O să fie bine, se răsti el.

— Sunt sigură că miezingilor o să le placă, ripostă ea, enervată de indiferența din tonul lui, fiindcă n-o să-i stânjenească deloc. Se uită în jur. Ne-am putea urca într-un copac, sugeră.

— Demonii pot să se cațere mai bine decât noi.

— Ce-ar fi să căutăm o ascunzătoare?

— Am căutat-o cât de mult s-a putut. Abia mai e timp să fac cercul, dar sunt sigur c-o să ne apere.

— Eu mă-ndoiesc, zise Leesha cu ochii la liniile tremurate din țărână.

— Dac-aș avea scripca…, începu Rojer.

— Nu-ncepe din nou cu rahaturile astea, se răsti ea, lăsându-se cuprinsă de o iritare tăioasă, care-i alungă umilința și spaima. Una e să te lauzi ziua, în fața ucenicelor, că poți fermeca demonii cu vioara, dar ce câștigi luând o minciună cu tine în mormânt?

— Nu mint! stărui Rojer.

— Fă cum vrei tu, oftă Leesha, încrucișându-și brațele.

— O să fie bine, repetă el.

— Ziditorule, nu poți să-ncetezi cu minciunile nici măcar o clipă? strigă Leesha. N-o să fie bine, și tu o știi. Miezingii nu sunt bandiți, Rojer. Nu se vor mulțumi doar cu…

Se uită în jos, la fusta ei ruptă, și vocea i se stinse.

Fața Saltimbancului se schimonosi de durere, și ea își dădu seama că fusese prea aspră. Voia să se dezlănțuie împotriva cuiva și era ușor să dea vina pentru cele petrecute pe Rojer și pe făgăduielile lui exagerate. Dar, în adâncul inimii, știa că vina era mai mult a ei decât a lui. Tânărul plecase din Angiers pentru ea.

Se uită la cerul care se-ntuneca și se întrebă dacă, înainte de a fi sfâșiați, îi rămânea destul timp ca să-i ceară iertare.

O mișcare printre copacii și tufele din spatele lor îi făcu pe amândoi să se întoarcă înspăimântați. În luminiș pătrunse un bărbat înfășurat într-o robă cenușie. Avea fața ascunsă în umbra propriei glugi și, cu toate că nu era înarmat, Leesha își dădu seama, după ținuta lui, că era periculos. Dacă Marick era lup, bărbatul acela era leu.

Își adună puterile, cu violul proaspăt în minte, și se întrebă, cu toată sinceritatea, ce era mai rău: o nouă siluire sau miezingii.

Rojer se ridică în picioare cât ai clipi, o prinse de braț și o împinse în spatele lui. Roti bățul ca pe-o suliță, arătându-și dinții când mârâi.

Fără să le dea vreo atenție, străinul începu să studieze cercul lui Rojer.

— Ai găuri în rețea, acolo, acolo și acolo, spuse el, arătând cu degetul, iar asta, dădu apoi cu piciorul în țărâna de lângă un simbol trasat grosolan, nici măcar nu e o glifă.

— Poți s-o repari? întrebă Leesha, plină de speranță, smulgându-se din strânsoarea lui Rojer și apropiindu-se de nou-venit.

— Leesha, nu, șopti Rojer poruncitor și insistent, dar Culegătoarea de Ierburi nu-l luă în seamă.

Necunoscutul nici măcar nu se uită la ea.

— Nu e timp, răspunse, arătând către miezingii care tocmai începeau să se înalțe la marginea luminișului.

— Oh, nu, șopti Leesha, și îi pieri culoarea din obraji.

Primul se solidifică un demon al vântului. Șuieră la vederea lor și se ghemui, ca și cum s-ar fi pregătit de salt, dar bărbatul nu-i lăsă timp pentru asta. Sub privirile uluite ale lui Leesha, se năpusti asupra lui, înșfăcându-l de brațe ca să-l împiedice să-și întindă aripile. La atingerea omului, carnea miezingului fâsâi și începu să fumege.

Demonul vântului scoase un țipăt subțire, deschizându-și gura plină de dinți ascuțiți ca niște ace. Bărbatul își dădu capul pe spate, aruncându-și gluga, și izbi botul miezingului cu creștetul lui chel. Cu o răbufnire de energie, demonul fu răsturnat. Se lovi de pământ, uluit. Omul își încordă degetele, apoi i le afundă în gâtlej. După o altă răbufnire, țâșni un jet de sânge negru.

Necunoscutul se răsuci brusc, își șterse sângele de pe degete și se îndreptă cu pași mari spre Rojer și spre Leesha. Ea îi văzu acum fața, care nu mai avea aproape nimic omenesc. Capul îi era complet ras, lipsit până și de sprâncene, iar locul părului lipsă fusese luat de tatuaje. Îi înconjurau ochii, erau și pe creștet, îi acopereau urechile și obrajii, întinzându-i-se chiar și pe fălci și în jurul buzelor.

— Tabăra mea e aproape, spuse fără să se sinchisească de privirile lor holbate. Veniți cu mine dacă vreți să vedeți zorii.

— Dar miezingii? întrebă Leesha când o porniră pe urmele lui.

De parcă ar fi vrut să-i sublinieze cuvintele, doi demoni ai lemnului, cu pielea ca scoarța noduroasă de copac, se înălțară, blocându-le drumul.

Necunoscutul își smulse roba, păstrând doar un acoperământ al șalelor, și Leesha văzu că nu numai capul îi era tatuat. Pe brațele și picioarele vânjoase i se întindeau glife înlănțuite în modele complicate, iar altele, mai mari, îi acopereau coatele și genunchii. Pe spate avea un cerc protector, iar în centrul pieptului musculos se zăreau alte două tatuaje mari. Simbolurile magice îi acopereau fiecare centimetru al pielii.

— Glifatul, murmură Rojer.

Numele i se păru lui Leesha oarecum cunoscut.

— Cu demonii mă descurc eu, spuse bărbatul. Ține asta, porunci, aruncându-i ei roba.

Și se repezi către miezingi, făcând o tumbă și destinzându-se ca să-i izbească pe amândoi cu călcâiele în piept. Magia explodă în urma loviturii, aruncându-i pe cei doi în lateral.

Alergară printre copaci atât de repede, încât totul părea neclar. Glifatul le impunea un ritm sălbatic, nestânjenit de miezingii care îi atacau din ambele părți. Un demon al lemnului ieși dintre trunchiuri, sărind asupra lui Leesha, dar el era acolo, și cotul lui glifat izbi țeasta creaturii cu o forță explozivă. Un demon al vântului se năpusti de sus, gata să-l cresteze pe Rojer cu ghearele, dar Glifatul îl înfruntă și lovitura pumnului lui trecu printr-o aripă, trântind miezingul la pământ.

Înainte de a apuca tânărul Saltimbanc să-i mulțumească, el se îndepărtase din nou, deschizându-le drum printre copaci. Rojer o ajuta pe Leesha să țină pasul, desprinzându-i fusta când i se agăța în tufișuri.

Ieșiră în goană din pădure și Leesha văzu un foc de cealaltă parte a drumului: tabăra Glifatului. Însă între ei și adăpost stăteau câțiva miezingi, printre care și un demon al pietrei, de aproape doi metri și jumătate înălțime.

Acesta scoase un urlet și se bătu cu pumnii uriași în pieptul acoperit de-o carapace groasă, biciuind aerul cu coada lui plină de creste. Își revendică prada plesnindu-i pe ceilalți ca să-i dea la o parte.

Glifatul nu dădu niciun semn de teamă când se apropie de monstru. Fluieră ascuțit și se propti bine pe picioare, gata pentru un salt în clipa năpustirii miezingului.

Dar, înainte de-a apuca demonul pietrei să atace, din pieptul lui ieșiră două țepușe groase, sfârâind și scânteind de magie. Bărbatul tatuat se grăbi să-l lovească într-un genunchi cu călcâiul său acoperit de glife, trântindu-l la pământ.

Când se prăbuși, Leesha văzu monstruoasa formă neagră din spatele lui. Animalul îl izbi cu piciorul, eliberându-și coarnele, apoi se înălță nechezând și copitele lui loviră spinarea miezingului cu o răbufnire tunătoare de magie.

Glifatul se năpusti către demonii rămași, dar aceștia se împrăștiară la apropierea lui. Un demon al focului îl scuipă cu flăcări, dar el își înălță palmele răsfirate și vâlvătaia se preschimbă într-o adiere răcoroasă când îi trecu printre degetele glifate. Tremurând de spaimă, Rojer și Leesha îl urmară în tabăra lui și intrară în cercul protector cu o imensă ușurare.

— Dansatorul Amurgului! strigă bărbatul tatuat, fluierând iarăși.

Calul uriaș își încetă atacul asupra demonului căzut și galopă pe urmele lor, sărind apoi în cerc.

Ca și stăpânul său, Dansatorul Amurgului părea desprins dintr-un coșmar. Era un armăsar imens, mai mare decât orice cal pe care-l mai văzuse vreodată Leesha. Avea părul dens, de un negru strălucitor ca abanosul, și o armură de metal plină de glife îi proteja trupul. La apărătoarea de cap fusese adăugată o pereche de coarne metalice, gravate cu glife, ca și copitele lui negre, pe care simbolurile magice erau scoase în evidență cu vopsea argintie.

De șaua din piele neagră atârnau câteva curele pentru prinderea mai multor arme, printre care și un arc din lemn de tisă și o tolbă cu săgeți, niște cuțite lungi, un lasou și sulițe de diferite lungimi. Un scut din metal lustruit, rotund și bombat, era prins de oblâncul șeii, de unde putea fi desprins cât ai clipi. Pe marginea lui se vedeau glife complicate.

Neclintit în timp ce stăpânul său îl inspecta, căutând răni, Dansatorul Amurgului nu părea neliniștit fiindcă demonii pândeau la numai câțiva pași distanță. Odată convins că armăsarul era teafăr, Glifatul se întoarse spre Leesha și spre Rojer, care stăteau, agitați, în mijlocul cercului, încă zdruncinați de tot ce se petrecuse în ultimele câteva minute.

— Ațâță focul, îi spuse lui Rojer. Am niște carne de fript și o pâine.

Se îndreptă spre proviziile lui, frecându-și un umăr.

— Ești rănit, spuse Leesha, ieșind din starea de șoc și grăbindu-se să-i studieze rănile.

Avea o tăietură pe umăr și o alta, mai adâncă, pe coapsă. Pe pielea lui tare se încrucișau cicatrice, asprind-o, dar nu era neplăcută la pipăit. Când îl atinse, simți furnicături ușoare în vârfurile degetelor, ca și cum și le-ar fi pus pe covor încărcat cu electricitate statică.

— E o nimica toată, spuse el. Câte-un miezing are uneori noroc și-și înfige gheara în carne înainte de a-l respinge glifele.

Încercă să se retragă, întinzând mâna să-și ia roba, dar Leesha nu se lăsa oprită cu ușurință.

— Nicio rană făcută de vreun demon nu e „nimica toată”. Așază-te și-o să te pansez, îi porunci, conducându-l către o piatră lată.

De fapt, bărbatul acela o înspăimânta aproape tot atât de mult ca miezingii, dar își dedicase viața îngrijirii răniților și o îndeletnicire familiară o împiedica să se gândească la durerea care amenința s-o mistuie în continuare.

— Am o pungă cu ierburi în coburul ăla, zise el, arătând cu degetul.

Leesha deschise coburul și o găsi. Se aplecă spre lumina focului în timp ce căuta pe dibuite în interior.

— Să presupun că n-ai frunze de rodiu?

Bărbatul se uită la ea.

— N-am, răspunse. De ce-aș avea? Se găsește din belșug rădăcina porcului.

— E o nimica toată, murmură ea. Voi, Mesagerii, păreți convinși că rădăcina porcului e leacul potrivit pentru orice.

Luă punga, o piuliță, un pisălog și un burduf cu apă, apoi îngenunche lângă el și pisă rădăcina porcului și alte câteva ierburi, făcând din ele o pastă.

— Ce te face să crezi că sunt Mesager? o întrebă Glifatul.

— Cine altcineva mai umblă pe drum de unul singur?

— Nu mai sunt Mesager de mulți ani, spuse bărbatul, fără nicio tresărire de durere în timp ce-i curăța ea rănile și întindea peste ele pasta usturătoare.

Privind-o cum punea alifia pe mușchii lui puternici, Rojer își miji ochii.

— Ești Culegătoare de Ierburi? o întrebă tatuatul, în timp ce ea trecea un ac prin foc și-i punea ață.

Leesha dădu din cap, dar rămase cu privirea la munca ei, și-și îndepărtă o șuviță groasă de păr de pe față, îndesând-o după ureche, în vreme ce-i cosea rana adâncă din coapsă. Când bărbatul nu mai spuse nimic, își ridică brusc ochii, ca să-i întâlnească pe-ai lui. Erau negri, și glifele din jurul orbitei îi făceau să pară triști, și duși în fundul capului. Leesha nu reuși să le susțină privirea și se grăbi să se uite în altă parte.

— Eu sunt Leesha, iar acolo, pregătind cina, e Rojer. E Saltimbanc.

Bărbatul dădu din cap către Rojer, dar, ca și Leesha, nici tânărul nu putu să-l privească prea mult în ochi.

— Îți mulțumim că ne-ai salvat viețile, continuă ea.

El răspunse cu un mormăit. Leesha se opri puțin, așteptând să se prezinte la rândul lui, însă tatuatul nu se obosi să facă asta.

— N-ai un nume? îl întrebă în cele din urmă.

— Nu l-am mai folosit de destul de multă vreme.

— Dar ai unul, insistă ea.

El se mulțumi să ridice din umeri.

— Atunci cum să-ți spunem?

— Nu e nevoie să-mi spuneți în niciun fel, răspunse bărbatul.

Observă că Leesha își încheiase munca, așa că se desprinse de atingerea ei și se înfășură iarăși, din cap până-n picioare, în roba lui cenușie.

— Nu-mi datorați nimic. Aș fi ajutat pe oricine altcineva ar fi fost în locul vostru. Mâine-o să vă duc, în siguranță, la Buturuga Fermierului.

Leesha se uită către foc, la Rojer, apoi din nou la Glifat.

— Abia am plecat din Buturuga, zise ea. Trebuie s-ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne. Ne poți duce acolo?

Gluga cenușie se clătină într-o parte și-ntr-alta.

— Dacă ne-ntoarcem la Buturuga, pierdem cel puțin o săptămână! strigă Leesha.

Glifatul ridică din umeri.

— Asta nu mă privește.

— Putem plăti, izbucni ea.

El îi aruncă o privire aspră, și ea își feri ochii, cu un aer vinovat.

— Nu acum, firește, se corectă. Am fost atacați de bandiți pe drum. Ne-au luat calul, cercul, banii, chiar și mâncarea. Vocea i se înmuie. Ne-au luat… totul. Își ridică privirea. Dar, odată ce-ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne, o să-ți pot plăti.

— N-am nevoie de bani, răspunse el.

— Te rog, îl imploră Leesha. E urgent.

— Îmi pare rău.

Rojer veni spre ei încruntat.

— Nu-i nimic, Leesha. Dacă această inimă de piatră n-o să ne-ajute, o să găsim singuri o cale.

— Care-i aia? se răsti ea. Una pe care-o să ne lăsăm uciși în timp ce-ncerci s-oprești demonii cu prostia ta de scripcă?

Rojer îi întoarse spatele, rănit de vorbele ei, însă Leesha nu-i dădu atenție, ci se răsuci către Glifat.

— Te rog, îl imploră, prinzându-l de braț când se întorcea și el cu spatele. Acum trei zile, la Angiers a venit un Mesager cu vestea că în Văiugă s-a răspândit o molimă. A ucis deja

doisprezece oameni, printre care și pe cea mai pricepută Culegătoare de Ierburi care-a trăit vreodată. Cele care-au rămas nu pot îngriji pe toată lumea. Au nevoie de ajutorul meu.

— Așadar nu vrei doar să mă abat din drumul meu, ci să mai și intru într-un sat lovit de-o molimă? întrebă Glifatul, părând oricum, dar numai dornic s-o ajute nu.

Leesha începu să plângă și căzu în genunchi, cu degetele încleștate de roba lui.

— Tata e foarte bolnav, șopti ea. Dacă n-ajung acolo cât mai curând, s-ar putea să moară.

Bărbatul întinse șovăitor mâna și i-o puse pe umăr. Leesha nu știa cum răzbătuse până la inima lui, dar simțea că izbutise.

— Te rog, repetă.

El o fixă îndelung cu privirea.

— Bine, spuse în cele din urmă.

•

Văiuga Tăietorului de Lemne era la o distanță de cinci zile de mers călare față de Angiers, la marginea sudică a pădurii angersiene. Glifatul le spuse că aveau nevoie de încă patru nopți ca s-ajungă în sat. Sau de trei, dacă se străduiau din greu și scoteau un timp bun. El călărea alături de cei doi, încetinindu-și calul uriaș ca să țină pasul cu mersul lor pe jos.

— Mă duc să cercetez drumul, spuse după o vreme. Mă-ntorc cam într-o oră.

Leesha simți împunsătura rece a spaimei când îl văzu îmboldindu-și calul cu picioarele și îndepărtându-se în galop. O înspăimânta aproape tot atât de mult ca bandiții și miezingii, dar, cel puțin, în prezența lui se simțea în siguranță în fața celorlalte amenințări.

Nu dormise deloc și buza îi zvâcnea, atât de des și-o mușcase ca să nu plângă. După ce adormiseră bărbații, se frecase, curățându-și fiecare centimetru al trupului, și tot se mai simțea murdară.

— Am auzit povești despre omul ăsta, spuse Rojer. Am și istorisit câteva. Credeam că nu e decât o legendă, dar e imposibil să existe doi bărbați glifați astfel și în stare să ucidă miezingi cu mâinile goale.

— L-ai numit Glifatul, zise Leesha, amintindu-și.

El dădu din cap.

— Așa i se spune în povești. Nimeni nu-i cunoaște numele adevărat. Am auzit de el anul trecut, când a trecut unul dintre Saltimbancii Ducelui prin cătunele din vest. Am crezut că nu e decât o poveste îndrugată la un pahar de bere, dar se pare că omul Ducelui a spus adevărul.

— Ce-a zis?

— Că Glifatul cutreieră noaptea, sub cerul liber, omorând demoni. Se ferește de oameni, apare numai când are nevoie de provizii și plătește cu aur vechi. Din când în când, se aud povești despre oameni salvați de el pe drum.

— Ei, pentru asta putem depune mărturie, zise Leesha. Dar, dacă poate ucide demoni, de ce n-a încercat nimeni să-i afle secretele?

Rojer ridică din umeri.

— După cum se povestește, nu-ndrăznește nimeni. Până și ducii se tem de el, mai ales după ce s-a-ntâmplat în Lakton.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Se zvonește că maeștrii constructori de docuri din oraș au trimis iscoade, ca să-i fure glifele de luptă. O duzină de oameni în armuri, înarmați. Pe cei pe care nu i-a ucis i-a schilodit pe viață.

— Ziditorule! icni Leesha, acoperindu-și gura. Cu ce fel de monstru călătorim?

— Unii zic că el însuși e, în parte, demon, îi întări Rojer spusele, născut de o femeie siluită de miezingi pe drum.

Tăcu brusc, cu obrajii împurpurându-i-se când își dădu seama ce spusese, dar cuvintele lui necugetate avură efectul opus celui așteptat, rupând vraja spaimei lui Leesha.

— E ridicol, comentă ea, clătinând din cap.

— Alții zic că nu-i nicidecum demon, continuă Saltimbancul, ci e Izbăvitorul în persoană, venit să ne scape de Năpastă. Veghetorii i s-au rugat și i-au cerșit binecuvântarea.

— Înclin mai degrabă să-l cred miezing, spuse Leesha, deși nu părea foarte convinsă.

•

Își continuară drumul într-o tăcere stânjenitoare. Cu o zi înainte, Leesha nu izbutise să se bucure de nicio clipă de pace, fiindcă tânărul încercase fără încetare s-o impresioneze cu poveștile și cu muzica lui, însă acum își ținea ochii în jos, dus pe gânduri. Leesha știa că se simțea rănit și o parte din ea ar fi vrut

să-l liniștească, însă o alta, mai mare, voia să se liniștească pe sine însăși. N-avea nimic de oferit.

La scurt timp după aceea, Glifatul se întoarse.

— Mergeți prea încet, le spuse, descălecând. Dacă vrem, scăpăm de o a patra noapte petrecută pe drum, trebuie să parcurgem azi vreo cincizeci de kilometri. Voi doi o să călăriți, iar eu alerg pe lângă cal.

— Nu e cazul s-alergi, zise Leesha. O să rupi firele cu care ți-am cusut rana din coapsă.

— S-a vindecat cu totul, răspunse el. Nu mi-a trebuit decât o noapte de somn.

— Prostii, tăietura aia era adâncă de doi centimetri și jumătate.

Ca să-și dovedească spusele, Leesha se apropie de el și îngenunche, săltându-i roba largă ca să-i dezgolească piciorul musculos, tatuat.

Dar, când îi scoase bandajul ca să examineze rana, făcu ochii mari șocată. O carne nouă, rozalie, crescuse deja, unind marginile rănii, și ața cu care-o cususe ieșea din pielea altminteri foarte sănătoasă.

— E imposibil, spuse.

— N-a fost decât o zgârietură, zise Glifatul, tăind cusătura cu o lamă foarte ascuțită și scoțând ațele una câte una.

Leesha deschise gura, gata să spună ceva, dar el se ridică, se întoarse la Dansatorul Amurgului și-l prinse de frâul pe care i-l întinse apoi ei.

— Mulțumesc, zise ea înmărmurită, primindu-l.

Într-o clipă, tot ce știa despre vindecări fu pus sub semnul întrebării. Cine era omul acela? Ce *era*?

Dansatorul Amurgului o porni la drum într-un galop ușor, iar Glifatul alergă pe lângă el cu pași mari, neobosiți, păstrând fără efort ritmul în vreme ce kilometrii rămâneau în urma picioarelor lui tatuate. Când se odihniră, o făcură fiindcă nu el, ci Leesha și Rojer simțeau nevoia unui popas. Culegătoarea de Ierburi îl urmărea pe furiș, căutând semne de oboseală, dar nu descoperi niciunul. Când își făcură în sfârșit tabăra, el hrăni calul respirând lin și uniform, în timp ce ea și Rojer gemeau și-și frecau membrele îndurerate.

•

În jurul focului domnea o tăcere apăsătoare. Se întunecase de o bună bucată de vreme, dar Glifatul umbla fără grijă prin preajma taberei, adunând lemne de foc, scoțând armura de pe capul Dansatorului Amurgului și periindu-l. Trecu din cercul calului în al lor fără să-i pese de demonii lemnului, care stăteau la pândă. Unul sări la el de după un tufiș, dar bărbatul nu se sinchisi când miezingul se izbi de glife, la numai doi centimetri în spatele lui.

În timp ce Leesha pregătea cina, Rojer șchiopăta de-a lungul marginii cercului, cu picioarele îndoite din genunchi, încercând să scape de amorțeala de după o zi întreagă de călărit.

— Cred că mi-am strivit ouăle după atâta hurducat în șa, gemu el.

— Dacă vrei, pot s-arunc o privire, se oferi Leesha.

Glifatul pufni.

Rojer se uită la ea cu jale.

— O să-mi treacă, izbuti să spună, continuând să măsoare locul cu pasul.

O clipă mai târziu, se opri brusc, holbându-se în lungul drumului.

Își ridicară cu toții privirea, zărind strania lumină portocalie a flăcărilor din gura unui demon al focului înainte de a apărea creatura, țipând ascuțit și alergând în patru labe.

— Cum se face că demonii focului nu ard toată pădurea? se miră Rojer, cu ochii la dârele de foc din urma miezingului.

— O să afli imediat, răspunse Glifatul.

Rojer descoperi, cu uimire, că vocea îi era chiar mai neliniștitoare când își pierdea obișnuita monotonie.

Abia avu timp să-și rostească toate cuvintele înainte de urletele care vesteau apropierea unui grup de demoni ai lemnului, trei miezingi puternici, care se năpustiră pe drum în urma împroșcătorului de flăcări. Între fălcile unuia atârna, moale, un alt demon al focului, din care picura sânge negru.

Miezingul hăituit se străduia atât de mult să nu se lase ajuns de urmăritori, încât nu observă că alți demoni ai lemnului se adunau printre tufele de pe marginea drumului până când unul dintre ei sări, țintuindu-l la pământ și scoțându-i măruntaiele cu ghearele din spate. Creatura neajutorată scoase un urlet pițigăiat, oribil, și Leesha își acoperi urechile.

— Lemnoșii îi urăsc pe demonii focului, îi lămuri Glifatul după ce se termină totul, cu ochii scânteindu-i, încântat de scena la care asistase.

— De ce? întrebă Rojer.

— Fiindcă demonii lemnului pot fi distruși de focul demonic, îi răspunse Leesha.

Glifatul își înălță spre ea privirea surprinsă, apoi dădu din cap.

— Atunci de ce nu-i aprind demonii focului? întrebă Rojer.

Omul tatuat râse.

— Uneori o fac, dar, deși pot fi uciși de flăcări, nu există niciun demon al focului în stare să-i țină piept, în luptă, unuia dintre ei. Numai demonii pietrei sunt mai puternici decât cei ai lemnului, care în pădure sunt aproape invizibili.

— E Mărețul Plan al Ziditorului, comentă Leesha. Cercetează și echilibrează.

— Prostii, o contrazise tatuatul. Dacă demonii focului ar arde totul, nu le-ar mai rămâne nimic de vânat. Natura găsește calea de rezolvare.

— Nu crezi în Ziditor? îl întrebă Rojer.

— Am și-așa destule probleme, răspunse celălalt, și fruntea lui încruntată dădu limpede de înțeles că nu dorea să vorbească despre asta.

— Unii zic că ești Izbăvitorul, spuse Rojer, luându-și inima-n dinți.

El râse zgomotos.

— N-o să vină niciun Izbăvitor să ne salveze, Saltimbancule. Dacă vrei să moară miezingii din lumea asta, trebuie să-i ucizi singur.

Parcă vrând să-i răspundă, un demon al vântului se izbi de rețeaua de glife din jurul Dansatorului Amurgului, și răbufnirea magiei umplu pentru o clipă locul de lumină. Armăsarul săpă cu copitele în țărână, ca și cum ar fi fost nerăbdător să sară din cerc și să lupte, dar rămase locului, așteptând porunca stăpânului său.

— Cum de nu se teme calul? întrebă Leesha. Chiar și Mesagerii își priponesc animalele peste noapte, ca să n-o rupă la fugă, dar al tău pare dornic să se bată.

— Îl antrenez încă de când nu era decât un mânz, răspunse bărbatul. E glifat de când se știe, așa că n-a-nvățat niciodată să se teamă de miezingi. Tatăl lui a fost cel mai mare și mai

agresiv armăsar pe care l-am putut găsi, și tot așa a fost și iapa, mama lui.

— Dar când l-am călărit a părut atât de blând, se miră Leesha.

— L-am învățat încotro să-și îndrepte pornirile agresive, răspunse Glifatul, cu o mândrie clară în tonul lui de obicei lipsit de inflexiuni. Răspunde bunătății cu bunătate, dar, când e amenințat, sau când sunt eu în primejdie, atacă fără șovăire. Odată a strivit țeasta unui mistreț care altminteri m-ar fi luat cu siguranță în coarne.

Odată ce terminară cu demonii focului, cei ai lemnului începură să dea târcoale glifelor, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Tatuatul își încordă arcul de tisă și-și scoase tolba cu săgeți cu vârful masiv, dar nu le dădu atenție creaturilor care loveau în barieră și erau respinse. Când terminară de mâncat, alese o săgeată fără semne, își scoase instrumentul de gravat din trusa de Glifar și începu s-o acopere pe îndelete cu simboluri.

— Dacă n-am fi fost noi aici…, începu Leesha.

— Aș fi fost eu acolo, afară din cerc, răspunse Glifatul, fără să se uite la ea. Vânând.

Leesha dădu din cap și păstră o vreme tăcerea, uitându-se la el. Rojer se foi, stânjenit de fascinația ei evidentă.

— Mi-ai văzut casa? întrebă ea, cu voce blândă.

Glifatul îi aruncă o privire plină de curiozitate, dar nu răspunse.

— Dacă vii din sud, ai trecut probabil prin Văiugă, spuse ea.

El clătină din cap.

— Ocolesc cătunele la mare distanță, spuse. Primul om care mă vede o rupe la fugă și, nu după mult timp, îmi iese în întâmpinare un grup de bărbați furioși, cu furci.

Leesha vru să protesteze, dar știa că oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne chiar așa ar fi făcut.

— Pur și simplu se sperie, zise fără convingere.

— Știu, răspunse el. Așa că-i las în pace. În lume mai există și altceva în afară de cătune și orașe, iar ca să ai ceva, plătești pierzând altceva… Ridică din umeri. Lasă oamenii să se-ascundă în casele lor, închiși în cuști, ca găinile. Lașii nu merită nimic mai bun.

— Atunci de ce ne-ai salvat de demoni? îl întrebă Rojer.

El ridică din umeri.

— Pentru că voi sunteți oameni, iar ei sunt monstruozități. Și pentru că v-ați zbătut până-n ultima clipă ca să supraviețuiți.

— Ce altceva am fi putut face? se miră Saltimbancul.

— Ai fi uimit dac-ai ști cât de mulți zac pur și simplu, așteptându-și sfârșitul, răspunse tatuatul.

•

În a patra zi de la plecarea din Angiers, scoaseră un timp bun. Nici Glifatul, nici calul lui nu păreau să știe ce e oboseala. Dansatorul Amurgului ținea cu ușurință pasul cu fuga în salturi a stăpânului său.

Când poposiră în sfârșit pentru noapte, Leesha pregăti din ultimele provizii ale însoțitorului lor o supă subțire, care nu izbuti să-i sature cu adevărat.

— Cum o să facem rost de mâncare? întrebă ea, când ultima înghițitură dispăru în gura lui Rojer.

Glifatul ridică din umeri.

— Când mi-am făcut planurile, n-am știut c-o să am tovarăși de drum, spuse, lăsându-se pe spate în timp ce-și picta cu mare atenție glife pe unghii.

— Încă două zile înseamnă un drum lung, dacă lipsește mâncarea, se văicări Rojer.

— Dacă vreți să-njumătățim timpul, putem călători și noaptea, zise Glifatul, suflând ca să-și usuce vopseaua de pe-o unghie. Dansatorul Amurgului poate fugi mai repede decât cei mai mulți dintre miezingi, iar eu îi pot ucide pe ceilalți.

— E prea periculos, se împotrivi Leesha. Dacă suntem uciși, n-o să-i ajutăm cu nimic pe cei din Văiuga Tăietorului de Lemne. O să călătorim nemâncați.

— Nu plec dintre glife noaptea, zise și Rojer, frecându-se pe burtă cu regret.

Tatuatul le arătă un miezing care le pândea tabăra.

— L-am putea mânca, spuse el.

— Nu vorbești serios! strigă Rojer cu scârbă.

— Chiar și numai gândul îmi face greață, încuviință Leesha.

— De fapt, nu sunt chiar atât de răi la gust, spuse însoțitorul lor.

— Chiar ai *mâncat* miezingi? întrebă Saltimbancul.

— Fac orice e necesar ca să supraviețuiesc.

— Ei bine, eu cu siguranță carne de demon n-o să mănânc, spuse Leesha.

— Nici eu, i se alătură Rojer.

— Bine, oftă Glifatul, ridicându-se și luându-și arcul, o tolbă cu săgeți și o suliță lungă. Își scoase roba, lăsându-și la vedere pielea tatuată, și se apropie de marginea cercului. O să văd ce pot să vânez.

— Nu e nevoie să...! strigă Leesha, dar el o ignoră.

O clipă mai târziu, dispăruse în întuneric.

Se întoarse peste mai mult de o oră, ținând de urechi doi iepuri dolofani. Îi întinse lui Leesha prada și se reașeză la locul lui, apoi luă mica pensulă cu care desena glife.

— Știi să cânți? îl întrebă pe Rojer, care tocmai terminase de înlocuit corzile scripcii și le ciupea, acordându-le.

Saltimbancul tresări la auzul întrebării.

— D... da, izbuti să răspundă.

— Vrei să cânți ceva? Nu-mi aduc aminte când am ascultat ultima oară muzică.

— Aș vrea, răspunse trist Rojer, dar bandiții mi-au aruncat arcușul în pădure.

Glifatul dădu din cap și rămase o clipă pe gânduri. Apoi se ridică brusc, scoțând ca prin farmec un cuțit uriaș. Rojer se ghemui, trăgându-se înapoi, dar celălalt ieși din cerc. Un demon al lemnului sâsâi la el, dar, când îi răspunse cu un alt sâsâit, se îndepărtă, speriat.

Se întoarse în curând cu o creangă subțire, căreia îi jupui scoarța cu cuțitul lui ascuțit.

— Cât de lung era? întrebă.

— De p... patruzeci și cinci de centimetri, se bâlbâi Rojer.

El dădu din cap, tăie creanga la o lungime aproximativ egală cu cea dorită, apoi se îndreptă spre Dansatorul Amurgului. Calul nu se sinchisi când îi tăie un fir din părul cozii. Bărbatul crestă lemnul și-i legă firul de păr de un capăt, cu un nod strâns, solid. Apoi îngenunche lângă Rojer și curbă creanga.

— Spune-mi când e destul de încordat, îi ceru, și Saltimbancul își puse degetele mâinii betege pe fir.

Când se declară mulțumit, bărbatul tatuat legă firul și la celălalt capăt și îi întinse bățul.

Saltimbancul primi darul radiind de încântare și îl unse cu sacâz înainte de a-și lua scripca. Și-o potrivi sub bărbie și trecu de câteva ori noul arcuș peste strune. Nu era perfect, dar căpătă

mai multă încredere în el și se opri să mai acordeze o dată instrumentul înainte de a începe să cânte.

Degetele lui abile umplură aerul cu o melodie răscolitoare, ce purtă gândurile lui Leesha către Văiuga Tăietorului de Lemne, făcând-o să se întrebe ce soartă avusese parte între timp. Scrisoarea lui Vika plecase de aproape o săptămână. Ce-avea să găsească la sosire? Poate că pântecăraia trecuse fără alte pierderi și toată strădania ei disperată avea să se dovedească inutilă.

Sau poate c-aveau nevoie de ea mai mult decât oricând.

Observă că melodia îl tulbura și pe Glifat, pentru că mâinile lui își încetaseră munca migăloasă și privea fix întunericul. Pe față i se așterneau umbre, ascunzând tatuajele, și ea îi privi figura tristă, dându-și seama că fusese cândva un tânăr frumos. Ce durere îl împinsese către o asemenea existență, umplându-l de cicatrice și făcându-l să-și ocolească semenii ca să stea printre miezingi? Se pomeni tânjind să-l vindece, deși el nu avea nicio rană evidentă.

Parcă vrând să-și limpezească mintea, bărbatul scutură brusc din cap, făcând-o pe Leesha să tresară, smulgându-se din visare. Și arătă cu degetul către întunecimea din afara cercului.

— Uită-te la ei, șopti. Dansează.

Și Leesha se uită, uluită, pentru că miezingii încetaseră într-adevăr să tot încerce glifele, încetaseră chiar să sâsâie și să țipe. Stăteau în jurul taberei, legănându-se în ritmul muzicii. Demonii focului săreau și se învârteau, trimițând panglici de foc ce li se spiralau printre membrele împletite, iar demonii vântului desenau bucle în văzduh și plonjau. Demonii lemnului se furișaseră în afara pădurii, dar, atrași de cântec, nu le dădeau nicio atenție celor ai focului.

Glifatul se uită la Rojer.

— Cum faci asta? îl întrebă, cu o uimire copleșitoare în glas.

Saltimbancul zâmbi.

— Miezingii au ureche muzicală, spuse.

Se ridică în picioare și se apropie de marginea cercului. Demonii se îngrămădiră acolo, privindu-l cu atenție. Începu să meargă de-a lungul cercului, și ei îl urmară, fascinați. Saltimbancul se opri și se legănă într-o parte și-ntr-alta, continuând să cânte, iar ei îi imitară mișcările aproape perfect, ca privite în oglindă.

— Și eu, care nu te-am crezut, își ceru Leesha iertare, cu voce scăzută. Chiar *poți* să-i farmeci.

— Și asta nu e tot, se lăudă Rojer.

Cu o răsucire a mâinii și cu o serie de mișcări bruște ale arcușului, transformă melodia într-o înșiruire de sunete neplăcute; notele până atunci pure erau discordante, stâlcite. Miezingii reîncepură brusc să țipe, își acoperiră urechile și se îndepărtară în grabă. Pe măsură ce atacul muzical continuă, se retraseră tot mai mult și mai mult, până când dispărură în întunericul de dincolo de lumina focului.

— N-au plecat prea departe, zise Rojer. Dacă mă opresc, se-ntorc.

— Ce altceva mai poți să faci? întrebă încet Glifatul.

Saltimbancul zâmbi, tot atât de mulțumit să cânte în fața unui public alcătuit din doi oameni cum ar fi fost în fața unei mulțimi care l-ar fi ovaționat. Își îndulci iarăși muzica, readucând pe nesimțite notele haotice înapoi, în melodia răscolitoare. Miezingii reapărură, din nou atrași de muzică.

— Uitați-vă acum, îi îndemnă Rojer, și preschimbă din nou sunetele, notele se înălțară tot mai mult, hârșâite, făcându-i până și pe cei doi însoțitori ai săi să scrâșnească din dinți și să se tragă mai departe.

Reacția miezingilor fu și mai puternică. Se înfuriară și se abandonară furiei, scoțând deopotrivă țipete pițigăiate și mugind când se aruncară în barieră. Glifele răbufniră iarăși și iarăși, respingându-i, dar ei nu se potoliră, izbindu-se de rețea într-o încercare nebunească de a ajunge la Rojer și de a-l amuți pentru totdeauna.

Doi demoni ai pietrei se alăturară gloatei, se împinseră pe lângă ceilalți și loviră glifele, sporind forța cu care erau atacate. În spatele Saltimbancului, Glifatul se ridică în tăcere și-și luă arcul.

Coarda zbârnâi, și una dintre săgețile masive, cu vârf gros, explodă în pieptul celui mai apropiat demon ca un trăsnet, scăldând pentru o clipă locul într-o lumină strălucitoare. Tatuatul continuă să tragă în hoardă, cu mișcări atât de iuți încât mâinile nu i se vedeau clar. Rafala de săgeți glifate respinse miezingii, trântindu-i la pământ, și puținii care se ridicară își găsiră repede sfârșitul, sfâșiați de semenii lor.

Rojer și Leesha urmăreau îngroziți măcelul. Arcușul Saltimbancului alunecă de pe strunele scripcii și continuă să atârne, uitat, în mâna lui fără vlagă, în timp ce-l privea pe Glifat în acțiune.

Demonii continuau să țipe, dar acum de durere și de spaimă, cu orice dorință de a ataca glifele dispărută odată cu muzica. Iar Glifatul trase iarăși și iarăși, până când i se terminară săgețile. Atunci înșfăcă o suliță și o aruncă, lovindu-l în spate pe un demon al lemnului care fugea.

Totul era un haos și puținii miezingi rămași se străduiau să scape. Glifatul își scoase roba, gata să sară din cerc ca să-i ucidă cu mâinile goale.

— Nu, te rog! strigă Leesha, repezindu-se spre el. I-ai pus pe fugă!

— Vrei să-i cruți? zbieră el, fulgerând-o cu privirea, furia pictându-i pe chip o mască înspăimântătoare.

Ea se retrase, speriată, dar continuă să-l privească în ochi.

— Te rog, îl imploră. Nu te duce acolo.

Și se temu că avea s-o lovească, dar bărbatul se mulțumi să se holbeze la ea, respirând greu. În cele din urmă, după ceea ce păru o eternitate, se liniști și-și puse din nou roba, acoperindu-și încă o dată glifele.

— Chiar a fost necesar? întrebă ea, rupând tăcerea.

— Cercul n-a fost făcut ca să respingă atât de mulți demoni în același timp, răspunse el, din nou cu răceală în vocea monotonă. Nu știu dac-ar fi făcut față.

— Mi-ai fi putut cere să nu mai cânt, zise Rojer.

— Da, încuviință celălalt, aș fi putut.

— Și de ce n-ai făcut-o? îl întrebă Leesha.

El nu-i răspunse. Ieși din cerc cu pași mari și începu să smulgă săgețile din leșurile miezingilor.

•

În aceeași noapte, ceva mai târziu, Leesha dormea adânc când Glifatul se apropie de Rojer. Saltimbancul, care se holba la demonii căzuți, tresări când se ghemui lângă el.

— Ai putere asupra miezingilor, îi spuse.

Rojer ridică din umeri.

— Așa cum ai și tu, răspunse. Mai multă decât voi avea eu vreodată.

— Poți să mă-nveți? îl întrebă Glifatul.

Rojer se răsuci și-i întâlni ochii sfredelitori.

— De ce? Ucizi demonii cu zecile. Ce-nseamnă micul meu truc în comparație cu asta?

— Credeam că-mi cunosc dușmanii. Dar tu mi-ai dovedit că nu e așa.

— Te gândești că nu sunt întrutotul răi dacă pot savura muzica?

Glifatul clătină din cap.

— Nu sunt patroni ai artelor, Saltimbancule. În clipa în care ai încetat să cânți, te-ar fi ucis fără nicio șovăire.

Rojer dădu din cap, dându-i dreptate.

— Atunci de ce să te ostenești? întrebă. Să-nveți să cânți la scripcă presupune foarte multă muncă, doar ca să farmeci niște fiare pe care tu le poți ucide cu ușurință.

Fața celuilalt se aspri.

— Mă-nveți sau nu? îl întrebă.

— O să te-nvăț…, răspunse Rojer, chibzuind, dar vreau ceva în schimb.

— Am o grămadă de bani, îl asigură Glifatul.

Saltimbancul își flutură mâna, respingând oferta.

— De bani pot face rost oricând, spuse. Ceea ce vreau e mult mai de preț.

Celălalt rămase tăcut.

— Vreau să străbat lumea alături de tine, continuă Rojer.

Glifatul ridică din umeri.

— Nici să nu te gândești.

— Nu poți învăța să cânți peste noapte, insistă Saltimbancul. Ai nevoie de multe săptămâni ca să sune cât de cât mulțumitor, și ai nevoie de mult mai multă îndemânare ca să-l vrăjești fie și pe cel mai nepriceput miezing.

— Și ce câștigi tu din asta? întrebă Glifatul.

— Material pentru istorisiri care vor umple amfiteatrul Ducelui seară de seară, răspunse Rojer.

— Și ea? întrebă din nou celălalt, arătând-o pe Leesha.

Saltimbancul se uită la Culegătoarea de Ierburi, îi privi pieptul înălțându-se și coborând ușor în somn, și Glifatului nu-i scăpă înțelesul privirii.

— M-a rugat s-o escortez până acasă, nimic mai mult, răspunse în sfârșit Saltimbancul.

— Și dac-o să te roage să rămâi cu ea?

— N-o să mă roage, răspunse tânărul cu voce slabă.

— Drumul meu nu e o poveste cu Marko Rătăcitorul, băiete, îl preveni Glifatul. N-am timp să mă las încetinit de cineva care se-ascunde noaptea.

— Acum am scripca, zise Rojer, cu mai mult curaj decât simțea. Nu mi-e frică.

— Curajul nu e de-ajuns. În pustietate, ucizi sau ești ucis, și nu vorbesc doar despre demoni.

Rojer își trase umerii înapoi, înghițindu-și nodul din gât.

— Toți cei care-ncearcă să mă apere sfârșesc prin a-și pierde viața. E timpul să-nvăț să mă apăr singur.

Celălalt se lăsă pe spate, cântărind spusele tânărului Saltimbanc.

— Vino cu mine, spuse într-un târziu, ridicându-se.

— Afară din cerc?

— Dacă nu poți face asta, nu-mi ești de niciun folos, zise Glifatul. Și, văzând că Rojer se uita în jur cu îndoială, adăugă: Pe-o distanță de mai mulți kilometri, toți miezingii au aflat ce le-am făcut semenilor lor. Mă-ndoiesc că-n noaptea asta vom mai vedea alții.

— Și Leesha? întrebă Rojer, ridicându-se încet.

— O s-o apere Dansatorul Amurgului, dacă va fi nevoie. Haide.

Glifatul ieși din cerc și dispăru în noapte.

Rojer înjură, dar își înșfăcă scripca și-l urmă.

•

Înaintau printre copaci, și Rojer strângea cu putere cutia scripcii. La început voise să scoată instrumentul, dar Glifatul îi făcuse semn să-l pună la loc.

— O s-atragi o atenție pe care n-o dorim, îi șopti.

— Parc-ai spus că-n noaptea asta n-o să mai vedem niciun miezing, șuierase el drept răspuns, dar celălalt nu-i mai dăduse atenție, continuând să meargă prin întuneric la fel ca-n plină zi.

— Unde mergem? întrebă Saltimbancul, pentru ceea ce părea a fi a suta oară.

Urcară pe o mică movilă, unde Glifatul se întinse pe burtă, arătând în jos.

— Uită-te acolo, spuse.

Rojer văzu, sub ei, trei bărbați cunoscuți și un cal, dormind în spațiul strâmt al unui cerc portabil încă și mai cunoscut.

— Bandiții, murmură.

Îl inundă un val de sentimente – spaimă, furie și neajutorare – și retrăi, privindu-l cu ochii minții, chinul la care-i supuseseră pe el și pe Leesha. Mutul se foi în somn, și tânărul simți împunsătura panicii.

— Îi urmăresc de când v-am găsit, îi spuse însoțitorul său. În seara asta, când vânam, le-am văzut focul.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Rojer.

— M-am gândit că poate vrei să-ți recapeți cercul, răspunse celălalt.

Saltimbancul se uită din nou la el.

— Dacă le furăm cercul când dorm, miezingii îi vor ucide înainte de a înțelege ce s-a-ntâmplat.

— Demonii sunt puțini acum. Bandiții au mai multe șanse decât v-au lăsat vouă.

— Chiar și așa, ce te face să crezi că vreau să risc?

— Am văzut și am auzit, răspunse Glifatul. Știu ce v-au făcut, ție… și lui Leesha.

Rojer rămase tăcut vreme îndelungată.

— Sunt trei, spuse în cele din urmă.

— Aici suntem în pustietate. Dacă vrei să trăiești în siguranță, întoarce-te-n oraș, zise celălalt, scuipând ultimul cuvânt ca pe-o înjurătură.

Dar Rojer știa că nici în oraș nu erai în siguranță. Fără să vrea, îl văzu pe Jaycob prăbușit la pământ, auzi râsul lui Jasin. Ar fi putut încerca să-și facă dreptate după atac, dar el alesese în schimb fuga. Era eternul fugar, îi lăsa pe alții să moară în locul lui. Mâna îi plecă în căutarea talismanului care nu mai exista, și se uită în jos, spre foc.

— M-am înșelat? îl întrebă Glifatul. Ne-ntoarcem în tabăra noastră?

Saltimbancul înghiți în sec.

— După ce voi lua ceea ce-mi aparține, se hotărî el.

28.

Secrete

Leesha se trezi la auzul unui nechezat slab. Deschise ochii și-l văzu pe Rojer periind iapa roșcată pe care-o cumpărase din Angiers și, pentru o clipă, îndrăzni să spere că toate cele petrecute în ultimele două zile fuseseră un vis.

Însă apoi Dansatorul Amurgului făcu un pas care-l aduse în fața ochilor ei, un armăsar uriaș dominând cu înălțimea lui iapa, și toate amintirile năvăliră înapoi.

— Rojer, întrebă ea cu voce înceată, de unde-a apărut calul meu?

Tânărul deschise gura să răspundă, dar în clipa aceea în tabără intră Glifatul, cu doi iepuri mici și cu niște mere.

— Azi-noapte am văzut focul prietenilor voștri, o lămuri el, și m-am gândit c-o să călătorim mai repede dacă mergem călare cu toții.

Ea păstră multă vreme tăcerea, gândindu-se la cele aflate. O străbătură o duzină de sentimente, cele mai multe fiind de rușine și de scârbă. Rojer și Glifatul nu o stânjeniră, și pentru asta se simți recunoscătoare.

— I-ați omorât? întrebă într-un târziu.

O parte înghețată a sufletului ei voia să-i audă spunând da, deși asta îi sfida toate convingerile, sfida tot ce-o învățase Bruna.

Glifatul o privi în ochi.

— Nu, răspunse, și ea se simți inundată de o ușurare imensă. I-am pus pe fugă atât cât a fost nevoie ca să luăm calul, dar asta a fost tot.

Leesha dădu din cap.

— O să-i trimit magistratului Ducelui o scrisoare despre ei, prin următorul Mesager care-o să treacă prin Văiugă.

Pânza ei cu ierburi era rulată grosolan și legată de șa. O desprinse, o inspectă și răsuflă ușurată când văzu că aproape toate sticluțele și pungile ei erau intacte. Nemernicii îi fumaseră toată cânepa, dar era destul de ușor de-nlocuit.

După micul dejun, Rojer încălecă pe iapă, iar ea se urcă pe Dansatorul Amurgului, în spatele Glifatului. Merseră cu mare repeziciune, fiindcă se adunau nori și era posibil să plouă.

Leesha avea senzația că ar fi trebuit să-i fie frică. Banditii erau în viață, undeva pe drum, înaintea lor. Își aducea aminte

de fața lacomă a celui cu barbă neagă și de râsul răgușit al însoțitorului lui. Și, cel mai rău, își aducea aminte de cumplita greutate a mutului și de pofta lui tâmpă, violentă.

Ar fi trebuit să-i fie frică, dar nu-i era. Glifatul o făcea să se simtă în siguranță, chiar mai mult decât se simțise alături de Bruna. El nu obosea. Nu se temea. Și ea știa, fără nicio umbră de îndoială, că nu i se putea întâmpla nimic rău atâta vreme cât o apăra el.

Apărare. Nevoia de apărare părea un sentiment straniu, ceva dintr-o altă viață. Se apărase singură atât de multă vreme, încât uitase cum era. Deprinderile și mintea ei erau de-ajuns ca să se afle în siguranță în locurile civilizate, dar în sălbăticia pustietății însemnau mult prea puțin.

Glifatul se crispă, și ea-și dădu seama că mâinile ei îl strângeau mai tare de mijloc, trăgând-o mai aproape de el, cu capul pe umărul lui. Se retrase, atât de invadată de un sentiment de jenă, încât fu cât pe ce să nu observe mâna care zăcea în tufele de pe marginea drumului.

Când o zări, țipă.

Glifatul opri calul și ea mai mult căzu decât coborî din șa, grăbindu-se spre locul unde-o văzuse. Dădu buruienile la o parte și icni când descoperi că mâna nu era prinsă de un trup; fusese retezată perfect, dintr-o mușcătură.

— Leesha, ce e acolo? strigă Rojer, alergând spre ea împreună cu Glifatul.

— Tabăra lor era pe-aproape? întrebă Culegătoarea de Ierburi, ridicând mâna găsită.

Glifatul dădu din cap

— Duceți-mă acolo, porunci ea.

— Leesha, la ce bun..., începu Rojer, dar ea nu-i dădu atenție, continuând să se uite în ochii celuilalt bărbat.

— Duceți-mă. Acolo, repetă.

Bărbatul tatuat dădu iarăși din cap, înfipse un pripon în pământ și legă de el hățurile iepei.

— Păzește, îi spuse Dansatorului Amurgului, și armăsarul necheză.

Găsiră tabăra în scurt timp, scăldată în sânge și plină de bucăți de trup omenesc, pe jumătate mâncate. Leesha își duse șortul la nas, apărându-se de duhoare.

Rojer începu să vomite și fugi din luminiș.

Dar Leesha era obișnuită cu sângele.

— Doar doi, comentă ea, cercetând rămășițele cu sentimente prea amestecate ca să mai încerce să le sorteze.

Glifatul încuviință cu o înclinare a capului.

— Lipsește mutul, spuse el. Uriașul.

— Da, zise Leesha. Și mai lipsește și cercul.

— Și cercul, întări el după o clipă.

•

Norii negri continuară să se adune în timp ce se-ntorceau la cai.

— La vreo cincisprezece kilometri de-aici e o peșteră a Mesagerilor, spuse Glifatul. Dacă mărim ritmul și sărim peste masa de prânz, ar trebui s-ajungem acolo înainte de-a începe ploaia. Trebuie să ne-adăpostim până trece furtuna.

— Un bărbat care ucide miezingi cu mâinile goale se teme de-un strop de ploaie? întrebă Leesha.

— Dacă norii sunt destul de groși, demonii se pot înălța mai devreme.

— Și de când ți-e frică de ei? insistă Leesha.

— Să te lupți pe ploaie e periculos, e o prostie, o lămuri el. Ploaia preschimbă țărâna în nămol, iar nămolul mânjește glifele și pe el ți-alunecă tălpile.

Furtuna începu când abia se instalaseră în peșteră. Perdelele de ploaie torențială noroiră drumul și cerul se întunecă, luminat doar de loviturile bruște ale trăsnetelor. Vântul urla la ei, întrerupt când și când de bubuitul tunetelor.

Cea mai mare parte a gurii grotei era deja apărată de simboluri magice ale puterii săpate adânc în stâncă, și bărbatul tatuat se grăbi să acopere golul cu câteva bucăți de piatră glifate, ascunse în interior.

După cum prezisese, câțiva demoni se înălțară mai devreme în întunericul fals. El privi înverșunat cum ieșeau tiptil din cele mai întunecate părți ale pădurii, savurându-și eliberarea din Miezul pământului. Lumina trecătoare a fulgerelor le contura formele ondulate în timp ce zburdau în ploaie.

Încercară să pătrundă în peșteră, dar glifele rezistară. Cei care se aventuraseră prea aproape o regretară, fiind întâmpinați de o lovitură a suliței bărbatului cu chipul încruntat sub tatuaje.

— De ce ești atât de furios? îl întrebă Leesha, care scotea castroane și linguri din traista ei în timp ce Rojer se străduia s-aprindă un mic foc.

— E destul de rău că vin noaptea, se răsti el. N-au niciun drept s-apară și ziua.

Leesha clătină din cap.

— Ai fi mai fericit dac-ai putea s-accepți lucrurile așa cum sunt, îl sfătui ea.

— Nu vreau să fiu fericit.

— Toată lumea vrea să fie fericită, îl înfruntă ea. Unde e ceaunul?

— În sacul meu, răspunse Rojer. Îl aduc.

— Nu e nevoie, răspunse ea, ridicându-se. Ocupă-te de foc. Îl iau eu.

— Nu! strigă Saltimbancul, dar, când sărea în picioare, își dădu seama că era prea târziu.

Leesha scotea cercul lui portabil cu un icnet.

— Dar…, se bâlbâi ea, pe ăsta ni-l luaseră!

Se uită la Rojer și-l văzu aruncând o privire către Glifat. Se întoarse spre el, dar nu izbuti să citească nimic pe chipul umbrit de glugă.

— Mă lămurește și pe mine cineva? întrebă apoi.

— L-am… luat înapoi, spuse Rojer cu prea puțină convingere.

— Văd că l-ați luat înapoi! strigă ea, biciuind solul peșterii cu colacul de funie și plăcuțe de lemn. Dar cum?

— L-am luat odată cu calul, zise pe neașteptate Glifatul. Ți-am ascuns adevărul ca să nu-ți împovărez conștiința.

— L-ai furat?

— *Ei* l-au furat, o corectă bărbatul cu glugă. Eu l-am luat înapoi.

Leesha se uită la el îndelung.

— L-ai luat noaptea, zise ea cu voce joasă.

Glifatul rămase tăcut.

— L-ai luat noaptea, zise ea printre dinții încleștați.

— Drumul e destul de periculos și fără astfel de oameni, ripostă el.

— I-ai ucis, continuă ea, surprinsă fiindcă i se umpluseră ochii de lacrimi.

Ia cea mai rea ființă umană pe care-o poți găsi, spusese tatăl ei, *și tot vei da de ceva mai cumplit dacă te uiți noaptea pe*

fereastră. Nimeni nu merita să fie aruncat miezingilor. Nici măcar tâlharii.

— Cum ai putut? întrebă.

— N-am omorât pe nimeni, se dezvinovăți el.

— E ca și cum i-ai fi omorât!

Bărbatul ridică din umeri.

— Ei v-au făcut același lucru!

— Și asta-nseamnă că e o faptă bună? strigă Leesha. Uită-te la tine! Nici măcar nu-ți pasă! Au murit cel puțin doi oameni, și tu dormi la fel de bine ca mai înainte! Ești un monstru!

Se repezi cu pumnii la el, încercând să-l lovească, dar el o prinse de încheieturile mâinilor și îi privi zbuciumul cu indiferență.

— Ție de ce-ți pasă? o întrebă.

— Eu sunt Culegătoare de Ierburi! țipă ea. Am depus un jurământ! Am jurat să vindec, însă tu, adăugă, privindu-l cu răceală, n-ai jurat decât să ucizi.

În clipa aceea, el îi dădu drumul, și ea se retrase.

— Îți bați joc de ceea ce sunt eu, îi spuse, gârbovindu-se și privind în jos câteva minute. Pe urmă își ridică privirea spre Rojer: Ai spus „*am* luat”, îl acuză.

— Cum? întrebă Saltimbancul, străduindu-se să pară nedumerit.

— Mai înainte, îl lămuri ea. Ai spus „*l-am* luat înapoi”. Și cercul era în sacul tău. Ai fost acolo, împreună cu el?

— Păi…, încercă tânărul să ocolească răspunsul.

— Nu mă minți, Rojer! mârâi Leesha.

El își lăsă ochii în jos. O clipă mai târziu, dădu din cap.

— El ți-a spus mai devreme adevărul. Nu le-a luat decât calul. Când le-a distras atenția, eu am luat cercul și ierburile tale.

— De ce? întrebă Leesha cu vocea gata să i se frângă.

Dezamăgirea din glasul ei îl înjunghie pe Saltimbanc ca un cuțit.

— Știi de ce, răspunse, posomorât.

— De ce? repetă ea. Pentru mine? Pentru onoarea mea? Spune-mi, Rojer! Spune-mi c-ai ucis în numele meu!

— Trebuiau să plătească, zise el încordat. Trebuiau să plătească pentru ce-au făcut. Era de neiertat.

Leesha râse zgomotos, deși în hohotul ei nu se simțea nicio urmă de amuzament.

— Crezi că nu știu asta? Crezi că m-am păstrat vreme de douăzeci și șapte de ani ca să-mi dau floarea unei bande de tâlhari?

Tăcerea atârnă în aerul grotei preț de o clipă îndelungată. Un tunet despică văzduhul.

— Te-ai păstrat…, spuse Rojer ca un ecou.

— Da, odraslă a Miezului ce ești! țipă ea cu voce ascuțită și cu lacrimi de furie brăzdându-i obrajii. Eram fecioară! Dar vă îndreptățea asta să dați niște oameni miezingilor?

— I-am dat? zise Glifatul.

Leesha se răsuci spre el.

— Bineînțeles că i-ați dat! strigă. Sunt sigură că prieteni tăi demonii s-au bucurat din cale-afară primind micul vostru dar. Nimic nu le face mai multă plăcere decât să omoare oameni. Am rămas atât de puțini, încât suntem o delicatesă rară!

Glifatul făcu ochii mari, cu lumina focului reflectându-i-se în pupile. Era cea mai omenească expresie pe care-o deslușise Leesha până atunci pe fața lui, și vederea ei o făcu să-și uite pentru o clipă furia. Părea îngrozit și se îndepărtă de ea, apropiindu-se cu spatele de gura peșterii.

Un miezing se azvârli chiar atunci în bariera de glife, umplând peștera cu o străfulgerare de lumină argintie. Bărbatul tatuat se răsuci și țipă la el, un urlet care nu semăna cu nimic din tot ce mai auzise vreodată Leesha, dar pe care-l recunoscu. Așa suna ceea ce simțise ea pe drum, în seara aceea cumplită în care fusese țintuită la pământ.

Glifatul înșfăcă una dintre sulițele sale și o azvârli în ploaie. Magia explodă când lovi demonul, trântindu-l în noroi.

— Blestemaților! urlă bărbatul, smulgându-și roba și sărind în ploaie. Am jurat că n-o să vă dau nimic! Absolut nimic!

Se năpusti în spatele unui demon al lemnului, izbindu-se de el. Glifa imensă de pe piept îi pâlpâi, și miezingul luă foc, în ciuda ploii torențiale. Creatura începu să se zvârcolească și el o îndepărtă cu o lovitură de picior.

— Înfruntați-mă! strigă apoi către ceilalți, pe un ton poruncitor, proptindu-se bine pe picioare în nămol.

Miezingii se repeziră să-i facă pe plac, lovind și mușcând, dar omul lupta de parcă ar fi fost el însuși un demon și îi împrăștia cum spulberă vântul frunzele toamnei.

În spatele peșterii, Dansatorul Amurgului, obișnuit să lupte alături de stăpânul său, necheză și se smuci de pripon. Rojer se duse să-l liniștească, uitându-se nedumerit la Leesha.

— Nu se poate lupta cu toți, spuse ea. Nu în noroi.

O mare parte dintre glifele tatuate pe pielea bărbatului erau deja împroșcate de nămol.

— Vrea să moară, adăugă ea.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Rojer.

— Scripca ta! strigă Leesha. Alungă-i!

Saltimbancul clătină din cap.

— M-ar acoperi vântul și tunetele, spuse.

Femeia urlă la el.

— Nu putem îngădui să se lase ucis!

— Ai dreptate, încuviință Rojer.

Se îndreptă cu pași mari către armele însoțitorului lor și luă o suliță ușoară și scutul cu glife. Leesha înțelese ce-avea de gând să facă și se repezi să-l oprească, dar, până să ajungă la el, tânărul ieși din peșteră și i se alătură Glifatului.

Un demon al focului își scuipă către Rojer flăcările, dar sfârâiră în ploaie, stingându-se la mică distanță. Miezingul sări la el, dar scutul înălțat la timp îl azvârli într-o parte. Atent la atacul din față, Saltimbancul îl văzu prea târziu pe celălalt demon al focului din spatele lui. Miezingul înalt de aproape un metru sări, dar Glifatul îl înșfăcă din aer și-l azvârli, și carnea demonului sfârâi la atingerea mâinii lui.

— Du-te-năuntru! îi porunci lui Rojer.

— Nu fără tine! strigă tânărul.

Părul roșu i se îmbibase de apă și-i atârna încâlcit pe față, și privea cu ochii mijiți din pricina vântului și a ploii șfichiuitoare, dar îl înfruntă pe bărbatul tatuat cu hotărâre, fără să dea înapoi nici măcar un pas.

Doi demoni ai lemnului se năpustiră asupra lor, dar Glifatul se aruncă în noroi, măturându-i lui Rojer picioarele de sub el. Ghearele tăioase își ratară ținta când căzu Saltimbancul, iar pumnii celuilalt bărbat loviră creaturile în spate. Însă alți miezingi începeau să se adune, atrași de străfulgerările de lumină și de zgomotul luptei. Prea mulți ca să le poată face față.

Glifatul se uită la Rojer, încă întins în noroi, și nebunia din privire îi dispăru. Întinse o mână, și Saltimbancul o luă. Se repeziră amândoi înapoi, în peșteră.

•

— Ce-a fost în capul vostru? întrebă Leesha, legând ultimele bandaje. Ce-ați avut de gând, amândoi?

Așezați lângă foc și înfășurați în pături, Rojer și Glifatul rămaseră tăcuți în timp ce-i ocăra. După o vreme, ea se îndepărtă, pregăti o supă de ierburi și legume și le-o aduse, fierbinte, fără să mai scoată o vorbă.

— Mulțumesc, rosti Rojer cu voce înceată, primul cuvânt pe care-l rostise de când se întorsese în peșteră.

— Încă mai sunt supărată pe tine, zise Leesha. M-ai mințit.

— Nu-i adevărat, protestă el.

— Mi-ai ascuns anumite lucruri. E totuna.

Rojer o privi câtva timp.

— De ce-ai plecat din Văiuga Tăietorului de Lemne? o întrebă.

— Ce? se miră Leesha. Nu schimba vorba.

— Dacă oamenii ăia înseamnă pentru tine atât de mult încât ești gata să riști orice și să înduri orice ca s-ajungi acasă, insistă el, de ce-ai plecat?

— Păi, studiile mele…, începu ea.

Tânărul clătină din cap.

— Leesha, știu câte ceva despre fuga de probleme. E mai mult decât atât.

— Nu văd nicio legătură între toate astea și tine.

— Atunci de ce-aștept să treacă furtuna într-o peșteră din mijlocul pustietății, înconjurat de miezingi? întrebă Rojer.

Leesha îl privi preț de câteva clipe, apoi oftă, renunțând să-l înfrunte.

— Presupun c-o s-auzi totul destul de curând, spuse. Oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne nu s-au priceput niciodată prea bine să păstreze secrete.

Și le povesti totul. Nu avusese de gând, dar peștera friguroasă și umedă deveni un soi de confesional al unui Veghetor și, odată ce începu, cuvintele se revărsară; mama ei, Gared, zvonurile, fuga la Bruna, viața ei din anii în care se simțise în afara comunității. Glifatul se aplecă spre ea și deschise gura când o auzi vorbind despre focul demonic lichid al Brunei, însă o închise și se așeză la loc, hotărându-se să n-o întrerupă.

— Așa că, asta e, încheie Leesha. Am sperat să rămân la Angiers, dar s-ar părea că Ziditorul are alte planuri.

— Meriți ceva mai bun, spuse Glifatul.

Ea dădu din cap, cu ochii la el.

— De ce te-ai dus acolo? îl întrebă, arătând cu bărbia către gura peșterii.

El își lăsă umerii în jos, țintuindu-și genunchii cu privirea.

— Am încălcat o promisiune, răspunse.

— Doar pentru atât?

El se uită în sus, către Leesha, și, pentru prima oară, ea nu mai văzu tatuajele care-i acopereau fața, ci numai ochii lui, străpungând-o.

— Am jurat că n-o să le dau niciodată nimic, spuse. Nici măcar ca să-mi salvez viața. Și, în schimb, le-am dat tot ce mă făcea om.

— Nu le-ai dat nimic, zise Rojer. Eu am fost cel care-a luat cercul.

Leeshei i se crispară mâinile pe castron, dar nu spuse nimic.

Glifatul clătină din cap.

— Eu te-am ajutat s-o faci. Știam ce simțeai. Dându-ți-l ție, a fost ca și cum i-aș fi dat miezingilor.

— Ar fi continuat să tâlhărească pe drumuri, spuse Rojer. Lumea e mai bună fără ei.

Celălalt dădu din cap.

— Dar asta nu e o scuză pentru că i-am dat demonilor. Nu mi-ar fi fost greu să le iau cercul – și chiar să-i ucid – înfruntându-i față în față, la lumina zilei.

— Așadar, în noaptea asta ai ieșit din peșteră fiindcă te simțeai vinovat, zise Leesha. Dar în toate celelalte dăți de până acum? De ce acest război cu miezingii?

— Dacă n-ai observat, ripostă bărbatul, demonii sunt în război cu noi de secole. Faci ceva chiar atât de rău când te lupți cu ei?

— Crezi că ești Izbăvitorul? îl întrebă Leesha.

El se încruntă.

— Așteptarea Izbăvitorului a lăsat omenirea oloagă vreme de trei veacuri. Nu e decât o legendă. Nu vine, e timpul ca oamenii să-nțeleagă asta și să se apere singuri.

— Legendele au putere, se amestecă Rojer. Nu fi așa grăbit să scapi de ele.

— De când ai devenit credincios? se miră Leesha.

— Cred în speranță, răspunse tânărul. Am fost Saltimbanc toată viața și, dac-am învățat ceva în douăzeci și trei de ani,

atunci am învățat că poveștile pe care vor să le-audă oamenii și care le rămân în minte sunt cele care oferă speranță.

— Douăzeci, spuse Leesha pe neașteptate.

— Ce?

— Mi-ai spus că ai douăzeci de ani.

— Am spus eu asta?

— N-ai nici măcar atât, nu-i așa? întrebă ea.

— Ba am, insistă el.

— Rojer, nu sunt proastă. Te cunosc de trei luni, și-n timpul ăsta ai crescut cu mai bine de doi centimetri. Niciunui om de douăzeci de ani nu i se-ntâmplă așa ceva. Câți ai? Șaisprezece?

— Șaptesprezece, mârâi Rojer. Își lăsă castronul să cadă, vărsând supa rămasă. Asta-ți face plăcere? Ai avut dreptate când i-ai spus lui Jizell că ești aproape destul de bătrână ca să-mi fii mamă.

Leesha se holbă la el. Deschise gura să-i dea o replică tăioasă, dar se răzgândi.

— Îmi pare rău, zise, în schimb.

— Și tu, Glifatule, întrebă Rojer întorcându-se spre el. O s-adaugi „prea tânăr” pe lista motivelor pentru care nu pot călători împreună cu tine?

— Eu am devenit Mesager la șaptesprezece ani, răspunse bărbatul, și am călătorit și la o vârstă mult mai fragedă.

— Și care e vârsta Glifatului? întrebă Saltimbancul.

— Glifatul s-a născut în deșertul krasian, acum patru veri.

— Dar omul de sub glife? vru Leesha să știe. Câți ani avea când a murit?

— Asta nu contează. Era un copil prost, naiv, cu visuri prea mărețe pentru binele lui.

— De aceea a trebuit să moară? întrebă din nou Leesha.

— A fost ucis. Și da, de aceea.

— Cum se numea? rosti ea o nouă întrebare, cu voce scăzută.

Glifatul amuți pentru un timp îndelungat.

— Arlen, răspunse într-un târziu. Numele lui era Arlen.

29.

În lumina dinaintea zorilor

332 DÎ

Când se trezi Glifatul, furtuna încetase, dar norii cenușii atârnau grei sub boltă, făgăduind că avea să mai plouă. Își roti privirea prin grotă, căci ochii lui înconjurați de glife străpungeau cu ușurință bezna, și zări cei doi cai și pe Saltimbancul adormit, însă Leesha lipsea.

Era încă devreme. Cei mai mulți miezingi fugiseră probabil de mult în Miez, dar, cu asemenea nori, nu puteai fi niciodată sigur. Se ridică în picioare și-și smulse bandajele puse de tămăduitoare în timpul nopții. Rănile i se vindecaseră.

Urmele Culegătoarei de Ierburi erau ușor de găsit în noroiul gros, și dădu de ea nu prea departe, îngenuncheată pe pământ și adunând plante. Își ridicase fustele deasupra genunchilor, ca să nu le murdărească de noroi, și Arlen roși la vederea coapselor ei netede și albe. Era frumoasă în lumina dinaintea zorilor.

— N-ar trebui să fii aici, afară, îi spuse. Încă n-a răsărit soarele. Nu ești în siguranță.

Leesha se uită la el și zâmbi.

— Te simți pe o poziție din care mă poți dojeni *pe mine* fiindcă mă pun în pericol? îl întrebă, cu o sprânceană ridicată. În plus, adăugă, după ce el nu-i răspunse, ce demon mi-ar putea face vreun rău când ești tu aici?

Glifatul ridică din umeri și se ghemui lângă ea.

— Cânepă? o întrebă.

Ea dădu din cap, ridicând planta cu frunze aspre și muguri groși, în ciorchini.

— Fumată din pipă, destinde mușchii și dă o stare de euforie. În amestec cu duranta, o pot folosi pentru o poțiune atât de puternică, încât poate adormi un leu înfuriat.

— Ar avea efect asupra demonilor?

Ea se încruntă.

— Te gândești vreodată și la altceva?

El păru rănit.

— Să nu-ți închipui că mă cunoști. Omor miezingi, e adevărat, și, din cauza asta, am văzut locuri de care nu mai știe niciun om în viață. Vrei să-ți recit o poezie pe care-am tradus-o din ruska antică? Să refac pentru tine picturi de pe zidurile din Soarele Anoch? Să-ți vorbesc despre mașinile din lumea veche, care puteau munci cât douăzeci de oameni la un loc?

Leesha îi puse o mână pe braț, și el tăcu.

— Îmi pare rău, zise ea. Am greșit judecându-te. Știu câte ceva despre povara păstrării cunoștințelor lumii vechi.

— Nu mi-ai făcut niciun rău.

— Dar asta nu-nseamnă c-am făcut bine ce-am făcut, zise Leesha. Ca răspuns la întrebarea ta, sincer, nu știu. Miezingii mănâncă și scot din ei rahat, așa că nu văd de ce n-ar putea fi drogați. Mentora mea spunea că, în Războiul cu Demonii, Culegătoarele de Ierburi din lumea veche au făcut multe victime. Am niște durantă. Dacă vrei, pot să fierb poțiunea când ajungem la Văiuga Tăietorului de Lemne.

El dădu din cap cu nerăbdare.

— O să-mi mai poți pregăti și altceva? o întrebă.

Tânăra oftă.

— Chiar mă-ntrebam când o s-aduci vorba despre asta. N-o să-ți fac foc demonic lichid.

— De ce nu? se miră el.

— Pentru că bărbaților nu li se pot încredința tainele focului, răspunse ea, întorcându-se să-l privească în față. Dacă ți-l dau, o să-l folosești chiar dacă astfel ai aprinde o jumătate de lume.

Glifatul se uită la ea fără să mai spună nimic.

— Și, oricum, ce nevoie ai avea de el? continuă Leesha. Ai deja puteri mai presus de tot ce pot face Culegătoarele de Ierburi și chimicalele.

— Nu sunt decât un om…, începu el, dar ea îl întrerupse.

— Aiurea, spuse. Rănile ți se vindecă în numai câteva minute și poți s-alergi la fel de repede ca un cal o zi întreagă, și nici măcar nu gâfâi. Arunci demonii lemnului cât colo, de parc-ar fi niște copii, și vezi noaptea la fel de bine ca-n toiul zilei. Nu poți spune că nu ești „decât” indiferent ce.

El zâmbi.

— Ochilor tăi nu li se poate ascunde nimic.

Ceva din felul în care o spusese trimise în trupul Leeshei un fior de încântare.

— Întotdeauna ai fost așa? îl întrebă.

El clătină din cap.

— E din cauza glifelor. Ele lucrează prin retroacțiune. Cunoști cuvântul?

Leesha făcu semn că da.

— E în cărțile de știință din lumea veche, răspunse.

Bărbatul mârâi.

— Miezingii sunt creaturi ale magiei, îi explică el. Glifele de apărare împrăștie o parte din magia asta, întrebuințând-o ca să ridice o barieră. Cu cât e mai puternic demonul, cu atât mai puternică e și forța care-l respinge. Cele de atac lucrează la fel, slăbind carapacea miezingilor tocmai ca să fie mai puternică lovitura. Obiectele neînsuflețite nu pot păstra prea mult încărcătura care se risipește. Dar, cumva, de fiecare dată când lovesc un demon sau când mă lovește el, absorb o mică parte din forța lui.

— I-am simțit zumzetul în prima noapte, când ți-am atins pielea.

El dădu din cap.

— Când mi-am tatuat pielea cu glife, nu doar înfățișarea mi-a devenit... inumană.

Leesha clătină din cap, luându-i fața în mâini.

— Nu trupurile noastre ne fac umani, șopti ea. Îți poți lua umanitatea înapoi, nu trebuie decât să vrei.

Se înclină spre el și îl sărută ușor.

El se crispă la început, dar, când dispăru șocul, se trezi dintr-odată răspunzând sărutului ei. Ea închise ochii și își deschise gura pentru el, și mâinile ei îi mângâiară netezimea creștetului ras. Nu-i simți glifele, ci doar căldura și cicatricele.

Amândoi avem cicatrice, se gândi. *Numai că ale lui stau dezgolite sub ochii întregii lumi.*

Se lăsă pe spate, trăgându-l spre ea.

— O să ne umplem de noroi, o preveni el.

— Deja suntem plini, răspunse ea, lăsându-se să cadă pe spate, cu el deasupra.

•

Sângele zvâcnea în urechile lui Leesha sub sărutarea Glifatului. Își plimbă mâinile peste mușchii lui tari și își desfăcu picioarele, frecându-și șoldurile de ale lui.

Fie aceasta, pentru mine, prima oară, se gândi ea. *Bărbații ăia sunt morți, dispăruți, iar el poate șterge și urmele pe care și le-au lăsat asupra mea. Fac asta pentru că eu am hotărât s-o fac.*

Dar se temea. *Jizell a avut dreptate,* se gândi, *n-ar fi trebuit s-aștept atât de mult. Nu știu ce să fac. Toată lumea crede că știu, dar eu nu știu, iar el o să se-aștepte să știu, pentru că sunt Culegătoare de Ierburi*...

Oh, Ziditorule, dacă nu pot să-i ofer plăcere? se îngrijoră ea. *Dacă spune cuiva*?

Se sili să-și alunge gândurile. *N-o să povestească niciodată. De aceea trebuie să fie el. E menit să fie. E exact ca mine. Un străin. A mers pe același drum.*

Bâjbâi prin roba lui, dezlegându-i acoperământul bărbăției și eliberând-o. El gemu când îl prinse în mâna ei și trase.

Știe că am fost fecioară, își reaminti ea, ridicându-și fusta. *E tare și eu sunt umedă, și ce altceva ar mai trebui să știu*?

— Dacă te las grea? șopti el.

— Sper s-o faci, veni șoapta de răspuns, și Leesha îl luă și-l conduse în ea.

Ce altceva ar mai trebui să știu? se gândi iarăși, și spatele i se arcui de plăcere.

•

Sărutul lui Leesha îl șocă pe Glifat. Cu doar câteva clipe înainte îi admirase coapsele, dar nu visase niciodată că și el ar fi putut s-o atragă. Că ar fi putut atrage vreo femeie.

În prima clipă înțepeni, înmărmurit, dar, ca întotdeauna când avea nevoie de ceva, trupul lui preluă conducerea, strivind-o într-o îmbrățișare și răspunzându-i cu o sărutare flămândă.

Cât timp trecuse de când nu mai fusese sărutat? Câtă vreme se scursese din noaptea în care o condusese pe Mery acasă și ea îi spusese că n-avea să fie niciodată soția unui Mesager?

Leesha bâjbâi prin roba lui, și el înțelese că voia să ducă lucrurile mai departe decât mai ajunsese el vreodată. Simți gheara fricii, un sentiment câtuși de puțin familiar. N-avea idee ce să facă; cum să ofere plăcere unei femei. Oare Leesha se aștepta să aibă el experiența care-i lipsea ei? Credea că avea să dea dovadă de aceeași pricepere cu care lupta?

Și poate că o dovedi, fiindcă, chiar și în vreme ce gândurile i se zbuciumau, trupul continuă dintr-o voință proprie, condus de instincte întipărite în tot ce era viu, încă de la începutul timpului. Aceleași instincte care-l îndemnaseră să lupte.

Dar aceea nu era o bătălie. Era altceva.

Oare ea e aleasa? îi răsună un gând în minte.

De ce ea, și nu Renna? Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de cel care era, s-ar fi însurat cu aproape cincisprezece ani în urmă și ar fi crescut o mulțime de copii. Nu pentru prima oară, prin minte îi trecu fulgerător imaginea lui Renna, așa cum

ar fi putut arăta în prezent, în plină floare a feminității ei, aparținându-i lui și numai lui.

De ce ea, și nu Mery? Mery, cu care s-ar fi cununat dacă ea ar fi acceptat să fie soția unui Mesager. S-ar fi legat de Miln prin dragoste, așa cum făcuse Ragen. I-ar fi mers mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu Mery. Acum înțelegea. Îi dădea dreptate lui Ragen. El o avea pe Elissa…

Imaginea lui Elissa îi străfulgeră prin minte când trase în jos umerii rochiei lui Leesha, scoțându-i la lumină sânii catifelați. Când o văzuse pe Elissa dezgolindu-și sânul ca s-o hrănească pe Marya își dorise, pentru o clipă, să fi putut suge el acolo, în locul copilului. Apoi îi fusese rușine, dar imaginea îi rămăsese pentru totdeauna în amintire.

Oare Leesha era femeia ursită pentru el? Exista așa ceva? Cu o oră înainte, ar fi luat în râs o asemenea idee, însă o privi, atât de frumoasă și atât de stăpânită de dorință, înțelegând atât de bine cine era el. Ea avea să-l înțeleagă dacă se dovedea stângaci, dacă nu știa prea bine unde s-o mângâie sau cum să se miște. Un petic de pământ noroios, scăldat în lumina dinaintea zorilor, nu era un pat nupțial potrivit, dar, în clipa aceea, părea mai bun decât salteaua de puf din vila lui Ragen.

Însă în el se trezi îndoiala.

Una era să înfrunte primejdia pe timp de noapte; nu-i mai rămăsese nimic de pierdut, nu mai avea cine să-l jelească. Dacă murea, lacrimile vărsate n-ar fi umplut nici măcar o sticluță. Dar ar fi putut înfrunta aceleași pericole dac-ar fi știut că Leesha îl aștepta într-un adăpost sigur? Ar fi renunțat la luptă? Ar fi ajuns ca tatăl lui? S-ar fi obișnuit atât de mult să se-ascundă încât n-ar mai fi fost în stare să-și apere familia?

Copiii au nevoie de tatăl lor, o auzi pe Elissa spunând.

— Dacă te las grea? șopti el printre sărutări, neștiind ce dorea să i se răspundă.

— Sper s-o faci, veni șoapta ei.

Și îl trase în ea, amenințând să spargă întreaga lui lume în bucăți, dar oferindu-i mai mult, și el puse stăpânire pe ceea ce primea.

Iar când pătrunse în ea se simți întreg.

•

Pentru o clipă, din lume dispăru orice nu era zvâcnire a sângelui în vene și alunecare a pielii peste piele; trupurile lor își

găsiră rostul cu ușurință imediat ce le lăsară gândurile în voie. Roba lui flutura alături. Rochia ei se mototolise, îngrămădită în jurul mijlocului. Se zvârcoleau și gemeau în noroi fără să se gândească la nimic altceva în afară de ei înșiși.

Până când îi atacă demonul lemnului.

Miezingul îi pândise în liniște, atras de zgomotele lor animalice. Știa că se apropiau zorile, că soarele pe care-l ura avea să răsară, dar văzând atâta carne dezgolită i se trezise foamea, așa că sări, dornic să se-ntoarcă în Miez cu sânge fierbinte pe gheare și cu carne proaspătă între fălci.

Lovi cu putere spatele gol al bărbatului tatuat. Glifele care-l acopereau fulgerară, azvârlind miezingul înapoi și dându-i pe cei doi oameni cap în cap.

Sprinten și nedomolit, demonul își reveni repede, se strânse ghem când atinse pământul și sări iarăși.

Leesha țipă, dar Glifatul se răsuci și strânse în mâini coarnele demonului, care se repezise cu ele înainte. Se învârti în loc, folosindu-se de avântul creaturii ca s-o trântească în nămol.

Și nu șovăi, se desprinse de Leesha și-și folosi avantajul. Era gol, dar asta nu conta. De când își tatuase pielea, lupta întotdeauna astfel.

Cu o răsucire completă, își repezi călcâiul în falca miezingului. Magia nu răbufni, fiindcă noroiul îi acoperise glifele, dar puterea lui era amplificată și demonul primi o lovitură de aceeași forță cu a copitei Dansatorului Amurgului. Dădu înapoi împleticindu-se, iar bărbatul înaintă cu un urlet, știind foarte bine cât rău ar fi putut face miezingul dacă-i lăsa chiar și numai o clipă în care să-și revină.

Demonul era mare pentru unul de soiul lui, având aproape doi metri și jumătate, și forța lui o întrecea pe a omului tatuat, care îl pocni cu pumnii, cu picioarele și cu coatele, dar noroiul îl acoperise aproape peste tot și cele mai multe dintre glifele lui erau întrerupte. Carapacea ca o scoarță de copac îi sfâșia pielea, iar loviturile sale n-aveau efect.

Miezingul se răsuci și coada lui biciui pântecul bărbatului, tăindu-i răsuflarea și trântindu-l. Leesha țipă iarăși, și sunetul atrase atenția demonului. Cu un strigăt ascuțit, se avântă spre ea.

Glifatul se repezi pe urmele fiarei și-o înșfăcă de glezna rămasă mai în spate când aproape că-i puteau ajunge ghearele

la Leesha. Trase cu putere, punându-i piedică demonului și, căzuți în noroi, se încleștară într-o luptă frenetică. În cele din urmă, bărbatul reuși să-și treacă piciorul, ca pe un cârlig, pe sub subțioara demonului, înconjurându-i gâtul și fixându-și-l cu celălalt picior când începu să strângă. Cu ambele mâini ținea îndoit unul dintre picioarele miezingului, împiedicându-l să se ridice.

Creatura se zbătu și încercă să-l sfârtece cu ghearele, dar el avea acum un punct de sprijin și-și folosea trupul ca pe o pârghie, așa că nu exista scăpare. Se rostogoliră preț de câteva clipe, încleștați unul de altul, înainte ca soarele să întrerupă în sfârșit linia orizontului și să găsească un gol printre nori. Pielea ca scoarța de copac începu să fumege și demonul își înteți zvârcolelile. Bărbatul îl strânse cu și mai multă putere.

Doar câteva clipe...

După care se întâmplă ceva neașteptat. Lumea din jur păru să se încețoșeze, să-și piardă substanța. Se simți tras în jos, în pământ, și începu să se scufunde împreună cu demonul.

Către simțurile lui se deschise o cale, și Miezul îl chemă.

Groaza și scârba îl inundară în timp ce demonul îl trăgea în jos. Miezingul continua să fie solid în strânsoarea lui, cu toate că restul lumii se preschimbase într-o umbră. Se uită în sus și văzu îndrăgitul său soare îndepărtându-se și pălind.

Se agăță de imaginea lui ca de o mână salvatoare, își slăbi strânsoarea picioarelor și trase de piciorul demonului, târându-l înapoi, către lumină. Miezingul se zbătea nebunește, dar spaima îi dădu omului forțe noi și, hotărât, cu un urlet mut, aduse creatura înapoi, la suprafață.

Soarele era acolo să-i întâmpine, strălucitor și sacru, și bărbatul se simți redevenind solid când demonul izbucni în flăcări. Miezingul brăzdă pământul cu ghearele, dar omul îl ținu cu putere.

Când dădu în sfârșit drumul rămășițelor carbonizate, tot trupul îi mustea de sânge. Leesha alergă la el, dar o respinse, continuând să se clatine pe picioare de spaimă. Ce era el, cum de putuse găsi o cale către Miez? Ce soi de monstru ar fi fost copilul născut din sămânța lui pângărită?

— Ești rănit, protestă Leesha, întinzând din nou mâinile spre el.

— O să mă vindec, îi răspunse, retrăgându-se.

Vocea blândă, iubitoare, de care se folosise cu doar câteva minute înainte, dispăruse, înlocuită de obișnuitul glas rece și monoton al Glifatului. Și, într-adevăr, multe dintre zgârieturile lui mai mărunte prindeau deja coajă.

— Dar, zise Leesha, cum rămâne cu…?

— M-am hotărât cu mult timp în urmă, aleg noaptea, răspunse el. Pentru o clipă, am crezut că aș fi putut recăpăta totul, dar… Clătină din cap. Acum nu mai există întoarcere.

Își luă roba și plecă să-și spele rănile în micul pârâu rece din apropiere.

— Odraslă a Miezului! țipă Leesha în urma lui. Tu și obsesia ta nebunească!

30.

Molima

332 DÎ

Rojer încă mai dormea când se întoarseră. Își schimbară hainele pline de noroi în tăcere, cu spatele unul la altul, apoi Leesha îl trezi pe Rojer zgâlțâindu-l, în vreme ce Glifatul înșeua caii. Mâncară în tăcere un mic dejun rece și, înainte de a se înălța soarele prea mult, erau deja pe drum. Rojer călărea în spatele lui Leesha, pe iapa lor, iar Glifatul mergea, singur, în șaua armăsarului său. Cerul era împovărat de nori, făgăduind o altă ploaie.

— N-ar fi trebuit să ne-ntâlnim până acum c-un Mesager care să meargă spre nord? întrebă Rojer.

— Ba da, zise Leesha.

Și se uită, îngrijorată, în susul și în josul drumului.

Însoțitorul lor ridică din umeri.

— O s-ajungem în Văiuga Tăietorului de Lemne până la amiază. Odată ce-o să vă văd acolo, o să-mi continui drumul.

Leesha dădu din cap, încuviințând.

— Așa e cel mai bine.

— Și gata, asta a fost tot? întrebă Rojer.

Glifatul își înclină capul.

— Te așteptai la mai mult, Saltimbancule?

— După toate cele prin care-am trecut? Pe noapte, da! strigă tânărul.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse celălalt, dar am treburi de care trebuie să mă ocup.

— Ziditorul îți interzice să petreci vreo noapte fără să ucizi ceva, bombăni Leesha.

— Și cum rămâne cu ceea ce am vorbit? insistă Saltimbancul. Cu mine, ca însoțitor al tău?

— Rojer! strigă Leesha.

— Am hotărât că nu e o idee bună, îi răspunse bărbatul tatuat. Aruncă o privire spre Leesha. Dacă muzica ta nu poate ucide demoni, nu mi-e de folos. Mă descurc mai bine singur.

— Nici n-aș putea fi de acord într-o mai mare măsură, se amestecă Leesha.

Rojer se încruntă la ea, și Culegătoarea de Ierburi își simți obrajii arzând. Rojer merita să fie tratat mai bine și ea o știa, dar nu putea nici să-i aline supărarea, nici să-i dea explicații atâta vreme cât avea nevoie de toată puterea ei ca să-și stăpânească lacrimile.

Știuse ce era Glifatul. Oricât de mult ar fi sperat să fie altminteri, știuse că inima lui nu putea rămâne deschisă pentru mult timp, că tot timpul lor împreună ar fi putut fi doar o clipă. Dar, oh, cât își dorise clipa aceea! Dorise să se simtă în siguranță în brațele lui, să-l simtă pe el în ea. Își mângâie pântecul, absentă. Dacă el și-ar fi lăsat sămânța și ea ar fi descoperit că purta un copil, l-ar fi crescut cu toată dragostea, fără să se-ntrebe niciodată cine-ar fi putut fi tatăl lui. Dar acum… în provizia ei erau destule frunze de rodiu pentru ceea ce trebuia făcut.

Își continuară drumul în tăcere, răceala dintre ei fiind palpabilă. După nu mult timp, trecură de un cot al drumului și aruncară prima privire asupra Văiugii Tăietorului de Lemne.

Chiar și de la distanța aceea, puteau să vadă că satul era o ruină fumegândă.

•

Rojer se ținea strâns în timp ce săltau în șa, în goana calului. La vederea fumului, Leesha dăduse pinteni și o pornise la galop, urmată de Glifat. Chiar și pe vremea aceea umedă, focurile din sat continuau să ardă cu furie, împrăștiind în aer valuri de fum

negru, murdar. Cătunul era devastat, și Rojer se pomeni retrăind încă o dată distrugerea Podului Peste Fluviu. Gâfâind, își strânse în pumn buzunarul secret înainte de a-și aduce aminte că talismanul îi fusese zdrobit și se pierduse. Calul zvâcni, și el se grăbi să se prindă din nou de mijlocul lui Leesha, ca să nu fie azvârlit.

În depărtare, supraviețuitorii se vedeau cutreierând ca niște furnici.

— De ce nu luptă cu focurile? întrebă Leesha, dar Rojer, neavând niciun răspuns, se mulțumi să se țină bine de ea.

Când intrară în sat, traseră de hățuri, privind amorțiți dezastrul.

— Unele ard de mai multe zile, spuse Glifatul, arătând cu o mișcare a capului ce mai rămăsese din casele cândva îmbietoare.

Într-adevăr, cele mai multe nu mai erau decât ruine carbonizate, abia mai fumegând, în timp ce altele se transformaseră în cenușă rece. Taverna lui Smitt, singura clădire cu două caturi din oraș, se prăbușise în ea însăși, cu o parte dintre grinzi încă în flăcări, iar altora le lipseau acoperișurile sau pereți întregi.

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în sat, Leesha privi fețele murdare și brăzdate de lacrimi, recunoscând-o pe fiecare în parte. Toți erau prea copleșiți de propria amărăciune ca să observe micul grup care trecea pe lângă ei. Își mușcă buza ca să nu plângă.

În centrul cătunului, locuitorii își adunaseră morții. La vederea lor, Leesha simți o strângere de inimă: erau cel puțin o sută de leșuri, nici măcar acoperite cu pături. Sărmanul Niklas, Saira și mama ei, Veghetorul Michel. Steave. Copii pe care nu-i cunoscuse niciodată și bătrâni pe care-i știa de când ținea minte. Unii erau arși, alții sfâșiați de miezingi, dar cei mai mulți n-aveau nicio urmă pe trup. Uciși de dizenterie.

Mairy îngenunche lângă morman, plângând peste o bocceluță. Leesha își simți gâtlejul îngustându-se, dar izbuti cumva să descalece, să se apropie și să pună o mână pe umărul prietenei sale.

— Leesha! strigă Mairy, nevenindu-i să creadă.

O clipă mai târziu, se săltă în picioare și o îmbrățișă strâns pe Culegătoarea de Ierburi, plângând fără să se poată opri.

— E Elga, hohoti, vorbind despre mezina ei, o fetiță de nici doi ani. E... s-a dus!

Leesha o strânse în brațe, murmurând sunete liniștitoare când n-o mai ajutară cuvintele. Începură s-o vadă și alții, dar rămaseră la o distanță respectuoasă în vreme ce-și revărsa Mairy durerea.

— Leesha, șopteau. A venit Leesha. Slavă Ziditorului.

În cele din urmă, Mairy izbuti să se adune, se retrase și-și șterse lacrimile cu șorțul ei murdar, plin de pete.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă încet Leesha.

Mairy se uită la ea cu ochi mari, care i se umplură din nou de lacrimi. Tremura, nefiind în stare să vorbească.

— Molima, se auzi o voce familiară și Leesha, întorcându-se, dădu cu ochii de Jona, care se apropia sprijinindu-se greoi într-un toiag.

Roba lui de Veghetor era tăiată în dreptul unuia dintre picioare, cu pulpa în atele strâns înfășurate în bandaje pătate de sânge. Leesha îl îmbrățișă, aruncând priviri pline de înțeles către bandaje.

— Fluierul piciorului rupt, o lămuri el, sugerând lipsa de importanță a faptului cu o fluturare a mâinii. Vika l-a tratat. Fața i se înnegură. A fost unul dintre ultimele lucruri de care s-a ocupat înainte de a se prăbuși.

Leesha făcu ochii mari.

— Vika e moartă? întrebă, șocată.

Jona clătină din cap.

— Cel puțin nu încă, dar dizenteria a doborât-o și febra o face să aiureze. N-o s-o mai ducă mult. Se uită în jur. S-ar putea să n-o mai ducem prea mult niciunul, adăugă, cu voce joasă, numai pentru urechile ei. Mă tem că ți-ai ales un moment nepotrivit pentru întoarcerea acasă, Leesha, deși poate că ține și asta de planul Ziditorului. Dacă mai așteptai o zi, s-ar fi putut să nu mai existe o casă la care să te-ntorci.

Privirea ei se înăspri.

— Nu vreau să mai aud alte prostii ca asta! îl mustră ea. Unde e Vika? Se roti în loc, cuprinzând în întregime cu privirea micul grup din jur. Ziditorule, unde e *toată lumea*?

— În Casa Sfântă, răspunse Jona. Toți bolnavii sunt acolo. Cei care și-au revenit și fericiții care n-au căzut pradă bolii sunt afară, adună sau jelesc morții.

— Atunci acolo mergem, zise Leesha, strecurându-și brațul pe sub al lui, ca să-l sprijine. Și-acum povestește-mi ce s-a-ntâmplat. Totul.

Jona dădu din cap. Era palid, cu ochii afundați în orbite. Sudoarea îi îmbibase hainele și se vedea clar că pierduse mult sânge, că suporta durerea numai datorită unui efort al voinței. Rojer și Glifatul îi urmară în tăcere, împreună cu mai toți ceilalți săteni care-o văzuseră pe Leesha sosind.

— Molima a izbucnit cu luni în urmă, zise Jona, dar Vika și Darsy au zis că nu era decât o răceală și nu i-au dat prea multă atenție. Unii dintre cei care s-au îmbolnăvit, mai ales cei tineri și puternici, și-au revenit repede, dar alții au zăcut în pat mai multe săptămâni, și câțiva au și murit până la urmă. Cu toate astea, părea o simplă pântecăraie, până când a-nceput să capete forță. Oamenii sănătoși au luat-o cu mare repeziciune, ajungând, peste noapte, să-și piardă vlaga și să delireze. Atunci au început focurile, continuă el. Oamenii s-au prăbușit în casele lor, cu lumânări sau cu lămpi în mână, sau au fost prea bolnavi ca să mai aibă grijă de glife. Cu tatăl tău și cu mai toți ceilalți Glifari căzuți la pat, rețelele de apărare au început să dea greș în tot satul, mai ales că fumul și cenușa din aer au mânjit orice glifă aflată la vedere. Ne-am luptat cu focul cât de bine-am putut, dar tot mai multă lume a căzut pradă bolii și am rămas prea puțini. Smitt a adunat supraviețuitorii în câteva case glifate, aflate cât mai departe de focuri cu putință, sperând că, fiind mulți laolaltă, se vor afla în siguranță, dar așa molima s-a răspândit mai repede. Saira a căzut azi-noapte, în timpul furtunii, răsturnând cu piciorul o lampă cu ulei și stârnind un foc care-a cuprins curând toată taverna. Oamenii au fost nevoiți să fugă afară, în noapte…

Se înecă, și Leesha îl bătu pe spate, fără să simtă nevoia s-audă mai mult. Își putea imagina ce urmase.

Casa Sfântă era singura clădire din Văiuga Tăietorului de Lemne construită în întregime din piatră și făcuse față cenușii încinse din aer, continuând să se înalțe, mândră și sfidătoare, printre ruine. Leesha intră pe ușile imense și șocul îi tăie răsuflarea. Stranele fuseseră scoase și aproape fiecare centimetru de podea era acoperit cu saltele de paie, despărțite de spații foarte mici. Vreo două sute de oameni zăceau, gemând, mulți scăldați în sudoare și zvârcolindu-se, în timp ce

alții, ei înșiși slăbiți de boală, se străduiau să-i imobilizeze. Îi văzu pe Smitt leșinat pe o saltea și pe Vika nu departe de el. Și pe alți doi copii ai lui Mairy, și pe alții, pe mulți alții. Dar nici urmă de tatăl ei.

La intrarea lor, o femeie își ridică privirea. Era încărunțită înainte de vreme și părea speriată și secătuită de puteri, dar Leesha îi recunoscu imediat silueta masivă.

— Slavă Ziditorului, spuse Darsy dând cu ochii de ea.

Leesha se desprinse de brațul lui Jona și se duse să-i vorbească. După câteva minute, se întoarse la Jona.

— Coliba Brunei e încă în picioare? îl întrebă.

El ridică din umeri.

— N-a mai fost nimeni pe-acolo de când s-a prăpădit. De acum aproape două săptămâni.

Leesha dădu din cap. Coliba bătrânei era departe de restul satului, înconjurată de mai multe rânduri de copaci. Se îndoia că funinginea îi întrerupsese glifele.

— Trebuie s-ajung acolo, să iau provizii, spuse, ieșind din nou afară.

Începuse din nou să plouă și cerul era sumbru, nu trezea nicio speranță.

Rojer și Glifatul erau acolo, împreună cu un grup de săteni.

— Tu *ești,* spuse Brianne, repezindu-se s-o îmbrățișeze pe Leesha.

Evin stătea la mică distanță în spatele ei, cu o fetiță în brațe și avându-l alături pe Callen, înalt pentru cei zece ani ai lui.

Leesha răspunse îmbrățișării cu căldură.

— L-a văzut cineva pe tata? întrebă apoi.

— E acasă, acolo unde-ar trebui să fii și tu, se auzi o voce și Leesha, întorcându-se, își văzu mama apropiindu-se, însoțită de Gared.

Și nu știu dacă să se simtă ușurată sau înspăimântată la vederea lor.

— Ai venit să vezi ce face toată lumea, în afară de familia ta? întrebă Elona.

— Mamă, am vrut doar..., începu ea.

— Doar asta și doar ailaltă, se răsti Elona, întrerupând-o. Când îți convine, găsești întotdeauna un motiv ca să le-ntorci spatele rudelor tale de sânge! Sărmanul tău tată e în pragul morții, și pe tine te găsesc aici...!

— Cine-a rămas cu el? o întrerupse Leesha.
— Ucenicii lui, răspunse mama ei.
Ea dădu din cap.
— Spune-le să-l aducă aici, alături de ceilalți.
— Nu fac una ca asta! strigă Elona. Să-l iau din patul lui confortabil, de puf, ca să zacă pe o saltea de paie în care s-a cuibărit boala, într-o încăpere unde molima e-n floare? O înșfăcă pe Leesha de braț. O să vii să-l vezi acum! Ești fiica lui!
— Crezi că nu știu asta? întrebă ea, eliberându-și brațul dintr-o smucitură. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și nici măcar nu încercă să și le șteargă. Crezi că m-am mai gândit la altceva de când am lăsat totul baltă și-am plecat din Angiers? Dar nu e el singurul om din sat, mamă! Nu-i pot abandona pe toți ceilalți ca să-ngrijesc unul singur, chiar dacă e tatăl meu!
— Ești o proastă dacă-ți închipui că oamenii ăștia nu-s deja morți, zise Elona, și din mulțime se auziră icnete când cuvintele ei le tăiară unora răsuflarea. Ea arătă cu degetul zidurile Casei Sfinte. Glifele alea vor rezista la noapte, în fața miezingilor? întrebă, atrăgând atenția tuturor asupra pietrei înnegrite de fum și de cenușă.
Într-adevăr, abia dacă mai rămăsese câte o glifă vizibilă.
Elona se apropie de fiica ei și își coborî glasul.
— Casa noastră e departe de celelalte, șopti ea. Și s-ar putea să fie ultima glifată din Văiuga Tăietorului de Lemne. Nu poate adăposti pe toată lumea, dar ne poate salva pe noi, dacă te-ntorci acasă!
Leesha o pălmui. Izbind-o în plină față. Elona căzu în genunchi în noroi și rămase acolo, năucită, apăsându-și mâna pe obrazul înroșit. Gared părea gata să se repeadă la Leesha și s-o ia pe sus, dar ea-l țintui locului cu o privire de gheață.
— N-am de gând să m-ascund, lăsându-mi prietenii la bunul plac al miezingilor! strigă ea. O să găsim o modalitate de glifare a Casei Sfinte și vom rezista aici, împreună! Și dacă demonii vor cuteza să vină să-mi ia copiii, cunosc secrete ale focului care-i vor arde de pe suprafață pământului!
Copiii mei, cugetă Leesha, în tăcerea brusc așternută. *Am ajuns să fiu Bruna, de aceea mă gândesc astfel la ei*? Se uită în jur, de la o față speriată și plină de funingine la alta, și, nevăzând niciuna dornică să poarte răspunderea tuturor, înțelese, pentru prima oară, că, în ochii celorlalți, ea era Bruna.

Era Culegătoarea de Ierburi din Văiuga Tăietorului de Lemne. Și asta-nsemna uneori să vindece, iar alteori…

Alteori însemna piper aruncat în ochi, sau arderea unui demon al lemnului în propria curte.

Glifatul făcu un pas în față. Toată lumea începu să șușotească la vederea lui, un spectru înfășurat într-o robă cu glugă, căruia abia dacă-i dăduseră vreo atenție până atunci.

— Nu veți înfrunta numai demoni ai lemnului, spuse el. Demonii focului se vor delecta cu flăcările tale, iar cei ai vântului vor plana deasupra lor. Distrugerea din sat poate atrage și demoni ai pietrei de pe dealuri. Vor sta la pândă imediat ce va apune soarele.

— O să murim cu toții! strigă Ande și Leesha simți panica răspândindu-se în rândurile mulțimii.

— Ce-ți pasă? îl întrebă pe bărbatul tatuat. Ți-ai respectat promisiunea, ne-ai văzut ajunși aici! Ia înfiorătoarea odraslă a Miezului care ți-e cal și vezi-ți de drum! Lasă-ne cu soarta noastră!

Însă Glifatul clătină din cap.

— Am jurat că n-o să le dau miezingilor nimic, și n-am de gând să-mi încalc din nou jurământul! Mai bine ajung eu în Miez decât să le las lor satul.

Se întoarse spre mulțime și își lăsă gluga pe spate. Se auziră icnete de uimire și de spaimă, și panica în creștere se domoli pentru o clipă. Iar el se folosi de clipa aceea.

— La noapte, când vor veni miezingii la Casa Sfântă, am să-i înfrunt, am să lupt! anunță el.

Un icnet se desprinse din mai multe piepturi și mai mulți ochi străluciră, recunoscându-l. Istorisirile despre bărbatul tatuat care omora demoni ajunseră chiar și până la ei.

— Vrea vreunul dintre voi să-i înfrunte, alături de mine? întrebă el.

Bărbații se uitară unii la alții cu îndoială. Femeile li se agățară de brațe, implorându-i din ochi să nu rostească vreo vorbă nesăbuită.

— Ce-am putea face, în afară de-a ne lăsa sfârtecați? strigă Ande. Nu există nimic care s-omoare un demon!

— Te-nșeli, spuse Glifatul, îndreptându-se cu pași mari spre Dansatorul Amurgului și desprinzând de șaua lui ceva bine înfășurat. Până și-un demon al pietrei poate fi ucis, adăugă,

despachetând un obiect lung, curbat, pe care-l aruncă apoi în nămol, în fata sătenilor.

Avea aproape un metru lungime de la baza lată, spartă, până la vârful ascuțit și era neted, de un galben-maroniu urât, ca un dinte stricat. În timp ce-l privea toată lumea cu gura căscată, o rază firavă de soare se strecură printre norii groși, căzând asupra lui. Chiar și în noroi, obiectul începu să fumege, și toate picăturile căzute pe el din burnița măruntă dispărură sfârâind.

O clipă mai târziu, cornul de demon al pietrei izbucni în flăcări.

— Orice demon poate fi ucis! strigă bărbatul tatuat, smulgând una dintre sulițele gravate cu glife cărate de Dansatorul Amurgului și aruncând-o ca să se-nfigă în cornul care ardea. După o străfulgerare de lumină, cornul explodă într-o ploaie de scântei, ca artificiile de la festivaluri.

— Ziditorule milostiv, spuse Jona, desenând o glifă în aer.

Mulți săteni îi urmară exemplul.

Bărbatul tatuat își încrucișă brațele.

— Pot face arme care mușcă din miezingi, spuse el, dar nu folosesc la nimic fără niște brațe care să le mânuiască, așa că vă-ntreb din nou, cine-o să-i înfrunte alături de mine?

Urmă un lung moment de tăcere.

— Eu o să-i înfrunt, se auzi apoi.

Glifatul se întoarse și păru surprins când îl văzu pe Rojer venind să stea alături de el.

— Și eu, spuse Yon cel Cărunt, făcând un pas înainte. Se sprijinea într-un toiag, dar avea ochii plini de hotărâre. Mai bine de șaptezeci de ani i-am văzut venind să ne ia, rând pe rând. Dacă asta o să fie ultima mea noapte, atunci înainte de a-mi da duhul o să scuip un miezing în ochi.

Ceilalți săteni stăteau ca împietriți, însă Gared păși în fața lor.

— Ce faci, idiotule? întrebă Elona, prinzându-l de braț, dar uriașul tăietor de lemne ridică din umeri, scăpând din strânsoarea ei.

Întinse mâna, șovăind, și smulse din pământ sulița glifată. O privi, uitându-se cu atenție la simbolurile ce se întindeau pe suprafața ei.

— Tatăl meu a fost sfârtecat azi-noapte, spuse, cu voce joasă, plină de furie. Vreau să plătească pentru asta.

Vorbele lui îi stârniră și pe alții. Unul câte unul sau în grupuri, unii de frică, alții de furie, dar cei mai mulți din disperare, oamenii din Văiuga Tăietorului de Lemne se adunară să le țină piept miezingilor în noaptea următoare.

— Idioți, scuipă Elona, plecând ca o vijelie.

•

— Nu era nevoie să faci asta, spuse Leesha, cu brațele în jurul mijlocului Glifatului, în timp ce Dansatorul Amurgului galopa pe drumul către coliba Brunei.

— La ce e bună o obsesie nebunească, dacă nu ajută oamenii? ripostă el.

— Azi-dimineață eram furioasă, se scuză ea. N-am vrut să spun asta.

— Ba da, ai vrut, o asigură el. Și n-ai greșit cu nimic. Am fost atât de ocupat de cei împotriva cărora luptam, încât am uitat *pentru ce* luptam. Toată viața mea n-am visat nimic altceva decât să omor demoni, dar la ce bun să-i ucizi pe cei din pustietate dacă îi ignori pe ăia care omoară oameni în fiecare noapte?

Se opriră în fața colibei, și el coborî dintr-un salt, apoi întinse o mână către ea. Leesha zâmbi și-l lăsă s-o ajute.

— Casa e încă intactă, spuse. Înăuntru ar trebui să găsim tot ce ne trebuie.

Intrară, și Leesha vru să se-ndrepte direct către provizii, dar locul îi era izbitor de familiar. Își dădu seama că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Bruna, n-avea s-o mai audă înjurând și n-avea s-o mai dojenească fiindcă scuipa pe podea, n-avea să mai soarbă niciodată din înțelepciunea ei și nici n-avea să mai râdă de vorbele ei fără perdea. Acea parte din viața ei se încheiase.

Dar nu era timp pentru lacrimi, așa că-și împinse sentimentele deoparte și intră cu pași mari în farmacie, de unde alese borcane și sticluțe, îndesându-și-le pe unele în buzunarele șorțului și întinzându-i-le pe altele Glifatului, care se grăbi să le împacheteze și să le-ncarce pe Dansatorul Amurgului.

— Nu-nțeleg de ce-ai avut nevoie de mine pentru asta, spuse el. Ar trebui să fac glife pe arme. Ne-au mai rămas doar câteva ore.

Ea îi întinse ultimele ierburi și, după ce le văzu bine împachetate, îl conduse în mijlocul încăperii, unde săltă covorul,

dezvăluind o trapă. Bărbatul tatuat i-o deschise, lăsând la vedere treptele de lemn care coborau în întuneric.

— S-aduc o lumânare? întrebă el.

— Nici să nu te gândești! îl repezi ea.

El ridică din umeri.

— Eu pot să văd destul de bine.

— Iartă-mă, n-am vrut să mă răstesc, spuse ea.

Își duse mâna într-unul dintre numeroasele buzunare ale șorțului și scoase două sticle mici, astupate. Turnă conținutul uneia în cealaltă, pe care-o scutură, obținând o strălucire palidă. O ridică și, în lumina ei, coborî treptele colbuite, deschizând drumul către o pivniță prăfuită. Pereții erau din pământ bătătorit, cu glife pictate pe grinzile de susținere. Micul spațiu era plin de lăzi, de rafturi cu sticle și borcane și cu butoaie mari.

Leesha se apropie de un raft și ridică o cutie de bețișoare cu flacără.

— Demonii lemnului pot fi răniți de foc, cugetă ea, cu voce tare. Dar de un dizolvant puternic?

— Nu știu, răspunse Glifatul.

Leesha îi îndesă cutia în brațe și se lăsă în genunchi, căutând printre sticluțele de pe un raft de jos.

— O să vedem, spuse ea, dându-i o sticlă mare, plină cu un lichid transparent.

Și dopul era tot din sticlă, îndesat și fixat la locul lui cu o plasă din fire subțiri, de sârmă.

— Unsoarea și uleiul îi vor face s-alunece, mormăi Leesha, continuând să caute. Și ard dând căldură și-o lumină strălucitoare, chiar și pe ploaie…

Îi întinse două urcioare de lut, sigilate cu ceară.

Urmară și alte obiecte: bâte trăsnitoare, folosite de obicei pentru scoaterea buturugilor încăpățânate din pământ, și o cutie cu tot arsenalul Brunei pentru festivaluri: petarde, focuri șuierătoare și artificii.

În cele din urmă, Leesha îl conduse în fundul pivniței, unde se afla un butoi de apă imens.

— Deschide-l, îi spuse. Ușurel.

El se supuse, și descoperi patru urcioare de ceramică, toate legănându-se lin pe suprafața apei. Se întoarse spre Leesha și o privi plin de curiozitate.

— Aici, îl lămuri ea, e foc demonic lichid.

•

Copitele iuți și pline de glife ale Dansatorului Amurgului îi aduseră în fața casei tatălui lui Leesha în numai câteva minute. Pe Leesha o cuprinse din nou nostalgia și din nou își lăsă sentimentele deoparte. Câte ore mai erau până la apusul soarelui? Nu destul de multe. Nu se îndoia de asta.

Copiii și bătrânii începuseră să sosească, adunându-se în curte. Brianne și Mairy îi puseseră deja la treabă, cerându-le s-adune unelte. Mairy îi privea cu ochi duși în fundul capului. Nu fusese ușor s-o convingă să-și lase cei doi copii în Casa Sfântă, dar, în cele din urmă, rațiunea învinsese. Bărbatul ei rămăsese acolo și, dacă lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă, ceilalți copii aveau nevoie de mama lor.

La sosirea celor doi, Elona ieși din casă valvârtej.

— A fost ideea ta? întrebă. Să-mi transformi casa-n grajd?

Leesha își făcu loc pe lângă ea, cu Glifatul alături. Elonei nu-i mai rămase decât să-i urmeze în casă.

— Da, mamă, răspunse Culegătoarea de Ierburi. A fost ideea mea. Poate că n-avem loc pentru toată lumea, dar copiii și bătrânii care-au scăpat până acum de boală ar trebui să fie în siguranță aici, indiferent ce s-ar întâmpla.

— N-o să îngădui! lătră Elona.

Leesha se răsuci spre ea.

— N-ai de ales! strigă. Ai avut dreptate, avem singurele glife puternice care-au mai rămas în sat, așa că, fie înduri șederea aici, în înghesuiala din casă, fie vii să lupți, alături de ceilalți. Dar, așa să-mi ajute Ziditorul, copiii și bătrânii vor sta în noaptea asta în spatele glifelor tatălui meu.

Elona o privi cu asprime.

— Dacă tatăl tău ar fi fost sănătos, nu mi-ai fi vorbit astfel.

— Dacă tata ar fi fost sănătos, i-ar fi invitat chiar el, răspunse Leesha, fără să dea câtuși de puțin înapoi. Și se întoarse spre Glifat. Atelierul de fabricat hârtie e dincolo de ușile alea, îi spuse, arătând cu degetul. Ar trebui să ai destul loc să lucrezi, și ai și instrumentele de Glifar ale tatei. Copiii adună deja toate armele din sat, și le vor aduce aici.

El dădu din cap și dispăru în atelier fără nicio vorbă.

— Pe ăsta unde cerului l-ai găsit? întrebă Elona.

— Ne-a salvat de demoni pe drum, răspunse Leesha, dând să intre în camera tatălui ei.

— Nu știu dac-o să-i mai fii de vreun folos, o preveni Elona, punând mâna pe ușă. Moașa Darsy spune că de-acum e-n mâinile Ziditorului.

— Prostii, zise Leesha, intrând și apropiindu-se imediat de tatăl ei.

Era palid și scăldat în sudoare, dar nu se simți scârbită și nu dădu înapoi. Îi puse o mână pe frunte și-și plimbă degetele sensibile pe gâtul lui, pe încheieturile mâinilor și pe piept. Între timp, își întrebă mama care erau simptomele, de cât timp apăruseră și cum încercaseră până atunci ea și moașa Darsy să-l vindece.

Elona își frângea mâinile, dar îi răspunse cât de bine putu.

— Mulți dintre ceilalți bolnavi sunt mai rău, zise Leesha. Tata e mai puternic decât îl crezi tu.

Pentru prima dată, Elona nu-i dădu niciun răspuns batjocoritor.

— O să-i fierb o poțiune, spuse Leesha. Nu va trebui decât să bea câte o doză cu regularitate, cel puțin din trei în trei ore.

Luă o bucată de pergament și începu să scrie instrucțiuni cu o mână grăbită.

— Nu rămâi cu el? întrebă Elona.

Ea clătină din cap.

— Mamă, în Casa Sfântă sunt aproape două sute de oameni care-au nevoie de mine, mulți dintre ei mai grav bolnavi decât tata.

— O au pe Darsy, îi îngrijește ea, insistă Elona.

— Darsy arată de parcă n-ar mai fi dormit de când a-nceput molima. E-o moartă care umblă și, chiar dac-ar fi în cea mai bună formă, nu m-aș încrede în tratamentele ei împotriva acestei boli. Dacă stai tu cu tata și-mi urmezi instrucțiunile, are mai multe șanse să vadă zorii zilei de mâine decât cei mai mulți săteni din Văiuga Tăietorului de Lemne.

— Leesha? gemu tatăl ei. Tu ești?

Ea alergă lângă patul lui, se așeză pe margine și-i luă mâna.

— Da, tată, răspunse, cu ochii umezi, eu sunt.

— Ai venit, zise el, cu buzele arcuindu-i-se încet într-un zâmbet. Degetele i se strânseră ușor în jurul mâinii ei. Știam c-o să vii.

— Bineînțeles c-am venit.

— Dar trebuie să pleci, oftă Erny. Fiindcă ea nu răspunse, o bătu pe dosul palmei. Am auzit ce-ai spus. Du-te să faci ce trebuie făcut. Doar văzându-te am prins putere.

Ea aproape că izbucni în plâns, dar își mască hohotul cu unul de râs. Îl sărută pe frunte.

— E chiar atât de rău? șopti Erny.

— În noaptea asta vor muri o mulțime de oameni, răspunse Leesha.

Mâna lui se încordă pe a ei și se săltă puțin de pe pernă.

— Atunci ai grijă să nu fie mai rău decât trebuie să fie, spuse. Sunt mândru de tine și te iubesc.

— Și eu te iubesc, tată.

Leesha îl strânse la piept. Apoi își șterse ochii și ieși din încăpere.

Rojer făcea tumbe pe culoarul îngust din spitalul improvizat, mimând salvarea lor, înfăptuită cu mare cutezanță de Glifat cu câteva seri înainte.

— Dar, continuă el, între noi și tabără stătea cel mai mare demon al pietrei pe care l-am văzut vreodată.

Sări pe o masă și-și întinse brațele, fluturându-le ca să arate că nu erau destul de lungi ca s-atingă înălțimea creaturii.

— Mai bine de patru metri și jumătate, atât avea, spuse, cu dinți ca niște sulițe și cu o coadă numai creste care-ar fi putut zdrobi un cal. Eu și Leesha am înlemnit, dar credeți că Glifatul a șovăit vreo clipă? Nu! A mers mai departe, senin ca-n dimineața din șapteazi, și l-a privit pe monstru drept în ochi.

Rojer se bucură văzând cu ce ochi mari îl priveau pe el cei din jur, și șovăi, lăsându-se înconjurat de o tăcere încordată înainte de a-și pocni palmele, strigând.

— Bum!

Toată lumea tresări.

— Ca prin farmec, continuă el, calul Glifatului, negru ca noaptea și părând el însuși un demon, și-a înfipt coarnele în spatele miezingului.

— Calul avea coarne? întrebă un bătrân, înălțând dintr-o sprânceană căruntă groasă și stufoasă ca o coadă de veveriță.

Stătea proptit în coate pe salteaua lui, cu bandaje pline de sânge pe ciotul piciorului drept.

— Oh, da, confirmă Rojer, lipindu-și degetele în spatele urechilor și stârnind hohote de râs sacadat. Coarne mari, de

metal strălucitor, legate de căpăstru, bine ascuțite și pline de glife de luptă! N-ați mai văzut în viața voastră un astfel de animal magnific. Copitele lui au lovit demonul ca trăsnetul și, când l-a trântit la pământ, noi am fugit în cerc, și-acolo am fost în siguranță.

— Dar calul? întrebă un copil.

— Glifatul a fluierat... Rojer își duse degetele la buze și scoase un sunet ascuțit... și armăsarul a pornit-o în galop printre miezingi și a sărit peste glife, intrând în cercul lui.

Se bătu cu palmele peste coapse, imitând galopul, apoi sări ca să-și ilustreze povestea.

Bolnavii erau captivați de istorisirea lui, scoțându-și din minte suferințele și amenințarea de neocolit a nopții. Mai mult decât atât, Rojer știa că le dădea speranță. Speranța că Leesha putea să-i vindece. Speranța că Glifatul putea să-i apere.

Speranță pe care-și dorea să și-o fi putut oferi și sieși.

•

Leesha pusese copiii să spele cuvele imense în care-și făcea tatăl ei pasta pentru hârtie, folosindu-le ca să fiarbă poțiuni în cantități mai mari decât mai încercase vreodată. Toate proviziile Brunei se terminară repede, și ea îi dădu de veste lui Brianne, care trimise copiii să cutreiere în lung și-n lat, adunând rădăcina porcului și alte ierburi.

Ochii i se întorceau des către lumina soarelui filtrată prin fereastră, urmărindu-i alunecarea pe podeaua atelierului. Ziua era pe sfârșite.

Nu prea departe de ea, Glifatul muncea tot atât de repede, mișcându-și cu o precizie delicată mâna cu care picta glife pe securi, pe târnăcoape, pe ciocane, pe sulițe, pe săgeți și pe pietre pentru praștii. Copiii îi aduceau orice putea fi folosit ca armă și adunau apoi rezultatele muncii lui imediat ce se usca vopseaua, ca să le stivuiască în căruțele de-afară.

Din când în când, câte cineva venea în fugă, aducând un mesaj pentru el sau pentru Leesha. Cei doi dădeau instrucțiuni în grabă, trimiteau alergătorul înapoi și se întorceau la munca lor.

Cu numai două ore înainte de apus, căruțele o porniră prin neîncetata ploaie monotonă către Casa Sfântă. Sătenii se opriră la vederea lor și se repeziră s-o ajute pe Leesha să-și descarce leacurile. Câțiva se apropiară de Glifat, vrând să dea o mână de

ajutor și la descărcarea căruței lui, dar el îi întoarse din drum cu o privire.

Leesha veni la el cărând un urcior greu, de piatră.

— Cânepă și duranta, spuse ea. Amestecați-o cu hrana pentru trei vaci și aveți grijă să le mănânce demonii pe toate.

Bărbatul luă urciorul și dădu din cap.

Când ea se-ntoarse să intre în Casa Sfântă, o prinse de braț.

— Ia asta, spuse, întinzându-i una dintre sulițele pe care le purta mereu cu el.

Avea un metru și jumătate și era din lemn ușor, de frasin. Pe vârful ascuțit, de metal, erau gravate glife de putere. Coada, bine lăcuită și netedă, purta glife de apărare, iar îmbinarea celor două părți era acoperită cu oțel glifat.

Leesha o privi cu îndoială, fără să schițeze nicio mișcare.

— Ce te-aștepți să fac cu-așa ceva? întrebă. Eu sunt Culegătoa…

— Nu-i timp să-mi reciți legământul vostru, o întrerupse el, întinzându-i arma. Spitalul vostru improvizat e foarte prost glifat. Dacă linia noastră de apărare cade, sulița asta ar putea fi singurul lucru rămas între tine și miezingi. Ce-o să-ți ceară atunci jurământul tău?

Leesha se încruntă, dar luă arma. Îi căută ochii, dorind ceva mai mult, dar glifele lui își reluaseră locul, și nu mai izbuti să-i vadă inima. Ar fi vrut s-arunce sulița și să-l strângă în brațe, dar n-ar fi putut suporta o nouă respingere.

— Bine… noroc, reuși să spună.

El dădu din cap.

— Și ție.

Se-ntoarse să se ocupe de căruța lui, și Leesha îl urmări cu privirea, simțind nevoia să urle.

Mușchii bărbatului tatuat se destinseră când se îndepărtă. Avusese nevoie de toată puterea voinței lui ca să-i întoarcă spatele lui Leesha, dar în noaptea aceea nu-și puteau îngădui să se tulbure unul pe altul.

Silindu-se să și-o scoată din minte, își îndreptă gândurile spre lupta care se apropia. Evejah, Cartea Sfântă a krasianilor, conținea descrieri ale izbânzilor lui Kaji, primul Izbăvitor. O studiase îndeaproape când învăța limba krasiană.

Viziunea lui Kaji asupra filosofiei războiului era sacră în orașul din deșert, ai cărui luptători purtau, de secole, câte o bătălie cu

miezingii în fiecare noapte. Și toate luptele se călăuzeau după patru legi divine: Uniți-vă în urmărirea unui singur țel, sub conducerea unui singur om. Luptați când și unde hotărâți voi. Adaptați-vă la ceea ce nu puteți controla, iar pentru orice altceva faceți pregătiri. Atacați-vă dușmanul în moduri la care nu se așteaptă și folosiți-vă de slăbiciunile lui.

Un luptător krasian învăța, încă de la naștere, că omorând *alagai* înaintai pe calea către mântuire. Când le cerea Jardir să iasă în afara siguranței oferite de glifele lor, o făceau fără șovăire, luptând și murind cu convingerea că-l slujeau pe Everam și că aveau să-și primească răsplata în viața de apoi.

Glifatul se temea că sătenii din Văiugă n-aveau să dea dovadă de aceeași unitate în urmărirea țelului, neizbutind să se dedice luptei, dar urmărind cum alergau grăbiți în toate părțile, pregătindu-se, se gândi că, poate, îi subestima. Până și în Pârâul lui Tibbet se aduna toată lumea să-și ajute vecinii în vremuri grele. Asta ținea cătunele în viață și le ajuta să prospere, în ciuda lipsei unor ziduri acoperite de glife. Dacă reușea să le găsească o ocupație, să-i împiedice să se lase pradă disperării în momentul în care se înălțau miezingii, aveau să fie probabil în stare să lupte ca unul.

Dacă nu, toată lumea din Casa Sfântă avea să-și găsească sfârșitul în noaptea aceea.

Puterea rezistenței din Krasia nu era doar meritul războinicilor săi, ci și, în aceeași măsură, al celei de a doua dintre legile lui Kaji, care vorbea despre alegerea terenului. Labirintul Krasian era conceput cu mare grijă ca să ofere un sistem stratificat de protecție pentru *dal'Sharum* și ca să-i aducă pe demoni în locuri avantajoase pentru oameni.

Una dintre laturile Casei Sfinte dădea către pădure, unde erau stăpâni demonii lemnului, iar alte două către străzile distruse și către ruinele caselor. Prea multe locuri care le puteau oferi acoperire miezingilor, locuri unde puteau să se-ascundă. Dar de cealaltă parte a pavajului din fața intrării principale se afla piața satului. Dacă reușeau să-i aducă pe demoni acolo, ar fi putut avea o șansă.

Nu puteau să curețe cenușa unsuroasă de pe pereții de piatră neșlefuită ai Casei Sfinte și să-i refacă glifele în timpul ploii, așa că ferestre și ușile mari fuseseră astupate cu scânduri bătute în cuie, cu glife desenate în grabă pe lemn, cu cretă. Înăuntru nu

se mai putea pătrunde decât pe o ușă mică, din lateral, cu pietre glifate înșirate lângă prag. Demonilor avea să le fie mai ușor să intre prin ziduri.

Însăși prezența oamenilor afară, sub cerul nopții, avea să atragă miezingii ca un magnet, dar bărbatul tatuat se străduise totuși să-i îndepărteze de flancurile clădirii, astfel încât să le fie cel mai ușor să atace venind din capătul opus al pieței. Sub îndrumarea lui, sătenii puseseră de-a lungul celorlalte laturi ale construcției obstacole presărate cu stâlpi glifați construiți în grabă, pe care pictase glife de distragere a atenției. Orice demon fugind pe lângă ele ca să atace zidurile avea să-și uite intenția și să fie inevitabil atras de agitația din piață.

Pe una dintre laturile pieței se afla țarcul în care-și ținea Veghetorul vitele în timpul zilei. Era mic, cu stâlpi glifați noi, puternici. Câteva animale se foiau în jurul oamenilor care înălțau înăuntru un adăpost rudimentar.

În partea opusă a pieței săpaseră șanțuri umplute repede de ploaie cu apă nămoloasă, care aveau să-i îndemne pe demonii focului să-și aleagă o cale mai ușoară. Uleiul lui Leesha plutea deasupra apei, ca o mâzgă fină.

Sătenii se descurcaseră bine transformând în faptă cea de-a treia lege a lui Kali, pregătirea. Ploaia neîncetată transformase piața într-un teren alunecos, cu un strat subțire de noroi peste pământul bătătorit. Cercurile de Mesager ale Glifatului erau plasate pe câmpul de luptă în locuri alese de el, ca puncte de ambuscadă și de retragere, și oamenii săpaseră o groapă adâncă, acoperită cu o prelată plină de noroi. Pe pietrele pavajului întinseseră, cu măturile, o unsoare groasă, vâscoasă.

Cea de-a patra lege, atacarea dușmanului într-un mod la care nu se aștepta, avea să fie pusă în practică de la sine.

Miezingii nu se așteptau să fie atacați în niciun fel.

— Am făcut ce mi-ai cerut, spuse un bărbat, apropiindu-se de el în timp ce inspecta terenul.

— Poftim?

— Sunt Benn, domnul meu, adăugă nou-sositul. Soțul lui Mairy.

Glifatul continuă să-l fixeze cu o privire nedumerită.

— Sticlarul, lămuri celălalt lucrurile, și în ochii lui se aprinse în sfârșit lumina înțelegerii.

— Ia să vedem, spuse.

Benn scoase o sticluță plată.

— E subțire, așa cum ai cerut. Fragilă.

Glifatul dădu din cap.

— Cât de multe ați avut timp să faceți, tu și ucenicii tăi?

— Trei duzini. Pot să-ntreb pentru ce sunt?

Bărbatul tatuat clătină din cap.

— O să vezi destul de curând. Adu-le aici, și fă-mi rost de niște cârpe.

După plecarea sticlarului, de el se apropie Rojer.

— Am văzut sulița lui Leesha, spuse. Și am venit după a mea.

El clătină din cap și de data asta.

— Tu nu lupți. Stai înăuntru, cu bolnavii.

Tânărul se holbă la el.

— Dar lui Leesha i-ai spus…

— Dacă ți-aș da o suliță, te-aș văduvi de puterea ta, îl întrerupse Glifatul. Muzica ta s-ar pierde afară, dar înăuntru se va dovedi mai puternică decât o duzină de sulițe. Dacă miezingii izbutesc să pătrundă, contez pe tine ca să-i respingi până la sosirea mea.

Rojer se încruntă, dar dădu din cap și se întoarse în Casa Sfântă.

Alții așteptau deja să li se dea atenție. Bărbatul tatuat ascultă rapoarte despre înfăptuirile lor și le dădu alte însărcinări pe care se repeziră imediat să le ducă la bun sfârșit. Toți sătenii se mișcau cu o viteză prudentă, ca iepurii gata s-o ia la fugă în orice clipă.

Nici nu-i trimisese bine pe toți la treburile lor, când Stefny veni spre el ca o furtună, urmată de un grup de femei furioase.

— Ce-nseamnă asta, de ce suntem trimise în coliba Brunei? întrebă ea.

— Acolo glifele sunt puternice. N-aveți loc nici în Casa Sfântă, nici în locuința părinților lui Leesha.

— Puțin ne pasă de asta, zise Stefny. O să luptăm.

Glifatul se uită la ea. Era o femeie mărunțică, de nici măcar un metru cincizeci, și subțire ca o trestie. Trecută de mult de cincizeci de ani, avea tenul subțire și aspru, ca pielea veche. Până și cel mai mic demon al lemnului ar fi dominat-o cu înălțimea lui.

Dar privirea ochilor ei spunea că asta n-avea nicio importanță. Avea să lupte, indiferent ce i-ar fi răspuns el. Krasianii nu lăsau

femeile să ia parte la bătălii, dar greșeau. El n-avea de gând să le oprească pe cele dornice să le țină piept miezingilor în noapte. Luă o suliță din căruța lui și i-o întinse.

— O să-ți găsim un loc, îi făgădui.

Așteptându-se la împotrivire, Stefny fu luată prin surprindere, dar primi arma dând scurt din cap și se îndepărtă. Celelalte femei își așteptară rândul și el le dădu tuturor câte o suliță.

Văzând că împărțea arme, bărbații se adunară imediat. Tăietorii de lemne își luară înapoi propriile securi, uitându-se cu îndoială la glifele abia pictate. Nicio lovitură de secure nu străpunsese vreodată carapacea unui demon al lemnului.

— N-o să am nevoie de asta, spuse Gared, înapoindu-i Glifatului sulița. Nu mă pricep să rotesc un băț, dar știu cum să-mi învârt securea.

Unul dintre tăietorii de lemne aduse cu el o fată, poate de vreo treisprezece veri.

— Mă numesc Flinn, domnul meu, spuse el. Fiica mea Wonda vânează uneori împreună cu mine. N-o s-o las afară, sub cerul nopții, dar, dacă-i poți da un arc, ca să tragă din spatele glifelor, o să vezi că țintește fără greș.

Bărbatul tatuat se uită la fată. Înaltă și lipsită de frumusețe, moștenise statura și forța tatălui ei. Se duse la Dansatorul Amurgului și-și luă propriul arc de tisă și săgețile grele.

— Mie nu-mi vor trebui în noaptea asta, îi spuse, și-i arătă o fereastră înaltă din vârful acoperișului Casei Sfinte. Vezi dacă poți desprinde destule scânduri ca să tragi de-acolo.

Wonda luă arcul și plecă în fugă. Tatăl ei se înclină și se retrase.

Următorul care se apropie, șchiopătând, era Veghetorul Jona.

— Ar trebui să fii înăuntru și să nu te folosești de piciorul ăla, spuse Glifatul, care nu se simțea în largul său în preajma Bărbaților Sfinți. Dacă nu poți să cari ceva sau să sapi un șanț, aici, afară, n-ai să reușești decât să-i încurci pe ceilalți.

Veghetorul dădu din cap.

— N-am vrut decât să mă uit la tot ce s-a făcut pentru apărare.

— Ar trebui să reziste, spuse Glifatul, cu o mai multă convingere decât simțea.

— Vor rezista, spuse Jona. Ziditorul nu-i va lăsa pe oamenii din casa Lui fără adăpost. De aceea te-a trimis.

— Nu sunt Izbăvitorul, Veghetorule, se încruntă Glifatul. Nu m-a trimis nimeni, și nimic din tot ce se va petrece în noaptea asta nu e garantat.

Jona zâmbi cu îngăduință, ca un adult pus în fața neștiinței unui copil.

— Atunci sosirea ta în clipa noastră de restriște nu e decât o coincidență? întrebă el. Nu am căderea de a spune dacă ești sau nu Izbăvitorul, dar te afli aici, ca fiecare dintre noi, pentru că Ziditorul te-a pus în locul ăsta, și El are un motiv pentru tot ce face.

— A avut un motiv și pentru dizenteria care v-a ucis o jumătate de sat?

— Eu nu pretind că văd calea, spuse calm Jona, dar știu că totuși e aici. Într-o bună zi vom privi în urmă și ne vom întreba cum de n-am zărit-o.

•

Istovită, Darsy stătea ghemuită lângă Vika, încercând să-i răcorească fruntea încinsă de febră cu o bucată de pânză udă, când în Casa Sfântă intră Leesha.

Veni drept la cele două femei și luă pânza din mâna lui Darsy.

— Du-te să dormi puțin, îi spuse, văzându-i sfârșeala din adâncul ochilor. Soarele o s-apună în curând, și-atunci o s-avem nevoie de toate puterile noastre. Du-te. Odihnește-te cât te mai poți odihni.

Darsy clătină din cap.

— O să m-odihnesc când o să fiu sfârtecată. Până atunci o să muncesc.

Leesha îi cântări o vreme spusele, apoi dădu din cap. Își strecură mâna într-un buzunar al șorțului și scoase o bucată de hârtie cerată care înfășură o substanță cleioasă, închisă la culoare.

— Mestecă asta. Mâine o să te simți ca ruptă-n bucăți, dar o să fii vioaie toată noaptea.

Darsy făcu semn că înțelesese, luă cleiul și și-l aruncă în gură, timp în care Leesha se aplecă s-o examineze pe Vika. Luă burduful de piele care-i atârna de umăr și-i scoase dopul.

— Ajut-o să stea puțin în capul oaselor, spuse, și Darsy îi dădu ascultare, ridicând-o pe femeia bolnavă atât cât era nevoie ca să poată bea poțiunea.

Vika tuși și scuipă o parte, dar Darsy îi masă gâtul, ajutând-o să înghită, până când Leesha se declară mulțumită.

Aceasta se ridică în picioare și cuprinse cu privirea întinderea parcă fără sfârșit a trupurilor culcate. Înainte de a pleca spre coliba Brunei, îi alesese pe cei mai grav răniți și se ocupase de ei, dar încă multe suferințe mai trebuiau ușurate, multe oase rupte mai trebuiau puse cap la cap, multe răni mai trebuiau cusute, fără să se mai gândească la poțiunea care trebuia silită să curgă în josul zecilor de gâtlejuri ale bolnavilor inconștienți.

Era convinsă că, dacă i se dădea timp, putea să pună capăt molimei. Poate că-n câțiva pătrunsese prea adânc și aveau să rămână c-o suferință sau chiar să moară, dar cei mai mulți dintre copiii ei urmau să-și revină.

Dacă treceau de noaptea aceea.

Adună toate voluntarele, le împărți leacuri și le învăță ce era de făcut la sosirea răniților de afară.

•

Rojer îi privea pe Leesha și pe ceilalți la lucru, simțindu-se ca un laș în timp ce-și acorda scripca. În sinea lui, știa că Glifatul avea dreptate: știa că trebuia să muncească întrebuințându-și propriile puteri, așa cum spusese întotdeauna Arrick. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai curajos fiindcă se ascundea în spatele zidurilor de piatră în timp ce alții stăteau neclintiți afară.

Nu cu mult timp în urmă, se simțea dezgustat dacă-i trecea prin gând să-și lase jos scripca pentru a lua în mână o unealtă, dar se săturase să se tot ascundă în vreme ce alții mureau apărându-l.

Își imagină că, dacă trăia s-o istorisească, povestea „Luptei de la Văiuga Tăietorului de Lemne” avea să le supraviețuiască până și copiilor copiilor lui. Dar ce s-ar fi putut spune despre rolul lui? Cântatul la scripcă într-o ascunzătoare era o faptă care abia dacă merita un singur vers, în niciun caz o strofă întreagă.

31.

Lupta de la Văiuga Tăietorului de Lemne

332 DÎ

În partea din față a pieței stăteau tăietorii de lemne. Tăiatul copacilor și căratul buștenilor le îngroșaseră celor mai mulți brațele și le lățiseră spatele, însă unii, ca Yon cel Cărunt, nu mai erau demult în floarea vârstei, iar alții, ca Linder, fiul lui Ren, nu erau încă bărbați în putere. Stăteau îngrămădiți într-unul dintre cercurile portabile, strângându-și în mâini cozile securilor în timp ce se întuneca tot mai mult.

În spatele lor și în centrul pieței fuseseră priponite cele mai grase vaci din sat. Mâncaseră hrana amestecată cu droguri dată de Leesha și se clătinau somnoroase pe picioare.

În spatele vitelor era cercul cel mai mare. Cei pe care-i adăpostea nu aveau mușchii tăietorilor de lemne, dar erau mult mai numeroși. Aproape jumătate erau femei, unele de nu mai mult de cincisprezece ani. Stăteau, înverșunate, alături de soții, tații, frații și fiii lor. Merrem, soția voinică a măcelarului Dug, ținea în mâini un satâr glifat și părea gata să-l folosească.

Dincolo de ei se afla groapa acoperită, apoi, chiar în fața ușilor mari ale Casei Sfinte, al treilea cerc, în care stăteau, cu sulițe lungi, Stefny și alți săteni prea bătrâni sau prea firavi ca să poată alerga prin piața noroioasă.

Toată lumea avea câte o armă glifată. Cei care trebuiau să se apropie mai mult de miezingi ca să-i poată ataca aveau și scuturi mici, rotunde, făcute din capace de butoi, pe care fuseseră pictate glife de interzicere. Numai una dintre ele fusese trasată de Omul Glifat, dar sătenii o copiaseră destul de bine.

La marginea țarcului folosit pe timpul zilei, dincolo de stâlpii glifați, stătea artileria, alcătuită din copii de nici zece ani, înarmați cu arcuri și praștii. Câțiva adulți primiseră câte-o bâtă trăsnitoare sau câte-o sticlă fragilă de-a lui Benn, având în interior o cârpă îmbibată. Copiii mai mici aveau felinare, cu apărătoare împotriva ploii, ca să lumineze armele. Cei care refuzaseră să lupte se înghesuiau printre animalele din adăpostul din spatele lor, unde fusese depozitat arsenalul pentru festivaluri al Brunei.

Nu erau puțini cei care, asemenea lui Ande, își încălcaseră făgăduiala, renunțaseră la luptă și acceptau să fie batjocoriți de ceilalți în timp ce se ascundeau în spatele glifelor. Când trecu prin piață, călare pe Dansatorul Amurgului, bărbatul tatuat mai văzu și alții care se uitau cu jind la țarcul vitelor, cu spaima întipărită pe chipuri.

Când se înălțară miezingii, se auziră țipete, și mulți se retraseră cu câte un pas, hotărârea clătinându-li-se. Spaima amenința să-i înfrângă pe săteni chiar înainte de a începe lupta. Cele câteva sfaturi ale bărbatului tatuat, legate de momentul și de modul în care trebuiau s-atace, cântăreau prea puțin în comparație cu spaima adunată într-o viață.

Glifatul observă că Benn tremura. Un crac al pantalonului i se lipise de coapsa care-i zvâcnea, ud leoarcă, dar nu de apă de ploaie. Descălecă și se opri în fața sticlarului.

— De ce ești aici, Benn? îl întrebă el, ridicându-și vocea destul de mult ca să-l audă și alții.

— F… fiicele m… mele, se bâlbâi sticlarul, arătând cu o mișcare a capului către Casa Sfântă.

Sulița pe care-o ținea vibra atât de tare încât lăsa impresia c-o să-i sară din mână din clipă-n clipă.

Glifatul dădu din cap. Cei mai mulți săteni se găseau acolo ca să-i apere pe cei dragi lor, care zăceau neajutorați în Casa Sfântă. Altminteri s-ar fi aflat cu toții în țarc. Arătă către miezingii care se materializau în piață.

— Ți-e frică de ei? Întrebă cu glas și mai puternic.

— D… da, izbuti Ben să răspundă, cu lacrimile și ploaia amestecându-i-se pe obraji.

Aruncând o privire în jur, bărbatul tatuat văzu că și alții dădeau din cap.

Își scoase roba. Niciunul dintre săteni nu-l mai văzuse dezbrăcat și toți făcură ochii mari când îi zăriră glifele tatuate pe tot trupul.

— Privește cu atenție, îi spuse lui Benn, dar porunca li se adresa tuturor.

Ieși din cerc și se îndreptă cu pași mari către un demon al lemnului de vreo doi metri și cincisprezece, care tocmai începea să se solidifice. Se uită în urmă și întâlni ochii cât mai multor săteni cu putință. Văzând că-l urmăreau cu atenție, strigă.

— Iată de cine vă e frică!

Se răsuci brusc și, lovind cu putere, izbi falca miezingului cu latul palmei, trântindu-l la pământ, cu o răbufnire a magiei, chiar în clipa în care devenea solid. Demonul urlă de durere, dar își reveni repede și se sprijini în coadă, gata să sară. Sătenii stăteau cu gurile căscate, neluându-și ochii de la scena desfășurată în fața lor, convinși că Glifatul avea să fie ucis.

Miezingul se avântă într-un salt, dar bărbatul tatuat își aruncă o sanda, se răsuci și-și ridică piciorul spre el. Călcâiul său glifat îl lovi în carapacea lemnoasă de pe piept cu un zgomot tunător, și demonul se clătină din nou, cu locul atins pârlit și înnegrit.

Un demon al lemnului mai mic se aruncă asupra tatuatului, care-și pândea prada, dar acesta îl prinse de un braț și se răsuci, ajungând în spatele lui, apoi îi înfipse în ochi degetele sale glifate. Se auzi un sfârâit care înălță un ghemotoc de fum, și miezingul urlă și se îndepărtă clătinându-se și zgâriindu-și fața.

În timp ce miezingul orbit se împleticea, Glifatul reîncepu să-l urmărească pe primul demon, întâmpinându-i atacul privindu-l în față. Pivotă și se folosi de avântul miezingului împotriva lui, prinzându-l când trecea pe lângă el poticnindu-se și înconjurându-i capul cu brațele glifate. Strânse, fără să-i pese că demonul se străduia inutil să scape de el, și așteptă până când retroacțiunea dobândi mai multă putere. În cele din urmă, cu o răbufnire a magiei, țeasta creaturii crăpă, și căzură amândoi în noroi.

Cât Glifatul se ridică de pe leș, ceilalți demoni păstrară distanța, șuierând și căutând un semn de slăbiciune. Bărbatul tatuat urlă la ei, și cei mai apropiați se retraseră cu un pas.

— Nu tu ar trebui să te temi de ei, Benn sticlarul! strigă apoi, cu voce ca un uragan. Ei ar trebui să se teamă de tine!

Niciunul dintre săteni nu scoase vreun sunet, dar mulți căzură în genunchi, trasând glife în aer, în fața lor. El se apropie de Benn, care nu mai tremura.

— Când îți vor mai umple inima de spaimă, adu-ți aminte de asta, îi spuse, ștergându-și noroiul de pe glife cu roba.

— Izbăvitorul, șopti Benn, și ceilalți începură să murmure același cuvânt.

Glifatul clătină scurt din cap, scuturându-și-l de apă.

— Tu ești Izbăvitorul! strigă, apăsându-și cu forță degetul în pieptul lui Ben. Și tu! adăugă, răsucindu-se ca să ridice cu brutalitate în picioare un bărbat îngenuncheat. Cu toții sunteți Izbăvitori! urlă, rotindu-și brațele într-un gest care cuprinse întreaga mulțime adunată în noapte. Dacă miezingii se tem de un Izbăvitor, atunci să-și piardă tot curajul văzând în fața lor o sută!

Își înălță pumnul și toți sătenii se uniră într-un strigăt tunător.

Spectacolul îi ținu o vreme la distanță pe demonii care abia prinseseră formă și mârâiau gros, foindu-se într-o parte și-ntr-alta. Dar își încetiniră în curând pașii și se ghemuiră rând pe rând, cu mușchii încordându-li-se când se lăsau în jos.

Bărbatul tatuat se uită către flancul stâng, străpungând întunericul cu ochii lui înconjurați de glife. Demonii focului se fereau de șanțul plin cu apă, dar cei ai lemnului se apropiau din partea aceea, fără să le pese de umezeală.

— Aprindeți-l, strigă el, arătând către șanț cu degetul mare.

Benn lovi un băț cu flacără cu degetul și feri mica vâlvătaie de ploaie și de vânt în timp ce-o atingea de fitilul unui foc șuierător. Când fitilul sfârâi și se aprinse, Benn îl descolăci și-l azvârli către șanț.

La jumătatea zborului său arcuit, fitilul se mistui și dintr-un capăt al focului șuierător izbucni un jet de flăcări. Tubul de hârtie groasă se răsuci rapid, transformându-se într-o morișcă de vâlvătăi, scoțând un șuierat ascuțit când lovi stratul de ulei de deasupra apei.

Demonii lemnului urlară când lichidul care le ajungea până la genunchi se aprinse. Căzură pe spate, lovind îngroziți în flăcări, împroșcând cu ulei și nereușind decât să le răspândească.

Demonii focului țipară de încântare când săriră în vâlvătaie, uitând de apa de sub ea. Glifatul zâmbi la auzul urletelor lor când apa aceea începu să fiarbă.

Flăcările umplură piața cu o lumină pâlpâitoare, și o parte dintre tăietorii de lemne icniră îngroziți la vederea hoardei din fața lor. Demonii vântului despicau aerul, zburând cu abilitate în ciuda vântului și a ploii. Demoni agili ai focului înaintau în salturi, cu ochii și gurile împrăștiind o strălucire roșie ce contura siluetele masive ale demonilor mătăhăloși ai pietrei, care pândeau pe margini. Și siluetele demonilor lemnului. Care erau atât de mulți!

— Parcă s-ar fi pornit copacii pădurii împotriva tăietorilor de lemne, spuse uimit Yon cel Cărunt, înfiorându-se, și mulți dintre colegii lui de breaslă dădură din cap îngroziți.

— Încă n-am întâlnit niciun copac pe care să nu-l pot doborî, mârâi Gared, ridicându-și securea, gata de luptă.

Lauda lui de sine pătrunse printre oameni, ajungând la urechile tuturor, și ceilalți prinseră curaj.

Miezingii își regăsiră în curând voința și săriră la ei, cu ghearele scoase. Glifele cercului îi opriră brusc, iar tăietorii de lemne se pregătiră să-i lovească.

— Așteptați! strigă Glifatul. Nu uitați de planul nostru!

Bărbații se stăpâniră și lăsară demonii să izbească zadarnic în glife. Se revărsau în jurul cercului, căutând o slăbiciune, și tăietorii de lemne dispărură curând din vedere, pierduți într-o mare de piei ca scoarța de copac.

Un demon al focului, nu mai mare decât o pisică, văzu primul vacile. Cu un strigăt pițigăiat, sări în spatele unuia dintre animale, înfigându-și adânc ghearele. Vaca se trezi și mugi de durere când ghearele micului miezing îi smulseră o bucată de piele.

La auzul sunetului, ceilalți demoni îi dădură uitării pe tăietorii de lemne. Se năpustiră asupra vacilor într-o explozie de violență, rupându-le în bucăți. Jeturi de sânge se înălțară în aer, amestecându-se cu ploaia înainte de a cădea, împroșcând noroiul. Până și un demon al vântului se prăvăli să smulgă o halcă de carne înainte de a se înălța din nou în văzduh.

Vacile dispărură, devorate, cât ai clipi, deși niciun miezing nu părea sătul. Se repeziră către cercul următor, izbind în glife și trimițând în aer scânteile magiei.

— Așteptați! strigă din nou Glifatul, când oamenii din jurul lui se încordară.

El își trase sulița către spate, privind demonii cu mare atenție. Așteptând.

Însă apoi văzu. Un demon se împletici, pierzându-și echilibrul.

— Acum! urlă, și sări din cerc, străpungând capul miezingului.

Cu un strigăt sălbatic, sătenii atacară, năpustindu-se asupra demonilor drogați, tăind și înjunghiind. Miezingii țipară, dar, datorită licorii pregătite de Leesha, se mișcau cu încetineală. Așa cum fuseseră învățați, oamenii luptau în grupuri mici, înjunghiind demonii pe la spate când unul dintre ei le abătea atenția. Armele glifate străfulgerau, și de data asta în aer se arcuiră jeturi de sânge de miezing.

Merrem reteză brațul unui demon al lemnului cu satârul, iar Dug, bărbatul ei, îl străpunse cu cuțitul lui de măcelar, înfigându-i-l adânc în subțioară. Demonul vântului care se înfruptase din carnea cu droguri se prăbuși în piață și Benn își

înfipse sulița în el, răsucind-o din toate puterile când vârful ei grifat străpunse pielea miezingului cu o răbufnire de lumină.

Ghearele demonilor nu puteau trece prin glifa de pe scuturile de lemn și, văzând asta, cei care le purtau căpătară încredere și începură să atace cu mai multă forță.

Dar nu fuseseră drogați toți demonii. Cei din spate se îndesau tot mai tare ca s-ajungă în față. Glifatul așteptă până când nu mai putură profita de avantajul atacului prin surprindere, apoi strigă.

— Artileria!

Copiii din țarc scoaseră un strigăt puternic, își puseră sticluțe în praștii și le lansară asupra hoardei din fața cercului tăietorilor de lemne. Izbită de carapacea ca o scoarță de copac a demonilor lemnului, sticla subțire se sparse cu ușurință, acoperindu-i cu un strat de lichid care rămase lipit de ei, în ciuda ploii. În vreme ce miezingii urlau, purtătorii de felinare alergau în toate părțile, atingând flăcările de capetele de săgeți înfășurate în cârpe pline de smoală și de fitilurile arsenalului Brunei. Nu traseră cu toții ca unul, așa cum fuseseră instruiți, dar asta nu schimbă mare lucru. La prima săgeată, focul demonic lichid explodă pe spatele unui demon al lemnului, și creatura urlă, dând peste o alta și aprinzând-o. Petardele de festival, artificiile și focurile șuierătoare se alăturară salvei de săgeți, înspăimântând o parte din demoni cu lumina și zgomotul lor și aprinzându-i pe alții. Noaptea se lumină în timp ce miezingii ardeau.

Un foc șuierător izbi șanțul puțin adânc din fața cercului tăietorilor de lemne, care străbătea toată piața. Scânteia aprinse focul demonic lichid pe care-l conținea și licoarea izbucni într-un foc puternic, care cuprinse alți demoni ai lemnului și-i despărți pe ceilalți de semenii lor.

Dar, între cercuri și departe de foc, lupta se dezlănțuia cu sălbăticie. Demonii drogați cădeau repede, dar ceilalți nu se speriau de sătenii înarmați. Echipele se despărțeau și oamenii cuprinși de frică dădeau înapoi, lăsându-le miezingilor o deschidere prin care să atace.

— Tăietori de lemne! strigă Glifatul, înfigându-și sulița într-un demon al focului.

Ei înșiși având spatele acoperit, Gared și ceilalți scoaseră un strigăt și săriră din cercul lor, năpustindu-se din spate asupra

demonilor care atacau grupul Glifatului. Chiar și fără magie, pielea lemnoșilor era la fel de groasă și de noduroasă ca scoarța copacilor bătrâni, dar tăietorii de lemne tăiau scoarță de același soi în fiecare zi, iar glifele de pe securile lor absorbeau magia, devenind tot mai puternice.

Gared simți cel dintâi zdruncinătura cu care se atingeau glifele de magia demonilor și se folosi chiar de puterea lor ca să-i atace. Șocul ajunse până la jumătatea securii și brațul îi palpită când prin el trecu, pentru o fracțiune de secundă, un val de exaltare. Reteză capul demonului dintr-o lovitură și, cu un urlet, se repezi la următorul.

Atacați din două părți, miezingii primeau o lovitură grea. Veacurile de dominație îi învățaseră că oamenii nu erau de temut nici măcar în rarele cazuri când se împotriveau în vreun fel, și nu erau pregătiți să li se opună rezistență. Din Casa Sfântă, de sus, de la fereastra balconului unde stătea corul, Wonda trăgea cu o precizie înspăimântătoare, toate săgețile glifate pornite din arcul ei lovind în carnea demonilor cu câte-o izbucnire de lumină.

Dar mirosul sângelui îngroșa aerul și strigătele de durere se auzeau de la mai mulți kilometri distanță. Din depărtare le răspundeau strigătele altor miezingi. Întăririle aveau să sosească în curând, iar oamenii n-aveau ce întăriri să primească.

Demonii își reveniră după nu mult timp. Chiar și fără carapacea de nepătruns, puțini oameni puteau spera să facă față unei înfruntări directe cu un demon al lemnului. Puterea celui mai mărunt dintre ei era mai apropiată de a lui Gared decât de a unui bărbat obișnuit.

Merrem atacă un demon al focului de dimensiunile unui câine mare, cu satârul deja înnegrit de sângele altor miezingi. Își ținea scutul ridicat, apărându-se, cu mâna în care-și strângea arma trasă către spate, gata de lovitură.

Miezingul țipă și o scuipă cu foc. Ea încercă să blocheze jetul cu scutul, dar grifa pictată pe el nu avea nicio putere asupra flăcărilor, și lemnul erupse într-o vâlvătaie. Femeia țipă când îi luă foc brațul, căzu și se rostogoli în noroi. Demonul sări la ea, dar soțul ei, Dug, era acolo. Măcelarul masiv scoase măruntaiele creaturii ca pe ale unui porc, dar urlă el însuși când sângele acesteia îi împroșcă șorțul de piele, aprinzându-i-l.

Un demon al lemnului se ghemui, în patru labe, sub securea rotită de Evin, sări asupra lui când nu se aștepta și-l trânti la pământ. Bărbatul țipă când văzu fălcile apropiindu-se, dar se auzi un lătrat și câinii lui lupi săriră asupra demonului din lateral, îndepărtându-l și doborându-l la pământ. Evin își reveni repede și ciopârți miezingul căzut pe burtă, dar nu înainte ca acesta să spintece burta unuia dintre câinii uriași. Tăietorul de lemne urlă, cuprins de furie, și-l mai lovi o dată înainte de a se-ntoarce, cu priviri sălbatice, către un alt dușman.

Chiar în clipa aceea, focul lichid din șanț se stinse și demonii lemnului până atunci blocați în cealaltă parte a pieței reîncepură să înainteze.

— Bâtele trăsnitoare! strigă Glifatul, strivind un demon al pietrei sub copitele Dansatorului Amurgului.

Auzindu-l, cel mai vârstnic dintre artileriștii lui scoase câteva dintre acele prețioase arme volatile. Nu erau nici măcar o duzină, fiindcă Bruna se zgârcise în privința fabricării lor, ca să nu abuzeze nimeni de astfel de arme puternice.

Fitilurile se aprinseră și oamenii aruncară bâtele către demonii care se apropiau. Erau alunecoase din cauza ploii și un sătean o scăpă pe a lui în noroi și se aplecă repede s-o înșface, dar nu destul de repede. Bâta îi explodă în mâini, făcându-i bucăți pe el și pe purtătorul felinarului său, într-o răbufnire de foc al cărei suflu trânti alți câțiva oameni din țarc, smulgându-le urlete de durere.

Una dintre bâtele trăsnitoare explodă între doi demoni ai lemnului. Căzură amândoi la pământ, cu trupurile contorsionate. Unul, cu pielea lui ca scoarța de copac cuprinsă de flăcări, nu se mai ridică. Celălalt, stins de nămol, își duse o gheară sub el și se propti în ea, străduindu-se să se ridice. Propria magie îi vindeca deja rănile.

O altă bâtă trăsnitoare ajunse la un demon de vreo doi metri optzeci, care-o prinse într-o gheară și se aplecă, studiind-o curios până în clipa exploziei.

Dar, după ce se risipi fumul, reapăru, nevătămat, și continuă să se îndrepte spre sătenii din piață. Wonda înfipse în el trei săgeți, dar miezingul urlă fără să se oprească, de două ori mai furios decât înainte.

Gared îi ieși în întâmpinare înainte de a ajunge la ceilalți, răspunzând strigătului său cu un urlet puternic. Vânjosul tăietor

de lemne se feri de prima lovitură a demonului și-și înfipse securea în osul pieptului, savurând magia care-i urcă în susul brațelor. Miezingul se prăbuși în sfârșit, și Gared se văzu nevoit să se urce deasupra lui ca să-i smulgă securea din carapacea groasă.

Un demon al vântului plonjă și ghearele lui încovoiate aproape că-l retezară pe Flinn în două. De la fereastra corului, Wonda țipă și ucise miezingul trimițându-i o săgeată în spate, dar răul fusese deja făcut, și tatăl ei se prăbuși.

Lovitura unui demon al lemnului reteză capul lui Ren, azvârlindu-i-l departe de trup. Securea îi căzu în noroi, chiar în clipa în care fiul său, Linder, tăia brațul miezingului ucigaș.

Lângă țarcul din flancul drept, Yon cel Cărunt primi o lovitură piezișă, dar nu era nevoie de mai mult ca să trântească la pământ un bătrân. Demonul se apropie de el în timp ce-și înfigea mâinile în nămol, încercând să se ridice, dar Ande scoase un țipăt înăbușit și sări din țarcul glifat, înșfăcă securea lui Ron și o împlântă în spatele creaturii.

Uitând de frică, alții îi urmară exemplul: părăsiră adăpostul oferit de țarc ca să ridice armele celor căzuți sau ca să ducă răniți la loc sigur. Keet îndesă o cârpă în ultima sticlă cu foc demonic, o aprinse și i-o azvârli în față unui demon al lemnului ca să-și acopere surorile în timp ce trăgeau un bărbat în țarc. Miezingul izbucni în flăcări și Keet chiui până când un demon al focului sări peste lemnosul ucis, țipând vesel în timp ce se delecta în flăcări. Keet se întoarse și fugi, dar creatura îi sări în spate, doborându-l.

Glifatul era pretutindeni, ucigând o parte dintre demoni cu sulița, iar pe alții cu mâinile goale și cu picioarele. Dansatorul Amurgului se afla mereu în preajma lui, lovind cu copitele și cu coarnele. Se repezeau acolo unde era învălmășeala mai mare, împrăștiind miezingii și lăsându-i pradă pentru alții. Nu mai știa de câte ori împiedicase câte un demon să dea o lovitură ucigătoare, îngăduindu-le victimelor acestora să se ridice și să reintre în luptă.

În toiul haosului, un grup de miezingi trecu, împleticindu-se, dincolo de linia din mijlocul pieței și de al doilea cerc, păși pe prelată și căzu în țepușele glifate din fundul gropii. Cei mai mulți se zbăteau cu disperare, străpunși de magia ucigătoare, dar unul izbutise să scape de țepușe și, ajutându-se de gheare, se

cățăra pe peretele gropii. O secure glifată îi reteză capul înainte de-a apuca să reintre în luptă sau să fugă.

Dar alți miezingi veneau întruna și, existența gropii odată dezvăluită, se scurgeau nestânjeniți pe lângă ea. Se auzi un strigăt și, răsucindu-se, Glifatul văzu o luptă strânsă în fața ușilor mari ale Casei Sfinte. Miezingii simțeau mirosul de boală și de slăbiciune din interior și se repezeau cu frenezie, nerăbdători să pătrundă și să-nceapă măcelul. Până și glifele desenate cu cretă dispăruseră, șterse de ploaia necontenită.

Unsoarea groasă întinsă pe pietrele pavajului din fața ușilor îi încetinea pe miezingi. Nu doar unul căzu pe coadă, sau alunecă spre glifele celui de al treilea cerc. Dar își îndoiau ghearele, înfigându-le ca să nu mai alunece, și continuau să înainteze.

Din siguranța oferită de cercul lor, femeile din fața ușilor îi înjunghiau cu sulițe lungi, apărându-și pentru scurtă vreme poziția, dar vârful suliței lui Stefny se înțepeni în pielea noduroasă a unui demon, care o trase spre exterior, iar piciorul ei târât agăță frânghia cercului, stricând alinierea glifelor și distrugând rețeaua de protecție.

Tatuatul se năpusti într-acolo cu toată iuțeala de care era în stare, trecând peste groapa lată de aproape patru metri dintr-un singur salt, dar nu izbuti s-ajungă destul de repede ca să-mpiedice măcelul. Când dădu buzna, atacând cu sălbăticie, leșurile erau azvârlite în toate părțile, cu o nepăsare sângeroasă.

Când se încheie încăierarea, rămase, gâfâind, în mijlocul celor câtorva femei care supraviețuiseră, printre care se număra, uimitor, și Stefny. Era plină de sânge negru de demon, care însă nu părea cel mai rău veșmânt cu putință, și în ochi i se citea înverșunarea.

Un demon uriaș al lemnului le atacă, și femeile se întoarseră toate ca una să-l înfrunte, însă miezingul se ghemui chiar în fața lor și sări, trecându-le pe deasupra și ajungând pe peretele Casei Sfinte. Ghearele lui găsiră puncte de sprijin printre pietrele puse una peste alta și se cățără prea sus înainte de a putea Glifatul să-l prindă de coada care i se legăna.

— Ferește-te! îi strigă el Wondei, dar fata era prea preocupată să-și țintească săgețile și nu-l auzi decât prea târziu.

Demonul o prinse în gheare și și-o aruncă peste cap ca pe un gunoi. Glifatul alergă din toate puterile, alunecă pe genunchi

prin unsoare și prin noroi și reuși să-i prindă trupul flasc și însângerat înainte de a izbi pământul, dar, în acest timp, demonul se strecură prin fereastra deschisă și pătrunse în Casa Sfântă.

Bărbatul tatuat alergă către intrarea laterală, dar imediat după colț se opri patinând, fiindcă drumul îi era blocat de o duzină de miezingi derutați de glifele lui. Se năpusti în mijlocul lor cu un urlet, dar știa că n-avea cum s-ajungă înăuntru la timp.

•

Pereții de piatră ai Casei Sfinte răsunau de urlete de durere, iar țipetele demonilor aflați chiar în fața ușii încordaseră la culme nervii tuturor celor dinăuntru. Unii plângeau de-a binelea, sau se legănau înainte și înapoi, tremurând de frică; alții delirau și se zvârcoleau.

Leesha se străduia să le păstreze calmul, adresându-le cuvinte liniștitoare celor mai rezonabili și drogându-i pe ceilalți ca să-i împiedice să-și sfâșie cusăturile sau să-și facă vreun rău în toiul crizelor de furie provocate de febră.

— Trebuie să lupt, insista Smitt, hangiul mătăhălos, târându-l pe Rojer pe podea când sărmanul Saltimbanc încercă zadarnic să-l țină pe loc.

— Ești bolnav! strigă Leesha, apropiindu-se în grabă. O să fii ucis dacă ieși!

În timp ce se apropia, goli conținutul unei sticluțe peste o cârpă. Dacă i-o apăsa pe față, vaporii aveau să-l doboare repede.

— Stefny a mea e acolo! strigă Smitt. Și fiul meu, și fiicele mele!

O prinse pe Leesha de mâna cu cârpa, împingând-o violent într-o parte. Ea dădu peste Rojer și căzură unul peste altul. Hangiul se întinse către zăvorul ușilor din față.

— Smitt, nu! strigă Leesha. O să le dai drumul înăuntru și-or să ne ucidă pe toți!

Dar, fără să se sinchisească de vorbele ei, bărbatul înnebunit de febră prinse zăvorul cu amândouă mâinile și începu să-l salte.

Darsy îl înșfăcă de umăr, îl întoarse spre ea și îi trânti un pumn în falcă. Forța loviturii îl mai răsuci încă o dată înainte de a-l trânti la pământ.

— Uneori, acțiunile nemijlocite dau rezultate mai bune decât ierburile și acele, îi spuse Darsy lui Leesha, scuturându-și mâna ca să scape de furnicături.

— Îmi dau seama de ce-avea Bruna nevoie de un toiag, se declară de acord Leesha, și se aplecară amândouă sub brațele lui Smitt, trăgându-l către salteaua lui.

De dincolo de uși răzbăteau zgomotele cumplite ale luptei.

— S-ar zice că toți demonii din Miez încearcă să intre, murmură Darsy.

Deasupra se auzi ceva prăbușindu-se, urmat de țipătul Wondei. Balustrada balconului corului se cutremură și câteva bucăți de grindă se prăvăliră, omorându-l pe ghinionistul aflat chiar sub ele și rănindu-l pe cel de alături. O siluetă imensă căzu în mijlocul oamenilor, urlând când ateriză pe o femeie bolnavă, căreia îi sfâșie gâtul înainte de a-și da seama ce-o lovise.

Demonul lemnului se ridică în picioare, drept, uriaș și înspăimântător, și lui Leesha îi stătu inima. Ea și Daisy încremeniră, cu Smitt atârnând inert și greu între ele. Sulița pe care i-o dăduse Glifatul era sprijinită de perete, prea departe ca s-o poată lua doar întinzând brațul, dar se îndoia că, având-o în mâini, ar fi putut face mare lucru ca să-l încetinească pe miezingul uriaș. Creatura scoase un strigăt, și lui Leesha i se muiară genunchii.

Dar în clipa următoare Rojer era acolo, între ceilalți și demon. Miezingul șuieră la el, și tânărul își înghiți, dureros, nodul din gât. Toate instinctele îi spuneau să fugă, să se ascundă, dar își îndesă în schimb scripca sub bărbie și puse arcușul pe strune, umplând Casa Sfântă cu o melodie tristă, tulburătoare.

Miezingul șuieră din nou, dezgolindu-și dinții lungi și ascuțiți, ca niște cuțite pentru cioplit lemnul, dar Saltimbancul continuă să cânte, și demonul lemnului rămase locului, lăsându-și capul pe-o parte și privindu-l curios.

Câteva clipe mai târziu, Rojer începu să se legene într-o parte și-ntr-alta. Cu ochii la scripcă, demonul începu să facă același lucru.

Încurajat, tânărul făcu un pas la stânga.

Demonul îl imită, parcă mișcându-se într-o oglindă.

Rojer făcu un pas la dreapta, și miezingul îl imită iarăși.

Saltimbancul continuă, purtându-l încet pe un arc larg. Creatura vrăjită se răsuci, urmându-l, până când ajunse cu spatele la oamenii șocați, îngroziți.

Între timp, Leesha îl lăsase pe Smitt jos și luase sulița. Părea să nu fie cu mult mai mult decât un ghimpe, demonul putea întinde brațul până la o distanță mult mai mare decât lungimea ei, dar Culegătoarea de Ierburi înaintă totuși, știind că nu i se putea ivi nicio ocazie mai bună. Scrâșni din dinți și atacă, împlântând cu toată puterea sulița glifată în spatele miezingului.

Urmară o răbufnire de energie și o explozie de exaltare când magia i se revărsă în susul brațelor, după care se trezi aruncată înapoi. Se uită la demonul care urla și se zvârcolea, încercând să smulgă sulița strălucitoare încă înfiptă în spatele său. Rojer se feri când, în spasmele morții, miezingul se izbi de ușile mari, deschizându-le chiar în clipa în care cădea mort.

Demonii izbucniră în strigăte de bucurie și se năpustiră către deschidere, dar îi întâmpină muzica lui Rojer. Melodia liniștitoare, hipnotizantă dispăruse, înlocuită de sunete ascuțite, discordante, care-i făcură să-și astupe urechile și să dea înapoi împleticindu-se.

— Leesha!

Ușa laterală se deschise cu o bufnitură, iar Culegătoarea de Ierburi se întoarse și-l văzu pe Omul Glifat, scăldat în sânge negru de demoni și în propriul lui sânge, dând buzna în încăpere și uitându-se în jur cu frenezie. Îl zări pe demonul lemnului zăcând mort, apoi se răsuci și îi întâlni ochii. Ușurarea dintr-ai lui era palpabilă.

Ea ar fi vrut să i se-arunce în brațe, dar el se întoarse și alergă spre ușile sparte. Rojer păzea intrarea de unul singur, ținând demonii la distanță tot atât de sigur ca o rețea de glife. Bărbatul tatuat împinse leșul miezingului mort într-o parte, smulse sulița și i-o aruncă lui Leesha. Apoi dispăru în noapte.

Ea privi măcelul din piață și i se strânse inima. Zeci dintre copiii ei zăceau în noroi, morți sau pe moarte, iar lupta continua cu furie.

— Darsy! strigă ea, și cealaltă femeie se grăbi să i se alăture, apoi alergară dincolo de uși și începură să tragă răniții înăuntru.

Când Leesha ajunse la ea, Wonda zăcea pe pământ, abia respirând, cu hainele sfâșiate și pline de sânge acolo unde o nimeriseră ghearele miezingului. Un demon al lemnului le atacă

tocmai când Darsy se repezea s-o ridice, dar Leesha scoase din șorț și aruncă spre el o sticluță care i se sparse în față. Creatura urlă când dizolvantul îi mistui ochii, iar cele două Culegătoare de Ierburi se grăbiră să se îndepărteze cu povara lor.

O lăsară pe fată înăuntru și Leesha își strigă instrucțiunile ca să fie auzită de una dintre femeile care o ajutau înainte de a se repezi din nou afară. Rojer stătea la intrare, făcându-și arcușul să scârțâie pe strune și înălțând un zid de sunete care-i oferea cale liberă lui Leesha, apărând-o pe ea și pe toți cei care începuseră să tragă răniții înăuntru.

•

Lupta se înteți și se domoli de mai multe ori în timpul nopții, îngăduindu-le sătenilor prea obosiți să reintre clătinându-se în cercurile lor sau în Casa Sfântă ca să-și tragă sufletul sau să bea câte-o înghițitură de apă. Vreme de un ceas, nu zăriră nici picior de demon, iar în următoarea oră se năpusti asupra lor o haită probabil venită în goană de la mai mulți kilometri depărtare.

Ploaia se opri la un moment dat, dar, ocupați fiind să-și atace dușmanii și să-i ajute pe răniți, nimeni n-avea să-și aducă aminte în ce moment anume. Tăietorii de lemne se așezară în fața ușilor mari ca un zid, iar Rojer cutreieră piața, alungând demonii cu scripca lui în timp ce erau adunați răniții.

Când apăru prima geană de lumină a zorilor la orizont, noroiul din piață fusese răscolit și preschimbat într-un terci împuțit, din sânge omenesc și de demon, cu trupuri și membre împrăștiate pretutindeni. Mulți tresăriră, speriați, când razele soarelui atinseră leșurile demonilor, aprinzându-le carnea. Asemenea răbufnirilor de foc demonic lichid din întreaga piață, soarele încheie lupta, incinerându-i pe puținii demoni care se mai zvârcoleau încă.

Glifatul privi fețele supraviețuitorilor, cel puțin jumătate dintre luptătorii săi, și rămase uimit văzându-le forța și hotărârea. Nu-i venea să creadă că erau aceiași oameni, atât de zdrobiți și de înspăimântați cu o zi înainte. Poate că-n timpul nopții pieriseră mulți, dar în dimineața aceea sătenii erau mai puternici decât oricând.

— Ziditorul fie lăudat, spuse Veghetorul Jona, ieșind în piață clătinându-se, sprijinit în cârja lui, și trasând glife în aer în vreme ce demonii ardeau în lumina zilei.

Se îndreptă către bărbatul tatuat și se opri în fața lui.

— Pentru asta trebuie să-ți mulțumim ție, spuse.

Glifatul clătină din cap.

— Nu. Voi ați făcut-o. Fiecare dintre voi.

Jona dădu din cap.

— Noi am făcut-o, încuviință el. Dar numai pentru că ai venit tu și ne-ai arătat calea. Încă te mai poți îndoi?

Glifatul se încruntă.

— Dacă aș pretinde că victoria îmi aparține aș nesocoti sacrificiul tuturor celor care-au murit azi-noapte, spuse. Păstrează-ți profețiile, Veghetorule. Acești oameni n-au nevoie de ele.

Jona se înclină adânc.

— Cum dorești, răspunse, dar Glifatul simți că nu putea considera discuția încheiată.

32.

Nu mai e a tăietorului de lemne

332-333 DÎ

Leesha își flutură mâna când Rojer și Glifatul apărură călare pe potecă. Și își puse pensula în vasul de pe verandă în timp ce descălecau.

— Înveți repede, spuse bărbatul tatuat, venind să se uite îndeaproape la glifele pictate de ea pe balustradă. Astea pot ține la distanță o întreagă hoardă de miezingi.

— Repede? întrebă Rojer. Pe noapte, e puțin spus. N-a trecut nici măcar o lună de când nu putea să deosebească o glifă care apără de demonii vântului de una care te ferește de cei ai focului.

— Are dreptate, spuse celălalt. Am văzut Glifari care erau calfe de cinci ani și nu trăgeau liniile cu atâta precizie.

Leesha zâmbi.

— Întotdeauna am prins repede. Iar tu și tata sunteți profesori buni. Aș vrea doar să mă fi ostenit mai demult să-nvăț.

Glifatul ridică din umeri.

— Ar fi bine să ne putem întoarce cu toții și să luăm hotărâri pornind de la ceea ce știm că s-a petrecut.

— Cred că mi-aș trăi toată viața altfel, încuviință Rojer.

Leesha râse și îi conduse în colibă.

— Cina e aproape gata, spuse, îndreptându-se spre foc. Cum a fost la întrunirea consiliului satului? întrebă apoi, mestecând în oala aburindă.

— Niște idioți, bodogăni Omul Glifat.

Leesha râse iarăși.

— Chiar așa?

— Consiliul a votat schimbarea numelui satului în „Văiuga Izbăvitorului”, îi povesti Rojer.

— Nu e decât un nume, comentă ea, așezându-se lângă ei la masă și turnând ceaiul.

— Nu numele mă deranjează, ci ideea, zise Glifatul. Am reușit să-i fac pe săteni să nu-mi mai spună Izbăvitorul pe față, dar încă-i mai aud șoptind numele ăsta în spatele meu.

— Ți-ar fi mai ușor dacă l-ai accepta, zise Rojer. Nu poți pune stavilă unei asemenea povești. De-acum o spun deja toți Saltimbancii din nordul deșertului Krasian.

Tatuatul clătină din cap.

— N-o să mint și n-o să pretind că sunt ceea ce nu sunt doar ca să-mi ușurez viața. Dacă aș fi vrut o viață ușoară…

Vocea i se stinse.

— Cum merg reparațiile? întrebă Leesha, reatrăgându-i atenția când privirea i se pierdu în depărtare.

Rojer zâmbi.

— De când, datorită leacurilor tale, sătenii s-au pus din nou pe picioare, s-ar părea că-n fiecare zi se înalță o casă nouă. O să te poți muta înapoi, în sat, destul de curând.

Leesha clătină din cap.

— Coliba asta e tot ce mi-a rămas de la Bruna. Ea e casa mea acum.

— Stând atât de departe de sat, o să fii în afara barierei, o preveni tatuatul.

Ea ridică din umeri.

— Înțeleg de ce ai croit noile străzi în forma unei glife, dar, când locuiești în afara barierei, ai și de câștigat.

— Oh? făcu bărbatul tatuat, înălțând dintr-o sprânceană conturată de glife.

— Ce poți avea de câștigat când locuiești pe un teren pe care pot călca și demonii? se miră Rojer.

Leesha sorbi din ceai.

— Și mama refuză să se mute. Spune că, cu noile tale glife și cu tăietorii de lemne care-aleargă în toate părțile, ciopârțind orice miezing le iese în cale, nu e nevoie să se deranjeze.

Bărbatul tatuat se încruntă.

— Știu că s-ar părea c-am băgat spaima-n miezingi, dar, dacă istorisirile despre războaiele cu demonii sunt demne de luat în seamă, lucrurile nu vor rămâne așa. Se vor întoarce în forță, și vreau ca Văiuga Tăietorului de Lemne să fie pregătită.

— Văiuga Izbăvitorului, îl corectă Rojer, rânjind drept răspuns la fruntea lui încruntată.

— Cu tine aici, va fi, zise Leesha, fără să-i dea atenție lui Rojer și sorbind din ceai.

Se uită la Glifat cu prudență, pe deasupra cănii.

Când el șovăi, ea lăsă cana jos.

— Pleci, spuse. Când?

— Când Văiuga o să fie pregătită, răspunse bărbatul, fără a se obosi să nege adevărul concluziei la care ajunsese ea. Am pierdut ani întregi adunând glife care pot face Orașele Libere să fie astfel și în realitate, nu doar cu numele. Sunt dator față de fiecare oraș și de fiecare cătun din Thesa să mă conving că are tot ce-i trebuie ca să reziste pe timpul nopții.

Leesha dădu din cap.

— Vrem să te ajutăm, spuse.

— Mă ajuți. Sunt singur că, fiind pe mâna ta, Văiuga se va afla în siguranță atât timp cât lipsesc.

— O să ai nevoie de mai mult decât atât, insistă ea. Cineva trebuie să le-nvețe pe celelalte Culegătoare de Ierburi să facă din foc o armă, să pregătească otrăvuri și să vindece rănile de miezing.

— Ai putea să scrii toate astea, spuse Glifatul.

— Și să-i dau unui bărbat secretele focului? pufni ea. Nici gând!

— În orice caz, eu n-aș putea să scriu lecții de cântat la scripcă, spuse Rojer, chiar dacă aș cunoaște literele.

Glifatul șovăi, apoi clătină din cap.

— Nu. Voi doi m-ați încetini. O să mă aflu în pustietate cu săptămânile, și voi n-ați putea suporta.

— N-aș putea să suport? întrebă Leesha. Rojer, închide obloanele, porunci apoi.

Cei doi bărbați o priviră curioși.

— Fă-o, își repetă ea porunca, și tânărul se supuse, oprind pătrunderea razelor de soare și cufundând coliba în semiîntuneric.

Leesha agita deja o sticluță cu chimicale, scăldându-se într-o lumină fosforescentă.

— Trapa, spuse, și Glifatul ridică trapa pivniței în care fusese păstrat focul demonic.

În aerul scăpat de sub ea plutea un miros puternic de substanțe chimice.

Leesha deschise drumul prin întuneric, ținând sticluța cât mai sus. Se apropie de felinarele agățate pe pereți, adăugând câteva chimicale în vase de sticlă, dar Glifatul, deprins să vadă în bezna deplină la fel de bine ca în miezul unei zile senine, făcuse deja ochii mari înainte ca încăperea să se umple de lumină.

În pivniță fuseseră aduse mese solide și pe ele, răsfirați în fața lui, se aflau o jumătate de duzină de miezingi în diferite stadii de disecție.

— Ziditorule! strigă Rojer, sufocându-se.

Alergă înapoi, în susul scărilor, și-l auziră cum gâfâia, făcând eforturi ca să respire.

— Ei, poate că Rojer încă nu poate suporta, admise Leesha cu un rânjet. Se uită la bărbatul tatuat. Știai că demonii lemnului au două? Două stomacuri. Unul deasupra celuilalt, ca o clepsidră.

Luă un instrument și îndepărtă mai multe straturi de carne ca să-și ilustreze spusele.

— Inimile lor nu sunt în centru, ci mai jos, spre dreapta, adăugă ea, dar au un gol între a treia și a patra coastă. Un bărbat care vrea să le dea o lovitură mortală ar trebui s-o știe.

Glifatul se uita în jur cu uimire. Când își întoarse din nou ochii spre Leesha, o privi de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

— De unde ai…

— Am vorbit cu tăietorii de lemne pe care i-ai trimis să patruleze la această margine a Văiugii, răspunse Leesha. Au fost încântați să-mi facă pe plac când le-am cerut leșuri. Și mai e ceva. Demonii ăștia n-au organe bărbătești sau femeiești. Sunt asexuați cu toții.

Bărbatul tatuat o privi surprins.
— Cum e cu putință? întrebă.
— La insecte nu e ceva neobișnuit, spuse Leesha. Există caste neutre, de lucrători și de apărători ai stupului, și castele de un sex sau altul, care îl conduc.
— Stup? Vorbești despre Miez?
Leesha ridică din umeri.
Bărbatul tatuat se încruntă.
— În mormintele din Soarele Anoch sunt picturi; picturi care descriu Primul Război cu Demonii, înfățișând rase stranii de miezingi, pe care nu le-am văzut niciodată.
— Nu e surprinzător. Știm atât de puține despre ei, spuse Leesha. Și întinse mâinile, luându-le pe ale lui. Toată viața mea am știut că așteptam ceva mai important decât fierberea leacurilor pentru răceli și decât aducerea copiilor pe lume. Asta e șansa mea de a schimba lucrurile pentru mai mulți oameni, nu doar pentru câțiva. Crezi că se apropie un război? Eu și Rojer te putem ajuta.
Glifatul dădu din cap, strângându-i la rândul său mâinile.
— Ai dreptate, recunoscu. Văiuga i-a supraviețuit acelei prime nopți datorită ție și lui Rojer, în aceeași măsură în care-a supraviețuit datorită mie. Aș fi un prost dacă nu v-aș accepta acum ajutorul.
Leesha făcu un pas înainte și-și strecură mâna sub gluga lui. El i-o simți rece pe obraz și, pentru o clipă, se sprijini de ea.
— Coliba mea e destul de mare pentru doi, șopti Culegătoarea de Ierburi.
Bărbatul făcu ochii mari și îl simți crispându-se.
— De ce te sperie asta mai mult decât o luptă cu demonii? îl întrebă. Sunt chiar atât de respingătoare?
El clătină din cap.
— Sigur că nu.
— Atunci ce e? N-o să te-mpiedic să-ți porți războiul.
Glifatul păstră o vreme tăcerea.
— Doi vor fi în curând trei, spuse într-un târziu, dând drumul mâinilor ei.
— Și asta e ceva atât de cumplit? întrebă Leesha.
El respiră adânc și se apropie de o altă masă, ferindu-se să-i întâlnească ochii.
— În dimineața aia, când m-am luat la trântă cu demonul…

— Mi-aduc aminte, îl îmboldi Leesha, văzând că se oprise.
— Demonul a-ncercat să scape întorcându-se în Miez, zise el.
— Și s-a străduit să te ia cu el. Am văzut cum ați devenit amândoi cețoși, cum ați alunecat sub pământ. Am fost îngrozită.
El dădu din cap.
— Nu mai mult decât mine. Calea spre Miez s-a deschis, chemându-mă, trăgându-mă în jos.
— Ce legătură are asta cu noi doi?
— Are, pentru că n-a fost demonul, am fost eu. Eu am preluat controlul trecerii; l-am târât pe demon înapoi, către soare. Chiar și acum mai simt cum mă atrage Miezul. Dacă mi-aș îngădui-o, aș putea s-alunec în adâncurile sale infernale alături de ceilalți miezingi.
— Glifele…, începu Leesha.
— Nu e din pricina lor, spuse el clătinând din cap. Îți spun că eu sunt cauza. În decursul anilor, am absorbit o prea mare parte din magia lor. Nici măcar nu mai sunt o ființă omenească. Cine poate să știe ce soi de monstru s-ar naște din sămânța mea?
Leesha veni lângă el și-i luă fața în mâini, ca în dimineața în care făcuseră dragoste.
— Ești un om bun, spuse, cu lacrimile izvorându-i din ochi. Indiferent ce ți-ar fi făcut magia, n-a schimbat asta. Și nimic altceva nu contează.
Se aplecă să-l sărute, dar el își aspri inima și o respinse.
— Pentru mine contează. Până când nu aflu ce sunt, nu pot fi nici cu tine, nici cu altcineva.
— O să descoperim ce ești, zise ea. Jur.
— Leesha, nu poți…
— Nu-mi spune mie ce nu pot! se răsti ea. Alții au făcut-o destul de mult ca să-mi ajungă o viață.
El își înălță palmele, în semn de supunere.
— Îmi pare rău, spuse.
Leesha pufni, închizându-și mâinile peste ale lui.
— Să nu-ți pară. Nu e decât o stare care trebuie diagnosticată și vindecată, ca oricare alta.
— Nu sunt bolnav, protestă Glifatul.
Ea îl privi cu tristețe.
— Știu asta, spuse, dar s-ar părea că tu n-o știi.

•

În deșertul Krasian, la orizont se zărea o mișcare. Șiruri de bărbați apăreau, mii și mii, înfășurați în veșminte negre, largi, ce le acopereau fețele ca să-i ferească de nisipul înțepător. Avangarda era alcătuită din două grupuri de călăreți, cel mai mic având cai neîmpovărați și iuți, iar celălalt animale mari, cu cocoașe, potrivite pentru traversarea deșertului. Erau urmați de coloane de pedestrași, după care venea un șir parcă nesfârșit de căruțe și de provizii. Fiecare luptător avea câte o suliță gravată cu glife grupate într-un model complicat.

În frunte călărea un bărbat îmbrăcat numai și numai în alb, călare pe un cal de luptă lucios, de aceeași culoare. El ridică o mână, și hoarda din spatele său se opri și rămase așa, în tăcere, cuprinzând cu privirile ruinele orașului Soarele Anoch.

Spre deosebire de sulițele din lemn și fier ale oștenilor săi, bărbatul acela purta cu sine o armă străveche, dintr-un metal strălucitor, necunoscut. Se numea Ahmann asu Hoshkamin am'Jardir, dar oamenii lui nu-i mai spuseseră așa de mulți ani.

Îl numeau Shar'Dama Ka, Izbăvitorul.

Sfârșitul Cărții I

